

Giới thiệu Thí Thiên

Bạn đang đọc truyện Thí Thiên của tác giả Tiêu Sắt Lãng trên trang đọc truyện online. Thiên tài cũng không phải toàn bộ là do thiên tạo (bẩm sinh) Trần lão đầu đã chứng minh, thiên tài cũng có thể do con người sáng tạo ra. Dùng hết sáu năm thời gian Trần lão đầu đã tạo ra được một "thiên tài" — Trác Tri Viễn. Thế nhưng thiên tài nhân tạo Trác Tri Viễn, trên con đường tu tiên, đã phát hiện ra mình không thể ngờ là một cái cổ máy cán nuốt pháp bảo, vô luận là pháp bảo gì đến tay hắn, cũng đều trở thành tài liệu cho "Nhân hình pháp bảo" này.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo

Tại trong cả Thanh Nguyên Sơn, nếu muốn chọn ra một người không có chí tiến thủ nhất, không ai khác chính là Trác Tri Viễn.

Tuy rằng Trác Tri Viễn năm nay mới chỉ có tám tuổi, đối với những hài đồng dưới chân núi, tuổi này vốn là vô ưu vô lo hay là bắt đầu vào học đường gặt gà gặt gà ngâm nga học thuộc tam tự kinh. Nhưng mà tại trong Thanh Nguyên Sơn này, cho dù là hài đồng ít tuổi hơn so với Trác Tri Viễn, cũng đều hiểu rõ, chỉ có siêng năng luyện công, mới có thể được sư trưởng của nội môn để ý mà theo đó chân chính đi vào hàng ngũ tu chân giả.

Thanh Nguyên Sơn này vốn là đệ nhất danh sơn của Đại Dận hoàng triều, nổi tiếng xa gần, ai ai cũng biết. Trên núi có một môn phái tên là Thủy Giáo, môn nhân đệ tử của Thủy Giáo đều là những người thuộc tiên môn, muốn gặp được một người bình thường ở Thanh Nguyên Sơn này thì một người cũng không có. Đừng nói là dân chúng bình thường, ngay cả Đại Dận hoàng tộc, cũng chỉ có những vị hoàng đế vừa lên ngôi một năm mới được cho phép tiến vào trong Thanh Nguyên Sơn kiến thức qua một lần, những người còn lại cũng chỉ biết được Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo chính là giáo phái hộ quốc của Đại Dận hoàng triều. Thanh Nguyên Sơn tọa lạc tại biên thủy Tây Bắc của Đại Dận hoàng triều, kéo dài mấy nghìn dặm, nhưng lại chưa bao giờ có ai có thể nhìn thấy hình dáng thật sự.

Càng thần bí như vậy, thế nhân càng đem Thanh Nguyên Sơn hình dung như một thứ cao cao tại thượng. Vốn nó chẳng qua chỉ là thông huyền giới, một trong tam giới, nơi dành cho các tu chân giả tu luyện, lại bị thổi phồng thành tiên giới chưa từng thấy trong truyền thuyết.

Nhà mà có con cháu được các tiên trưởng Thanh Nguyên Sơn vừa ý, đem vào trong núi, thì coi như nhà đó cả họ được nhờ, đến cả mấy vị đại quan cũng phải nhìn bằng một con mắt khác, hơn nữa Đại Dận hoàng triều lại hằng năm đều có một số bổng lộc thưởng cho nhà người đó, từ nay về sau không cần làm ăn cũng có thể trở nên giàu có.

Trác Tri Viễn vốn là người của Trần gia thôn, nhưng có điều là cả Trần gia thôn cũng chỉ mình hắn là mang họ Trác, Trác Tri Viễn đối với điều này cũng là không biết rõ được. Hắn chỉ biết là người khổ cực nuôi hắn khôn lớn là một lão gia hỏa kêu là Trần lão đầu, Cả Trần gia thôn ai cũng biết, Trác Tri Viễn là do năm đó Trần lão đầu vừa vận gặp đại hạn, xa nhà đi ăn mày một thời gian thì nhặt về một tiểu hài tử, đại khái là trong tá lốt có ghi lại tính danh và ngày sinh của hắn, Trần lão đầu thật cũng không có để cho Trác Tri Viễn theo họ của mình mà giữ lại y nguyên tên khai sinh của hắn, do đó mà Trác Tri Viễn cũng là người duy nhất trong thôn không mang họ Trần.

Từ lúc mới sinh ra, Trác Tri Viễn đã đi theo Trần lão đầu ngược xuôi khắp nơi, Trần lão đầu tuy chẳng có bản sự gì, nhưng thật ra lại là một tay đan rổ tre rất giỏi, mấy thôn xung quanh cũng chỉ có mỗi mình lão ta là biết đan rổ tre, dựa vào cái nghề này, mà lúc Trần lão đầu còn sống, Trác Tri Viễn cũng không đến nỗi là bị đói ăn.

Chỉ là đến năm Trác Tri Viễn lên sáu tuổi, Trần lão đầu sau một lần say rượu, không ngờ say chân ngã vào đám lau sậy, đến khi người trong Trần gia thôn hót hơ hót hải đem hắn vớt lên, thì cái xác nhìn không ra cái nhân dạng gì, đã đi giúp diêm vương lão gia đan rổ tre từ lâu.

Cũng may là Trác Tri Viễn tốt số, không lâu sau có hai gã đệ tử từ trên Thanh Nguyên Sơn xuống đi ngang qua Trần gia thôn thì thấy con gái của thôn trưởng cốt cách không tệ, liền dừng lại ở Trần gia thôn tuyển chọn thêm mấy người vào làm môn nhân Thủy Giáo. Trác Tri Viễn đến bây giờ cũng còn nhớ rõ, ngày ấy lúc hai gã đệ tử Thanh Nguyên Sơn lấy ra cái tấm thiết bài đen thui đại biểu cho Thủy giáo thì cả đám người Trần gia thôn liền ngay lập tức mà quỳ rạp xuống khấn vái, trong miệng không ngừng hô thần tiên gia gia. Cứ như vậy, hai gã đệ tử kia ở tại Trần gia thôn tuyển ra ba hài đồng, gồm ấu nữ của thôn trưởng Trần Anh, Trác Tri Viễn, cùng với đứa con thứ hai Trần Đại Bàn của hàng xóm nhà Trần lão đầu. Trước thời điểm ra đi, đám người trong thôn này nguyên vốn nhìn thấy Trác Tri Viễn là hận không thể một cước đá hắn ra khỏi thôn, không ngờ sau khi được lựa chọn vào Thủy Giáo thì đám người này không ngừng tự đưa đến cho hắn rất nhiều quần áo, hơn nữa còn nói muốn thu Trác Tri Viễn là nghĩa tử. Sau này Trác Tri Viễn mới biết, nguyên lai những người đó đều là thêm thưởng đến số bổng lộc mà Đại Dận hoàng triều ban thưởng cho môn nhân Thủy Giáo, nếu Trác Tri Viễn nhận bọn họ làm cha mẹ nuôi, thì số bổng lộc kia tự dung chắc chắn sẽ nằm trong túi bọn họ. Một năm một trăm lượng bạc, cũng đủ nuôi sống một gia đình tám miệng ăn, thậm chí không cần làm việc chỉ ăn không cũng còn có thừa.

Trác Tri Viễn cùng với một đám hài đồng gồm hơn một trăm năm mươi đứa tiến vào Thanh Nguyên Sơn, Trác Tri Viễn lúc ban đầu còn tưởng rằng Thanh Nguyên Sơn thu đồ đệ đều là như vậy, nhưng sau này lại mới biết trước kia Thanh Nguyên Sơn mỗi mười năm mới xuống núi một lần đi tìm kiếm đệ tử có căn cốt thích hợp, nhưng chẳng qua cũng chỉ từ hai đến ba mươi người là nhiều nhất, dù sao cũng không phải ai là đều có phúc khí tu luyện tiên gia chân quyết. Nhưng một năm gần đây lại không biết xảy ra chuyện gì mà kinh động đến thất đại trưởng lão ngự trên bảy đỉnh núi ở hậu sơn Thanh Nguyên, cùng một lúc ra lệnh cho tiên sơn bắt buộc những đệ tử trong nội môn tiên sơn dốc hết toàn bộ lực lượng tìm kiếm hài đồng có căn cốt thích hợp đem về núi. Trác Tri Viễn lần này quả là may mắn mới có cơ duyên tiến vào Thanh Nguyên Sơn.

Vất vả luyện tập trong ba tháng, đối với những đứa hài đồng khác có lẽ còn có chút khó khăn, nhưng đối với hần, một đứa từ lúc sinh ra đã đi theo Trần lão đầu ngược xuôi khắp nơi, hơn nữa còn liên tục phải giúp đỡ Trần lão đầu một số việc vụn vặt, thì cũng không phải là quá khó khăn. Ba tháng sau, Trác Tri Viễn đương nhiên trở thành một trong những hài đồng được lựa chọn vào một trong năm mươi đệ tử ngoại môn.

Nhưng mà một hôm, đại trưởng lão đích thân tự mình đến tiền sơn tại trên đại điện giảng dạy cho các đệ tử ngoại môn những điều căn bản, Trác Tri Viễn lại tự dưng kìm nén không được lòng hiếu kỳ của mình, nghe đại trưởng lão đang say sưa nói về mấy thứ như tai, mắt, mũi, lưỡi, thân, ý chí, sáu giác quan... thì hần lại giơ tay lên đặt câu hỏi cắt ngang lời giảng của đại trưởng lão, cuối cùng chọc giận đại trưởng lão. Rốt cuộc sau hôm đó, làm cho tri huyện Hình Đường Mạc Tuấn tiên sinh tuyên bố đem Trác Tri Viễn từ ngoại môn đệ tử giáng xuống Thanh Trần Đường, một trong ngũ đường, làm một gã đồng tử quét đường.

Thanh Trần đường này tên nghe thấy rất tao nhã, tuy nhiên nó ở trong Thanh Nguyên Sơn chính là có thân phận thấp hèn nhất, cơ hồ đối với việc tu tiên sau này vô duyên. Mặc dù trong Thanh Nguyên Sơn linh khí dồi dào, cũng nhiều lắm là làm cho mấy tên đồng tử tạp dịch so với thường nhân sống nhiều hơn mười mấy hai mươi năm tuổi thọ mà thôi.

Cả Thanh Nguyên Sơn Thủy giáo, chia làm hai phần là tiền sơn và hậu sơn. Hậu sơn có bảy tòa đỉnh núi cao, tòa ở giữa gọi là Vong Tường Phong, chính là nơi thiền tu của chưong giáo Thủy Giáo Cửu Tiêu tôn giả. Sáu tòa còn lại, theo thứ tự là nơi ở của sáu vị trưởng lão Thủy Giáo. Các đệ tử ở hậu sơn chính là đệ tử đích truyền của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo, người tu vi thấp nhất cũng có thể ngự kiếm phi hành một ngày mấy ngàn dặm. Vì vậy hậu sơn chính là nơi có địa vị cao nhất ở Thanh Nguyên Sơn, các đệ tử này ở hậu sơn, dĩ nhiên cũng là cao nhân một đời, ở trong Thủy Giáo có được địa vị vô thượng.

Tiền sơn thì lại chia làm ngoại môn và nội môn, đệ tử trong nội môn dĩ nhiên là có có thể tu tập chân quyết, nếu có biểu hiện xuất chúng, liền sẽ được các trưởng lão ở hậu sơn thu làm đệ tử đích truyền, tu luyện lên cao hơn. Mà đệ tử ngoại môn thì chỉ có thể tu tập võ công, địa vị so với đệ tử nội môn không thể sánh bằng.

Ngoại môn còn được chia làm năm đường, phân biệt là thanh trần, luyện đan, lên tảo (làm bếp), cỏ y, chế phù. Đường chủ của mỗi đường vền vẹn chỉ dạy cho bọn họ một vài công phu thô kệch, hoàn toàn không ra thể thống gì, thật sự là trong Thanh Nguyên Sơn có địa vị thấp kém nhất.

Bất quá Trác Tri Viễn trái lại cũng không lưu tâm đến thân phận đồng tử quét đường của mình, theo hần nghĩ, sau khi Trần lão đầu chết, không ai nuôi hần, nếu không phải hai vợ chồng Trần đại thúc thấy hần đáng thương, thường giúp đỡ hần, để cho hần tới nhà mình ăn cơm, thì sợ là không lâu sau hần đã sớm theo Trần lão đầu đi đan rỏ tre cho diêm vương lão gia rồi. Hiện tại vào Thanh Nguyên Sơn, có thể ngày ngày được ăn no, Trác Tri Viễn cũng cảm thấy đã rất thỏa mãn rồi.

Nhưng các đồng tử khác lại không như vậy, nhiều ít bọn chúng vẫn còn lòng nhiệt khí, hơi có rãnh rỗi, thì tự mình liền đi theo các vị sư huynh hay các vị Đường chủ học tập mấy loại võ nghệ tạp nham kia, để hy vọng một ngày có vị sư trưởng nào đó thương tình, triệu mình vào ngoại môn, từ đó thoát khỏi thân phận thấp hèn này. Nhưng mà chỉ có Trác Tri Viễn lại không như vậy, ngày thường sau khi quét xong, thì liền đặt lưng nằm xuống bên cạnh con đường mòn lên núi uốn lượn giống như một chiếc thang trời trong sơn môn, miệng cắn cọng rom, nhìn mây trắng trên trời biến hóa đủ mọi hình dạng.

Bất quá lấy thân phận của Trác Tri Viễn, lúc ban đầu bởi vì hần là ngoại môn đệ tử bị giáng xuống dưới, nên còn có một số người chú ý một chút. Nhưng sau một thời gian, đã sớm không còn quan đến sự sống chết của hần, Trác Tri Viễn trái lại đối với sự thanh tịnh này, lại càng cảm thấy thoải mái.

Trác Tri Viễn ở tại sơn môn quét đường cũng không phải hoàn toàn là không có việc gì làm, theo hần biết, núi này có một tảng đá rất kỳ quái, trên tảng đá phẳng phát mơ hồ có hoa văn lưu động, loại tảng đá này được những đệ tử ngoại môn gọi là linh thạch. Nghe nói linh thạch này có thể giúp trấn định tâm thần, củng cố thiên tâm, tăng cường hiệu quả hấp thu linh khí cho thân thể, cho nên ngoại môn đệ tử tu tập võ công đối với loại linh thạch này có chút coi, trọng, trên người lúc nào cũng mang theo bên mình một hai khối dùng để củng cố tu luyện của mình.

Linh thạch khác nhau thì có giá trị khác nhau, tác dụng của hai đường vân so với một đường vân thì lớn hơn, cho tới hơn năm đường hoa vân, đó đã là thượng phẩm linh thạch. Nhưng linh thạch cũng không phải là vĩnh viễn có tác dụng, mấy cái đường vân lưu chuyển này sẽ dần dần sẽ nhạt đi rồi biến mất, một khi mà biến mất, thì liền giống như những tảng đá bình thường.

Đối với Trác Tri Viễn cũng như các đệ tử của thanh trần đường, loại linh thạch này không có tác dụng lớn gì, đặc biệt là Trác Tri Viễn căn bản là không có hỏi đến chuyện tu tiên. Chỉ là nhờ nghe được chuyện của đồng tử bên tảo đường và luyện đan đường, biết được bọn họ cũng như đệ tử ngoại môn rất cần linh thạch này. Bọn họ hằng ngày đều phải đứng bên cạnh lò lửa bị khói cay xè mắt, nếu trên người có thể có một khối linh thạch, dĩ nhiên là có công hiệu bài trừ hỏa độc, bởi vậy mà Trác Tri Viễn tuy rằng nhàn hạ, nhưng cũng hay lưu tâm đến mấy đám bụi cỏ ven đường tìm kiếm xem có linh thạch hay không, nếu như là có, hần liền sẽ thật cẩn thận thu lại, đem đến đổi với đám đồng tử bên tảo đường vài bữa ăn ngon, hoặc là đến luyện đan đường đổi với đám đồng tử mấy viên đan dược luyện chế bị thất bại. Những đan dược này tuy rằng bị hư hại, đối với tu chân giả trong nội môn tự nhiên là không dùng được, nhưng đối với đệ tử ngoại môn hay các đồng tử mà nói, thì cũng không khác gì tài liệu phụ trợ, ăn vào không đơn thuần là ngon miệng mà còn có công hiệu nâng cao tinh thần, cường kiện thân thể.

Đám mây trên trời lại đang biến ảo, trong chớp lát phẳng phất là hung lang đang nhe răng nanh, lát sau lại hóa thành một con chó nhu thuận, Trác Tri Viễn nhìn nó ngây ngô cười ha ha không ngừng.

Nhìn đến chán chê, Trác Tri Viễn mới cúi đầu xuống, thì nhìn thấy có một con thúy điều đang đậu trên cành cây cổ tùng. Thúy điều kêu to không thôi, bỗng nhiên đôi cánh mở ra, hướng về rễ cây phóng tới. Ánh mắt Trác Tri Viễn nhanh chóng nhìn theo con thúy điều thì thấy chỗ rễ cây tựa hồ có một khối linh thạch.

Trác Tri Viễn mừng rỡ, nhảy dựng lên lao nhanh tới, thúy điều thấy người đến thì cả kinh bay ra phía xa, Trác Tri Viễn xoay người đuổi tay ra, đem khối linh thạch kia cầm ở trong tay. Nằm ở trong lòng bàn tay, bên trên linh thạch rõ ràng là có đến bảy đạo vân sóng mơ hồ lưu chuyển, Trác Tri Viễn nhất

thời hai mắt sáng lên, nội tâm trong lòng không khỏi khản trương hẳn lên.

Theo Trác Tri Viễn thấy, khối linh thạch này cơ hồ tương đương với hơn mười khóa đan được bị luyện chế thất bại, hay cũng là bằng với một khối lớn thịt bò thơm phức. Hắn đang định đưa vào trong ngực, thì lại nghe thấy từ phía sau truyền đến một thanh âm : "Đồng tử kia, ngươi nhặt được linh thạch của ta, còn không mau mau trả lại cho ta?"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cường Đoạt Linh Thạch

Trác Tri Viễn nghe vậy liền quay đầu nhìn lại thì thấy một thân ảnh màu xanh, với tốc độ cực nhanh bay lướt xuống.

Nhìn kỹ lại thì trông có chút quen mắt, hơn nữa thân ảnh y phục màu xanh thẫm đã sớm thuyết minh thân phận đệ tử ngoại môn của hắn, xem bộ dáng cũng xấp xỉ bằng tuổi Trác Tri Viễn, có lẽ là một trong những hài đồng cùng Trác Tri Viễn nhập núi.

Đối với Trác Tri Viễn mà nói, khối linh thạch này bất quá chỉ là hơn mười khóa đan được hư hại, hay hoặc là một khối thịt bò thơm phức mà thôi, hắn cũng biết linh thạch này đối với đệ tử ngoại môn có tác dụng như thế nào. Mang theo linh thạch này lúc luyện công, thường thu được lợi ích to lớn, tiến triển nhanh chóng. Nếu như là người đệ tử này hòa hảo cùng hắn phân trần, Trác Tri Viễn đưa cho hắn cũng không sao. Thế nhưng đệ tử này vừa mới mở miệng đã nói linh thạch kia vốn là của hắn, lại làm cho Trác Tri Viễn có chút bất mãn.

Thấy Trác Tri Viễn không nói lời nào, đệ tử kia tựa hồ cũng cảm thấy Trác Tri Viễn nhìn quen mắt, hơi hơi lưỡng lự, rồi hắn đột nhiên nhớ tới, người này không phải chính là cái tên lấm mồm trên đại điển cho nên mới bị Mạc Tuấn tiên sinh giáng xuống thanh trần đường, Trác Tri Viễn sao? Ngoài ngũ đường thì những đồng tử khác hơn phân nửa đã sớm quên đi Trác Tri Viễn, chỉ là do hắn với Trác Tri Viễn là một trong năm mươi người được thu nhận vào ngoại môn, cho nên trong đầu ít nhiều cũng còn có ấn tượng.

"Nguyên lai là ngươi à, Trác Tri Viễn, một năm nay ngươi hài lòng với việc quét rác ở đây không?" Đệ tử kia đứng trước mặt Trác Tri Viễn duỗi tay ra, rõ ràng là đến lời dò hỏi cũng không muốn nói, chỉ chờ cho Trác Tri Viễn đem linh thạch dâng lên, hắn cho rằng Trác Tri Viễn chỉ là một tên quét đường ở ngoại ngũ đường, sẽ không dám cùng chính mình là thân phận đệ tử ngoại môn cò kè mặc cả.

Trác Tri Viễn ngẫm nghĩ một hồi cũng đã nhớ ra tên của đệ tử này, nhưng mà hắn lại lắc lắc đầu nói : " Ngươi tên là Tàn Phi đúng không? Linh thạch này vốn là ta nhặt được, làm sao lại thành của ngươi?"

Tàn Phi nghe thấy vậy thì trở nên ấp úng rồi thẹn quá hóa giận nói : "Ta nói của ta thì nó là của ta, ngươi nếu không đưa cho ta thì đừng trách ta xuất thủ đánh ngươi." Lúc này Trác Tri Viễn cùng với Tàn Phi ở phía xa đồng thời nhìn thấy hành động của con thúy điều, lấy hắn là đệ tử ngoại môn, tự nhiên là so với Trác Tri Viễn rõ ràng thấy được phương hướng bay đến của con thúy điều là một khối thượng phẩm linh thạch, tiếc là do Trác Tri Viễn đứng gần hơn, chỉ hai bước đã đem linh thạch cầm ở trong tay, hắn cũng chỉ có thể mạnh mẽ uy hiếp nói là của mình, nguyên vốn tưởng là một tên đệ tử ngoại ngũ đường chắc chắn sẽ không dám cự tuyệt mình, lại không nghĩ rằng Trác Tri Viễn không ngờ không chút nào để ý đến thân phận đệ tử ngoại môn của hắn.

Trác Tri Viễn nghe hắn nói như thế, cũng biết là Tàn Phi muốn cường đoạt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự quật cường, dứt khoát đem linh thạch bỏ vào trong ngực, miệng nói : "Ngươi nói là của ngươi, vậy ngươi nói cho ta biết, linh thạch này có mấy đạo vân sóng. Nếu ngươi nói đúng, ta cho ngươi cũng không sao, nếu nói không đúng, vậy chứng tỏ linh thạch này không phải là của ngươi..."

Không đợi Trác Tri Viễn nói xong, Tàn Phi giận dữ nói : "Ai rảnh cùng với ngươi đoán tới đoán lui chứ, ngươi mau mau đưa cho ta!" Dứt lời, cả người liền khởi thân mạnh mẽ lao tới.

Tàn Phi lúc còn ở dưới chân núi, là con cháu của một viên quan nhỏ địa phương, ngày thường được nuông chiều quen thói, hiện tại còn là một trong những đệ tử ngoại môn ưu tú nhất, cho nên càng trở nên ngênh ngang kiêu ngạo.

Trác Tri Viễn tuy rằng không có luyện võ công, nhưng mỗi ngày đều là ở trong núi chơi đùa chạy tới chạy lui, công phu né tránh cũng có chút bốn sự. Hành động của Tàn Phi mặc dù là bất ngờ, nhưng Trác Tri Viễn cũng chỉ cần nhanh chóng bước hai bước sang một bên liền né tránh được.

Cái này khiến cho Tàn Phi cảm thấy rất mất mặt, một đệ tử ngoại môn như hắn, hơn nữa còn được các bậc sư trưởng khen ngợi, là đệ tử có khả năng nhất trong một tháng thời gian tiến nhập vào nội môn tu tập chân quyết, thế mà lại để cho một tên đồng tử của ngoại ngũ đường không biết chút võ công nào né tránh được công kích của mình.

Khuôn mặt Tàn Phi nhất thời trở nên tái mét, chân phải giẫm xuống đất, tung người lên đánh tới Trác Tri Viễn, tay phải chưởng xuống thành hình thanh đao, hướng về cái cổ của Trác Tri Viễn bổ xuống. Chiêu này nếu mà bổ trúng, Trác Tri Viễn sợ là phải nằm thẳng cẳng trên giường mấy ngày mới có thể xuống giường.

May mà thân thủ Trác Tri Viễn nhanh nhẹn, vội vàng nghiêng người, tránh thoát một chiêu này, nhưng không may bị trượt qua vai làm cho thân thể hắn đang nghiêng ngả liền té cái phịch xuống đất.

Bả vai bên trái nóng rát đau đớn, thêm với cú té không nhẹ, làm cho đất đá nát vụn rất nhiều, Trác Tri Viễn ngã trên mặt đất, cũng cảm thấy ít nhiều đau đớn khó chịu. Vì vậy mà đã kích phát sự ám ức trong lòng Trác Tri Viễn, nhìn thấy gần bên tay có một cành cây thì liền nhặt lên, cũng không vội đứng dậy mà toàn lực quét một cây tới. Tần Phi do không đề phòng và cũng không ngờ là Trác Tri Viễn, một tên đệ tử ngoại môn đường cư nhiên còn dám hoàn thủ liền bị cành cây kia quét trúng mắt cá chân. Hắn mặc dù là một trong những đệ tử ngoại môn ưu tú nhất, nhưng chung quy vẫn chỉ là một tiểu hài tử tám chín tuổi, trong tình huống không đề phòng bị Trác Tri Viễn tập kích bất ngờ như vậy cũng chỉ có nước xiêu xiêu vẹo vẹo té ngã xuống đất.

Đau khắp mình mẩy, Tần Phi giận không kềm được, một tay chống đất, xoay người đứng lên, thì đã thấy Trác Tri Viễn lần thứ hai quét cây tới, hắn chỉ mỉm cười nhún người nhảy lên tránh đi. Lúc hạ xuống đất thì trong lòng sinh ác niệm, đưa chân bất ngờ đạp tới ngực trái của Trác Tri Viễn. Nếu là bị một cước này của hắn đạp trúng, thì cho dù cơ thể của Trác Tri Viễn so với những người bạn cùng lứa khỏe mạnh hơn, sợ là cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Trác Tri Viễn dưới tình thế cấp bách, đành phải lăn lộn mấy vòng, khó khăn lắm mới lách mình tránh thoát được, nhưng mà Tần Phi một thân võ nghệ đâu phải chỉ là nói mà thôi? Chân trái vừa mới chạm đất, thì mũi chân phải liền nhanh chóng đá tới một cước trúng vào xương sườn của Trác Tri Viễn. Dù cho Trác Tri Viễn đang lăn lộn đã hết sức gạt đi một phần lực đạo, thế nhưng một cước này vẫn đem Trác Tri Viễn đá lăn trên mặt đất lộn mấy vòng, nếu không phải bên cạnh có cây đại thụ đón đỡ, sợ không chừng là đã bị một cước này của Tần Phi đá bay xuống núi.

Trong lúc vội vàng, Trác Tri Viễn nhặt lên một cục đá, lật cổ tay ném về phía Tần Phi. Tần Phi không để ý, nhìn thấy cành cây trong tay Trác Tri Viễn đã rơi mất, đang định xông lên đá thêm hai cước, thì lại thỉnh thoảng có một cục đá bay tới trúng vào giữa trán hắn.

Khi hạ xuống, trên đầu Tần Phi tức khắc liền chảy ra vài tia máu, tuy rằng Trác Tri Viễn dưới tình huống cấp bách ném ra một cục đá cũng không to lắm, nhưng mà Tần Phi cũng chỉ là một tiểu tử, làm sao mà chịu đựng được cục đá này?

Tần Phi phần nộ không thôi, Trác Tri Viễn không còn có nửa điểm cơ hội phản kháng, chỉ cảm thấy trên người liên tục hứng chịu mấy cú đá, hắn chỉ sợ bị Tần Phi đá rớt xuống núi, hai tay gắt gao ôm lấy cây đại thụ kia, mà mấy đá của Tần Phi đều cũng là tập trung vào trên người hắn.

"Tần Phi, ngươi muốn đánh chết hắn sao?" Bỗng đột nhiên, một tiếng quát chói tai truyền đến, Tần Phi ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy một thân ảnh đồng dạng bận y phục màu xanh thẫm từ con đường mòn chạy như bay đến, thoáng định thần lại, Tần Phi liền dễ dàng nhận ra, không ngờ cũng là đệ tử ngoại môn, Trần Nhất Tân.

Trác Tri Viễn cũng nhìn thấy Trần Nhất Tân, trong lòng lại không hề có nhiều kỳ vọng. Trần Nhất Tân chính là Trần Đại Bàn, là đứa con thứ hai của nhà hàng xóm Trần lão đầu. Sau khi lên trên núi, có sư trưởng nói tên hắn quá mức quê mùa, liền đặt cho hắn một cái tên khác, tên là Trần Nhất Tân, với ý nghĩa rực rỡ sáng bừng, đổi mới hoàn toàn.

Ngày thường Trần Nhất Tân đối với Trác Tri Viễn thái độ cũng là vô cùng tồi tệ, luôn nói rằng Trác Tri Viễn là một tên vô liêm sỉ ăn cơm chực, làm hại hắn và cả ca ăn không đủ no, phải bị chia bớt phần thức ăn cho Trác Tri Viễn ăn. Mặc dù ở trước mặt vợ chồng Trần gia không dám nói cái gì, nhưng chỉ cần lúc ở một mình với Trác Tri Viễn, là làm ra một bộ dáng hung thần ác sát. Mỗi lần là đều ý vào chính mình so với Trác Tri Viễn cao to hơn, uy hiếp Trác Tri Viễn không được đến nhà hắn ăn cơm nữa.

Trác Tri Viễn cũng không có biện pháp, đã đói bụng thì sẽ phải ăn, trong Trần gia thôn duy nhất nguyện ý giúp đỡ cho hắn ăn cơm, cũng chỉ có cha mẹ của Trần Nhất Tân, hắn không đến nhà Trần Nhất Tân thì có chỗ để ăn đây? Bất quá thường xuyên tới lui, hắn cũng nhìn ra Trần Nhất Tân ngoài cứng trong mềm, cũng không dám thật sự đánh hắn, chỉ là mỗi lần Trác Tri Viễn ăn cơm là thấy hắn bày ra một bộ dáng rất khinh thường, ăn xong còn bị nằng thêm mấy câu nữa. Bất quá cũng vì không muốn chết đói, bị chửi vài câu cũng không có sao. Hơn nữa, Trần Nhất Tân chửi tới chửi lui cũng chỉ có mỗi hai câu, không là tên vô liêm sỉ ăn cơm chực thì là tên quý vô dụng.

Loại quan hệ này tiếp tục duy trì đến trên núi, đặc biệt là sau khi Trác Tri Viễn bị giáng xuống ngoại môn đường, thì Trần Nhất Tân trước mặt Trác Tri Viễn càng vênh vào đắc ý, không thèm đem hắn để vào mắt. Phạm là nhìn thấy hắn, không nằng chửi thì là lấy thân phận đệ tử ngoại môn sĩ nhục Trác Tri Viễn, bất quá Trác Tri Viễn cũng không so đo, chính mình ăn cơm của người ta, bị chửi vài câu cũng không hề gì.

Lúc đầu nghe thấy tiếng kêu, nguyên bản Trác Tri Viễn còn dấy lên một tia hy vọng, nhưng khi hắn thấy được người xuất hiện là Trần Nhất Tân thì làm cho hắn cảm thấy từ hy vọng chuyển xuống tuyệt vọng. Trần Nhất Tân xem ra cũng sẽ không giúp đỡ Tần Phi đánh mình, nhưng mà trông cậy hắn đến giúp mình, tựa hồ tuyệt đối là không thể nào.

Tần Phi hơi sùng sờ, hắn cũng nghĩ không ra Trần Nhất Tân lại có thể rãnh rỗi đến như vậy mua việc vào mình, liền không đá vào người Trác Tri Viễn nữa mà xoay người lại nhìn Trần Nhất Tân trước mặt, ngao mạn nói: "Ngươi rảnh lắm hay sao mà quản đến chuyện của ta? Tiểu tử này lấy linh thạch của ta mà không chịu đưa lại cho ta."

Trần Nhất Tân bước hai bước vòng qua người Tần Phi, che ở trước người Trác Tri Viễn, cúi đầu nhìn hắn một cái, khinh thường mắng một câu: "Thật là đồ vô dụng, bị người ta đánh thành cái bộ dạng này." Sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Tần Phi nói: "Công phu của ngươi giỏi như vậy, hắn làm sao có thể lấy được linh thạch của ngươi? Ta xem ra là hắn nhặt được một khối linh thạch phẩm chất tốt, ngươi động lòng tham muốn chiếm làm của riêng đúng không?"

Nghe nói như thế, Trác Tri Viễn cùng Tần Phi đều trở nên sùng sốt, không nghĩ tới là Trần Nhất Tân mập mạp lại rất thông minh, chỉ cần suy nghĩ trong chớp lát là có thể chỉ ra được chuyện gì đã xảy ra.

"Ngươi nói vậy! Linh thạch kia vốn là của ta!" Tần Phi đỏ mặt, cãi cổ nói.

Trác Tri Viễn lúc này cũng đã mở miệng, trong miệng chảy ra một chút máu, nói: "Chính là ta nhặt được linh thạch, hẳn lại nói là của hần, ta để cho hần nói ra linh thạch kia có mấy đạo vân sóng, thế nhưng hần lại không trả lời được."

Trần Nhất Tân cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu linh thạch kia quả là của ngươi, ngươi hẳn sẽ phải biết trên linh thạch có mấy đạo vân sóng."

Trong thâm tâm Trần Phi tức giận, lấy ngón tay chỉ Trần Nhất Tân: "Trần Nhất Tân, ngươi có phải hay không không có việc gì làm đi quản tới việc của ta? Hần và ngươi có quan hệ gì? Ngươi cần phải biết rằng, căn bản ngươi đánh không lại ta."

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ngoài Lạnh Trong Nóng

Trần Nhất Tân lúc đầu vốn tin tưởng là Trác Tri Viễn sẽ không nói dối, nghe được Trần Phi nói câu này, hẳn lại càng thêm tin tưởng là Trần Phi cường đoạt linh thạch của Trác Tri Viễn.

Trong lòng ngầm tính toán, Trần Nhất Tân cũng biết rõ, khối linh thạch kia trong tay của Trác Tri Viễn, chỉ sợ là một khối thượng phẩm linh thạch, nếu không cũng không đáng để Trần Phi đi cướp đoạt như vậy.

"Hừ! Ta xem ra là ngươi cường ép cướp đoạt đồ của hần, ngươi không sợ ta sẽ đem việc này trình báo lên sư phụ sao?" Trần Nhất Tân thấy thế, cũng âm thầm nắm chặt tiểu quyền đầu, chuẩn bị sẵn sàng cùng Trần Phi đánh nhau một trận.

Trác Tri Viễn hiện giờ đang cảm thấy rất kỳ quái, Trần Nhất Tân này từ lúc còn ở trong thôn, nếu không nhờ do cha mẹ của hần quản giáo nghiêm khắc, chỉ sợ hần đã sớm dần như từ Trác Tri Viễn mấy lần. Hơn nữa, Trần Nhất Tân cũng chưa bao giờ nhìn Trác Tri Viễn mà thấy thuận mắt, nếu có cha mẹ hần ở cùng thì là mặt nặng mày nhẹ cái gì cũng không nói, nếu là cha mẹ hần mà đi vắng rồi ấy hả, thì nhất định sẽ ở miệng mắng hần liên hồi. Đặc biệt là sau khi lên núi, Trần Nhất Tân mỗi lần cứ nhìn thấy Trác Tri Viễn, thì không mắng là đồ ăn cơm chực vô liêm sỉ thì là đồ vô dụng, hay là đồ ngu ngốc các loại. Lúc đầu Trác Tri Viễn vẫn còn chưa hiểu rõ lắm, sau này mới biết được, nguyên lai Trần Nhất Tân mắng hần là do hần tại trên đại điện lúc đại trưởng lão đang giảng thiên lâm mồm làm cho thân phận đệ tử ngoại môn vất vả lắm mới đoạt được lại biến thành đồng tử quét rác thế này đây.

Đối với điều này, Trác Tri Viễn cũng chỉ âm thầm cười khỏ, không thêm để ý. Thời gian hồi còn ở trong thôn, mỗi ngày đến nhà Trần Nhất Tân kiếm cơm ăn, bị người ta mắng cho vài câu cũng bình thường. Thêm nữa là mặc dù hần chẳng hề quan tâm gì đến mấy cái thân phận đệ tử ngoại môn nội môn hay như nghĩ tới đến mấy cái vấn đề tu tiên vấn đạo gì gì ấy, nhưng những người khác đều rất coi trọng những thứ này, hần cũng hiểu rõ ràng. Trần Nhất Tân lấy chuyện này ra mắng hần, trái lại còn làm cho hần cảm thấy được vài phần mơ hồ cảm giác thân thiết.

Hôm nay Trần Nhất Tân đột nhiên đứng ra bảo vệ cho mình, làm cho Trác Tri Viễn âm thầm cảm kích, thầm nghĩ sau khi giải quyết chuyện này, nhất định là mình phải cảm tạ Trần Nhất Tân thật tốt, những đan dược linh tinh thu thập thường ngày, nhất định sẽ chia cho Trần Nhất Tân mấy viên.

Hần một bên đang thầm nghĩ, thì Trần Phi bên kia đã hoàn toàn thẹn quá hóa giận, khoát tay hướng Trần Nhất Tân vọt tới, trong miệng quát to: "Ngươi muốn báo cho sư phụ ư? Tốt lắm, ngươi đi cáo tố đi, bản thân ta cũng muốn xem sư phụ sẽ tin ngươi cùng với một tên đồng tử bỏ đi của ngoại ngũ đường, hay là sẽ tin đệ tử kiệt xuất nhất trong ngoại môn!"

Miệng vừa nói xong, một quyền nhắm hốc mắt của Trần Nhất Tân đánh tới, xem điệu bộ của hần thì mạnh mẽ đầy uy lực, cũng khó trách hần là đệ tử ngoại môn có khả năng nhất tại trong thời gian ngắn tấn cấp lên đệ tử nội môn. Động tác của Trần Nhất Tân trong lúc đó, hiển nhiên không có được sự mạnh mẽ linh hoạt như hần, rõ ràng là dưới cơ của hần.

Trác Tri Viễn thấy không ổn, vội vàng nhảy người lên, nhanh chóng hướng về phía Trần Phi đánh tới. Ba tên tiểu hài nhi giờ quần lấy nhau thành một khối, nhưng hiển nhiên người chiếm thượng phong chính là Trần Phi. Quyền cước của Trần Nhất Tân vốn không bằng Trần Phi, Trác Tri Viễn thì rõ ràng không biết chút võ công nào, đi lên trợ giúp ngược lại càng thêm vướng víu, rất nhanh hai người đều bị Trần Phi đánh cho mặt mũi bị bầm dập. Trần Nhất Tân thì còn có chút lực để hoàn thủ, nhưng Trác Tri Viễn thì thậm hơn, nằm trên mặt đất chỉ cảm thấy cả người đau nhức khó chịu, cơ hồ một tia sức lực đứng dậy cũng không có.

Bất quá Trần Phi cũng không có khá hơn gì, chỉ là do thân thể hần ít nhiều cường tráng hơn, nên mới có thể chống đỡ được đến lúc này. Lúc mới bắt đầu, hần và Trần Nhất Tân còn có chút so đấu nhau bằng võ công, nhưng đến cuối cùng, cơ hồ chính là so đấu về thể chất thân thể.

Sau khi chiếm được thượng phong, Trần Phi liền dùng một cước đá bay Trác Tri Viễn ra xa, Trác Tri Viễn đáng thương thân thể nhỏ yếu bị văng lên trúng vào một cây đại thụ, tiếp đó uể oải té xuống trên mặt đất.

Về mặt khinh thường của Trần Phi nhìn xuống Trần Nhất Tân đang bị giẫm bẹp dưới chân, mở miệng nói: "Chỉ bằng người mà cũng dám hướng ta khiêu chiến!" Nói xong hần nâng chân lên, bất thành linh hướng về ngực trái của Trần Nhất Tân giẫm mạnh xuống.

Trần Nhất Tân biến sắc, thân hình mập mạp nhanh chóng lăn sang bên cạnh một vòng, khó khăn lắm mới thoát được một cước này của Trần Phi, ngàn

vạn lần không thể tưởng được Tần Phi lại có thể đối với chính mình hạ thủ tàn nhẫn như vậy, trong lòng nghĩ lại mà cảm thấy sợ hãi. Bình thường cũng không phải là chưa có bao giờ giao đấu qua với nhau, nhưng là tiểu hải tử đánh nhau lại có thể xuống tay tàn nhẫn đến mức này? Đầu có dễ dàng giống như Tần Phi vậy, lại có thể một cước hướng về ngực trái của hắn đập lên? May mắn là tránh được, nếu không sợ là cái mạng nhỏ của Trần Nhất Tân cũng phải mất đi một nửa.(sống dở chết dở)

Tần Phi liên tục thở hổn hển, thấy Trần Nhất Tân tránh thoát, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trắng bệch, trong lòng hắn không khỏi cũng hơi kinh hãi, vừa rồi một cước này, may mắn là Trần Nhất Tân tránh thoát, nếu như không mà nói, chính mình đã giết chết một sư huynh đệ đồng môn, chỉ sợ sư môn tuyệt đối sẽ không bởi vì hắn là đệ tử xuất sắc trong ngoại môn mà dễ dàng tha cho hắn. Cho dù không bắt hắn phải mạng đền mạng, nhưng hy vọng tiến vào nội môn tuyệt đối sẽ không còn. Sát khí quá nặng, tại đây chính là một điều tối kỵ.

Nhưng mà, cứ như vậy bị Trần Nhất Tân lách mình tránh thoát, Tần Phi cảm thấy có chút thật mất mặt, nhất là trên đầu hơi có chút ngứa ngáy, duỗi tay sờ lên thì phát hiện ra vừa rồi bị Trác Tri Viễn ném một đá đã khiến cho đầu hắn chảy máu làm cho Tần Phi lại càng thêm tức giận.

Ba người lúc này đang trong thế giằng co, Tần Phi dù là gan có lớn, cũng không dám thật sự giết hai người Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân, mà Trần Nhất Tân và Trác Tri Viễn, căn bản cũng không còn khí lực để phản kích, chỉ là nằm yên trên mặt đất chờ khí lực hồi phục. Một lúc lâu, ba người cũng không biết kế tiếp mình nên làm gì nữa.

"Tần Phi sư đệ! Tần Phi sư đệ! " Một thanh âm của nữ hải tử truyền đến, ba người đều quay đầu nhìn lại, thì thấy cách đó không xa một nữ hải tử đồng dạng mặc y phục màu xanh thẫm giống Tần Phi, nhưng là vẫn nhìn ra được dáng người yếu điệu của nàng, đang từ bên trên chạy như bay xuống.

Nữ hải tử này ba người đều nhận ra, không phải chính là áu nữ của trưởng thôn Trần gia thôn, Trần Anh sao?

Lại nói tiếp, Trần Anh so với ba người Trác Tri Viễn lớn hơn một tuổi, nên được tính là sư tỷ của bọn hắn. Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân liếc nhau, thậm chí cuối cùng cũng có thể có chút chuyển biến, dù sao người đang tới cũng thuộc Trần gia thôn bọn hắn, hơn nữa luận thân phận Tần Phi còn phải kêu nàng một tiếng Anh tỷ, hắn còn dám làm càn sao?

Bất quá Tần Phi lại nghĩ khác bọn họ, hắn căn bản không lo lắng Trần Anh sẽ đi giúp Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân, theo hắn thấy, Trần Anh cho dù không giúp mình đánh hai cái tên gia hỏa kia thì bất kể như thế nào cũng không trở mặt thành thù với mình. Lần mà Tần Phi cùng bốn mươi chín người tiến nhập ngoại môn trong đó chiếm đến bảy nữ hải tử. Ngoại trừ một tiểu sư muội sáu tuổi cơ hồ cái gì cũng đều không hiểu, chỉ biết dựa theo sự phân phó luyện công của sư phụ, còn lại sáu nữ hải tử kia thì cũng đã có chút hiểu chuyện. Phương diện này, nữ hải tử vĩnh viễn đều có hiểu biết sớm hơn so với nam nhân, các nàng rất rõ ràng tình huống ở trên Thanh Nguyên Sơn này, nắm đầm của ai cứng rắn, tự nhiên sẽ được các vị sư phụ coi trọng, cho nên Tần Phi là đệ tử ngoại môn có khả năng nhất tiến vào nội môn tu luyện chân quyết, hiển nhiên là được sáu nữ hải tử kia coi trọng hơn.

Hơn nữa, Tần Phi dưới chân núi thân phận còn cao hơn các sư huynh đệ đồng môn một bậc, hắn vốn là con nhà quan, từ nhỏ sống sung sướng quen rồi, đối với sự lấy lòng của sáu nữ hải tử này, hắn tự nhiên cũng là vui vẻ tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cùng Thôn

Trần Anh chạy như bay tới, chứng kiến Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân đang nằm trên mặt đất, không khỏi sùng sốt một chút, lập tức nhìn Tần Phi hỏi : "Tần Phi sư đệ, trên trán ngươi sao lại có máu thế kia?" Sau khi nói xong câu này, lại nhìn về phía Trần Nhất Tân nhăn mặt nói : "Đại Bần, làm sao ngươi lại cùng Tần Phi sư đệ đánh nhau thế này? Ngươi hẳn phải biết rõ hắn là người lợi hại nhất trong đám sư huynh đệ chúng ta chứ." Nói lời này, xem ra là có chút ý tứ muốn bảo vệ cho Trần Nhất Tân.

Trần Nhất Tân ngo ngoáy từ trên mặt đất bò lên, cũng không có trả lời Trần Anh mà đi đến bên cạnh Trác Tri Viễn, chậm rãi đỡ hắn dậy, nhỏ giọng hỏi : "Tên quý ăn xin, ngươi không sao chứ?"

Trác Tri Viễn đứng dậy, dựa người vào thân đại thụ, thở hổn hển lắc đầu, cắn chặt hàm răng gắng gượng nói : "Không sao!" Chỉ là trong ánh mắt ít nhiều có chút mê hoặc, hẳn chung quy có chút không rõ, vì cái gì Trần Nhất Tân lại muốn giúp hắn.

Trần Anh nghe được thanh âm của Trác Tri Viễn, nhìn hắn một cái, trong ánh mắt nhiều ít mang theo chút khinh thường, rất mau quay mặt hướng Tần Phi cười nói : "Tần Phi sư đệ, ngươi sẽ không cùng với bọn hắn so đo chứ, lấy thân phận của ngươi hà cớ phải tính toán ăn thua với bọn họ?"

Tần Phi chăm chú nhìn Trần Anh, Trần Anh và Trần Nhất Tân thuộc cùng một thôn với nhau, điều này thì hắn không biết được. Trong lòng cũng muốn mượn chuyện này để xuống nước, nhưng mà miệng vết thương trên đầu vẫn còn mơ hồ đau nhức, thiếu chút nữa làm hắn muốn đổi ý : "Được, hôm nay nề mặt Trần Anh, bỏ qua cho hai người này, nhưng mà, Trác Tri Viễn, ngươi phải mau đem linh thạch kia trả lại cho ta nếu không thì ta vẫn sẽ không tha cho ngươi!"

Trần Anh nghe được lời này, hoàn toàn không cho Trác Tri Viễn có cơ hội nói chuyện, trực tiếp hướng Trác Tri Viễn nói : "Người còn không mau đem linh thạch ra trả cho Tàn Phi sư đệ, người thật to gan, dám đi trộm cắp đồ vật của Tàn Phi sư đệ!"

Trác Tri Viễn nghe vậy, trong lòng phần uất không thôi, không khỏi la lớn : "Ta khi nào trộm linh thạch của hân, linh thạch này rõ ràng là ta nhặt được, nhưng mà hân lại nói là của hân, ta không chịu đưa, hân liền động thủ đánh ta, người tại sao lại vợ đứa cả nắm nói giúp cho hân?"

Trần Nhất Tân nghe thấy cũng rất không thoải mái, nói : "Đúng vậy, ta vừa mới hỏi trên linh thạch này có mấy vân sóng thì hân hoàn toàn không thể trả lời được. Linh thạch này rõ ràng không phải là của hân, Trần Anh người dù sao cũng là người Trần gia thôn, có sao lại đổi trắng thay đen, đi nói giúp cho ngoại nhân?"

Tàn Phi nghe vậy, mới biết được nguyên lai ba người này đều là người cùng thôn, ánh mắt nhìn về phía Trần Anh không khỏi mang theo vài phần địch ý.

Trần Anh tựa hồ rất để ý đến ánh của Tàn Phi, vội vội vàng vàng giải thích : "Nói vậy, Tàn Phi sư đệ có thân phận gì? Hân là người có hy vọng nhất trong bốn mươi chín đệ tử tiến vào nội môn tu luyện đại thiên chân quyết, như thế nào lại vì một khối đá đi vu oan cho Trác Tri Viễn? Nhất định là Trác Tri Viễn thừa cơ Tàn Phi sư đệ không chú ý, từ trên người hân trộm đi khối linh thạch kia... Ta đây là muốn tốt các người, để các người không phải chịu đựng đau đớn da thịt nữa, còn không mau mau đem khối linh thạch kia trả lại cho Tàn Phi sư đệ? Như thế hân sẽ bỏ qua cho các người. Tàn Phi sư đệ đại nhân đại lượng, tất nhiên sẽ không đem chuyện xảy ra ngày hôm nay báo cho các vị sư phụ."

Trần Nhất Tân nghe như thế thì đã biết Trần Anh này chắc chắn sẽ không nói giúp cho mình và Trác Tri Viễn, mặc dù có nói là người thường hướng chỗ cao mà đi (người thì thích với cao), Tàn Phi này là đệ tử kiệt xuất nhất trong bốn mươi chín đệ tử, Trần Anh muốn thân cận với hân thật ra cũng không có gì sai. Nhưng mà Trần Anh cư nhiên không thèm đếm xỉa đến tình nghĩa cùng thôn khiến cho Trần Nhất Tân giận đến nổi hai mắt tóe lửa.

Cổ lệ cũng đã nhớ ra quan hệ giữa Trần Nhất Tân và Trác Tri Viễn không được tốt, Trần Anh tiếp tục nói : "Đại Bân, người cũng thật là kỳ quái, việc này vốn đối với người không quan hệ, người có gì lại vì tên gia hỏa này mà cùng với sư huynh đệ của mình động thủ? Hơn nữa, người không phải luôn luôn rất chán ghét hân sao? Người mau mau đứng ra một bên, ta sẽ nói giúp cho người với Tàn Phi sư đệ, sau này hân sẽ không trách tội người nữa."

Trần Nhất Tân vô cùng giận dữ, giậm chân nói : "Người chẳng qua chỉ là võ mông ngựa hân thôi, người thích làm tùy tùng của hân đúng không, vậy thì người đang làm tốt lắm, đừng có lời kéo thêm ta. Ta tuy rằng không có ưa tên Trác Tri Viễn này, mặc dù hân ở nhà ta ăn nhiều cơm như vậy, khi bé còn từng cướp đoạt lấy sữa của mẹ ta, nhưng dù sao hân cũng là người Trần gia thôn chúng ta. Ta tuyệt đối sẽ không để người thôn mình bị khi dễ mà khoanh tay đứng nhìn. Nói xàm ít thôi, Tàn Phi, hoặc là người hôm nay đánh cho ta không thể động đậy được, bằng không ta tuyệt đối sẽ không để người cướp đoạt linh thạch của Trác Tri Viễn!"

Trần Anh tựa hồ bị những lời này của Trần Nhất Tân nói cho xấu hổ đỏ cả mặt, cũng không biết trả lời Trần Nhất Tân như thế nào.

Tàn Phi thần tình khinh miệt, nhìn lướt qua Trần Nhất Tân, hừ lạnh một tiếng : "Chỉ bằng người? Người thực sự nghĩ sẽ chống đỡ được ta sao?"

Trác Tri Viễn cũng đã ở phía sau Trần Nhất Tân vội vàng nói : "Đại Bân, người không cần đấu cùng hân, người đi báo cho các sư phụ, để cho các sư phụ trách phạt hân. Đề ta ở đây ngăn trở hân!"

Trần Nhất Tân nghe thấy nghe thấy, nghiêng đầu ra sau, khinh thường không thèm nhìn đến Tàn Phi và Trần Anh, lắc đầu thở dài nói : "Nói người là đồ ngu ngốc, người thật đúng là đồ ngu ngốc. Tàn Phi hân là đệ tử ngoại môn kiệt xuất nhất, sư phụ của hân còn trông cậy vào hân sớm tiến vào nội môn trở thành tu chân giả! Thì làm sao có thể trách phạt hân? Cho dù là có báo lên các vị sư phụ khác, bất quá cũng là tùy ý mắng hân hai câu, còn ta và người ngược lại còn chịu phạt nặng."

Trác Tri Viễn không hiểu lắm, trong mắt tràn ngập mê muội nói : "Chẳng lẽ võ công cao là có thể được sư môn bao che sao? Rõ ràng chính là hân cướp đoạt linh thạch của ta, ta không tin là các vị sư phụ sẽ không quản dạy hân." Trên mặt Trác Tri Viễn tràn đầy vẻ quật cường, tựa hồ không tin trên đời còn có sự không công bằng như thế."

Trần Nhất Tân lại thở dài một hơi, làm ra bộ dáng người lớn nói : "Người thật đúng là ngu ngốc, coi như các sư phụ tin lời người thì sao? Chẳng qua là phạt hân diện bích mấy ngày, còn người thì sao? Có lẽ về sau càng bị gây khó dễ. Chỉ cần người còn ở trên Thanh Nguyên Sơn, người cho là có thể thoát được Tàn Phi ngày sau trả thù hay sao? Ta như thế nào lại đi giúp cái tên đầu đất như người, nếu không phải nể tình cùng thôn thì..."

Trác Tri Viễn lúc này cũng đã minh bạch vì sao Trần Nhất Tân lại bảo vệ hân, trong lòng cảm kích rất nhiều, nhưng cũng rất là không yên tâm. Chúng quy đã làm xấu đi mối quan hệ giữa Trần Nhất Tân và Tàn Phi, hơn nữa còn khiến hân bị thương không nhẹ.

Thế nhưng sự buồn bực trong lòng không thể phóng thích, vì thế hân kiên định lắc đầu nói : "Đại Bân, người đừng quản đến chuyện của ta nữa, người trở về đi, hôm nay trừ phi là hân đánh ta chết, nếu không ta vĩnh viễn cũng sẽ không giao linh thạch này cho hân!"

Trần Nhất Tân nghe nói như thế giận dữ không thôi, trừng mắt nhìn Trác Tri Viễn nói : "Người coi Trần Nhất Tân ta là loại người nào? Ta chẳng lẽ là cái loại người tham sống sợ chết sao? Ta trước khi thượng sơn, phụ thân có dặn qua ta, không quản giữa chúng ta có vấn đề gì, nhưng nếu như có người khi dễ người của Trần gia thôn chúng ta, thì nhất định phải đứng ra bảo vệ người đó! Hừ! Ta cũng không phải là cái loại người bên kia!" Nói xong, ánh mắt liếc về phía Trần Anh, giọng nói mỉa mai, hiển nhiên là rất khinh thường Trần Anh.

Chương 5: Phản Kích

Trần Anh bị lời này của Trần Nhất Tân chọc cho tức giận, giậm giậm đôi chân nhỏ nói : "Trần Đại Bàn, ngươi thật không biết điều, ta nếu không phải thấy ngươi là người cùng Trần gia thôn, ngươi nghĩ rằng ta rảnh đi quản đến chuyện của ngươi hay sao?"

Trần Nhất Tân khinh bỉ nhìn Trần Anh : "Bộ Trác Tri Viễn kia không phải là người Trần gia thôn hay sao?"

"Hắn họ gì? Hắn dựa vào cái gì mà là người của Trần gia thôn chúng ta? Hắn bắt quá là một ngoại nhân được Trần lão đầu làm đan lát nhật được mà thôi! Huống chi hắn chỉ là một tên gia hỏa không được tích sự gì, ngươi giúp hắn làm chi? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn giống như hắn là một tên đồng tử tầm thường ở ngoại ngũ đường sao?"

Trần Nhất Tân nghe nói như thế trái lại là nở nụ cười : "Hắn lớn lên trong thôn, tự nhiên là người của Trần gia thôn chúng ta. Trần Anh, coi như là ngươi nói thật đi, nhưng nếu như Trác Tri Viễn ngày đó không bị sư phụ giảng tới ngoại ngũ đường, bây giờ vẫn như cũ trong ngoại môn, sợ là ngươi sẽ không nói như vậy đúng không? Nói toạc ra, không phải là ngươi đang vỗ mông ngựa Tân Phi sao? Trần Nhất Tân ta thì vẫn còn có vài phần khí khái!" Nói đến đây, thân hình mập mập nho nhỏ của Trần Nhất Tân đột nhiên đứng thẳng lên, trong một khắc này, hắn lại hiện ra vài phần thân khí của một bậc đại nhân.

Trần Anh tức giận giậm chân nói : "Ngươi..."

Tân Phi thấy tình trạng này thì lại mỉm cười, thầm nghĩ bọn hắn như chó cắn chó xem ra rất là thú vị, nhưng nhìn thấy bộ dáng giận dữ của Trần Anh, lại càng tăng thêm phần kiêu ngạo, tuy rằng mới chỉ tám chín tuổi, nhưng mà do hắn từ nhỏ sinh ra trong nhà quan, có hai người ca ca trưởng thành, cũng đều là hạng người phong lưu, hắn lâu dần bị ảnh hưởng, về phương diện này so với đồng lứa có hiểu biết nhiều hơn.

"Trần Anh, ngươi nói cùng với hai tên ô quy vương bát này làm gì? Đợi ta đem bọn họ đánh ngã, lấy linh thạch, tặng cho ngươi người người giận nha!" Nói xong, Tân Phi tiến từng bước từng bước lên phía trước, ngạo nghễ nhìn Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân, trong mắt toát ra vẻ khinh thường.

Nhưng mà, lúc này Trác Tri Viễn giống như bị sự kích thích mãnh liệt nào đó, chẳng biết tại sao hai mắt đỏ lên, bắn ra hai đạo quang mang đỏ như mắt, trừng mắt nhìn Tân Phi, trong miệng không ngừng rít gào, khiến cho Tân Phi sợ tới mức nụ cười co rút lại.

Trác Tri Viễn hét : "Ngươi mới vừa nói cái gì?"

Tân Phi hơi sững sờ, lập tức thoáng nghĩ, chính mình cũng đủ đem hai người bọn hắn đánh ngã, dựa vào cái gì phải sợ tiểu tử này? Vì thế nói tiếp : "Ta nói các ngươi là ô quy vương bát!"

Trác Tri Viễn vừa nghe xong, vẻ mặt phẫn nộ, trực tiếp lao lên phía trước, điều bộ chẳng khác gì là liều mạng, Tân Phi bất ngờ không kịp phòng ngự, cư nhiên là bị Trác Tri Viễn đánh ngã xuống đất, Trần Anh ở bên cạnh cũng cả kinh kêu lên một tiếng, lui về phía sau vài bước.

"Ngươi mới là ô quy vương bát, ngươi mới là ô quy vương bát!" Trác Tri Viễn lúc này giống như bị điên, dùng cả tay chân, hoàn toàn không để ý đến sống chết hướng trên người Tân Phi đánh túi bụi.

Tân Phi đau quá, một cước liền đạp vào bụng Trác Tri Viễn, đem hắn đá qua một bên. Vừa định lấy hơi thì không kịp phòng bị, Trác Tri Viễn lại đánh tới, một quyền hung hăng đánh vào mặt hắn. Trác Tri Viễn tuy rằng không biết võ công, nhưng lại có vài phần sức lực, một quyền này, đánh xẹt cả máu mũi Tân Phi, trên mặt nhất thời giống như nở hoa.

"Ngươi dám đánh ta?" Tân Phi hét to, xoay người một cái, đã đem Trác Tri Viễn đè xuống, khuỷu tay thúc vào mặt Trác Tri Viễn.

Trần Nhất Tân thấy thế, thầm kêu không ổn, liền một cước đá vào bả vai Tân Phi, đem khuỷu tay đá lệch đi một chút, không nên vào mặt Trác Tri Viễn mà nện vào lồng ngực của hắn. Nhưng cho dù như vậy, Trác Tri Viễn cũng cảm thấy lồng ngực đau nhức, trước mắt cũng có chút biến thành màu đen. Cơ hồ giống như bản năng, há mồm cắn tới phía thân thể Tân Phi bị Trần Nhất Tân đá văng qua...

Tân Phi không thể nào ngờ được rằng Trác Tri Viễn lại có thể sẽ dùng miệng cắn hắn, vết thương bị Trác Tri Viễn cắn trên cổ, đau nhức một hồi, hắn vội vàng lùi thân mình về phía sau. Nhưng mà vết cắn này của Trác Tri Viễn thật quá nặng, hai bên đồng thời dùng sức, cư nhiên bị Trác Tri Viễn từ trên cổ Tân Phi cắn xuống một miếng thịt lớn.

Nhất thời một tia máu tươi phun ra, sắc mặt của Trác Tri Viễn cũng theo đó biến thành màu đỏ, có lẽ là do bị máu tươi kích thích, Trác Tri Viễn liền trở nên mạnh mẽ giống như một con báo con, lần thứ hai đánh về phía Tân Phi, từng quyền từng quyền đều đánh vào trên người Tân Phi. Tân Phi võ công tuy rằng cao hơn không biết bao nhiêu so với Trác Tri Viễn, nhưng phần là từ vết cắn trên cổ máu chảy xuống không ngừng, đã sớm sợ tới mức hồn mất vía, làm sao mà còn có thể sử dụng võ công để chống lại Trác Tri Viễn nữa cơ chứ?

Tiểu hài tử đánh nhau, thứ nhất là dựa vào tố chất thân thể, thứ hai mới là dựa vào võ công chiêu thức, nhưng mà ở hai người này cũng không có dựa đến thứ nào hết mà là bằng vào khí thế mãnh liệt. Trên thực tế, cho dù là người lớn, nếu một bên không muốn sống hoàn toàn cùng với đối phương liều mạng, cũng thường xuyên có thể xuất hiện trường hợp lấy yếu thắng mạnh. Huống chi Tân Phi thủy chung bắt quá chi là một hài đồng tám chín tuổi từ nhỏ

đã được hưởng cuộc sống sung sướng làm sao có thể đánh lại.

Lần này, toàn bộ tình thế hoàn toàn bị nghịch chuyển, mới vừa rồi Trác Tri Viễn còn giống như một con cừu non đang chờ bị làm thịt, thì hiện tại đã đổi lại thành người chiến thắng tuyệt đối, sau một lúc bị quyền cước đánh túi bụi, Tần Phi cư nhiên bị đánh cho ngất đi.

Nhìn cảnh này, Trần Nhất Tân và Trần Anh đều tròn tròn mắt, Trần Anh là nữ hài tử, lúc này đã hoàn toàn không biết vì sao, ngay cả cổ họng đều không phát ra được bất kỳ thanh âm nào, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, cho là Tần Phi đã bị Trác Tri Viễn đánh chết.

Còn Trần Nhất Tân càng xem càng rét run, vội vàng vàng xông lên phía trước ôm lấy Trác Tri Viễn, miệng kêu to : "Đừng đánh nữa, còn đánh nữa là người sẽ đánh chết hắn đấy!"

Lôi được Trác Tri Viễn đang điên cuồng ra phía sau, Trần Nhất Tân lúc này mới thoáng nhẹ nhõm thở ra. Trần Anh nhìn thấy Trác Tri Viễn đã bị kéo lui ra sau, thì liền vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Phi, dùng sức lay lay hắn, miệng lớn tiếng kêu to : "Tần Phi sư đệ, Tần Phi sư đệ!" Thế nhưng Tần Phi sớm đã trong tình trạng hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít, làm sao còn có thể tỉnh lại đây.

Trần Anh tâm thần tê liệt, nhất thời khóc nức lên, lớn tiếng gọi to : "Tần Phi sư đệ, người không thể chết à! Sư phụ, sư phụ! Trác Tri Viễn đánh chết người rồi! Trác Tri Viễn đánh chết Tần Phi rồi!"

Thanh âm thê lương rất nhanh đã kinh động đến các đệ tử ngoại môn, một bóng thân ảnh nhanh như chớp nhanh chóng lướt tới, các đệ tử từ phía sau chạy tới không kìm nổi phát ra một tiếng kinh hô, thần tình không thể tin được Tần Phi võ công cao nhất trong bọn họ, lại có thể nằm dài trên mặt đất với vẻ mặt đầy máu chảy đầy mắt.

Bóng thân ảnh cực nhanh nọ sau khi lướt tới bên người Tần Phi, một tay bế Tần Phi lên, xem xét mạch đập của hắn, trong lòng biết còn cứu được, vội vàng từ trong ngực lấy ra một bình ngọc, đổ ra hai khóa đan hoàn màu hồng, bóp miệng Tần Phi mở ra, đem hai khóa đan hoàn đút vào trong miệng. Nhẹ nhàng một vỗ vỗ miệng hắn, hai hạo đan hoàn kia theo đó trôi xuống bụng Tần Phi, người đó xem xét mạch đập Tần Phi một lần nữa, lúc này mới cảm thấy yên tâm, ít hắt tâm mạch Tần Phi đã được bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hình Đường Mạc Tuấn

"Hai người các ngươi lại đây!" Người nọ chỉ chỉ hai gã đệ tử bên cạnh, nói tiếp : "Các ngươi đem Tần Phi đưa về phòng đi."

Hai gã đệ tử kia liền lập tức chạy tới, chỉ một cái nhấc tay đã đem Tần Phi khiêng lên, đang định rời đi, thì lại một đạo thân ảnh màu đen đang bay lướt tới, dưới chân mờ hồ có đám mây mù.

"Chậm đã!" Người vừa đến kêu lên một tiếng, lập tức đứng chặn ở phía trước, mặt không chút thay đổi hỏi : "Đoạn Nhận tôn giả, chuyện gì đã xảy ra?" Nguyên lai người lúc này kêu là Đoạn Nhận tôn giả.

Nhìn thấy người tới là ai, Đoạn Nhận tôn giả Mã Thiên Nhai dù nóng lòng lo lắng cho đệ tử mình, cũng không thể không thi lễ một cái, lập tức cảm giận chỉ vài Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân nói : "Mạc Tuấn tiên sinh, sao người lại đi hỏi ta, muốn hỏi hãy hỏi hai tên kia kia.. Một tên đồng tử ngoại ngữ đường, lại có thể dám đem đồ nhi của ta đánh thành trọng thương thế này. Mạc Tuấn tiên sinh, người bên Hình Đường phải xử lý công bằng cho đệ tử của ta

a!"

Nguyên lai người đến sau, chính là người lúc ở trên đại điện, tự mình tuyên bố đem Trác Tri Viễn giáng xuống thanh trần đường làm đồng tử quét đường Hình Đường chấp sự ----- Mạc Tuấn.

Mạc Tuấn vẫn như cũ bận một bộ hắc y, giống như hắn chưa bao giờ thay bộ y phục nào khác vậy(eo oi kinh), khuôn mặt cũng đen nhem giống như quần áo, y chang nhò đen dưới cái đất nôi, phảng phất người này vĩnh viễn chưa bao giờ cười lần nào.

"Hừ! nếu ta nhớ không lầm, đồ nhi kia của người hình như là đệ tử kiệt xuất nhất trong số những đệ tử ngoại môn đúng không? Người ngày trước còn từng đề nghị đem hắn đưa vào nội môn tu luyện, hôm nay lại bị một tên đồng tử quét đường đánh cho thành bộ dạng này, thật đúng là làm tăng thể diện cho ngoại môn a!" Mạc Tuấn lạnh lùng liếc mắt nhìn Mã Thiên Nhai một cái, ném ra một câu lạnh lùng.

Mã Thiên Nhai nghe xong nhất thời cảm thấy khó hiểu, Mạc Tuấn này như thế nào lại có ý thiên vị Trác Tri Viễn? Chẳng lẽ là cảm thấy một năm trước đối với Trác Tri Viễn trách phạt quá nặng, cho nên thâm tâm cần rút, bây giờ muốn mượn chuyện này để bù đắp cho hắn? Bất quá Mã Thiên Nhai cũng

không có nói ra suy nghĩ này của mình, hẳn thật ra rất rõ ràng giáo quy của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo, mặc dù bề ngoài là hình đường chịu sự quản lý của ngoại môn, tuy nhiên nó đến cả người trong nội môn cũng có vài phần kiêng kỵ. Đường chủ hình đường cùng với hai vị chấp sự, đều là người trong hậu sơn, một thân tu vi đẳng cấp ít nhất cũng thuộc tầng thứ sáu. Nếu ai mà dám can đảm khiêu chiến với quyền uy của hình đường, thì kết quả kia tuyệt đối không phải người thường có thể thừa nhận nổi.

Tính toán xong, Mã Thiên Nhai cũng chỉ có yên lặng theo dõi, nếu là Mạc Tuấn thật sự xử lý bất công, hẳn còn có thể đi tìm đường chủ hình đường để khiếu nại việc này.

Mạc Tuấn cũng không có nhiều suy nghĩ như Mã Thiên Nhai, mà là chậm rãi đi đến gần hai gã đệ tử đang khiên Tần Phi, duỗi tay ra xem xét mạch đập của hắn, xác định hẳn không còn có gì đáng ngại, sớm đã được Mã Thiên Nhai dùng đan dược bảo vệ tâm mạch, liền đi đến chỗ Trác Tri Viễn đang đứng ngây ngốc.

Trác Tri Viễn giờ phút này đang chờ người ra đứng tại chỗ, nhìn giống như bị mất hồn hoàn toàn không biết đến chuyện đang xảy ra ở bên ngoài, trong lúc này hẳn đang đắm chìm một loại trạng thái rất kỳ quái, đột nhiên cảm thấy xung quanh hết thảy giống như trở nên rõ ràng vô cùng.

Trong lòng Trác Tri Viễn giờ phút này, toàn bộ thế giới nháy mắt bị sụp đổ, trở thành những hạt cát trắng, hẳn giương mắt nhìn tới, liền giống giống như có thể nhìn thấy khoảng không gian hư ảo, mơ hồ có một viên bi cực nhỏ đang chuyển động. Mây trắng vẫn là mây trắng, cỏ thụ cũng vẫn là cỏ thụ, ngưng mà tại giờ phút này trong mắt hắn lại hoàn toàn bất đồng so với lúc trước. Hắn tựa hồ có thể thấy cây cỏ thụ đang lấy một tốc độ cực kỳ chậm rãi thông thả vươn những cành cây dài ra, cũng có thể thấy được mây trắng trên trời không chỉ lơ lửng trôi nổi, hơn nữa còn đang lấy tốc độ cực nhanh cắn nuốt lẫn nhau, bảo trì hình dạng ban đầu, nhưng tất cả chỉ là những biến hóa cực nhỏ.

Thậm chí đến ngay cả Mã Thiên Nhai, nguyên bản ngày thường thoát nhìn thì thân pháp nhanh như thiểm điện, nhưng lúc này Trác Tri Viễn nhìn lại thì giống như là đi tản bộ trên sân vắng vậy. Hành động của các đệ tử còn lại, hoàn toàn rõ ràng trong mắt hắn, thân thể hắn chỉ cần hơi hơi động, là Trác Tri Viễn liền đoán ra hành động kế tiếp của hắn là gì. Điều này, rõ ràng giống như là hắn có năng lực tiên tri, thậm chí lúc mà Mã Thiên Nhai vừa mới tới, quay đầu trừng mắt nhìn hắn, vô tận sát ý chứa trong cái nhìn đó, hắn cũng có thể rõ ràng nắm được.

Nhưng mà, loại tình huống này đối với hành động của Mạc Tuấn, lại có khác. Toàn bộ hành động của những người ở đây tất cả đều rất rõ ràng nằm trong mắt hắn, hoặc là, hắn không cần xoay người lại để nhìn, thì cũng có thể nắm rõ toàn bộ nhất cử nhất động của những người phía sau, giống như là có thiên nhãn vậy. Riêng chỉ có Mạc Tuấn, khi hắn đến hiện trường, lúc nào đi đến trước mặt mình, Trác Tri Viễn không ngờ hoàn toàn không biết gì cả. Hắn có khả năng thấy toàn bộ sự vật trong thế giới, nhưng chỉ riêng Mạc Tuấn thì giống như tách ra là một trạng thái động lập, mặc dù Trác Tri Viễn có ngẩng đầu lên nhìn Mạc Tuấn, cũng vô pháp nhìn thấu hành động tiếp theo của Mạc Tuấn, cũng như cảm ứng được hành động của hắn, không biết hắn tốt cùng đang tính toán điều gì.

Trác Tri Viễn hoàn toàn không thể lý giải loại trạng thái này, cả người lộ ra vẻ say mê chăm chú nhìn tình trạng trước mặt, đồng thời giương mắt nhìn Mạc Tuấn, trong mắt không ngừng chế được bạo xuất ra hai đạo hồng quang nóng cháy bắn về phía Mạc Tuấn.

Mạc Tuấn nhìn thấy hai đạo hồng quang này, trong lòng cả kinh, lập tức từ trong hai mắt bắn ra hai đạo bạch sắc quang mang, đón đỡ lấy hai đạo hồng quang, hơn nữa rất nhanh liền đem hồng quang trong mắt Trác Tri Viễn bức trở về, thế nhưng lại không thể làm cho Trác Tri Viễn sinh lòng sợ hãi, không giống như những hài đồng đệ tử khác, bị Mạc Tuấn trừng mắt một cái liền hoảng sợ cúi đầu.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Mạc Tuấn trong lòng thầm cảm thấy cổ quái.

Vội vàng tiến lên hai bước, nắm giữ mạch môn Trác Tri Viễn xem xét một phen, Trác Tri Viễn kinh hãi, vội vã giẫy tay ra, nhưng mà hắn làm sao là đối thủ của Mạc Tuấn? Mạc Tuấn chỉ cần dùng chưa đến nửa thành công lực, liền từ đầu ngón tay bắn ra một đạo chân khí, nháy mắt xông phá mạch môn của Trác Tri Viễn, dọc theo kinh mạch trên tay hắn, nhanh chóng tiến vào trong thân thể Trác Tri Viễn lưu chuyển một vòng đại chu thiên.

Xem xét một hồi, dù là Mạc Tuấn cũng cảm thấy rất là ngoài ý muốn, đồng tử này... rất cổ quái a!

Bất quá dù nghĩ vậy trong lòng, nhưng trên mặt cũng không lộ ra mấy may cảm xúc nào, những người còn lại thì hoàn toàn không hề biết gì đã xảy ra. Theo người khác thấy, Mạc Tuấn chỉ bất quá giống như vừa rồi kiểm tra tâm mạch của Tần Phi, xem xét thương thế cho Trác Tri Viễn mà thôi.

Buông tay ra, Mạc Tuấn tâm niệm khẽ chuyển, trong miệng bắt đầu nói: "Người là đồng tử của thanh trần đường Trác Tri Viễn phải không? Người nói cho ta biết, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Không Biết Tội!

Trác Tri Viễn rút tay về sau, trong lòng không khỏi cảm thấy có ý muốn chống lại, vội vàng thối lui hai bước, cảm giác trên người không có dị trạng gì rồi mới lên tiếng: "Đệ tử hôm nay quét đường xong, trong lúc nghỉ ngơi thì nhặt được một khối linh thạch. Nhưng mà Tàn Phi lại tự xưng nói linh thạch kia là đồ của hắn bị đánh mất, đệ tử hỏi số vân sóng trên linh thạch có mấy đạo, thế nhưng hắn lại không trả lời được. Sau đó hắn liền cường đoạt linh thạch của đệ tử, Trần Đại... Ách... Trần Nhất Tân sau đó nhìn thấy, tới đây ngăn cản hắn, rồi sau đó chúng ta liền xảy ra xô sát."

Mạc Tuân nghe vậy, gật gù đầu, nhìn về Trần Nhất Tân nói: "Trần Nhất Tân, lời nói vừa rồi của Trác Tri Viễn, toàn bộ có đúng là sự thật không?"

Trần Nhất Tân vội vàng quỳ xuống đất trả lời: "Dạ thưa Mạc Tiên sinh, chính mắt đệ tử thấy Tàn Phi đánh đập Trác Tri Viễn tàn nhẫn, Trác Tri Viễn chính là người cùng thôn với đệ tử trước khi lên núi, cho nên liền chạy lại ngăn cản. Sau đó đệ tử cũng có hỏi qua Tàn Phi linh thạch kia có mấy đạo vân sóng, Tàn Phi lại thẹn quá hóa giận, đem đệ tử đánh thành thế này đây. Về sau lại không biết vì sao bỗng dưng Trác Tri Viễn hóa điên, lao vào Tàn Phi, từ trên cổ hắn cắn xuống một miếng thịt, lúc này mới đem hắn đánh gục. Mạc tiên sinh, Trác Tri Viễn chưa từng tập võ, xuống tay cũng không biết được nặng nhẹ, xin hãy..."

Mã Thiên Nhai nghe tới đây, khuôn mặt đã nhuộm lên một màu đỏ, thấy Trần Nhất Tân còn muốn cầu tình cho Trác Tri Viễn, lập tức cắt ngang lời hắn: "Hò ngôn loạn ngữ, đồ nhi của ta như thế nào lại chỉ vì một khối linh thạch mà xuất thủ đánh các người?"

Mạc Tuân chậm rãi quay đầu lại, liếc mắt nhìn Mã Thiên Nhai một cái, khoát tay nói: "Đoạn Nhận tôn giả bình tĩnh chờ vội nóng nảy, chẳng lẽ người còn không tin một chấp sự như ta sao? Trần Anh, người lại đây!" Mạc Tuân vẫy tay, kêu Trần Anh đến gần.

Trần Anh bước lên tới nơi, cũng bắt chước bộ dáng của Trần Nhất Tân nửa quỳ trên mặt, miệng nói: "Đệ tử Trần Anh, tham kiến Mạc tiên sinh."

"Àn, sự tình ở đây người biết được cái gì, mau kể lại cho ta nghe. Người nếu mà có chút nửa câu nói dối, thì đừng trách ta phạt người theo giáo quy!" Khuôn mặt đen sạm của Mạc Tuân, dĩ nhiên cũng đủ để hù dọa Trần Anh rồi, thì làm sao lúc này còn dám nói dối chứ?

"Bẩm báo Mạc tiên sinh, Trần Anh cũng không biết tình hình lúc trước ra sao, lúc đệ tử đến, thì bọn họ đã đánh nhau qua một lần. Khi đệ tử đến là họ đang đấu võ mồm với nhau. Đệ tử chỉ biết được, Tàn Phi sư đệ mắng Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân là ô quy vương bát (con rùa đen rụt đầu), Trác Tri Viễn nghe thấy vậy thì bỗng nổi cơn điên nhào lên đánh tới tấp Tàn Phi. Còn về chuyện linh thạch, thật sự đệ tử cái gì cũng không biết."

Lời này mặc dù nghe giống như là lời nói thực, nhưng trong tai của Trần Nhất Tân cùng Trác Tri Viễn, rõ ràng là có ý che chở cho Tàn Phi. Nói cái gì không biết về chuyện linh thạch, vừa rồi khi bọn họ khắc khẩu, rõ ràng là có đến mấy lần nói đến linh thạch, Trần Anh lại làm sao có thể không biết đây? Chỉ có thể nói cô bé này quá mức ham muốn hư vinh, nhìn thấy Tàn Phi các phương diện đều hơn xa Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân, cho nên mới đi bao che cho hắn như vậy.

"Linh thạch ở đâu rồi?" Mạc Tuân mặt vẫn không chút thay đổi, ai cũng không biết hắn sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Trác Tri Viễn thành thành thật thật từ trong ngực móc ra khối linh thạch kia, đưa cho Mạc Tuân. Mạc Tuân cúi đầu nhìn thoáng qua rồi ném trả lại cho Trác Tri Viễn, miệng hừ nói: "Linh thạch bảy đường vân, đáng giá cho hai người các người đấu nhau sống chết sao?"

"Đệ tử không phải là vì linh thạch, nếu là Tàn Phi kia hòa hoãn yêu cầu, chỉ một khối linh thạch mà thôi, đệ tử cho hắn cũng không sao. Nhưng mà hắn lại cướp từ đoạt lý nói là vật hắn đánh mất, đệ tử mới lòng có khó chịu." Trác Tri Viễn thành thật trả lời.

"Lòng có khó chịu! Hừ! Lòng có khó chịu thì người muốn đánh chết người ta sao? Người biết tội của người chưa?" Mạc Tuân trừng mắt lên, nhưng mà lần này cũng không có hai đạo bạch quang bắn ra.

Trác Tri Viễn thầm nghĩ, xem ra vị Mạc Tuân tính sinh muốn trách phạt chính mình đây, khó trách vừa rồi Trần Nhất Tân có nói, sư môn đối với những đệ tử xuất sắc, công lực cao thì rất là che chở. Mạc Tuân không hề hỏi đến chuyện Tàn Phi cướp đoạt linh thạch, mà chỉ hỏi đến chuyện mình đánh người, rõ ràng là có ý muốn che chở cho Tàn Phi.

Nhưng mà càng như thế, cá tính quật cường của Trác Tri Viễn càng bộc lộ rõ ràng, đầu nhỏ ngẩng lên hướng về Mạc Tuân nói: "Đệ tử chỉ biết, nếu có người khác đánh mình, mình liền đánh trả lại hắn, đệ tử cũng không biết mình có tội gì."

"Thật là một tên đồng tử càn rỡ, trước mặt chấp sự hình đường Mạc Tuân, người dám nói năng càn rỡ thế à!" Mã Thiên Nhai giận dữ gầm lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Mạc Tuân, thầm nghĩ Mạc Tuân người được mệnh danh là thiết diện, phạm là có ai vô lễ cãi lại sư trưởng, Mạc Tuân trước sau như một đều xử trí cực kỳ nghiêm khắc, lần này thấy muốn nhìn xem Mạc Tuân sẽ xử trí cái tên kêu là Trác Tri Viễn như thế nào.

Mạc Tuân thân nhiên liếc mắt nhìn Mã Thiên Nhai một cái, lời nói rõ ràng là có ý châm chọc của Mã Thiên Nhai làm sao qua mắt được hắn? Bất quá mặt hắn vẫn không chút thay đổi, tiếp tục nói: "Hắn đánh người, người có thể báo lên sư môn, làm sao lại có thể đồng môn tương tàn, hạ thủ tàn nhẫn thế này chứ? Hơn nữa còn dám cãi lại sư trưởng, hừ, thanh trần đường các người dạy dỗ đồng tử thật tốt đó!" Dứt lời, hắn khoát tay nói: "Đi mời đường chủ thanh trần đường Lý Độ đến đây."

Xung quanh sớm đã có đệ tử thanh trần đường đứng, liền ứng tiếng chạy đi kêu đường chủ thanh trần đường Lý Độ. Trác Tri Viễn biết mình chỉ sợ lần này khó thoát tội, cũng dứt khoát không thèm thanh minh, thầm nghĩ dù sao các đã muốn che chở cho Tàn Phi, còn bày đặt cái gì bẩm báo lên sư môn. Bây giờ các người cũng không có hỏi qua một lần tội của Tàn Phi, ta dù có bẩm lên sư môn, còn không phải rơi vào kết cục như hiện tại sao? Chỉ ít bây giờ, ta cũng đã được thông khoái một phen.

Mạc Tuân thấy Trác Tri Viễn không nói, cũng không để ý đến nữa, liền hướng về Trần Nhất Tân nói: "Đệ tử ngoại môn Trần Nhất Tân nghe đây, người nhìn thấy đệ tử bốn môn tư đấu, nguyên bản phải đi báo lên sư trưởng, để cho sư trưởng đến xử lý. Nhưng mà người lại cũng gia nhập vào cuộc tư đấu, ta bây giờ sẽ trừng phạt người, người có biết tội của người chưa?"

Trần Nhất Tân vội vàng trả lời : "Đệ tử biết tội, đệ tử nguyện lĩnh phạt. Nhưng mà, Mạc tiên sinh, Trác Tri Viễn chỉ là nhất thời hồ đồ, hơn nữa Tân Phi khinh người quá đáng, còn từng xuất khẩu cuồng ngôn nói cái gì sư phụ sẽ chèo chở cho hắn. Trác Tri Viễn mới có vọng động như thế. Cầu xin Mạc tiên sinh khoan hồng độ lượng, xử nhẹ cho hắn."

Mạc Tuân nghe Trần Nhất Tân nói những lời này, trong lòng không khỏi đối với hắn có chút ít tán thưởng, ít nhất đó cũng là một nam nhân tốt dám làm dám chịu.

"Nếu người đã biết tội, ta đây liền phạt người gánh một trăm gánh nước. Nhưng mà Trần Nhất Tân cũng có công giúp đỡ đồng môn, ban thưởng cho hắn viên cổ tâm đan, sau khi hoàn thành hình phạt, đến hình đường tìm ta lĩnh thưởng."

"Đa tạ Mạc tiên sinh, đệ tử nguyện không lấy cổ tâm đan kia, chỉ xin Mạc tiên sinh bỏ qua cho Trác Tri Viễn. "Trần Nhất Tân vẫn quỳ ở đó không chịu đứng lên.

Mã Thiên Nhai quát : "Hồ đồ, Mạc Tuân tiên sinh luôn luôn thưởng phạt phân minh, lại há để cho người mặc cả." Đến đây, thì hắn lại làm sao không biết được sự việc ngày hôm nay tất cả đều là lỗi của Tân Phi? Hơn nữa hài tử này, cho dù biết các sư phụ sẽ che chở cho hắn, nhưng làm sao lại dám có thể ở trước mặt mọi người nói ra chứ? Đây quả thực chính là...

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thập Vạn Thâm Uyên (1)

Mạc Tuân khoát tay, căn bản không quan tâm đến Mã Thiên Nhai, cũng không có trả lời Trần Nhất Tân, mà là nhìn về phía Tân Phi đang hôn mê, miệng nói : "Đệ tử ngoại môn Tân Phi, coi nhẹ tình đồng môn, có lòng trộm cướp. Hiện tại bị thương rất nặng, chờ quay về ngoại môn dưỡng thương trước, nửa tháng sau khi thương thể lành lại, phạt tới Tư Quả Nhai diện bích ba năm tĩnh tâm sám hối, khi nào cũng cố được thiên tâm, mới cho phép trở về ngoại môn!"

Mã Thiên Nhai vừa nghe được lời này, thì trở nên nóng nảy, đỏ mặt tía tai nói : "Mạc Tuân tiên sinh, trừng phạt của người không thấy quá nặng sao? Tân Phi chính là đệ tử ngoại môn có hy vọng nhất thăng lên làm đệ tử nội môn, người bây giờ lại bắt hắn đi diện bích ba năm, đây không phải là hủy hết tiền đồ của hắn sao? Huống chi chuyện này vẫn còn chưa có rõ ràng đến tội cùng đã xảy ra cái gì, người sao có thể tin lời của hai tên hài đồng này mà kết luận bừa bãi?"

Mạc Tuân liếc mắt nhìn Mã Thiên Nhai một cái : "Người dạy đồ đệ tốt lắm, vì một khối thất văn linh thạch (linh thạch có bảy đường vân) mà vi phạm giáo quy, đệ tử như vậy tiến vào nội môn, sớm hay muộn cũng rơi vào kết cục tẩu hỏa nhập ma. Đoạn Nhận tôn giả người nếu như cảm thấy ta xử lý bất công, chỉ bằng hướng đường chủ khiếu nại đi. Nhiều lời vô ích!"

"Được lắm! Mạc Tuân ơi là Mạc Tuân, ta đây bây giờ cũng muốn nhìn xem, người xử phạt tên Trác Tri Viễn này như thế nào!" Mã Thiên Nhai tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng mà hắn cũng biết, dựa theo giáo quy, cho dù là Mạc Tuân hôm nay muốn đem Tân Phi giáng xuống ngoại ngũ đường, Mã Thiên Nhai hắn cũng chỉ có thể nuốt con tức này mà thôi.

Đúng lúc này đường chủ thanh trần đường, Lý Độ phi thân tới, trên đường đồng tử đi gọi hắn đã sớm kể lại hết thấy, cho nên Lý Độ vừa đến, liền hướng Mạc Tuân thi lễ, vội vàng nói : "Mạc tiên sinh, Lý Độ xin có lễ!"

"Lý Độ đường chủ hữu lễ!" Mạc Tuân cũng thi lễ lại.

"Mạc tiên sinh, vừa rồi ta đã nghe đồng tử kể lại hết thấy, cầu xin Mạc tiên sinh hạ thủ lưu tình, Trác Tri Viễn ở thanh trần đường chín tháng, nhất mực chăm chỉ cần cù, chưa bao giờ phạm sai lầm, và lại vốn tư chất cũng không tệ..."

Nhìn nếp nhăn trên khuôn mặt Lý Độ, sớm đã qua trăm tuổi, một thân tu vi kỳ thật còn đứng trên Mã Thiên Nhai, nhưng do tuổi tác quá lớn, cơ hồ không có quá nhiều cơ hội tiến triển nữa, cho nên mới ở ngoại ngũ đường làm cái chức đường chủ của thanh trần đường.

Mạc Tuân không hề cử động, chỉ là khẽ gật đầu, miệng nói : "Lý Độ đường chủ, người đã biết sự tình xảy ra, chấp sự ta cũng không nhiều lời nữa. Đồng tử quét đường thanh trần đường Trác Tri Viễn, trước tư đầu đồng môn, đánh đồng môn đến nổi suýt bị mất mạng, sau vô lễ với sư trưởng, ba tội cộng lại, đợi đến khi thương thể lành lại, trực xuất sơn môn, vĩnh viễn không thu dụng!"

Lời nói vừa ra, tất cả mọi người đều lâm kinh hãi, nhất là Lý Độ cùng Trần Nhất Tân càng là kinh hồn thất sắc.

Trần Nhất Tân lập tức lao về phía Mạc Tuân, ôm lấy hai chân của hắn, khóc nức nở nói : "Xin Mạc tiên sinh khai ân, Trác Tri Viễn tứ cố vô thân, vốn là

do Trần lão đầu làm nghề đan lát trong Trần gia thôn chúng ta nhặt về, hiện tại Trần lão đầu cũng đã chết, người nếu đem hán trực xuất xuống núi, không đến mấy ngày hán liền sẽ bị chết đói thôi."

Lý Độ cũng biết thân thế Trác Tri Viễn, cùng lên tiếng xin hộ : "Mạc tiên sinh, ngã thiện từ bi có đức hiếu sinh, hán chung quy chỉ là một hài tử tám chín tuổi, người cứ như vậy trực xuất hán xuống núi, chẳng phải là trực tiếp lấy đi tánh mạng của hán sao?"

Mã Thiên Nhai nghe xong, ngược lại cảm giác có chút thoải mái, tuy rằng Tần Phi bị phạt diện bích ba năm khiến cho hán thực đau lòng, nhưng mà chứng kiến thấy Trác Tri Viễn sắp bị đuổi xuống núi tự sinh tự diệt, không khỏi trong lòng ngầm thích thú.

Mạc Tuấn vẫn giữ một bộ dáng thiết diện vô tư : "Giáo quy giáo ta như thế, Lý Độ đường chủ nếu như không phục, cũng có thể hướng đường chủ khiếu nại. Huống chi giáo ta đuổi người, cũng sẽ nhất định an bài hết thảy ôn hòa cho hán, như thế nào là để hán đói chết?"

Môn nhân bị Thủy Giáo trực xuất sơn môn, nếu như hán có người nhà thì sẽ theo trí nhớ đưa hán về nhà, nếu như không có, liền sẽ tìm một nhà nào đó nuôi dưỡng hán. Tuy là nói như thế, nhưng mà thứ nhất vị tất có thể gặp được người tốt thu nhận Trác Tri Viễn, thứ hai đệ tử đưa hán xuống núi cũng chưa chắc tận tâm, có khi sau khi xuống núi liền để cho Trác Tri Viễn tự sinh tự diệt.

"Mạc tiên sinh..."

"Không cần nhiều lời, người hoặc là hướng đường chủ khiếu nại, hay hoặc là..." Mạc Tuấn nói tới đây, ánh mắt lại thoáng nhìn qua một nơi, tựa hồ như có ý tứ gì đó.

Lý Độ không hiểu được ý của Mạc Tuấn, nhưng mà Mã Thiên Nhai đột nhiên kịp hiểu ra, trong lòng không khỏi cười thầm, nguyên lai Mạc Tuấn cũng là muốn đưa Trác Tri Viễn vào chỗ chết a! Còn giả bộ ra vẻ đạo mạo.

Sau khi hơi nghỉ ngơi, Mã Thiên Nhai mở miệng nói : "Lý Độ đường chủ, người dạy dỗ đồng tử thật tốt a, lại có thể đem đệ tử ưu tú nhất của ngoại môn đánh đến sống dở chết dở, quả nhiên là rất có bản lĩnh. Nếu hán có bản lĩnh như thế, thì sao hán có thể lưu lại ở trong núi này, đại khái là nên thử xông vào thập vạn thâm uyên một phen. Nếu hán có thể xông vào mà đi ra được, thì đừng có nói đến chuyện bị trực xuất khỏi sư môn, thậm chí còn có thể nhảy lên trở thành đệ tử đích truyền của nội môn, còn hơn đồ nhi không nên thân của ta đây, cho dù sau này tiến nhập vào nội môn thì địa vị cũng cao hơn. Thậm chí ta và người, nhìn thấy hán nể hán ba phần."

Lý Độ nghe nói như thế, sắc mặt không khỏi biến đổi mấy lần, trong mắt lộ ra quang mang tức giận nhìn Mã Thiên Nhai. Mã Thiên Nhai này rõ ràng là tức giận Trác Tri Viễn đã thương đồ nhi hán yêu thương nhất, liền muốn gạt gaim Trác Tri Viễn, khiến hán tự đi tìm đường chết! Trác Tri Viễn này cuối cùng cũng chỉ là hài đồng tám chín tuổi, cũng đáng để Đoạn Nhận tôn giả phí hoài tâm cơ đùa bỡn như vậy sao? Thêm tên Mạc Tuấn là càng độc ác, Mã Thiên Nhai nguyên bản còn chưa có nghĩ đến đệ tử bị trực xuất khỏi sơn môn còn có cơ hội xông vào thập vạn thâm uyên, nhưng mà hán rõ ràng gọi ra chuyện này, rõ ràng là thúc đẩy cho Mã Thiên Nhai nghĩ đến.

"Các người..." Lý Độ há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không mở miệng nói được cái gì, dù sao Mạc Tuấn cùng với Mã Thiên Nhai cũng không có trái với quy củ, đây vốn là quy củ của khai sơn tổ sư quy định ra. Nếu như môn hạ đệ tử phạm sai lầm, đồng ý khóa toàn bộ tu trì* xông vào thập vạn thâm uyên thì coi như mọi tội trạng sẽ được xóa bỏ. Phạm người có thể xông ra, liền trực tiếp được tiến vào hậu sơn, được thu làm đệ tử đích truyền, tu tập vô thượng chân quyết của hậu sơn. Chỉ là, thập vạn thâm uyên này, nếu là có một thân tu trì lấy ngự kiếm phi hành, còn có thể xông qua. Còn nếu nếu như đã khóa tu trì rồi, chỉ cho phép dùng võ công xông vào thì thực là cử tử nhất sinh. Càng đừng nói đến Trác Tri Viễn chỉ là một tên đồng tử ngoại ngữ đường không biết đến cả một chiêu quyền cước.

Nghe ba vị sư phụ đối thoại với nhau, đệ tử ở xung quanh cũng không biết cái gì gọi là thập vạn thâm uyên, nhưng xem biểu hiện của ba vị sư phụ, dù là người ngu cũng biết đó là một nơi cực kỳ nguy hiểm, cả đám không khỏi lo âu nhìn Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn giờ phút này cũng không biết thập vạn thâm uyên kia đến tốt cùng là nơi nào, nhưng chứng kiến thấy biểu tình của Lý Độ, lại nhìn đến Mã Thiên Nhai kia thần tình vui sướng khi người gặp họa, đại khái cũng minh bạch vài phần. Trong lòng thầm nghĩ, bọn hán bắt quả là muốn để cho ta đi chịu chết, cố ý dùng những lời này kích ra. Bất quá nếu y theo lời bọn họ nói, đem ta trực xuất xuống núi, chỉ sợ người đưa ta xuống núi cũng chưa chắc tìm cho ta được người tốt thu nuôi ta, đến lúc đó sợ vẫn khó tránh khỏi cái chết, chết ở đâu cũng là chết, ít ra cũng phải chết có cốt khí!

"Đường chủ sư phụ, đệ tử nguyện xông vào thập vạn thâm uyên!" Trác Tri Viễn đột nhiên ngẩng đầu lên, kiên định nói một câu.

*Tu trì : Theo trong Phật giáo thì tu trì gồm có bốn mục là tín - giới - định - tuệ theo thứ tự là tín tâm - giới hạnh - thiền định - tuệ giác.

Còn tu trì trong truyện chắc cũng mang một ý nghĩa tương tự, nhưng là biểu thị cho một loại tu luyện nào đó

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thập Vạn Thâm Uyên (2)

Vừa nghe lời này, Lý Độ lập tức cuồng lên, cau mày nói : " Ngươi có biết thập vạn thâm uyên là cái gì không mà ngươi dám xông vào? Đừng có mà hồ ngôn loạn ngữ, trước hết theo ta trở về rồi nói sau."

Dứt lời, liền ném cho Mã Thiên Nhai ánh mắt mỉa mai, vội vàng chấp tay thi lễ với Mạc Tuấn, sau đó kéo Trác Tri Viễn trở về thanh trần đường.

Mạc Tuấn cũng không có ý giữ lại, chỉ là quét mắt nhìn Mã Thiên Nhai một cái. Mã Thiên Nhai cười nhạo nói với theo bóng lưng Lý Độ cùng Trác Tri Viễn một câu : "Lý Độ đường chủ, ngươi nên cân nhắc cho kỹ, đồng tử này nếu có thể xông qua thập vạn thâm uyên, trường lão hậu sơn chắc chắn rằng sẽ khen ngợi ngươi, hiện tại tu vi của ngươi không phải chỉ mới đạt đến tầng thứ năm sao? Các trường lão ở hậu sơn nhất định là có thể giúp ngươi tăng lên tầng thứ sáu, hoặc là tối thiểu cũng giúp ngươi cùng có tu vi tầng thứ năm, ít nhất ngươi lại có thể đạt được tuổi thọ gấp đôi, đến lúc đó giáo ta lại sẽ có thêm một gã cao thủ tầng thứ sáu!"

Lý Độ nghe được lời này, cước bộ bỗng nhiên hơi chậm lại, thế nhưng lại kìm xuống không có quay đầu lại tranh cãi với Mã Thiên Nhai, tiếp tục kéo Trác Tri Viễn trở về thanh trần đường.

Mã Thiên Nhai trong lòng lúc này mới thoáng yên tâm, sau khi phân phó đệ tử khiêng Tần Phi trở về, chính mình đi tới trước mặt Mạc Tuấn, khuôn mặt tươi cười có chút lấy lòng chấp tay thi lễ : "Nguyên lai là Mạc tiên sinh trong lòng đã có tính toán như thế, lúc trước có gì mạo phạm, mong rằng Mạc tiên sinh không trách móc."

Mạc Tuấn đến nhìn cũng không thèm nhìn hắn, xoay người bước đi, thậm chí cả câu trả lời cũng lười nói.

Mã Thiên Nhai thấy thế, cũng cảm thấy hơi hơi ngượng ngùng, bất quá trong nội tâm đối với sự xử trí của Mạc Tuấn cũng tương đối hài lòng. Trong lòng của Mã Thiên Nhai nghĩ rằng, miễn là sự trừng phạt của Trác Tri Viễn là nặng nhất, về phần hình phạt của Tần Phi đến lúc đó sẽ nghĩ biện pháp giảm bớt đi. Chỉ bất quá, ban đầu trông cậy vào Tần Phi trong một hai tháng tiến vào nội môn thì nhất định không có khả năng, dù sao cũng phải chờ đến khi hắn chấm dứt hình phạt diện bích ở Tư Quá Nhai mới được.

Mạc Tuấn đi rồi, các đệ tử xem náo nhiệt tự nhiên cũng lập tức giải tán, Trần Anh trước khi đi, nhẹ nhàng kéo tay áo Trần Nhất Tân một cái, nhưng mà Trần Nhất Tân lại khoát tay một cái dứt ra, hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, trong mắt lộ ra cái nhìn khinh thường. Trần Anh vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, rồi cũng ly khai, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, hôm nay thật sự là trộm gà không được còn mất nắm gạo, Tần Phi trước mắt đã sắp phải đi diện bích ba năm, đến lúc đó Trần Anh mình không chừng đã vào nội môn rồi, hôm nay cứ chỉ lấy lòng Tần Phi không nghĩ ngờ là có chút làm trò cười cho thiên hạ. Hơn nữa, đắc tội với Trác Tri Viễn thì không sao, chủ yếu đã đắc tội với Trần Nhất Tân, điều này làm cho Trần Anh có chút hối tiếc. Trần Nhất Tân có thể nói là nhân họa đắc phúc, ai cũng biết hai khóa cổ tâm đan kia có giá trị như thế nào, Trần Nhất Tân vốn là nằm trong mười người đệ tử xuất sắc nhất trong bốn mươi chín đệ tử ngoại môn, lần này có được cổ tâm đan, mất đi đối thủ cạnh tranh Tần Phi này, chỉ sợ tương lai người đầu tiên tiến vào nội môn ngược lại chính là tiểu tử mập mạp này. Nhưng nàng cũng nhìn ra được, Trần Nhất Tân xem ra rất chán ghét mình khiến nàng không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Mà Trần Nhất Tân bây giờ, vẫn còn đang ngơ ngác nhìn về phương hướng của thanh trần đường, đứng hồi lâu cũng không muốn rời đi. Trác Tri Viễn tuy không biết thập vạn thâm uyên kia là cái gì, nhưng mà Trần Nhất Tân lại biết một ít. Tuy rằng không biết rõ ràng lắm, nhưng hắn lại biết, từ khi bốn môn lập giáo hơn mấy ngàn năm qua, đệ tử có thể thành công xông qua thập vạn thâm uyên, tổng cộng cũng chỉ có bảy tám người, chân chính người thành công nhất, thì chỉ có một người. Đây chính là một vị tiên trưởng nổi danh nhất ở Thủy Giáo, thậm chí so với tổ sư khai tông lập giáo cũng không có thua kém bao nhiêu. Hơn tám trăm năm trước sau khi một thân một mình đi bộ xông qua thập vạn thâm uyên, liền được ngay chương môn lúc đó thu làm đệ tử đích truyền, trải qua ba mươi năm thì đạt đến đại thành, lúc ấy vừa vặn gặp ngay thời loạn thế, khắp nơi quân hùng xung bá cát cứ, quanh năm chiến tranh không ngừng, muôn dân trăm họ rơi vào cảnh lầm than. Vị tiên trưởng kia được gọi là Thăng Nghĩa tôn giả tên là Nhâm Phi, đã xuất lĩnh chúng đệ tử Thủy Giáo, với hơn hai mươi năm thời gian, trợ giúp khai quốc hoàng đế Đại Dận hoàng triều xây dựng cơ nghiệp, sau khi phụ tá cho hai vị hoàng đế, khai sáng và xây dựng Đại Dận hoàng triều hưng thịnh như ngày nay, thì chỉ dùng vẹn vẹn năm mươi năm thời gian liền hóa vũ phi thăng lên tiên giới làm tiên nhân tiêu dao tự tại. Hắn cũng là một trong ba vị tiên trưởng trong mấy ngàn năm qua của Thủy giáo phi thăng thành tiên nhân, hơn nữa lúc phi thăng hắn còn chưa đến một trăm hai mươi tuổi, uy danh hiển hách như thế, đến tột cùng là khùng khiếp cỡ nào?

Hiện giờ Trác Tri Viễn nói là hắn muốn xông vào thập vạn thâm uyên kia, thế nào lại không làm cho Trần Nhất Tân vì hắn mà lo lắng đây? Hắn thật ra có nghe nói qua, trong thập vạn thâm uyên này, ít nhất cũng đã là mồ chôn của hơn một ngàn đệ tử Thủy Giáo, đều là chưa có ai thành công đi ra (ngoài bảy tám người kia). Trác Tri Viễn nếu như không đi, cho dù bị trục xuất xuống núi, có lẽ còn có thể lưu lại một tánh mạng, còn nếu như đi, cơ hồ kết quả chỉ là thập tử vô sinh (100% là bị vô sinh) . Phàm người có thể xông qua thập vạn thâm uyên, ai chẳng phải là thiên tài trong thiên tài? Trác Tri Viễn như thế nào mà có thể làm được đây?

Nhìn thấy Trần Nhất Tân đứng hồi lâu cũng chỉ là nhìn về hướng của thanh trần đường, làm cho Mã Thiên Nhai không khỏi cảm thấy tức giận. Trần Nhất Tân này không ngờ lại có thể đi giúp đỡ cho một đồng tử của ngoại ngũ đường đánh lại đệ tử chính mình thương yêu nhất, tuy rằng Trần Nhất Tân cũng là đệ tử được Mã Thiên Nhai coi trọng, nhưng sự việc của ngày hôm nay làm cho hắn đối với Trần Nhất Tân không khỏi có cảm giác chán ghét.

"Ngươi còn ở đây đứng nhìn cái gì đó?" Chẳng lẽ muốn đi vào thanh trần đường quét rác sao? Ngươi nếu như thật muốn như vậy, ngày mai liền khăn gói đi đến thanh trần đường luôn đi!" Mã Thiên Nhai dứt lời, khẽ vung tay, nhẹ nhàng lướt đi.

Trần Nhất Tân tuy rằng trong lòng lo lắng cho Trác Tri Viễn, cũng muốn đi xem thử, nhưng lại sợ làm cho Mã Thiên Nhai tức giận, do dự một hồi, rồi cúi thấp đầu bất đắc dĩ trở về viện phòng của đệ tử ngoại môn.

Trác Tri Viễn ở bên kia thì sau khi bị Lý Độ mang về thanh trần đường, liền được Lý Độ trực tiếp đem hắn vào phòng mình, cũng không có vội hỏi qua chuyện của hắn, mà là xem xét thương thế của hắn, sau khi cấp cho hắn ăn hai khóa đan dược, lúc này mới yên tâm ngồi xuống bên cạnh giường.

Nhìn thấy thần tình quật cường của Trác Tri Viễn, Lý Độ chỉ biết thờ dài, hắn đã sống hơn một trăm tuổi, mấy cái loại tranh đấu rồi ren này cũng đã thấy nhiều, cho tới bây giờ chỉ có đệ tử nội môn khi dễ đệ tử ngoại môn, đệ tử ngoại môn khi dễ đồng tử của ngoại ngũ đường, hôm nay thì là ngược lại, đem

cái tên Tần Phi được xem là đệ tử ngoại môn xuất sắc nhất đánh cho cơ hồ đến xém mất mạng, thực sự không biết là nên khen ngợi hắn hay là trách cứ hắn không có chừng mực đây. Suy nghĩ hồi lâu, Lý Độ không khỏi lại thở dài một hơi.

"Người cái tên hài tử này, tuy rằng ngày thường ít nói, cũng không phải là người thích đánh nhau, theo ta quan sát người mấy tháng qua, người sẽ không vì một chút tiểu lợi mà cùng người ta tranh chấp. Hôm nay tại vì sao lại khăng khăng, phải cùng cái tên Tần Phi kia một sống một chết đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thập Vạn Thâm Uyên (3)

Trác Tri Viễn vẫn là vẻ mặt kiên nghị, nhưng lại cũng có vài phần áy náy: "Đường chủ sư phụ, Tri Viễn không phải là vì khối linh thạch kia, nguyên bản nếu hắn hòa hảo đòi hỏi, thì cho hắn cũng không sao. Nhưng mà hắn lại cướp từ đoạt lý nói linh thạch kia là đồ vật bị mất của hắn, Tri Viễn trong lòng khó chịu, lúc này mới... Sau đó hắn lại mắng ta là ô quy vương bát, hồi trước Trần lão đầu có nói qua với ta, nam nhân không được để cho người khác mắng mình là ô quy vương bát, hắn cho dù mắng chửi ta cái gì ta cũng nhịn hết, nhưng chỉ riêng ô quy vương bát này thì ta..."

Nghe những lời này, Lý Độ hơi sững sờ, nhưng lập tức nở ra nụ cười: "Người có biết vì sao nam nhân không thể để bị chửi là ô quy vương bát không?"

Trác Tri Viễn lắc đầu, trong mắt mang vẻ mờ mịt: "Điều này Tri Viễn không biết, nhưng mà Trần lão đầu vốn là người nhát gan sợ phiền phức, có một lần đi ra ngoài thôn làm việc, có gia chủ kia mắng ông ấy một câu ô quy vương bát, nếu không nhờ có gia nhân ra sức ngăn cản, thiếu điều là ông ấy cầm dao liều mạng với chủ nhà kia. Sau đó ngay cả việc cũng không thèm làm tiếp, lập tức trở về thôn, sau khi trở về liền nói với ta rằng một người nam nhân bất kể như thế nào cũng không thể để cho người ta mắng mình là ô quy vương bát. Ta mặc dù không biết là vì duyên cớ gì, nhưng ta biết Trần lão đầu luôn có đạo lý của ông ấy."

Lý Độ khẽ gật đầu, ý tứ của Trần lão đầu hắn tự nhiên là hiểu được, Trần lão đầu cả đời không có vợ, cho nên đối với hắn cái từ này chẳng khác gì động chạm đến nỗi đau của hắn, nhưng mà ngay cả Trần lão đầu cũng không thể ngờ rằng một câu này của hắn lại có ảnh hưởng to lớn thế nào đến Trác Tri Viễn. (giải thích một chút : ô quy vương bát - con rùa đen ở đây có nghĩa là đồ yếu sinh lý, đồ bất lực...)

"Thôi được rồi, chuyện này chúng ta không nói nữa. Tri Viễn, người có biết khu vực thập vạn thâm uyên kia như thế nào không?" Lý Độ thở dài một hơi, thâm nghĩ đây cũng là số mệnh của Trác Tri Viễn, không thể trốn tránh được, đành phải từ bỏ. Nhưng đối với chuyện hắn muốn xông vào thập vạn thâm uyên thì tuyệt đối không thể để hắn tùy tiện quyết định.

Trác Tri Viễn lắc đầu nói: "Đệ tử không biết, bất quá từ trong lời nói của Đoạn Nhận tôn giả đệ tử cũng có thể nghe ra, nơi đó chỉ sợ là một vùng nguy hiểm khôn cùng, cửu tử nhất sinh."

Lý Độ có chút tán thưởng liếc mắt nhìn Trác Tri Viễn một cái, hài tử này tuổi tuy nhỏ, nhưng lại có sức quan sát như vậy, cũng coi như có chút không tầm thường. Bất quá, hắn vẫn nói tiếp: "Nơi đó còn hơn là cửu tử nhất sinh, mà phải nói là thập tử vô sinh. Người hắn cũng biết, từ khi Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo ta lập giáo tới nay, từng có rất nhiều cổ nhân tiên bối xông vào thập vạn thâm uyên kia? Cho tới bây giờ không một ai biết được con số cụ thể, nhưng mấy ngàn năm qua, ít nhất cũng có đến mấy ngàn vị tiên bối chết ở trong thập vạn thâm uyên kia. Được rồi, tiện đây, ta cũng sẽ kể cho người sư qua về lai lịch của thập vạn thâm uyên này."

Trong ánh mắt Trác Tri Viễn lóe ra tia sáng, chăm chú lắng nghe Lý Độ nói, sợ như bỏ sót một chữ. Tại trong thâm tâm hắn mơ hồ cảm thấy, chỉ sợ thập vạn thâm uyên này chính địa phương tạo thành bước ngoặt cuộc đời hắn.

"Thập vạn thâm uyên, nguyên là một cái đại trận do tổ sư gia lập giáo bày ra, tên là câu sinh phiền não nghiệp chướng đại trận, tên cũng như ý nghĩa, chính là nơi vây khốn toàn bộ phiền não cùng nghiệp chướng. Bên trong trận pháp này, cũng không biết đã vây khốn bao nhiêu nghiệp chướng của yêu ma quỷ quái, cùng với rất nhiều phiền não của cổ nhân tiên bối, chính là cửa ải khó khăn nhất trên con đường tu tiên của tu chân giả chúng ta. Thanh Nguyên Sơn của chúng ta, vốn là một cái pháp khí trấn áp cái đại trận này, kéo dài đến mấy nghìn dặm.

Chính là trong cái đại trận kia, lại tự hình thành nên một thế giới dài đến mười vạn dặm. Đừng nói đến trong đại trận có đủ loại nghiệp chướng phiền não, chỉ riêng là lộ trình dài đến mười vạn dặm này, người nghĩ là người có thể vượt được cái cửa ải này sao!

Trác Tri Viễn gật gật đầu nói: "Một khi đã gian nan như vậy, vì sao lại có nhiều tiên bối muốn xông ải như vậy?"

Nghe Trác Tri Viễn nói lời này, Lý Độ có chút cười khổ, cơ hồ đây chính là cái vấn đề đầu tiên mà hầu như người nào có ý muốn xông ải cũng hỏi.

"Đại trận kia tuy rằng khó khăn vô cùng, nhưng mà tổ sư gia của giáo ta đã có lệnh, nếu như có thể đi bộ xông qua năm vạn dặm, thì được tiến vào nội môn, trở thành đệ tử nội môn. Nếu như có đệ tử với nghị lực bền bỉ xông qua bảy vạn dặm, thì trực tiếp được tiến vào hậu sơn, lệnh cho trưởng lão giáo ta thu người này làm đồ đệ, trở thành đệ tử đích truyền. Nếu như có ai có thể với sự nhẫn nại phi thường, xông qua được mười vạn dặm, thì sẽ được

chương môn nhân thu làm đồ đệ, ngày sau chính là một trong những người kế nhiệm chức chương môn. Với sự hấp dẫn như thế này, thì há sao lại không có người động tâm đây?" Trong lòng Lý Độ khẽ than, thầm nghĩ không biết Trác Tri Viễn có thể chống lại sự hấp dẫn này hay không.

Trác Tri Viễn nghe xong, vẫn như cũ nhẹ gật đầu : "Đường chủ sư phụ, hình như là ngài có thể ngự kiếm phi hành, mười vạn dặm, bất quá chỉ là mất mấy ngày, tựa hồ cũng không có gì khó khăn lắm thì phải?"

Nghe thấy Trác Tri Viễn cũng không có lập tức hỏi tổng cộng có bao nhiêu người xông ải thành công, cùng với thành tựu của những người đó sau này, Lý Độ liền đối với Trác Tri Viễn cảm thấy thoáng yên tâm một chút. Xem ra, hài tử này vẫn còn có tâm thần rất ổn định, không hề giống những người khác chỉ quan tâm đến cái lợi trước mắt, tuổi còn nhỏ, nhưng thiên tâm đã có vài phần kiên định, xem ra việc này còn có thể xoay chuyển.

"Nào có dễ dàng như vậy? Bọn ta có tu tri trong người, mới có thể ngự kiếm phi hành được, muốn qua thập vạn thâm uyên kia cũng bất quá là đến ba ngày, thậm chí người nào mà có tu tri cực cao, thì chỉ mấy cái thời thần liền có thể trở ra. Năm đó lúc tổ sư gia hạ mệnh lệnh này cũng có yêu cầu, vô luận là tu tri cao thấp thế nào, phạm là muốn xông vào thập vạn thâm uyên này, đều phải bị hình đường của bản môn xuất thủ khóa tu tri lại, người xông ải chỉ có thể lấy phạm thai thân thể cùng với một thân võ nghệ xông vào. Mấy ngàn năm qua, không biết đã có bao nhiêu tiền bối võ công tuyệt thế bỏ mạng trong trận, người thì một chút võ công cũng không biết, hay là đừng nhắc đến chuyện này nữa. Ngày mai ta đi tìm đường chủ của hình đường Không Nhất Phạm giúp người phân trần một phen, hình phạt hôm nay dành cho người vốn là quá nặng."

Nhưng mà làm cho Lý Độ không thể ngờ rằng, Trác Tri Viễn lại kiên định lắc đầu : "Đường chủ sư phụ, ta nghĩ tổ sư gia kia tất nhiên sẽ không nguyên ý để cho đồ tử đồ tôn của mình đi chịu chết, còn định ra điều kiện hà khắc như thế, có lẽ thập vạn thâm uyên kia vốn cũng không phải là dựa vào võ công cao thấp là quyết định có thể xông qua được hay không, Tri Viễn nghĩ rằng không biết chừng mình có thể tìm được phương pháp vượt ải. Không quản phía trước gian nguy thế nào, đệ tử cũng nguyện thử một lần."

"Người không sợ chết sao?" Lý Độ thật ra đối với cách nhìn của Trác Tri Viễn cảm thấy rất mới lạ, tựa hồ có rất ít người nghĩ đến phương diện này.

Trác Tri Viễn lắc đầu: "Đệ tử đương nhiên là sợ, nhưng mà, đem đệ tử trực xuất xuống núi, sợ là so với chết cũng không có gì khác nhau, tiến vào thập vạn thâm uyên bất quá cũng chỉ là thời gian dài ngắn khác nhau. Cho dù ngài có thể cầu được hình đường Không đường chủ khai ân lưu lại đệ tử, ngày sau đệ tử ở trong núi, sẽ không còn có ngày ngóc đầu lên được. Cùng với tham sống sợ chết chẳng có gì khác biệt, chẳng thà xông vào thập vạn thâm uyên kia thử một lần. Cho dù chết ở trong đó, cũng coi như là cái chết có cốt khí!"

Lý Độ nheo đôi mắt của mình lại, tựa hồ có chút nhìn không thấu hài đồng tám chín tuổi trước mắt này, nói hán là hài tử, thế mà hết lần này tới lần khác nói ra những điều đến cả người lớn vị tất đã hiểu được, điểm tuệ tâm này thật có chút đáng khen, chỉ là đáng tiếc hán trong ngày khai môn (học căn bản) phạm phải sai lầm lớn, nếu không người đầu tiên có thể tiến vào nội môn, chỉ sợ chưa đến lượt cái tên Tàn Phi kia. Nhưng mà cứ như vậy để cho Trác Tri Viễn đi thập vạn thâm uyên chịu chết thì Lý Độ có chút không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thập Vạn Thâm Uyên (4)

Thay vì cả đời sống trong ảm ức úy khuất, không bằng oanh oanh liệt liệt đi chết, đạo lý kia nói đến ai cũng hiểu được, nhưng sự thức nếu gặp phải lựa chọn như vậy, sợ là thế gian cũng không có mấy người có thể chọn về thứ hai.

Lý Độ đột nhiên lại tới tới một việc, vội hỏi : "Tri Viễn, người làm như thế nào mà đánh hạ được Tàn Phi? Dựa theo võ công của hán, người căn bản ngay cả thân thể của hán cũng không thể tiếp cận được a!"

"Đệ tử lúc ấy phần nộ cùng cực, cứ đánh đại lên, hơn nữa, khi đó đệ tử tựa hồ như có thần linh trợ giúp, toàn bộ động tác của Tàn Phi đều trở nên chậm chạp đến cực điểm, đệ tử liền có thể rất dễ dàng phá giải chiêu thức của hán, sau đó cứ thế đánh túi bụi lên người hán..."

Nghe lời này của Trác Tri Viễn, Lý Độ tức thì sùng sốt : "Động tác của Tàn Phi chậm chạp đến cực điểm?"

Trác Tri Viễn thành thật gật đầu : "Không chỉ là hán, sau khi sư phụ của hán đến, ta nhìn thấy động tác của những người xung quanh cũng chậm đến vô cùng, rất là cổ quái. Ta cuối cùng cảm thấy mình có thể đoán trước động tác tiếp theo của bọn họ, giống như là ta muốn bọn họ đưa tay lên, bọn họ liền đưa tay lên, ta muốn bọn họ nhấc chân, bọn họ liền sẽ nhấc chân. Thậm chí khi mà Mạc Tuấn tiên sinh đi đến trước mặt ta, ta cũng cảm thấy tốc độ của hán so với ngày thường chậm hơn rất nhiều..."

Lý Độ vừa nghe lời này, trong lòng nhất thời cảm thấy ngờ vực, vội vàng bắt lấy cánh tay nhỏ gầy của Trác Tri Viễn kiểm tra mạch đập của hán, một cổ chân khí nhất thời từ mạch môn của Trác Tri Viễn tiến nhập vào trong cơ thể hán, rất nhanh liền dọc theo kinh mạch toàn thân lưu chuyển một vòng đại chu thiên, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Lý Độ vẫn không tin, tiếp tục để cho chân khí của mình vòng vo trong cơ thể Trác Tri Viễn thêm hai chu thiên nữa, lúc này mới thu trở về, mở miệng nói :
"Tri Viễn, ngươi mở to hai mắt nhìn vì sư."

Trác Tri Viễn nghe lời, cố mở to hai mắt nhìn Lý Độ, trong mắt lần thứ hai hiện ra hai đạo hồng quang, nhưng mà so với lúc trước thì âm đạm hơn rất nhiều, nhưng mà cũng miễn cưỡng có thể thấy được quang mang màu đỏ. Trong hai mắt Lý Độ cũng xuất hiện hai đạo ánh sáng màu trắng, rất nhanh đem hồng quang trong mắt Trác Tri Viễn bức trở về, Trác Tri Viễn cảm thấy hai mắt đau đớn, không thể không cúi đầu.

"Đường chủ sư phụ, ánh mắt của ngươi làm cho người ta rất sợ hãi!" Trác Tri Viễn miệng lầm bầm nói.

Lý Độ lại hỏi :
"Lúc trước khi ngươi cần Tàn Phi, có phải vẫn luôn nhìn vào ánh mắt của hân đứng không, hân có phải hay không không dám đối diện nhìn ngươi, hơn nữa còn hiện ra vài phần hoảng?"

Trác Tri Viễn suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu nói :
"Hình như là vậy, lúc ta nhào lên thì Tàn Phi giống như bị mất hồn, đệ tử không cần phí nhiều sức liên can trúng cổ hân."

"Rồi sau đó hân liền để mặc ngươi đánh, một chút sức phản kháng cũng không có?"

"Hình như chính là như vậy!"

Lý Độ đột nhiên phá lên cười :
"Ha ha ha ha, tốt, tốt, tốt!" Nói liên tục ba chữ tốt, Lý Độ đã muốn cười đến mức nhăn nhúm hết cả khuôn mặt.

"Đường chủ sư phụ, ngươi làm sao vậy? Tốt cái gì?" Trác Tri Viễn khó hiểu hỏi.

Lý Độ lúc này mới thôi cười, nhưng mà trên mặt giờ phút này đã thoải mái hơn nhiều, kéo Trác Tri Viễn tới gần bên cạnh, thấp giọng nói :
"Tri Viễn, ngươi có biết thiên chúng ta tu luyện, chia làm mấy tầng không?"

Lúc khai môn, có từng nghe đại trưởng lão nói qua, tổng cộng có tám tầng gồm tai, mắt, mũi, lưỡi, thân, ý thức sáu giác quan, đây là sáu tầng đầu, hai tầng sau là mật na thức và a lại da thức.

"Tốt tốt tốt, có nhận thức, một năm rồi mà còn nhớ rõ ràng như vậy. Thế ngươi có biết, ngươi chính là thiên tài trong thiên tài, lại có thể vô sự tự thông không cần thời gian tu luyện chân quyết, dĩ nhiên liền đạt được tầng thứ nhất nhãn thức viên mãn không? Ha ha.. bất quá hiện tại nói với ngươi điều này cũng vô dụng, ngươi cũng vô pháp hiểu được. Thập vạn thâm uyên kia ngươi nếu muốn xông vào, thì cứ xông vào đi! Biết bao nhiêu người tu chân mất đến mấy năm tu luyện cũng vô pháp đạt đến cảnh giới này, không ngờ ngươi lại cứ như vậy mà đạt được. Tốt, tốt lắm!! Tri Viễn, vì sư sẽ kể cho ngươi tường tận về thập vạn thâm uyên này , chỉ bằng ngươi với cảnh giới thứ nhất nhãn thức viên mãn, thì xông qua năm vạn dặm cũng không có vấn đề gì. Tên Mặc Tuấn tiên sinh này, cũng không biết là hại ngươi hay là đang giúp ngươi nữa, ha ha!"

Lý Độ vui vẻ không thôi, giống như có lẽ đã nhìn thấy được ngày Trác Tri Viễn mở mày mở mặt từ trong thập vạn thâm uyên đi ra, năm vạn dặm, cho dù là tiền đồ long đong, chỉ cần có thể không sợ khó khăn gian khổ, một ngày chỉ cần đi khoảng ba năm dặm đường, đi khoảng ba năm thì cũng có thể thành công đi ra. Đến lúc đó, hân ít nhất sẽ là đệ tử nội môn, hơn nữa tới luyện trong ba năm này, không biết chừng sẽ đột phá tầng thứ nhất nhãn thức lên cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức. Chỉ sợ là trong số đệ tử nội môn mới tấn thăng, ngay cả tầng nhãn thức viên mãn cũng không có một ai đạt được. Nhớ ngày đó, lúc Thăng Nghĩa tôn giả Nhâm Phi tiến vào thập vạn thâm uyên, tựa hồ cũng chưa có đạt đến cảnh giới nhãn thức viên mãn, nói không chừng Trác Tri Viễn này lại có thể sáng tạo ra kỳ tích cũng không biết chừng.

"Thập vạn thâm uyên, tự thành thế giới, trong đó cũng có dãy núi, sông ngòi, địa hình so với của thế gian đều có ít nhiều phức tạp hơn. Phạm đệ tử của bốn môn muốn tiến vào, phải khóa toàn bộ tu tri, khiến cho chỉ có thể dựa vào võ công đi bộ qua, đồng thời truyền cho một câu thanh tâm minh niệm chú để bảo vệ tâm mạch, không bị địa hỏa gây thương tích..." Lý Độ rất là vui vẻ, bắt đầu cùng Trác Tri Viễn giải thích về tình hình trong thập vạn thâm uyên kia, đem những thứ rất ít người biết cũng nhất nhất kể ra hết, Trác Tri Viễn cũng là dụng tâm ghi nhớ không sót nửa điểm.

Dùng khoảng một canh giờ, Lý Độ mới đem những gì mình biết về thập vạn thâm uyên hết thảy kể hết cho Trác Tri Viễn biết, Trác Tri Viễn sau khi nghe xong, thì mở miệng do dự hỏi :
"Đường chủ sư phụ, nếu tổ sư gia đã quy định người nào xông vào thập vạn thâm uyên đều phải bị khóa tu tri, như vậy, vừa rồi ngài nói ta thiên sinh tầng thứ nhất nhãn thức viên mãn, chẳng phải cũng sẽ bị khóa sao ?Vậy sao ngài lại ung dung như thế?"

Lý Độ cười ha ha :
"Hài tử ngốc, ngươi là thiên sinh nhãn thức tự giác tỉnh, không phải là sau khi tu luyện chân quyết đạt được, giống như là... Ồ mà, thế gian có một loại thuyết pháp khai thiên nhãn, ngươi không biết sao?"

Trác Tri Viễn chậm rãi lắc đầu :
"Đệ tử không biết."

"Không biết cũng không sao! Bí pháp sư môn chỉ có thể khóa được hết thầy chân quyết mà ngươi tu luyện, ví như là những gì mà ngươi tu luyện được, tất cả đều về không, cho dù là có trước đây đạt được đến ngũ thức viên mãn, thì sau khi bị khóa tu tri thì cũng chẳng khác thường nhân là mấy. Nhưng mà ngươi là thiên sinh nhãn thức viên mãn, bí pháp sư môn không thể phong tỏa được, ngươi chẳng khác gì là được bảo lưu tu tri xông vào thập vạn thâm uyên này, há lại không thể thành công sao?"

Trác Tri Viễn giờ mới hiểu được, gật gật đầu nói :
"Vậy nếu như tu tri đạt được đến tầng thứ sáu ý thức, thì làm sao có thể khóa lại được?"

"Thật đúng là hài tử ngốc, nếu như đạt tới tầng thứ sáu, còn xông vào thập vạn thâm uyên làm gì? Người như vậy chỉ sợ sớm đã được các trưởng lão hậu sơn nhìn trúng thu làm đệ tử!" Lý Độ vuốt râu cười dài. "Tốt rồi, tốt rồi, bốn giáo đã hơn ba mươi năm nay chưa từng có đệ tử nào dám xông vào thập vạn thâm uyên, lần vượt ải thành công gần nhất cũng đã là chuyện của bốn năm trăm năm trước, xem ra, sau vài năm nữa, sẽ lại có một người đệ tử từ trong thập vạn thâm uyên thoát ra! Hơn nữa còn là một đồng tử của ngoại ngũ đường, đến lúc đó chỉ sợ các trưởng lão ở hậu sơn, nhất định sẽ kinh ngạc

không thôi! Ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trạng Thái Vô Ngã

Tin tức Trác Tri Viễn muốn xông vào thập vạn thâm uyên, rất nhanh truyền đi khắp Thanh Nguyên Sơn.

Các đệ tử lớn tuổi nghe được việc này tự nhiên là có chút thờ dãi, bọn hắn giống như là đã chứng kiến thấy kết cục của hải tử tám chín tuổi này, rất nhanh sẽ bị hôi phi yện diệt hóa thành cát bụi. Các đệ tử cùng tiến vào sư môn với Trác Tri Viễn ngày trước, cảm thấy Trác Tri Viễn đã hoàn toàn điên rồi, sau khi bọn hắn được nghe kể về sự nguy hiểm của thập vạn thâm uyên, đã sớm sinh lòng sợ hãi, căn bản ngay cả dũng khí nghĩ đến cũng không có.

Chuyện này rất nhanh truyền ra tới hậu sơn, các trưởng lão cùng với đệ tử đích truyền của bọn họ cũng đều nghe được việc này, bất quá cũng không có người nào đàm luận, trong lòng họ suy nghĩ thế nào, cũng không có ai biết được. Nhưng chỉ có đại trưởng lão lúc mà nghe được chuyện này, tựa hồ như đôi mắt luôn luôn khép kín lại hơi mở ra một khe nhỏ, nhấc tay phóng ra một đạo kiếm quang. Kiếm quang kia liền giống như có mắt, tự mình nhắm hướng ngọn núi cao nhất của Vong Tượng Phong bay lên.

Ngọn núi cao nhất này tên là cửu tiêu phong, chính là nơi trú ngụ của các trưởng môn ở Thanh Nguyên Sơn. Trên núi có một đại điện tên là cửu tiêu điện, lúc này đang có một tục gia nhìn thoáng qua chỉ gần bốn mươi tuổi đang ngồi ngay ngắn trong đại điện.

Đạo kiếm quang do đại trưởng lão phóng ra tại trên cửu tiêu phong hơi hơi lượn vòng rồi hướng về phía cửu tiêu điện nhanh chóng bay xuống, tới ngoài điện thì dừng lại treo lơ lửng giữa không trung. Kiếm quang hơi chấn động liền phát ra âm thanh ông ông.

Chưởng môn Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo Cửu Tiêu tôn giả nhẹ nhàng ngoắc tay, đạo kiếm quang liền giống như được người cầm nắm tiến vào cửa điện, sau đó đến trước mặt Cửu Tiêu tôn giả rồi chậm rãi dừng lại. Kiếm quang từ trên không trung biến ảo hình dạng, cuối cùng biến thành một người tí hon dài chừng một thước toàn thân tỏa kim quang rực rỡ đang khoanh chân ngồi, phiêu phù trước mặt Cửu Tiêu tôn giả.

Khuôn mặt của người tí hon kia rõ ràng chính là đại trưởng lão, chỉ thấy hắn hé mở đôi môi, trong miệng phát ra lời nói: "Ba mươi sáu năm qua đi, lại có thêm một môn nhân muốn xông vào thập vạn thâm uyên."

Cửu Tiêu tôn giả chậm rãi vuốt cằm: "Đại trưởng lão chính là đang nghĩ hải đồng này cùng sa bàn có quan hệ?"

Người tí hon nói tiếp: "Khai sơn tổ sư lưu lại sa bàn kia, vốn là có thể biết được vận số trăm năm của thiên hạ. Nhưng một năm trước trên sa bàn bỗng nhiên lại bị mây mù nhiễu loạn, cuối cùng chỉ có thể trong mười lăm năm này, như ta cùng người thương nghị mở rộng việc thu môn đồ, ứng lấy kiếp nạn này. Người này có hay không cùng với sự biến đổi của sa bàn có quan hệ, cũng còn chưa biết chắc chắn, cho dù là hắn đến ứng kiếp, nhưng không chừng lại bị kiếp phản kiếp, thật là làm cho lão nạp rất do dự."

Cửu Tiêu tôn giả nhẹ thở dài một hơi nói: "Đại trưởng lão nói rất đúng, Cửu Tiêu cũng đang có suy nghĩ như thế. Ta vừa mới phân ra một luồng thần niệm đi điều tra đứa bé kia, thật là một thiên tài kinh thiên, không ngờ thiên sinh đã có nhân thức viên mãn, nhớ năm đó tiên sư Thăng Nghĩa tôn giả Nhâm Phi, bất quá cũng chỉ như thế mà thôi."

"Không phải vậy, người này không giống như Nhâm Phi sư huynh, nhân thức của hắn chính là hậu thiên viên mãn, không phải là tiên thiên chi cảnh."

Cửu tiêu tôn giả hơi sững sờ, lập tức nói nói: "Đại trưởng lão cũng đã điều tra qua đồng tử kia sao?"

Đại trưởng lão hơi hơi vuốt cằm: "Nhân thức của hắn viên mãn không lâu, nếu không có gì khác, thì hắn là trong lúc tranh đấu cùng đệ tử tên là Tần Phi đánh bại đánh bại vô tình đạt tới cảnh giới này, tuy rằng vẫn chưa bằng được như Nhâm Phi sư huynh, nhưng cũng có thể coi như là kinh tài tuyệt đỉnh, nếu như ứng với kiếp số, giáo ta lại sẽ xuất hiện một người phi thăng tiên giới."

"Vậy thì cũng thật là kỳ quái, không cần tu luyện chân quyết gì mà cũng có thể đạt được đến cảnh giới nhân thức viên mãn sao?" Cửu Tiêu tôn giả hiển nhiên là chưa từng nghe thấy điều này, trên mặt lộ ra vài tia nghi ngờ.

"Thiên hạ to lớn thiếu gì chuyện lạ, nhớ ngày khai môn một năm trước, đồng tử kia cơ hồ suýt nữa là quấy rầy thiên tâm của lão nạp, lão nạp liền biết kẻ này tất nhiên không phải là vật trong ao (kẻ tầm thường). Ngày đó cũng là tồn tại chút tư tâm, lúc này mới lệnh cho Mạc Tuấn giám sát hắn xuống làm đồng tử quét đường ở ngoại ngũ đường."

"Chẳng lẽ thiên hạ này sắp rối loạn rồi sao?" Cửu Tiêu tôn giả không khỏi lo lắng nghĩ đến.

"Mười bốn năm.. Vẫn còn lại mười bốn năm nữa..." Đại trưởng lão thì thảo thờ dài.

"Vậy không lẽ cứ để mặc đồng tử kia đi liều mạng xông ải?" Cửu tiêu tôn giả dò xét hỏi.

Đại trưởng lão chậm rãi lắc đầu, tuy rằng cái đầu nhỏ xíu, nhưng lại trông rất sống động : "Mặc dù hắc chỉ là hậu thiên nhãn thức viên mãn, nhưng chung quy cũng chưa từng tu luyện chân quyết gì, phong tỏa thuật của giáo ta, cũng không làm gì được hắc."

"Ý tứ của đại trưởng lão là... Không cho đồng tử kia xông ải?" Cửu tiêu tôn giả lại dò xét nói.

Đại trưởng lão vẫn lắc lắc cái đầu nhỏ xíu của mình : "Hắc nếu như chính là kiếp nạn, thiên hạ chẳng phải là sẽ bị hủy trong tay hai chúng ta sao?"

"Nhưng mà..." Cửu tiêu tôn giả chỉ nói hai chữ, liền ngừng lại, đích xác trên sa bàn, số mệnh trăm năm thiên hạ vẫn chỉ là một mảnh mờ hồ, mù mịt, dù ai cũng không cách nào đoán trước được tương lai sẽ phát sinh thứ gì. Tương lai vốn là không thể đoán trước được, tổ sư gia lưu lại sa bàn cũng chỉ là mệnh mẽ lấy lực cảm ứng thiên địa dự đoán tương lai mà thôi, Thủy Giáo hiện giờ cũng không có người thần thông đến bậc này.

"Thôi được rồi, là phúc hay họa, chung quy cũng không phải ta hay người có thể biết trước, để cho hắc thử một lần đi, người này theo lão nạp quan sát, thật ra thanh tâm rất tề nhậ, nếu hôm nay không phải bị Mã Thiên Nhai kích động, thì hắc cũng chưa bao giờ có lòng hướng thiên, nhưng như thế mà hắc cũng có thể đạt được cảnh giới nhãn thức viên mãn, thật không biết được hắc là cái loại người gì.

"Không có lòng hướng thiên, chẳng lẽ người này đã lĩnh ngộ được trạng thái vô ngã sao?" Cửu tiêu tôn giả nói.

Đại trưởng lão nói : "Cũng không phải, nếu thật sự đã lĩnh ngộ được trạng thái vô ngã thì hôm nay sẽ không có chấp niệm lời nói của Mã Thiên Nhai như vậy. Cho nên hắc cũng chỉ là gần như tiếp cận được một góc của trạng thái vô ngã mà thôi, nên từ từ yên lặng theo dõi kỳ biến đi!" Dứt lời, đại trưởng lão phiêu phiêu đi động, kim quang quanh thân thể dần dần âm đạm đi, giống như tùy thời sẽ biến mất.

Cửu Tiêu tôn giả cũng nhẹ gật đầu : "Cung tiễn đại trưởng lão!"

"Ba năm! nếu như lão nạp tính đúng, người này trong vòng ba năm sẽ đi được bảy vạn dặm. Đến lúc đó bất kể như thế này, tại nói đó cho người xuất hiện đón hắc, ngàn vạn lần không được để cho hắc xông đến điểm cuối cùng của mười vạn dặm." Theo những lời này, thân thể tí hon của đại trưởng lão hoàn toàn biến mất, cửu tiêu tôn giả lại khôi phục trạng thái tĩnh tọa niệm thiên.

*Hậu thiên : trong truyện tác giả rất hay dùng từ này để chỉ sau khi tu luyện liền mới đạt được các cảnh giới, cho nên ta để nguyên đỡ dịch ra lại rườm rà, khó hiểu.

*Dịch xong chương này ta cảm thấy rơi vào một mảnh mờ mịt. Do truyện có sử dụng những ngôn từ trong phật giáo, mà ta lại là dân ngoại đạo mù tịt về mấy cái này, nên dịch có sai sót cũng mang các bạn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lần Thứ Hai Làm Nhục

Một tháng thời gian trôi lướt qua, thương thế của Trác Tri Viễn lúc này đã som khôi phục hoàn toàn, nếu không phải Lý Độ lo lắng thanh tâm mình niệm chú hắc chưa nắm giữ thuần thực, một mực giấu đi thương thế của hắc, mỗi khi có người hỏi, Lý Độ hết thấy đều nói thương thế của Trác Tri Viễn còn chưa lành, không thể xông ải, nếu không chi sợ Mạc Tuân đã som hạ thiết lệnh yêu cầu Trác Tri Viễn tiến vào thập vạn thâm uyên kia thì cơ hồ là hắc nắm chết cái chết.

Nhưng kéo dài trì hoãn thời gian Trác Tri Viễn một mình tiến vào thâm uyên cũng chỉ đến được đây mà thôi, đầu là Trác Tri Viễn có nhãn thức viên mãn, nhưng Lý Độ cũng thực vì hắc mà một phen lo lắng. Dù sao, Thủy Giáo tiền bối vượt ải thành công cũng đã là chuyện tình của bốn trăm năm trước, mà người có can đảm xông vào thập vạn thâm uyên gần nhất cũng đã là cách đây hơn ba mươi năm. Thập vạn thâm uyên gian nguy khủng bố cỡ nào, thực là khó có thể tưởng tượng.

Một ngày kia, Mạc Tuân sai người truyền đến lệnh bài hình đường cho Lý Độ, rất hiển nhiên, đây là lệnh cho Trác Tri Viễn lập tức xông ải, nếu như còn kéo dài thời gian, thì ngay cả cơ hội xông vào cũng không có nữa, trực tiếp bị đuổi xuống núi.

"Hài tử, người ngay lập tức chuẩn bị, đúng giờ mao người phải lập tức xuất phát, hôm nay người phải tiến vào thập vạn thâm uyên kia rồi." Lý Độ đem lệnh bài cầm trong tay chậm rãi đưa tới trước mặt Trác Tri Viễn, giọng nói vẫn như cũ mang vài phần lo lắng.

Trác Tri Viễn chỉ nhếch miệng cười cười, tựa hồ hoàn toàn không coi việc ra vào trong thập vạn thâm uyên kia quan trọng cỡ nào, chỉ là tiếp nhận lệnh

bài, nhìn trên cái thiết lệnh tối đen có chạm nổi một con tiên hạc, bô dáng như là đang vỗ cánh muốn bay đi.

"Đường chủ sư phụ, Trĩ Viễn xin tạ người đã chiếu cố cho con từ trước tới nay!" Dứt lời, Trĩ Viễn cảm lệnh bài cất vào trong ngực rồi đột nhiên quỳ xuống, tuy rằng Trần lão đầu cũng đã từng dạy hắn, dưới gối nam nhi có hoàng kim, nhưng mà hôm nay, đối mặt với người duy nhất trong Thanh Nguyên Sơn yêu thương, chăm sóc, coi hắn là đệ tử của mình như Lý Độ, Trĩ Viễn cũng không kìm lại được muốn thi đại lễ.

Đồng đồng đồng!

Liên tục ba cái khấu đầu, Lý Độ không kịp ngăn trở, cũng chưa muốn động thủ ngăn trở. Trĩ Viễn thi đại lễ này, tuy rằng hơi có phần long trọng, nhưng mà gặp phải trường hợp hắn sắp phải đối mặt với quan ái sinh tử, nếu như Lý Độ cản trở hắn, trái lại còn làm cho hắn tín niệm trở nên không kiên định. Càng là đến thời điểm cuối cùng, tín niệm này càng là không thể bị làm cho rối loạn, như vậy khi thế mới có thể không mất, Trĩ Viễn cũng chỉ có thể dựa vào tín niệm này mà quyết chí tiến lên. Trong chư pháp Thiên tông, vốn chú trọng nhất là tâm niệm thông đạt, thông mà thuận., thuận mới đạt. (tức là mọi việc đều suôn sẻ nếu tâm niệm thông suốt)

"Tốt! Vì sư sẽ chờ ngươi ra khỏi vào thập vạn thâm uyên! Đến lúc đó vì sư sẽ tự mình rót rượu cho ngươi!" Nhìn thấy thần tình của Trĩ Viễn, tựa hồ không có chút nào sợ hãi, khiến cho trong lòng Lý Độ cũng sinh ra vài phần hào khí.

Trĩ Viễn không hề chần chừ, sau khi chuẩn bị một thanh trường kiếm loại tốt và thay vào bộ đồ màu xanh đại biểu cho đệ tử ngoại môn, liền lập tức rời khỏi thanh trần đường.

Bất kể như thế nào, khi mà Trĩ Viễn đã quyết định xông vào thập vạn thâm uyên, thì hắn liền ngay lập tức trở thành đệ tử ngoại môn của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo, thân phận sơ với Trần Nhất Tân và Tân Phi bằng nhau.

Đoạn đường này Trĩ Viễn cơ hồ mỗi ngày đều đi, hôm nay cũng đồng dạng Trĩ Viễn không tốn nhiều thời gian, thậm chí còn mang theo sự kích động trong lòng, Trĩ Viễn đi so với ngày thường còn nhanh hơn vài phần. Chỉ mất chưa đến nửa hương hán đã đi đến đàn tế, Mạc Tuấn vẫn như cũ bận bộ đồ hắc ý, sớm khoan tay đứng ở trên đàn tế, đứng đợi Trĩ Viễn đã lâu.

Xung quang rất nhiều đệ tử, cũng đã sớm tề tựu ở nơi này, đang là nhỏ giọng nghị luận, hơn nữa đều là cười chuyện Trĩ Viễn không biết tự lượng sức mình, lại có thể dám can đảm xông vào cái nơi mà từ hơn ba mươi năm đến nay vẫn chưa có ai dám xông vào - thập vạn thâm uyên.

Thấy Trĩ Viễn tới, Mạc Tuấn hừ lạnh một tiếng, đợi cho Trĩ Viễn đi đến trước mặt của hắn, Mạc Tuấn lúc này mới duỗi tay ra nói : "Thanh trần đường quét đường đồng tử Trĩ Viễn nghe lệnh!"

Trĩ Viễn cũng không do dự, lúc này đưa tay vào trong ngực, đem thiết lệnh chạm trở con tiên hạc lấy ra, đưa đến trước mặt Mạc Tuấn.

Mạc Tuấn duỗi tay tiếp nhận, đến cái liếc mắt cũng không thèm nhìn, trực tiếp đem lệnh bài đưa vào trong ngực. Tiếp theo lại nói : "Trĩ Viễn nghe lệnh, cỡi bỏ ngoại y!"

Lời này vừa ra, Trĩ Viễn ngậy ngậy cả người, hắn không hiểu như thế nào mà xông vào thập vạn thâm uyên lại phải cỡi bỏ quần áo, chẳng lẽ là muốn tắm rửa sao?

Trong mắt mang vẻ mờ mịt, Trĩ Viễn hỏi : "Mạc Tuấn tiên sinh, đệ tử không hiểu, vì sao phải cỡi bỏ ngoại y?"

"Ngươi chỉ là một đồng tử ngoại ngũ đường, có tư cách gì mặc y phục của đệ tử ngoại môn ? Mau cỡi ra cho ra!" Dứt lời, duỗi tay vẫy một cái, xa xa trên mặt đất sớm đã có một bộ quần áo để sẵn liền bay đến bên chân Trĩ Viễn.

Trĩ Viễn mặt đỏ lên : "Giáo ta trong mệnh lệnh rõ ràng, đồng tử ngoại ngũ đường nếu như nguyện ý xông vào thập vạn thâm uyên, thì được thăng lên làm đệ tử ngoại môn, vậy vì sao ta lại không thể mặc quần áo của đệ tử ngoại môn?"

Mạc Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng : "Ngươi sớm đã bị trục xuất sư môn, cho dù dựa theo giáo quy ngươi nguyện xông vào thập vạn thâm uyên, nhưng ngươi cũng là người đang chờ xử tội cho nên hạ xuống một cấp, vẫn mang thân phận đồng tử ngoại ngũ đường. Đừng có nhiều lời nữa, mau mau cỡi ngoại y ra!"

Trĩ Viễn trong mắt cơ hồ muốn phun lửa, trong lòng phần uất cực điểm, Mạc Tuấn này từ lúc đầu tiên nhìn thấy Trĩ Viễn, thì lúc nào cũng chia môi cười vào hắn, cơ hồ mỗi lần là hắn xuất hiện, đều mang cho Trĩ Viễn một vài tin tức không tốt. Hôm nay Trĩ Viễn đã sắp xông vào thập vạn thâm uyên, sinh tử chưa rõ, vậy mà Mạc Tuấn cư nhiên còn không chịu buông tha hắn. Thậm chí ngay cả bộ y phục màu xanh cũng muốn cướp đoạt, làm sao không khiến cho Trĩ Viễn không phần hận?

Tuy rằng trong lòng hận không thể đem Mạc Tuấn ăn tươi nuốt sống, nhưng mà Trĩ Viễn giờ phút này cũng chỉ có thể nén giận, không có biện pháp, người ta là một trong hai người chấp sự của hình đường, hơn nữa Mạc Tuấn trước sau như một bị môn nhân gọi là hắc diện sát thân, một khi đã ra quyết định, thậm chí ngay cả hình đường đường chủ cũng không nể tình. Hơn nữa, tại cả trong hình đường, Mạc Tuấn cơ hồ tu trì không thua kém gì hình đường đường chủ hiện nay, bao nhiêu người đều từng đã nói qua, nếu không phải Mạc Tuấn kia xấu tính đáng ghét, chỉ sợ hắn hiện nay chính là hình đường đường chủ rồi.

Bất đắc dĩ, Trĩ Viễn cũng chỉ có thể lòng mang lửa giận, đem bộ y phục vừa mới mặc vào không lâu cỡi xuống.

Vốn định đem y phục màu xanh tượng trưng cho đệ tử ngoại môn này vô thành một cục rồi ném tới Mạc Tuấn, nhưng mà Trĩ Viễn cuối cùng nghĩ lại, lúc mình còn ở thanh trần đường, đã được sư phụ Lý Độ chăm sóc ân cần. Thầm nghĩ nếu mình vì điều này mà nhất thời phần uất, sẽ sơ ý dễ cho

Mạc Tuấn bắt được một cóc, đến lúc đó ngay cả cơ hội xống vào thập vạn thâm uyên cũng không còn, khẳng khẳng đem mình trực xuất xuống núi, lúc đó chẳng phải là có lỗi với sự kỳ vọng của sư phụ Lý Độ sao?

"Đường chủ sư phụ, ta nhất định sẽ từ trong thập vạn thâm uyên còn sống đi ra! Nhất định!" Trác Tri Viễn sau khi trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhìn xuống sự bất bình trong lòng, đem bộ y phục màu xanh gấp lại tỉ mỉ, rồi hai tay nâng lên, đưa tới trước mặt Mạc Tuấn.

"Mạc Tuấn tiên sinh, y phục này trả lại cho ngài!" Trác Tri Viễn chậm rãi nói, trong ánh mắt lại có thể nhìn không ra hận ý quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Một Nửa Bằng Hữu!

Trong mắt Mạc Tuấn cũng hiện lên một tia hơi hơi kinh ngạc, hần vốn tưởng rằng Trác Tri Viễn cho dù là có thể nhìn được con tức này, cũng tuyệt đối không thể làm ra được bộ dáng trầm ổn như thế. Hiện tại, điều này thật là nằm ngoài ý liệu của Mạc Tuấn.

Sau khi tiếp nhận bộ quần áo kia, Mạc Tuấn chỉ chỉ vào bộ quần áo trên mặt đất nói: "Bộ quần áo này mới thích hợp với thân phận của ngươi, mặc vào đi!" Dừng lại một chút, lại nói: "Bộ quần áo này ta sẽ giữ lại dùm ngươi! Ta biết trong lòng ngươi nhất định đang nói, ngươi nhất định sẽ từ trong thập vạn thâm uyên đi ra! Nếu như có một ngày như thế, ta sẽ tự mình đem bộ quần áo này đến cho ngươi!"

"Trác Tri Viễn sẽ nhớ kỹ!" Trác Tri Viễn cắn răng, phun ra một câu như vậy, sau đó nhặt bộ quần áo trên mặt đất mở ra thì thấy một bộ quần áo màu xám, đúng là quần áo của môn nhân ngoại ngũ đường.

Sau khi đem bộ quần áo mặc lên, Trác Tri Viễn ngẩng đầu nhìn Mạc Tuấn, đôi môi mím thật chặt, không nói lời nào, chỉ là chờ đợi Mạc Tuấn ra mệnh lệnh cuối cùng.

Về phần những đệ tử đứng dưới đàn tế, đã sớm trào phúng cười nhạo Trác Tri Viễn, vốn bọn hắn mang tâm lý chế giễu đến, hiện tại chứng kiến được trước khi tiến vào thập vạn thâm uyên, Trác Tri Viễn vẫn còn bị Mạc Tuấn làm nhục một phen, tự nhiên là cả đám giễu cợt không thôi, thậm chí cả những đồng tử ngoại ngũ đường vốn không có lập trường, cũng bắt đầu châm biếm Trác Tri Viễn. Từ thái độ của Mạc Tuấn, bọn hắn tựa hồ cũng nhìn ra chuyện đi này của Trác Tri Viễn là chỉ có chết chứ không thể nghi ngờ.

Mạc Tuấn chậm rãi xoay người lại, cao giọng nói: "Tất cả những người không có phận sự lui ra!" Ra lệnh một tiếng, phối hợp với khuôn mặt đen như một pho tượng thần, khiến cho những đệ tử đang ở dưới xem náo nhiệt liền ngay lập tức giải tán, lui ra rất xa. Sư phụ của bọn họ đã sớm nói cho bọn hắn biết, khi mà thập vạn thâm uyên mở ra, thanh thế cực kỳ khủng bố, ngay cả đệ tử nội môn đứng gần, cũng chưa chắc là không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, đừng nói đến bọn hắn mới chỉ là đệ tử ngoại môn còn hỏi sửa.

Chứng kiến thấy vẻ mặt mỉa mai của các đệ tử đến xem náo nhiệt, Trác Tri Viễn ở trong lòng âm thầm nói với chính mình: "Trác Tri Viễn, ngươi nhất định phải từ trong thập vạn thâm uyên bình yên vô sự đi ra, sự nhục nhã ngày hôm nay, sau này ta sẽ đem các ngươi dẫm nát dưới chân! Lý Độ sư phụ đã nói qua, ta là thiên tài! ta là thiên tài có một không hai có được thiên sinh nhân thức viên mãn!"

Mạc Tuấn giờ hai tay lên cao, đánh ra từng đạo pháp quyết phức tạp, nhưng chỉ thấy hai tay của hắn trên không trung vẽ ra từng đạo tàn ảnh, nhanh đến nỗi làm cho người ta căn bản không thấy rõ lắm hắn đang làm những động tác gì.

Phía sau đàn tế, chính là một cái bia hình dạng một cây kiếm (gọi là kiếm bia) cao vút đâm thẳng vào trong mây, ước chừng là cao đến mấy trăm trượng, một phần của chuôi kiếm đâm thẳng vào trong đất, mũi kiếm cắm thẳng tận trời xanh, trên thân kiếm khắc hai chữ to đầy khí phách ---- Thủy Giáo!

Theo động tác của Mạc Tuấn càng lúc càng nhanh, kiếm bia đội trời đạp đất kia cơ hồ như đang chậm rãi bay lên trời, mà Mạc Tuấn nguyên bản khuôn mặt đã đen giờ phút này lại càng đen hơn vài phần, giống như là cũng có chút cố hết sức, kiếm bia này, sợ là nặng đến vài chục vạn cân?

Trong đám người sớm đã truyền đến từng tiếng kinh hô, chẳng ai ngờ rằng thập vạn thâm uyên kia lại có thể là nằm dưới tấm kiếm bia trần giáo của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo. Hơn nữa, một thân tu tri của Mạc Tuấn cũng khiến cho những đệ tử chứng kiến không khỏi chấn động, bọn hắn bất kể thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi lại có người có thể đem cái kiếm bia nặng đến mấy mươi vạn cân nâng lên. Hơn nữa, Mạc Tuấn còn không phải là trực tiếp dùng hai tay, mà là dùng không nhiếp cầm (điều khiển từ xa). Đừng là nói là những đệ tử ngoại môn mới nhập môn được hơn một năm, đến cả tuyệt đại đa số đệ tử nội môn, cũng là chưa từng thấy qua kiếm bia bị người ta nâng lên như thế.

Theo kiếm bia chậm rãi nâng lên, dưới tấm kiếm bia hiện ra một lỗ hổng cực lớn, bên trong phảng phất toả ra vô tận liệt hỏa, nháy mắt đã đem không trung phía trên biến thành một mảng đỏ rực. Thậm chí nhóm đệ tử ngoại môn đứng ở khoảng cách rất xa, cũng cảm giác được nhiệt độ nóng khủng khiếp trong động khẩu, khiến cho bọn hắn cũng không còn quan tâm đến việc chế nhạo Trác Tri Viễn nữa mà ào ào quay đầu lui ra ngoài thật xa. Đừng nói là trong thập vạn thâm uyên nguy hiểm trùng trùng, riêng chỉ là hơi nóng trong đó thôi, cũng đủ làm cho toàn bộ ánh mắt mọi người ở đây nhìn thấy có cảm

giác được tự dung tìm đập càng ngày càng nhanh.

Trác Tri Viễn tuy rằng đã sớm nghe Lý Độ nói sơ qua về tình hình trong thập vạn thâm uyên này, nhưng mà Lý Độ cũng chưa từng tiến vào thập vạn thâm uyên, cho nên tình hình bên trong cũng chỉ là tin vĩa hè (tin đồn) mà thôi. Hơn nữa, vô luận là Lý Độ nói nơi này gian nguy thế nào, Trác Tri Viễn cũng tuyệt đối không ngờ được nơi này còn chưa tiến vào, chính mình bắt quá chỉ đứng cách động khẩu một chút, cũng đã cảm giác được nhiệt độ cực nóng của nơi này đã khiến cho mình không thể thừa nhận nổi. Cảm thấy điều này không khỏi cũng có chút sợ hãi, thanh tâm mình niệm chú sớm tập luyện đến thuộc lòng từ một tháng nay liền lập tức trong miệng niệm lên, sau một vòng tiểu chu thiên, tâm mạch liền xuất hiện cảm giác mát lạnh, dần dần tan nhập vào tứ chi bách hài (toàn bộ bộ phận của cơ thể) bên trong, Trác Tri Viễn lúc này mới cảm giác được áp lực đã giảm đi rất nhiều.

"Trác Tri Viễn, ngươi còn có cơ hội cuối cùng, nếu như không dám xông vào thập vạn thâm uyên, giờ phút này quay đầu lại vẫn còn kịp. Nếu như khur cô chấp, thì thân tiên cũng khó cứu được ngươi!" Nghe được thanh âm của Mạc Tuân, so với lúc nâng mấy mươi vạn cân kiếm bìa kia, thì có vẻ ngưng trọng hơn rất nhiều, không còn sự ung dung nhẹ nhàng như lúc này.

Trác Tri Viễn cắn chặt răng, giờ phút này kêu hán quay đầu, không bằng lấy một con dao đâm cho hán chết thì còn thống khoái hơn ! Nếu trước kia từng có người vượt ải thành công, cho dù chỉ có một người, Trác Tri Viễn cũng muốn xông vào một phen!

"Trác Tri Viễn nguyện xông vào thập vạn thâm uyên!" Dứt lời, Trác Tri Viễn cắn chặt răng, hướng về phía động khẩu sâu không thấy đáy kia bước tới, mỗi lần tiến đến một bước, thì đều cảm thấy luồng nhiệt lưu bốc ra từ trong đó càng ngày càng mạnh, khiến cho cước bộ của Trác Tri Viễn càng gian nan.

Mạc Tuân cũng không có nói gì nữa, chỉ là đứng yên nhìn Trác Tri Viễn từng bước, từng bước tiến về động khẩu, mà đệ tử ngoại môn xung quanh đã lui ra rất xa, tựa hồ vẫn như cũ khó có thể thừa nhận nhiệt độ kinh khủng này. Trên bầu trời, sớm giống như bị lửa thiêu đốt, mây trắng hoá đỏ, chẳng khác cho ta cảm giác bây giờ là lúc chạng vạng, kéo dài ra xa đến vài dặm.

Từ trong đám đệ tử ở phía xa, bỗng có một thân ảnh chạy như bay đến, vừa chạy vừa kêu to : "Trác Tri Viễn! Trác Tri Viễn!"

Trác Tri Viễn dừng bước lại, đưa mắt nhìn lại thì chứng kiến thấy một thân ảnh mập mạp quen thuộc, thờ hồn hển, hiển nhiên là một đường chạy như điên đến đây, coi bộ thể lực đã muốn kiệt sức.

"Đại Bàn!" Trác Tri Viễn trong lòng có chút ám áp, hôm nay từ lúc lên đàn tể, nhưng người mà hán gặp, cơ hồ toàn là thái độ hờ hững, lạnh nhạt, khiến cho hán tâm hồn không khỏi lạnh lẽo, cũng chỉ có Trần Nhất Tân xuất hiện, mới có thể làm tan chảy một phần tảng băng trong lòng hán, cho hán cảm giác âm áp cùng vui mừng. Chính mình trên thế giới này, cuối cùng vẫn là có... cho dù chỉ là một nửa bằng hữu.

"Lão tử lặp lại lần nữa, lão tử tên là Trần Nhất Tân! À mà thôi, Trần Đại Bàn thì Trần Đại Bàn ! Trác Tri Viễn ngươi nghe ky cho ta! Ta sẽ ở nội môn chờ ngươi! Ngươi còn thiếu nhà của ta hơn ba bữa cơm, ta nhớ rõ ràng lắm, ngươi ngàn vạn lần không thể quên nợ đâu. Chờ ngươi đi ra, ngươi phải chuẩn bị tiền cơm trả cho ta! Có nghe hay không??" Trần Nhất Tân hét to đến khản cả giọng, cước bộ vẫn không ngừng, dù cho là nhiệt độ kinh khủng khó có thể thừa nhận từ trong động khẩu truyền ra, Trần Nhất Tân vẫn cứ kiên trì chạy về phía trước.

Trác Tri Viễn thế nào lại không biết, đây là Trần Nhất Tân đang cổ vũ mình nhất định phải còn sống đi ra? Cái gọi là nợ ba bữa cơm chỉ là cái có mà thôi!

Bất tri bất giác, từ trong mắt Trác Tri Viễn chảy ra vài giọt nước mắt cảm động, liềm mạng gạt đầu : "Ta biết rồi...! Ta sẽ đem tiền cơm toàn bộ trả cho ngươi! Ngươi cũng phải siêng năng tu luyện đó, ngàn vạn lần đừng có đến lúc ta đi ra mà bại bởi ta! Ngươi nếu đánh không lại ta, thì cũng đừng trách ta quên nợ!"

Trần Nhất Tân bấy giờ đã chạy đến trước mặt Trác Tri Viễn, chứng kiến thấy Trác Tri Viễn chảy nước mắt, trong lòng hán cũng dâng lên trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn, đánh quyền lia lia đến muốn hăm vai của Trác Tri Viễn nói : "Lão tử mà thua bởi ngươi sao? Đến lúc đó có mà răng ngươi rơi đầy đất!"

Trác Tri Viễn gạt mạnh đầu, nhận lấy tám chân tình của Trần Nhất Tân, sau đó lập tức sửa sang lại tinh cường trường kiếm bên hông, kiên định bước tới động khẩu.

Giờ khắc này, nguyên vốn nhóm đệ tử ngoại môn luôn luôn cười nhạo hán, tựa hồ cũng cảm giác được sự nghiêm túc, không có một ai tiếp tục lên tiếng, chỉ nín thở ngưng thần nhìn Trác Tri Viễn tiến tới gần động khẩu, không chút do dự thả người nhảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hải Cốt Khấp Nại

Vừa mới vào trong động, Trác Tri Viễn liền cảm thấy cả người giống như đang ở trong một lò lửa, bản thân như một con dê đang đặt trên một đồng lửa bị quay chín.

Càng xuống dưới, cái cảm giác như thiêu như đốt theo đó càng tăng lên khiến cho thân thể của Trác Tri Viễn đau rất càng ngày càng nghiêm trọng, tuy rằng không nhìn thấy hỏa diễm, nhưng cái loại nhiệt độ cực nóng này lại càng làm cho hắn buồn bực không thôi. Hơn nữa hạ xuống càng nhanh, Trác Tri Viễn lại cảm giác lồng ngực mình giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, khiến cho hắn hô hấp cực kỳ khó khăn, hận không thể đem lồng ngực của mình xé toang ra.

Bởi vì tốc độ hạ xuống quá nhanh do là nhảy từ trên vách núi xuống, Trác Tri Viễn ngay cả có tròng lớn hai mắt, cũng không cách nào thấy rõ ràng rốt cuộc trong thập vạn thâm uyên là có cái bộ dáng gì.

Hơn nữa, rơi xuống chỉ ít cũng đã sau thời gian uống cạn một tuần trà, nhưng mà cũng không biết đáy của thập vạn thâm uyên đến tột cùng là nơi nào, Trác Tri Viễn vẫn đang không ngừng rơi xuống. Loại dày vò này, thậm chí so với nhiệt độ cực nóng xung quanh còn khó chịu hơn. Mặc dù là từ trên vách núi nhảy xuống, tối đa thì cũng chỉ trong chớp mắt liền có thể rơi xuống mặt đất, nhưng mà Trác Tri Viễn nhận thấy đã rơi xuống ít nhất cũng mấy ngàn trượng, chỉ sợ so với độ cao của Thanh Nguyên Sơn còn cao hơn, mà vẫn chưa rơi xuống đất.

Trác Tri Viễn giờ phút này đã hơi hơi có chút tuyệt vọng, nếu cứ tiếp diễn như vậy, đừng nói trong thập vạn thâm uyên nguy hiểm trùng điệp, chính mình cứ như vậy rơi xuống, chỉ sợ đợi đến khi mình rơi đến đáy, cũng sẽ biến thành một đồng thịt vụn.

Đang ở lúc Trác Tri Viễn cảm thấy tuyệt vọng nhất, thì hắn đột nhiên cảm giác được tốc độ rơi xuống của mình đang giảm bớt, hơn nữa càng ngày càng chậm, giống như dưới chân mình có người dùng lực lượng cực lớn nâng đỡ cho mình vậy.

Ngưng thần nhìn lại, mọi thứ trước mắt cũng không giống như một mảnh lửa đỏ như lúc nãy, mà là một bầu trời đầy gió đang rít gào.

Đúng vậy, chính là bầu trời, tuy rằng Trác Tri Viễn giờ phút này biết rất rõ ràng mình bây giờ là đang ở dưới mặt đất, nhưng mà hắn vừa rơi xuống, vừa thấy được một bầu trời thường thấy. Nhưng mà, bầu trời nơi này so với bên ngoài hoàn toàn bất đồng, phương xa chỉ là một片片 toàn là màu đỏ, thật giống như là một chiến trường chôn xác chết nghìn vạn người, màu đỏ của máu bao phủ khắp bầu trời.

Nhìn thấy mà ghê người!!!

Lực đẩy dưới chân càng lúc càng lớn, Trác Tri Viễn cũng dần dần phục hồi lại tinh thần, tròn tròn hai mắt nhìn xuống dưới chân. Chỉ thấy dưới chân là một片片 gồ ghề, tựa như đang ở trong một dãy núi bình thường. Chính mình giống như một con chim bay lượn trên bầu trời, thế nhưng lúc này không thể vỗ hai cánh, chỉ có thể nhanh chóng rơi xuống, theo đó dưới chân hiện ra dãy núi nhấp nhô.

Tuy rằng tốc độ đã giảm đi rất nhiều, nhưng mà với tốc độ hiện tại mà nói, Trác Tri Viễn chỉ sợ cũng không thoát khỏi cái chết. Trác Tri Viễn ở giữa không trung thử vùng vẫy, sử dụng lưng áo, muốn điều chỉnh phương vị của mình, tìm lấy một địa điểm thích hợp rơi xuống (giống nhảy dù thế nhè).

Đằng trước mặt của Trác Tri Viễn, xuất hiện một giải đất màu lam kích thước ước chừng to bằng một bàn tay (trên cao nên nhìn cái gì cũng nhỏ), hơn nữa theo độ cao giảm xuống, giải đất màu lam kia đang nhanh chóng to dần, giống như một chiếc gương vậy, Trác Tri Viễn không ngờ từ bên trên có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình.

"Hồ nước!" Trác Tri Viễn trong lòng thầm hô một tiếng, không quản chính mình căn bản không có cánh, ra sức dùng đôi tay không ngừng đập mạnh trên không trung, trông chẳng khác gì chàng tiên cá đang bơi lội trong nước, tận hết sức điều chỉnh phương hướng rơi của thân thể, hướng về cái ao lớn phía trước phóng tới.

"Còn thiếu một chút, chỉ thiếu một chút!" Trác Tri Viễn cao giọng quát to, biết rõ nơi này tuyệt đối sẽ không có người trả lời hắn, nhưng mà hắn kêu to đến khản cả giọng, giống như là một loại trợ giúp, giúp hắn phóng đến cái hồ phía trước.

Cố gắng của Trác Tri Viễn cuối cùng cũng có hiệu quả, tại trong lòng đất nóng hầm hập này, mặt đất xung quanh độ đặc dính so với bình thường còn lớn hơn, Trác Tri Viễn không ngừng huy động hai tay cũng làm ra chút hiệu quả, thân thể đang lao về phía hồ nước.

Phốc!!!

Trác Tri Viễn như ý nguyện đã rơi vào trong hồ nước, nhưng mà, vừa mới rơi vào hồ nước, hắn lại lập tức đập hai chân, giống như con mèo bị cháy đuôi, từ trong hồ nước nhanh chóng chạy ra.

Tại bên bờ hồ, Trác Tri Viễn quay cuồng hơn chục vòng, cuối cùng là nằm lẩn trên mặt đất. Nhắc tới cũng lạ, tuy rằng trong thập vạn thâm uyên nơi nào cũng nóng cháy vô cùng, nhưng mà trên mặt đất lại không có nóng như trong tưởng tượng. Trái lại nhìn hồ nước tưởng chừng như yên bình vô hại kia, nhưng khi nhảy vào chẳng khác như nhảy vào một hồ dung nham (thể mà không chết, phết lác). Cảm giác bị hỏa thiêu, làm cho Trác Tri Viễn vừa mới rơi vào trong hồ nước kia, liền giống như một mũi tên bắn ngược trở ra.

Mặc dù là tìm được đường sống trong chỗ chết, Trác Tri Viễn cũng cảm giác được cả người đau đớn như muốn nứt ra, vốn là trước nhiệt độ như nham thạch nóng chảy trong hồ nước nóng làm bỏng hơn phân nửa cơ thể, sau đó lại té trên mặt đất. Mặc dù đã kịp trở mình giảm bớt đi lực đạo, nhưng dù sao Trác Tri Viễn cũng chỉ mới tí tuổi đầu, bị ăn trận đau đớn này, thần trí liền trở nên mơ hồ vì choáng váng.

Thật lâu sau, Trác Tri Viễn mới khôi phục lại một chút thần trí, cũng còn may là đã sớm thuộc nằm lòng thanh tâm minh niệm chú, cơ hồ là tự động bảo vệ tâm mạch, hơn nữa đem từng trận cảm giác mát lạnh tán nhập tứ chi bách骸, nếu không, cho dù Trác Tri Viễn có thể từ trong hồ nước nóng như nham thạch kia tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng sẽ bị địa hỏa khùng bố ở nơi này đốt thành tro bụi.

Nỗ lực từ trên mặt đất bò lên, Trác Tri Viễn lắc lắc đầu, cuối cùng mới có thể nhìn rõ ràng cảnh vật xung quanh.

Nơi này, giống như là đáy cốc, xung quanh tất cả đều là núi cao hiểm trở bao bọc, nhìn lên trên, ước chừng cao hơn vạn trượng. So với những ngọn núi cao mà Trác Tri Viễn từ lúc sinh ra nhìn thấy thì còn cao hơn nhiều lắm, cho dù là ngọn núi được tự xưng là cao nhất của Đại Dận hoàng triều Thanh Nguyên Sơn cũng vô pháp so sánh.

Chậm chậm, Trác Tri Viễn hồi tưởng lại hết thấy, không khỏi thầm kêu nguy hiểm thật. Lấy tốc độ rơi xuống của hắn vừa rồi, nếu không phải rơi vào hồ nước kia, sợ là sớm đã bị thịt nát xương tan. Mà nếu không nhờ kịp lao nhanh ra khỏi hồ nước, giờ phút này, chắc có lẽ xương cốt đã bị cháy thành than.

Phóng mắt ngắm nhìn bốn phía, Trác Tri Viễn hơi hơi giật mình, xung quanh đây, nơi nơi đều có xương cốt người chết, phối hợp với sắc trời đỏ sẫm, phát ra lân quang lấp lánh (chắc hơi giống ma troi trong nghĩa địa). Không thể nghĩ ngờ, đây đều là thi hài của những người vượt ải hồi trước, cũng không biết bao nhiêu người vì muốn vượt qua khảo nghiệm mà đã chết oan uổng, căn bản không có chân chính đi vào nơi gọi là thập vạn thâm uyên.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hỏa Long!

Sau khi nhìn kỹ các bạch cốt này, Trác Tri Viễn nhẹ xoa ngực, quay đầu nhìn về cái ao nước trông có vẻ yên bình kia. Không thể nghĩ ngờ, hồ nước đó cũng rất nhiều người rơi vào và chết bồng trong đó. Lúc còn ở trên không Trác Tri Viễn còn thấy không rõ lắm, giờ phút này ngưng thần nhìn kỹ thì thấy rất rõ ràng nổi lên bên trên mặt nước là rất nhiều bạch cốt. Chính mình vừa rồi, rất hiển nhiên là đã rơi vào trên một bộ bạch cốt, mới không trực tiếp rơi vào trong nước, may mắn lợi dụng phản lực do đập vào bạch cốt, mới thoát ra khỏi ao nước nóng như nham thạch này.

Thật là phước lớn mạng lớn!

Trác Tri Viễn dưới lời dạy của Trần lão đầu, từ trước đến nay vẫn chưa bao giờ làm trái, toàn bộ may mắn đều là do sự cố gắng cực hạn của mình mà đạt được. Không có cố gắng hết thấy đều là vô ích, thật giống như vừa rồi, nếu như Trác Tri Viễn ở trên không mặc cho số phận, mà không dụng toàn lực huy động hai tay vẫy vùng, chỉ sợ ngay cả chết cũng không biết là chết như thế nào.

Cảm giác cái nóng như thiêu như đốt xung quanh, Trác Tri Viễn không khỏi âm thầm sợ hãi trong lòng. Biết rằng thanh tâm minh niệm chú đã thuần thục đến nỗi cơ hồ có thể tùy tâm mà thi triển, tại trong thập vạn thâm uyên này vẫn như cũ cảm thấy thống khổ đau đớn, giả dụ như nếu mà không có thanh tâm minh niệm chú hộ thể, chỉ sợ không bị ngã chết, thì cũng bị địa hỏa trong này thiêu đốt mà chết cháy! Khó trách ai cũng nói thập vạn thâm uyên này chính là tuyệt địa.

Gắng gượng chống đỡ đứng dậy, Trác Tri Viễn cảm giác cả người xương cốt rã rời. Bốn phía đều là những ngọn núi thẳng đứng, cao vùn vút xuyên thẳng lên trời, tại trong khung cảnh đỏ rực của thập vạn thâm uyên này, Trác Tri Viễn chỉ có thể nhìn thấy được một khoảng cách gần ở phía trước, thậm chí bởi vì hoàn cảnh đặc thù, những ngọn núi xung quanh tạo cho Trác Tri Viễn một ảo giác như phía trước không hề có điểm cuối.

Nhưng là theo lời nói của Lý Độ, Trác Tri Viễn đương nhiên biết tại trong thập vạn thâm uyên này, muốn đi ra, cách duy nhất là phải vượt qua những ngọn núi mà căn bản không có khả năng vượt qua này. Sau khi rơi xuống đây, thì phải luôn hướng về phía trước mà leo lên, chứ không phải là theo con đường bằng uốn lượn lên núi, như vậy chỉ có đi quanh co trong thập vạn thâm uyên mà thôi.

Tuy rằng ngọn núi này thoạt nhìn căn bản cao không thể chạm tới, hơn nữa lại hiểm trở dị thường, Trác Tri Viễn cũng chỉ có thể kiên trì giữ vững tinh thần, trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến câu nói cuối cùng của Lý Độ "dục tốc bất đạt" mà tiến đến gần rìa núi, bắt đầu cố gắng hướng về phía trước bước đi.

Trên núi tự nhiên là không có đường đi, hết thấy là đều phải dựa vào Trác Tri Viễn tự mình tìm kiếm, bất quá cũng may phương hướng cũng không có phức tạp, chỉ cần không ngừng hướng về phía trước, kiên trì bền bỉ, thì cuối cùng một ngày nào đó sẽ có thể ra khỏi nơi này.

Đi một hồi cũng không biết được bao nhiêu lâu, Trác Tri Viễn chỉ cảm thấy mình mệt mỏi giống như đã đem nguyên cả Thanh Nguyên Sơn quét qua một lần, đôi chân nhỏ gầy đã muốn bắt đầu rệu rã. Bất đắc dĩ đành dừng bước, tại ven đường tìm lấy một nơi bằng phẳng, Trác Tri Viễn liền lập tức ngồi xuống xếp bằng. Nghỉ ngơi chỉ làm cho hắn sinh ra trì trệ, không muốn đứng dậy nữa, Trác Tri Viễn bày ra thiền tư (tư thế ngồi thiền), ngũ tâm hướng thiên*, bắt đầu lẩm nhẩm một câu thanh tâm minh niệm chú duy nhất hắn học được. Đây cũng là do Lý Độ nói cho hắn biết, thanh tâm minh niệm chú ngoại trừ có thể bảo vệ tâm mạch của hắn không bị độc hỏa xâm thực cơ thể, mà còn có công hiệu khôi phục thể lực cùng tinh lực. Tuy rằng hiện tại Trác Tri Viễn đối với thanh tâm minh niệm chú đã sớm thành thục đến trình độ không cần niệm chú mà hoàn toàn có thể tùy tâm sử dụng, nhưng mà đọc lên thành tiếng, đối với Trác Tri Viễn cũng là một loại an ủi.

Khi Trác Tri Viễn ngồi lẩm nhẩm thanh tâm minh niệm chú, không khí nóng cháy xung quanh giống như bị lửa đốt dưới tác dụng của thanh tâm minh niệm

chú liền trở nên dịu đi một chút, không hề giống như ban đầu hùng hổ dọa người như vậy.

Tại trong thập vạn thâm uyên, Trác Tri Viễn dần dần cảm giác được một tia mát lạnh, trong lòng cũng theo đó cảm thấy trấn định lại, thể lực cùng tinh lực mất đi cũng đang từ từ khôi phục lại.

Niệm chú không ngừng, đó là phương thức nghỉ ngơi tốt nhất, trong thời gian "dưỡng thương" một tháng kia, Trác Tri Viễn đã vô số kiểm nghiệm điểm này, thậm chí chỉ cần hắn có thể tập trung tinh thần lâm nhảm mấy ngàn lần thanh tâm minh niệm chú, thì ngay cả giấc ngủ cũng có thể giảm bớt. Nếu không phải là vì ngủ so với đả tọa thiền tư thoải mái hơn, thì không chừng người học thuộc toàn bộ thanh tâm minh niệm chú thậm chí cũng có thể không cần ngủ.

Chậm rãi khép hai mắt lại, Trác Tri Viễn niệm không ngừng nhảm lại khẩu quyết, thoáng cái đã đến mấy trăm lần.

Sau khi khép lại hai mắt, Trác Tri Viễn cảm giác được tốc độ khôi phục thể lực và tinh lực của chính mình lại càng nhanh hơn, đây cũng là Trác Tri Viễn chính mình trong thời gian một tháng nghiên cứu ra, hắn phát hiện nếu tận hết sức phong bế các loại giác quan của mình, không nghe không nhìn, thì hiệu quả của thanh tâm minh niệm chú lại càng tăng cường. Tuy rằng tăng phúc chỉ tăng thêm một chút, nhưng mà đối với Trác Tri Viễn giờ phút này mà nói, cũng là phương pháp tốt nhất rồi.

Tiết kiệm được một ít thời gian, đối với tuyệt đại đa số người mà nói, thật sự bé nhỏ không đáng kể. Nhưng mà đối với Trác Tri Viễn đang ở trong thập vạn thâm uyên mà nói, tuyệt đối rất quan trọng. Góp nhặt từng ngày, Trác Tri Viễn tin tưởng mình ít nhất có thể tiết kiệm được thời gian ở trong thập vạn thâm uyên này thêm mấy ngày. Trước khi tiến vào còn chưa cảm thấy được, chỉ là dựa vào nghị lực bền bỉ quyết chí không lùi, nhưng sau khi đi vào mới biết được, thập vạn thâm uyên này vì sao lại là nơi mai táng nhiều người như vậy. Dù cho chỉ tiết kiệm được ít ỏi thời gian, thì đó cũng là tốt lắm rồi.

Thời gian buồn chán khôi phục khôi phục tinh lực cùng thể lực, tuy rằng so với ngủ có ngắn hơn, nhưng cũng không cách biệt nhiều lắm.

Đột nhiên, có một cỗ sóng nhiệt phả vào mặt, dưới sự bảo hộ của thanh tâm minh niệm chú, Trác Tri Viễn dần dần bắt đầu thích ứng với nhiệt độ nóng cháy trong thập vạn thâm uyên này, nhất thời cũng cảm thấy được luồng sóng nhiệt này cơ hồ có thể đem chính mình nhảy mất căn cước. Cơ hồ xuất phát từ bản năng, Trác Tri Viễn thậm chí cả ánh mắt cũng không kịp mở, hai chân liền mạnh mẽ đạp trên mặt đất, hai tay cũng vỗ trên mặt đất, cả người liền lui ra phía sau hơn một trượng.

Sau khi đứng dậy, mắt Trác Tri Viễn theo đó mở ra thì chứng kiến trước mặt là một đầu hỏa long, đang không ngừng rít gào hướng về chính mình cuốn tới.

Duỗi tay lấy ra trường kiếm đeo bên hông, Trác Tri Viễn chợt bên tai nghe thấy lửa cháy trên người hỏa long đang phát ra thanh âm lốp bốp, liền trở nên kinh hoảng, lấy trường kiếm đâm bừa tới.

Nhưng mà, kết quả có thể đoán trước được, đối đầu với con hỏa long này, căn bản không có thực thể, thì làm sao có thể bị trường kiếm đâm trúng.

Thân hình khổng lồ của hỏa long dài chừng mười trượng, sóng nhiệt cuộn cuộn thổi đến, từ trên trời giáng xuống, nhảy mắt đã đem trường kiếm trong tay Trác Tri Viễn căn cước hết. Trác Tri Viễn chỉ còn cách xoay người, lăn sang một bên, lúc này mới khó khăn tránh thoát cái miệng rộng đỏ lòm của hỏa long.

Nhưng mà, không để cho Trác Tri Viễn kịp đứng dậy, hỏa long kia liền lắc đầu vẩy đuôi thay đổi phương hướng, giương nanh múa vuốt, há mồm to ra giống như một cái chậu than đỏ lòm, lần thứ hai công kích về hướng Trác Tri Viễn. Nơi mà nó đi qua, cây cỏ bị cháy hết, thực vật sống trong thập vạn thâm uyên này vốn là kháng hỏa rất tốt, nhưng mà dưới uy lực của hỏa long, thì lại nhanh chóng biến thành tro tàn.

Cự kỳ nguy hiểm!

*Ngũ tâm hướng thiên : Đây là một hình thức của ngồi thiền. Hai chân khoanh lại, lòng bàn chân hướng lên trời, hai tay đặt lên cái đùi, lòng bàn tay hướng lên trời. Ở đây ta đã có tư tâm hướng thiên. Thêm một cái là đỉnh đầu gọi là huyết bách hội tự nhiên đã là hướng lên trời, cho nên gọi là ngũ tâm hướng thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tuyệt Địa!

Trác Tri Viễn làm sao có thể nghĩ đến, nơi này cư nhiên còn có loài vật biến thái như vậy, hỏa long này căn bản không phải sinh linh, nhưng lại có hết thảy đặc điểm của sinh linh! Hoàn toàn giống như một sinh vật sống, vô luận Trác Tri Viễn chạy trốn tránh né như thế nào, hỏa long kia đều có thể bay lượn lên xuống tìm đến phương hướng của hắn.

Không thể không nói, tốc độ né tránh của Trác Tri Viễn hơn xa thường nhân, trong thời gian dưỡng thương, Lý Độ ngoại trừ không ngừng đốc thúc hắn tu luyện thanh tâm minh niệm chú, mà còn dạy cho hắn một vài chiêu số võ công cơ bản. Mà Trác Tri Viễn hiểu rất rõ ràng, tại trong thập vạn thâm uyên địa hình phức tạp hiểm trở, hơn nữa địa phương nguy hiểm có thể gặp phải bất cứ lúc nào, cho nên trong toàn bộ võ công hắn học được, kinh công thân pháp hiển nhiên là chú trọng nhất. Bởi vậy, Trác Tri Viễn giờ phút này mới có thể biểu hiện ra tốc độ né tránh nhanh nhẹn hơn xa thường nhân.

Nhưng mà, cho dù nhanh nhẹn thế nào, Trác Tri Viễn cũng chỉ có thể duy trì trong một khắc, huống chi ở đây khắp nơi đâu đâu cũng có thể khiến hắn sảy chân trượt xuống núi nếu không cẩn thận.

Rất nhanh, quần áo Trác Tri Viễn đã bị cháy đen lỗ chỗ, sự linh hoạt trong ứng phó không còn được như ban đầu nữa. Trường kiếm trong tay tuy rằng cứ mỗi lần bổ trúng vào thân hình hoá long, thì chỉ vền vện có thể đem bộ vị chém trúng trên người hoá long tạm thời chia làm hai, kiếm vừa mới rời đi, thì hoá long kia lại khôi phục thành nguyên trạng, điều này khiến cho Trác Tri Viễn không khỏi cảm thấy tuyệt vọng, rốt cuộc chính mình chỉ có một con đường chết sao?

Chẳng lẽ dễ dàng chết đi như vậy sao? Hoả long này cũng quá biến thái đi, cho dù là đệ nhất cao thủ của Đại Dận hoàng triều chỉ sợ nếu không có phép thuật trợ giúp mà đối mặt với hoá long này thì cũng chỉ có thể là một con đường chết. Chẳng lẽ những người trước kia đến đây đều đã phải gặp qua hoá long kia sao? Vậy sao còn có người có thể thành công vượt qua?

Mấy vấn đề này không ngừng lẩn quẩn trong đầu Trác Tri Viễn, làm cho hắn không ngừng suy nghĩ xem đến tột cùng là biện pháp gì mới có thể đánh lui hoá long này. Hắn nhận định rằng, đã có người có thể thành công từ trong thập vạn thâm uyên còn sống đi ra, như vậy nhất định là sẽ có biện pháp đánh bại hoá long. Nếu không, hẳn tất cả mọi người đều phải là chết ở chỗ này.

Đạo lý này là không sai, nhưng mà có hiểu được đạo lý cũng không có tác dụng gì, giống như hiện tại đem pháp thuật cao cấp nhất dạy cho Trác Tri Viễn, khẩu quyết cùng thủ quyết này đối với Trác Tri Viễn mà nói cũng chỉ là một đám văn tự mà thôi, lấy tu tri của Trác Tri Viễn, căn bản không thể phóng ra pháp thuật này. Có lòng nhưng lực bất tòng tâm, Trác Tri Viễn giờ phút này chính là đang rơi vào hoàn cảnh khó xử.

Hơn nữa, thể lực Trác Tri Viễn bị tiêu giảm, tốc độ né tránh càng ngày càng chậm, thậm chí hắn còn cảm giác được hoá điểm trên người hoá long đang sắp đốt tới chỗ mình. Nếu không phải có thanh tâm minh niệm chú hộ thể, chỉ sợ giờ phút này Trác Tri Viễn đã sớm trở thành một quả cầu lửa.

Nhưng mà hoá long kia hình như không có tiêu hao chút xíu thể lực nào, lúc mới bắt đầu tốc độ của nó rất nhanh, hiện tại thì vẫn là như thế. Chỉ là do Trác Tri Viễn vóc người thấp bé, mà hoá long dù sao cũng từ trên không tập kích hắn, hơn nữa ở trên núi này toàn cỏ cây, trong đó có rất nhiều cỏ mọc cao ngút trời, ngăn trở công kích của hoá long, cho nên Trác Tri Viễn mới có thể may mắn sống đến hiện giờ.

Nhưng mà, thời gian càng lâu, hoá long trên không trung không ngừng lượn vòng quanh, tuy rằng mấy mươi lần Trác Tri Viễn tránh thoát công kích của hoá long là dựa vào cỏ cây cự thạch che chở, nhưng vô luận là cỏ cây hay mỏm đá dưới nhiệt độ cao như thế, chỉ cần dính vào thì liền nhanh chóng bị thiêu cháy thành tro tàn. Dần dần, theo đường chạy trốn của Trác Tri Viễn, hoá long đã tàn phá đốt cháy cả một con đường rộng lớn, thậm chí bùn đất dưới chân, cũng bị đốt thành cháy đen, khói đen không ngừng lượn lờ bốc lên.

Trác Tri Viễn thể lực sớm đã cạn kiệt, nhưng mà vì muốn tìm được một tia hy vọng sống sót, cho nên liều mạng nhắm về phía trước mà chạy, không ngừng mượn dùng các loại cây cối hay tảng đá ngăn cản, mới có thể miễn cưỡng dưới sự truy giết của hoá long mà chạy trốn.

Không hề có lực hoàn thủ!!!

Cảm giác tuyệt vọng trong lòng Trác Tri Viễn càng ngày càng lớn dần, hắn thậm chí cho rằng mình thà rằng tình nguyện đi khiêu chiến đại trưởng lão, cũng không muốn khiêu chiến cái loại âm hồn bất tán không biết mệt mỏi này, hơn nữa thủ đoạn công kích của hoá long lại phi thường đơn giản, chỉ là muốn hắn giống như những cây cối tảng đá trên đường bị thiêu cháy thành tro tàn. Những tiên bối thành công vượt ải trước đây, không biết đã dùng cách nào có thể chiến thắng được con hoá long này?

Trác Tri Viễn có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết đáp án, bởi vì ở trước mặt hắn đã không còn đường đi, nghênh đón hắn chính là một dốc núi chặn đường (đoạn nai), tuy rằng không cao, chỉ tầm vài chục trượng mà thôi, đối lại là bình thường, Trác Tri Viễn cũng có thể nghĩ đến biện pháp bám vào leo lên tiếp tục đi tiếp. Nhưng mà hiện tại phía sau có một con hoá long hung mãnh như vậy, Trác Tri Viễn lại cảm giác được tánh mạng của mình, có lẽ đã sắp kết thúc.

Đối mặt đoạn nai cơ hồ là tuyệt địa này, Trác Tri Viễn cũng không có lựa chọn khác, chỉ phải quay ngược trở lại, nếu không thể chạy thoát khỏi ma chướng của hoá long này, liền sẽ dùng phương thức của nam nhân chấm dứt tính mạng của mình.

Mặc dù Trác Tri Viễn rất rõ ràng, cho dù võ công của mình cao thêm gấp mười lần, cũng không có khả năng chiến thắng hoá long này, nhưng mà hắn lúc này đã hạ quyết tâm cho dù chết cũng phải chết cho có tôn nghiêm, chứ không sống vật vờ qua ngày như những ngày tháng trên Thanh Nguyên Sơn nữa. Nếu như vừa rồi hắn có chút hối hận vì lựa chọn tiến vào thập vạn thâm uyên này, thì giờ phút hiện tại, trong lòng hắn cũng không còn cái gì ràng buộc, không có chút nào hối hận, còn lại, chỉ là một ngọn lửa giận dữ.

Trường kiếm trong tay sớm đã bị mấy lần tập kích của hoá long mà bị cháy đến thay đổi hình dạng, lần thứ hai được Trác Tri Viễn nâng trước ngực, biết rõ một kiếm này đâm ra thì cũng là lúc chính mình từ giữa cõi đời, thế nhưng vẫn như cũ quyết chí không buông.

Tiềm lực sinh mệnh tại một khắc này triệt để bị kích thích!

Thậm chí cả Trác Tri Viễn chính mình cũng không biết, hắn ngưng tụ sức lực toàn thân còn lại đâm ra một kiếm, cũng là lúc trong đôi mắt của hắn bắn ra hai tia hồng quang chói mắt. Đây không phải là do hắn ngày thường tu luyện tầng thứ nhất nhãn thức ngưng mục mà phát ra, hồng quang thường ngày mà

hắn bắn ra, giờ phút này so với hai đạo hồng quang vừa phát ra thì căn bản bé nhỏ không đáng kể.

Hai đạo hồng quang giờ đây, thậm chí so với màu sắc của hỏa long còn muốn sậm hơn vài phần, hơn nữa bên trong còn lưu chuyển sóng gợn kỳ quái, với tốc độ chuyển động cực cao, đang bắn nhanh về phía trước.

Lúc trường kiếm trong tay Trác Tri Viễn đâm trúng miệng rộng của hỏa long cũng là lúc trong hai mắt hắn bạo xạ ra hai đạo hồng quang hung hăng bắn vào mặt hỏa long.

Oanh một tiếng! hỏa long tuy rằng không bị đánh tan, thế nhưng lại đột ngột bị ánh lửa trong mắt Trác Tri Viễn bức lui đến vài chục chượng.

Thế nhưng cũng chỉ vèn vèn là bức lui mà thôi, hỏa long giống như là thoáng sửng sốt, không nghĩ tới Trác Tri Viễn chỉ là giẫy dụa trong cái chết mà còn có thể gây ra một sức ép như vậy, nhưng rất nhanh liền phi thân lên, tiếp tục giương hai chân trước, há to mồm máu đỏ lôm, hỏa diễm toàn thân theo đó cũng phát ra mãnh liệt!

Trác Tri Viễn thấy có chút hy vọng liền chiếu theo chiêu thức cũ, tuy rằng trường kiếm đã bị tổn hại đến nỗi nhìn không ra đó là một thanh trường kiếm, nhưng mà hắn vẫn kiên định vững vàng cước bộ, dựa lưng vào đoạn nhai, đem trường kiếm trong tay ngưng tụ toàn bộ sức lực toàn thân đâm ra một kiếm nữa. Lần này, trong hai mắt hắn bắn ra hồng quang, tựa hồ còn nóng rực hơn vài phần! Không ngờ mơ hồ có chiều hướng áp đảo được hỏa long kia.

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trần Lão Đầu

Bất tri bất giác, hai đạo hồng quang trong mắt Trác Tri Viễn bắn ra rõ ràng phát ra âm thanh xé gió, không phải nói là âm thanh sấm sét, phối với tâm tính kiên định của Trác Tri Viễn, khí thế dũng mãnh bắn tới hỏa long.

Một tiếng nổ vang, hỏa long bị sinh mệnh bạo phát của Trác Tri Viễn bất thành linh làm cho cả kinh ngừng lại, thân thể không trụ được bắn ngược về phía sau chừng hơn một trăm trượng, thân hình được tạo bằng những ngọn hỏa diễm nhìn ra có chút tán loạn.

Nhưng như vậy, đã kích phát sự tức giận của con hỏa long linh trí không cao này, tuy rằng trong miệng không thể rống lên thành tiếng như là sinh linh bình thường, nhưng mà hỏa diễm đang bùng cháy dữ dội trên người nó cũng làm cho Trác Tri Viễn nhìn ra được là con hỏa long này đang cực kỳ tức giận.

Hỏa long không còn lượn vòng trên không trung nữa, mà là để thân thể đột ngột duỗi thẳng ra, nhìn giống như một cái cột lửa, hai chân trước hoàn toàn đặt ở trước người, tốc độ cũng lập tức tăng nhanh đáng kể.

Trác Tri Viễn biết rõ chính mình hai chiêu vừa rồi đánh ra cương mãnh dị thường, nếu là để chống lại một vị sư trưởng trong Thủy Giáo, Trác Tri Viễn còn có chút tin tưởng có thể làm đối phương bị thương. Thế nhưng con hỏa long này, toàn bộ cơ thể là do hỏa diễm ngưng tụ tạo thành, giống như công kích vừa rồi vậy, lại không hề đã thương được nó. Tác dụng duy nhất chính là chọc giận thêm con hỏa long này. Hỏa long dưới con phần nộ, uy thế càng tăng lên, thậm chí ầm ầm có khí thế như một con chân long (rồng thật), từ trên bầu trời lao thẳng xuống, đem theo mùi vị tử vong mà Trác Tri Viễn người được khi nhìn thấy màn công kích này.

Nhưng mà bất kể thế nào, Trác Tri Viễn cũng nhất định sẽ không khoanh tay chịu chết, thanh trường kiếm hình dạng bị biến đổi thậm chí những giọt nước thép đang nhỏ giọt rơi xuống đất đã sớm được nắm chặt trong tay, tích tụ lại sức lực cuối cùng toàn thân, nếu lần này vẫn không thể làm cho hỏa long lui bước, thì nghênh đón Trác Tri Viễn, chính là kết cục táng thân tại trong thập vạn thâm uyên này.

Trong miệng hét to, Trác Tri Viễn giống như dùng tiếng hét này trợ uy cho mình, không giống như hai lần trước đem cả người dán chặt lên đoạn nhai, mà là chủ động thông thả bước ra, dưới chân lại không thể ngờ bước ra bộ pháp thiên cương và địa sát (đoạn này hơi tối nghĩa nên ta dịch phiên phiên, chỉ biết thiên cương và địa sát là tên gọi của các chòm sao bao gồm 36 thiên cương tinh và 72 địa sát tinh; chắc đây là một bộ pháp trong truyện). Thanh trường kiếm không còn nhìn rõ được hình dạng trong tay chỉ vào chính giữa cái trán của hỏa long, trong đôi mắt, một lần nữa bắn ra hai đạo hồng quang ầm ầm sấm sét rít gào.

Trác Tri Viễn bên tai nghe được một tiếng nổ "oanh" rồi ngã dúi về phía trước, hắn cũng chỉ kịp thấy được hỏa long kia bị một kích này đánh thành vô số hoa lửa tỏa khắp bầu trời, nhưng mà lúc đám hoa lửa kia hạ xuống, lại đem Trác Tri Viễn biến thành một người lửa. Đoạn nhai ở phía sau cũng không chịu nổi uy lực của bạo tạc dữ dội này mà ầm ầm sụp đổ, đá núi cùng bùn đất cuộn cuộn lăn xuống, chỉ trong nháy mắt, đã đem Trác Tri Viễn hoàn toàn chôn lấp đi.

Khi Trác Tri Viễn ngã xuống, có một u hồn bông bành lượn lơ lửng ra, không ngờ nhìn giống như Trần lão đầu đã chết từ lâu. Hơn nữa, trên mặt Trần lão

đầu lại có thể mang theo về hòa ái tươi cười, đây chính là thái độ mà khi Trác Tri Viễn ở cùng Trần lão đầu trong sáu năm ít khi mà thấy được. Tuy rằng Trần lão đầu cũng không phải là một ông cụ đạo mạo ăn nói chừng mực, nhưng mà ông ta cũng chưa từng đối với Trác Tri Viễn thân thiết mỉm cười như vậy, cho dù cười, cũng là những lúc say rượu tung tăng lên cười sáng sủa, hoặc là khi nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh, thì ông ấy mới có thể cười to không thôi.

Trác Tri Viễn nhìn không được mở miệng hỏi Trần lão đầu : "Ông già, ta chết rồi sao?"

Nếu như là trước đây, Trần lão đầu nhất định sẽ làm ra bộ dạng uể oải đưa ra bàn chân đen sì hôi hám của mình mà liếc nhìn nói : "Cho dù chết người cũng phải giúp lão tử bóp chân xong mới được chết!"

Nhưng mà hôm nay, Trần lão đầu lại làm ra vẻ mặt mỉm cười, vô cùng hòa ái nói : "Ha ha, ta khổ cực chăm sóc dạy bảo người như vậy, lại làm sao có thể chết dễ dàng như vậy được? Người chỉ là không chịu nổi sự bạo tạc của hỏa long kia đánh vào mà bị hôn mê đi thôi. Ta tới giúp người kiểm tra, xem thử thương thế của tiểu tử người có nặng hay không!"

Nói xong, hắn liền đi đến bên người Trác Tri Viễn, tùy tiện xem xét, kiểm tra qua thân thể nhỏ bé của Trác Tri Viễn. Miệng tiếp tục nói : "Nhìn không ra, thân thể hiện tại của tiểu tử người vẫn ổn, lại có thể không có bị thương, chỉ là dùng sức quá độ, thân thể thoát lực mà thôi. Hơn nữa, hỏa long kia hóa điểm tán ra cũng không thể làm bỏng được người. Ha ha, ta đã nói rồi, lão Trần ta nuôi người sáu năm, người nếu chết bởi trong tay con hỏa long vô dụng này, lão tử chẳng phải là lỗ lớn sao? Ha ha ha, không có việc gì, không có việc gì!"

Thấy Trác Tri Viễn không bị sao, Trần lão đầu liền đứng dậy, từ sau thắt lưng lấy ra một hồ lô rượu, tu ừng ực hai ngụm, sau lại đổ vào mồm Trác Tri Viễn hai ngụm, rồi ngồi bên cạnh hắn, dùng hai tay sờ xoạng toàn bộ cơ thể Trác Tri Viễn, nhìn giống như là đang mát xa cho Trác Tri Viễn.

Hai năm cách trở, Trác Tri Viễn lại một lần nữa cảm giác được từ hai tay của Trần lão đầu truyền đến một luồng khí nóng, cả người nhất thời giống như là bị lửa thiêu, nhưng lại một điều là bộ vị vốn đang bị đau nhức lại dần mất đi cảm giác đau nhức.

Một lát sau, Trần lão đầu mới lại một lần nữa đứng dậy, lưng la lưng lay xoay người coi bộ muốn rời đi.

Trác Tri Viễn đã hai năm rồi không thấy Trần lão đầu, tuy biết rõ rằng Trần lão đầu đã chết rồi, nhưng mà đột nhiên gặp lại, tuy rằng trước đây không có gì hòa ái với hắn, nhưng Trần lão đầu tuyệt đối lại là người mà hắn thân cận nhất, khiến cho trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ấm áp.

"Ông già, ông phải đi sao? Rốt cuộc là ông đã chết hay chưa?"

Trần lão đầu nghe vậy liền dừng bước, quay đầu lại nhìn Trác Tri Viễn nói : "Vô nghĩa, lão tử là bị chết chìm trong đám lau sậy, nếu không chết chẳng lẽ là thành tiên sao?"

"Tại sao tôi còn có thể gặp ông? Không phải là mới vừa rồi giúp tôi chữa thương sao? Đường như rất giống như khi trước lúc tôi ở với ông, ông cũng thường xuyên nắn bóp người tôi như vậy!" Trác Tri Viễn nhớ tới lúc mà Trần lão đầu còn sống, chính mình có nhiều khi nửa đêm giật mình tỉnh giấc, thì phát hiện Trần lão đầu đang sờ xoạng trên người mình, lúc ấy tuy rằng không hiểu lắm, nhưng mà Trần lão đầu là người duy nhất cùng Trác Tri Viễn sống nương tựa với nhau, cho nên bí mật này Trác Tri Viễn luôn luôn để trong đáy lòng.

Nghe được lời này của Trác Tri Viễn, cước bộ Trần lão đầu rõ ràng có chút lảo đảo, sau đó thần tình kinh ngạc quay đầu lại nhìn Trác Tri Viễn nói : "Tiểu tử người đã sớm biết việc này sao? Ta còn tưởng rằng mình làm vô cùng bí mật, chà chà, sau này đừng có nghĩ đến ta nữa! Lão tử đi đây!" Dứt lời, Trần lão đầu rất nhanh bước về phía trước, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi bóng lưng của Trần lão đầu hoàn toàn biến mất, Trác Tri Viễn cũng cảm thấy được tay chân mình phảng phất có chút sức lực, từ từ tỉnh dậy.

Đẩy ra đất đá đè trên người, Trác Tri Viễn cũng loáng thoáng hiểu được, mặc dù mình bị đất đá đập vào cũng không dễ chịu gì, nhưng nếu không nhờ vậy, mình tuyệt đối sẽ không chịu nổi sự cắn nuốt của hỏa điểm kia. Chính là những đất đá này đã đem hỏa điểm tạo thành hỏa long dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đoản Kiếm Hai Thước!

Từ trong đồng đất đá chui ra, cảm giác đầu tiên của Trác Tri Viễn là toàn thân chính mình lại không có quá nhiều đau đớn, điều này hiển nhiên là có quan hệ đến việc hắn gặp Trần lão đầu trong mộng.

Nhưng mà , Trác Tri Viễn nghĩ đến nát óc cũng không hiểu, chính mình bất quá chỉ là mơ thấy Trần lão đầu mà thôi, hơn nữa Trần lão đầu còn biểu hiện ra thái độ khác thường như thế, làm sao lại có thể tự dung chứa khỏi những vết thương trên người hắn.

Nếu sớm biết rằng mơ thấy Trần lão đầu có thể chữa trị thương thế, như vậy lần trước bị Tần Phi đánh bị thương, nếu như Trác Tri Viễn sớm mơ thấy Trần lão đầu thì chẳng phải tốt rồi sao?

Đương nhiên, Trác Tri Viễn cũng tự giấu cái này chẳng qua thật nực cười, nhưng trong mộng cả người nóng rực, phảng phất như có một luồng nhiệt lưu đang chậm rãi lưu động trong cơ thể hắn vẫn quanh quẩn trong đầu hắn.

Ngồi xếp bằng xuống, Trác Tri Viễn thử dựa theo cảm giác trong mộng vận hành một tí tọc chân khí kia trong đan điền, nhưng mà chân khí vừa mới lưu động đến được một huyết vị thì bỗng cảm thấy cực kỳ đau đớn như dùng kim chọc vào, khiến hắn phải lập tức phải dừng lại. Xem ra kích thích lung tung huyết vị và kinh mạch trong cơ thể cũng không phải là chuyện giỡn chơi, mà Trác Tri Viễn căn bản là không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tiếp tục ngồi nguyên tại chỗ suy nghĩ về những sự việc trải qua trong mộng một lát, Trác Tri Viễn cảm giác được hành động của Trần lão đầu nhìn ra vô cùng chân thực. Nhưng mà hắn cũng biết đây tuyệt đối không có khả năng xảy ra, bởi vậy chỉ là cười cười tự giễu, xem ra bản thân mình lẻ loi cô đơn một mình, nên tự nhiên là nhớ tới Trần lão đầu. Hơn nữa, Trần lão đầu khi còn sống với Trần lão đầu gặp trong mộng tính tình khác nhau đến một trời một vực, Trần lão đầu chân chính mà hòa ái dễ gần vậy sao? Nhưng mà rõ ràng cỗ nhiệt lưu trong mộng kia rõ ràng cực kỳ mãnh liệt, so với Trần lão đầu thì càng chân thực hơn, ít nhất thương thế của Trác Tri Viễn không rõ lý do tự động hồi phục là chuyện cực kỳ chính xác, cho dù là Trác Tri Viễn nằm mơ, cũng không thể nói một giấc chiêm bao có thể đem thương thế biến mất theo giấc mộng? Huống hồ lộ tuyến luồng nhiệt lưu kia đi qua, Trác Tri Viễn trí nhớ vẫn còn như mới, Trác Tri Viễn đối với kinh mạch trong cơ thể mình sớm đã quen thuộc vô cùng, cho nên căn bản không có khả năng tính sai, luồng nhiệt lưu kia tuy rằng lộ tuyến có kỳ quái, nhưng tuyệt đối là lưu chuyển trong kỳ kinh bát mạch.

Luồng nhiệt lưu kia, tựa hồ cùng với việc Trác Tri Viễn đột nhiên giác tỉnh nhân thức, hơn nữa còn nhanh chóng đạt tới nhân thức viên mãn hẳn là có quan hệ!

Nhưng mà, lúc này tuyệt đối sẽ không có người cho Trác Tri Viễn đáp án, Trác Tri Viễn cũng đành phải bất đắc dĩ đứng dậy, nhưng mà vừa đứng lên thì hắn đột nhiên lại há hốc mồm, quai hàm như muốn rớt xuống, con mắt tròn ngược.

Nguyên lai là ở phía sau hắn vốn là đoạn nhai, nếu không phải do đoạn nhai này cản trở hắn chạy trốn thì chắc hẳn đã không phát diện mà buộc phải phát ra tiềm năng nhân thức viên mãn của mình, nhưng hiện tại, đoạn nhai này lại tự nhiên biến mất như chưa từng tồn tại vậy! Hiện tại, hiện ra trước mặt Trác Tri Viễn là một sơn động tối om, hoàn toàn không thể nhìn thấy gì bên trong.

Trác Tri Viễn thầm nghĩ: chẳng lẽ đoạn nhai này vốn là một đại môn che giấu sơn động? Ta cùng hòa long kia đại chiến, cuối cùng đánh tan hỏa long, dư chấn của vụ nổ cũng theo đó mà đem đoạn nhai này đánh vỡ luôn, lúc này mới làm lộ ra sơn động này?

Sau một hồi suy nghĩ, cũng không quản đến trong động có nguy hiểm gì, Trác Tri Viễn thuận tay cầm lấy trường kiếm của mình... nhưng mà, hắn từ trong động đất đá rút ra thì chỉ còn lại một chiếc chuôi kiếm mà thôi, trường kiếm sớm đã bị hỏa long kia thiêu cho tan chảy thành một bãi nước thép.

Nhìn chuôi kiếm trong tay, Trác Tri Viễn chỉ đành lắc đầu cười khổ, đem ném sang một bên. Hơi hơi do dự, rồi quyết định vào trong đó xem qua một phen.

Sau khi vào bên trong sơn động, Trác Tri Viễn đi được một đoạn ngắn liền bỗng nhiên thấy bên trong trở nên sáng bừng lên. Sau khi đạt được nhân thức viên mãn, chỉ cần thêm một chút thích ứng, loại bóng tối này đối với hắn mà nói không có chương ngại gì, nhiều lắm là cản trở tốc độ tiến về phía trước của hắn mà thôi.

Tuy rằng không cảm giác được nơi này có nguy hiểm gì, nhưng Trác Tri Viễn vẫn bước đi cực kỳ cẩn trọng. Sau đó, tại trước mặt hắn, một gian thạch thất hình tròn dần dần hiện ra.

Trong thạch thất, bài trí đơn sơ như một ngôi nhà nhỏ, bàn giường, đầy đủ mọi thứ, tất cả đều là dùng tảng đá lớn cắt thành. Nhìn những cái đồ dùng bằng đá được cắt gọt một cách tinh xảo Trác Tri Viễn liền biết chủ nhân nơi đây hẳn là nếu không có một thanh thân binh lợi khí, thì cũng có phép màu thần thông, cho nên những tảng đá này đối với người đó khỏi phải nói tất nhiên là một chuyện đơn giản.

Trước khi Trác Tri Viễn tiến vào thập vạn thâm uyên, Lý Độ đã từng nói với hắn, bởi vì hoàn cảnh và địa hình nơi này phức tạp và tối tăm, hơn nữa thường xuyên sẽ có giới tử nguyên lực (hỏa long kia là do giới tử nguyên lực hình thành, giới tử nguyên lực cũng chính là nguyên tố nhỏ bé nhất tồn tại trong thế giới này) hóa thành đủ loại hình dạng. Cho nên Trác Tri Viễn đối với sự tồn tại của gian thạch thất này, cũng không có quá nhiều kỳ quái, có lẽ là nơi bế quan tu luyện của một vị sư trưởng tiền bối.

Tại một bên của chiếc giường đá, trên vách đá có giắt một thanh đoản kiếm.

Trác Tri Viễn cũng không có khách khí, đây là vật vô chủ, hắn nếu không cầm, thì cũng là phung phí của trời. Trác Tri Viễn nghĩ gì làm đó, hắn cũng không nghĩ đây là việc mạo phạm tổ tiên.

Nhún người nhảy lên giường, Trác Tri Viễn thuận tay đem thanh đoản kiếm trên thạch bích lấy xuống.

Một tay nắm chặt vỏ kiếm, một tay nắm chặt chuôi kiếm, Trác Tri Viễn dùng sức kéo, nhưng đoản kiếm không chút lung lay, lại còn không thể rút kiếm ra khỏi vỏ. Trác Tri Viễn sững sốt, lập tức chú ý tới kiếm nhĩ (chính là phần bảo vệ tay của kiếm trên chuôi kiếm, còn gọi là đốc kiếm) không ngờ lại hé ra bộ dáng miệng thú. Trong miệng thú có một chỗ hơi hơi nhô ra, Trác Tri Viễn liền đem ngón cái đặt vào phía trên chỗ ấy đoản kiếm trong tay tức thì phát ra một tiếng long minh (tiếng kêu của rồng), Trác Tri Viễn nhanh chóng lấy tay kéo ra, cuối cùng đoản kiếm cũng ra khỏi vỏ.

Nguyên bản thạch thất đang tối om, khi chuôi đoản kiếm này ra khỏi vỏ, nhất thời cả phòng trở nên sáng bừng, ánh sáng rực rỡ phát ra từ thanh kiếm

chiếu khắp bốn phía, hiện ra một phiến bạch quang, quả nhiên là bất mắt dị thường.

Trác Tri Viễn đem kiếm nắm ở trong tay, xem xét kĩ lưỡng, lại phát hiện thanh đoản kiếm này không rõ là được chế tạo bằng chất liệu gì, giống như vàng mà không phải vàng, ngọc cũng không phải ngọc, nó trong suốt như một hồ nước mùa thu, chói mắt sáng lòa, nhìn vào làm cho người ta cảm giác vui vẻ không thôi.

Để kiếm sang tay trái, Trác Tri Viễn tay nhẹ gõ, thân kiếm khẽ run lên, phát ra âm thanh long minh, nghe vào trong tai là một cảm giác thoải mái không nói nên lời. Tiếp theo đó, là Trác Tri Viễn cảm giác được trên đầu ngón tay tiếp xúc với thanh kiếm truyền đến một cảm giác mát lạnh, sớm đã không quen với nhiệt độ nóng bỏng trong thập vạn thâm uyên, làm cho Trác Tri Viễn không khỏi cảm thấy sáng khoái không ngừng. Để sát vào một chút, thì quả nhiên đoản kiếm toàn thân băng hàn, mặc dù là đang trong hoàn cảnh cực nóng, nhưng hàn ý thì vẫn vô cùng bức nhân.

Trác Tri Viễn hiểu rõ chính mình vừa mới nhặt được một thanh bảo kiếm, tuy rằng kiếm này so với những kiếm bình thường có ngắn hơn vài phần, nhưng ngắn đi một chút cũng tuyệt đối không ảnh hưởng đến việc thanh kiếm này trở thành thần binh lợi khí.

Nhảy xuống giường, Trác Tri Viễn cẩn thận cầm chuôi đao kiếm tựa vào mép giường, nhẹ nhàng thử cắt xuống một khối lớn của mép giường, thì nhìn đơn giản giống như cắt một miếng đậu hủ vậy. Và lại không quân đây có phải là tiên gia pháp bảo hay không, riêng về độ sắc bén, Trác Tri Viễn cũng đã lấy được nhiều lợi ích.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Như Ý Luyện Bảo Quyết!

Trác Tri Viễn chung quy chỉ là một hải tử, đột nhiên lượm được một thanh thần binh lợi khí, thì há lại không có lòng tò mò muốn thử? Lui ra phía sau mấy bước, cầm kiếm chém xuống, chỉ thấy từ thân thanh đoản kiếm dài hai thước phát ra một ánh hàn quang dài chừng một thước, không đợi cho Trác Tri Viễn kịp phản ứng, giường đá nhìn có vẻ chắc chắn vô cùng tức thì nổ vang một tiếng rồi chia ra làm hai đoạn.

Chưa kịp trầm trở tán thưởng sự sắc bén của đoản kiếm, Trác Tri Viễn bỗng nhìn thấy từ vết chém trên chiếc giường đá bay ra mấy tờ giấy đã ố vàng. Với thị lực kinh người của mình, Trác Tri Viễn đã som thấy được trong mấy đó hế lộ ra năm chữ viết to...

Như ý luyện bảo quyết!!

Trác Tri Viễn lập tức dứt đoản kiếm trở vào bao đeo ở bên hông, rồi sau đó đem mấy trang giấy kia thu thập lại lượm lên, tổng cộng là có sáu trang. Cẩn thận tìm kiếm trên giường đá một hồi lâu, sau khi xác định chỉ có sáu trang giấy này, Trác Tri Viễn cũng phát hiện ra ở giữa chiếc giường đá có một bộ phận mà trong đó là lỗ trống không, chứng tỏ chính chỗ này là nơi cất giấu sáu trang giấy này. Chủ nhân thạch thất này coi như là tính toán kỹ lưỡng, lại có thể đem mấy tờ giấy này đặt ở dưới giường đá, nếu như không phải Trác Tri Viễn nhất thời tò mò thử kiếm, chỉ sợ cả đời này cũng không thể phát hiện được bí mật của chiếc giường đá này.

Đem sáu trang giấy đặt trên mặt đất mở ra, Trác Tri Viễn nhìn thấy trong đó vền vền viết có đúng năm chữ to, chính là năm chữ 【 như ý luyện bảo quyết 】kia, trừ năm chữ này ra, còn lại trên năm trang giấy kia là vẽ hình một nam tử không mặc đồ (thực ra là trần truồng nhưng viết vậy cho lịch sự), với nhiều tư thế khác nhau, trên người được đánh dấu bằng mấy đường cong kỳ quái, Trác Tri Viễn vừa thấy liền biết đây chính là đánh dấu kinh mạch của cơ thể.

Cẩn thận nhìn một chút, trên năm trang giấy còn phân biệt có viết "Lao cung đệ nhất quyết" (tự cung thì toi), "Ngọc châm đệ nhị quyết", "Đan điền đệ tam quyết", "Dũng tuyến đệ tứ quyết" và "Tổ khiếu đệ ngũ quyết", như vậy dựa theo chữ viết trên mấy trang giấy này Trác Tri Viễn liền dễ dàng sắp xếp thứ tự của mấy tờ giấy này, chỉ cần y theo đệ nhất quyết đến đệ ngũ quyết là được.

Bức tranh hình người vẽ trên giấy, xung quanh đồ hình là chi chít các chữ nhỏ, tuy rằng Trác Tri Viễn nhãn thức không ngại bóng tối, nhưng muốn đọc được những chữ cực nhỏ thế này cũng là không thể nào.

Trác Tri Viễn vội vàng rút đoản kiếm ra, dưới ánh sáng của thanh kiếm phát ra, Trác Tri Viễn cầm lấy trang giấy có viết "lao cung đệ nhất quyết" lên, để đến trước mặt, chăm chú nhìn vào những dòng chữ cực nhỏ. Sau khi nhìn một lúc lâu, tuy rằng chưa thể lý giải hoàn toàn ý tứ của những dòng chữ nhỏ đó, nhưng đại khái cũng là nhận ra được, sáu trang giấy ố vàng này, chắc chắn chính là một phần của một chân quyết công pháp cao thâm, mà năm bức tranh hình người trên giấy, chính là phương pháp tu luyện theo tuần tự. Chữ nhỏ trên giấy hiển nhiên là không phải do người vẽ tranh viết ra, căn cứ theo nghiên cứu của mình, Trác Tri Viễn cho rằng 【 như ý luyện bảo quyết 】 này là chân quyết tu luyện của một tu chân giả nào đó, mà chủ nhân của thạch thất này sau khi chiếm được một phần của chân quyết này, thì liền đem lý giải và tâm đắc của mình sau khi luyện pháp quyết này mà viết tất cả lên xung quang đồ hình. Từ màu mực khác nhau hiển nhiên có thể thấy được những chữ này không phải là cùng viết trong một lần, mà là kéo dài trong một thời gian rất dài, chắc hẳn là chủ nhân của gian thạch thất này một bên tu luyện,

một khi có điều gì tham ngộ thì lại viết lên tờ giấy một câu, cho nên nhìn những dòng chữ nhỏ này có chút hỗn độn, hơn nữa thoát nhìn thời gian không khỏi làm cho người ta có chút vô tai bất tốc nghĩ không ra được.

Liên tục đem năm cái đồ hình nhìn qua mấy lần, Trác Tri Viễn càng thêm tin tưởng phán đoán của mình, chữ viết cùng đồ hình rõ ràng là do hai người khác nhau làm ra, người vẽ chính là lưu lại bức vẽ về sự vận chuyển trong kinh mạch tu luyện, mà người viết chữ là dùng những tâm đắc của mình tổng kết lại viết khắp nơi, làm như vậy vốn là để cho tiện cho việc tu luyện của mình, nhưng không nghĩ tới lại tiện nghi cho tiêu gia hỏa Trác Tri Viễn này.

Trác Tri Viễn không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, chính mình vừa rồi một kiếm kia chém chiếc giường đá thành hai đoạn nhưng may mắn không có đem bộ chân quyết công pháp này hủy đi, nếu không có lẽ sẽ tiếc hận không thôi.

Tuy rằng cũng không biết 【 như ý luyện bảo quyết 】 này đến tốt cùng là công pháp có cấp bậc gì, nhưng nhìn sự thận trọng của chủ nhân thạch thất này trong việc cất giấu sáu tờ giấy, hơn nữa nhìn thời gian mà hắn tu luyện công pháp không ngừng ghi những tâm đắc tu luyện của mình lên trên tờ giấy thì có thể thấy phần công pháp này dù cho có không phải là nhân gian chí bảo, thì tuyệt đối cũng là một loại công pháp cấp bậc cao.

Kỳ thật cũng không quan công pháp này ưu khuyết như thế nào, đối với Trác Tri Viễn hiện giờ ngoại trừ thanh niệm chủ thì bất kỳ chân quyết nào cũng chưa từng biết tới, bây giờ tự dung lại nhặt được bộ công pháp này, hắn như thế nào lại có thể buông tha mà không tu luyện chứ?

Tuy rằng Trác Tri Viễn được Lý Độ gọi là thiên tài thiên sinh nhân thức viên mãn, nhưng mà chân chính so với những tu chân giả tu luyện đạt tới nhân thức viên mãn thì kém quá xa, dù rằng nhận định mình nhất định có thể xông qua thập vạn thâm uyên này, nhưng mà hiện tại có được một bộ chân quyết, nếu như Trác Tri Viễn có thể siêng năng tu luyện, như vậy việc xông qua thập vạn thâm uyên lại có thể nắm chắc hơn vài phần.

Bất quá Trác Tri Viễn cũng biết việc này không thể nóng lòng nhất thời, thạch thất này mặc dù là nơi bế quan của vị tiền bối cao nhân, nhưng cũng không có nghĩa là Trác Tri Viễn cũng có thể dùng nơi này để bế quan tu luyện. Không nói đến hắn không thể trong thời gian ngắn mà hiểu được sự ảo diệu cùng phương pháp tu luyện trong năm trang giấy này, coi như hắn hiểu, nhưng nơi này lại không có thực vật lẫn nước uống, chỉ sợ Trác Tri Viễn ở không đến vài ngày sẽ chết đói chết khát ở chỗ này. Người có thể bế quan tu luyện, ít nhất cũng là trước ngũ thức viên mãn đạt tới cảnh giới ích cốc (không cần ăn uống) mới có thể làm được. Trác Tri Viễn còn xa thật xa mới có thể làm được điều này.

Thật cẩn thận đem sáu trang giấy kia gấp lại, Trác Tri Viễn đem phần chân quyết này để vào trong ngực, lại xem xét qua một lần gian thạch thất, rồi cuối cùng quỳ rạp xuống giữa thạch thất, hướng về không trung dập đầu ba cái.

"Tiền bối, tiểu tử Trác Tri Viễn, mặc dù không biết tôn tính đại danh của tiền bối, nhưng tiền bối đem chân quyết công pháp cùng thanh đoản kiếm lưu lại chỗ này, hẳn là đã nghĩ đến lưu lại cho người có duyên. Tiểu tử từ chối thì bất kính nên đành thu lấy và xin tạ ơn đại ân đại đức của tiền bối! Nếu như một ngày nào đó, tiểu tử biết được tiền bối là ai, lúc đó sẽ đi đáp tạ!"

Tuy rằng lời nói này có chút gượng ép, nhưng những lời mà Trác Tri Viễn nói đều là xuất phát từ chân tâm, ba cái khấu đầu kia, Trác Tri Viễn cũng không có chút tiết kiệm sức lực của mình, khấu đầu ba cái xong thì trên đầu cũng sưng lên một cục u lớn.

Sau khi thu đoản kiếm về cất cẩn thận, Trác Tri Viễn lúc này mới rời khỏi gian thạch thất, rất nhanh liền trở ra ngoài sơn động. Bên ngoài vẫn như cũ là phủ đầy đất đá, cùng với một con đường bị cháy đen đến cơ hồ bị biến dạng, chính là con đường mà Hỏa long truy đuổi Trác Tri Viễn chạy tới đây.

Men theo đường cũ trở về, Trác Tri Viễn nhìn thấy cây cối hai bên thậm chí cả tảng đá tất cả đều đã bị cháy thành tro tàn, trong lòng không khỏi nghĩ lại mà sợ, Vừa rồi nếu không phải lâm nguy mà đột nhiên bạo phát, giờ phút này chỉ sợ mình cũng đã som giống như hiện trạng kia. Xem ra 【 như ý luyện bảo quyết 】 rốt cuộc cũng cần phải sớm tu luyện, càng sớm học được thuật này, thì năng lực tự bảo vệ mình liền càng nhiều thêm mấy phần!

Đi được vài bước, trong đầu Trác Tri Viễn đột nhiên hiện lên một vấn đề mà lúc trước mình không hề ngờ tới, chính là trước khi mình té xỉu, rõ ràng là bị hỏa long chụp xuống biến mình thành một hỏa nhân, mặc dù được đất đá trên núi đổ xuống dập tắt hỏa diễm trên người, nhưng mà bộ quần áo hiện nay đang mặc lại không có chút nào hư hao?

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trăm Phương Ngàn Kế!

Dừng lại cước bộ, Trác Tri Viễn ngay tức khắc liền đem quần áo màu xám của môn nhân ngoại ngữ đường đang mặc trên mình cởi xuống ---- cầm bộ đồ trong tay, Trác Tri Viễn lập tức xem xét tường tận bộ quần áo này, rất nhanh liền phát hiện ra chỗ kỳ dị.

Quần áo ngoại ngữ đường, Trác tri Viễn cơ hồ là lúc nào cũng mặc trên người, cộng với việc giặt nó cũng không biết bao nhiêu lần, tự nhiên là quen thuộc vô cùng. Chính là bộ quần áo này, nhìn so với quần áo của ngoại ngữ đường thì giống nhau, thậm chí cả chất liệu vải dệt cũng giống nhau nốt, nhưng mà tai cổ tay áo và cổ áo của bộ quần áo này lại có một vài hoa văn kỳ quái.

Tiếp tục cúi đầu nhìn xuống cái quần, Trác Tri Viễn cũng dễ dàng từ ống quần và lưng quần phát hiện ra hoa văn đồng dạng như ở trên áo, mấy cái hoa văn này tuy rằng kích thước lớn nhỏ không đều, nhưng mà đường vân thì tuyệt đối giống nhau.

Trác Tri Viễn cảm thấy sự kỳ quái này, trong lòng đột nhiên nhớ tới khi mà hắn quét đường ở chế phủ đường, từng gặp các đồng tử ở nơi đó luyện tập họa chế phủ văn, đường đi của đầu bút lông, rõ ràng có chút giống với đường vân vụn vẹo cổ quái này. Tuy rằng cũng không xác định chắc chắn, nhưng mà trong lòng cũng có chút nghi ngờ.

Phân vân một hồi, Trác Tri Viễn nghĩ đến nếu như đường vân trên quần áo này không phải là phủ hiệu, như vậy mình ở trong thập vạn thâm uyên này mấy năm, chỉ sợ sớm hay muộn cũng sẽ bị hư hại mà không thể mặc nữa. Nơi này oi bức như thế, không có ai ở đây cho nên vấn đề quần áo cũng không có gì to tát, kỳ thật mặc hay không mặc cũng thật sự không có gì khác nhau. Vì thế hắn từ bên đường nhặt một cục đá bén nhọn, dùng sức ném vào bộ quần áo...

Nếu là bình thường, Trác Tri Viễn chỉ nhẹ vạch một cái, là đủ làm cho quần áo bình thường của ngoại ngữ đường bị rách một vết sâu, thoáng dùng sức là liền có thể xuyên thủng ngay ~~~~ nhưng mà hiện tại, Trác Tri Viễn dụng lực lớn như vậy, mà bộ quần áo kia lại không hề có dấu hiệu bị tổn hại.

Trác Tri Viễn có chút khó có thể tin, lại tìm kiếm xung quanh tiếp, tìm được một tảng đá có góc cạnh càng sắc bén hơn, một lần nữa nhắm vào trên bộ quần áo ném xuống... Kết quả... giống như kết quả ban đầu, đừng nói là cầm quần áo cắt ngang quá, chỉ là muốn lưu lại một dấu vết nhỏ nhỏ trên đó cũng làm không được.

Nhìn bộ quần áo cầm trong tay, cùng với hòn đá trên tay còn lại, Trác Tri Viễn đột nhiên nhớ tới một việc khi mình đầu tiên tiến vào thập vạn thâm uyên, từng có rơi vào hồ nước nóng chảy vô cùng kia, lúc ấy may mà mình rơi trúng vào bộ bạch cốt trôi nổi trên mặt hồ, mới không có chìm vào trong nước. Bây giờ nghĩ lại, tựa hồ cùng với phủ hiệu trên quần áo này có quan hệ. Nếu không đi ngược trở về rất tốn thời gian, không chừng Trác Tri Viễn sẽ muốn đi thử một lần, mình nếu không như mặc quần áo này, có thể hay không bị hồ nước kia tổn thương.

Loại chuyện này, nếu như không nghĩ đến có lẽ sẽ không có nghĩ vấn đề, một khi đã nghĩ tới, trong lòng Trác Tri Viễn liền nổi lên ngờ vực trùng trùng. Hồi tưởng lại hồ nước sôi sùng sục kia, so với nước sôi bình thường còn muốn nóng hơn, nhưng mà lúc mà mình rơi vào trong hồ, thì thậm chí bị phỏng cũng không có một điểm, điều này thật sự là quá mức quý dị đi.

Hơn nữa, lúc trước đối phó với hỏa long, Trác Tri Viễn cũng cảm giác được khi mình chạy trốn, thì hỏa diễm xung quanh cơ thể hỏa long kia cũng từng mấy lần lan đến chính mình, nhưng mà tựa hồ hỏa diễm này căn bản không chạm được vào cơ thể của mình, mà chỉ là nhẹ va chạm vào quần áo liền bị đánh bật trở ra. Bây giờ nghĩ lại, tựa hồ việc này với bộ quần áo hắn là có liên quan.

Nhưng mà, Mạc Tuấn kia vì sao lại cho mình bộ quần áo có cỡ phủ hiệu như vậy? ----- Trác Tri Viễn nghĩ đủ đường vẫn không ra đáp án.

Theo Trác Tri Viễn thấy, chưa nói đến Mạc Tuấn kia suốt ngày hắc diện lạnh như tiền, cái này có lẽ đối với các đệ tử khác là một loại uy hiếp, nhưng mà đối với Trác Tri Viễn thì cũng không có gì e ngại. Cùng Trần lão đầu cổ quái đan rở tre sống với nhau hơn sáu năm, hắn sớm đã quen thuộc với vẻ mặt như thế. Nhưng từ lần đầu tiên mà Trác Tri Viễn gặp Mạc Tuấn, tựa hồ Mạc Tuấn luôn luôn nhìn hắn không vừa mắt.

Tại trên đại điện lúc đại trưởng lão khai mông giảng thiên, Trác Tri Viễn không hiểu nên mới đặt câu hỏi, mặc dù có quấy nhiễu đến thiên tâm của chúng đệ tử, nhưng nếu như lúc ấy không phải là Mạc Tuấn, mà đối lại là gã chấp sự khác của hình đường, có lẽ sẽ niệm tình Trác Tri Viễn tuổi còn nhỏ, mà sẽ không trực tiếp tước đi thân phận đệ tử ngoại môn của hắn như vậy.

Mà lúc sau khi đánh nhau với Tần Phi, Trác Tri Viễn cuối cùng xuất thủ có chút quá nặng, nhưng mà đó cũng là có nguyên do của nó. Mặc dù là che chở cho đệ tử xuất sắc, thì cũng không nên che chở ra mặt như thế, lại còn mượn gió bẻ măng, buộc tội Trác Tri Viễn mạo phạm sư trưởng, coi thường môn quy để đuổi Trác Tri Viễn ra khỏi Thanh Nguyên Sơn.

Với những hành động đó, bất kể như thế nào cũng nhìn không ra Mạc Tuấn hôm nay lại có thiện tâm như vậy, lại có thể trước khi Trác Tri Viễn tiến vào thập vạn thâm uyên, buộc Trác Tri Viễn thay vào bộ đồ có vẽ phủ hiệu, giúp cho chính mình trong thập vạn thâm uyên vượt qua biết bao kiếp nạn. Trong đầu của Mạc Tuấn này, rốt cuộc là đang nghĩ cái gì đây?"

Chẳng lẽ thấy hối hận vì mình trách phạt quá nặng, cho nên mới dùng phương thức này để đền bù? Tựa hồ, ngoại trừ cách giải thích này ra, cũng không còn cách giải thích nào có thể hợp lý hơn.

Mặc lại quần áo, Trác Tri Viễn cũng không có gấp gáp chạy đi, mà hắn tìm một nơi bằng phẳng ngồi xuống, tận lực suy nghĩ về Mạc Tuấn đến tột cùng là có ý đồ gì. Trác Tri Viễn quả quyết thật khó mà tin được, Mạc Tuấn mà có cái gì gọi là lương tâm cắn rứt, giống như việc lúc đầu hắn vốn muốn đuổi Trác Tri Viễn xuống núi thì cũng là bình thường đi, nhưng sau đó rõ ràng là hắn còn cố ý mượn mồm của Mã Thiên Nhai nói cho Trác Tri Viễn nghe về sự tồn tại của thập vạn thâm uyên, rõ ràng là cố ý giựt dây hồng dây Trác Tri Viễn vào chỗ chết. Vì thế hành động tặng quần áo của hắn xem ra cũng là có ý đồ gì đen tối, khiến cho Trác Tri Viễn đoán rằng hắn là hắn còn có an bài hậu chiêu gì đấy.

Chẳng lẽ là đợi đến lúc một ngày nào đó ta ra khỏi thập vạn thâm uyên, Mạc Tuấn kia liền đột nhiên chỉ ra quần áo của Trác Tri Viễn có ch giấu phủ hiệu, do đó sẽ khiến cho Trác Tri Viễn gặp trừng phạt nặng hơn. Nếu Trác Tri Viễn không thể ra khỏi thập vạn thâm uyên, thì kết quả cũng như thế, người chết đèn tắt, cũng coi như là đạt được mục đích ban đầu. Nếu là Trác Tri Viễn thật sự là đi ra được, mà quần áo trên người lại có phủ hiệu họa ở trên, thế nào cũng bị người ta giá họa. Đừng nói là cái gì bái nhập vào nội môn, hay là bái nhập vào hậu sơn, chỉ là muốn ở lại Thanh Nguyên Sơn thôi cũng đã là không có khả năng rồi. Giáo quy đã sớm quy định, người xông vào thập vạn thâm uyên, nhất định phải khóa toàn bộ tu trí, chỉ cho phép người xông ải sử dụng vũ khí đi vào, thì làm sao lại cho phép trên người được mặc một bộ quần áo có hiệu quả tị lửa đây?

Chắc chắn là như vậy rồi!

Trác Tri Viễn âm thầm gật đầu, thầm nghĩ may mắn là chính mình đã kịp thời phát hiện ra điểm kỳ quặc này, nếu không chẳng phải đã rơi vào yêu kế của Mạc Tuấn sao? Bất quá là đã phát hiện ra, hậu chiêu này của Mạc Tuấn cũng thần sui quỷ khiến giúp cho Trác Tri Viễn thoát nạn, Trác Tri Viễn cũng không có đợi đến ngày cuối cùng có thể đi ra, mà là trước tiên đem quần áo mặc trên người cởi ngay ra.

Tự cho là đã tìm được đáp án, Trác Tri Viễn liền gật gật đầu đứng dậy, trong miệng tự nhủ: "Mạc Tuấn tiên sinh, Trác Tri Viễn sợ là sẽ làm cho ngươi thất vọng rồi. Ta chẳng những muốn đi ra khỏi thập vạn thâm uyên này, mà còn khiến cho trăm phương ngàn kế của ngươi gặp thất bại! Thanh Nguyên Sơn chính là thực lực vi tôn, hãy chờ xem, đợi đến một ngày ta có một thực lực mạnh mẽ hơn, vượt lên trên cả ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Quái Điều!

Trước khi tiến vào thập vạn thâm uyên, Lý Độ cũng đã kể tường tận về tình hình trong thập vạn thâm uyên này.

Nơi này tự thành một cái tiểu thế giới, so với ngoại giới không khác biệt mấy, trái cây rau dại đều có thể làm thực vật. Ngược lại nếu như là yêu thú, thì tuyệt đối không thể làm thức ăn. Yêu thú nơi này cơ hồ toàn bộ là do giới tử nguyên lực biến thành, hoặc là ma niệm còn sót lại của cổ yêu ma biến thành, quá khứ cũng không ít người xông ải sau khi tiến vào thập vạn thâm uyên, chỉ vì lầm xác của yêu thú là thức ăn, mà làm sinh ra ma niệm trong cơ thể, cuối cùng bị tẩu hỏa nhập ma bạo thể mà chết, kết cục vô cùng thảm.

Mà cây cối trong này hầu như tất cả đều là do tinh hoa của trời đất biến thành, cho nên thức ăn chẳng những có thể giúp no bụng đỡ đói, mà đối với người xông ải cũng đạt được nhiều lợi ích. Cho dù là người có tư chất bình thường, nhưng nếu có thể bằng nghị lực lớn lao từ trong thập vạn thâm uyên xông ra ngoài, thì riêng ăn được rau quả nơi đây, cũng đã có thể đem tư chất của bản thân đề thăng lên ít nhất là một cấp.

Thậm chí có không ít sư trưởng trong Thủy Giáo, cũng đã đến đây hái lấy trái cây trong thập vạn thâm uyên này về để luyện đan, so với thiên tài địa bảo ở nhân gian còn tốt hơn không ít.

Trác Tri Viễn tự nhiên là nhất nhất ghi nhớ, khi đói bụng, liền tìm kiếm xung quanh đó rau quả để làm thực vật, chẳng những no bụng đỡ đói, mà còn có thể giải khát, mỗi khi ăn xong thì cảm giác tinh khí tràn đầy, xem qua thực vật trong thập vạn thâm uyên này đích xác đều thuộc loại thượng phẩm.

Đường đi tuy rằng gian nguy, nhưng mà Trác Tri Viễn dựa vào tính thần cứng cỏi của mình, cho nên cũng không ngại khó khăn, ngược lại sau khi dần dần thích ứng với hoàn cảnh nơi này thì cảm giác thân thể của chính mình lại mạnh mẽ hơn không ít. Một hai tháng sau, Trác Tri Viễn thấy được khí lực của mình càng lúc càng lớn, thân thể cũng càng ngày càng cường tráng, giờ phút này nếu như Tần Phi một lần nữa đứng ở trước mặt hắn, hắn thậm chí tự tin rằng có thể chỉ một quyền liền đánh lăn Tần Phi xuống đất.

Dọc theo con đường, nguy hiểm trùng trùng, tuy rằng Trác Tri Viễn biết rõ chính mình có được bộ quần áo hộ phù hiệu hộ thể, hơn nữa có được lợi kiếm sắc bén cho nên cũng không e ngại mấy yêu thú do giới tử nguyên lực biến thành, nhưng mà để tránh phải chạm mặt yêu thú trên đường, hắn cũng chỉ tận khả năng kiểm đường vòng mà đi. Từ sau lúc gặp phải hỏa long kia, Trác Tri Viễn đã biết được nơi này nguy cơ ở khắp nơi, cho nên đến tìm được một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, còn cần phải quan sát cẩn thận mới được.

Tuy rằng đoạn đường vòng tránh khỏi không ít yêu thú, nhưng mà Trác Tri Viễn lại cũng có chút phiền não, hắn đến giờ vẫn chưa thể tìm được một nơi thích hợp để trú chân mà an tâm tu luyện 【như ý luyện bảo quyết】 trong sáu trang giấy cát trong ngực kia.

Trong thập vạn thâm uyên không có phân chia buổi tối và ban ngày, Trác Tri Viễn chỉ có thể dựa vào tính toán đại khái lộ trình, để phán đoán mình đã ở trong thập vạn thâm uyên được bao nhiêu lâu. Một khi thì tìm một nơi an toàn nhắm đọc thanh tâm niệm chú, khẩu quyết này có khả năng khôi phục khí lực và tinh lực rất thần kỳ, thường thường chỉ cần nhắm đọc thanh tâm niệm chú trong một hai canh giờ, là xem như hiệu quả bằng với một giấc ngủ. Cho nên tính ra, Trác Tri Viễn từ ngày đầu tiên tiến vào thập vạn thâm uyên đến giờ, cũng chưa từng có ngủ qua một lần.

"Bụng có chút sôi réo, cần phải tìm một vài quả mọng (trái cây chứa nhiều nước) ăn mới được." Trác Tri Viễn sờ sờ trong ngực, quả mọng hái được trước kia đã sớm ăn hết, cứ mỗi lần đi kiếm trái cây là hắn cũng dự trữ trong ngực mình không ít, như vậy cũng tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Trong thập vạn thâm uyên nguy hiểm trùng trùng, tự nhiên là thời gian càng ngắn thì càng tốt.

Ngưng thần đem chân khí mình chậm rãi vận chuyển tới hai mắt, hiệu dụng của nhãn thức viên mãn liền lập tức hiện ra. Ban đầu cái gì cũng không rõ, nhưng dưới nhãn thức viên mãn, lại có thể nhìn cái gì cũng rõ ràng như ban ngày. Thậm chí đối với những cành lá rậm rạp, Trác Tri Viễn cũng có thể vận dụng lực lượng của nhãn thức viên mãn, xuyên thấu qua, tìm kiếm thứ mà mình muốn.

Thoáng tra tìm qua một chút, Trác Tri Viễn chứng kiến phía trước bên phải sâu trong rừng hình như có một quả màu hồng lục đang rung rinh trên cành thì không khỏi nắm thật chặt đoạn kiếm trong tay, nhắm về phương hướng quả kia chạy tới.

Tuy rằng Lý Độ cũng từng nói qua, hoa cỏ trong thập vạn thâm uyên cũng có thể làm thực vật, nhưng mà sau khi thử qua một hai lần, Trác Tri Viễn cũng biết quả mọng trên cây hương vị tốt hơn nhiều, nếu như không phải tại xung quanh đây không thể tìm được quả mọng, hẳn tự nhiên cũng sẽ không phải ăn hoa cỏ làm chi.

Không ngờ quả kia thoạt nhìn không xa, nhưng mà khi mà Trác Tri Viễn nhằm phương hướng quả đó chạy đến thì phát hiện ra khoảng cách không phải là gần, nhưng mà vì sự hấp dẫn quả mọng hồng hồng lục lục kia (vừa đỏ vừa xanh) cho nên vẫn một đường chạy chậm đến cái cây quả kia.

Lúc đến gần, Trác Tri Viễn mới phát hiện ra cây quả kia lại sinh trưởng tại một nơi trên vách đá, mà mà độ cao cũng chỉ có ba năm trượng, lấy thân thủ linh hoạt có thể so với khi của mình, chỉ cần mượn dùng mấy chỗ gồ ra của vách núi nhảy lên, thì cũng có thể dùng lợi kiếm trong tay chém đứt cành cây có quả, muốn hái xuống hồng quả trên cây kia cũng chỉ là một việc dễ như trở bàn tay.

Đứng dưới tàng cây, Trác Tri Viễn ngẩng đầu nhìn kỹ hồng quả đó, ước chừng nó lớn bằng một nắm tay, vỏ ngoài nhẵn bóng, phảng phất lóe ra quang mang chói mắt. Khiến cho ai nhìn thấy cũng phải thèm ăn. Trác Tri Viễn cũng không ngoại lệ, nhìn về hồng quả mà mình chưa bao giờ thấy kia, nước miếng trong miệng không kiềm được cũng nhỏ xuống.

Mấy tháng đi đường tới nay, cũng chưa từng thấy qua hình dạng hồng quả này, bất quá Trác Tri Viễn cũng không có quan tâm, dù sao tuyệt đại đa số quả mọng sinh tồn trong này đều khác xa nhân gian, hầu hết đều là những thứ Trác Tri Viễn chưa từng biết đến hay là thấy qua.

Nắm chặt đoản kiếm trong tay, Trác Tri Viễn lùi lại ra sau mấy trượng lấy đà, hai chân trùng xuống, cả người giống như một chú khỉ nhẹ nhàng nhảy người lên. Đợi đến lúc gần hết đà, Trác Tri Viễn vội vàng đưa đầu ngón chân hạ xuống tại một điểm trên vách đá, thân mình nhanh chóng bật lên cao thêm một trượng, đoản kiếm trong tay giơ lên, trong miệng quát nhẹ một tiếng : "Xuống!"

Chỉ thấy lóe lên một kiếm quang dài hơn một thước giữa không trung phát ra tiếng long minh, lập tức nghe thấy trên đỉnh đầu một tiếng rắc, thân cây lớn kia cứ nhiên bị Trác Tri Viễn chém đứt ngang rơi thẳng xuống.

Trác Tri Viễn vội vàng trên không trung hơi hơi nhích người một chút tránh ra, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống đất, chạy tới thân cây rơi trên mặt đất.

Hái xuống một quả, Trác Tri Viễn lại không hề lập tức ăn ngay, mà lấy đoản kiếm khoét một lỗ. Ngay lập tức từ lỗ hồng chảy ra một loại chất lỏng màu đỏ, nguyên bản tại chỗ bị khoét đang tươi mơn mơn trong tích tất sùi đi, Trác Tri Viễn chỉ cảm giác mũi mình ngửi được một mùi thơm ngát cực kỳ dễ chịu và thư thái.

Không hề nghi ngờ, đây là quả mọng tốt nhất mà Trác Tri Viễn kiếm được từ trước cho tới nay, không do dự nữa, vội thu hồi đoản kiếm, rồi đem lên miệng nhẹ cắn một miếng, lập tức trong miệng Trác Tri Viễn ngập tràn nước trái cây. Nước trái cây vừa vào, Trác Tri Viễn liền cảm thấy một mùi hương thơm dễ chịu sáng khoái, rất nhanh liền theo cổ họng chui vào trong bụng Trác Tri Viễn, lập tức làm cho Trác Tri Viễn cảm thấy được sinh lực mình tràn trề. Hồng quả này quả nhiên là tinh phẩm một vạn có một.

Đang lúc Trác Tri Viễn muốn ăn nữa thì bỗng nhiên nghe thấy được trên đỉnh đầu truyền một tiếng gầm lên giận dữ, Trác Tri Viễn cuống quýt nhảy ra, giương mắt lên nhìn, thì nguyên bản chỗ cái cây, đang có một con quái điều hình thù kỳ quái lượn quanh, tiếng gầm lên giận dữ kia chính là phát ra từ cái mỏ vừa nhọn vừa dài của nó.

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thắng Nghĩa Tôn Giả!

Nhìn kỹ con vật này, tuy rằng hình thù kỳ quái, nhưng rõ ràng là một con chim không thể nghi ngờ. Chim mà có thể nói thú ngữ, điều này chứng minh rằng con quái điều này không tầm thường. Cho dù Lý Độ chưa từng dạo qua Trác Tri Viễn cho hắn biết trong thập vạn thâm uyên này các loại thú đều là do giới tử nguyên lực biến thành, nhưng Trác Tri Viễn có thể từ nơi này nhìn thấy quái điều hô lên thú ngữ cũng đã là được mở rộng tầm mắt.

Bất quá quái điều này không giống như hòa long kia là trực tiếp công kích Trác Tri Viễn, mà tại trên đỉnh đầu của hắn lượn quanh không ngừng, trong miệng rống ra từng âm thanh kỳ quái.

Trác Tri Viễn cũng không dám lơ là, vội vàng lui về phía sau vài bước, rút đoản kiếm ra. Ánh sáng trên đoản kiếm vừa hiện, quái điều kia nhìn thấy thì tỏ vẻ hoảng sợ, vội bay ngược ra ngoài thật xa, đôi mắt chim xoay chuyển, tựa hồ đối với đoản kiếm trong tay Trác Tri Viễn có chút kiêng kỵ.

Quái điều không bay xuống, Trác Tri Viễn cũng vô pháp chủ động công kích, hắn tuy rằng hiện tại thân thể nhẹ như chim én, nhưng cũng chỉ là như mà thôi, dù sao cũng không giống như con chim bình thường bay lượn trên bầu trời.

Đem đoàn kiếm để ngang trước ngực, Trác Tri Viễn thầm nghĩ : quái điều này nếu không bay xuống thì tốt, nhưng chỉ cần bay xuống, ta sẽ liền dùng kiếm này chém xuống cái đầu hình thù kỳ quái của nó.

Trong đầu đang suy nghĩ về cách ứng phó, thì Trác Tri Viễn chợt giống như nghe thấy có âm thanh vang lên, không ngờ lại giống như là giọng người : "ngươi hủy tiên quả bảo thụ của ta, cứ nhiên còn muốn chém đầu của ta, tâm tư của ngươi quả thật là tàn nhẫn a!

Trác Tri Viễn bỗng nhiên thấy kỳ quái, rất nhanh liền liếc nhìn xung quanh vài lần, nhưng cũng không thấy bất kỳ ai ở phụ cận. Lập tức phì cười lên tự giễu mình, thập vạn thâm uyên này, trừ phi là ai nằm vạn dặm, bằng không thì lại làm sao có thể có người? Nhưng thanh âm trong đầu kia cũng là vô cùng rõ ràng, quyết không thể nào là ảo giác của mình.

Đang nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu lại có tiếng người nói : Ngươi không cần phải tìm kiếm, ta mặc dù miệng không thể nói tiếng người, nhưng có thể dụng niệm lực cùng với ngươi câu thông, âm thanh ngươi nghe được trong đầu, đó chính là lời nói của ta.

Trác Tri Viễn hơi sửng sốt, lập tức hiểu ra, giọng người trong đầu hóa ra chính là từ con quái điều phát ra. Hắn không khỏi tò mò nói : "Ngươi làm sao lại có thể nói tiếng người? Thật là kỳ quái!"

Quái điều hình như có chút khinh thường, xù lông chim lên lắc lắc cái đầu, trong đầu Trác Tri Viễn tiếp tục truyền đến một câu : tiếng người có cái gì khó ? Ta nhìn ngươi xem ra còn là một tiểu hài nhi, tại sao tâm tư lại ngoan độc như thế, hủy đi bảo thụ của ta không nói, nhưng lại còn muốn chém đầu ta! Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không trả lại bảo thụ cho ta, thì ta quyết sẽ không buông tha ngươi!

Trác Tri Viễn âm thầm tò mò, nghe quái điều nói như vậy, chẳng lẽ cây kia là của nó? Nhưng mà nó bắt quả chỉ là một con chim mà thôi, cho dù có thể cùng người câu thông thì thủy chung cũng chỉ là do giới tử nguyên lực trong thập vạn thâm uyên này sinh ra yêu thú mà thôi. Bản lĩnh niệm lực câu thông này, chỉ sợ cũng là do hồng quả này mà tạo ra. Vậy há tại sao có thể là chủ nhân của cây này?

Vừa rồi mình chỉ mới ăn có một quả nhưng giờ phút này tinh thần của Trác Tri Viễn đã tăng lên gấp trăm lần, đói khát lúc đầu, hiện giờ đã biến mất hết, Trác Tri Viễn tự nhiên hiểu được, hồng quả này gọi là quả tiên cũng là không quá.

"Bảo thụ này vốn là chứa đựng linh khí của đất, ngươi bắt quả là ăn được hồng quả này mới có linh trí, thế mà ngươi có thể nói bảo thụ này thuộc về ngươi, quả thật là quá mức buồn cười! Bảo thụ chính là do ta chém đứt, ngươi muốn thế nào cứ đến đây đi!" Đối với cái loại vốn không có sinh mạng chỉ là do giới tử nguyên lực biến thành, Trác Tri Viễn tự nhiên cũng không cần khách khí, huống hồ, hắn cảm thấy được quái điều này chỉ sợ vẫn còn hỗn tạp có một tia ma niệm, so với con hòa long kia còn muốn khó đối phó hơn. Nhưng vì là có linh trí, nên nó cũng e ngại bảo kiếm trong tay Trác Tri Viễn.

Lời này quả nhiên chọc cho quái điều kia giận dữ, đôi cánh đập mạnh, từ trên vách đá chụp lấy hai hòn đá, nhắm về phía Trác Tri Viễn ném đến.

Hòn đá này tuy rằng thế tới rất mạnh, nhưng mà với thân thủ nhanh nhẹn của Trác Tri Viễn thì muốn né tránh cũng dễ dàng, chỉ bắt quả nếu như Trác Tri Viễn chỉ biết né tránh, ngược lại sẽ làm cho quái điều này khinh thị hắn, sẽ làm ra một hồi ác chiến. Hiện giờ, Trác Tri Viễn cũng chỉ có thể lộ ra thủ đoạn của mình, làm cho quái điều sợ hãi mà thoái lui, giúp tiết kiệm không ít sức lực.

Ý định trong đầu xoay nhanh, đoàn kiếm trong tay Trác Tri Viễn đã sớm vẽ ra một nửa vòng tròn, chỉ nghe giữa không trung đình đương hai tiếng vang giòn, hai hòn đá nhỏ to bằng nắm tay kia nhất thời hóa thành thạch phấn bay đầy trời rơi xuống, quái điều kia nhìn thấy vậy nhất thời hơi chậm lại, sau đó hai cánh lập tức vỗ bay lên cao.

Nhìn thấy quái điều bị một chiêu này làm cho kinh sợ thối lui, Trác Tri Viễn không khỏi hơi hơi đắc ý, trong đầu lại truyền đến thanh âm của quái điều kia : ngươi đừng có vội ý vào đoàn kiếm trong tay ngươi mà tự đắc... dù sao kiếm của ngươi cũng thật cổ quái!

Trác Tri Viễn cười thầm, biết rõ quả nhiên quái điều này sợ thanh kiếm trong tay mình, liền làm ra thái độ kiêu ngạo nói : Điều nhi (con chim), ta hỏi ngươi, ngươi nói cây này là của ngươi, ngươi có bằng chứng gì?"

Quái điều sùng sốt, lập tức rống giận, đồng thời trong đầu Trác Tri Viễn cũng vang lên lời nói : Cái này lại còn muốn bằng chứng gì, nơi này chỉ có ta, bảo thụ kia tự nhiên là của ta!

Trác Tri Viễn cười to : "Thế là không bằng chứng, vậy bảo thụ này là vật vô chủ, ta chém xuống thì mắc mớ gì đến ngươi. Ta lại hỏi ngươi, ngươi ở nơi này được bao lâu rồi ? trước kia có từng thấy những người khác qua đây chưa?"

Quái điều lại phần nộ không thôi, nhưng vì kiêng kỵ đoàn kiếm trong tay Trác Tri Viễn, nên cũng không dám tiến gần lên phía trước, trong lúc gầm lên giận dữ không ngừng thì Trác Tri Viễn lại nghe nó nói tiếp : ta sinh ra ở đây, nào có thể biết đã ở đây bao lâu? Cũng có một lần từng nhìn thấy nhân loại như ngươi, nhưng cũng đã là tám trăm năm trước, người nọ cũng cỡ ngươi, bắt quả bốn sự của hắn so với ngươi mạnh hơn nhiều. Trong tay hắn không có loại đoàn kiếm cổ quái như ngươi, nhưng cũng... nhưng cũng..

Nói được một nửa, quái điều đột nhiên nói lấp, Trác Tri Viễn nhìn lại thì thấy quái điều hình như có vài phần xấu hổ, Trác Tri Viễn trong lòng hơi suy nghĩ, liền ngộ ra, hơn tám trăm năm trước, người mà quái điều nói đến, sợ không phải là tiền bối kinh tài tuyệt đỉnh nhất của Thủy Giáo từ khi sáng lập cho đến nay, Thăng Nghĩa tôn giả Nhâm Phi sao ? Nhìn quái điều lời nói ấp úng, chỉ sợ năm đó Nhâm Phi chỉ dựa vào thanh trường kiếm bình thường trong tay, hoặc là không cần đến vũ khí, liền đã có thể đem nó đá bại, thậm chí làm nhục nó, thế cho nên nó mặc dù muốn dùng sự kinh tài tuyệt đỉnh của Nhâm Phi để đả kích Trác Tri Viễn, nhưng lại có chút nói không nên lời.

"Người như lời ngươi nói, có phải tên là Nhâm Phi đúng không?" Trác Tri Viễn cười ha ha, trong đầu tiếp tục truyền đến thanh âm của quái điều, xác mình suy nghĩ trong đầu hắn, vì thế Trác Tri Viễn lại nói : "Ta tất nhiên là không so được với Nhâm Phi tiền bối, dù cho có ý vào thanh kiếm trong tay thì như thế nào? Ngươi nếu không phục cứ xuống dưới đây, ta nếu không thể chém rớt đầu ngươi thì sẽ mặc ngươi xử trí!" Trác Tri Viễn nói lời này căn bản

là vô nghĩa, hần nếu như đánh không lại quái điều này, chẳng phải là cũng chỉ có thể mặc cho nó xử trí sao?

Nhưng mà quái điều tuy có linh trí, nhưng so không được với nhân loại, nghe được lời này của Trác Tri Viễn thì ngược lại mất hết khí thế. Chỉ là thấy ánh sáng phát ra trong tay thì đã kinh hãi không thôi, vừa mới đây còn nhìn thấy Trác Tri Viễn một kiếm liền đem hai tảng đá kia chém thành phần vụn, biết được sự lợi hại của đoàn kiếm này, làm sao còn biết nói cái gì!

Tuy là không dám nhiều lời, nhưng cứ như thế này rồi đi quái điều cũng có chút cực kỳ không muốn, vì thế cũng chỉ có thể nói : Người muốn như thế nào thì mới đưa lại cho ta bảo thụ? Hay là, người cũng như Nhâm Phi kia, đem hồng quả trên cây hái đi, rồi đem bảo thụ này cứu sống lại! Ta từ lúc hiểu sự tới nay lúc nào cũng phải dựa vào hồng quả của bảo thụ này làm thức ăn, nếu không có bảo thụ này, ta sợ sẽ không sống được bao lâu. Người cũng là người tu tiên, chẳng lẽ chưa nghe qua câu ông trời có đức hiếu sinh?

Trác Tri Viễn nghe vậy cười ha ha, quái điều này thật đúng là cổ quái, lại có thể cùng Trác Tri Viễn thảo luận về đạo lý của nhân loại! Bất quá từ trong lời nói của nó, Trác Tri Viễn cũng nghe ra, tựa hồ Nhâm Phi cũng từng đem cái cây này chặt đứt, nhưng là sau đó vì thương hại quái điều này có được linh trí không dễ, cho nên dùng pháp thuật đem cái cây này trở về nguyên trạng. Nhưng mà, nếu theo như lời quái điều này nói năm đó Nhâm Phi so với Trác Tri Viễn thì tuổi tác cũng không có sai biệt nhiều lắm, tự nhiên là không nói đến vấn đề tiên pháp có hay không, cho dù có chút tu tri thì lẽ dĩ nhiên cũng bị trường lão Thủy Giáo dùng bí pháp khóa lại mới có thể đi vào xông ảo, vậy hần như thế nào có thể đem đoạn cây này sống lại như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Bàn Điều Kiện!

Trong lòng hơi hơi tính toán, Trác Tri Viễn tiếp tục hái thêm một trái hồng quả, đặt trên miệng mút hết nước trái cây, một luồng mát lạnh ngọt ngào theo miệng trôi tuột vào trong bụng, lúc này hần mới mở miệng nói : "Ta giúp người cứu sống lại cái cây kia cũng không khó, nhưng người phải thành thành thật thật trả lời vấn đề của ta!"

Quái điều bất đắc dĩ vỗ vỗ hai cánh, ở trên vách đá tìm một nơi nhô ra đặt chân lên, đôi mắt mở to lên nhìn Trác Tri Viễn, trong mắt chứa toàn là ý phòng bị. Trong đầu Trác Tri Viễn lại truyền đến thanh âm của quái điều : Người muốn hỏi điều gì?

Trác Tri Viễn nói : "Người có biết tu tri là cái gì không?" Thấy quái điều khẽ gật đầu, hần lại nói : "Lúc Nhâm Phi tiền bối năm đó ở đây, tu tri cao bao nhiêu?"

Quái điều do dự trả lời : " ta đây cũng không biết, chỉ bất quá chính hần đã từng nói qua, tựa gọi là sơ cấp nhị thức gì gì đó, còn nói rằng mình là thiên tài trong thiên tài, tiến vào nơi này không lâu sau liền có thể phá được cấm chế của các trường lão, khôi phục lại tu tri. Sau đó lại thi triển pháp thuật, dẫn dắt tu tập vô số linh khí trong thiên địa, đem bảo thụ này trở về chỗ cũ. Sau khi hần làm phép, bảo thụ này liền kết xuất hồng quả, ăn lại càng ngon hơn trước, linh khí chứa trong đó còn dồi dào vượt xa so với lúc trước.

Xem ra, quái điều này còn tồn tại lòng khao khát, hy vọng Trác Tri Viễn có thể theo như phương thức trên đem cái cây này cứu sống lại, giúp cho hiệu quả của hồng quả tiếp tục tăng thêm, quái điều này cũng thật có chút là khờ dại.

Trác Tri Viễn cũng từ trong lời nói của quái điều nghe được, Nhâm Phi năm đó tại Thủy Giáo sợ là đã đạt đến cảnh giới tầng thứ hai nhị thức, ít nhất cũng phải là tầng thứ nhất nhị thức viên mãn, sau khi đi vào cũng không biết dùng cách gì liền phá đi cấm chế của các trường lão, sau đó thành công đánh vỡ bình chướng giữa tầng thứ nhất và thứ hai, tiến lên cảnh giới tầng thứ hai nhị thức. Nhưng mà dù sao hần cũng là người đã tu luyện qua chân quyết, biết được rất nhiều pháp thuật, so với Trác Tri Viễn thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Trác Tri Viễn hiện tại thậm chí cả chân khí cũng chỉ là một tia cực nhỏ, miễn cưỡng trong người tuần hoàn được một vòng đại chu thiên, rồi tiêu hao hầu như không còn, cũng chẳng biết lúc nào có thể đánh vỡ bình chướng đột phá lên cảnh giới tầng thứ hai nhị thức.

"Người..."

Trác Tri Viễn vừa mới nói được một chữ, thanh âm của quái điều kia lại vang lên trong đầu hần : người có phải là không thể dẫn dắt thiên địa linh khí đúng không?

Trác Tri Viễn nghe vậy sững sốt, sợ là thần thái của mình làm bại lộ suy nghĩ trong lòng, bị quái điều nhìn thấy nên mới hỏi như vậy. Hơi chút tính toán, Trác Tri Viễn cũng không giấu diếm, gật đầu thần nhiên nói : "Đúng vậy! Với lại tu tri của ta vốn không bằng Nhâm Phi tiền bối, cho dù dẫn dắt thiên địa linh khí, chỉ sợ vị tất có thể cứu sống lại bảo thụ này của người!"

Quái điều hai cánh rung lên, bay lên không trung, đảo quanh một vòng, trên không nói : Trước khi Nhâm Phi đi, nói ngày sau chỉ sợ ta còn gặp người tương tự như hần, cho nên đã đem khẩu quyết dẫn dắt thiên địa linh khí cứu sống bảo thụ này để lại cho ta, để cho ta đem khẩu quyết này truyền thụ cho người đến sau này, có thể như y cứu sống lại bảo thụ này.

Trác Tri Viễn nghe vậy cười to không thôi, thầm nghĩ Nhâm Phi này quả nhiên là thiên tài trong thiên tài, cũng khó trách một trăm hai mươi tuổi liền có thể hóa vũ phi thăng lên tiên giới, năm đó hắn bắt quá chỉ mấy tuổi đầu, mà lại có thể nghĩ đến chuyện tình trăm năm sau này. Tuy rằng đây chỉ là cử chỉ phòng ngừa vạn nhất, nhưng so với Trác Tri Viễn thì tâm tư kín đáo hơn nhiều.

"Nhưng mà tu trì của ta không đủ, hơn nữa cho dù ta bây giờ học khẩu quyết kia của ngươi, sợ cũng không thể trong chốc lát liền có thể học thành." Trác Tri Viễn cũng là thành thật, đối với quái điều này cũng không có nói dối.

Quái điều hú lên hai tiếng, lại nói : cái này không có vấn đề gì, chỉ cần ngươi không đem hồng quả trên bảo thụ hái hết, bảo thụ này tự nhiên có thể hấp thu linh khí bên trong hồng quả mà tiếp tục tồn tại cho đến ngày hồng quả tiêu hao hết. Ngươi nếu có lòng, hãy ở trong này tu luyện khẩu quyết, đợi đến lúc học thành giúp ta cứu sống lại bảo thụ này!

Trác Tri Viễn thầm nghĩ : cái cây này dù gì cũng là do linh khí thiên địa sinh ra, cứ như vậy vô cớ bị hủy đi cũng có chút đáng tiếc. Hơn nữa, nếu mình nguyện ý lưu lại giúp quái điều này, không chỉ học được khẩu quyết tiếp dẫn (dẫn dắt) thiên địa linh khí, còn có thể thuận tiện tu luyện 【 như ý luyện bảo 】 quyết, quả thực là nhất cử lưỡng tiện.

Sau khi hạ quyết tâm, Trác Tri Viễn nói : "Lúc ta tu luyện thì tuyệt đối không thể bị quấy rầy, nếu như có yêu thú đột kích thì sao?"

Quái điều ngạo khí nhất thời lên cao, lập tức từ trên trời đáp xuống, lông chim trên người run lên, truyền vào trong đầu lời nói rất ngạo nghễ : có ta ở đây, trong vòng mây trăm dặm thế nào còn có yêu thú khác? Ai dám xâm nhập địa bàn của ta, ta chỉ cần mổ một cái, liền đem chúng nó đánh về thành giới từ nguyên lực.

Trác Tri Viễn cười cười : "Vậy ngươi vì sao không đến mổ ta?"

Quái điều không nói gì, chỉ là trong đôi mắt to hiện lên vẻ thù hận vô cùng, trong lòng thầm nói : ngươi có dũng khí ném thanh kiếm tiên trong tay đi, xem ta có mổ ngươi hay không!

Trác Tri Viễn tựa hồ biết suy nghĩ của quái điều, lại cười to mấy tiếng nói : "Ta giúp ngươi cứu sống cây này, nhưng không thể cứ thế giúp không ngươi được à..."

Không đợi Trác Tri Viễn đem điều kiện của mình ra trao đổi, quái điều kia liền rất không kiên nhẫn nói : ngươi quả nhiên cùng với tên Nhâm Phi kia giống nhau như đúc, rõ ràng là ngươi chém đứt cây, mà bây giờ còn nói điều kiện với ta. Được rồi, được rồi ngươi nếu có thể cứu sống lại bảo thụ này, ta sẽ giống như tám trăm năm trước, cho ngươi ngồi trên lưng ta, ta mang ngươi bay về phía trước hai vạn dặm, ngươi thấy thế nào?

Trác Tri Viễn vừa nghe xong thì mừng rỡ, cũng khờ trách Lý Độ nói cho hắn biết Nhâm Phi là người có thời gian ngắn nhất trong toàn bộ những người xông ải thành công, hóa ra là hắn mượn lực của quái điều này, tiết kiệm được rất nhiều thời gian đi đường. Cho dù ở trong này chậm đi mấy tháng, nhưng có thể giảm bớt đi hai vạn dặm, ít nhất cũng có thể tiết kiệm được một năm thời gian, hắn so với những người khác không mau hơn mới là lạ.

Vội vàng đáp ứng : "Thành giao!"

Quái điều nghe vậy cũng là vui sướng không thôi, trong lòng sớm không còn trách móc Trác Tri Viễn chặt cây nữa, bay nhanh xuống, hướng Trác Tri Viễn nói : ngươi ngồi trên lưng của ta, ta mang ngươi đến hang động trên huyền nhai (vách núi) kia mà Nhâm Phi từng ở đó.

Thẳng đến khi quái điều hạ xuống mặt đất, Trác Tri Viễn mới nhìn rõ, quái điều này cư nhiên thật khổng lồ, hai cánh nếu mà giang rộng hết cỡ, sợ là rộng đến hơn mười trượng. Riêng chỉ là thu hồi hai cánh, thân rộng cũng chừng hơn một trượng, từ đầu đến đuôi dài năm trượng, nhìn thật dọa người.

Nhưng mà vì Trác Tri Viễn hơi hơi chần chờ, cho nên quái điều kia trừng mắt nói : ngươi nghĩ rằng ta nhân lúc ngươi đang leo trên lưng thừa dịp mổ ngươi một cái sao?

Trác Tri Viễn không khỏi bật cười khanh khách, quái điều này quả nhiên IQ (ta chế đấy) không thấp, cư nhiên còn biết suy nghĩ như vậy.

"Ngươi nếu dám mổ ta, ta liền một kiếm chặt đứt đầu chim của ngươi!" Dứt lời, đoản kiếm trong tay hơi hươ lên, kiếm quang dài hơn một thước lại hiện ra, xung quanh ánh sáng lại chọi lóe, quái điều bất ngờ không khỏi sợ tới mức rụt cổ lại.

Trác Tri Viễn đi đến bên người quái điều, nhẹ nhàng tu người nhảy lên lưng quái điều, trong miệng khẽ kêu một tiếng : "Lên!" Quái điều trong nháy mắt bay lên trời, bất quá chỉ là vỗ cánh ba lần, liền đem Trác Tri Viễn đặt ở trên một vách đá được đào thành thạch động cao bằng chiều cao hai người bình thường cộng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tu Luyện!

Vừa nhìn thấy thạch động này, Trác Tri Viễn liền biết đây chắc chắn là nơi Nhâm Phi năm đó dùng để tu luyện, chỉ là rất kỳ quái, Nhâm Phi nếu có thể phá được cấm chế của các trưởng lão, khôi phục lại tu tri bản thân, thì tại sao không nhanh chóng rời khỏi nơi này mà lại muốn lưu lại chỗ này tu luyện? Chẳng lẽ hắn cũng lượm được một quyển công pháp như mình sao?

Cũng không biết quái điều này có hay không biết chuyện tình của Nhâm Phi, Trác Tri Viễn mở miệng hỏi: "Điều gì, nhớ ngày đó lúc Nhâm Phi tiên bói đến đây, lấy tu tri của ông ta vì sao không nhanh chóng rời đi, mà vẫn còn ở lại chỗ này tiến hành tu luyện?"

Quái điều lộ ra vẻ mặt có chút khinh thường: ta không biết tu tri theo lời các người là cái gì, nhưng lại biết yêu thú ở nơi này là do giới tử nguyên lực biến thành hung mãnh dị thường, nhưng trí lực cực thấp, nếu có thể lấy ra không ngừng luyện tập, công pháp tu vi sẽ đề cao vô cùng nhanh. Hơn nữa, Nhâm Phi nói nơi này linh khí sung túc thể gian không thể sánh bằng, ở trong này tu luyện, hiệu quả sẽ tăng gấp mấy lần.

Trác Tri Viễn nghe xong thì hoàn toàn hiểu rõ, liền tiếp gật đầu nói: "Ta cũng có nghĩ qua, như mà tu tri cùng công pháp của mình quá thấp, không đủ để đối kháng với nguyên lực yêu thú xuất quỷ nhập thần ở nơi này, vạn nhất bị chúng nó giết chết, trái lại còn hồng bét. Bất quá nghe người nói như vậy, nếu như ta có khả năng ở nơi này đem tu tri đột phá lên cảnh giới tầng thứ hai nữa, vậy cũng có thể lưu lại được nơi này tu luyện một phen, không cần nóng lòng đi ra ngoài." Trác Tri Viễn rốt cuộc cũng chỉ là một hài tử tâm cơ chưa sâu, không biết quái điều này kỳ thật đã lừa gạt hắn, vốn là nói cho hắn cồi trên lưng phi hành hai vạn dặm, nhưng thật ra quái điều này lúc trước là trực tiếp đem Nhâm Phi bay đến điểm cuối cùng của mười vạn dặm. Mà lần này chỉ là nói cho Trác Tri Viễn về việc luyện tập cùng yêu thú với việc hấp thu linh khí, nhưng không có nói lúc trước Nhâm Phi sở dĩ phải ở lại chỗ này, hoàn toàn là do bảo thụ này ~ ~ ~ có hồng quả trên cây làm thức ăn, so với cái gì thiên địa linh khí hay luyện tập với nguyên lực yêu thú còn có hiệu quả hơn.

Quái điều nhìn hai mắt hắn, tựa hồ so với Trác Tri Viễn chính mình còn sót ruột hơn, lại nói: khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí kia nằm ở trên vách đá phía sau người, chính người đến xem đi. Ta đi đây!

Trác Tri Viễn quay mặt nhìn lại, quả nhiên, trên vách đá có một chỗ đặc biệt bằng phẳng, trên đó chỉ chít là chữ. Nhưng khi lại gần nhìn kỹ, Trác Tri Viễn liền thấy buồn cười, không nghĩ tới Thăng Nghĩa tôn giả Nhâm Phi có khả năng thấu thiên triệt địa mà khi nhỏ chữ lại xấu như gà bới thế này. Xiêu xiêu vẹo vẹo, rất không ra thể thống gì, nhưng mà Trác Tri Viễn vẫn có chút kinh ngạc, hắn phát hiện ra những chữ này đều là viết bằng ngón tay, không hề dùng đến lợi khí gì để vạch lên.

Tuy rằng Trác Tri Viễn tự nhận chính mình viết chữ so với Nhâm Phi khẳng định đẹp hơn, thế nhưng dùng tay không viết chữ lên vách đá, thì tuyệt đối Trác Tri Viễn không thể làm được. Xem ra, Trác Tri Viễn còn có một đoạn đường rất dài phải đi.

Đã có khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí, Trác Tri Viễn cũng không có vội vàng đi tu luyện, mà là từ trong ngực móc ra sáu trang giấy kia, từ trong đó lấy ra "lao cung đệ nhất quyết", bắt đầu cẩn thận nghiên cứu.

Sau khi đem đồ hình trên "lao cung đệ nhất quyết" nhớ kỹ, Trác Tri Viễn bắt đầu phân tích tỉ mỉ các chữ viết nhỏ xung quanh đồ hình, tìm tòi từng li từng chút, mong muốn trước khi tu luyện tận khả năng hiểu được thêm nhiều hơn về bí quyết tu luyện.

Trong quá trình này, Trác Tri Viễn phát hiện ra trong đan điền mình một chút chân khí mỏng manh kia đang nằm lặng yên cũng bắt đầu chậm rãi rục rịch, không ngờ là theo sự lý giải của Trác Tri Viễn đối với pháp quyết này sâu thêm thì chân khí trong kinh mạch hắn liền men theo những đồ thị trên hình bắt đầu vận hành.

Trác Tri Viễn cũng phát hiện ra điều này, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao chưa bao giờ chân chính tiến hành qua tu luyện chân khí, vội vàng quên đi việc tiếp tục xem tờ giấy kia, mà đặt ra thiên tư (tư thế ngồi thiền), ngũ tâm hướng thiên bắt đầu phối hợp với chân khí vận chuyển. Không bao lâu sau, chân khí men theo một đường dẫn kỳ quái, ở bên trong cơ thể Trác Tri Viễn hoàn thành xong một vòng đại chu thiên. Khi mà Trác Tri Viễn muốn dẫn chân khí trở về đan điền, lại phát hiện chân khí căn bản không chịu sự dẫn dắt của hắn, mà trầm nhập vào trước bụng, rồi lại đảo ngược lên lại, từ trên bả vai tiến nhập vào thủ thiếu dương tam tiêu kinh*, rồi theo đó trùng kích thẳng đến huyệt lao cung** ở bàn tay, xoay quanh không thôi

Đối với hiện tượng này, Trác Tri Viễn cảm thấy mới lạ vô cùng, hơn nữa loại chân khí tự động vận chuyển này tựa hồ đối với thân thể Trác Tri Viễn không có bất kỳ tổn hại gì, không giống với những gì mà Lý Độ đã nói cho hắn biết, chân khí một khi không chịu sự khống chế thì đó là dấu hiệu sắp tẩu hỏa nhập ma, lúc đó phải lập tức tán công tĩnh tâm lại. Thế nhưng khi Trác Tri Viễn gặp phải tình huống như vậy, hắn đã sớm loại bỏ trạng thái vận công từ lâu, nhưng mà chân khí của bản thân giống như có linh tính vậy, căn bản không dừng lại theo ý của hắn, mà tiếp tục tại xung quanh huyệt lao cung xoay quanh không thôi, dần dần phạm vi xoay quanh mở rộng, nhìn giống là đang tự vận chuyển một vòng tiểu chu thiên vậy.

Hơn nữa, Trác Tri Viễn cảm giác được theo chân khí tự động vận chuyển, nguyên bản chân khí cực kỳ mỏng manh lúc đầu đã trở nên có chút mạnh mẽ hơn, từ lúc ban đầu chỉ lớn bằng cái chấm nhỏ, hiện tại đã trở thành một đoạn rất lớn tràn đầy trong kinh mạch.

Không quản loại tình huống này qui dị cỡ nào, Trác Tri Viễn thực cảm giác được chân khí của chính mình đang tăng trưởng, đối với hắn mà nói vậy là đủ rồi. Chân quyết công pháp này xem ra đạo lý huyền diệu cao thâm vô cùng, hoặc có lẽ là pháp quyết có chút mới mẻ, cho nên tại trong tu luyện có chút dị tượng cũng là bình thường.

Nhưng mà có điều tình huống này những ghi chú xung quanh đồ hình lại không có viết đến, khiến cho Trác Tri Viễn trong lòng có chút lo lắng.

Chân khí giờ phút này đã không còn lưu chuyển gần huyệt lao cung nữa, mà là dần dần khuếch đại ra phạm vi lớn, ngược lên đến cánh tay, dọc theo một

nửa thủ thiếu dương tam tiêu kinh xuống phía dưới không ngừng vận chuyển qua lại, chân khí cũng một lần nữa tràn đầy.

Sau khi vận hành được ba mươi sáu tiểu chu thiên, chân khí lại men theo thủ thiếu dương tam tiêu kinh ngược lên, trở lại gần vùng lồng ngực, sau đó tại mười hai kinh mạch trong cơ thể Trác Tri Viễn lưu chuyển thêm một vòng đại chu thiên nữa, tại giao điểm của hai mạch nhâm đốc tựa hồ còn một ít chân khí đang cố gắng đánh sâu vào vài lần (cái này gọi là muốn đả thông hai mạch nhâm đốc đây mà), sau một hồi thất bại, chân khí cũng nhanh chóng tiêu hao đến cực kỳ mỏng manh, rồi chậm rãi trở về trong đan điền, không còn một chút động tĩnh.

Hai vòng đại chu thiên, thêm nữa là ba mươi sáu tiểu chu thiên trên cánh tay, mặc dù đối với rất nhiều tu luyện giả mà nói vốn không là chuyện chẳng đáng quan tâm, nhưng đối với người vừa mới bước vào tu luyện như Trác Tri Viễn mà nói, cũng không khác như hao phí toàn bộ tinh thần. Đợi cho chân khí sau khi trở lại đan điền, Trác Tri Viễn đã mệt lử ướt đầm mồ hôi, cả người cũng có chút cảm giác hư thoát như là đi vào cõi thiên thai, bồng lai tiên cảnh (làm ta nhớ coithienthai.com quá).

Từ trong lồng ngực lấy ra một hồng quả, sau khi Trác Tri Viễn hút hết nước trong quả, nhất thời cảm giác được toàn bộ tinh khí thần trong cơ thể nhanh chóng được bổ sung, hần đột nhiên lại nghĩ, Nhâm Phi tiền bối sở dĩ không vội vàng rời đi khỏi thập vạn thâm uyên này, mà là dừng lại không ngừng tiến hành tu luyện, chỉ sợ cùng với hồng quả này là có quan hệ. Một quả ăn vào là nhanh chóng khôi phục toàn bộ sức lực trong cơ thể, tu luyện hiển nhiên có thể nhanh gấp mấy lần bình thường. Hơn nữa nơi đây linh khí hấp thu cũng đích xác rất dồi dào, cho nên chân khí của Trác Tri Viễn mới có thể nhanh chóng lớn mạnh như vậy.

Kể từ đó, Trác Tri Viễn là ở nơi này chăm chỉ tu luyện, cũng không còn ý niệm muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chân Quyết Thăng Cấp!

Nếu thể lực đã hoàn toàn hồi phục, Trác Tri Viễn cũng liền nhanh chóng tập trung tinh thần vào đợt tu luyện thứ hai. Bởi vì trên 【 như ý luyện bảo quyết 】kia cũng không nói rõ ràng khi nào mới thích hợp tu luyện đồ hình thứ hai, nhưng Trác Tri Viễn cũng không có sốt ruột lắm, hẳn so với những người đồng lứa thì trầm ổn hơn nhiều.

Theo Trác Tri Viễn nghĩ, nếu tu tri được chia làm bát thức bát đại cấp bậc, như vậy giống như 【 như ý luyện bảo quyết 】cái loại chân quyết rõ ràng vô cùng cường đại này tự nhiên cũng có thể phân ra cấp bậc, cái gọi là "Lao cung đệ nhất quyết" đến cuối cùng "tổ khiếu đệ ngũ quyết" hẳn là năm cấp bậc của chân quyết này.

Nếu giờ phút này đứng trước mặt là Trác Tri Viễn là một tu chân giả như Lý Độ hay Mạc Tuân nghe được lời này của hắn, tất nhiên sẽ lập tức uốn nắn lại quan niệm sai lầm của hắn. Bởi vì chân quyết công pháp chỉ chia ra thành các phẩm cấp khác nhau, một bộ chân quyết cũng chỉ có một phẩm cấp, nói chung là chia thành thiên địa nhân tam phẩm, tuyệt đối không có khả năng nói chân quyết nào đó có thể theo tu luyện tự động tăng cấp, huống chi từ trước đến nay không có cấp năm. Kém nhất đương nhiên là nhân tự phẩm (phẩm cấp chữ nhân), tiếp theo là địa tự phẩm và cao nhất chính là thiên tự phẩm, mà sở dĩ đệ tử ngoại môn siêng năng luyện công như thế là vì sự khát khao tiến nhập vào hậu sơn cùng các trưởng lão thậm chí là cả chương môn học tập tu chân cũng chỉ vì phẩm cấp của chân quyết. Dưới tình huống bình thường, phẩm cấp của chân quyết do nội môn truyền thụ bất quá chỉ là nhân tự phẩm, mà nếu có thể tiến nhập vào hậu sơn, thì kém nhất cũng có thể học được chân quyết địa tự phẩm, riêng chỉ là phẩm cấp của một bộ chân quyết thời bình thường liền có thể quyết định luôn một tu chân giả cuối cùng có khả năng đạt tới cảnh giới nào.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Trác Tri Viễn vận khí quả thật là cực kỳ may mắn, bởi vì trên thế gian này ngoại trừ chân quyết công pháp thiên địa nhân tam phẩm ra, đích thực cũng có mấy bộ đếm trên đầu ngón tay vượt qua huyền phẩm cấp, nhưng chỉ là tuyệt đại đa số tu chân giả lại không biết có chân quyết như vậy tồn tại mà thôi. Mà loại chân quyết siêu huyền phẩm cấp, liền sẽ theo tu tri của tu luyện giả gia tăng mà dần dần tăng cấp, mà bộ 【 như ý luyện bảo quyết 】trong tay Trác Tri Viễn, chính là một bộ chân quyết như thế.

Trác Tri Viễn khi tu luyện đã dần dần quen với sự kỳ quái của 【 như ý luyện bảo quyết 】, mỗi khi chỉ cần hắn bắt đầu mình tưởng theo đồ thị trên đồ hình của "lao cung đệ nhất quyết", chân khí bên trong đan điền sẽ lại bắt đầu rục rịch, mà một khi Trác Tri Viễn cố gắng dẫn dắt chân khí tại trong kinh mạch vận chuyển, thì chân khí kia sẽ nhanh chóng bắt đầu tự động tu luyện, căn bản không cần Trác Tri Viễn hao tâm tổn sức dẫn dắt. Đây đối với Trác Tri Viễn mà nói, là một việc vô cùng dễ dàng, nhưng cũng làm cho hắn hơi đau đầu. Thoải mái chính là chỉ cần lúc ban đầu hơi hơi dẫn động chân khí, chân khí sẽ tự lưu chuyển, không cần hắn phải chuyển tâm vào tuần hoàn tu luyện của mấy vòng đại chu thiên tiểu chu thiên. Nhưng mà có chút đau đầu là một khi chân khí vận chuyển xảy ra vấn đề, Trác Tri Viễn tuyệt đối sẽ không thể khống chế chân khí của chính mình trở lại trong đan điền, cho dù là biết mình sắp bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ sợ cũng khó có thể khống chế.

Bất quá mặc dù nguy hiểm như vậy, Trác Tri Viễn cũng tuyệt đối không có khả năng không tu luyện. Tu luyện thứ này vốn là gây nghiện, nếu như là gặp phải một bộ chân quyết nhân tự phẩm, đối với sự phát triển của chân khí và gia tăng tu tri sẽ cực kỳ chậm chạp, có lẽ sẽ khó khơi lên hứng thú làm cho tu chân giả không biết mệt mỏi mà tu luyện liên tục. Nhưng mà gặp được 【 như ý luyện bảo quyết 】cái loại chân quyết siêu huyền phẩm chất này, Trác Tri Viễn chỉ cảm thấy mỗi lần lưu chuyển được một vòng đại chu thiên, chân khí của chính mình sẽ có sự tăng cường rõ ràng, cảm giác được chân khí

trong người vận chuyển tốc độ càng lúc càng nhanh, hơn nữa chân khí càng ngày càng ngưng tụ lại, khiến cho Trác Tri Viễn đối với tu luyện ngày càng say mê.

Đặc biệt là hắn có được hồng quả cái loại thiên tài địa bảo kỳ dị bậc này, khi nào chân khí cạn kiệt hay cơ thể cảm thấy mệt mỏi vô lực, thì chỉ cần một trái hồng quả là lại khôi phục hết thảy khiến hắn càng thêm điên cuồng tu luyện, hoàn toàn đạt tới tình trạng không ngủ không nghỉ. Cũng may mà, sau khi ăn hồng quả, hắn căn bản là không cảm giác được mệt mỏi, càng không nói đến buồn ngủ, mệt mỏi thì một trái hồng quả, buồn ngủ thì lại một trái hồng quả, Trác Tri Viễn cứ thế mà đắm đầu vào điên cuồng trong tu luyện, không thể kiềm chế lại mình (DG: chỗ này thẳng dịch giả câu chữ quá, làm ta dịch chán rồi)

Sau khi ăn hơn mười trái hồng quả Trác Tri Viễn cũng phát hiện, chân khí hiện tại của bản thân tốc độ vận chuyển trong kinh mạch còn nhanh hơn lần đầu tiên tu luyện 【 như ý luyện bảo quyết 】 này, ít nhất là phải nhanh gấp hai lần. Một trước một sau hai vòng đại chu thiên, thêm ba mươi sáu tiểu chu thiên trên cánh tay, cơ hồ chỉ cần một hai canh giờ là hoàn thành, mà thời gian ban đầu, Trác Tri Viễn ước tính, ít nhất cũng tiêu phí của hắn hơn nửa ngày giờ.

Trác Tri Viễn bắt đầu có chút lo lắng, chính mình do mãi mê tu luyện quá không khéo chỉ dăm bữa nửa tháng liền đem hồng quả ăn hết sạch, đến lúc đó cái cây kia cũng vô pháp cứu sống lại, quái điều kia không chừng sẽ cùng với mình liều mạng luôn?

Trong đầu lại nghĩ đến lời nói của Lý độ : dục tốc bất đạt . Xem ra, việc này cũng như thế, điên cuồng tu luyện như thế, làm không tốt không chừng lại làm đảo lộn hiệu quả.

Nhưng mà cái cảm giác chân khí không ngừng lớn mạnh trong kinh mạch thật là làm cho Trác Tri Viễn muốn ngừng mà không được, hắn rất muốn dừng lại, nhưng cái ý nghĩ phá tan bình chương giữa tầng thứ nhất nhân thức và tầng thứ hai nhị thức cứ quanh quẩn trong đầu hắn, làm cho hắn không thể kìm chế mình lại được, cảm giác như mình biết nó có hại nhưng cứ càng muốn thoát ra thì lại càng lún sâu vào.

Rốt cuộc, Trác Tri Viễn phát hiện mình đã đem "lao cung đệ nhất quyết" của chân quyết này tu luyện đến năm mươi bốn lần, cũng như là lưu chuyển được một trăm linh tám vòng đại chu thiên, trong lòng hắn nghĩ, cái này cũng tương đương với năm mươi bốn trái hồng quả bị mình ăn, mà thời gian, tựa hồ cách ngày đầu tiên mình tu luyện chừng bốn ngày!

Trác Tri Viễn thầm nghĩ, lúc này đây sau khi chấm dứt tu luyện, bất kể như thế nào, nhất định phải ở nơi này nghỉ ngơi trong chốc lát, nhất thiết phải ngăn cản được sự hấp dẫn của việc chân khí tăng cường không ngừng. Trước là đi xem khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí khắc trên vách đá giúp quái điều cứu sống lại bảo thụ là tốt nhất, nếu như làm được điều này, vậy thì hắn không còn phải lo lắng đến vấn đề cạn kiệt hồng quả nữa để có thể mà chuyển tâm tiến hành tu luyện.

Nhưng mà, khi Trác tri Viễn dự định sau khi đưa chân khí trở về đan điền, liền sẽ đánh một giấc ngon lành, thì hắn lại phát hiện, chân khí bắt đầu ở trong cơ thể tán loạn, cũng không có như các lần trước, dần dần dừng lại đưa về đan điền. Trác Tri Viễn chỉ cảm giác chân khí trong cơ thể của mình, sau khi tới huyết thiên trung ở lồng ngực, nhưng không có dọc theo nhâm mạch xuống dưới, mà đột nhiên lại tán ra toàn bộ kinh mạch trong cơ thể, Trác Tri Viễn nhất thời cả người đau đớn như bị châm đâm, chỉ cảm thấy khí huyết cả người đều bắt đầu cấp tốc bành trướng, dọc theo ba vạn sáu nghìn lỗ thủng trên cơ thể điên cuồng phun mạnh ra bên ngoài..

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tẩy Kinh Phạt Tử!

Theo cảm giác toàn thân muốn bạo liệt, Trác Tri Viễn cũng hét lớn một tiếng, từ miệng phun ra một ngụm tiên huyết (một ngụm máu), rồi ngã xuống hôn mê.

Theo sau tiếng hét to của Trác Tri Viễn, có hàng ngàn hàng vạn tiếng vọng cao thấp không đều cất lên, từ trên người Trác Tri Viễn máu tươi phun tra tung toé, giống như những mũi tên cực kỳ nhỏ bé, lấy thân thể hắn làm trung tâm, điên cuồng bắn ra chung quanh, va vào vách đá, lập tức tạo ra âm thanh vang vọng.

Thậm chí ngay cả thạch động (động đá) cũng bởi vì huyết vũ đầy trời bắn vào mà lay động không ngừng, cơ hồ cả thạch động đều bị phá hủy. Bất quá, tất cả những chuyện này Trác Tri Viễn cũng không hề hay biết gì, không biết hắn đã chết hay chỉ là bị hôn mê.

Trong không gian nhỏ nhỏ của thạch động, toàn thân Trác Tri Viễn đầy là máu đen, cả người nằm giữa vũng máu, tựa hồ giống như trúng độc mãnh liệt, cuối cùng bị nổ tan xác mà chết.

Nghe thấy tiếng động (âm thanh) kinh thiên động địa từ trong thạch động vang ra, quái điều đang lơ lửng ở phía xa xa bỗng nhiên cảm thấy không ổn, giương cánh bay nhanh trở về, vừa tiến vào trong thạch động, liền thấy Trác Tri Viễn nằm trên một vũng máu đen đặc.

Quái điều khăn trương, nhảy đến bên cạnh Trác Tri Viễn, chia móng vuốt đẩy đẩy Trác Tri Viễn, nhưng mà Trác Tri Viễn lại không có chút động tĩnh nào.

Đột nhiên, quái điều chìa một bên cánh, không ngờ tự bịt kín mũi của mình, giờ phút này trong thạch động bốc nên một mùi hôi thối không thể chịu đựng được, thậm chí còn làm cho quái điều cảm giác bị hoa mắt chóng mặt, không thể không lui ra khỏi thạch động, lần thứ hai giương cánh bay nên không trung.

Quái điều bay quanh thạch động không thôi, trong miệng nó phát ra từng tiếng kêu thê lương, trong lòng lo lắng nghĩ: gia hỏa này (tên này) sẽ không chết chứ? Chẳng nhẽ do hấp thụ quá nhiều thiên địa linh khí, thân thể hần không chịu đựng được lượng linh khí này, cho nên mới nổ tan xác mà chết? Hần mà chết, ai sẽ giúp ta cứu sống bảo thụ bây giờ?

Cũng khó trách quái điều sốt ruột, từ khi Nhâm Phi đem quả thụ (cây ăn quả) này chém đứt, quả thụ lại lần nữa lợi dụng linh khí dồi dào nơi đây sống lại, suốt tám trăm năm qua, quái điều này cũng không phải không thử tu luyện theo khẩu quyết trên vách đá trong thạch động. Tuy rằng quái điều này có thể đọc văn tự, có thể nhận biết ngôn ngữ loài người, nhưng đối với tu luyện cốt đặc cán mai. Nó đã đem khẩu quyết trên vách đá niệm hơn mười vạn lần, nhưng căn bản không phát hiện ra nổi một tí xú phương pháp tiếp dẫn thiên địa linh khí nào. Lần này Trác Tri Viễn đem quả thụ này chém đứt lần thứ hai, hy vọng duy nhất của nó là Trác Tri Viễn có thể sớm học được pháp môn hấp thụ thiên địa linh khí, giúp nó đem quả thụ sống lại. Nhưng mà hiện tại, Trác Tri Viễn lại không rõ sinh tử, quái điều không còn hi vọng, tự nhiên lo lắng khó có thể giữ được bình tĩnh. Trái cây do quả thụ kia kết thành, đã sớm là nguồn thực vật duy nhất của quái điều, cũng vì trong trái hồng quả này tràn ngập linh khí mới làm quái điều không ngừng trưởng thành. Năm đó Nhâm Phi cũng đã nói, nếu quái điều có thể không ngừng ăn loại hồng quả này, đến một ngày nó có thể đột phá cảm thân, tu luyện thành hình người. Đến lúc đó, nó tự nhiên có thể thu luyện các loại chân quyết, rồi cũng có ngày đắc đạo thành tiên, quả thật viễn cảnh đó là ước mơ của nó.

Nhưng mà trong động bay ra từng đợt khí tanh tưởi, làm cho quái điều căn bản không dám bước chân vào trong đó, vừa mới tiến vào trong thạch động trong chốc lát, quái điều liền cảm thấy choáng đầu hoa mắt, ngay cả khi lo lắng đến sự sống chết của Trác Tri Viễn, quái điều cũng không dám tiến vào trong động. Có cứu được Trác Tri Viễn không còn chưa rõ, có khi ...umh, ngay cả điều mệnh (mạng chim) của mình cũng phải bồi táng theo.

Suy nghĩ hồi lâu, quái điều cũng chỉ có thể đáp xuống đáy vực, dùng mỏ và móng vuốt hái được mấy trái hồng quả của bảo thụ, lại từ dưới vực bay lên. Đến cửa thạch động, đem hồng quả bóp nát, cũng không cho vào miệng ăn, mà nhất thời đem hồng quả đang chảy nước đều ném vào trong thạch động...

Không bao lâu sau, thạch động giống như được rửa sạch, khí dơ bẩn ban đầu chẳng những đều biến mất, hơn nữa mơ hồ còn truyền đến mùi thơm. Quái điều dĩ nhiên biết tác dụng của hồng quả, một lần nữa tiến vào trong thạch động.

Trác Tri Viễn vẫn nằm thẳng cẳng trong vũng máu như cũ, trong hương thơm của nước hồng quả, vẫn phảng phất trộn lẫn một vài mùi hôi thối, nhưng mà máu đen chung quanh thân thể Trác Tri Viễn đã sớm không còn vừa đen đặc vừa bẩn lại vừa thối giống lúc đầu, mà đã mang màu đỏ sậm nguyên bản của máu tươi.

Quái điều đến bên cạnh Trác Tri Viễn, dùng móng vuốt lật ngửa Trác Tri Viễn, sau đó đem một viên hồng quả phun ra. Hồng quả dừng trên miệng Trác Tri Viễn một thời gian, quái điều nhẹ nhàng mổ một mổ, đem hồng quả chọc thủng, bên trong hồng quả tràn đầy nước thơm chảy vào miệng Trác Tri Viễn, theo đôi môi hé mở liền chảy vào miệng của Trác Tri Viễn. Mà trong lúc này Trác Tri Viễn cũng như sống lại, cổ họng di động, rất nhanh nuốt hết nước bên trong hồng quả, miệng mũi cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi dài...

Lúc này, quái điều mới thở dài nhẹ nhõm, thấy Trác Tri Viễn cũng chưa chết, chỉ là có chút hơi hơi đau lòng, tự dung lại lãng phí nhiều trái hồng quả trong thạch động dơ bẩn này đến vậy, hồng quả này quả nhiên là nhân gian chí bảo, ẩn chứa linh khí dồi dào, lại có thể chỉ dựa vào mấy quả liền đem chất dơ bẩn trong thạch động cọ rửa không còn.

Một lúc lâu sau, Trác Tri Viễn từ từ tỉnh dậy, lại cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là thấy bản thân mình nằm trong vũng máu, máu tươi từ trong cơ thể hần chảy ra đã sớm đông lại, phía trên vách đá cũng hiện nên từng đạo dấu vết máu tươi chảy qua.

“Ta không chết?” Trác Tri Viễn đột nhiên mở miệng hỏi.

Trong đầu nhất thời truyền ra âm thanh của quái điều: nếu như ngươi chết, làm sao có thể thấy được ta? Người vừa bị làm sao? rốt cuộc đã xảy chuyện gì? Làm thế nào lại phát ra tiếng vang lớn như vậy? Nếu không phải ta dùng hồng quả cứu sống ngươi, ngươi hiện tại đã thực sự chết rồi!

Trác Tri Viễn lúc này mới bắt đầu hồi tưởng lại sự việc lúc nãy, phảng phất như là khi mình tu luyện “Nữ Y Luyện Bảo Quyết” tới một trăm linh tám vòng đại chu thiên, rồi đột nhiên dẫn phát khí huyết sôi trào lên, rồi sau đó vô số máu tươi từ bên trong lỗ chân lông bắn nhanh ra, bản thân mình thì chịu thống khổ dị thường rồi hôn mê. Sau khi hôn mê xảy ra chuyện gì, Trác Tri Viễn cũng không biết, nhưng mà theo quái điều nói, hiển nhiên là hần đem một trái hồng quả cứu sống hần.

“Hình như quả thật là người đã cứu ta, đa tạ!” Trác Tri Viễn đã nhớ rõ quá trình xảy ra, đứng dậy, hướng về phía quái điều vái một cái.

Nhưng mà, vừa dứt lời, Trác Tri Viễn liền cảm giác được có chút không ổn, trong thân thể của mình, tựa hồ đã lặng lẽ xảy ra rất nhiều biến hoá. Sắc mặt hần khẽ biến, lập tức hần xếp bằng ngồi xuống, ngũ tâm hướng thiên bắt đầu vận chân khí, chân khí dễ dàng liền tuần hoàn xong một vòng đại chu thiên trong cơ thể hần, lần này “Nữ Y Luyện Bảo Quyết” lại không gặp một chút ảnh hưởng nào, hoàn toàn theo ý Trác Tri Viễn tùy tâm vận chuyển, thoát nhìn, Trác Tri Viễn đối với sự khống chế chân khí của bản thân, đã đạt tới một cảnh mới.

Hơn nữa, Trác Tri Viễn còn phát hiện, kinh mạch trong cơ thể giống như được gột rửa một lần, chân khí ban đầu lưu chuyển còn bị đình trệ do không đủ chỗ (kinh mạch hẹp không đủ chỗ cho chân khí chảy qua), lúc này đây, lại dễ dàng vô cùng. Ngoại trừ hai mạch Nhâm, Đốc tựa hồ còn chưa đã thông ra, bản thân hần so với trước khi hoàn toàn bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chạm Vào Bình Cảnh!

Mang theo vẻ mặt ngạc nhiên, Trác Tri Viễn đi ra cửa thạch động, do dự một chút rồi nín thở thả người nhảy xuống, trong không trung, thân thể Trác Tri Viễn bỗng bình tĩnh giống như một chiếc lông chim, nhẹ nhàng thoải mái rơi xuống chân vách đá. Tiếp theo, Trác Tri Viễn lại hít sâu một hơi, lấy đà hướng lên phía trên nhảy, thân nhẹ như chim yến không chút nào khó khăn, hẳn lại có thể nhảy lên cao tới vài chục trượng, rồi sau đó mới nhẹ nhàng hạ xuống, lúc này trên không trung Trác Tri Viễn vận eo đạp chân, lại tiến vào trong thạch động trên vách đá đứng đứng.

Tuy rằng khoảng cách với những sư trưởng có thể ngự kiếm phi hành trong sư môn vẫn còn kém xa, nhưng đối với người thường mà nói, giờ phút này Trác Tri Viễn đã có được năng lực mà bọn họ không thể tưởng tượng.

“Vi sao trong thạch động lại bay ra nhiều hương khí của hồng quả vậy? Khi trở lại thạch động, Trác Tri Viễn quay sang hỏi quái đầu.

Lúc này quái đầu mới tức giận nói cho Trác Tri Viễn biết, nó phải tiêu phí vài trái hồng quả, mới khử hết mùi dơ bẩn trong thạch động, lúc ban đầu khi nó mới bước vào trong thạch động, cơ hồ đã bị xú khí mênh mông hun tới suýt hôn mê.

Sau khi nghe xong Trác Tri Viễn gật gật đầu, cũng đã minh bạch vì sao công lực của mình đột nhiên tăng mạnh, chỉ cảm thấy toàn thân thông thấu vô cùng, hơn nữa ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông không chỗ nào không thấy thoải mái, thân thủ cũng nhanh nhẹn hơn mấy lần.

Lần lần tu luyện vừa rồi là thời điểm tối hậu, chân khí tự vận hành gột rửa toàn bộ xú khí trong cơ thể hân. Trong cơ thể con người, bất kể là trong xương tủy, trong kinh mạch cùng với mạch máu, trong lục phủ ngũ tạng đều không sạch sẽ, mà chứa đựng chất cặn bã tích lũy dần dần hằng ngày, cơ thể người nhìn qua tuy vô cùng khỏe mạnh, trên thực tế đã vận đục không thể tả nổi... đối với người thường thì cũng không ảnh hưởng nhiều, nhưng đối với tu chân giả, đây tuyệt đối là một chướng ngại rất lớn.

Cho nên, bình thường mà nói, đích thực toàn bộ bí quyết sơ cấp nhập môn, đều có tác dụng trợ giúp tu chân giả tẩy rửa kinh mạch, điều này gọi là tẩy kinh phạt tủy mà mọi người hay nói tới, chỉ có sau khi mạch máu, lục phủ ngũ tạng được tẩy rửa hết xú khí thì trên con đường tu chân mới tiến xa được. Đây cũng là khác nhau căn bản giữa huyền giới tu chân giả và thường dân.

Mà, thông thường đều đòi hỏi thời gian tích lũy, lợi dụng chân khí từng chút một để tẩy kinh phạt tủy, không ít tu chân giả khi mới tiến vào huyền môn, cảm giác mấy năm cũng như một ngày, tu vi cơ hồ không có tiến triển, điều này là do xú khí trong cơ thể quá nhiều, chân khí không thể ngưng tụ phát triển được. Cái này cũng liên quan đến ưu thế tư chất bẩm sinh của từng người.

Cơ hồ toàn bộ Tu Chân giả, đều nhất phải trải qua quá trình tẩy kinh phạt tủy buồn chán, mới có thể ngưng tụ được một tia chân khí mỏng manh trong cơ thể, tiến một bước vào cửa huyền môn. Trước đó, vô pháp đột phá tu luyện pháp thuật gì. Mà cái gọi là căn cốt tốt xấu, cũng là bản thân người đó có năng lực tự bài trừ xú khí, căn cốt tốt, thân thể tự nhiên sẽ bài xích một bộ phận xú khí, thời gian dài, trong cơ thể xú khí tự nhiên so với những người khác ít hơn rất nhiều, tu luyện tự nhiên cũng có thể thoải mái đơn giản hơn so với những người khác. Mà người trời sinh nhân thức viên mãn, không những có thể không cần trải qua cửa ải tẩy kinh phạt tủy này, mà trực tiếp ngưng tụ chân khí, cho dù trong cơ thể vẫn có xú khí, cũng vẫn có thể không ngừng hấp thu thiên địa linh khí luyện thành chân khí trong cơ thể. Tuy rằng đồng dạng cần trải qua quá trình tẩy kinh phạt tủy buồn chán, nhưng tại bên trong quá trình này, lại cũng không chậm trễ tu luyện pháp thuật. Cho nên người trời sinh nhân thức viên mãn, khởi điểm quyết không chỉ vênh vênh cao hơn so với người bình thường một vài lần như vậy, mà trong quá trình tu luyện, cũng có thể tiết kiệm đại lượng thời gian, hơn nữa tu luyện vô cùng hiệu quả. Nguyên bản thành tựu so với người bình thường cao hơn nhiều, cứ như vậy, lại nhanh chóng kéo dài khoảng cách, hơn nữa chân khí cùng xú khí không ngừng tranh đấu, điều này làm sự tăng trưởng cùng ngưng tụ cũng gấp mấy lần tu chân giả bình thường, loại chỗ tốt này cũng không thể dùng ngôn ngữ dễ miêu tả rõ ràng được.

Mà Trác Tri Viễn đã kiểm tra tình trạng thân thể của mình, liền phát hiện trong cơ thể của hắn đã không còn tồn tại chút xú khí nào nữa, toàn bộ xú khí đều bị【như ý luyện bảo quyết】mạnh mẽ loại trừ sạch sẽ. Giống như chỉ trong một lần duy nhất xú khí trong cơ thể hân phá thể mà ra, đối với tu luyện chân khí sau này rất nhiều chỗ tốt. Cơ hồ có thể nói, Trác Tri Viễn chân khí trong cơ thể bây giờ đã có năng lực tự vận hành bài xích xú khí, từ nay về sau hẳn sẽ không sợ bất kỳ loại xú khí nào xâm nhập vào trong cơ thể nữa, chỉ cần an tâm tu luyện, nên không cần quan tâm đến hoàn cảnh tốt xấu (hoàn cảnh, môi trường tu luyện) chung quanh.

Duy nhất bị ảnh hưởng là tốc độ tu luyện của hắn, tốc độ tu luyện của hắn phụ thuộc vào thiên địa linh khí nhiều hay ít, linh khí càng nhiều tốc độ tu luyện càng mau và ngược lại. Hơn nữa, bởi vì cơ thể hân xú khí phá thể mà ra, khi đó đã phá tan ba vạn sáu nghìn cái lỗ chân lông trên toàn thân hắn, mà thiên địa linh khí hấp thu vốn theo lỗ chân lông tiến vào cơ thể, trong một ngày tất cả lỗ chân lông của Trác Tri Viễn đều khai mở, dĩ nhiên là điều mà tất cả tu chân giả đều tha thiết ước mơ, hẳn đã đạt được một trình độ khai mở lỗ chân lông mà trước nay chưa từng có, nhưng mà hiện tại mức độ thiên địa linh khí trong cơ thể lại hết sức ít ỏi.

【 như ý luyện bảo quyết 】, quả nhiên là thượng phẩm công pháp, nó mãnh liệt bá đạo, lại huyền diệu tinh tế, rõ ràng là phẩm chất tốt nhất. Cũng khó trách tiền bối lưu lại 【 như ý luyện bảo quyết 】 này, lấy năng lực của hắn, vậy mà còn phải viết trên chỗ trống của đồ hình nhiều nội dung tu luyện tâm đắc như vậy.

Tuy rằng Trác Tri Viễn đối với vấn đề tu luyện công pháp vẫn chỉ là mù mờ, nhưng đại khái những nét chính và cơ bản hắn cũng biết không ít. Ở Thanh Nguyên Sơn trong một năm, tuy rằng hắn mang thân phận đồng tử quét đường, nhưng mà cũng có thể nghe được các sư trưởng giảng thiên, mấy đạo lý con bản nhất hắn cũng hiểu được một chút.

Bất kể như thế nào, Trác Tri Viễn đã biết, mình đã trải qua quá trình tẩy kinh phạt tùy, về phần sau này có thể mang đến cho hắn chỗ tốt nào, cũng chỉ có thể để cho thời gian chậm rãi kiểm tra. Giờ phút này Trác Tri Viễn cũng không thể hiểu hết!

Thậm chí, khi Trác Tri Viễn tĩnh tọa tự hỏi mấy vấn đề xảy ra trong thời gian gần đây, hắn giống như cảm giác được trong đầu có một chút điểm ký ức mơ hồ, giống như bắt đầu đụng chạm đến bình cảnh giữa tầng thứ nhất nhân thức và tầng thứ hai nhĩ thức. Pháp môn thiên tông tu luyện kỳ lạ ở chỗ, Thiên tông chú ý ngộ đạo, cho nên trong bát thức khi từ tầng thấp đột phá tới tầng kế tiếp, luôn cần một quá trình ngộ đạo. Khi nào cần ngộ đạo? Đó là trong khi tu luyện gặp bình cảnh giữa hai tầng bất đồng. Mà hiện tại, giống như đã Trác Tri Viễn bắt đầu va chạm vào bình cảnh này, chỉ cần khi nào hắn triệt để lĩnh ngộ được, thì tự nhiên có thể lựa chọn phương thức nào đó để phá tan nó, cuối cùng thăng nhập tầng thứ hai nhĩ thức.

Nhân thức viên mãn, đã mang đến cho Trác Tri Viễn rất nhiều chỗ tốt, như vậy nếu mà tiến vào cảnh giới cao hơn, sẽ lại mang đến cho hắn kinh hỉ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Miệng Phun Chân Ngôn!

Thấy Trác Tri Viễn một hồi lâu không lên tiếng, quái điều tựa hồ có chút không kiên nhẫn, lại nói : ngươi vẫn còn đang bị choáng váng sao? Tại sao không nói lời nào?

Trác Tri Viễn chợt giật mình bừng tỉnh, nhìn thấy quái điều liền thành tâm thành ý cảm kích nói : "Đa tạ Điều huynh, vừa rồi nếu không phải là điều huynh lấy hồng quả cứu giúp, lúc ấy cho dù là chưa chết, thì cũng đã sớm chết vì không khí độc hại bên trong!"

Quái điều hú lên hai tiếng khiển trách rồi nói : ngươi nếu muốn cảm tạ thì mau chóng đem khẩu quyết trên vách đá học xong, rồi giúp ta cứu sống bảo thụ kia là được, không cần phải nói mấy lời thừa này.

Nói xong, quái điều cất bước đi đến động khẩu, hai cánh rung lên liền bay vút lên không trung, chớp mắt cái đã không thấy đâu nữa.

Quái điều đi rồi, Trác Tri Viễn lại lần nữa đem chân khí trong người vận chuyển một vòng đại chu thiên, kiểm tra tỉ mỉ thân thể thì ngay lập tức hắn phát hiện ra, chính mình hiện tại vô luận là xương cốt hay da thịt, đều đã tăng lên một đẳng cấp khác, hoàn toàn bất đồng với Trác Tri Viễn ngày trước. Nếu như nói căn cốt của hắn hồi trước không tệ, thì hiện tại hắn tuyệt đối là cốt cách thanh kỳ, chính là thiên tài trong vạn người. Thêm vào nhân thức viên mãn thiên sinh nữa, thì càng là thiên tài trong thiên tài ! Lời thời phỏng của Lý Độ ngày trước, đến hiện tại mới chân chính là chuẩn xác không sai.

Nghỉ ngơi trong chốc lát Trác Tri Viễn mới đứng dậy, tỉ mỉ nghiên cứu khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí ghi trên vách đá. Bất kể thế nào mà nói, chuyện tình đáp ứng quái điều nhất định phải làm được, hơn nữa, học được phương pháp tiếp dẫn thiên địa linh khí, đối với Trác Tri Viễn chỉ có lợi chứ không có hại.

Khẩu quyết kia thực ra cũng không phức tạp, nhìn qua thì đơn giản, tổng cộng cũng chỉ có hai ba trăm chữ thôi, thoáng nhìn hai lần, Trác Tri Viễn liền đem suy nghĩ giản đơn này quăng đi. Khó khăn mặc dù không khó, nhưng đối với Trác Tri Viễn mà nói lại là vấn đề rất lớn, làm cho Trác Tri Viễn không khỏi phiền muộn trong lòng.

Khẩu quyết này cùng với cách thức thi pháp, Trác Tri Viễn tự tin hoàn toàn có thể làm được, trong khẩu quyết có nhắc tới mấy thủ quyết, Trác Tri Viễn cũng đều có chút hiểu biết, y theo đó mà làm hắn không phải là việc khó. Nhưng mà trong khẩu quyết có nhắc tới, khẩu quyết này lúc thi pháp, lại cần miệng phun chân ngôn, trong khẩu quyết cũng có đem mười tám chữ chân ngôn viết ra, chỉ cần Trác Tri Viễn y theo đó liền cũng có thể làm được.

Nhưng mà, Trác Tri Viễn mặc dù chưa từng tu luyện qua chân quyết, nhưng cũng biết, miệng phun chân ngôn, đây là cần tu trì đạt đến cảnh giới tầng thứ tư thiết (lười) thức viên mãn mới có thể phun ra, nếu không chân ngôn kia cho dù là miệng có nói ra, cũng sẽ không dùng gì được. Đây là hạn chế cơ bản của miệng phun chân ngôn, nếu không bình dân bách tính mà biết được chân ngôn này, lúc gặp phải địch thủ thì cứ tụng ra mấy từ này là được, trên đời này làm gì có chuyện ngon ăn như thế.

Cái gọi là chân ngôn này, phải cần đạt từ cảnh giới tầng thứ tư thiết thức viên mãn trở lên, đem chân khí vận tới đầu bằng phương thức thiết trản xuân lôi*

, đem chân ngôn phun ra, mới phát ra tác dụng. Hơn nữa, chân ngôn bất đồng cũng có phương thức vận khí bất đồng, chỉ biết mỗi chân ngôn, mà không biết phương thức vận khí thì cũng không thành công được, huống chi còn cần đủ các loại thủ quyết tâm pháp.

Nhìn thấy khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí này cần phải miệng phun chân ngôn, Trác Tri Viễn không khỏi có chút ừ ừ, trình độ này căn bản hẳn không có khả năng đạt tới. Cho dù là hần liệu mạng khổ tu, cộng thêm với 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 vô cùng cường đại kia, tốc độ tu luyện hơn xa những chân quyết khác, nhưng muốn đạt tới cảnh giới tầng thứ tư thiết thức viên mãn trước khi hồng quả hao hết dễ vậy sao? Nói thẳng ra, điều này cơ hồ là impossible mission

Nghĩ đến đây, nội tâm Trác Tri Viễn không khỏi sinh ra hồ thẹn, lúc trước còn từng hướng quái điều hứa chắc như đinh đóng cột nhất định sẽ giúp nó cứu sống lại quả thụ này, nhưng hiện tại xem ra là đinh đóng cột mục rồi, nhiệm vụ này căn bản chính mình không thể hoàn thành.

Bất đắc dĩ, Trác Tri Viễn cũng chỉ có thể vuron cổ huyết dài, quái điều vốn ở cách nơi này không xa lắm, nghe được. tiếng huyết dài của Trác Tri Viễn, biết là Trác Tri Viễn gọi nó về, liền nhanh chóng bay trở về.

"Điều nhi ơi là điều nhi, ta chỉ sợ không thể giúp ngươi cứu sống lại bảo thụ được rồi!" Trác Tri Viễn về mặt xấu hổ, nội tâm có chút không yên hướng quái điều nói.

Quái điều nhất thời kinh hãi, cũng không còn để ý giờ phút này đang ở bên trong thạch động, vuron đôi cánh rộng đến hơn mười trượng của mình ra, quạt cánh mấy cái, làm cho bên trong thạch động mưa đá rơi ầm ầm không ngừng.

Trác Tri Viễn dưới tình thế cấp bách lại nói: "Điều huynh, điều huynh, chớ nên kích động, trong khẩu quyết kia nói ra là cần miệng phun chân ngôn, đây là chuyện ta không thể làm được. Còn lại những chỗ thi pháp trong khẩu quyết nói đến, ta đều nhất nhất làm được hết, nhưng mà chân ngôn này, nhất định phải đạt đến cảnh giới tầng thứ tư thiết thức viên mãn mới phun ra được. Ta cùng Nhâm Phi tiền bối năm đó, thực lực còn kém rất xa!"

Quái điều nghe được lời này của hắn, trái lại liền yên tĩnh trở lại, nghiêng đầu thần tình nghi hoặc, trong đầu Trác Tri Viễn liền truyền đến lời nói: ngươi lại đang hù ta, nhớ ngày đó ta đem Nhâm Phi tiểu tử đưa tới ngoài mười vạn dặm, hắn cũng vẫn chỉ là đạt tới cảnh giới tầng thứ hai nhị thức viên mãn gì đó, đây là chính mồm hắn nói cho ta, ngay cả tầng thứ ba tị thức cũng chưa từng đột phá, vậy tại sao nhất định phải đạt đến tầng thứ tư thiết thức mới được?

Trác Tri Viễn nghe vậy thì trở nên sững sờ, lập tức lắc đầu nói: "Không có khả năng! Ta ở trong sư môn, nghe được các sư trưởng khi giảng thiên có nhắc tới mấy lần chỉ có thiết thức viên mãn mới có thể miệng phun chân ngôn, không lẽ ta lại nghe lầm sao?"

Đang lẩn quẩn trong đầu xem lời nói của quái điều cùng với lời của các sư trưởng giảng thiên nói ai đúng ai sai, thì miệng lại theo bản năng nói: "Ngươi nguyên lai cùng với Nhâm Phi đạt thành hiệp nghị như thế, hóa ra là ngươi gạt ta, không ngờ chỉ chịu đưa ta ra ngoài hai vạn dặm."

Quái điều nghe lời này của Trác Tri Viễn, không khỏi có chút thẹn đỏ mặt, cái đầu hơi cúi xuống, bất quá rất nhanh lại ngẩng lên nói: nguyên lai là ngươi muốn bàn điều kiện khác với ta, cho nên mới thêu dệt ra mấy lời này để hù dọa ta. Được rồi, được rồi, ta đồng ý điều kiện giống như của Nhâm Phi tiểu tử năm đó, nếu như ngươi có thể giúp ta cứu sống lại bảo thụ này, ngươi liền có thể bế quan thanh tu ở nơi này ba năm, rồi sau đó ta đem ngươi trực tiếp đưa đến điểm cuối của mười vạn dặm, ngươi chỉ việc đi ra ngoài thôi.

Trác Tri Viễn nghe vậy sững sờ, thâm nghĩ kết quả thật ngoài ý muốn, nhưng mà, đến tột cùng phải như thế nào mới có thể không chịu sự ràng buộc tiên quyết của tu tri dễ mà miệng phun chân ngôn, đem chân ngôn hóa thành pháp lực vô biên, mang thiên địa linh khí tiếp dẫn đến đâu?

* thiết trấn xuân lôi: Đây là một trạng ngữ bổ nghĩa cho một hành động hết lớn, đồng thời cũng chỉ sự đè nén cần phát tiết, nói cho vương là ép nén chân khí lại.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Thăng Cấp Bình Chứng!

Trác Tri Viễn cũng biết, chính mình sợ là dù nói cái gì, cũng chỉ chọc tức quái điều này, tuy rằng dựa vào thanh đoàn kiếm cũng không e ngại nó, nhưng mà Trác Tri Viễn vốn là vô lý trước, nếu để cho hắn dùng vũ lực đi làm thủ đoạn vô lại, Trác Tri Viễn thực là làm không được.

Hiện giờ xem ra trước hết chỉ có thể yên lặng xem tâm tư quái điều này, sau đó Trác Tri Viễn mới cẩn thận cẩn thận suy xét đến khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí kia, nếu Nhâm Phi chỉ cần ở cảnh giới tầng thứ hai nhị thức liền có thể thi pháp được, như vậy Trác Tri Viễn cũng có thể làm được. Quái điều này quả quyết là không có lừa gạt hắn, hơn nữa nhất định Nhâm Phi cũng không có lừa gạt quái điều, chính mình nếu rõ ràng đạt được tu tri tầng thứ tư thiết thức, thì không cần phải nói dối là chỉ vừa mới tiến vào tầng thứ hai nhị thức, vì lời nói dối này hoàn toàn không có tác dụng gì.

Vì thế Trác Tri Viễn liền gật gật đầu nói: "Vậy ngươi hãy để cho ta cân nhắc kỹ lại, ta cần nghiên cứu một chút về khẩu quyết này, rồi cuối cùng sẽ trả lại

cho ngươi một cây bảo thụ hoàn hảo vô khuyết (lành lặn không sút mẻ gì)." Tuy rằng trong lòng không có nắm chắc, nhưng mà Trác Tri Viễn rất quyết tâm, cảm thấy Nhâm Phi có thể làm được thì mình nhất định cũng có thể làm được. Mà hiện tại điều hãn cần làm đầu tiên là nghĩ biện pháp đột phá được bình chương, đến tu tri tầng thứ hai nhĩ thức, đây mới là việc cấp bách trước mắt.

Quái điều tự cho rằng Trác Tri Viễn đích thị là bất mãn với điều kiện trao đổi lúc trước, mới cố ý bố trí lập mưu lừa nó nói lời thật, không khỏi thâm nghĩ tên tiểu tử Trác Tri Viễn này thật giống với Nhâm Phi năm đó, đồng dạng giáo hoạt. Nhớ ngày đó Nhâm Phi cũng là như thế, lúc ban đầu nói ở nơi này thanh tu một năm, rồi sau đó quái điều phải đưa hãn đi hai vạn dặm, nhưng lại trong vòng một năm mấy lần đổi ý, lúc nào cũng uy hiếp quái điều sẽ đem bảo thụ một lần nữa chặt đứt, khiến cho quái điều hết lần này đến lần khác phải đáp ứng điều kiện mới của hãn, cuối cùng là tùy cho Nhâm Phi ở lại thanh tu ba năm, còn trực tiếp đưa hãn đến lối ra của mười vạn dặm.

Trong lòng tuy căm giận, nhưng cũng đành chịu, nó hoàn toàn là nhờ hồng quả trên quả thụ mới có thể vượt xa được bọn yêu thú trong thập vạn thâm uyên trở thành yêu thú có linh trí đầu tiên và duy nhất, đồng thời còn hi vọng vào một ngày kia theo lời nói của Nhâm Phi, mình có thể biến ảo thành người, rồi sau đó ra khỏi thập vạn thâm uyên này. Mặc dù quái điều đối với cầu tiên vẫn đạo không có nghĩ đến, nhưng mà nếu như có thể hóa thân thành người sống trên mây chực mây trăm năm, sự hấp dẫn này đối với quái điều há không thể bảo là không lớn.

Sau khi ly khai khỏi thạch động, quái điều vẫn có chút không cam lòng luẩn quẩn ở động khẩu, khi chứng kiến Trác Tri Viễn tiếp tục đứng trước vách đá nghiên cứu khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí rồi vận khí tu luyện, lúc này nó mới nguôi ngoai hơn phần nửa.

Nhưng mà nó nào biết đâu rằng, Trác Tri Viễn tuy ngồi ở dưới vách đá tu luyện, nhưng tuyệt không phải là tu luyện khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí, mà lại tiếp tục tiến nhập vào quá trình tu luyện 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 không ngừng của mình.

Mấy ngày sau, Trác Tri Viễn cuối cùng cũng giải trừ bế quan, không phải là hãn đã đem "lao cung đệ nhất quyết" luyện thành, mà là hãn phát hiện sau khi hãn theo "lao cung đệ nhất quyết" vận hành chân khí được ba trăm sáu mươi vòng đại chu thiên thì chân khí của hãn lại lâm vào trạng thái đình trệ, không giống như trước kia là chân khí tăng trưởng liên tục, tựa hồ hãn đã gặp phải bình chương tu luyện.

Dưới tình hình như thế, luyện thêm cũng chỉ là dư thừa, Trác Tri Viễn tự nhiên cũng không ngu ngốc mà đi luyện tiếp. Mà chữ viết lưu lại của vị tiên bối cao nhân, cũng không cung cấp được thêm sự trợ giúp gì cho Trác Tri Viễn, hãn đã đem toàn bộ những nhắc nhở gợi ý về tu luyện phân tích hết, xác định chính mình không hề quên cái gì, thế nhưng chân quyết này lại lâm vào đình trệ.

Trác Tri Viễn cũng không biết cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra, hãn dù sao không có được qua giáo dục chính quy, trước kia vẫn cho rằng chỉ cần biết phương pháp tu luyện cơ bản thì chính mình có thể tu luyện lên tiếp nữa, nhưng hiện tại xem ra, hãn khuyết thiếu vẫn còn rất nhiều. Các sư trưởng của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo sở dĩ thường xuyên giảng thiên cho chúng đệ tử là vì muốn để cho chúng đệ tử nắm vững kiến thức cần thiết trong tu luyện, hiển nhiên, hiện tại Trác Tri Viễn thiếu hụt nhất chính là chỗ đó.

Bất quá, trong mấy ngày nay, hãn đối với bình cảnh giữa tầng thứ nhất nhĩ thức và tầng thứ hai nhĩ thức, tựa hồ như có linh ngộ. Mặc dù trong đầu vẫn chỉ là một cái khái niệm mơ mơ hồ hồ, thế nhưng lại đã sắp chạm đến gần bình chương không hề giống với thời gian ban đầu, hoàn toàn không biết chút gì. Trác Tri Viễn mơ hồ cảm giác được, chính mình tựa hồ cần có một cơ hội, chỉ cần gặp được cơ hội này, hãn liền có thể không hề đắn đo đánh vỡ bình chương, thuận lợi tiến cấp lên cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức.

Nhưng mà, cơ hội này, Trác Tri Viễn bây giờ cũng không thể rõ ràng biết nó là cái gì.

Nếu giờ phút này có Lý Độ ở bên cạnh hãn, tự nhiên có thể chỉ bảo cho hãn nên làm như thế nào, Trác Tri Viễn bây giờ thiếu thốn nhất, chính là sự chỉ dạy của các trưởng bối. Tu luyện, từ trước đến nay đều không phải là chuyện đơn giản, nó cũng cần một hệ thống đầy đủ, có lẽ có thể dần dần mò tìm ra, nhưng nếu như được người chỉ điểm, thì nhất định có thể là làm ít nhưng thu được lợi lớn.

Tuy tu luyện lâm vào đình trệ, nhưng Trác Tri Viễn cũng không có chán nản, hãn tin tưởng, chỉ cần mình cố gắng, nhất định có thể sớm phá tan được cái bình chương kia. Nếu hiện tại không tu luyện được nữa, như vậy hãn cũng liền bắt đầu nghiên cứu cẩn thận khẩu quyết Nhâm Phi lưu lại - đến tột cùng phải như thế nào đây mới có thể ở tu tri nhĩ thức sơ cảnh, liền có thể làm được thiết trấn xuân lôi miện phun chân ngôn?

Đứng ở động khẩu thạch động, thân thể Trác Tri Viễn thẳng tắp, quay mặt về phía mặt trời màu đỏ sậm ở ngoài động, hai tay giơ cao qua đầu, bắt đầu dựa theo chỉ dẫn của khẩu quyết, đem từng thủ quyết cần thiết cho việc tiếp dẫn thiên địa linh khí toàn bộ đánh ra.

Khiến bản thân Trác Tri Viễn bất ngờ là hãn lại có thể thoải mái với một tốc độ cực nhanh đem những thủ quyết phức tạp này toàn bộ đánh ra, hoàn toàn không có chút nào cảm giác mới lạ, tựa như những thủ quyết này đã sớm khắc vào trong tâm hãn, hiện tại hãn giống như là đang nhớ lại mà thôi.

Sau khi liên tiếp đánh ra các thủ quyết có khả năng triệu hoán, giữa hai tay của Trác Tri Viễn không ngờ đã hình thành một lốc xoáy cực nhanh, hấp dẫn lấy giới tử nguyên lực cùng linh khí dồi dào trong thập vạn thâm uyên, không ngừng hướng về lốc xoáy giữa tay hãn tràn vào.

Trác Tri Viễn cố gắng dựa theo khẩu quyết trên vách đá, thử đem chân khí dồi dào trong cơ thể từ trong đan điền rút ra, dọc theo nhâm mạch một đường hướng về phía trước, rồi sau đó đợi cho chân khí tích tụ lại ở giữa cổ họng, phân ra một ít chân khí chậm rãi phủ đầy đầu lưỡi.

Rất nhanh, Trác Tri Viễn cảm giác được đầu lưỡi của mình đã được phủ đầy chân khí, hãn lập tức đề khí, xuôi theo yết hầu chân khí hùng hồn bức từ đầu lưỡi bắn ra ngoài.

Chương 31: Thiệt Trán Xuân Lôi !

Nguyên bản trên đầu lưỡi chân khí được phân bố đồng đều giờ phút này đột nhiên ở nơi yết hầu va chạm mãnh liệt, ngưng tụ thành một sợi dây nhỏ, từ đầu lưỡi bắn ra bên ngoài. Trác Tri Viễn thậm chí có thể chứng kiến thấy đầu lưỡi chính mình phun ra một tia chân khí hỗn hợp giữa màu vàng và màu đỏ, nhìn giống như một cây kim dài, bắn ra bên ngoài.

Đây đích xác là hiệu quả cần đạt tới của miệng phun chân ngôn, gọi là thiệt trán xuân lôi. Xuân lôi này cũng không phải giống như lôi âm bình thường, mà là đem chân khí từ đầu lưỡi bắn ra, đập vào không trung, hình thành chân ngôn.

Trác Tri Viễn tuy rằng có thể đem chân khí từ đầu lưỡi bức ra, nhưng không cách nào làm cho chân khí phát ra tiếng vang. Sau khi đạt tới thiệt thức viên mãn, nguyên bản là chân khí sau bị bức ra khỏi đầu lưỡi, lập tức ở trong miệng nổ tung, phối hợp với cổ họng phun mạnh chân khí ra, do đó phát ra thanh âm rõ rệt.

Chân ngôn này, lúc mà muốn khống chế làm cho chân khí nổ tung, thì phải giống như giọng người mới được. Nhưng mà hiện tại, Trác Tri Viễn thậm chí cả làm cho chân khí nổ tung trong miệng đều làm không được, đừng nói là phát ra tiếng vang cùng với ngưng tụ thành giọng người!

Tu luyện bát thức rất là kỳ diệu, năm tầng đầu, mỗi một tầng đều có công hiệu của từng tầng. Tầng thứ nhất nhãn thức, công hiệu rõ thấy nhất tự nhiên là ánh mắt, đương nhiên cũng không phải chỉ là tu luyện ánh mắt, đây cũng không phải là khẩu quyết tu luyện thiên lý nhãn. Mà sau khi tu luyện, bộ vị yếu ớt nhất trong ánh mắt của tu luyện giả sẽ tiến hành đột phá, do đó có khả năng nhìn được trong đêm, không khí cùng với các vật rất nhỏ.

Mà tầng thứ hai nhĩ thức, sau khi tu luyện được, lỗ tai có thể nghe thấy hết thảy thanh âm cho dù là nhỏ nhất. Cái này cũng không phải là đem lỗ tai tu luyện thành thuận phong nhĩ, những tiếng nhỏ nhất trong thiên tông, không phải là tiếng chim hót côn trùng cắn, càng không phải là tiếng nói chuyện giữa hai người, là một loại nhịp điệu cùng tiết tấu của tự nhiên. Tỷ như máu chảy trong người phát ra thanh âm, hay như tiếng vang của chân khí chạy trong kinh mạch, những thanh âm này vốn là tuyệt đối con người không thể nghe thấy, nhưng chỉ cần đạt đến cảnh giới nhĩ thức viên mãn, liền sẽ giống như trên cơ thể có vô số con mắt, đem tất cả động tĩnh của những thứ này đều thu hết vào trong.

Tầng thứ ba tị thức (mũi) chủ yếu chính là khả năng hô hấp, tu chân giả sở dĩ khác xa thường nhân, sự khác biệt lớn nhất đó là tu chân giả có thể hấp thu linh khí của thiên địa, đem linh khí chuyển thành chân khí bản thân, tích lũy dần dần rồi trở thành tu tri của bản thân. Mà một khi đạt được cảnh giới tị thức, thì đối với việc hấp thu linh khí có thể tùy thích, hơn nữa có thể cự tuyệt những khí không được sạch sẽ. Có thể nói, trước tị thức viên mãn, cho dù là tẩy kinh phạt tủy, trong cơ thể không còn vân đục, nhưng mà theo thời gian tu luyện cần hấp thu đại lượng giới tử nguyên lực cùng thiên địa linh khí, sẽ đem không ít khí không sạch sẽ hút vào, ngày sau sợ phải không ngừng gột rửa kinh mạch. Nhưng mà một khi có tị thức viên mãn, là tự động cự tuyệt khí không sạch sẽ, vền vẹn chỉ đem giới tử nguyên lực cùng thiên địa linh khí hữu dụng hút vào.

Chỉ có tới cảnh giới tầng thứ tư thiệt thức (lưỡi), tu chân giả mới có thể đem chân khí đến đầu lưỡi bắn ra ngoài. Trước đó tuy rằng cũng có thể đem chân khí đẩy tới đầu lưỡi, nhưng tuyệt đối không thể khống chế được chân khí này. Kỳ thật giống như Trác Tri Viễn vừa rồi, có thể chỉ ở tầng thứ nhất nhãn thức viên mãn liền có thể đem chân khí từ đầu lưỡi bức ra, đã là cực kỳ hiếm thấy. Điều này cũng nhờ việc hắn tu luyện 【 như ý luyện bảo quyết 】đích thực là trân bảo chân quyết trong thiên địa, thêm vào là thể chất cổ quái của hắn, rõ ràng là không phải thiên sinh là nhãn thức viên mãn, nhưng so với những người thiên sinh nhãn thức viên mãn lại không có khác biệt nhiều.

Đổi lại là Lý Độ nếu như nhìn thấy được tình huống hôm nay, phát hiện Trác Tri Viễn có thể ngưng tụ chân khí ở đầu lưỡi, hơn nữa từ đầu lưỡi bắn ra mũi nhọn như cây kim, tất nhiên sẽ vừa cười ngoác mồm, vừa hảo hảo khích lệ Trác Tri Viễn là thiên tài trong thiên tài!

Hiện tại tuy rằng Trác Tri Viễn đã làm được việc mà thường nhân không thể làm được, nhưng đáy lòng lại có cảm giác chán nản vô cùng, cái giận chính mình vì sao không khống chế được bước cuối cùng, khi làm cho chân khí từ đầu lưỡi bắn ra, tiếp tục vận dụng chân khí trong cơ thể tiến hành chấn động, do đó đem chân khí từ đầu lưỡi bức ra chấn vỡ tạo nên thanh âm nổ mạnh, cuối cùng phát ra xuân lôi hình thành tiếng vang của chân ngôn.

Bất quá cũng may Trác Tri Viễn có sự quyết tâm rất cao, một lần làm không được, hắn liền làm lần thứ hai, lần thứ hai làm không được, còn có lần thứ ba...

Bất tri bất giác, Trác Tri Viễn đã đứng ở động khẩu (cửa động), đem bộ thủ quyết trên vách đá diễn luyện chừng một hai trăm lần, trên đầu lưỡi cũng phun ra một hai trăm thanh "tiểu châm", đáng thương cho cái cây đại thụ đối diện động khẩu, cư nhiên bị Trác Tri Viễn phun ra chân khí bắn tới tã, giờ nhìn giống như một con nhím vậy.

Tuy rằng không thể luyện thành, nhưng mà Trác Tri Viễn cũng bắt đầu dần dần phát hiện, tựa hồ chính mình không cần đạt tới tầng thứ tư thiệt thức, tựa hồ cũng không phải là không có khả năng luyện thành khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí. Thiệt trán xuân lôi, tựa hồ cũng không phải là chuyện đặc biệt khó khăn, chỉ cần khống chế lực đạo khéo léo, tựa hồ cũng không phải là chuyện không hoàn toàn làm được.

Quái điều lúc nào cũng lượn quanh trên bầu trời, quan sát từng hành động của Trác Tri Viễn, khi chứng kiến Trác Tri Viễn đứng ở động khẩu không ngừng huy động hai tay, quái điều cũng tự biết là Trác Tri Viễn đang tu luyện khẩu quyết Nhâm Phi lưu lại. Vui mừng trong lòng, quái điều cũng đồng thời thử so sánh thì rõ ràng thấy Trác Tri Viễn tu luyện khẩu quyết này sự thuận phục tựa hồ còn trên cả Nhâm Phi.

Đương nhiên quái điều cũng không biết, Trác Tri Viễn hai tay múa may thủ quyết, trình độ thuần thực cũng không có nghĩa là nhất định có thể tiếp dẫn số lượng thiên địa linh khí lớn hơn đến tu bỏ cho quả thụ, thế nhưng luyện tập nhiều lần như vậy, cho dù là một người vụng về ở nơi này mất nửa ngày há sẽ không thành thực sao?

Trác Tri Viễn cũng không biết tâm tư của quái điều hiện giờ, hắn vốn tưởng rằng Nhâm Phi nhất định là có cái bí quyết gì, mới có thể chỉ ở cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức làm được thiết trấn xuân lôi, lại không nghĩ rằng lúc trước Nhâm Phi cũng làm như hắn vậy, đứng ngu ngốc ở vách núi, lặp đi lặp lại nhiều lần, cũng nhờ hắn vận khí tương đối may mắn, đến lần thử nghiệm thứ hai nghìn thì thành công. Thủ quyết kia thuần túy là đánh bừa lên, điểm này quái điều thật cũng không có nói cho Trác Tri Viễn, mà chỉ ở phía xa bay lượn xung quanh, không ngừng cầu nguyện cho Trác Tri Viễn có thể thành công.

Nếu Trác Tri Viễn biết điều này mà nói, sợ sẽ là tức giận phun máu, lúc này đầu lưỡi hắn đã tê rần, nhớ ngày đó Nhâm Phi cũng là như thế, sau khi miệng phun ra được chân ngôn trong nhiều ngày đầu lưỡi sưng lên, nói không ra lời. Hơn nữa lúc ấy Nhâm Phi càng tham hơn là khi hắn đem quả thụ cứu sống lại, trên cây không ngờ lúc đó lại không có hồng quả. Mặc dù đang ở trong thập vạn thâm uyên, quả thụ kia kết hồng quả cũng bắt quả chỉ cần bảy bảy bốn chín ngày mà thôi, nhưng mà sau bốn chín ngày, đầu lưỡi của Nhâm Phi đã sớm lành lại, cũng không cần hỗ trợ của hồng quả. Đáng thương Nhâm Phi do luyện quá nhiều thiết trấn xuân lôi, cho nên cuộc sống ngày sau rất hay nói ngọng.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sự Hủy Hoại (Cơ Thể) Của Ba Loại Công Pháp! !

Trác Tri Viễn cảm giác được đầu lưỡi của mình có chút sưng tấy khó chịu, liền lại trở vào trong động, ngồi xếp bằng tiếp tục tu luyện 【 như ý luyện bảo quyết 】, khiến cho quái điều bay ở xa xa rất là cảm giận bất bình, thầm nghĩ tiểu tử này so với Nhâm Phi còn xảo trá hơn, Nhâm Phi tốt xấu gì cũng dựa vào nghị lực bền bỉ, liên tục thử nghiệm hơn hai nghìn lần cuối cùng cũng thành công một lần, mà cái tên Trác Tri Viễn này, không ngờ chỉ thử nghiệm đến lần thứ hai trăm thì lại lạng lະ chấm dứt như vậy.

Quái điều nào biết đâu rằng, Trác Tri Viễn cảm giác được đầu lưỡi đã có chút chịu không nổi, tuy lòng rất muốn, nhưng chung quy là tu trì mình còn chưa đủ, ít nhất phải đột phá đến tầng thứ hai nhĩ thức mới có thể thử nghiệm thành công, hơn nữa hắn cảm giác Nhâm Phi nhất định là có bí quyết gì mà chính mình không biết. Trác Tri Viễn làm sao có thể ngờ được, Nhâm Phi lúc trước hoàn toàn dựa vào sự kiên trì của mình, thất bại ngàn lần mới miễn cưỡng có được một lần thành công a?

Loại thành công này xác suất cực kỳ thấp, nhưng may mắn là Trác Tri Viễn và Nhâm Phi ở trong thập vạn thâm uyên. Nếu là ở thế giới bình thường, bọn hắn có thử đến một hai vạn lần thì tuyệt đối cũng không có khả năng làm được điều này. Chẳng qua bởi vì trong thập vạn thâm uyên vốn là đầy rẫy giới tử nguyên lực cùng thiên địa linh khí, sự nồng đậm của nó làm cho người ta nhìn thấy mà phải sợ hãi cùng ghen tị, cũng chỉ có ở trong hoàn cảnh như thế, phát động chân khí kết hợp với giới tử nguyên lực, mới có thể hình thành nên sự cộng hưởng nhất thời, cuối cùng mới có thể vượt cấp làm ra thiết trấn xuân lôi. Nhâm Phi nắm đó bởi vì thông minh tuyệt đỉnh, hơn nữa đối với tất cả những gì liên quan đến câu tiên vấn đạo đều rất hiểu biết, cho nên mới có thể không ngừng tiến hành thử nghiệm. Mà Trác Tri Viễn hiện giờ, thì hoàn toàn lại là mang vọng tưởng mèo mù vớ chuột chết. (rùa đấy)

Lại đem "lao cung đệ nhất quyết" vận hành ba mươi sáu vòng đại chu thiên, chân khí trong cơ thể Trác Tri Viễn vẫn không có chút biến hóa nào, nếu có cái gì tiến triển, thì hắn chỉ phát hiện ra, chính mình không cần bày ra thiên tư, cũng có thể tự dẫn dắt chân khí trong người vận hành. Dù sao chỉ cần trong đầu hắn hiện lên đồ hình kia, rồi sau đó đem chân khí dẫn vào thủ thiếu dương tam tiêu kinh, chân khí sẽ tức khắc tự lưu chuyển mấy vòng tiểu chu thiên. Trác Tri Viễn thậm chí còn phát hiện, hắn vô luận vận dụng tư thế gì, đứng hay nằm, thậm chí cả đang đi, hắn cũng có thể tiến hành tu luyện, hắn đối với điều này không khỏi là rất ngạc nhiên.

Về tư thế tu luyện, Trác Tri Viễn cũng có biết, tựa hồ còn chưa từng nghe nói trên thế gian có loại chân quyết công pháp nào không cần bày ra thiên tư liền có thể tu luyện. Bất quá, Trác Tri Viễn nghi vấn này cũng không lún sâu vào, dù sao cái loại 【 như ý luyện bảo quyết 】 này chỉ cần lúc ban đầu hơi hơi dẫn động, chân khí sau đó liền tự vận hành, cũng đã là mới nghe thấy lần đầu. Nếu vốn nó không giống tầm thường, quái dị có nhiều hơn, Trác Tri Viễn tự nhiên cũng sẽ không đi tìm cốt lõi căn nguyên của nó.

Sau khi phát hiện được điểm này, Trác Tri Viễn liền bắt đầu lợi dụng điều này, vừa đứng ở động khẩu luyện tập khẩu quyết Nhâm Phi lưu lại, vừa không ngừng tu luyện "lao cung đệ nhất quyết", do đó giúp hắn tiết kiệm không ít thời gian. Nhưng chỉ đáng tiếc là, hai loại công pháp này, hắn đều không có cái nào tiến triển hết, nhiều lắm đó là khẩu quyết Nhâm Phi lưu lại càng ngày càng luyện thuần thực mà thôi.

Tuy rằng "lao cung đệ nhất quyết" không có gì tiến triển, nhưng Trác Tri Viễn cũng phát hiện thời gian hắn tu luyện "lao cung đệ nhất quyết", chân khí tuy rằng không giống như lúc trước lớn mạnh lên, thủy chung chỉ dừng lại ở cường độ hiện có, nhưng mà độ tinh thuần rõ ràng đã xảy ra biến hóa.

Nói cách khác, đó là lượng chân khí ẩn chứa trong đan điền tuy rằng không còn có tăng nhiều, tuy nhiên nếu so với trước thì càng thêm tinh thuần. Loại biến hóa này trong thời gian ngắn không dễ dàng phát hiện ra, nhưng mà sau khi đạt đến độ tinh thuần nhất định, Trác Tri Viễn lại rất dễ dàng phát hiện ra chỗ đáng sợ của sự biến hóa này.

Biểu hiện rõ nhất là lúc hần không ngừng luyện tập khẩu quyết của Nhâm Phi lưu lại, ban đầu hần đem chân khí bức đến tại đầu lưỡi, cuối cùng bắn ra ngoài, chân khí sẽ ngưng tụ thành một thanh châm (kim) mỏng như một cái lông trâu. Mà khi chân khí trong có thể hăng càng ngày càng tinh thuần, thì thanh châm vẫn giống như lông trâu, nhưng lực phá hoại so với ban đầu lại lớn hơn nhiều.

Lúc mới bắt đầu tu luyện khẩu quyết của Nhâm Phi lưu lại, Trác Tri Viễn phun ra chân khí tối đa cũng là lưu lại trên cây đại thụ đối diện động khẩu chỉ chút là lỗ kim. Nhưng mà càng về sau, lỗ kim kia ngày càng sâu, cho đến khi chân khí của Trác Tri Viễn tinh thuần lên rất nhiều theo thời gian, thì chân khí hình kim trong miệng hần phun ra không ngờ đã có thể trực tiếp xuyên qua thân cây cổ mộc cao chọc trời bề rộng bằng hai người ôm này.

Chứng kiến thấy tình hình như thế, Trác Tri Viễn trong lòng cũng là mừng thầm, cho dù khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí kia còn chưa luyện thành, nhưng không ngờ lại thu được một phương thức công kích vô cùng hữu hiệu. Mà bây giờ Trác Tri Viễn đối với khẩu quyết của Nhâm Phi đã muốn vô cùng thuần thực, đem toàn bộ các thủ quyết này hoàn thành trong thời gian ngắn tựa như một cái nháy mắt cũng không khó làm cho quái điều phải tán thưởng. Trác Tri Viễn đối với cái thủ quyết này độ thuần thực còn hơn xa Nhâm Phi ngày trước, mỗi lần hần múa may hai tay kết xuất thủ quyết thì không ngờ có thể trên không trung tạo ra một mảng tàn ảnh, lấy nhãn lực của quái điều không ngờ cũng không thể thấy rõ động tác của hần, mà khi đó hần đã làm xong thao tác, trong miệng cũng đã bức ra chân khí hình kim bắn xuyên qua thương thiên cổ mộc kia. (cổ mộc cao chọc trời)

Mất thấy hồng quả trên quả thụ bị chặt kia chỉ còn lại hơn mười quả, Trác Tri Viễn liền bắt đầu có chút bận tâm, mình là có thể hay không trước khi hồng quả tiêu hao hết có thể đem khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí luyện thành đây?

Tuy rằng trong lòng Trác Tri Viễn đối với việc này càng ngày càng mất dần hy vọng, nhưng hần vẫn không có buông tha tu luyện hai loại công pháp, chỉ là không giống như lúc đầu, mệt mỏi liền dừng đến hồng quả khôi phục thể lực, mà là tận khả năng tiết kiệm những trái hồng quả còn lại này, dựa vào quái điều từ địa phương khác tìm về mấy quả mộng vô danh ăn cho đỡ đói, khôi phục thể lực thì dụng thanh tâm mình niệm chú.

Kết quả là, tại trong thạch động ở thập vạn thập uyên, đã xuất hiện một cảnh tượng luyện công cực kỳ quái dị, Trác Tri Viễn cơ hồ là đồng thời vận khởi ba loại công pháp hoàn toàn bất đồng, dụng thanh tâm mình niệm chú có công hiệu khôi phục lại những gì "lao cung đệ nhất quyết" hao tổn, mà đồng thời cũng không lơ lửng tu luyện khẩu quyết Nhâm Phi để lại.

Trạng thái tu luyện điên cuồng này, đến quái điều nhìn vào cũng phải âm thầm kinh hãi, không thể ngờ được, lấy thể chất của Trác Tri Viễn thoát nhìn có chút gầy yếu, thế nhưng lại có thể chịu được ba loại công pháp bất đồng đồng thời hủy hoại.

Trác Tri Viễn đối với điều này thì hồn nhiên không phát hiện ra, căn bản không biết mình đã hoàn toàn làm trái với quy luật luyện công của thông huyền giới, từ xưa tới nay tựa hồ còn chưa bao giờ có phương thức luyện công như thế, tu luyện cùng một lúc ba loại công pháp khác nhau. Xưa kia, vô luận là thiên tài cỡ nào, nhiều nhất cũng chỉ có tu luyện đồng thời hai loại công pháp khác nhau là cực hạn của cơ thể, nếu sức lực không đủ sẽ gặp phải kết cục hôi phi yện diệt. Mà Trác Tri Viễn xuất hiện tình trạng như vậy, thứ nhất là phương thức tu luyện kỳ lạ của 【như ý luyện bảo quyết】, thứ hai cũng là vì thiên sinh nhãn thức viên mãn không rõ nguyên nhân cùng với sớm được tẩy kinh phạt tùy tạo nên một cái có thể nói là biến thái cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mười Tám Chân Ngôn!

"A ! ! !" Trác Tri Viễn hai tay múa trên không trung với tốc độ cực nhanh, từng đạo thủ quyết trên không lưu lại các tàn ảnh mờ mờ, trước một cái thủ quyết còn chưa kịp biến mất thì sau đó một cái thủ quyết lại chậm rãi hiện ra, nhìn thật giống như Trác Tri Viễn có ba đầu sáu tay có thể đồng thời đem có thể đem các thủ quyết này xuất ra cùng một lúc! Mà cùng lúc đó, Trác Tri Viễn không ngờ nghe được khi đầu lưỡi chính mình phun ra dòng chân khí dừng mãnh khởi đôi môi thì phát ra một tiếng hét to giống như tiếng người!

Có thanh âm! Trác Tri Viễn hơi sững sờ, nội tâm cực kỳ mừng rỡ, lại không một chút lơ lửng đem khẩu quyết của Nhâm Phi lưu lại nhất nhất làm lại một lần. Đồng dạng trên không trung lưu lại mấy đạo tàn ảnh, lập tức Trác Tri Viễn một lần nữa thiết trần xuân lôi. Lúc này đây, hần cố không chế cổ họng của mình, cố gắng đem thanh âm phát ra vừa rồi không chế thành tiếng người, đạt tới hiệu quả của miệng phun chân ngôn.

"Viễn hành đại hậu thuận vô lậu, quan sát viên minh chiếu đại thiên ! Hằng ! Tầm ! Dẫn ! Pháp!"

Mười tám chữ chân ngôn, từ đầu lưỡi Trác Tri Viễn nhất nhất phóng ra, tuy rằng không rõ ràng như lời nói bình thường, nhưng cũng đủ để gọi là chân ngôn!

Mà chân khí bạo phá lúc này, cũng giống như lôi xuân bình thường, tại trong thâm cốc sâu thẳm bùng nổ vang dội, mỗi một chữ đều như là lôi minh trên không, khiến cho chân trời màu máu của thập vạn thâm uyên lâm vào chấn động!

Thậm chí, quái điều ở phía xa bị Trác Tri Viễn đột ngột gây ra tiếng sấm sét dữ dội làm cho sợ tới mức cuồng cuồng đập cánh liên tục bay về phía sau

thật xa, trong lòng kinh hãi không thôi, Trác Tri Viễn này rõ ràng tu trì không bằng với Nhậm Phi năm đó, nhưng như thế nào lại có thể bộc phát ra phả lực so với Nhậm Phi còn cường đại hơn?

Ngay sau đó, hai tay của Trác Tri Viễn một lần nữa hiện ra, cơ hồ mỗi lần là đều sẽ xuất hiện lốc xoáy, chỉ là từ phía trước hai tay của hắn vòng xoáy thiên địa linh khí bị thu hút kia cũng chỉ lớn bằng miệng chén, nhưng mà không chỉ có như vậy mà thôi. Hiện tại, lốc xoáy trong hai tay hắn bằng cái miệng chén đang nhanh chóng lớn dần thành một cái vạc lớn, hơn nữa, lốc xoáy lớn bằng cái vạc này mang theo gió xoáy cực kỳ mãnh liệt, phảng phất như muốn đem hết thủy mọi thứ xung quang hấp thu vào trong đó.

Lốc xoáy càng xoay càng nhanh, Trác Tri Viễn giờ phút này đang nín thở ngưng thần, trong hai mắt cũng mơ hồ lộ ra quang mang màu đỏ, cảnh giới tầng thứ nhất nhãn thức viên mãn toàn bộ được khai mở, lúc này giới tử nguyên lực trong thiên địa thấp vụn thâm uyên cũng đều bị hai mắt Trác Tri Viễn nhìn thấy hết sức rõ ràng, nó tựa như các hạt giới tử bình thường phiêu phù ở không trung, bập bênh tại trong linh khí dồi dào ở thấp vụn thâm uyên này.

Rất nhanh, giới tử nguyên lực cùng với thiên địa linh khí xung quanh cơ thể Trác Tri Viễn đã bị hấp thu hết, mà Trác Tri Viễn nhìn giống như đang ở trong vùng chân không, xuân lôi phóng ra từ đầu lưỡi của hắn vẫn vang dội không ngừng trong cốc, qua lại va chạm kéo dài không dứt. Trong khi mà lôi âm va chạm, thiên địa linh khí tích tụ đã lâu xung quanh như ong vỡ tổ phóng mạnh về nơi chân không xung quanh cơ thể Trác Tri Viễn, chen chúc nhau hướng về lốc xoáy giữa hai tay Trác Tri Viễn.

Lốc xoáy giờ phút này đã bắt đầu hiện ra màu trắng kỳ dị, hơn nữa quang hoa phóng ra ngoài, hoàn toàn là bởi vì xoay tròn quá nhanh gây ra hiệu ứng thị giác.

Khi thiên địa linh khí của thấp vụn thâm uyên nhất nhất phóng mạnh vào trong lốc xoáy, lốc xoáy lại bắt đầu phóng ra quang mang màu đỏ, hơn nữa theo linh khí không ngừng dừng mãnh tiến vào, quang mang màu đỏ này càng ngày càng đậm.

Trong hai tay của Trác Tri Viễn, giờ phút này giống như một cái động không đáy, với vô số linh khí dừng mãnh tiến vào, nhưng mà Trác Tri Viễn không chút nào cảm giác được lốc xoáy trong tay có thể bị lấp đầy.

Giờ phút này Trác Tri Viễn cũng biết mình đã thành công, đột phá chướng ngại cấp bậc, với tu trì của chính mình mới ở tầng thứ nhất nhãn thức viên mãn, làm được điều mà sau khi đạt đến tầng thứ tư thiết thức viên mãn mới có thể làm được ----- thiết trấn xuân lôi !!

Như người nhảy lên một cái, Trác Tri Viễn liền từ trong thạch động nhảy ra ngoài, cơ thể giống như một chiếc lông chim, chậm rãi rơi xuống, phiêu phiêu bồng bồng, nhìn như một tấm bèo dạt trôi nổi trên nước.

Hai mắt Trác Tri Viễn đã khép lại tuy nhiên nó vẫn có thể cảm giác hết thủy động tình xung quanh. Nhìn linh khí đang không ngừng điên cuồng dừng mãnh tuôn vào, quái điều ở xa xa cực kỳ kinh sợ, liên tục đập mạnh hai cánh trên không trung, giống như nếu nó hơi có chút không chú ý, sẽ liền như linh khí bị dẫn vào trong lốc xoáy của Trác Tri Viễn tạo ra.

Cơ thể trên không trung rơi xuống càng lúc càng chậm chạp, cảm giác như rất giống với Đạp Ma tổ sư trong truyện thuyết vượt sông bằng cỏ lau. Dưới trạng thái này, Trác Tri Viễn trong lòng cũng hơi động một chút, giống như va chạm vào cái gì đó, tuy nhiên nó lại chẳng chẳng được rõ ràng.

Hồng quang trong tay đột nhiên bùng cháy mạnh, lốc xoáy cũng theo đó giống như tùy thời có thể nổ tung bất cứ lúc nào, chấn động không ngừng, Trác Tri Viễn chỉ cảm thấy được hai tay của mình mơ hồ có cảm giác cầm giữ không nổi, trong cơ thể chân khí nguyên bản đang lưu chuyển bình thường cũng bắt đầu theo đó hỗn loạn, xung quanh tán loạn, bắt đầu trở nên rối loạn...

"Không tốt!" Trác Tri Viễn xét qua ý niệm này trong đầu, thanh tâm minh niệm chủ tùy tâm mà động, lập tức bảo vệ toàn thân của hắn, tại bên trong phiến hồng quang, phát ra một ít quang mang màu trắng, không ngừng xoay quanh tâm mạch của Trác Tri Viễn.

Quái điều xa xa nhìn thấy, trong lòng hồi hộp không thôi, Trác Tri Viễn giờ phút này giống như một quả bom nổ chậm, có thể nổ bất cứ lúc nào, mà bạch sắc quang điện trong cơ thể hắn dường như đang vững vàng ngăn chặn lại.

Trác Tri Viễn hai mắt nhắm càng chặt, rõ ràng thấy mặt đất ở ngay dưới chân, nhưng lại giống như vĩnh viễn vô pháp đứng ở trên mặt đất, rốt cục hét lớn một tiếng, hai tay nhẹ nhàng đẩy về phía trước, mục tiêu chính là quả thụ nhìn đã có chút héo úa kia, dưới sự bao bọc của hồng quang chậm rãi mọc lên, trở lại trên vách đá dựng đứng, tự động nối liền chỗ bị chém đứt. Nguyên bản hồng quang đang bao bọc xung quanh quả thụ cũng điên cuồng lao tới vết đứt gãy, chỉ trong chốc lát, quả thụ một lần nữa lại sinh trưởng. Thế nhưng linh khí tuôn vào vẫn chưa có đình chỉ, mà tiếp tục theo thân cây dồn ép hướng vào bên trong, cái cây càng điên cuồng sinh trưởng, cành lá trong nháy mắt gia tăng mấy lần, nguyên bản lúc trước cái cây chỉ cao có hơn một trượng bây giờ dĩ nhiên lại tăng vọt tới gần năm trượng, ngoài ra cành lá, cánh hoa, lại càng thêm rậm rạp khiến người ta thấy phải giật mình.

Dưới sự thúc giục không ngừng của linh khí, cành lá rất nhanh liền một lần nữa kết quả, một quả hai quả rồi ba quả, rất nhanh liền phủ đầy cành, số lượng đông đúc này làm cho ta có cảm giác cái cành cây có thể bị gãy bất cứ lúc nào.

Trái cây chín rất nhanh, nhưng so với trước còn lớn hơn mấy lần, ban đầu hồng quả chỉ to bằng nắm tay, thế nhưng lúc này cả đồng đều lớn bằng quả dưa hấu, treo ở trên cành nhìn rất quý dị.

Trác Tri Viễn giờ phút này hai chân cuối cùng đã đứng ở trên mặt đất, một khi cơ thể cùng mặt đất tiếp xúc, chân khí rối loạn trong cơ thể cũng bắt đầu trở nên an tĩnh lại, từ trong tứ chi bách hải thấp nhĩ chính kinh chậm rãi chảy trở về trong đan điền. Nhưng mà cũng không có dừng lại, mà là dội sau khi toàn bộ chân khí chảy trở về trong đan điền, lại hội tụ thành một dòng nước lũ, nhằm về phía nhâm mạch. Một đường lao về phía trước, tập trung lực lượng kinh người đập vào huyết vị liên hệ đến hai mạch nhâm đốc - huyết ngân giao*.

p/s: Có một sự nhầm lẫn mấy trang trước về tên. Phải là Nhậm Phi chứ không phải Nhâm Phi, rất xin lỗi các bạn về sai sót này.

* Sơ đồ mô tả hai mạch nhâm đốc

This image has been resized. Click this bar to view the full image. The original image is sized 756x798.

Click the image to open in full size.

+Mạch Đốc : Từ mũi lên đỉnh đầu vòng ra sau lưng tới hậu môn

+ Mạch Nhâm: Từ Miệng xuống ngực ,đan điền và cũng tới hậu môn

=> Khi đã thông mạch Nhâm Đốc Sinh Tử Huyền quan có nghĩa là có thể nối liền được hai mạch qua hậu môn.

* Về huyết ngân giao thì nó là huyết thứ 28 của đốc mạch, nằm ở trong vòm miệng, ở giữa kẽ môi trên và chân lợi

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nhâm Đốc Tương Thông !

Tình hình như vậy trước đây cũng từng xuất hiện qua, cơ hồ mỗi lần tu luyện "lao cung đệ nhất quyết" của 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】tới phần cuối thì đều sẽ xuất hiện tình trạng chân khí tụ tập đập vào huyết ngân giao. Chỉ là chưa có một lần thành công!

Nhưng mà, lúc này đây, chân khí trong cơ thể Trác Tri Viễn vô cùng dồi dào, đại khái là do cơ thể tiếp nhận rất nhiều thiên địa linh khí cùng với giới tử nguyên lực cho nên nhìn như một dòng nước lũ phóng mạnh về một cái thông khẩu chật hẹp. Điều này chỉ sẽ xuất hiện hai tình huống, một là trực tiếp đã thông thông khẩu chật hẹp, từ rãnh nhỏ biến thành đường cái . Hay hoặc là, thông khẩu vẫn như cũ bế tắc, chân khí chống đỡ không nổi liền sẽ tán ra khắp nơi, kết cục là nhất định sẽ đem nhâm mạch phá tan, Trác Tri Viễn cũng chỉ sợ từ nay về sau bị phế đi.

Trác Tri Viễn lẩm nhẩm thanh tâm minh niệm chú, bảo vệ chặt chẽ tâm mạch, về điểm này bạch quang giống như một liều thuốc an thần, đem phụ cận huyết ngân giao nằm giữa hai mạch nhâm đốc bảo hộ phòng thủ kiên cố.

Oanh một tiếng, Trác Tri Viễn đột nhiên cảm giác được cơ thể chấn động, lập tức một cảm giác thông suốt dâng lên trong đầu, huyết ngân giao ở giữa hai mạch nhâm đốc không ngờ nháy mắt đã được đã thông.

Chân khí không lồ như dòng nước lũ vẫn chưa có dừng lại, mà là sau khi từ nhâm mạch chảy vào đốc mạch, đi qua huyết bách hội trên đỉnh đầu một đường xuống phía dưới, trùng kích với thể sấm sét xuống huyết trường cường (Huyết là lạc của mạch Đốc, ở giáp cột sống, đi lên đầu, tán ra ở vùng đầu, đường phân bố vừa dài (trường) vừa cường, vì vậy gọi là Trường Cường). Sau đó lại tiếp tục phóng mạnh về huyết hội âm, khởi nguyên của hai mạch nhâm đốc.

Đã có kinh nghiệm thông quan một lần, Trác Tri Viễn tự nhiên biết đem một chút bạch quang nguyên bản đang bảo vệ tâm mạch dời về phía hội âm (huyết nằm giữa hậu môn và bộ phận sinh dục), vừa vận đem hội âm bao bọc bảo vệ trước dòng chân khí không lồ đang chảy ầm ầm tới. Lần này, càng là không có chút nào trở ngại liền một lần xông phá huyết hội âm, vĩ lực, giáp tích, ngọc chảm ba huyết vị thông suốt hai mạch nhâm đốc, hai mạch nhâm đốc của Trác Tri Viễn lúc này đây, rốt cuộc hoàn toàn thông suốt, tu tri của hắn, sắp tiến vào một giai đoạn hoàn toàn mới.

Tiếp theo đó, Trác Tri Viễn cũng cảm giác được tinh khí thần cả người thư thái, về điểm này là do thanh tâm minh niệm chú do các bạch sắc quang điểm hóa thành cũng đồng thời vỡ toang ra, giống như một trời sao phân tán vào hơn bảy trăm cái huyết đạo toàn thân, hơn nữa nhanh chóng mượn lấy thiên địa linh khí bổ sung, rất nhanh tạo ra hơn bảy trăm điểm sáng nho nhỏ, lóe sáng tại bên trong huyết đạo của Trác Tri Viễn.

Khi quái điều ở xa xa nhìn thấy Trác Tri Viễn, thì giống như nhìn thấy một cái ngân hà thu nhỏ, dưới một mảnh hồng sắc quang mang mãnh liệt, lại có vô số tiểu quang điểm màu trắng rực rỡ, mặc dù là hoàn toàn không hiểu biết gì về tu luyện, quái điều cũng hiểu được Trác Tri Viễn giờ phút này nhất định là đang tiến nhập trong một loại cảnh giới mà rất nhiều tu chân già ước mơ.

Thiên địa linh khí bốn phía vẫn đang không ngừng tuôn vào, kèm theo đó, còn có rất nhiều tiếng gào thét khủng bố của yêu thú...

Mấy tiếng gào thét từ xa truyền đến làm cho kẻ khác nghe thấy không khỏi sợ hãi, Trác Tri Viễn đột nhiên mở hai mắt ra, thì chứng kiến thấy từ bốn phương tám hướng, ước chừng hơn mười đầu yêu thú hình dạng khác nhau đang chạy như bay đến.

Trác Tri Viễn hét lớn một tiếng, cũng không biết dừng khí từ đâu đến, hai tay nắm chặt lóc xoáy đang hấp thụ thiên địa linh khí, đột nhiên đẩy về phía trước.

Một quả quang cầu cực lớn quỹ dị ở giữa không trung, vẫn không ngừng xoay tròn, hấp thụ lấy thiên địa linh khí liên tục không dừng nhìn giống như thiên địa linh khí là vô cùng vô tận vĩnh viễn không bao giờ hết.

Màu sắc của quang cầu từ đỏ rất nhanh biến thành đỏ sậm, đuổi dần hắc ám đi, thật giống như trên không trung mở ra một cái lỗ đen, mà đám yêu thú kia, chúng nó cùng chung một mục tiêu chính là quang cầu do thiên địa linh khí tạo thành này.

Trác Tri Viễn lúc đầu đối với điều này không hề hay biết, thế nhưng lúc này bỗng đột nhiên tỉnh ngộ, nhất quyết không thể để cho bọn yêu thú này nhảy vào bên trong quang cầu, nếu không, thiên địa linh khí vô cùng tinh thuần này, chỉ sợ có thể làm cho bọn yêu thú vốn không có linh trí này lấy được vô thượng linh trí, thậm chí còn có thể vượt qua quái điều có thể phát ra tiếng người kia.

Đổi lại là bình thường, bọn yêu thú này phạm là nhìn thấy địa bàn quái điều thường qua lại, tự nhiên là không dám tới gần, nếu không chỉ cần với một mỏ của quái điều, liền có thể đem chúng nó đánh về thành nguyên hình, một lần nữa trở thành giới tử nguyên lực phiêu phù trong thập vạn thâm uyên. Nhưng mà hôm nay Trác Tri Viễn tiếp dẫn thiên địa linh khí động tĩnh quả thật là quá mức khủng bố, thậm chí so với Nhậm Phi làm tám trăm năm trước, chỉ có là hơn chứ không có kém. Ngay cả năm đó Nhậm Phi dù cho đã đạt đến được cảnh giới tầng thứ hai nhị thức viên mãn, nhưng mà chân khí lúc đó lại không được hùng hậu như Trác Tri Viễn hiện giờ. Trác Tri Viễn tuy rằng như cũ chỉ ở cảnh giới tầng thứ nhất nhân thức viên mãn, nhưng do 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】hắn tu luyện quá mức quái dị, cho nên đối với sự tăng trưởng chân khí cơ hồ là một loại vô bờ vô bến.

Ngay mới vừa rồi, sau khi Trác Tri Viễn tiếp dẫn thiên địa linh khí phụ trợ chân khí trong cơ thể xuyên phá hai mạch nhâm đốc, chân khí của hắn trong cơ thể hắn làm sao chỉ hùng hậu hơn gấp đôi? Nếu đơn thuần so sánh mức độ hùng hậu của chân khí trong cơ thể, Trác Tri Viễn giờ phút này chỉ sợ không hề thua kém gì một tu chân giả ở cảnh giới tầng thứ ba nhị thức viên mãn hay thậm chí cả ở cảnh giới tầng thứ tư tị thức viên mãn

Những yêu thú hiện giờ cũng là người được xung quanh người Trác Tri Viễn giờ phút này linh khí quá mức hùng hậu, cho dù linh trí chúng nó còn thấp, nhưng cũng biết nếu như có thể cắn nuốt được linh khí tinh thuần mà Trác Tri Viễn đang tiếp dẫn, chẳng những có thể ngay lập tức đạt được vô thượng linh trí, còn có thể theo đó tu thành thân thể, không còn phải bị thập vạn thâm uyên này vây khốn nữa. Hấp dẫn bậc này cho dù là Trác Tri Viễn cùng quái điều mang cho chúng cảm giác nguy hiểm là cả đám có thể bị hồi phi yên diệt, một lần nữa hóa thành giới tử nguyên lực phiêu phù trong thập vạn thâm uyên, nhưng như cũ chúng vẫn lớn gan mà đến.

Cái gọi là thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng tương tự như thế, thiêu thân rõ ràng biết rõ hỏa diễm đủ để đem thân hình yếu ớt bé nhỏ của chúng nó thiêu thành tro bụi, nhưng vì khó có thể kháng cự lại sự ám áp của ánh sáng do hỏa diễm phát ra, mà bất chấp nhào vào trong.

Trác Tri Viễn vội vàng rút ra đoản kiếm giấu ở bên hông, chỉ nghe keng một tiếng, đoản kiếm theo đó ra khỏi vỏ. Trong nháy mắt, chân trời là một mảnh màu đỏ sậm đột nhiên xẹt qua một ánh sáng chói mắt, nhìn giống như một tia chớp cắt qua bầu trời, khiến cho đám yêu thú vốn đang chạy như bay đến nhất thời hơi khựng lại, lảo đảo trong phạm vi hơn trăm trượng, không dám tới gần.

Lúc này, Trác Tri Viễn mới có chút thời gian mà quan sát đám yêu thú này, giống như lúc ban đầu Trác Tri Viễn gặp con hỏa long kia, những yêu thú này tất cả đều là do hỏa diễm tạo thành, hình như là trong địa tâm của thập vạn thâm uyên này, không quản là yêu thú do giới tử nguyên lực nào hóa thành, thì đều cũng bị địa hỏa bao quanh, hình thành một đám yêu thú hỏa diễm

Đại đa số hơi thở yêu thú phun ra trong miệng, độ nóng đều không kém gì con hỏa long mà Trác Tri Viễn gặp lúc trước. Lúc ấy cũng chỉ có một mình con hỏa long kia đã liền đem Trác Tri Viễn đánh cho thân tàn ma dại, thiếu chút nữa là chết dưới ma trảo của nó. Nhưng mà hôm nay, Trác Tri Viễn đã sớm hơn xa ngày ấy, cho dù là gặp phải hơn mười đầu yêu thú như con hỏa long kia, cũng không hề sợ hãi, thậm chí trong lòng còn sinh ra một cảm giác chày bồng muốn thử nghiệm, sử dụng bọn yêu thú này làm nhóm đầu tiên thí luyện của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Đại Chiến Quân Thú!

Quái điều cũng là kinh ngạc không thôi, ngay cả sớm đã có linh trí, nó cũng không cách nào hiểu được, đám yêu thú này ngày trước ngay cả tới gần cũng không dám, chỉ dám đứng cách xa nó hơn ngàn trượng, thế mà hôm nay như thế nào mà cả đám giống như phát điên ùn ùn ồa đến. Ngay cả quang cầu do linh khí hóa thành kia đối với quái điều cũng có sức hấp dẫn rất lớn, nhưng lấy linh trí cũng nó còn chưa đủ để lý giải, những yêu thú này lại là vì ước vọng tu thành thân thể mà lũ lượt kéo đến.

Hú lên một tiếng, quái điều phóng thẳng lên cao, hai cánh đột nhiên mở ra cực hạn, từ không trung đáp xuống, không ngờ lại gây cho Trác Tri Viễn một loại cảm giác giả thiên tế nhật (bầu trời bị che khuất).

Trác Tri Viễn lớn tiếng gọi: "Điều huynh, quyết không thể để cho đám yêu thú này đến gần quang cầu linh khí kia!" Nói xong, đoản kiếm trong tay hắn vung lên, đem chân khí rót vào trong, tạo ra kiếm quang dài khoảng một trượng, gào thét lao về phía một con yêu thú có hình dáng như một con mãnh

hồ.

Quái điều nghe được lời này của Trác Tri Viễn, ngẫm hiểu, lập tức đánh về một con yêu thú gần linh khí quang cầu nhất. Với chỉ một mổ và một trao vào ngay thiên linh cái của một con yêu thú hình sói, con yêu thú kia chỉ kịp rên lên một tiếng giữa không trung, sau đó tách thành hai đoạn, lập tức hóa thành vô số giới tử nguyên lực rải khắp bầu trời, rồi lại chưa kịp tản ra, thì bị linh khí quang cầu kia hút vào trong.

Kiểm quang của Trác Tri Viễn cũng là đang đâm về đầu yêu thú thân hình con hồ, từ miệng con hồ một kiếm xuyên qua, không chút nào trở ngại thẳng đến phần đuôi, Trác Tri Viễn tiện tay vịn một cái, đầu yêu thú hình hồ kia thoát nhìn hung mãnh dị thường nhưng cũng chỉ kịp rên lên một tiếng, sau đó toàn thân run bần bật, rồi tuôn ra một đoàn quang hoa giống như huyết vụ, lập tức cũng bị linh khí quang cầu kia hoàn toàn cắn nuốt.

Những yêu thú còn lại thấy thế, cũng đều biết rõ thành bại đạt được thân thể hay không chính là ở chỗ xem ai có thể may mắn tránh thoát được công kích của Trác Tri Viễn và quái điều, vì thế chúng nhất tề ồ ạt đánh về phía Trác Tri Viễn. Theo chúng nghĩ, Trác Tri Viễn so với quái điều thì giải quyết dễ dàng hơn, đơn giản là chúng chưa từng thấy qua Trác Tri Viễn, vốn cũng không biết thực lực của hắn còn làm cho quái điều có chút run sợ. Chúng quy cũng vì nơi này quái điều đã chiếm cứ nhiều năm, chúng nó tự nhiên là sợ quái điều hơn.

Chỉ là Trác Tri Viễn trước đó chỉ có một thanh đoản kiếm thôi cũng đủ làm cho quái điều không dám đối đầu, hiện giờ sau khi tu luyện được 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, thì lại càng không thể so sánh nổi, Trác Tri Viễn giờ phút này cho dù trong tay không có kiếm, quái điều chỉ sợ tuyệt đối cũng không dám đối địch với hắn.

Trong miệng khẽ hừ một tiếng, Trác Tri Viễn liền nhảy lên rất cao, ước chừng phải hơn mười trượng, đoản kiếm trong tay phóng ra kiếm mang dài hơn một trượng, cực kỳ chói mắt, chém về phía hai đầu yêu thú.

Giữa không trung một tiếng động rất nhỏ vang lên, nghe giống như tiếng vải bị xé rách, nhìn lại thì thấy hai đầu yêu thú đã sớm bị mất đầu, nhưng mà do còn đã, nên vẫn hướng về phía Trác Tri Viễn vọt tới.

"Trừ!" Trác Tri Viễn trong miệng vãn chân khí, từ đầu lưỡi bắn ra, một đạo xuân lôi nổ vang trong thập vạn thâm uyên, thân mình hai con yêu thú vừa vịn đánh tới trước mặt Trác Tri Viễn.

Hoa khói đầy trời chói mắt, hai con yêu thú kia đã bị đánh tan xác thành giới tử nguyên lực, đồng thời hơn bảy trăm huyết đạo trong cơ thể Trác Tri Viễn cũng lóe ra hơn bảy trăm điểm sáng bạch quang chói mắt. Nhưng có một phần giới tử nguyên lực vọt tới bên người Trác Tri Viễn, không ngờ lại phát ra thanh âm xèo xèo giống như đem nước lạnh đổ vào đồng lửa đang cháy mạnh vậy.

Những giới tử nguyên lực này có chứa hỏa diễm, vừa tiếp xúc với cơ thể Trác Tri Viễn, liền giống như một đống lửa rơi vào biển rộng, căn bản không gây ra tác dụng gì, biến mất vô tung.

Trác Tri Viễn cũng cảm giác được những giới tử nguyên lực kèm theo hỏa diễm này hoàn toàn tiêu thất, nhưng mà bản thân nguyên lực lại xuyên thấu chen vào hơn bảy trăm huyết đạo trong cơ thể hắn, tại trong đó xoay chuyển lung tung, rất nhanh liền bị biến thành các điểm sáng trong huyết đạo, yên lặng lắng xuống.

Chém liên tục ba con yêu thú, Trác Tri Viễn lúc này tin tưởng rằng, trước mắt tuy còn có gần mười con yêu thú, nhưng mà Trác Tri Viễn nhìn thấy bọn chúng, lại chỉ thấy một đám thổ bị bó tay bó chân, căn bản chống cự không lại một kích của hắn.

Đoản kiếm trong tay huy động liên tục, xuân lôi ở đầu lưỡi nhiều lần bắn ra, từng đầu, từng đầu yêu thú kết cục giống như hai con yêu thú trước, bị chém thành hai đoạn, rồi sau đó bị xuân lôi trong miệng Trác Tri Viễn bắn trúng, hóa thành tro bụi, một bộ phận nhanh chóng bị linh lực quang cầu hấp thu, số khác thì đánh vào trên người Trác Tri Viễn, nhưng tất cả đều bị điểm sáng trong huyết đạo của hắn hấp thu hết.

Cùng lúc đó, quái điều tựa hồ cũng nhận ra sự hưng phấn của Trác Tri Viễn, mổ chim liên tục mổ xuống, hai lợi trảo không ngừng chụp vào thiên linh cái của yêu thú, tốc độ thì xem ra không thể so với Trác Tri Viễn. Trác Tri Viễn tiêu diệt được năm sáu con yêu thú, thì nó cũng đã đem ba con yêu thú đánh trở về thành giới tử nguyên lực, hoàn toàn bị linh lực quang cầu kia hấp thu.

Hơn mười con yêu thú nháy mắt chỉ còn lại bốn đầu, mà bốn đầu này tuy linh trí có hạn, nhưng chứng kiến thấy một người một chim dũng mãnh như vậy, cũng là sinh lòng thoái lui, làm sao còn muốn nhảy vào trong linh lực quang cầu, liền nhanh chóng xoay người chạy trốn. Đối với việc tu thành thân thể mà nói, sống sót tự nhiên là tốt hơn.

Nhưng mà, giờ phút này Trác Tri Viễn vẫn còn đang muốn chém giết, làm sao có thể mặc kệ để cho bọn chúng chạy trốn, trên không trung triển khai hai chân, đạp vào hư không tiến tới ba bước, mỗi bước ít nhất cũng cách nhau hai ba trượng, đã sắp đuổi kịp ba con yêu thú đang chạy trốn.

Miệng hô : "Điều huynh, con còn lại giao cho người!"

Quái điều kêu lên một tiếng, phóng lên cao, nhanh như thiểm điện truy về phương hướng con yêu thú cuối cùng, trong nháy mắt, con yêu thú này cũng không tránh khỏi kết cục của đám yêu thú cùng đi với nó, thân thể nguyên lực trải qua hàng ngàn năm mới lấy được dễ dàng hoá thành giới tử nguyên lực phiêu tán trên không trung.

Mà Trác Tri Viễn cũng không hề chậm chạp, sau khi đuổi kịp ba con yêu thú, đoản kiếm trong tay huy động liên tục, phương thức chém giết cũng ngày càng thuần熟. Những yêu thú này cho dù là lúc mạnh nhất còn không địch lại một kiếm của Trác Tri Viễn, thì huống chi giờ phút này còn đang phải chạy trốn? Trong chớp lát, bọn chúng tất cả đều hóa thành giới tử nguyên lực, từ đó biến mất khỏi thiên địa. Duy chỉ còn lại, là trước khi tiêu tán kêu rên lên một tiếng, giống như oán niệm vô tận.

Chứng kiến thấy mình bất quá chỉ là giờ tay nhắc chân liền có thể đem đám yêu thú nhìn như hung hãn này tiêu tán thành hư vô, trong lòng Trác Tri Viễn hưng phấn không thôi, ngửa mặt lên trời hét dài, từ đầu lưỡi lại bắn ra xuân lôi, nổ vang rất to, thậm chí còn làm cho quái điều tìm đập nhanh không thôi, vội vàng đập hai cánh bay về phía xa xa, sợ cuồng tính của Trác Tri Viễn đại phát giết luôn cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hoả Phượng Hoàng!

Quái điều đợi khi đã bay được khá xa, mới xoay người lại, thì chứng kiến thấy khối linh lực quang cầu giống như cái lỗ đen kia lúc này đã không còn xoay tròn, mà là phiêu phù ở giữa không trung, càng lúc càng lớn!

Trác Tri Viễn tựa hồ cũng mơ hồ cảm giác được sự nguy hiểm, thân thể sau khi nhẹ nhàng hạ xuống đất liền quay đầu nhìn lại, đồng dạng hắn cũng thấy được linh lực quang cầu đang chỉ lớn bằng một cái cối xay bánh trưởng lớn lên bằng một cái nóc xe của xa liền (xe vua đi), rồi sau đó không đợi Trác Tri Viễn kịp phản ứng, liền nổ ầm một tiếng, nhất thời, thiên địa bị một mảnh quang mang màu đỏ nhanh chóng bao trùm, che khuất cả bầu trời, trong đôi mắt của Trác Tri Viễn và quái điều chỉ thấy toàn là một màu đỏ của lửa.

Trong ánh sáng màu đỏ sậm rực rỡ chói lòa, có một con phượng hoàng ngũ sắc bay lên trời, một tiếng phượng hót vút thẳng trời cao, đôi cánh ngũ sắc giang rộng ra, sau đó hỏa diễm bùng cháy lên trên cơ thể của nó. Cái gọi là dục hỏa phượng hoàng Trác Tri Viễn lúc trước chỉ có nghe đọc qua trong sách cổ, thế nhưng lúc này được chân chính mục sở thị một con phượng hoàng bay lượn phía chân trời, trên người mang theo hỏa diễm mãnh liệt, vừa yêu diễm lại vừa uy mãnh khiến cho Trác Tri Viễn không khỏi sợ ngây người.

Quái điều giờ phút này cũng bất chấp sống chết của Trác Tri Viễn, theo bản năng thúc dục khi nhìn thấy vua của bách điều xuất hiện làm cho nó trong lòng sợ hãi, chỉ biết vỗ cánh liên tục bay trốn ra xa. Cho dù là nó ngày trước luôn là vương giả duy nhất trong thập vạn thâm uyên này, không có yêu thú nào dám nguyền cùng nó đối địch, nhưng mà hiện giờ nó nhìn thấy phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, cũng chỉ có nước học tốc mà chạy biến! Trong khi đang chạy trốn, nó lại suy nghĩ, Trác Tri Viễn này, gây ra động tĩnh như thế nào còn muốn lớn hơn so với Nhậm Phi tiêu từ ~~~~~ nhớ năm đó sau khi Nhậm Phi tiếp dẫn thiên địa linh khí, bất quá cũng chỉ tạo ra một khối quang cầu to bằng nắm tay, hơn nữa hoàn toàn không có dự đến loài yêu thú nào, cuối cùng đem khối linh lực quang cầu kia toàn bộ đánh nhập vào trong bảo thụ, cho nên mới khiến hồng quả trên bảo thụ vốn chỉ lớn bằng quả anh đào thì nay đã to bằng nắm tay.

Trác Tri Viễn này ngược lại còn giỏi hơn, không cần quang cầu thành hình, cũng đã làm cho hồng quả lớn bằng quả dưa hấu, cuối cùng còn tạo ra khối quang cầu to bằng một cái cối xay, thậm chí bây giờ còn tạo ra một đầu phượng hoàng giống như đã có thân thể...

Trác Tri Viễn cũng bị những việc xảy ra trước mắt dọa đến sợ ngây người, hắn bất kể thế nào cũng nghĩ mãi không ra, đang yên đang lành thế này đột nhiên sao lại xuất hiện một con phượng hoàng được xưng là vua của bách điều này đây?

Phượng hoàng quanh quẩn trên không trung nửa vòng, đôi cánh ngũ sắc nhẹ nhàng run lên, hỏa diễm bám trên thân thể liền tựa như sấm sét phóng xuống dưới, nếu như Trác Tri Viễn bị hỏa diễm này nện trúng, cho dù là hắn có thiên y hộ thể, đồng thời còn có thanh tâm minh niệm chú tán nhập bên trong huyết đạo bảo hộ, chỉ sợ cũng ngay tức khắc bị đốt thành hỏa nhân.

Giờ phút này cũng chỉ có thể dựa vào uy lực của đoàn kiếm, một nửa vòng tròn do kiếm quang múa lên tạo thành, đem thân thể Trác Tri Viễn bao bọc bên trong, hỏa diễm đập vào vòng kiếm quang bảo hộ, lập tức tạo ra những tiếng nổ mạnh, nghe tựa như tiếng sấm trong đêm giông bão.

Khi hỏa diễm không còn trên bầu trời phóng xuống nữa, màn hào quang do kiếm quang tạo thành cũng vỡ vụn ra, tiêu tán hoàn toàn!

Phượng hoàng chứng kiến Trác Tri Viễn không ngờ ngăn cản được hỏa diễm của nó chụp đến, không khỏi giận dữ, trong miệng kêu lên không ngừng, hai cánh khép lại, mỏ chim không ngừng phát ra tiếng rú to, lập tức hướng về phía Trác Tri Viễn bay tới.

Trác Tri Viễn cũng không biết mình có thể hay không ngăn cản được công kích của phượng hoàng, nhưng mà vừa rồi cảm giác được màn hào quang do kiếm quang biến thành cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản được hỏa diễm trên người phượng hoàng phóng xuống, tự nhiên cũng không dám dễ dàng thử, hai chân đạp mạnh trên mặt đất, phi người ra sau.

Đoàn kiếm một lần nữa chém ra, giờ phút này dưới tình thế cấp bách, kiếm quang không ngờ rời kiếm mà bay thẳng về phía phượng hoàng. Phượng hoàng đối với kiếm quang này tựa hồ kinh thường không thêm để ý, vẫn tiếp tục bay lên phía trước.

Kiếm quang xuyên vào trong cơ thể phượng hoàng, sau đó rất nhanh từ bên trong xuyên ra ngoài, phượng hoàng cảm thấy đau đớn khiến cho nó càng thêm phẫn nộ, chỉ hơi khựng lại một chút, tốc độ liềng càng tăng nhanh hơn, rất nhanh liền đem khoảng cách giữa nó và Trác Tri Viễn kéo lại gần rất nhiều.

Chứng kiến kiếm quang dễ dàng xuyên thấu cơ thể phượng hoàng như vậy, Trác Tri Viễn liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra phượng hoàng này còn chưa có ngưng luyện xong toàn bộ thân thể, cũng chỉ vèn vện như đám yêu thú vừa rồi, có điều là cường hân hơn gấp mấy lần mà thôi. Chỉ cần còn chưa ngưng luyện ta thân thể, Trác Tri Viễn cũng không ngại đấu một trận.

Bất quá con phượng hoàng này hiển nhiên so với hỏa long kia đáng sợ hơn, tuy rằng vẫn chưa ngưng luyện ra thân thể, nhưng mà chỉ sợ còn cách với điều này không còn xa nữa. Hơn mười con yêu thú được tạo bằng giới tử nguyên lực đều bị quang cầu do Trác Tri Viễn tạo ra hấp thu hết, nhờ vào thiên địa linh khí dồi dào, lúc này mới sinh ra con hỏa phượng hoàng này.

Cũng may là con hỏa phượng hoàng này chỉ là mới sinh, đối với khổng chế thân thể, đôi cánh còn xa mới đạt được trình độ như hỏa long, Trác Tri Viễn ngược lại thì có vẻ trội hơn, hơn nữa từ ngày đó tới nay, tu tri cũng đề cao lên không ít, không còn giống như lúc gặp hỏa long nữa là chỉ lo liều mạng chạy trốn. Hiện tại đối phó với hỏa phượng hoàng thực lực còn mạnh hơn, Trác Tri Viễn trong lúc chạy trốn, còn có lực đánh trả.

Nhưng mà thường xuyên như vậy, Trác Tri Viễn cũng phát hiện, chỉ dựa vào đoản kiếm trong tay tựa hồ vẫn rất khó thương tổn đến hỏa phượng hoàng, dù sao hỏa phượng hoàng chính là do giới tử nguyên lực hóa thành, kiếm quang của đoản kiếm rõ ràng đã đem hỏa phượng hoàng này chém làm hai đoạn, nhưng mà trong nháy mắt nó liền nhanh chóng tụ lại làm một, hơn nữa kiếm chiêu của Trác Tri Viễn còn làm cho nó càng phần nộ, rít gào không ngừng, đôi cánh mỗi lần vỗ là đều làm cho một mảng đất lớn cháy thành than.

Trác Tri Viễn đột nhiên nhớ tới ngày đó chính mình cuối cùng có thể đem hỏa long kia đã bại là hoàn toàn dựa vào tu tri nhãn thức viên mãn của chính mình, nhất là hai đạo hồng quang bắn ra từ hai mắt, đây mới thật sự là uy hiếp chính yếu đối với những yêu thú do giới tử nguyên lực biến thành.

Mất thấy hỏa phượng hoàng càng ngày càng nổi giận, hỏa diễm xung quanh người bùng cháy càng lúc càng dữ dội, Trác Tri Viễn dù là hiện giờ đã đã thông được hai mạch nhâm đốc, hơn bảy trăm cái huyết đạo cả người đều được thanh tâm minh niệm chủ bảo hộ, sớm đã đạt tới cảnh giới nóng lạnh bất xâm, nhưng cũng cảm giác được mỗi lần hỏa phượng hoàng đánh tới, thì hỏa diễm trên người nó khiến cho bộ mặt của hắn cảm thấy bỏng rát.

Đáng sợ nhất chính là, dưới sự trùng kích không ngừng, tựa hồ như hỏa phượng hoàng đang không ngừng lớn dần. Lúc ban đầu xuất hiện, cũng bất quá chỉ là có hình thái của phượng hoàng, thân thể này toàn bộ là do hỏa diễm tạo thành. Nhưng mà hiện tại, Trác Tri Viễn lại rõ ràng thấy cơ thể cùng mây sắc của con phượng hoàng này đang yên lặng phát sinh biến hóa, tuy rằng còn chưa giống với phượng hoàng ngũ sắc trong truyền thuyết sắc sở khóa mất, nhưng lông chim đã bắt đầu xuất hiện hồng lục giao nhau, phần đuôi thì càng ngày càng dài. Lông chim ở phần cánh đuôi là phát sinh biến hóa rõ ràng nhất, hiện tại đã phân ra ba màu kim, lục, hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tam Sắc Vĩ Dực!

Trác Tri Viễn mới vừa ý thức được điểm này, thì ở xa xa quái điều tuy rằng tìm đập nhanh không thôi cũng vào lúc này sốt ruột cùng với Trác Tri Viễn tiến hành câu thông :Tiểu tử họ Trác, ngươi phải cẩn thận, phượng hoàng này đang không ngừng hấp thu thiên địa linh khí xung quanh, nhìn tình trạng này, sợ là không còn bao lâu nữa là nó có thể ngưng luyện ra thân thể, đến lúc đó nó còn khó đối phó hơn !

Nghe được lời này của quái điều, Trác Tri Viễn liền hoàn toàn minh bạch thể cuộc trước mắt, phượng hoàng này là do giới tử nguyên lực của hơn mười con yêu thú tạo thành, mà mỗi con yêu thú này không con nào không phải là tu luyện hơn mấy trăm mấy ngàn năm thậm chí có thể hơn. Tất cả những yêu lực này tập trung về cùng một chỗ, sự khủng bố của nó giúp cho phượng hoàng có được trình độ ngưng luyện ra thân thể. Chỉ bất quá phượng hoàng này do mới sinh, nên nó còn có chút chưa thuần thục cách vận dụng các yêu lực này mà thôi, một khi đợi nó hoàn toàn thích ứng với thân thể này, chỉ sợ nó rất nhanh liền có thể trở thành yêu thú thứ hai trong thập vạn thâm uyên ngưng luyện ra thân thể ----- yêu thú đầu tiên, đương nhiên chính là quái điều sớm có linh trí kia.

Giờ kiếm hoành ngang trước ngực, hai chân Trác Tri Viễn giậm xuống đất, chân khí toàn thân cấp tốc lưu chuyển. Nhảy vọt lên một cái, quả thật là thân nhẹ tựa chim én, chỉ thấy cơ thể Trác Tri Viễn chậm rãi lên cao, thậm chí nhìn giống như là chân đạp mây xanh phi lên trời cao.

Hỏa phượng hoàng kia cũng là có chút kinh ngạc nhìn nhân loại nhỏ bé trước mắt này, như thế nào đột nhiên có thể trong chớp mắt bay vút lên cao, ngay sau đó rơi vào mặt nó là một mảnh quang hoa chói mắt, đoản kiếm trong tay Trác Tri Viễn giống như đột nhiên biến thành thân khí hùng mạnh có thể bổ núi ngàn sông, kiếm quang này dài chừng hơn một trượng, chiều rộng của lưng kiếm ít nhất cũng bằng chiều rộng thân thể của một người trưởng thành.

Cự kiếm từ trời cao giáng xuống!

Oanh long long !!! Oanh long long !!!

Sau khi đánh xuống, cả sơn cốc đều mang vẻ sắp có cơn mưa lớn mùa hè trút xuống, mà trên trời còn vang tiếng sấm ì ùng, mà khí thế của một kiếm này của Trác Tri Viễn cũng đã tới cực hạn, khi kiếm quang đang hạ xuống cơ thể của hỏa phượng hoàng, thì lại đột nhiên tăng vọt thêm một trượng, dù là hỏa

phượng hoàng cũng phải lộ ra ánh mắt kinh hãi, vội vàng lắc mình muốn vỗ cánh chạy trốn, nhưng mà nào kịp với tốc độ sấm sét của cự kiếm trong tay Trác Tri Viễn.

Sau khi một kiếm này đánh xuống, thân thể hỏa phượng hoàng liền bị chém xéo thành hai đoạn. Trác Tri Viễn một kích đắc thủ, vẫn không có bỏ qua, lại nâng tay lên, thừa dịp kiếm quang cự đại của đoàn kiếm chưa biết mất hoàn toàn, một lần nữa đem thân thể của hỏa phượng hoàng tiếp tục chém thành hai đoạn. Lưng kiếm lật qua mạnh mẽ chém vào trên phần cánh đuôi ba màu, không ngờ liền đem phần cánh đuôi cơ hồ đã từ giới tử nguyên lực hóa thành thực thể chém thành những mảnh nhỏ.

Đây chính là bộ vị đầu tiên trên người hỏa phượng hoàng hóa thành thực chất, những bộ phận khác vẫn còn là hư ảo ! Nhưng trái lại vì vậy mà nó đã trở thành nhược điểm trên cơ thể của hỏa phượng hoàng.

Bị Trác Tri Viễn làm thành như vậy, cánh đuôi khó khăn lắm mới ngưng luyện thành thực chất, thế nhưng lại đang từ từ biến thành giới tử nguyên lực phiêu phù trong thiên địa, điều này làm cho hỏa phượng hoàng tức giận rít gào một tiếng, lắc đầu vẩy đuôi trước tiên đem bốn phần thân thể hợp lại với nhau - không, chỉ là lắc đầu thôi không có vẩy đuôi, giờ phút này hỏa phượng hoàng đã không còn có cánh đuôi để có thể mà vẩy, từ xa nhìn lại, nhìn thế nào cũng không thấy giống phượng hoàng, mà trái lại giống một con dâ trĩ trọc đuôi hơn.

Mỏ chim do hóa điểm hóa thành liên tục nhắm về phía Trác Tri Viễn mổ tới, Trác Tri Viễn giờ phút này thân hình không ngừng truy xuống, dù là thân thể của hắc cường hãn, muốn trên không trung tránh né đi những cú mổ này, thì nói có vẻ dễ hơn làm. Mắt thấy bóng dáng mỏ chim hùng hực thiêu đốt phẳng phát ánh kim sắp mổ trên người mình, Trác Tri Viễn cũng chỉ có thể đem đoàn kiếm hoành ngang trước ngực, mượn dùng uy lực của đoàn kiếm ngăn cản trọng kích của mỏ chim kia.

Keng ! Keng keng keng!

Liên tiếp mấy đòn, bên tai Trác Tri Viễn truyền đến hơn mười tiếng vang do kim chúc chạm nhau phát ra, ngay cả khi có đoàn kiếm chắn ở trước ngực, nhưng hắc cường hãn bị hơn mười cú mổ mạnh mẽ sinh ra lực lượng khổng lồ, trực tiếp bay ngược ra phía sau.

Giữa không trung, Trác Tri Viễn cảm thấy yết hầu ngọt lịm, lập tức hướng bầu trời phun ra một ngụm tiên huyết. Dưới cú mổ của hỏa phượng hoàng này, không ngờ lại có thể làm cho Trác Tri Viễn thụ thương nghiêm trọng như thế.

Bằng thân thể hiện tại của Trác Tri Viễn, chẳng những hai mạch nhâm đốc đã được đả thông, hơn nữa khí bản trong cơ thể cũng đều bị xóa sạch không còn, cho dù là Mã Thiên Nhai, Trác Tri Viễn cũng có thể ngạnh kháng một hai chiêu, nhưng mà dưới một kích này của hỏa phượng hoàng, thì lại đang bị thụ thương nghiêm trọng.

Vén vén chỉ là lúc này đây, Trác Tri Viễn mới nhìn ra lực công kích của hỏa phượng hoàng này thật đúng là cường đại, tốc độ hơn nữa lại cực nhanh khiến cho người khác phải hoa cả mắt. Cho dù là dưới nhãn thức viên mãn của Trác Tri Viễn, chỉ cần ngưng thần nhìn kỹ, thì bất luận động tác của người nào cũng sẽ bị chậm lại dễ nhận thấy, nhưng mà tại đây trước hỏa phượng hoàng này, lại không thể chịu nổi một kích. Nó liên tục mổ mười nhát, nhưng theo Trác Tri Viễn nhìn thấy tựa hồ chỉ là vén vén một nhát mà thôi, nhưng mà trên thân thể rõ ràng cảm giác được là va chạm liên tục không ngừng hơn mười lần.

Bất quá cứ như vậy, Trác Tri Viễn trải lại càng thêm tin tưởng, hỏa phượng hoàng này có lẽ chủ yếu cũng chỉ là nhờ vào có tốc độ cực nhanh, nếu đơn thuần lực lượng một cú mổ của nó, Trác Tri Viễn chỉ sợ căn bản sẽ không phải chịu thương tổn gì.

Mặc dù là đang bị thương, nhưng Trác Tri Viễn vẫn như cũ là hơi vận hồng, thân hình phóng vọt lên, đoàn kiếm trong tay huy động liên tục, hắc giờ phút này không ngờ là muốn cùng với hỏa phượng hoàng kia so tốc độ, thử nhìn xem là tốc độ mổ của hỏa phượng hoàng nhanh hay là đoàn kiếm trong tay hắc nhanh hơn.

Trên không truyền đến tiếng kim chúc chạm nhau kéo dài không dứt, mỏ chim của hỏa phượng hoàng tựa hồ cũng hóa thành thực chất, cùng với đoàn kiếm của Trác Tri Viễn trên không liên tục va chạm ít nhất hơn mười lần. Thân thể Trác Tri Viễn trên không bay rót ra ngoài, đụng vào trên vách đá dựng đứng, khiến cho đá đá không ngừng rơi xuống phủ đầy mặt đất. Bất quá, nhìn tuy tưởng rằng vô cùng thâm thâm, thế nhưng Trác Tri Viễn vốn đã nương vào lực bay hóa giải phần lớn lực lượng của hỏa phượng hoàng, hỏa phượng hoàng kia so với hắc cũng không mấy tốt hơn, dù cho mỏ chim đã sắp hóa thành thực chất, hơn nữa còn mơ hồ lộ ra kim quang, nhìn thật giống như mỏ chim này được làm bằng vàng. Nhưng mà dưới hơn mười kiếm liên tục của Trác Tri Viễn, bằng vào sự sắc bén của đoàn kiếm chém liên tục vào hỏa phượng hoàng, một kích cuối cùng một người một chim tách ra, hỏa phượng hoàng bay ra ngoài rất xa, đập vào trên một cây đại thụ, nháy mắt đem đại thụ đốt thiêu thành tro tàn, mà bản thân hỏa phượng hoàng, khi bay giữa không trung, nhìn thấy Trác Tri Viễn, không ngờ trong lòng cũng sinh ra một tia sợ hãi.

Nhưng mà Trác Tri Viễn căn bản không có dừng lại, đưa tay ra sau đánh một quyền lên vách đá dựng đứng, hai chân đạp mạnh, thân thể liền giống như một chiếc tên nhọn bắn thẳng ra. Mũi nhọn, tự nhiên chính là thanh đoàn kiếm trong suốt cơ hồ không gì không phá được.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Vân Sóng Hồng Quang!

Hỏa phượng hoàng biến sắc, thân là vua của bách điều, nhưng chứng kiến thấy Trác Tri Viễn như sấm sét bay đến, đã bị khí thế hấn dọa cho sợ khiếp, nào còn dũng khí đối chiến với hắn, vội cấp tốc vỗ mạnh hai cánh, bắn lên không trung, rồi sau đó chuyển người lại bay biến, nhìn thấy thì tốc độ chạy trốn khó ai có thể sánh bằng! (đúng là boss chim có khác công kích không những mạnh mà chạy cũng chẳng chim nào chạy nhanh bằng)

Quái điều ở xa xa sau khi chứng kiến thấy, thật sự nhìn không được mà lấy một bên cánh dụi dụi mắt, tuy rằng hành động thuần túy của loài người này chẳng khác gì việc tám trăm năm về trước quái điều bị Nhâm Phi rượt đánh, nhưng là nó vẫn cứ dụi mắt, rồi há mồm tròn mắt, trong lòng thầm nói: đó có còn là Vua của bách điều không? Nó không xứng làm vua của loài chim chúng ta mà !

Mặc dù là hỏa phượng hoàng trốn chạy vô cùng mau, nhưng nó vẫn bị Trác Tri Viễn đuổi kịp, tư thế không đổi, cả người cùng với kiếm một đầu đâm vào trong cơ thể khổng lồ của hỏa phượng hoàng. Con hỏa phượng hoàng này thực là quá mức cự đại rồi, Trác Tri Viễn đối với hỏa phượng hoàng mà nói, cơ hồ chỉ to bằng cộng lông chim của nó. Nhưng cho dù là như thế, cả người Trác Tri Viễn cùng với đoàn kiếm sau khi xuyên vào thân thể hỏa phượng hoàng, lại ở trong cơ thể của nó chém loạn tứ tung ít nhất là hơn hai mươi kiếm, mỗi một kiếm là đều chém vào bộ vị trong cơ thể của hỏa phượng hoàng vừa mới hóa thành thực chất. Có lúc là một nhúm lông chim màu sắc sặc sỡ, có khi chỉ là một khối nội tạng còn chưa hoàn toàn thành hình...

Trong chốc lát, Trác Tri Viễn lại từ trong cơ thể hỏa phượng hoàng xuyên ra , trên mũi kiếm, rõ ràng có một vật to bằng nắm tay nảy lên trên đó.

Thứ này, không ngờ chính là trái tim mà hỏa phượng hoàng vừa mới ngưng luyện ra, nhưng mà còn chưa có thành hình hoàn toàn, nếu không cũng không chỉ ta bằng nắm tay, ít nhất nó cũng phải lớn bằng một gian phòng ốc lớn!

Hỏa phượng hoàng giờ phút này hoàn toàn bị chọc giận, mỗi hận đứt đuôi vừa rồi, đã muốn khiến nó không thể nhìn được, mà hiện tại, một ít nhục thân thật vất vả mới ngưng luyện ra, lại bị Trác Tri Viễn một chiêu này không lưu tình chút nào toàn bộ chém rụng. Những bộ phận bị chém rụng này, lại cần một lần nữa ngưng luyện mới được, hỏa phượng hoàng trên không trung gào mấy tiếng, trong hai mắt hồng sắc quang mang lóe ra, không còn né tránh chạy trốn nữa, mà là tại giữa không trung thân hình khổng lồ của nó cơ hồ ở nguyên tại chỗ xoay cái đầu lại, quang mang màu vàng chói mắt một lần nữa ánh ra từ mỏ chim, hung tợn mổ về hướng Trác Tri Viễn đang sức cùng lực kiệt.

Mục tiêu của mỏ chim, chính là cánh tay phải cầm kiếm của Trác Tri Viễn ! Hỏa phượng hoàng tuy rằng mới bị Trác Tri Viễn chém rụng hết bộ phận thân thể vừa mới ngưng luyện ra, nhưng mà linh trí của nó tăng thêm thì Trác Tri Viễn lại không thể loại bỏ, nó tự nhiên có thể nhìn ra được, trước mắt trên người Trác Tri Viễn, uy hiếp lớn nhất đối với chính mình chính là thanh đoản kiếm trong suốt phát ra bạch quang chói mắt kia. Nếu chính mình không nhanh chóng đánh bay vũ khí của Trác Tri Viễn, thì tiểu tử này sớm hay muộn sẽ đem toàn bộ bộ phận trên người ngưng luyện ra chém rụng, thẳng đến khi hỏa phượng hoàng bị phân liệt tan rã, chỉ sợ cũng không còn có thể ngưng luyện ra thân thể đầy đủ nữa !

Quái điều ở xa xa chứng kiến một kích này của phượng hoàng, trong lòng không khỏi hét to một tiếng không tốt, lại nhìn sang Trác Tri Viễn, hiện giờ đang bị hỏa phượng hoàng mổ đến chính giữa cánh tay phải của hắn...

Trác Tri Viễn mất thấy mỏ chim hỏa phượng hoàng đang nhắm thẳng đến cánh tay phải của mình liền biết nguy hiểm, chính mình vừa rồi chém liên tục, thủy chung không cách nào chém đứt cái mỏ chim của hỏa phượng hoàng, mà trước mắt, đây cũng là vũ khí mạnh mẽ nhất của hỏa phượng hoàng dùng để đối phó chính mình.

Thời gian cấp bách không để cho Trác Tri Viễn tiếp tục suy nghĩ, đôi mắt hắn trợn lên, muốn thấy rõ ràng thế tới của mỏ chim, cánh tay phải cũng đồng thời hươ lên theo vòng tròn, muốn dùng đoản kiếm trong tay cứng đối cứng với cái mỏ chim của hỏa phượng hoàng, trong vài lần thử, Trác Tri Viễn cũng biết thanh đoản kiếm này tuyệt đối là thần binh lợi khí, đừng nói là thân thể hỏa phượng hoàng còn chưa hoàn toàn ngưng luyện hoàn toàn, cho dù là một đầu hỏa phượng hoàng thật sự ở trước mặt mình, hắn cũng có thể mười phần năm chắc cùng nó cứng đối cứng...

Thế nhưng lần này, tình huống quỷ dị một lần nữa xuất hiện, thế tới của mỏ chim nguyên vốn hắn là tại trong mắt Trác Tri Viễn càng ngày càng chậm, do đó Trác Tri Viễn có thể chuẩn xác nhắm trúng mục tiêu là cái mỏ chim.

Nhưng chẳng biết tại sao, cùng lúc với hồng quang trong mắt Trác Tri Viễn càng thịnh thì cú mổ của mỏ chim ngược lại tạo ra mấy đạo tàn ảnh, tại trong mắt Trác Tri Viễn chẳng những không có bị phân giải trở nên càng ngày càng chậm, mà là càng lúc càng mau lẹ!

Hai mắt Trác Tri Viễn càng trừng to, trong con mắt, mỏ chim đã được chiếu ra đến mấy hình dạng, lúc ban đầu là cực kỳ khổng lồ tương đương với một người trưởng thành, nhưng mà theo khoảng cách giữa Trác Tri Viễn và mỏ chim càng ngày càng gần, ngược lại là trở nên càng lúc càng nhỏ. Mà khi mỏ chim của hỏa phượng hoàng gần như chạm vào cánh tay của Trác Tri Viễn, hắn liền hoảng sợ phát hiện, mỏ chim này không ngờ lại có thể ngưng tụ thành một điểm cực nhỏ, cơ hồ chỉ lớn bằng cái vôi hút máu người của con muỗi !

Thầm kêu một tiếng không ổn, Trác Tri Viễn chỉ cảm thấy được cánh tay phải của mình của mỏ chim của hỏa phượng hoàng chạm nhau, không có chút nào thống khổ, cánh tay nhanh chóng đã bị xuyên qua, nhưng lại không có một giọt máu nào chảy ra, mà Trác Tri Viễn cũng không có cảm giác đau đớn.

Hỏa phượng hoàng một kích đắc thủ, còn đang âm thầm đắc ý thì đột nhiên kinh hãi phát hiện, đoản kiếm trong tay Trác Tri Viễn, không ngờ không hề như nó mong muốn rời tay bay đi, mà vẫn chặt chẽ nằm trong tay Trác Tri Viễn.

Khi hỏa phượng hoàng còn đang sững sờ, hồng quang trong mắt Trác Tri Viễn liền tăng vọt lên ngưng tụ thành hai cái cột lửa, cuốn về phía hỏa phượng hoàng mang theo gió mạnh cực nóng, thậm chí so với hỏa phượng hoàng còn mãnh liệt hơn vài phần!

Đối mặt với hai cột lửa hung mãnh như thế, ngay cả hỏa phượng hoàng vốn là lấy hỏa diễm làm cơ thể, cũng không dám xem thường. Hai cánh đồng thời vỗ mạnh cuộn lại, bụi đất trên mặt đất cháy đen nhất tề bị lực vỗ này cuốn cuộn lên, nhắm thẳng Trác Tri Viễn đánh tới.

Lúc này đây, Trác Tri Viễn một lần nữa thấy được tình huống cổ quái vừa rồi, động tác đập cánh tạo gió của hỏa phượng hoàng rõ ràng không có khả năng so với cú mổ của mỏ chim nhanh hơn, nhưng tại trong mắt Trác Tri Viễn trông thấy, hai cánh của hỏa phượng hoàng dường như căn bản không thể thấy rõ, bất quá chỉ thấy lông chim lửa đầy trời, hai cánh của hỏa phượng hoàng đã cùng với hồng quang trong đôi mắt của hắn bắn ra đụng nhau...

Oanh!

Thiên địa tựa hồ biến sắc, cho dù quái điều đã bay cách xa nơi chiến đấu chừng vài dặm, nhưng vẫn bị dư lực của va chạm giữa hai cánh của hỏa phượng hoàng và hồng quang trong mắt Trác Tri Viễn chạm vào nhau lan đến. Quái điều chỉ cảm thấy giống như ở phía trước có từng đợt lực lượng hình sóng, hướng tới chính mình từng đợt từng đợt thổi quét tới, cơ hồ làm cho thân thể của nó cuốn lên giữa không trung nếu không phải nó thấy thể không ổn liền quay đầu bay đi, thì không chừng cũng đã bị sóng lực đánh cho thất điên bát đảo.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Thăng Cấp Nhĩ Thức!

Càng làm cho quái điều sợ hãi nhất, là khi nó dừng bay quay đầu lại nhìn thì chứng kiến thấy, từng vòng từng vòng vân sóng màu đỏ lấy Trác Tri Viễn làm trung tâm đang không ngừng không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, cảnh tượng này mà ở thế giới bình thường có lẽ cũng không có mấy kỳ quái, nhưng mà tại đây trong thập vạn thâm uyên vốn thiên địa được bao phủ bằng một màu đỏ sậm thì tuyệt đối làm cho bất kỳ ai nhìn thấy cảnh tượng này mà không khỏi kinh thán. Trong trời đất chỉ toàn là màu đỏ, rồi lại thêm các vòng vân sóng màu đỏ dập dờn, nhìn thật giống như gợn sóng lăn tăn trên hồ nước xanh thẳm.

Quái điều đương nhiên không biết được, Trác Tri Viễn lúc này đang tiến nhập vào một loại trạng thái hoàn toàn mới mẻ.

Lúc trước giao chiến với hỏa long, Trác Tri Viễn cũng đã từng bị buộc bức ra bạo phát tiềm ẩn, hồng quang trong mắt lúc đó vô cùng mãnh liệt. Nhưng mà lần đó, mặc dù là Trác Tri Viễn lấy loại phương thức bạo phát tiềm ẩn giết chết con hỏa long kia, nhưng chính mình là cũng bị ảnh hưởng theo sự chấn động của vụ nổ mạnh, có thể nói là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm (chẳng khác gì là liều chết)

Nhưng mà lần này hắn bị hỏa phượng hoàng mổ trung tay phải, nhưng lại không cảm giác chút đau đớn nào, xem ra cánh tay phải của hắn vốn không phải bình thường. Đây là kết quả ngoài dự tính của Trác Tri Viễn, cho nên hắn tinh thần gấp gáp một lần nữa đem tiềm năng bạo phát ra, hồng quang trong mắt cùng với hỏa phượng hoàng đụng nhau, phát ra chấn động kinh thiên động địa. Nhưng mà Trác Tri Viễn lần này trong chấn động, hình như lại không bị thương tổn gì, hắn ở trung tâm vụ nổ, cảm giác được hai lỗ tai của mình giống như mất đi tác dụng, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến việc hắn nghe được động tĩnh xung quanh.

Loại cảm giác này phi thường vi diệu, Trác Tri Viễn có thể cảm giác được rõ ràng chính mình nghe được toàn bộ thanh âm, nhưng lại có thể không phải dùng tai nghe thấy, giống như là mười vạn tám nghìn cộng lông toàn thân hắn đều có chức năng như một cái tai, toàn bộ thanh âm khác nhau đều được từ những lỗ chân lông bắt đồng truyền đến trong đầu. Một bộ phận lỗ chân lông nghe được tiếng rống lên của quái điều ở ngoài vài dặm, một bộ phận lỗ chân lông lại nghe được sự chấn độ do vụ nổ mạnh tạo ra, còn một bộ phận lỗ chân lông có thể từ trong tiếng nổ mạnh, phân biệt ra tiếng hú cuối cùng của hỏa phượng hoàng...

Tiếng gió, thanh âm của lá cây lay động, chấn động kịch liệt của những vật xung quanh như thanh âm của cây cối ngã xuống, đất đai bị thiêu đốt... thậm chí cả tiếng vang không khí chấn động rất nhỏ phát ra từ các vân sóng màu đỏ trên người hắn đang tỏa ra xung quanh, vân vân và vân vân, toàn bộ âm thanh đều bị hấp thu hết, không giống như trước đây, toàn bộ âm thanh là đều chui vào trong tai, thanh âm rất nhỏ thì không thể nghe thấy.

"Ta hiểu rồi ! Tu luyện nhĩ thức là làm cho thân thể cùng toàn bộ âm thanh tạo thành sự cộng hưởng, hơn nữa, có thể phân biệt được hết nguồn gốc của âm thanh, đem chúng phân loại ra, bằng không chúng chỉ là một mớ âm thanh hỗn tạp. Chỉ cần tu luyện giả nguyện ý, hắn thậm chí có thể dùng mũi để 'nghe' bằng hữu nói chuyện, dùng lông bàn chân để nghe tiếng kêu của con dế mèn trong bụi cỏ xa ngoài ba dặm, đồng thời còn có thể dùng đầu lưỡi nghe được âm thanh của máu chảy trong cơ thể mình.

Trác Tri Viễn trong nháy mắt đã bừng tỉnh hiểu ra, cũng đột nhiên minh bạch vừa rồi tại sao động tác của hỏa phượng hoàng càng nhìn càng nhanh, điều này hoàn toàn là do hắn đã chạm vào bình chương giữa tầng thứ nhất nhĩ thức và tầng thứ hai nhĩ thức mà sinh ra kết quả như vậy. Nếu hắn không thể vào thời khắc này ngộ đạo đột phá bình chương đưa tu tri của mình lên tầng thứ hai nhĩ thức, như vậy động tác của hỏa phượng hoàng trong mắt hắn sẽ càng lúc càng nhanh, cuối cùng làm cho hắn không thể không vứt bỏ thị giác của mắt, thậm chí vứt bỏ luôn thính giác của tai, chỉ dựa vào thân thể cảm nhận toàn bộ động tác của hỏa phượng hoàng. Mà một khi thân thể có thể cảm giác được động tĩnh xung quanh, như vậy là đã mở ra cánh cửa tiến vào tu luyện tầng thứ hai nhĩ thức!

Đột nhiên nhắm hai mắt lại, hồng quang nháy mắt liền biến mất, các vân sóng hình tròn trên không trung cũng theo đó dừng lại, quý dị đến nỗi làm người ta khó có thể tin được.

Quái đản trợn mắt há hốc mồm nhìn vân sóng màu đỏ vốn là đang dập dờn, nhưng mà chỉ trong một cái chớp mắt liền biến mất, một chút dấu vết từng tồn tại cũng đều không có. Vào lúc này tình hình thật sự là quá mức quý dị, theo lý thuyết cho dù thân thể Trác Tri Viễn không di chuyển thì những vân sóng này dập dờn tại không trung một hồi rồi mới chậm rãi biến mất. Nhưng mà những vân sóng màu đỏ này lại theo việc Trác Tri Viễn nhắm lại hai mắt mà vô duyên vô cớ tiêu tán trong không khí!

Tuy rằng nhắm hai mắt lại, nhưng hết thấy xung quanh vẫn bị Trác Tri Viễn "nhìn" thấy vô cùng rõ ràng, chẳng khác gì hần đang mở mắt vậy. Hơn nữa, toàn bộ thanh âm của vô số tiếng động, sau khi được lỗ chân lông hấp thu lại, Trác Tri Viễn tựa hồ trong thời gian rất ngắn, liền từ trong tầng thứ hai nhĩ thức sơ cảnh, lập tức nhảy lên trung hậu kỳ của nhĩ thức, mắt thấy có thể nhanh chóng đạt tới viên mãn.

Loại cảm giác mà Trác Tri Viễn đang hưởng thụ thật quá ư là kì diệu, đoàn kiếm trong tay phối hợp với di chuyển của hai chân hần nhảy lên nhìn tựa như vũ đạo tuyệt đẹp nhất, lấy một góc độ quý dị không thể tưởng tượng nổi chém về phía đầu hỏa phượng hoàng đã mất hết chiến ý kia...

Phảng phất là trong nháy mắt mấy trăm kiếm thậm chí là mấy ngàn kiếm được bỏ ra, đầu hỏa phượng kia cho dù là tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn đoàn kiếm trong tay Trác Tri Viễn bay lên bay xuống trên người mình, tiếp theo đó, chính mắt nó thấy được toàn bộ thân thể của mình cơ hồ là do hỏa diễm tạo thành, biến thành những mảnh vụn.

Phốc...

Từ không trung truyền đến âm thanh rất nhỏ, mới vừa rồi hỏa phượng hoàng còn ngang ngược can rờ, thì bây giờ đã hóa thành mấy vạn điểm lửa nhỏ nhỏ, từ trên trời nhẹ nhàng rơi xuống. Đồng thời trên không trung cũng xuất hiện những viên bi màu đen nhiều đến không đếm được, giống như được người xâu thành một chuỗi, rất nhanh hóa thành một dải lụa màu đen, nối đuôi nhau tuôn vào trong hai tay Trác Tri Viễn, quái đản xa xa nhìn thấy điều này, đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, hai tay của Trác Tri Viễn giống như không còn là do da thịt tạo thành, mà tản mát ra ánh sáng kim chúc màu đen sáng bóng.

Giống như được khói hoa từ trên trời giáng xuống tẩy lễ, Trác Tri Viễn cũng tựa như là một đầu phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, đứng hiên ngang ngạo nghễ trong bầu trời đầy lửa.

Trác Tri Viễn lúc này, nào phải còn giống với một tiểu hài tử chín tuổi? Rõ ràng tại trong thập vạn thâm uyên này hần tựa như là tồn tại của thần!

Tra kiếm vào vỏ, Trác Tri Viễn nhìn xung quanh nơi nào cũng giống như địa ngục, đất đai bị cháy đen, cây cối bị thiêu rụi, trong chu vi ít nhất vài dặm, nơi nơi đều lượn lờ lên khói trắng.

Hai tay lại giờ lên đánh ra từng đạo thủ quyết, quái đản sớm đã không còn thấy rõ được động tác hai tay của Trác Tri Viễn, chỉ cảm thấy Trác Tri Viễn giống như vừa mới giờ hai tay lên, bày ra một vài thủ quyết kỳ quái, rồi sau đó lại thả lỏng hai tay xuống. Tiếp theo đó, trong miệng hần thốt ra "viễn hành địa hậu thuận vô lậu, quan sát viên minh chiếu đại thiên! Hằng! Tầm! Dẫn! Pháp!" Mười tám chữ chân ngôn, cũng rõ ràng nói cho quái đản biết hành động vừa rồi của Trác Tri Viễn chính là đang thi pháp tiếp dẫn thiên địa linh khí.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ở Lại Tu Luyện!

Sau khi nói ra mười tám chữ, thiên địa đột nhiên biến động, từ bốn phía, thiên địa linh khí ồ ồ kéo đến, rất nhanh liền đã vây quanh Trác Tri Viễn.

Lúc này đây, Trác Tri Viễn cũng không có tiếp tục đem linh khí này ngưng tụ thành viên cầu, mà là lốc xoáy vừa mới hình thành giữa hai tay không lâu, liền quát to một tiếng: "Mở!" Hai tay liền hướng bên ngoài đẩy đi, về thành một cái hình tròn, thiên địa linh khí ngay lập tức liền bị Trác Tri Viễn ép nhập vào trong đất.

Quái đản tận mắt nhìn thấy một màn kỳ tích xuất hiện, mới vừa rồi mảnh đất cháy đen còn đang bốc khói nóng, rất nhanh liền đã khôi phục lại màu vàng của đất. Càng nhanh hơn chính là những giới tử nguyên lực phiêu phù trong thập vạn thâm uyên sau khi rơi trên mặt đất, liền lập tức mọc rễ nảy mầm, một bộ phận thì trở thành bụi cỏ bao phủ đầy mặt đất, số khác dưới không chế dồn hết tâm trí của Trác Tri Viễn, không ngừng được Trác Tri Viễn gạt rửa bằng thiên địa linh khí, nhanh chóng trưởng thành thành cây đại thụ chọc trời.

Chỉ sau thời gian uống cạn một tuần trà, mới vừa rồi còn giống như địa ngục chiến trường, mà nay đã khôi phục lại sinh cơ.

Nhưng mà, Trác Tri Viễn sau khi làm xong tất cả những chuyện này, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã trở nên trắng bệch, quái điều gặp Trác Tri Viễn cũng đã được hơn nửa tháng, tuy rằng hán nửa tháng này hầu như không ngừng nghỉ tu luyện 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】cùng với khẩu quyết Nhâm Phi lưu lại, nhưng là cũng chưa từng thấy qua Trác Tri Viễn lộ ra vẻ mặt mệt mỏi như vậy.

Từ tầng thứ nhất nhần thức thăng lên tầng thứ hai nhĩ thức, hơn nữa lại liên tiếp sử dụng khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí, đã sớm đem chân khí hùng hậu trong cơ thể Trác tri Viễn tiêu hao hầu như không còn.

Vừa rồi cùng đại chiến với hòa phượng hoàng một trận, tuy rằng vào thời khắc cuối cùng Trác Tri Viễn tiêu diệt được nó, nhưng hán cũng không thể tránh khỏi chấn thương.

Trác Tri Viễn giờ phút này chẳng khác gì đèn hết dầu, cũng chỉ kịp hướng quái điều đang bay đến gần vẫy vẫy tay, trên mặt nở nụ cười méo xệch, rồi xiêu xiêu vẹo vẹo ngã lăn xuống đất.

Quái điều bay nhanh tới, cũng không có chút nào chậm chạp, nhanh chóng hái hồng quả to bằng quả dưa hấu từ trên quả thụ xuống, nhét vào mồm Trác Tri Viễn.

Nhưng mà Trác Tri Viễn giờ phút này, căn bản ngay cả sức lực há mồm cắn hồng quả cũng không còn, quái điều suy nghĩ hồi lâu, sau đó cũng chỉ có thể đặt hồng quả trên mặt hán, chìa móng vuốt chọc thủng hồng quả.

Nước quả màu hồng mang theo hương thơm nồng nàn chảy xuống, rất nhanh liền giống như giúp rửa sạch khuôn mặt của Trác Tri Viễn vậy, khiến cho đầy mặt và cổ hán toàn là nước quả của hồng quả.

Khi nước quả này chảy qua mặt Trác Tri Viễn, rất nhanh liền được lỗ chân lông trên khuôn mặt hán hấp thụ, trong chớp lát, Trác Tri Viễn liền đã khôi phục được một chút sức lực.

Sau khi chậm rãi ngồi dậy, Trác Tri Viễn ôm lấy một trái hồng quả khác, cười khổ nói : "Hồng quả hiện tại lại có thể lớn như vậy, quả thật là bất ngờ!"

Quái điều bay trên cao, hưng phấn vỗ vỗ hai cánh, trong đầu Trác Tri Viễn hiện lên thanh âm của quái điều : đa tạ ngươi, lần trước Nhâm Phi tiểu tử bắt quả chỉ đem hồng quả này biến thành hơi lớn một chút, còn ngươi thì xuất sắc hơn, ước chừng lớn hơn mười mấy lần.

Trác Tri Viễn cắn một miếng hồng quả, nước quả ngọt lịm mang theo hương thơm nồng nàn bị hán hút hết vào trong bụng, nước quả này so với trước, tựa hồ hương vị ngọt ngào càng tăng thêm. Hơn nữa, linh khí chứa trong nước quả, tựa hồ còn tinh thuần hơn. Không còn nghi ngờ, hồng quả bây giờ đối với tu luyện sau này của quái điều, hiệu quả có lẽ sẽ tăng lên hơn mười lần.

Hiển nhiên, nhờ vào linh khí tinh thuần ẩn chứa trong hồng quả, thương thế của Trác Tri Viễn rất nhanh được phục hồi, thân thể Trác Tri Viễn tựa hồ còn tốt hơn lúc bị thương nữa, cường tráng hơn vài phần.

"Đã lâu rồi ta chưa có ngủ, ta muốn vào trong sơn động đánh một giấc!" Vừa dứt lời, Trác Tri Viễn liền đứng dậy, chỉ một cái động thân, liền đã như điện xẹt đứng ở trong thạch động, quái điều nhìn thấy chỉ có nước há hốc mồm.

Phải biết rằng, nửa tháng trước, Trác Tri Viễn còn phải cần quái điều trợ giúp mới có thể tiến vào thạch động trên vách đá dựng đứng, nhưng hiện tại, hán đi lên đó mà như không tốn chút xíu sức lực nào.

Nằm trong sơn động, Trác Tri Viễn nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngẫm nghĩ lại toàn bộ thu hoạch ngày hôm nay.

Dựng lại sinh cơ cho thiên địa, đã thông hai mạch nhâm đốc, cánh tay phải của mình giống như vô hình, lại có thể không bị một mỗ của hòa phượng hoàng gây bất kỳ tổn thương gì, mà trước đó, hòa phượng hoàng liên tiếp mổ mười nhát vào lồng ngực Trác Tri Viễn, lại làm cho Trác Tri Viễn bị thương không nhẹ. Tuyệt đối không phải là Trác Tri Viễn thực lực tăng vọt, mà trên cánh tay có điều cổ quái. Hơn nữa, Trác Tri Viễn có thể kết luận, loại cổ quái này cùng với 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】có liên quan với nhau. Khi tu luyện 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】, chân khí trong cơ thể sẽ nhanh chóng tuần hoàn ba mươi sáu vòng tiểu chu thiên trên cánh tay, điều này đã thuyết minh hết thấy.

Hơn nữa, Trác Tri Viễn còn trong lúc giao chiến cuối cùng với hòa phượng hoàng, đột phá bình chương tầng thứ nhất nhần thức, thành công tiến vào cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức, tu tri tăng vọt.

Tất cả chuyện này, Trác Tri Viễn cần phải dần dần tiếp thu, mới có thể đem toàn bộ biến hóa trên người mình nắm vững nhất, đến lúc đó, khả năng chiến đấu biểu hiện ra của Trác Tri Viễn, chỉ sợ so với hiện tại còn muốn tinh thâm hơn không biết bao nhiêu lần.

Bất quá việc này cũng không thể nóng lòng nhất thời, nếu muốn đem tất cả những chuyện này hoàn toàn tiếp thu hết, chỉ sợ phải mất một thời gian rất dài. Đối với Trác Tri Viễn mà nói, từ khi Tần Phi xuất hiện, hán bắt đầu có được nhần thức viên mãn mà không giải thích được, rồi thẳng một mạch đến hiện tại không ngờ đã tiến vào cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức, hơn nữa khí bản trong cơ thể tất cả đều đã bị bài xuất, đã thông hai mạch nhâm đốc, thanh tâm minh niệm chú hóa thành các quang điểm màu trắng thâm nhập vào hơn bảy trăm huyết đạo của toàn thân, ngoài ra còn có được chân quyết công pháp đầu tiên thuộc về mình, còn có một phần khẩu quyết công pháp Nhâm Phi lưu lại, chân khí trong cơ thể hùng hậu mà chỉ những người có tu tri đạt đến tầng thứ ba tị thức thậm chí là tầng thứ tư thiết thức mới có được, hết thấy tất cả những truyện này, kỳ thật bất quá cũng chỉ mới xảy ra trong vòng nửa năm mà thôi.

Người bình thường tu luyện, ít nhất cũng cần đến mấy năm thậm chí hơn mười năm thời gian, nhưng mà Trác Tri Viễn lại chỉ cần hơn nửa năm liền có thể đạt đến cảnh giới như vậy, nhưng dù cho hán có là kỳ tài ngút trời, thì cũng phải mất đến một hai năm thời gian mới có thể hoàn toàn thích ứng trạng thái hiện giờ. Huống chi nội tâm Trác Tri Viễn còn ngổn ngang nghi vấn, những điều này căn bản không phải một sớm một chiều là hán có thể hiểu được hết.

Bất quá, trước khi chìm vào giấc ngủ, Trác Tri Viễn đã đi đến một quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Phiền Nảo Của Quái Điều!

Nếu như đã có quái điều có thể đem chính mình trực tiếp đến lối ra cửa ải cuối cùng của thập vạn thâm uyên, như vậy chính mình thông qua khảo nghiệm ở thập vạn thâm uyên này đã là điều chắc chắn. Nhưng mà, không thể cứ như thế này mà đi ra ngoài được ! Trác Tri Viễn nhất định phải lợi dụng thời gian ở trong này nỗ lực tu luyện, không đem【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】thông hiểu đạo lý bên trong, hẳn tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này.

Trác Tri Viễn tương đối rõ ràng, ở thập vạn thâm uyên, thiên địa linh khí ít nhất so với nhân gian nhiều gấp mấy lần, nếu không lợi dụng thiên địa linh khí dồi dào ở nơi này tiến hành tu luyện, đó mới là phí của trời. Dù cho lấy tu tri hiện tại của hắn, nếu trực tiếp ra khỏi thập vạn thâm uyên, tất nhiên cũng sẽ khiến cho cả Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo chấn động, nhưng mà Trác Tri Viễn còn muốn nữa là tuyệt không chỉ làm cho Tản Phi trọn đời hai mắt mà thôi, hắn càng cần phải làm cho Mạc Tuấn phải kiêng kỵ thực lực của hắn, nếu không sau này không thể biết cái tên Mạc Tuấn bụng dạ khó lường kia sẽ đối với hắn làm ra những điều gì.

Nếu nơi này vốn là nơi bế quan tu luyện tốt nhất, vậy việc gì phải nóng lòng rời đi ? Cho dù là tiêu tốn năm năm, tám năm, Trác Tri Viễn cũng nhất định sẽ ở lại. Không đi ra thì thôi, mà đã đi ra thì phải khiến cho tất cả mọi người phải kinh ngạc!

Đi đến quyết định như vậy, Trác Tri Viễn rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, tuy rằng hắn hiện tại hoàn toàn không cần ngủ, nhưng mà, giữa thiên địa này, không ngủ thì còn biết làm chuyện gì ? Đối với Trác Tri Viễn hiện tại mà nói, ngủ không còn là việc cần phải làm, mà là một loại hưởng thụ thư giãn!

Giấc ngủ này, ước chừng Trác Tri Viễn đã ngủ được hơn hai mươi canh giờ, nếu là ở nhân gian, giấc ngủ này của hắn đã trải qua hai lần mặt trời mọc mặt trời lặn, chỉ bất quá tại thập vạn thâm uyên này, không có khái niệm ngày đêm mà thôi.

Lúc Trác Tri Viễn ngủ, quái điều quanh quẩn ở gần đó luôn luôn có chút bất an, cũng không phải là lo lắng Trác Tri Viễn sẽ gặp phải yêu thú tập kích, cho dù là quái điều không có tu tri, nhưng nó cũng biết, Trác Tri Viễn nhìn như ngủ say, nhưng nếu có người hoặc yêu thú nào cố ý công kích hắn, không đợi cho yêu thú này tiến vào phạm vi trăm trượng quanh hắn, hắn liền đã sớm tỉnh dậy, yêu thú này căn bản không có khả năng là đánh lên hắn.

Chứng kiến Trác Tri Viễn trở mình, chậm rãi mở hai mắt ra, quái điều lúc này mới có cảm giác như trút được gánh nặng, nó rốt cục đã có thể đem vấn đề của mình ra hỏi hắn.

Chậm rãi ngồi dậy, Trác Tri Viễn cũng nhìn thấy quái điều đang quanh quẩn trước cửa động, hắn liền hướng quái điều gọi to : "Điều huynh, người đang làm cái gì đấy?"

Quái điều lúc thấy Trác Tri Viễn tỉnh dậy, kỳ thật cũng muốn bay vào trong động, chỉ là sợ Trác Tri Viễn mất hứng, cho nên mới lượn quanh ngoài động như vậy.

Hiện giờ nghe được câu hỏi của Trác Tri Viễn, quái điều liền nói luôn : người đã tỉnh, ta đây cũng nên thực hiện lời hứa của mình, đem người trực tiếp đưa đến chỗ cao nhất, người liền có thể trực tiếp rời khỏi nơi này!

Chỉ là Trác Tri Viễn nghe nói như vậy, lại là mỉm cười, lắc lắc đầu nói : "Ta cũng còn chưa muốn đi, ta muốn lưu lại nơi này tu luyện. Lời hứa của người tạm thời gác qua một bên, khi nào đến lúc đi, sẽ làm phiền điều huynh sau!"

Quái điều vừa nghe đến như thế, nhất thời phát bực, đây là nguyên nhân khiến cho nó hai ngày qua tâm thần không yên. Nó sợ nhất chính là Trác Tri Viễn cùng với Nhậm Phi năm đó giống nhau, nói là phải ở chỗ này tiến hành bế quan tu luyện, phải biết rằng, Nhậm Phi kia, nán lại ở trong này hai năm, không có việc gì làm suốt ngày dụ đến một đám yêu thú, bắt lấy chúng nó thí luyện, khiến cho quái điều trong thời gian hai năm này không có được ngày yên ổn.

Bất quá Trác Tri Viễn giờ phút này, hiển nhiên so với Nhậm Phi năm đó còn đáng sợ hơn vài phần, Nhậm Phi năm đó cũng có thể tùy ý đem quái điều chém thành thịt nát, dù cho hơn tám trăm năm qua đi, quái điều so với lúc ấy đã cường hãn hơn không ít, nhưng mà nó ngay cả hòa phượng hoàng còn không dám trêu chọc, huống chi cái tên Trác Tri Viễn biến thái này có thể làm cho hòa phượng hoàng hốt hoảng mà chạy đồng thời một lần nữa đem hòa phượng hoàng đánh cho hồi phi yên diệt trở lại thành giới tử nguyên lực phiếu phù trong thập vạn thâm uyên?

Trong đầu Trác Tri Viễn lại truyền đến thanh âm của quái điều : vậy người sẽ nán lại ở chỗ này bao lâu?

Trác Tri Viễn mỉm cười nói : "Ta đây cũng không biết, lúc nào ta cảm thấy đến lúc cần đi thì sẽ đi. Ngắn thì dăm ba tháng, lâu thì bảy tám năm, không thể

xác định được!"

Nghe được câu này, quái điều trực tiếp từ chỗ động khẩu rút cái bịch xuống, thậm chí còn buồn bực đến quên mở hai cánh ra, cứ nhiên từ động khẩu rơi ngã trên mặt đất, cũng may mắn là thân thể nó cường hãn, chứ nếu không trực tiếp ngã chết thì oan mạng.

Chứng kiến bộ dạng này của quái điều, Trác Tri Viễn không nhịn được cười ha ha rồi nói : "Điều huynh ơi là điều huynh, bất quá chỉ là muốn mượn thiên địa linh khí dồi dào trong thập vạn thâm uyên này tu luyện mà thôi, cũng không phải là muốn quấy rầy người, người cần gì phải kinh hoàng như thế?"

Quái điều buồn bực vỗ vỗ cánh, bay thẳng ra thật xa, ngay cả tâm tư cò kè mặc cả cùng Trác Tri Viễn cũng không có. Phải biết rằng, vấn đề này nó nằm đó cũng có hỏi qua Nhậm Phi, Nhậm Phi trả lời là : ngắn thì mấy ngày, lâu thì hai ba năm. Tiếp sau đó, quái điều mỗi ngày ngóng trông Nhậm Phi nói mình đã viên mãn, sau đó rồi đi, nhưng chờ đợi mỗi mòn phải hơn hai năm. Hiện giờ Trác Tri Viễn mới mở miệng, nói là ít nhất là dăm ba tháng, dài thì bảy tám năm, cái này như thế nào lại không làm cho quái điều buồn bực đây ? Trong tâm tư đơn giản của nó nghĩ, Nhậm Phi nói dài nhất là hai ba năm, cuối cùng quả nhiên nán lại hai ba năm, hiện tại Trác Tri Viễn nói bảy tám năm, chỉ sợ thật sự hần sẽ nán lại đây bảy tám năm.

Từ đó, Trác Tri Viễn liền ở trong thạch động này, mỗi ngày ngoại trừ siêng năng tu luyện, còn tìm quái điều chơi đùa tán gẫu, cuộc sống trôi qua cũng rất thoải mái.

Hồng quả trên quả thụ kia, cũng thành thức ăn chính của quái điều và Trác Tri Viễn, chỉ là thỉnh thoảng ra ngoài tìm những quả mọng khác đổi khẩu vị. Tuy rằng hồng quả ẩn chứa linh khí kinh người, hương vị cũng cực kỳ ngon, nhưng mà ăn nhiều cũng ngán, thỉnh thoảng thay đổi vẫn hay hơn!

Đối với quyết định của Trác Tri Viễn, quái điều cho dù khó chịu trăm điều cũng đành chịu, ai bảo người ta chỉ cần nhắc chân giờ tay liền có thể đem mình tiêu diệt, vì vậy quái điều cũng chỉ có thể thành thành thật thật sống chung với Trác Tri Viễn. Đương nhiên, thường ngày oán thâm cũng không tránh được, may mắn là Trác Tri Viễn còn chưa có tu luyện tới cảnh giới tầng thứ sáu ý thức, nếu không đối với quái điều linh trí khá thấp này, hần thậm chí có thể điều tra ra trong lòng quái điều đang nghĩ gì.

Bất quá thời gian dài, quái điều cũng từng bước quen dần với sự tồn tại của Trác Tri Viễn, tiểu tử này còn tốt hơn Nhậm Phi một chỗ, hần không giống Nhậm Phi suốt ngày lải nhải. Nhậm Phi một ngày thì dùng đến nửa ngày để mà vật lộn với quái điều, quái điều không muốn để ý đến hần, nhưng Nhậm Phi thì nhất quyết không cho nó đi, muốn cùng quái điều vui chơi đùa giỡn. Theo như Nhậm Phi nói, ở tại cái nơi rậm rạp thập vạn thâm uyên này đã đủ khó sống rồi, nếu ngay cả tán dóc nói chuyện cũng không có người tiếp chuyện, vậy chi bằng trực tiếp ra khỏi nơi này còn tốt hơn.

Mà Trác Tri Viễn ở phương diện này hiển nhiên trầm lặng hơn, nhưng mà Trác Tri Viễn cũng có tật xấu của Trác Tri Viễn. Hần tuy rằng không nói liên miên cần nần khiến cho quái điều phải đau đầu nhức óc, nhưng lại thường xuyên làm cho quái điều hồn phi phách tán.

Trác Tri Viễn từ sau lần thử nghiệm miệng phun chân ngôn để tiếp dẫn thiên địa linh khí thành công thì tựa hồ lúc nào cũng thi triển pháp môn này, hơn nữa khi tiếp dẫn thiên địa linh khí thì đồng thời cũng sẽ dụ đến một đám yêu thú cho mình thí luyện, Trác Tri Viễn vì bù lại chỗ thiếu hụt chính mình chỉ có chân quyết công pháp nhưng không có pháp thuật công pháp cùng với chiêu thuật công pháp, liền thường cách đoạn thời gian lại dùng phương thức tiếp dẫn thiên địa linh khí, dụ đến một bầy yêu thú, sau đó chỉ dựa vào nhục thể đánh nhau với bọn chúng, để trui rèn thiếu sót chiêu thức của mình.

Không hề nghi ngờ, cơ hồ là mỗi lần đều đem đến cho địa bàn của quái điều chướng khí mù mịt, tuy rằng Trác Tri Viễn cuối cùng có sử dụng linh khí trong thập vạn thâm uyên tu phục lại nơi này, nhưng cũng khiến cho quái điều buồn bực không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Hạo Dương Vô Cực!

Thanh Nguyên Sơn, hậu sơn chủ phong Cửu Tiêu Phong.

Cửu tiêu điện đồ sộ cao vút, chạm trổ hoa lệ nhưng không kém phần trang nghiêm.

Trong điện, trái phải hai bên đều có một người đang xếp bằng, trên mỗi chỗ ngồi đều có một bình trà thơm đang lượn lờ bốc hơi nước màu trắng.

Hai người một tăng một tục, tăng giả thân mặc thiên y, râu tóc bạc trắng, nhưng mà làn da lại hồng nhuận mịn màng như da em bé, tục giả nhìn qua diện mạo không đến bốn mươi tuổi, đôi mắt toát ra vài phần uy nghiêm.

Tục giả mở miệng nói trước : "Đại trưởng lão, hôm nay ngài đến đây có phải là vì tên đệ tử Trác Tri Viễn kia đúng không?"

Đại trưởng lão hơi hơi vuốt cằm, nói : " Chương môn chẳng lẽ cũng đang vì việc này mà phiền não?"

Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo chứng môn đời thứ bảy Cửu Tiêu tôn giả khe khẽ thở dài, bưng chén trà trên bàn, nhưng lại không có đưa lên miệng uống, ngược lại là đưa chén trà tới giữa khoảng không rồi buông tay ra, để cho chén trà phiêu phù giữa không trung. Nước trà trong chén giống như đang sôi, nổi lên từng đợt bọt khí, rất nhanh liền kích thích vài bọt nước, ở giữa không trung ngưng tụ thành từng viên thủy châu. Bên trong mỗi viên thủy châu đều có phản chiếu một tiểu nhân màu vàng, đương nhiên đó là hình ảnh của đại trưởng lão.

Đại trưởng lão mỉm cười, tăng bào vẩy nhẹ, thủy châu do nước trà này biến thành trên không trung lại tụ tập thành một dòng nước nhỏ xíu, một lần nữa chảy vào trong chén trà, không ngờ cả một tia giọt nước cũng không có.

"Không dối gạt đại trưởng lão, một năm này, Cửu Tiêu không giây phút nào không nghĩ đến người tình nguyện xông vào câu sinh phiền não nghiệp chướng đại trận kia, thật là muốn nhìn thử xem, đến tận cùng là ngày đó Cửu Tiêu tính toán sai lầm, hay là do xuất hiện biến cố gì. Lấy cảnh giới nhân thức viên mãn của Trác Tri Viễn, thì giờ này đã sớm phá quan mà ra, hơn nữa còn sớm đã đạt đến cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức mới đúng. Chỉ là... Ai..." Cửu Tiêu tôn giả lần thứ hai thở dài, một lần nữa nâng chén trà lên, nhưng lần này không có thi triển ra hành động gì, mà là đặt ở bên miệng nốc một ngụm.

Đại trưởng lão cũng nâng chén trà lên, uống một hớp rồi nói : "Năm đó đại sư huynh phá quan chỉ dùng đến hai năm rưỡi, lúc vào chỉ là nhân thức viên mãn, khi ra thì đã là cảnh giới tầng thứ ba tị thức cũng gần như viên mãn rồi. Người này tuy không kinh tài tuyệt diệu như đại sư huynh, nhưng bất quá nếu nói hấn đột phá tầng thứ ba tị thức, hay hoặc là đạt tới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, lão nạp cũng sẽ không cảm thấy quá mức kỳ quái. Nhưng thật ra để cho hấn ở trong câu sinh phiền não nghiệp chướng đại trận, lão nạp cũng cảm thấy không yên tâm."

"Không quản thiên sinh nhân thức viên mãn hay là hậu thiên nhân thức viên mãn, từ điểm tu trì này mà nói, tên đệ tử Trác Tri Viễn kia so với tiên sư hoàn toàn không kém hơn, hiện giờ nán lại ở trong trận với thời gian gấp đôi tiên sư, cho dù là đột phá cảnh giới tầng thứ tư thiết thức, cũng không phải là việc kỳ quái. Nhưng mà, đại trưởng lão có từng phái người điều tra sao? Đệ tử kia quả thật còn sống ư?"

Đại trưởng lão hít một hơi thật sâu, hai mắt luôn nhắm kín lâu đầu tiên mở ra, ngưng thần nhìn ra phía ngoài điện, cũng không biết ánh mắt của hấn nhìn đi đâu.

Sau một lúc lâu, đại trưởng lão mới lên tiếng : "Lão nạp cũng chỉ là không tin đệ tử kia không thể vượt qua đại trận này, ta và người đều rõ ràng, trong câu sinh phiền não nghiệp chướng đại trận, nguy hiểm nhất bất quá chỉ là yêu thú do giới tử nguyên lực biến thành. Về phần đường xa gặp ghềnh khó đi, vốn là không cần nói tới. Lấy cảnh giới nhân thức viên mãn của đệ tử kia, chỉ cần thường xuyên đọc thanh tâm minh niệm chú không ngừng, dù là võ nghệ không tinh, không đẩy lui được mấy con yêu thú này, nhưng bảo toàn được bản mệnh có lẽ cũng không quá khó khăn. Huống hồ đệ tử kia đã tiếp cận được một phần căn bản của trạng thái vô ngã, người thử nghĩ xem mấy con yêu thú này có thể gây khó dễ được cho hấn sao ? Và lại còn chưa nói tới bộ vận y do sư đệ tặng hấn nữa !"

Nghe được lời này, khuôn mặt của Cửu Tiêu tôn giả có chút nhúc nhích, cười nói : "Mạc Tuân sư đệ thủy chung là lãnh diện nhiệt tâm (ngoài lạnh trong nóng), cũng là nhìn ra đệ tử kia có nhân thức viên mãn, cho nên cố ý trợ giúp hấn sớm xuất quan..."

Đại trưởng lão khoát tay : "Hành động của Mạc Tuân, hã ta lại không biết, đừng tưởng người là sư huynh của hấn, nhưng người có từng nhìn thấu hấn chưa? Mấy việc khác không nói, riêng chỉ là tu trì của hấn, đến tận cùng là đạt tới cảnh giới nào, người biết được bao nhiêu ?"

Cửu Tiêu tôn giả chậm rãi lắc đầu : "Tu trì của Mạc Tuân sư đệ Cửu Tiêu đích xác nhìn không ra, bất quá ta tự nghĩ mình chưa chắc là đối thủ của hấn."

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng : "Đừng nói là người, cho dù là lão nạp cũng không dám nói mình có thể địch lại hấn. Mạc Tuân tính khí cổ quái, nhưng ở trong Thanh Nguyên Sơn này, luận tu trì, hấn chưa chắc đã là thứ nhất, thậm chí cả vị trí thứ ba cũng chưa hấn có thể lọt vào. Nhưng mà nếu thật sự giao thủ, hừm, cái hạo thiên thần quyết kia, hiện giờ chỉ sợ là sớm đã đạt đến cảnh giới hạo dương vô cực rồi! Nhậm Phi đại sư huynh năm đó tạo ra thần quyết bậc này, quả nhiên là quỷ khóc thần sầu a! Đại sư huynh từng nói qua nếu có thể luyện thần quyết này đến cực điểm, cho dù là đại la kim tiên cũng phải nhượng ba phần, chỉ sợ cũng không phải là lời nói quá!"

Cửu Tiêu tôn giả cúi đầu yên lặng, không tán thành cũng không phản bác, chỉ là trong miệng lầm bầm nói : "Hạo thiên thần quyết, đệ nhất quyết mao nhật chân hòa, đệ nhị quyết thiên hòa thần bình, đệ tam quyết cửu long diễm bích, đệ tứ quyết hạo dương vô cực... Mạc Tuân sư đệ... hạo dương vô cực... hạo dương vô cực!"

Qua một lát, Cửu Tiêu tôn giả lại nói : "Đại trưởng lão, không bằng, chúng ta để cho Mã Thiên Nhai vào trận tìm kiếm, nhìn xem thử Trác Tri Viễn đến tận cùng là còn sống hay đã chết ?"

Đại trưởng lão lắc đầu thở dài : "Đừng nói là Mã Thiên Nhai, cho dù là ta và người đi vào, người có nắm chắc tìm ra được tên đệ tử kia không? Mã Thiên Nhai bốn sự thấp kém, nếu như mà tìm không thấy Trác Tri Viễn thì tốt, còn như mà để cho bọn hấn gặp nhau, không chừng từ nay về sau trong đại trận lại có thêm một chùm giới tử nguyên lực mới ! Người đây là tính toán sau khi Trác Tri Viễn xuất quan thì bắt lấy hấn hỏi tội sao?"

Cửu Tiêu tôn giả về mặt hồ thẹn, cúi đầu không phản bác được.

Lại qua một lúc lâu sau, đại trưởng lão mới đứng dậy, ông tay áo cả sa nặng nề vung lên, buông xuống một câu : "Cửu Tiêu sư diệt, lão nạp từ ngày mai bắt đầu bế quan, chín năm sau sẽ xuất quan ứng kiếp. Chức vị đại trưởng lão này hãy tìm một người kế nhiệm đi..." Dứt lời, cũng không quay đầu lại, dưới chân nổi lên một đóa tường vân, nâng đại trưởng lão bồng bênh đi xa, rất nhanh, liền hóa thành một đạo kim quang rồi biến mất tại trên đỉnh cửu tiêu.

Nhìn thấy đại trưởng lão cước đạp tường vân rồi đi, Cửu Tiêu tôn giả mặt lộ vẻ khó xử, trong miệng tựa hồ đang thì thào, nhưng không thể nghe được lời thì thào của hấn.

Sau nửa tháng, Cửu Tiêu Phong hướng tiền sơn phát ra tin tức, toàn bộ đệ tử tu trì ngoài tầng thứ năm thân thức viên mãn, tất cả đều phải đi lên cửu tiêu điện gặp chương môn.

Trên điện, Cửu Tiêu tôn giả ngồi ngay ngắn trên đài sen, tay cầm thiền quyết, tuyên bố một quyết định khiến cho toàn bộ môn nhân trên Thanh Nguyên Sơn đều có chút kinh hãi.

"Đại trưởng lão tự cảm thấy thiên hạn sắp đến, cho nên đã nhập vào hải ngoại tiền sơn tìm kiếm nơi trùng quan. Lệnh cho nhị trưởng lão Mai Thần tôn giả Lâu Vô Ngân kế tọa Vong Tường Phong, làm đại trưởng lão. Chư vị trưởng lão từ thứ ba trở xuống đều được tăng lên một chức (tức là từ ba lên hai, từ bốn lên ba.... từ sáu lên năm). Lệnh cho chấp sự hình đường Tử Huyền tôn giả Mạc Tuấn chương quản chức vị lục trưởng lão, đồng thời vẫn giữ chức vụ là chấp sự của Hình đường.

Vừa nghe đến Cửu Tiêu tôn giả Đặng Thiếu Ngải nói xong mấy lời này, dưới điện mấy trăm môn nhân Thủy Giáo nhất thời xôn xao bàn tán. Phải biết rằng, chức trưởng lão, từ trước đến nay luôn là do sư huynh đệ của chương môn tiền nhiệm đảm nhiệm, nhưng lấy thân phận của Mạc Tuấn là sư huynh đệ của Nhậm chương môn lại có thể được đảm trách chức vị trưởng lão, tại trong lịch sử mấy ngàn năm của Thủy Giáo có thể nói là có một không hai.

Mạc Tuấn nghe những lời bàn tán này, trên khuôn mặt vẫn không chút nào biểu tình, yên lặng như mặt giếng nước yên tĩnh, đối với mệnh lệnh của chương môn giống như không có chút cảm giác kỳ quái.

"Tử Huyền xin lĩnh pháp dụ của chương môn." Một câu, hết thầy đều kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trần Nhất Tân

Mạc Tuấn thăng lên thành một trong sáu trưởng lão, tại trong Thanh Nguyên Sơn, giống như là một tảng đá to rơi vào một mặt nước yên bình, gây ra làn sóng xôn xao khác xa với biểu hiện bình tĩnh trên khuôn mặt Mạc Tuấn.

Cơ hồ không ai có thể lý giải, chương môn Cửu Tiêu tôn giả Đặng Thiếu Ngải tại sao phá vỡ đi quy ước ngầm của các chương môn tiền nhiệm, lại có thể đem sư đệ của mình đưa lên làm một trong sáu vị trưởng lão. Tuy rằng quy ước ngầm kia không phải là bắt buộc, cửu hiền bất tị thân (chọn hiền tài không chọn thân thế), với lại Cửu Tiêu tôn giả cùng Mạc Tuấn mặc dù đều là đệ tử của Nhậm Phi, nhưng mà quan hệ của hai người luôn luôn không tính là thân cận quá, thậm chí năm đó trước khi Nhậm Phi phi thăng, rất nhiều người đều nghĩ Mạc Tuấn sẽ cùng với Đặng Thiếu Ngải tranh chấp với nhau vì chức vị chương môn này. Lại không ngờ Mạc Tuấn căn bản không màng đến chức chương môn, Đặng Thiếu Ngải cứ thế dễ dàng lên chức chương môn.

Không ít người đều cho rằng sự lên chức của Mạc Tuấn là do Đặng Thiếu Ngải muốn trả lại phần nhân tình năm đó của Mạc Tuấn không tranh đoạt với hắn, nhưng bất kể như thế nào, Mạc Tuấn được bổ sung vào vị trí còn thiếu trở thành một trong sáu trưởng lão là sự thật không thể thay đổi.

Nhưng thật ra cũng có người không phục ra mặt phản đối, nhưng mà Đặng Thiếu Ngải lại chỉ là lạnh lùng phán một câu: "Mấy ngàn năm nay, nguyên tắc cơ bản nhất chọn lựa trưởng lão của Thủy Giáo ta chính là luận tu trì cao thấp, nếu như chư vị sư đệ cho là mình so với Mạc Tuấn mạnh hơn, vậy hãy đứng ra khiêu chiến, người chiến thắng sẽ thay thế vị trí của hắn."

Lời này vừa nói ra, tự nhiên là có người động tâm, nhưng mà Mạc Tuấn cũng không phải loại tốt lành gì, biết được trong môn có không ít người đối với chính mình như hổ rình mồi, chỉ là vì không muốn là người đầu tiên ra mặt, cho nên mới còn chưa có người đánh tới cửa. Mạc Tuấn liền trực tiếp đi đến chỗ ở của nhị trưởng lão Lâu Vô Ngân mà hiện nay đã làm đại trưởng lão, sử dụng đệ tử quyết hạo dương vô cực của hạo thiên thần quyết, lập tức biến đỉnh núi thành một ngọn hòa diệm sơn, đồng thời đem luôn mai thần điện của nhị trưởng lão thiêu thành tro bụi.

Nếu như vèn vèn chỉ là thế, còn vẫn chưa thể nói rõ tu trì của Mạc Tuấn cao mình đến đâu, có người cố tình phi kiếm bay đến nhìn tận mắt, không ngờ lại phát hiện, ngoại trừ mai thần điện trên đỉnh núi bị thiêu rụi hoàn toàn, còn lại những thứ khác như cọng cây ngon cỏ hay cả hoa viên ở trước và sau điện thì hoàn hảo không bị tổn hao gì, có thể thấy được Mạc Tuấn đối với hạo thiên thần quyết trình độ không chế thiên hỏa phát ra đã tinh tế đến cỡ nào.

Mà chiều thức ấy, không chỉ làm cho chúng đệ tử của các trưởng lão rung động e dè, mà ngay cả năm vị trưởng lão còn lại cùng với chương môn Cửu Tiêu tông giả Đặng Thiếu Ngải cũng phải âm thầm kinh ngạc không thôi. Đặng Thiếu Ngải nguyên bản chỉ biết tu trì của Mạc Tuấn so với chính mình có lẽ cao hơn vài phần, nhưng lần này chứng kiến hắn xuất thủ lộ ra, mới biết được nguyên lai Mạc Tuấn sớm đã đạt đến cảnh giới tầng thứ sáu ý thức viên mãn, bình thường bất hiện sơn bất lộ thủy (giấu điểm thực lực của mình), cũng làm cho người ta không biết là khi nào thì hắn độ "ma lôi thiên tâm" tứ đại kiếp, mà bản thân Đặng Thiếu Ngải, cũng bất quá mới vừa độ hoàn lôi kiếp thôi.

Loại nào động này cũng là giới hạn trong hậu sơn mà thôi, tiền sơn rất ít người biết, cũng là do không đủ đẳng cấp để biết đến, cả tiền sơn, ngay cả đệ tử đạt tới tầng thứ năm thân thức cũng là đã ít lại càng ít, căn bản là không có cơ hội để biết đến biến cố ở hậu sơn, thậm chí ngay cả sự kiện Mạc Tuấn

đảm nhiệm bị trí lục trưởng lão, bọn hắn cũng phải hơn một năm sau mới biết được.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới năm nào Trác Tri Viễn còn cùng với một đám hài đồng háo hức tiến son, mà bây giờ đám hài đồng đã được phân ra các tầng thứ rõ ràng.

Sau khi Trác Tri Viễn tiến vào thập vạn thâm uyên được chừng một năm, Trần Nhất Tân cũng như ý nguyện tiến nhập vào nội môn, trở thành người đầu tiên trong đám đệ tử tiến nhập nội môn tu luyện chân quyết. Mà nguyên bản Tần Phi, người có hy vọng nhất tiến vào nội môn đầu tiên, lại bởi vì nguyên nhân phải diện bích, dù là Mã Thiên Nhai vận động khắp nơi, giảm nhẹ được hình phạt, nhưng do thời gian tụng niệm (giống như luyện công ấy mà, truyện này liên quan đến Phật giáo nên gọi là tụng niệm) giảm xuống cho nên vô luận hắn thiên tư thế nào, thì cũng chỉ rớt theo sau Trần Nhất Tân.

Trên thực tế, thiên tư của Trần Nhất Tân cũng là tốt hơn so với bốn mươi tám đệ tử còn lại, chỉ bất quá là do hắn bị Tần Phi làm nhục, cho nên mới khắc khổ chăm chỉ hơn nữa, trong tâm tưởng của hắn, Trác Tri Viễn sớm đã là một người chết, mặc dù hắn cùng với Trác Tri Viễn kỳ thật cũng không có quá nhiều tình cảm đáng nói, nhưng dù sao cũng là tình cùng thôn, vì vậy cũng kích phát lòng cố gắng của Trần Nhất Tân, tự dặn với lòng, trên con đường tu tiên, thực lực chính là tất cả, nếu ngày đó Trác Tri Viễn cùng Tần Phi thực lực mà đối cho nhau, thì người bị trục xuất khỏi sơn môn chỉ sợ chính là Tần Phi.

Lại một năm sau, Tần Phi và Trần Anh cũng song song tiến nhập nội môn, lúc này, Trần Nhất Tân cũng đã đạt đến cảnh giới tầng thứ nhất nhân thức viên mãn, hơn nữa, tin tức Tần Phi và Trần Anh trở thành đệ tử nội môn, lại càng kích thích Trần Nhất Tân, khiến hắn không ngủ không nghỉ bể quan bảy ngày, lại không ngờ vô tình ngộ đạo đột phá bình chương, thăng lên cảnh giới tầng thứ hai nhị thức, nghiễm nhiên trở thành đệ nhất nhân cao cao tại thượng trong hàng đệ tử mới nhập môn khi nào.

Thậm chí còn có rất nhiều đệ tử tiến nhập nội môn trước Trần Nhất Tân, nhưng giờ phút này cũng đang dậm chân ở cảnh giới tầng thứ nhất nhân thức, ánh mắt của mọi người nhìn về Trần Nhất Tân, tự nhiên là mang theo vài phần khát khao, đặc biệt là Tần Phi, khi gặp lại Trần Nhất Tân, thì lại có vẻ có chút e ngại. Chỉ bất quá, Trần Nhất Tân cũng có thể từ trong mắt Tần Phi nhìn ra được, trong lòng gã gia hỏa này chỉ sợ là oán độc đến cực điểm, một khi có ngày bị hắn vượt qua, người mà hắn muốn khiêu chiến đầu tiên, chính là Trần Nhất Tân!

"Đại Bần ! Đại Bần !" Một giọng nói đã không còn non nớt như hai năm trước từ phía sau Trần Nhất Tân vang lên.

"Đại Bần là để cho người kêu sao ?" Trần Nhất Tân đã sớm không phải là tiểu mập mập ngày nào, siêng năng tu luyện hơn hai năm qua, đã khiến cho những khối thịt thừa trên người hắn sớm biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là cơ thể cường tráng, mặc dù chỉ mới mười tuổi đầu, nhưng khi đứng ở trong thiên đường, thì cũng có vài phần phong thái của một vị công tử.

Trần Anh chu cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt nở nụ cười lấy lòng : "Nhất Tân sư huynh, ta có nhiều điều chưa được minh bạch lắm, người giảng cho ta một chút nha!"

Trần Nhất Tân lạnh lùng quét mắt nhìn Trần Anh một cái, hơn hai năm trước, thái độ của Trần Anh đối với Trác Tri Viễn, đã sớm để cho hắn một nhận thức hoàn toàn mới về nữ hài tử này. Trước kia ở trong thôn, bởi vì năng con gái của thôn trưởng, mặc dù có chút điều ngoa, Trần Nhất Tân cũng không dám nhiều lời. Nhưng hiện tại, đừng nói là nữ nhi của thôn trưởng, cho dù là hoàng thân quốc thích cũng còn phải dựa theo tiến triển của tu tri mà phân biệt đối xử. Hơn nữa, Trần Anh đối với Tần Phi tìm mọi cách lấy lòng cũng làm cho Trần Nhất Tân cực kỳ bất mãn, tuổi còn nhỏ mà đã biết xu nịnh, Trần Nhất Tân tự nhiên là nhìn không vừa mắt.

"Ồ, ta có tài đức gì, nào dám chỉ điểm cho người ! Người không phải luôn thân cận với Tần Phi sư đệ sao ? Đi tìm hắn là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hai Tay Ăn Không Đủ No!

Trần Anh sùng sốt, trong lòng nhất thời cảm thấy ủy khuất, trong hốc mắt lại bắt đầu uồn ứ giọt nước mắt : "Ta biết người vì chuyện tình của Trác Tri Viễn nên luôn không ưa ta, nhưng mà ta không thấy ta làm gì sai cả. Hắn vốn là một tên con hoang không cha không mẹ, lại cũng không phải là người Trần gia thôn chúng ta, ta dựa vào cái gì mà phải bênh hắn chứ. Ngày đó nếu là người cùng Tần Phi sư đệ xảy ra xung đột, ta nhất định sẽ giúp cho người. Hiện giờ Trác Tri Viễn sợ là đã sớm chết ở trong thập vạn thâm uyên, hừ ! không biết tự lượng sức mình, dám xông vào thập vạn thâm uyên mà suốt ba mươi năm nay không ai dám xông vào..."

Nguyên bản nửa câu đầu, cũng đã làm cho Trần Nhất Tân cảm thấy được Trần Anh có vài phần đạo lý, chính hắn đem Trác Tri Viễn coi là người cùng thôn, nhưng cũng không thể yêu cầu Trần Anh cũng giống hắn, dù sao tất cả người Trần gia thôn đều là họ Trần, duy độc mỗi Trác Tri Viễn là họ Trác, vốn cũng là cái họ ngoại lai. Nhưng câu nói khắc bạc cuối cùng kia của Trần Anh, lại làm cho lửa giận trong lòng Trần Nhất Tân đang dần dần tắt đi thì một lần nữa bùng lên, lập tức vung tay lên cắt ngang lời nói của Trần Anh.

"Hừ! Trác Tri Viễn tiểu tử đó phước lớn mạng lớn, người và Tàn Phi sư đệ cho dù có chết rồi, hắn cũng chưa hẵn đã chết! Ta còn muốn tiếp tục tu luyện, người nếu không muốn bị ta ngộ thương, thì nhanh chóng tránh ra đi!" Dứt lời, sắc mặt đen lại, trường kiếm trong tay run lên, thân kiếm phát ra âm thanh ong ong, Trần Nhất Tân sớm đã tạo ra một cái ly điểm quyết, tiện tay bắn ra một ngọn hỏa điểm lớn bằng cái móng tay.

Trần Anh chứng kiến thấy hỏa điểm kia bay thẳng đến chỗ mình, vội vàng né tránh, đồng thời trong lòng chấn động mãnh liệt không thôi. Trong đám đệ tử tiến nhập nội môn, thẳng đến hiện tại cũng chưa có người có thể thi triển ra một cái pháp thuật gì, cho dù là ẩn thân thuật đơn giản nhất cũng đều chưa ai làm được. Tàn Phi coi như là thiên tài, hiện tại vẹn vẹn cũng chỉ dưới ẩn thân thuật biến mất nửa người. Hỏa điểm do Trần Nhất Tân bắn ra tuy nhỏ, nhưng lại là một cái ly điểm quyết đầy đủ, Trần Anh lại một lần nữa nhận thức rõ thực lực của Trần Nhất Tân. Ít nhất hiện tại trước mắt, hắn hơn xa chúng đồng môn sư huynh đệ, thậm chí so với các sư huynh tiến nhập nội môn sớm vài năm, cũng có rất nhiều người không bằng hắn.

Bất quá chút ít hỏa điểm nào đối với Trần Anh cũng không phải là cái gì khó có thể né tránh, dù sao vừa mới thành hình, pháp lực thấp kém, sỡ dĩ Trần Anh khiếp sợ, hoàn toàn là bởi vì Trần Nhất Tân đã ở một cảnh giới mà bọn hắn chưa thể đạt tới mà thôi.

Nhưng mà bởi vậy, Trần Anh cũng biết trong lòng Trần Nhất Tân đối với mình đã là cực kỳ chán ghét, ít nhất là hiện tại trước mắt, hai người không cách nào nói chuyện hòa nhã với nhau được, cũng chỉ có thể hậm hực từ bỏ.

Trần Anh mới ra khỏi thiên đường không xa, thì một thân ảnh màu xanh liền xuất hiện, vội vội vàng vàng hỏi: "Trần Anh, tiểu tử đó hiện tại tu trì tới cùng như thế nào?"

Trần Anh sắc mặt phức tạp liếc mắt nhìn người này một cái, trong lòng có chút do dự là cuối cùng có nên nói hay không nói. Nguyên bản Trần Anh bị gã thiếu niên này thỉnh cầu, đi tìm hiểu xem tu trì căn cơ của Trần Nhất Tân, lại như thế nào không ngờ đến tình huống Trần Nhất Tân lại có thể phóng ra pháp thuật. Bất luận kẻ nào cũng biết, tu trì cùng việc phóng ra pháp thuật hai cái này không tương đương nhau, tu trì cao tới đâu, mà không thể phóng ra pháp thuật, thì cũng là uống công. Mà một khi nắm giữ được dù cho chỉ là một môn pháp thuật, như vậy đối với sự phát triển của tu trì, so sánh với bọn họ chỉ là những đệ tử mới gia nhập nội môn không lâu, không khác gì là tiến triển cực nhanh.

Nhưng mà nghĩ tới lúc mà mình rời khỏi thiên đường, trong mắt của Trần Nhất Tân ném ra một tia hàn ý, khiến cho Trần Anh hơi hơi run mình một cái. Tựa hồ trải qua sự kiện của hai năm trước, mình và Trần Nhất Tân sợ là đã vô pháp đi trên cùng một con đường, thiếu niên trước mắt này tuy rằng có chút không đáng tin cậy lắm, nhưng mà dù sao so với Trần Nhất Tân còn tốt hơn nhiều.

Do dự một chút Trần Anh quyết định nói: "Tàn Phi sư đệ, Trần Đại Bân hắn đã có thể phóng ra pháp thuật, vừa rồi ta tận mắt nhìn thấy, đầu ngón tay hắn bắn ra một chút hoa lửa, ly điểm quyết đã tu thành rồi."

Tàn Phi nghe nói như thế, sắc mặt biến đổi: "Cái gì? Tiểu tử đó lại có thể... Xem ra, bốn công tử phải gắng sức đuổi theo! Trác Tri Viễn chết tiệt, làm hại bốn công tử ở Tứ Quá Nhai diện bích một năm, bằng không, há dễ dàng đến phiên tên tiểu tử béo kia ở trước mặt ta điều vô dương oai!"

Trần Anh sau khi nghe xong, trong lòng hơi có chút không cho là đúng, thầm nghĩ ngày đó nếu không phải người tham lam khỏi thất vận linh thạch kia, Trác Tri Viễn cũng sẽ không chết, Đại Bân cũng sẽ không trở mặt với ta. Ài, cũng không biết ta làm vậy, đến tận cùng là đúng hay sai, chỉ hy vọng Tàn Phi sau này thật có thể trở thành bóng râm để ta hóng mát! (đái khải là dựa hơi ấy mà)

Bọn họ ở chỗ này nói chuyện với nhau, nhưng không biết Trần Nhất Tân vừa rồi sau khi đem Trần Anh đuổi đi, lại không hề tiếp tục tu luyện, mà là chậm rãi ra khỏi thiên đường. Vừa rồi sự xuất hiện của Trần Anh, Trần Nhất Tân nhìn như đoạn tuyệt, nhưng mà trong lòng hắn nhiều ít cũng vẫn còn nhớ đến tình nghĩa cùng thôn với Trần Anh. Ngay cả Trác Tri Viễn hắn luôn luôn đều có chút chán ghét, nhưng vì tình nghĩa cùng thôn mà Trần Nhất Tân còn ra mặt bênh vực Trác Tri Viễn, thì huống chi Trần Anh vốn chân chính là người của Trần gia thôn.

Chỉ là hắn vừa đi ra khỏi thiên đường, liền thấy được Tàn Phi cùng Trần Anh đang đối thoại với nhau, ngưng thần vận khởi tu trì tầng thứ hai nhĩ thức, cuộc nói chuyện của hai người tự nhiên tất cả đều rơi vào trong tai của Trần Nhất Tân.

Trần Nhất Tân cười lạnh một tiếng, trong lòng đối với Trần Anh cực kỳ thất vọng. Bất quá cứ như vậy cũng tốt, hắn bớt đi một vài chuyện dư thừa, xoay người lại trở vào trong thiên đường, tìm một chỗ ngồi xuống, miệng lầm bầm nói: "Trác Tri Viễn, tiểu tử người ngân vạn lần đừng có chết, nhất định phải còn sống mà đi ra! Từ nay về sau người và ta mới là đối thủ chân chính!"

Nhưng mà Trần Nhất Tân lại cũng không biết, khi hắn đang nói đến câu này, thì Trác Tri Viễn lại đang ở trong thập vạn thâm uyên điên cuồng sử dụng khẩu quyết tiếp dẫn thiên địa linh khí của Nhậm Phi lưu lại đưa đến chừng bốn năm mươi con yêu thú, sau đó không ngờ không cần chân khí, mà là chỉ dựa vào thân thể cường hãn trải qua hai năm rèn luyện, cùng với đám yêu thú này đối kháng, không ngờ có thể đánh cho bọn yêu thú này tới tấp mất mồi, thẳng cho đến khi hắn cảm giác được chiêu thức mình nghĩ ra đã muốn càng lúc càng thuần thực, mới cuối cùng đem chân khí rót vào bên trong đoàn kiếm, đem đám yêu thú đáng thương này nhất nhất chém thành giới tử nguyên lực, hơn nữa còn hấp thu vào trong hai tay của mình.

Hơn hai năm qua, Trác Tri Viễn cũng là buồn bức không thôi, hai cánh tay của mình tựa như quái thú vĩnh viễn ăn không đủ no, đối với thiên địa linh khí thì không có gì hứng thú, ngược lại đối với giới tử nguyên lực của yêu thú sau khi chết hóa thành thì dị thường cảm thấy hứng thú. Thời gian ban đầu thì vẫn chỉ là hấp thu một phần, đại bộ phận sẽ bị quang cầu kia giành trước hấp thu đi. Cho đến hơn một năm sau, cánh tay của Trác Tri Viễn tựa hồ ngày càng cường đại, không ngờ có thể trước khi quang cầu kịp hấp thu liền đem toàn bộ giới tử nguyên lực hấp thu hết, hơn nữa khẩu vị càng lúc càng nhiều, lúc ban đầu bất quá chỉ khoảng hơn mười con yêu thú, đến hiện tại, bốn năm mươi con yêu thú cũng không thỏa mãn được khẩu vị của hai tay.

Chương 45: Nghịch Chuyển Chân Khí!

Nhưng mà làm cho Trác Tri Viễn cảm thấy buồn bực nhất chính là, "lao cung đệ nhất quyết" của 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, đến hiện tại hắn còn chưa có luyện thành. Hắn đã hạ quyết tâm, chỉ khi đem "lao cung đệ nhất quyết luyện thành", chính mình thí nghiệm thử một lần uy lực của chân quyết, rồi mới rời khỏi thập vạn thâm uyên này.

Đồng dạng buồn bực với hắn còn có quái điều, mắt thấy theo như lời nói của Trác Tri Viễn chậm thì dăm ba tháng, lâu là bảy tám năm, đã bắt đầu có xu thế nghiêng về bảy tám năm, nó không khỏi xót xa trong lòng, dự đoán lúc ban đầu một chút cũng không sai. Nhậm Phi năm đó nói lâu là hai ba năm, kết quả là hai năm rưỡi, hiện giờ Trác Tri Viễn nói lâu là bảy tám năm, xem ra khả năng không nằm ngoài bảy tám năm rồi!

Lúc rảnh rỗi không tu luyện, Trác Tri Viễn cũng có nhớ tới người trong Thanh Nguyên Sơn. Cũng không biết Trần Đại Bàn hiện giờ ra sao, có hay không đã tiến nhập nội môn, tên Tần Phi kia bị Mạc Tuân phạt diện bích ở Từ Quá Nhai không biết đã được thả ra chưa? Hơn nữa khẳng định hắn đã vào nội môn. Còn có Trần Anh, mặc dù cô bé niên kỷ nhỏ mà đã biết nịnh nọt, nhưng thiên tư cũng không tệ lắm, hắn là cũng đã sớm tiến nhập nội môn.

"Đại Bàn, sau khi ngươi tiến nhập nội môn có còn bị Tần Phi khi dễ không? Hắn khẳng định rất hận ngươi! Bất quá không sao, nếu hắn khi dễ ngươi, chờ ta đi ra ngoài, nhất định sẽ báo thù cho ngươi! Từ phi Tần Phi kia trong mấy năm này tu luyện đến từ cảnh giới tầng thứ năm thân thức trở lên, nếu không ta sẽ khiến cho hắn nằm trên mặt đất mà hướng ta và ngươi cầu xin tha thứ!"

Trác Tri Viễn vừa ăn hồng quả, vừa đưa mắt nhìn lên ngọn núi thẳng tắp vĩnh viễn không thay đổi, miệng thì thảo tự nói, chỉ là hắn lại tuyệt đối không nghĩ đến, hiện tại Trần Nhất Tân trong hàng đệ tử mới tấn nhập nội môn, thân phận rất là bất đồng, chỉ mới mười tuổi đã đến cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức, hơn nữa còn có thể thi triển pháp thuật đơn giản. Rất nhiều người cũng biết, Trần Nhất Tân sợ là trong vòng một hai năm liền có thể được tuyển nhập hậu sơn, trở thành đệ tử đích truyền của Thủy Giáo.

Nhoáng một cái bảy năm trôi qua, Trác Tri Viễn ở thập vạn thâm uyên, đã rèn luyện trở thành một nam nhi chân chính thân cao chừng tám thước, tuy rằng trên mặt còn hơi có vẻ non nớt, nhưng mà nếu chính hắn không nói, người bên ngoài nhìn vào, đảm bảo sẽ cho rằng hắn là một nam tử trưởng thành đã hơn mười tám tuổi.

Ha !!! Ha !!!

Trác Tri Viễn dồn nén cổ họng hết dài, thanh âm vang dội khắp nơi, xung quanh truyền ra một trận âm thanh hỗn tạp, hơn mười con yêu thú lấy tốc độ chạy trốn cực nhanh, sợ là chạy chậm bị sát thần này nhìn trúng, đến lúc đó liền sẽ trở thành quỷ dưới kiếm của hắn.

Trái lại ở một bên quái điều đang đậu tại trên một thân cây không có tí xíu phản ứng nào, thờ ơ nhìn Trác Tri Viễn, tựa hồ nó sớm đã thành thói quen với những lần hét dài như bị lên cơn của Trác Tri Viễn. Bảy năm nay, không biết bao nhiêu lần nó gặp tình huống Trác Tri Viễn lên cơn điên như vậy, đã sớm không còn kinh sợ khi thấy chuyện quái dị nữa.

"Như thế nào hiện tại những yêu thú này đều chạy nhanh như vậy?" Trác Tri Viễn trên mặt hơi có vài phần chán nản, hắn quanh năm không thấy được nhật nguyệt, vì thế khuôn mặt trắng nõn làm cho người ta nhìn thấy không khỏi sẽ nghĩ đến một cái tên bạch diện thư sinh, rất khó nghĩ đến dưới khuôn mặt có phần hòa nhã thân thiện kia, lại có thân thủ mà ngay cả yêu thú hợp lại liều mạng cũng không tồn thương được đến cơ thể cường hãn của hắn.

"Nói nhảm, mấy năm qua, ngươi cơ hồ đem toàn bộ yêu thú năm trăm năm trở lên ở nơi này đều giết hết, hiện tại còn lại đều chỉ là những yêu thú hơn trăm năm hai trăm năm, tuy rằng có yếu hơn, nhưng bản lĩnh chạy trốn cũng tuyệt đối là cực mạnh!" Quái điều mở mỏ chim ra, không ngờ là phát ra tiếng người.

Cũng không biết có phải hay không nhờ công hiệu của hồng quả lớn bằng quả dưa hấu kia, hay hoặc giả là Trác Tri Viễn bảy năm này động một tí là tiếp dẫn thiên địa linh khí khiến cho quái điều cũng lấy được nhiều lợi ích, nó hiện tại linh trí đã hơn xa bảy năm trước, tiếng thú rống trong miệng, cũng đã có thể không chế giống như tiếng người.

Trác Tri Viễn gãi gãi đầu, cười cười chữa thận, ánh mắt chạm đến bộ vân y trên người, thầm nói, phù chú trên bộ quần áo này thật quá thần kỳ, nó có thể theo thân thể lớn dần của hắn mà biến lớn theo, bảy năm qua, Trác Tri Viễn từ một hài đồng cao chưa đến năm thước lớn lên thành một thiếu niên mười tám tuổi cao tám thước, mà bộ quần áo này lại có thể không chút nào chật chội.

Đối với những vân văn phù chú trên quần áo, Trác Tri Viễn đã sớm ghi nhớ trong tâm, bộ quần áo này sớm hay muộn cũng sẽ bị ném đi, hắn nhất quyết sẽ không cấp cho Mạc Tuân có cơ hội trừng phạt mình. Thời gian, cũng không có làm phai mờ ký ức của hắn của bảy năm về trước, mà hoàn toàn ngược lại, tại kiếp sống bảy năm cô độc gian khổ trong thập vạn thâm uyên này, trái lại càng làm Trác Tri Viễn nhớ rõ ràng hơn những chi tiết dù là nhỏ nhất phát sinh trên Thanh Nguyên Sơn bảy năm về trước.

"Đường chủ sư phụ, Tri Viễn bắt tài, đến bây giờ cũng còn chưa luyện thành "lao cung đệ nhất quyết". Tri Viễn rất nhớ ngươi, Tri Viễn còn nhớ rõ ngài từng nói qua sẽ chuẩn bị rượu ngon chờ Tri Viễn đi ra ngoài! Rượu ngon không biết hương vị của nó sẽ như thế nào đây?" Trác Tri Viễn nhàm chán nắm đoản kiếm trong tay, trên mặt dặt dạch vạch lên toàn bộ đồ thị trong trang giấy "lao cung đệ nhất quyết kia". Bảy năm thời gian, đồ thị này đã sớm khắc sâu trong đầu của Trác Tri Viễn.

Mà thanh đoàn kiếm này, hiện giờ mới thật là đoàn kiếm, đoàn kiếm này bảy năm trước đối với Trác Tri Viễn bảy năm trước mà nói, kỳ thật coi như là binh khí vừa tay, hiện giờ, quả thật có chút ngán không thuận cho lắm.

"Người đừng ngồi nữa, nhanh chóng tiếp tục tu luyện, mấy năm qua, ta xem người đến phát chán rồi!" Quái điều nghiêng đầu, không kiên nhẫn thúc giục Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn mỉm cười, ba bốn năm trước, quái điều này chứng kiến Trác Tri Viễn tu luyện, còn e sợ hắn nổi điên. Mà hiện tại thì trái lại cả ngày thúc giục hắn, hiển nhiên quái điều cũng là muốn hoàn thành hứa hẹn đưa hắn đến lối ra, chính mình ngày đó thuận miệng nói, không ngờ quả nhiên loáng một cái bảy tám năm đã trôi qua.

"Được ! Ta luyện tiếp đây ! Ta nhất định không tin, chẳng lẽ 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này ta không thể luyện thành sao ?" Trác Tri Viễn nói xong, cầm đoàn kiếm trong tay ném lên không trung, hai chân giậm xuống đất, thân thể giống như mũi tên nhọn bắn lên, truy về đạo bạch quang trên không trung. Rất nhanh, lập tức đuổi kịp tốc độ của kiếm, lúc đoàn kiếm sắp rơi xuống liền lấy tay chụp lại, miệng hét lớn một tiếng, trên mũi kiếm bạo xuất ra kiếm quang dài đến ba trượng, chỉ là rất tùy ý chém xuống, không trung liền truyền đến vài tiếng kêu rên.

Vài con yêu thú không kịp chạy trốn, lập tức dưới kiếm quang của Trác Tri Viễn, tan xương nát thịt, trở thành giới tử nguyên lực phiêu phù trong thập vạn thâm uyên.

Chân khí trong hai tay Trác Tri Viễn cũng tự động bắt đầu lưu chuyển, hai năm gần đây đều là như thế, chỉ cần xung quanh trong vòng mười trượng có giới tử nguyên lực di động, chân khí của hắn sẽ tự động tuôn vào hai tay, điên cuồng xoay chuyển, hình thành lực lượng lốc xoáy, đem nhưng giới tử nguyên lực này hấp thu hết.

Bất quá lúc này đây, Trác Tri Viễn lại đột nhiên ném đoàn kiếm trong tay đi, tự mình vận khởi chân khí, muốn nghịch chuyển chân khí đang tự lưu chuyển nơi cánh tay.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đoàn Kiếm Mất Tích!

Hai luồng chân khí chọt chạm vào nhau, hình thành trong cánh tay Trác Tri Viễn một khoảng trống như hình chiếc hộp vuông. Giới tử nguyên lực vốn đang được hai tay hấp thu không ngừng thì đột nhiên dừng lại bao quanh lấy đoàn kiếm bị Trác Tri Viễn quăng ra, khiến cho đoàn kiếm lơ lửng giữa không trung trông rất quý dị.

"Công pháp cổ quái nhà người, ta không tin ta không thể luyện thành ! Người mỗi ngày ở trong cánh tay ta vận chuyển mấy vòng tiểu chu thiên coi như đã quen rồi, ta còn chưa bao giờ thử qua cho người dừng lại a! Loại tư vị không dễ chịu này ? Hừ ! Người mỗi ngày không để ý tới ta cứ thế vận chuyển, đó chính là cái loại tư vị mà ta đã nếm trải ! Lần này cũng muốn cho người nếm thử xem !" Bởi vì vừa rồi nhớ tới Lý Độ, khiến cho trong lòng Trác Tri Viễn bỗng nhiên dâng lên một tia cảm xúc không khuất phục, lập tức ngồng cuồng lấy sức một mình nghịch chuyển chân khí nguyên bản đang lưu loát vận chuyển, hắn thật ra cũng không có sợ bản thân sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Hơn nữa hắn còn coi "lao cung đệ nhất quyết này" rõ ràng là một dịch nhân bình thường, lại có thể cùng với nó nói chuyện.

Hai luồng chân khí đang ở trong thế giằng co, không ai nhường ai thì bất ngờ thanh đoàn kiếm lơ lửng ở trên không trung chọt rung lên liên tục, tần suất càng lúc càng nhanh, cuối cùng phát ra thanh âm ông ông...

Đột nhiên, thanh đoàn kiếm này giống như mất đi không chế, không ngờ có thể ở trên không trung tự mình quay ngược đầu lại, nhắm về phía cánh tay phải của Trác Tri Viễn phóng nhanh tới.

Trác Tri Viễn lúc này nhìn như hóa điên, nhìn thấy đoàn kiếm hướng về chính mình đâm tới, lại không ngờ không né tránh, mà ngược lại miệng quát to : "Cũng tốt, để xem, đến tốt cùng là đoàn kiếm sắc bén hay là cánh tay của ta cứng rắn !" Lập tức đề tụ chân khí, nâng quyền đầu nghênh đón đoàn kiếm hung hăng đánh tới.

Hành động lần này của Trác Tri Viễn cũng không phải là tự mình hại mình, mấy năm qua, hắn sớm phát hiện ra, theo sự hấp thu giới tử nguyên lực càng ngày càng nhiều, cánh tay của mình cũng theo đó mà cường hãn đến một mức đáng sợ. Trước kia yêu thú có thể dễ dàng làm đứt da tay của hắn, nhưng mà trong hai năm qua, công kích của thú, đối với hai cánh tay của hắn mà nói, căn bản một chút tác dụng cũng không có. Nhưng nếu như móng vuốt hay răng nhọn của yêu thú chạm tới các bộ vị khác trên thân thể của Trác Tri Viễn, thì vẫn có thể gây ra cho hắn những thương tổn nhất định. Trác Tri Viễn thậm chí còn thử qua dụng nắm đấm đánh mạnh vào một góc của vách núi, lúc ấy dưới uy lực của một quyền này, thiếu chút nữa đã đem hân chôn sống dưới đồng đất đá đổ xuống, vách núi chỉ ít phải đến ba bốn thước vuông, cư nhiên bị hắn đánh thành một cái hố sâu đến nửa thước, đất đá rơi xuống, khiến cho Trác Tri Viễn lúc ấy mặt mày xám tro.

Mũi kiếm trong mắt càng lúc càng lớn, Trác Tri Viễn chậm rãi nhắm hai mắt lại, đem tu tri tầng thứ hai nhĩ thức viên miễn phát huy đến cực hạn, trong lòng suy nghĩ, cho dù luyện "lao cung đệ nhất quyết" bất thành, ta cũng phải nghĩ biện pháp đột phá bình chương nhĩ thức viên miễn. Nếu có thể bước vào cảnh giới tầng thứ ba, ta cũng có thể xuất quan được rồi!

Đoàn kiếm càng bay càng gần, càng gần liền càng chậm, nhưng kiếm quang trên mũi kiếm lại càng phát ra lạnh thấu xương kèm theo tiếng ông ông càng ngày càng to, không nhưng thế mà còn lóe ra một luồng khí lạnh lẽo, lập tức bức địa hỏa nóng cháy xung quanh đây ra thật xa, làm cho trong một thế giới quỷ dị toàn màu đỏ của thập vạn thâm uyên này xuất hiện một không gian trong suốt ước chừng ba thước vuông.

Không đợi đoàn kiếm đâm tới chính mình, nắm đấm của Trác Tri Viễn đã chủ động nghênh đón trước, kiếm quang liền nhập vào bên trong cơ thể, Trác Tri Viễn liền ... không cảm giác một chút thống khổ nào, chỉ là trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc, không đúng, kiếm quang này như thế nào lại có thể dễ dàng đâm thủng quả đấm của ta? Nắm đấm của ta đây, hiện tại ngay cả núi cũng có thể đánh vỡ được một góc a!

Tâm niệm của Trác Tri Viễn xoay chuyển không bằng với tốc độ của đoàn kiếm kia, đoàn kiếm nguyên bản khi ở trên không trung, đã muốn chậm đến cực hạn, áp lực xung quanh cản lại của đã đến cực hạn. Nhưng mà cho đến khi kiếm quang xuyên thấu qua nắm tay của Trác Tri Viễn, đoàn kiếm kia lại hừ một tiếng, bay nhanh đâm vào cánh tay của Trác Tri Viễn...

...

Thật lâu sau, một chút động tĩnh đều không có, Trác Tri Viễn trong lòng kinh ngạc không thôi, đợi cho hán mở to hai mắt nhìn lại, mới phát hiện đoàn kiếm theo mình bảy năm nay đã hoàn toàn mất đi tung tích.

Trác Tri Viễn bắt đầu hồi tưởng lại hết thấy mọi việc vừa mới phát sinh, trong hiện lên các hình ảnh, tuy rằng vừa rồi hán nhắm nghiền hai mắt, nhưng hết thấy trong chu vi mười trượng xung quanh, đều không giấu diếm được hán.

Khi đoàn kiếm bay đến, thì tốc độ càng ngày càng chậm, giống như là trên không trung có người đang nắm chuỗi kiếm vậy.

Nắm tay toàn lực đánh ra, thế công trên không trung rất nhanh tựa hồ như liên tiếp đánh ra, Trác Tri Viễn biết rõ một quyền này của mình nhìn qua vẻn vẹn chỉ là một quyền, nhưng ít nhất lại công kích đến bảy tám chỗ.

Đoàn kiếm cơ hồ tạm dừng ở giữa không trung, mà nắm tay hung hăng đánh vào trên mũi kiếm..

Kiếm quang đâm vào nắm tay, tốc độ đoàn kiếm đột nhiên tăng vọt, chỉ là điện quang chột lóe, liền xuyên vào cánh tay của Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn khó có thể tin được hình ảnh mà mình "chứng kiến", vừa cẩn thận xem lại một lần nữa, vừa tập trung tinh thần lên đoàn kiếm xem tình trạng của nó sau khi xuyên vào cánh tay.

Đích xác, đoàn kiếm sau khi xuyên vào cánh tay, liền cũng không có từ địa phương nào khác xuyên ra!

Chỉ là, đoàn kiếm đã đi nơi nào ?

Trác Tri Viễn nghi vấn đầy đầu, quái điều đầu trên một cành cây cách đó không xa cũng là lức cái đầu nghi hoặc không ra. Nỡ rõ ràng chứng kiến Trác Tri Viễn giống như phát điên lấy trứng chọi đá, đem quả đấm của mình đánh về phía thanh đoàn kiếm không gì không phá được.

Nhưng mà, đoàn kiếm lại có thể hư không tiêu thất, thất giống như nắm tay của Trác Tri Viễn biến thành một cái miệng rộng, đem thanh đoàn kiếm này một phát nuốt luôn. Loại cảnh tượng quái dị này, quái điều chưa bao giờ thấy qua.

Trác Tri Viễn thử vận khởi chân khí, rất kỳ quái, dĩ vãng chỉ cần hán thoáng vận chân khí, chân khí liền sẽ tự động từ trong nhâm mạch chảy đến thủ thiếu dương tam tiêu kinh, sau đó ở trong nơi cánh tay tiến hành tuần hoàn vòng tiểu chu thiên. Thế nhưng lần này, chân khí lại chỉ là dựa theo tâm ý của Trác Tri Viễn an bài, tiến hành lưu chuyển bình thường, cũng không có trực tiếp phóng mạnh về thủ thiếu dương tam tiêu kinh.

Chậm rãi đem chân khí đến thủ thiếu dương tam tiêu kinh vận chuyển, Trác Tri Viễn rất là cẩn thận, cái này cũng là vì do tình huống vừa rồi, Trác Tri Viễn tự nhiên sẽ cẩn thận hơn rất nhiều.

Chân khí chậm rãi rót vào cánh tay, sau một hồi tìm kiếm, Trác Tri Viễn phát hiện, chính mình từ sau khi tu luyện 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, luôn luôn cảm giác được phảng phất cánh tay có chút trống rỗng, thế nhưng lúc này lại có một loại cảm giác tràn đầy, Thật giống như nơi đó đã được lấp đầy vậy !

Chẳng lẽ là vừa rồi hấp thu giới tử nguyên lực cuối cùng đã trở thành giọt nước tràn ly? Lần này rốt cục là đem khoảng trống trong cánh tay lấp đầy? Chỉ là, thanh đoàn kiếm của mình đã đi đâu? Nghi vấn trong đầu Trác Tri Viễn chẳng những không có lời giải đáp, ngược lại là càng thêm mê hoặc.

Tiếp tục thử đem chân khí nhập vào cánh tay, Trác Tri Viễn theo bản năng giơ tay lên, ngón tay không tự chủ liền có xu thế bấm ra một đạo kiếm quyết, Trác Tri Viễn cảm giác được trong cánh tay của mình tựa hồ có một lực lượng kỳ quái đang chọn rộn, giống như tùy thời có thể thoát thể mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lao Cung Đệ Nhất Quyết!

Cũng không có đi cường hành áp chế loại lực lượng này, Trác Tri Viễn luôn luôn biết thích ứng với mọi hoàn cảnh, và đây cũng chính là pháp bảo lớn nhất giúp hắn tồn tại được trong thập vạn thâm uyên này, nếu cỗ lực lượng kia phảng phất muốn thoát ly cánh tay đi ra ngoài, mà Trác Tri Viễn giờ phút này cũng cảm giác được cánh tay của mình vô cùng nặng nề và quái dị, cho nên liền để cho cỗ lực lượng kia tự do tới gần đầu ngón tay.

Một đạo bạch quang hiện lên, Trác Tri Viễn lại một lần nữa nhìn thấy thanh đoản kiếm của mình, nhưng mà đoản kiếm lại hình như từ đầu ngón tay của hắn xuyên ra, tốc độ bay nhanh, so với lúc mà ngày thường hắn điều khiển đoản kiếm thì tốc độ còn nhanh hơn nhiều.

Hơn nữa, đoản kiếm lần này lại có thể hóa xuất ra một đạo kiếm quang dài chừng hơn mười trượng, toàn bộ kiếm thể trông vô cùng khổng lồ, vừa mới từ đầu ngón tay Trác Tri Viễn lóe ra, liền phát ra âm thanh sấm chớp, lướt trên bạch quang bắn nhanh về phía trước.

Trác Tri Viễn trọn mắt há hốc mồm nhìn đạo kiếm xuất hiện từ trong ngón tay mình, trong lúc bắn đi, còn làm cho một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, trên mặt đất thậm chí còn bị trận cuồng phong này cày thành một cái rãnh sâu, chỗ nào kiếm quang đi đến, thì không nơi nào không bị tàn phá, có thể nói là nếu như bị kiếm quang này chạm vào thì chỉ có từ chết tới bị thương. Trong nháy mắt ở phía trước không ngờ xuất hiện một khoảng sân rộng trông trải, thậm chí ngay cả xung quanh lúc nào cũng toàn là màu đỏ sậm cũng giống như bị kiếm quang chiếu sáng lên, mất đi sắc thái ban đầu, thay vào đó chính là cảnh tượng thường ngày ở nhân gian.

Trong lòng chợt nghĩ, nhìn uy lực thanh đoản kiếm này chẳng lẽ nó chính là một thanh thần binh pháp bảo sao ? Bản thân mình mấy năm qua, dùng thanh kiếm này chiến đấu với đám yêu thú, thật đúng là có chút phí phạm của trời mà !

Bất quá, nếu đoản kiếm này có thể thay đổi hướng tùy ý, chẳng lẽ không phải là có thể thấy vật giết phạt thấy ma giết ma sao?

Theo bản năng, Trác Tri Viễn kiếm quyết chợt chuyển, ngón tay hơi hơi rút về vạch một phát, thật giống như hắn đang điều khiển phi kiếm vậy ---- cho dù hiện tại Trác Tri Viễn đối với cảnh giới phi kiếm vẫn còn xa lắm, nhưng mà trong đầu lại nghĩ thử làm ra mấy động tác này xem sao.

Tình hình trước mắt một lần nữa thay đổi, theo kiếm quyết của Trác Tri Viễn chuyển động, đoản kiếm kia cũng tựa như có sinh mệnh, không ngờ quay ngược đầu lại, đồng thời cũng quét ra một đạo kiếm quang không gì không phá được, đem một địa phương ở nơi xa xa san thành bình địa. Thậm chí còn ngay cả vách núi phía trước, cũng bị uy lực của một kiếm này chém tới một góc, khiến cho các vô số đất đá từ trên rơi xuống, liên tục phát ra tiếng nổ vang.

Đoản kiếm lượn quanh một vòng lớn, rồi mũi kiếm lại chỉ hướng Trác Tri Viễn bay đến cực nhanh, cho dù Trác Tri Viễn hiện giờ tốc độ phản ứng so với phạm nhân đã nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng bị tốc độ bay đến của đoản kiếm này dọa cho sợ tới mức phải bỏ nhào sang một bên mới né tránh được. Mà thanh đoản kiếm này tốc độ bắn đến quá nhanh, cho nên đã để lại trên mặt đất một cái rãnh sâu lớn đến mấy trăm trượng rộng đến nửa trượng...

Trác Tri Viễn tâm niệm khẽ động, đoản kiếm này hiện tại chẳng lẽ do bị mình đánh bại đánh hạ nên đã luyện thành phi kiếm của mình ? Nhưng mà lấy tu tri hiện tại của hắn vốn vẹn chỉ là tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, lại làm sao có thể luyện được phi kiếm của bản thân ? Ít nhất là cũng phải chờ tới sau khi đạt đến thân thức viên mãn mới có thể làm được !

Bất quá bản thân chỉ cần dựa vào tầng thứ nhất nhĩ thức viên mãn liền đã có thể miệng phun chân ngôn, Trác Tri Viễn cũng là đang ở trong thập vạn thâm uyên, vô luận là chuyển lý kỳ nào cũng đều có thể phát sinh.

Trong khi tâm niệm đang xoay chuyển, thì kiếm quyết trong tay cũng một lần nữa thay đổi, dẫn dắt đoản kiếm đang ở cách xa mấy trăm trượng quay đầu bay trở về. Chỉ là lần này, Trác Tri Viễn không ngừng bấm kiếm quyết, cố gắng thử khống chế tốc độ của đoản kiếm này.

Lần thử này không ngờ thành công, đoản kiếm trên không trung quả nhiên bay chậm lại, đến khi bay tới trước mặt Trác Tri Viễn, thì hai tay Trác Tri Viễn vẫn tiếp tục bấm kiếm quyết khiến cho nó ngừng lại phiêu phù ở giữa không trung.

Duỗi tay hướng thanh đoản kiếm chớp tới, đồng thời trong lòng Trác Tri Viễn cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cũng may là đoản kiếm này vẫn chưa biến mất. Nhưng mà lại xuất hiện việc ngoài ý muốn, một chớp này của hắn không ngờ là bắt vào khoảng không!

Đoản kiếm mang theo kiếm quang hơn một trượng vẫn đang phiêu phù trên không trung, chỉ là Trác Tri Viễn liên tục bắt vài cái, nhưng cũng đều không thể đem đoản kiếm nắm ở trong tay, thật giống như tay của hắn đang bắt vào không khí vậy !

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, kiếm quang phiêu phù ở giữa không trung cũng là càng lúc càng ngắn, thân kiếm cũng càng ngày càng trong suốt, tựa như tùy lúc có thể trong suốt đến hoàn toàn ẩn hình !

Trác Tri Viễn thử vài lần nữa, vẫn không thể đem đoản kiếm nắm ở trong tay. Rất nhanh, đoản kiếm mới vừa rồi còn thi triển ra uy lực cường đại, không ngờ quả nhiên biến mất giữa không trung. Nếu không có mảng đất trống phía xa cùng với cái hố sâu đến vài thước kia, Trác Tri Viễn quả thực sẽ hoài nghi chính mình vừa rồi là hoa mắt nhìn lầm !

"Điều huyền! Ngươi vừa rồi cũng thấy đoàn kiếm của ta đúng không?" Trác Tri Viễn nhin không được nhìn quái điều cất tiếng hỏi.

Quái điều cũng là đang tròn mắt, cũng là do nó chưa bao giờ nhìn thấy thanh đoàn kiếm thể hiện ra uy lực cường đại như thế. Mặc dù nó cũng sớm biết rằng thanh đoàn kiếm này hẳn nhiên là một loại thần binh pháp bảo, nhưng lại cũng chưa từng nghĩ đến thanh đoàn kiếm này có uy lực lớn đến thế này. Hơn nữa, tựa hồ cái này còn chưa phải là uy lực chân chính của đoàn kiếm, cái này cũng chỉ là đoàn kiếm đột nhiên kích động trăm sát lung tung mà thôi, tu tri của Trác Tri Viễn còn không đủ để làm cho thanh kiếm này hiển hiện toàn bộ uy lực của nó.

Gật gật cái đầu liên tục, quái điều nói : "Nhìn thấy, hiện tại thì biến mất rồi !"

Trác Tri Viễn biết rõ chính mình không có nhìn lầm, hỏi quái điều cũng là muốn chứng thật lại một lần mà thôi, tự nhiên là đem toàn bộ sự chú ý tập trung lên sự việc vừa rồi.

Sau khi xác định đoàn kiếm phiêu phù ở không trung cũng không có lại tiến vào trong cánh tay của mình, Trác Tri Viễn một lần nữa bấm kiếm quyết, giơ tay vung lên, chân khí rót vào cánh tay phải, bắt chước giống như lúc đầu. Vừa rồi làm như thế đã khiến cho đoàn kiếm biến mất xuất hiện lại, hiện tại Trác Tri Viễn không biết đoàn kiếm đi nơi nào, cũng chỉ có thể làm y như lúc ban đầu.

Chân khí từ trong cánh tay đột nhiên nhập vào trong đầu ngón tay, lập tức bên trong cánh tay lần thứ hai xuất hiện lực lượng kỳ quái, lập tức thanh đoàn kiếm lại từ đầu ngón tay bắn ra, cũng giống như vừa rồi, cái mảnh đất bị cày nát lúc này một lần nữa bị tàn phá. Hồ kia vốn là sâu vài thước, hiện tại giống như có lẽ sâu đến một trượng.

Tay bắt kiếm quyết, không chế thanh đoàn kiếm trên không trung bay lượn, Trác Tri Viễn đã đem đoàn kiếm này đưa lên cao đến mấy trăm trượng. Chỉ thấy được trong không trung có một thanh đoàn kiếm mang theo kiếm quang dài đến hơn mười trượng bay lượn không ngừng, bạch quang liên tục lấy tốc độ cực nhanh như gào thét mà đến, chớp mắt một cái, địa hỏa đỏ sậm trên không trung, tựa hồ bị kiếm quang tẩy rửa, trở thành trong xanh, cảnh tượng trông vô cùng đẹp mắt.

Sau thời gian dùng một chén trà, thanh đoàn kiếm này một lần nữa trên bầu trời mất đi bóng dáng. Trác Tri Viễn tựa hồ có chút minh bạch rồi, đoàn kiếm trên không trung mình khống chế, không phải là thực thể của đoàn kiếm, mà là một đạo kiếm quang do đoàn kiếm huyền hóa ra mà thôi. Mà đoàn kiếm thật sự, chỉ sợ là đã bị mình hút vào trong cánh tay phải...

Quái điều tựa hồ cũng phát hiện ra, đập cánh hét to : "Đoàn kiếm kia tựa hồ là bị ngươi ăn rồi ! Bị cánh tay của ngươi ăn ! Ngươi nhất định là quái vật, lại có thể ăn được bảo kiếm!"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Rời Khỏi Thâm Uyên!

Tri Viễn đã sớm quen với kiểu nói chuyện hoang đường của quái điều, quy luật khách quan (nói chuyện có logic) của nhân loại đối với nó mà nó, căn bản không có chút lực ước thúc nào với nó, nó nghĩ như thế nào nó sẽ nói như vậy. Bất quá, lần này, kiến giải của quái điều tựa hồ rất có giá trị tham khảo, đoàn kiếm kia, thật giống như là đã bị Trác Tri Viễn "ăn" đi!

Nhưng mà, sau khi ăn, còn có thể nhỏ ra hay không đây ?

Hơn nữa, đây có phải là đại biểu cho việc Trác Tri Viễn đã đem "lao cung đệ nhất quyết" luyện thành hay không? Không lẽ nguyên lai 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này là chân quyết luyện bảo sao ?

"Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng ngươi luyện thành 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】. " Thanh âm của quái điều từ xa truyền tới, kỳ thật trong lòng nó đang rất kích động, việc này thuyết minh Trác Tri Viễn sắp rời khỏi nơi này, mà nó, sẽ có thể một mình hưởng dụng hồng quả này. Không thể không nói, Trác Tri Viễn cùng Nhậm Phi giống nhau, nhu cầu đối với hồng quả thật sự là quá mức khổng lồ, tuy rằng thể trạng chỉ bằng gần một phần mười so với quái điều, nhưng mà hồng quả mà bọn hắn tiêu hao, ít nhất là gấp hơn mười lần quái điều, tu luyện cần nhất là bổ sung, thật sự là quái điều không muốn nhìn thấy nữa.

Mỗi khi chứng kiến Trác Tri Viễn như phát điên tu luyện liên tục không ngừng nghỉ, chứng kiến hắn hoàn toàn dựa vào hồng quả để chống đỡ cho hết thấy những thứ tu luyện cần đến, quái điều liền sẽ vô cùng đau lòng đến mức cào gầy cả móng vuốt trên ba đầu ngón tay, phải biết Trác Tri Viễn tiêu hao nhiều hồng quả như vậy, thì sẽ khiến cho linh khí chứa trong hồng quả mà nó hấp thu sẽ giảm đi.

Chỉ là Trác Tri Viễn lại không tỏ ra vui vẻ gì, "lao cung đệ nhất quyết" của 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 tựa hồ là đã luyện thành, nhưng lại tổn thất đi một thanh bảo kiếm làm bạn với hắn bảy năm qua.

Trác Tri Viễn cũng không phải là luyện tiếc một món đồ pháp bảo, chỉ là, đem bắt luận kẻ nào ở trong thập vạn thâm uyên hơn bảy năm, bên người chỉ có một con chim hình thù kỳ quái có thể nói chuyện, hẳn cũng sẽ đối với đoàn kiếm mình sử dụng hơn bảy năm giúp hắn tiêu diệt không biết bao nhiêu yêu thú mà có tình cảm cực kỳ sâu sắc.

Đột nhiên, đoàn kiếm biến mất, hơn nữa lại là bị chính mình "ăn" mất, nói Trác Tri Viễn không đau lòng tuyệt đối là nói dối.

Nghe được thanh âm âm dương quái khí của quái điều, Trác Tri Viễn quay đầu trừng mắt liếc nó một cái, trong miệng phát ra một câu: "Người có phải cho rằng ta không có thanh kiếm kia thì sẽ không thu thập được người?"

Quái điều sợ tới mức co rụt cổ lại, hai cánh cấp tốc vỗ mạnh, bay vút lên trời. Bất quá rất nhanh lại hạ xuống trở về, nó rất rõ ràng, Trác Tri Viễn quả thật nếu muốn thu thập mình, nó có bay lên cũng vô dụng. Trác Tri Viễn nhất định có khả năng trước khi nó kịp bay lên độ cao cần thiết thì đã đem nó bắt xuống dưới. Vừa rồi hoảng sợ rụt rè và trốn tránh, thuần túy chỉ là theo bản năng của nó mà thôi.

"Chân quyết này thật đúng là kỳ quái, giá phải trả cho việc luyện thành là đem một món pháp bảo cần nuốt." Trác Tri Viễn cũng không biết có phải hay không đang cùng quái điều nói chuyện, nghe ngữ khí của hắn thì giống với làm bầm lều bầu hơn.

Quái điều thu hai cánh lại, nói: "Người trong lòng đang tiếc thanh đoàn kiếm kia sao? Kỳ thật không phải là người mất đi thanh kiếm kia, chỉ bất quá nó hiện tại không nằm ở bên hông của người, mà là giấu ở trong cơ thể người mà thôi. Ta tuy không hiểu lắm mấy việc này, nhưng mà ta cũng biết, vũ khí mà che giấu càng kín càng tốt, trong tay cầm một thanh kiếm, khẳng định không hữu hiệu bằng người tùy lúc có thể phóng xuất một đạo kiếm khí."

Nghe xong lời này, Trác Tri Viễn như được ngộ ra, nhìn nhìn cánh tay phải của mình, trên mặt hắn lại hiện ra nụ cười thật thà chân chất: "Hóa ra là vậy, thanh kiếm này cũng sẽ theo ta mãi mãi không rời! Người khác muốn đoạt nó đều khó có khả năng!"

Quái điều quơ quơ cái đầu to bự của nó, rất muốn nhắc nhở Trác Tri Viễn, kêu hắn mau rút nhanh đi, chỉ là cũng không dám nói ra miệng. Những năm gần đây, quái điều đôi khi nói sai, cũng không ít lần bị Trác Tri Viễn kí đầu.

Qua một lúc, Trác Tri Viễn cười cười nói: "Tựa hồ, đã đến lúc ta nên rời khỏi nơi này!" Dứt lời, hai chân giậm đất, thân hình duỗi ra, lao thẳng tới quả thụ, hái xuống hai trái hồng quả. Miệng lại nói: "Đáng tiếc hồng quả này quá lớn, chỉ sợ là ta cũng chỉ có thể mang hai trái ra ngoài, nếu không thật là muốn mang nhiều hơn một chút."

Quái điều mở rộng hai cánh, học theo bộ dáng Trác Tri Viễn vỗ vỗ lồng ngực, thăm nghĩ may mắn hồng quả này từ bằng với nắm tay biến lớn thành bằng dưa hấu, nếu không hồng quả đầy trên cây, chỉ sợ đều bị tiểu tử này hái đi hết.

Ta ăn thêm một trái nữa! Sau này sợ là cũng không có cơ hội được ăn hồng quả này!" Đang khi nói, Trác Tri Viễn liền một ngoạm cắn vào trên hồng quả, nước quả văng tung tóe, quái điều nhìn thấy lại là đau lòng, thăm nghĩ tiểu tử này tương ăn thật ra càng ngày càng có chút phóng khoáng, chỉ là thật sự cũng có chút phỉ phạm, bao nhiêu nước quả chảy ra thế này?

Sau khi ăn xong, Trác Tri Viễn tự nhiên lại hái thêm một trái hồng quả, hay tay mỗi bên xách một trái, hướng về phía quái điều gật gật đầu: "Người hẳn là rất vui mừng đúng không? Tên sát thần ta đây rốt cục sẽ rời đi!"

Quái điều không dám gật đầu, nhưng trong lòng thì rất hoàn toàn đồng ý lời nói của Trác Tri Viễn, chỉ là đang nghĩ, nếu như hắn sớm đi vài năm, thì nó càng vui mừng hơn.

"Muốn cười thì cứ cười đi! Ta biết người sớm mong ta rút càng nhanh càng tốt! Nhưng thật ra mấy năm nay cũng đã là quấy rầy người quá. Bất quá lại nói tiếp, hiện giờ tuy muốn rời đi, nhưng cũng có chút luyện tiếc người! Cũng không biết hôm nay từ biệt, sau này còn có cơ hội gặp lại hay không! Hiện giờ cũng chỉ có hy vọng là người sớm tu thành hình người, rời khỏi câu sinh phiền não nghiệp chướng đại trận này, đến lúc đó ta tất nhiên sẽ chuẩn bị sẵn rượu ngon để cùng say sưa với người!" Nói đến rượu ngon, Trác Tri Viễn không khỏi lại nghĩ đến Lý Độ, ông lão với nhiều nếp nhăn trên mặt, gặp lại được mình chắc hẳn sẽ vô cùng kinh hỷ (ngạc nhiên và vui mừng).

Quái điều nhần nhin nửa ngày cuối cùng nhìn không được, cười lên ha ha, chỉ là tiếng cười của nó thực rất cổ quái, khiến cho xa xa trong rừng có một con yêu thú bị dọa tưởng rằng Trác Tri Viễn sắp dùng chúng nó để thí luyện, liền nhanh chóng trốn biến đi.

"Ngồi lên đây đi, ta sẽ đưa người đi ra ngoài!" Quái điều giang rộng hai cánh, đôi mắt đen thui gắt gao nhìn chăm chăm Trác Tri Viễn, như sợ là hắn sẽ đổi ý.

Trác Tri Viễn cũng không khách khí, thả người nhảy lên lưng quái điều, vỗ vỗ nhẹ đầu nó, quái điều liền giương cánh bay lên trời, hướng về phía trước bay nhanh đến, Trác Tri Viễn ngồi ở trên lưng nó rất là vững vàng, chỉ cảm thấy luồng khí dữ dội xung quanh cơ thể, không khỏi nhắm hai mắt lại, chân khí trong cơ thể tự động vận chuyển, bảo vệ toàn thân, để cho không bị ảnh hưởng bởi luồng khí này.

Khi quái điều toàn lực vỗ cánh, tốc độ quả thật là có chút kinh người, cũng bất quá chỉ là mười mấy canh giờ, liền đã đem Trác Tri Viễn đến chỗ cao nhất của thập vạn thâm uyên này, chỉ cần leo lên trên vài dặm nữa, đó chính là lối ra.

Tìm một địa phương bằng phẳng, quái điều dừng lại, trong ánh mắt chẳng biết tại sao lại có vài phần không đành lòng.

Bảy năm qua, tuy rằng không giây phút nào quái điều không mong chờ Trác Tri Viễn nhanh chóng rời đi, chỉ là đến khi thật sự ly biệt, bảy năm sống chung cũng khiến cho nó mang vài phần thương cảm. Quái điều giờ phút này ngoài mang cơ thể một con chim ra, thì linh trí của nó cơ hồ cùng với nhân loại không khác gì nhau, tình cảm của nhân loại tự nhiên nó cũng không khuyết thiếu.

"Chỉ có thể đem người đến nơi này thôi, trở lên thêm vài dặm, đó là lối ra. Nhậm Phi tiểu tử năm đó cũng chỉ để cho ta đưa đến nơi đây, vì ở phía trên có người đang trấn thủ." Giọng nói của quái điều có chút cổ quái, tựa hồ mang theo vài phần ghen ngào không muốn.

Trác Tri Viễn mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve đầu quái điều : "Điều huynh, hôm nay từ biệt, hy vọng sau này có cơ hội gặp lại. Bất quá theo ta thấy người hiện tại đối với khoảng cách tu thành hình người, sợ cũng không còn xa nữa. Đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị tốt rượu ngon chờ người đi ra!"

"Đi ra ngoài cũng sẽ bị các người coi là yêu quái, ta tình nguyện sống ở chỗ này còn hơn!" Quái điều than thở một câu, nhưng mà Trác Tri Viễn cũng nghe ra được, nó bởi vì là sắp ly biệt, trong lòng cố ý không muốn nói lời thật.

"Nếu có ai kỳ thị người là yêu quái, ta sẽ thay người dạy dỗ hần một phen ! Mau trở về đi, người đi vắng, sợ là đám yêu thú là ngáp ghé hồng quả của người !" Trác Tri Viễn trong lòng cũng có chút không đành lòng, nhân thế này, ngoại trừ Trần lão đầu, thì quái điều này chính là người thứ hai ở cùng hần lâu nhất, hơn nữa cùng với Trần lão đầu giống nhau, đều là sớm chiều làm bạn, nảy sinh tình cảm sâu sắc tự nhiên là không tránh khỏi.

Quái điều liếc mắt nhìn kĩ Trác Tri Viễn một lần nữa, cuối cùng cũng không nói cái gì, vỗ cánh, lập tức bay xuống phía dưới, rất nhanh liền biến thành một cái chấm đen, Trác Tri Viễn sau khi nhìn thấy quái điều rời đi, cũng là xoay người lại, hướng về lối ra cách đó không xa tiến đến.

Mà quái điều sau khi bay ra thật xa, mới quay đầu nhìn lại, chứng kiến Trác Tri Viễn đang leo lên đến chỗ lối ra, trong miệng lầm bầm một câu : "Tiểu tử ngu ngốc này, so với Nhậm Phi tiểu tử còn ngu ngốc hơn, bảy năm thời gian, lại có thể không phát hiện ra ta là mẫu điều..."

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trước Ngạo Mạn Sau Cung Kính!

Trác Tri Viễn thân mặc đoản khôi (quần đùi), áo ngắn tay, trong tay đang cầm hai trái hồng quả to như dưa hấu, xuất hiện ở cửa ra của thập vạn thâm uyên.

Nhìn thấy phía trước là một mảnh cây cối um tùm xanh tốt, đã không còn là sắc màu đỏ sậm trong thâm uyên, xem ra mình đã đến rất gần cửa ra của thập vạn thâm uyên.

Trác Tri Viễn sờ dĩ ăn mặc như thế, hoàn toàn là bởi vì chỗ ống tay áo và ống quần có vân văn do Mạc Tuân tạo ra, hần cũng không muốn chính mình lúc xuất quan, lại bởi vì sự xếp đặt nhỏ này mà khiến chính mình thất bại trong gang tấc, trong bảy năm qua, Trác Tri Viễn một thân tu trì tuy rằng tăng trưởng không nhiều, nhưng được cái tâm tư kín đáo, là do ở tại thập vạn thâm uyên không ngừng gặp phải nguy hiểm cho nên đã rèn luyện cho hần được cái tính suy nghĩ chu toàn.

"Ta sắp ly khai khỏi nơi này rồi sao?" Trác Tri Viễn quay đầu lại nhìn thoáng qua, dường lên đây bởi vì do được quái điều đưa đi, hần cơ hồ không có gì cực nhọc cả, giờ phút này quả thực muốn rời đi, trong lòng không ngờ lại có chút không muốn. Có lẽ, tại thập vạn thâm uyên này, tuy rằng tùy lúc đều có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chung quy, hoàn toàn là một địa phương không cần có quá nhiều sự cẩn thận, chỉ cần đề phòng nhưng yêu thú không có linh trí mà thôi.

Chỉ là sau khi đi ra ngoài, Trác Tri Viễn liền phải đề phòng hai người Mã Thiên Nhai và Mạc Tuân, đặc biệt cần cẩn thận hơn nữa, đương nhiên là Mạc Tuân quyền cao chức trọng kia. Mà Trác Tri Viễn giờ phút này còn chưa biết, Mạc Tuân đã thăng lên làm chức vị trưởng lão cao cao tại thượng.

Lúc Trác Tri Viễn còn đang ngẩn người, đột nhiên nghe được phía trước có một tiếng huyết dài, lập tức một thân ảnh màu đen bay nhanh đến, miệng nói : "Phía trước là cao nhân phương nào? Nơi này là cấm địa của Thủy Giáo ta."

Trác Tri Viễn theo hướng tiếng nói nhìn về, thì thấy một nam tử chừng ba mươi tuổi đã đứng sừng sững ở trước mặt của hần, liền đem hai trái hồng quả trong tay thả xuống, cung kính thi lễ : "Vị tiền bối này, tiểu tử có lễ. Ta tên là Trác Tri Viễn, chính là một gã đồng tử quét đường ở thanh trần đường một trong ngoại ngũ đường bảy năm trước tự mình xông vào thập vạn thâm uyên, hiện giờ đã còn sống mà ra, kính mong tiền bối thành toàn!" Mặc dù đối phương nhìn qua chỉ có ba mươi tuổi, nhưng mà Trác Tri Viễn cũng biết, cửa ra của thập vạn thâm uyên chính là ở hậu sơn, hà đệ tử Thủy Giáo của hậu sơn đều là những đệ tử nổi bật của tiền sơn tuyển chọn ra, thoát nhìn như ba mươi tuổi, nhưng nói không chừng đã ba trăm tuổi rồi, gọi đối phương một tiếng tiền bối, cũng không có gì là quá đáng.

Người nọ nghe vậy lập tức sừng sốt, trên dưới đánh giá Trác Tri Viễn một phen, sắc thái trên khuôn mặt liên tục thay đổi đến mấy lần : "Trác Tri Viễn?"

Là người đảm trách trấn thủ tại lối ra này, người này đương nhiên không thể không biết bảy năm trước có một hài đồng vô cùng can đảm, lại có thể một lần nữa khiêu chiến thập vạn thâm uyên mà suốt ba mươi sáu năm không ai dám xông vào. Hiện giờ thời gian bảy năm đã qua, tuyệt đại đa số người trong Thanh Nguyên sơn, đã coi Trác Tri Viễn là một người đã chết trong thập vạn thâm uyên, dĩ nhiên đem chuyện này dần dần quên đi. Thậm chí còn

có Lý Độ đối với Trác Tri Viễn tin tưởng vô hạn, giờ phút này cơ hồ cũng đã quên hẳn, chỉ là thỉnh thoảng có nhớ tới một hải tử về mặt quạt cuồng, bằng nghị lực hơn người đi thử khiêu chiến cầm địa của Thủy Giáo, chỉ là hiện giờ đã qua nhiều năm, chỉ sợ đã sớm trở thành một đoàn giới tử nguyên lực phiêu phù trong thập vạn thâm uyên rồi.

"Người còn sống?" Người nọ về mặt nghi hoặc hỏi.

Trác Tri Viễn cũng kinh gât gât đầu: "Ta còn sống, xin hỏi tiền bối, nơi này có phải là điểm cuối cùng của mười vạn dặm không? Nếu không phải, thì xin nhường đường ta còn muốn tiếp tục đi tiếp."

Người nọ nghe nói như thế, trong lòng dâng lên cảm giác khó tả, thậm chí không biết tình huống của tiểu tử như thế nào? Cự nhiên còn không biết mình đã đến được điểm cuối cùng của thập vạn dặm, chẳng lẽ dọc trên đường đi hẳn không có gặp được các sư huynh ở hai cửa ải trước sao?

"Ta nếu là người thứ ba người gặp, vậy người chính là đang đứng ở điểm cuối của thập vạn dặm, có thắc mắc gì sao?" Đối mặt với Trác Tri Viễn cổ quái, người nọ cung chỉ có thể hỏi vấn đề càng thêm cổ quái.

"Đệ tử trong suốt đoạn đường, gặp được tiền bối đồng môn đầu tiên, chính là tiền bối ngài, trước đây cũng chưa từng gặp những tiền bối khác a!" Trác Tri Viễn đại khái cũng hiểu được chuyện gì xảy ra nhưng lại cũng không thể nói mà là do được quái điều đưa đến đây, loại chuyện này cứ giả bộ như không biết thì tốt hơn.

Người nọ nghe vậy cũng là hơi sững sờ, bất quá rất nhanh tựa hồ tìm được đáp án, tự nghĩ Trác Tri Viễn tại thập vạn thâm uyên, phải tiêu phí bảy năm thời gian mới có thể đi từ nơi thấp nhất lên đây, dựa theo tốc độ bình thường của con người mà nói, chậm thì hơn ba năm hay năm năm, thì đã có thể lên đến nơi này. Mà Trác Tri Viễn dùng bảy năm, chỉ sợ là bởi vì tiểu tử này trên đường đi nhầm hướng, cho nên mới vòng qua vòng lại qua luôn hai cửa ải kia. Dù sao địa hình trong thập vạn thâm uyên vô cùng phức tạp, đừng nói Trác Tri Viễn lúc ấy mới chỉ là một đứa hải đồng tám tuổi, cho dù là người trưởng thành, xác suất nhầm đường trong thập vạn thâm uyên cũng rất cao.

"Thì ra là thế! Vậy xin chúc mừng người! Người cũng đừng gọi ta là tiền bối nữa, thoát nhìn ta già hơn người, nhưng người nếu không để ý, hãy gọi ta một tiếng sư huynh đi!" Người nọ hơi trầm tư một lát, liền mở miệng nói, Trác Tri Viễn hiện tại đã xông qua thập vạn thâm uyên, tuy rằng thời gian tiêu hao có phần hơi lâu, nhưng mà Thanh Nguyên Sơn đối với người xông ải cũng chưa bao giờ đặt ra hạn chế thời gian. Theo giáo quy thì năm vạn dặm được tiền nhập tiền sơn nội môn, bảy vạn dặm nhập hậu sơn, mười vạn dặm thì trực tiếp nhập làm môn hạ của chương môn.

Hiện giờ Trác Tri Viễn đã sắp lấy được tư cách tọa hạ đệ tử* của chương môn Cửu Tiêu tôn giả, ngay cả hắn hiện giờ tu tri cực thấp, nhưng theo thân phận mà nói, trong cả Thanh Nguyên Sơn này ngoại trừ chương môn cùng sáu vị trưởng lão, chính là một trong những người có địa vị cao nhất. Hiện chương môn đương nhiệm Cửu Tiêu tôn giả, tổng cộng chỉ có ba người đệ tử, Trác Tri Viễn chính là người thứ tư, giờ phút này đừng nói là để cho Trác Tri Viễn gọi hắn một tiếng sư huynh, cho dù là bảo hắn kêu Trác Tri Viễn là sư huynh, hắn cũng tình nguyện.

Có thể cùng đệ tử đích truyền của chương môn tạo dựng quan hệ, đối với mỗi gã đệ tử hậu sơn, chính là một đại sự. Cần phải biết rằng, chương môn tương lai, chính là từ trong những đệ tử đích truyền của chương môn đương nhiệm tuyển chọn ra. Cho dù là sau này Trác Tri Viễn không thể trở thành chương môn, chỉ sợ cũng sẽ ở tại Thanh Nguyên Sơn đảm nhiệm chức vị quan trọng, thậm chí có khi còn trở thành trưởng lão cũng không chừng. Hiện tại lục trưởng lão Mạc Tuấn tiên sinh, không phải là sư đệ của Cửu Tiêu tôn giả Đặng Thiểu Ngai sao?

Trác Tri Viễn cũng không biết quan hệ rắc rối phức tạp như thế, chỉ là chấp tay nói: "Tiền bối..." Tựa hồ nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ thất vọng, Trác Tri Viễn liền hơi hơi do dự, sửa lại lời nói: "Sư huynh, vậy làm phiền sư huynh dẫn ta đi phục mệnh!" Chứng kiến đối phương trước sau cứ cung kính, Trác Tri Viễn cũng có chút khó hiểu không biết vì sao người này vì cái gì thay đổi thái độ nhanh như vậy, vừa rồi tuy rằng cũng còn khách khí, nhưng hiện tại, không ngờ đối với chính mình lại có chút lấy lòng. Lý Độ lúc trước cũng chưa có nói cho hắn biết, đệ tử đích truyền của chương môn tại trong Thanh Nguyên Sơn có địa vị cao quý ra sao, đừng nói là đệ tử tuần sơn bình thường ở hậu sơn, cho dù là Lý Độ, Mã Thiên Nhai nhìn thấy Trác Tri Viễn cũng phải gọi hắn một tiếng sư huynh, tuổi tác là thứ yếu, quan trọng là.... người là đồ nhi của ai kia!

*Tọa hạ đệ tử: dùng để xác định là đệ tử chính gốc của người/môn phái nào đó. Người ở vai dưới khi gặp người ở vai trên, đặc biệt là bậc tiền bối gần gũi như cùng môn phái hoặc cùng nhóm môn phái thường tự xưng là "đệ tử" (và gọi người kia là "tiền bối", "tiền trưởng"... gì đó), như vậy dễ nhầm lẫn với "đệ tử" + "sư phụ" thông thường. Do đó nếu là sư phụ/môn phái và đệ tử trực hệ của mình thì thêm "tọa hạ" vào để khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cố Nhân Ở Nơi Đâu!

Người nọ vừa nghe, nhất thời mừng rỡ trên mặt cũng hiện ra vẻ tươi cười: "Trác sư đệ nói quá lời! Ta đây sẽ liền dẫn người đến gặp chương môn Cửu Tiêu tôn giả!" Nói xong, thuận tay đưa lên rút thanh trường kiếm đeo trên lưng ra khỏi vỏ, Trác Tri Viễn thấy trường kiếm kia mơ hồ ánh ra thất sắc quang hoa, đích xác là một thanh thần binh lợi khí, trong lòng lại nghĩ, không biết thanh đoản kiếm của mình khi xuất ra, cái nào mạnh hơn.

"Trác sư đệ nói vậy chắc là vẫn còn chưa biết ngự kiếm phi hành, bất quá Trác sư đệ nếu đã có thể xông ra khỏi thập vạn thâm uyên, ngày sau tu tri tất nhiên tăng mạnh, rất nhanh liền sẽ vượt qua sư huynh ta ! Hôm nay hãy để sư huynh cho ngươi được lĩnh hội trước mùi vị ngự kiếm phi hành là như thế nào, mà ngươi nên nhớ kỹ, lát nữa đừng mở mắt, ta sẽ dẫn ngươi đến cửu tiêu phong. À, đúng rồi, ta tên là Mạnh Vân Cao, sau này sư huynh đệ chúng ta cũng cần nên thân cận hơn một chút!" Mạnh Vân Cao nét vui mừng lộ rõ trên mặt, thầm nghĩ khó trách hôm nay sáng sớm liền nghe được tiếng hót của chim hí thước, nguyên lai là ta gặp được chỗ tốt như vậy.

Đối với điều này, Trác Tri Viễn cũng chỉ là bình tĩnh, chấp tay nói : "Như thế thì xin đa tạ Mạnh sư huynh ! Nhưng mà, Mạnh sư huynh, ta còn muốn hướng ngài hỏi thăm một vài chuyện !"

"Ha ha ha, Trác sư đệ xin cứ nói, sư huynh biết được cái gì, đều sẽ nói ra hết !" Mạnh Vân Cao cực kỳ sáng khoái, một câu sư đệ một câu sư huynh, hận không thể khiến cho Trác Tri Viễn đem hân coi làm tri kỷ, từ nay về sau hẳn ở trong hậu sơn, ngoại trừ mấy người hoàn toàn không thể trêu vào được, chỉ sợ những đệ tử hậu sơn bình thường, đều cũng không dám bắt kính với hắn.

"Tiền sơn đường chủ thanh trần đường trong ngoại ngũ đường, Lý Độ sư phụ hiện giờ ra sao rồi?" Đây là điều Trác Tri Viễn quan tâm nhất, năm đó Lý Độ đã không còn cách nào đột phá chương ngại tu tri, hiện giờ tuy rằng chỉ qua bảy năm, đối với tu chân giả mà nói thì chẳng qua chỉ như một cái chớp mắt, nhưng mà Lý Độ rất có thể tại trong bảy năm này mà quy tiên.

"Lý Độ?" Mạnh Vân Cao khẽ cau mày, rất nhanh lại giãn ra, thầm nghĩ Trác Tri Viễn này thật là một người có tình nghĩa, tuy rằng giờ phút này thân phận của hắn đã khác, hoàn toàn có thể gọi Lý Độ một tiếng sư đệ, thế nhưng lại cảm niệm ân tình trước đây của Lý Độ đối với hắn, cư nhiên còn tôn kính như thế. Xem ra, hôm nay chính mình đã nhặt được bảo vật, chỉ cần có thể làm cho Trác Tri Viễn đối với chính mình trong lòng có cảm kích, sau này nào còn sợ Trác Tri Viễn sẽ không vì nhân tình hôm nay giúp đỡ cho mình ?

"Ta ít khi đi ra tiền sơn, tình huống cụ thể không biết rõ, nhưng mà trong giáo vẫn chưa có truyền ra tin tức gì về có người thăng tiên cả, ta nghĩ Lý Độ ắt hẳn mọi chuyện vẫn còn tốt.

Trác Tri Viễn tâm tình lúc này mới hơi thả lỏng một chút, lại hỏi tiếp : "Năm đó cùng với ta nhập môn, còn có một đệ tử tên là Trần Nhất Tân, không biết..."

"Nhất Tân sư đệ à ! Hắn hiện tại chính là vô cùng nổi tiếng, trong đám đệ tử các ngươi năm đó, hắn là người được sư môn coi trọng nhất. Hiện giờ hắn cùng với một đệ tử vốn là con cháu nhà quan tên là Tần Phi, ở hậu sơn chúng ta được xưng là tuyệt đại song kiều, trong những đệ tử từ trăm tuổi trở xuống ở hậu sơn, thì tu tri của bọn hắn là cao nhất, quả thật là hai tên thiên tài mà ! Chẳng qua hiện nay lại có thêm Trác sư đệ ngươi, ngày sau tuyệt đại song kiều sợ phải đổi lại thành thanh nguyên tam anh quá ! Hoặc là không đến vài năm, Trác sư đệ liền trực tiếp vượt qua hai người bọn họ, trở thành một trong những đệ tử kiệt xuất nhất ! Đến lúc đó... Ha ha..." Tựa hồ cảm giác được mình nịnh bợ có chút quá lộ, cho nên Mạnh Vân Cao liền kịp thời thu miệng lại.

Trác Tri Viễn sau khi nghe vậy, cũng âm thầm cân nhắc, nguyên lai Trần Đại Bàn hiện giờ phong quang như vậy? Hắn cùng với mình bằng tuổi, hiện giờ cũng chỉ là mười lăm mười sáu tuổi, mà tu tri của hắn so với những đệ tử dưới trăm tuổi ở hậu sơn lại cao hơn ? Tần Phi kia, hắn là cũng giống như vậy... Tựa hồ chính mình còn cần gắng sức đuổi theo mới được a, trong bảy năm này tuy rằng cũng không ít tiến bộ, nhưng đối với hai người này, tựa hồ vẫn còn kém quá xa. Hơn nữa, Đại Bàn cư nhiên còn đối với Tần Phi nhìn không vừa mắt, Trác Tri Viễn cũng biết, Trần Nhất Tân thiên tư không bằng Tần Phi, xem ra, hắn so với Tần Phi nỗ lực hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Trác Tri Viễn sắc mặt khác thường, Mạnh Vân Cao hơi có chút không yên hỏi : "Trác sư đệ, ngươi đây là... chẳng lẽ hai người bọn họ có cừu oán với ngươi ? Không đúng, hai người này luôn luôn đối nghịch với nhau, giống như là có thâm cừu đại hận vậy. Nếu không phải không ai có thể chiến thắng đối phương, chỉ sợ giờ phút này đã sớm phân ra ai là đệ nhất ai là đệ nhị rồi, thế nào mà còn có tuyệt đại song kiều ? Trác sư đệ ngươi sẽ không cùng với hai người bọn họ..."

Trác Tri Viễn cười cười lắc đầu nói : "Ta cùng Trần Nhất Tân là... Ân, một nửa bằng hữu, về phần tên Tần Phi kia thì... Hừ !" Trong hai mắt của Trác Tri Viễn đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang, làm Mạnh Vân Cao nhìn thấy có chút sợ hãi.

Rất nhanh, Mạnh Vân Cao tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Trác Tri Viễn này một mình xông vào thập vạn thâm uyên, hình như chính là do Tần Phi kia ban tặng.. Chỉ bất quá, cùng Trần Nhất Tân là một nửa bằng hữu, là có ý gì đây? Quên đi, cũng không đi quản hắn, dù sao Trác Tri Viễn sắp bái nhập làm môn hạ của chương môn, sợ là không tới ba năm, trong Thanh Nguyên Sơn lại có thêm một cao thủ trẻ tuổi, Trần Nhất Tân cái gì, Tần Phi cái gì, đến lúc đó bất quá chỉ là người để cho Trác Tri Viễn sai khiến mà thôi.

"Mạnh sư huynh, Tri Viễn có một yêu cầu quá đáng!"

Mạnh Vân Cao phục hồi tinh thần lại, cuống quýt nói : "Trác sư đệ cứ nói đừng ngại, cũng đừng khách khí như thế, có sự tình gì, nếu ta có thể làm được, vì huynh ta nhất định sẽ thay ngươi làm ! Ngày sau chúng ta còn gặp nhau nhiều mà."

Trác Tri Viễn lại cười nói : "Ngươi xem ở đây ta có hai trái hồng quả, ta muốn đem hai trái này đến cho Lý Độ sư phụ và Trần Nhất Tân, cho nên... Ta muốn đi ngoại môn gặp Lý Độ sư phụ, ngươi xem..."

Mạnh Vân Cao nghe vậy, cũng không khỏi liếc mắt nhìn hai trái hồng quả kia, tu chân giả, đối với linh khí đều rất là mẫn cảm, vừa rồi không chú ý thôi, mà hiện tại chỉ cần nhìn thoáng qua, Mạnh Vân Cao liền lập tức cảm nhận được linh khí chuyển động chứa trong hồng quả, nhất thời kinh ngạc không thôi. Đó là quả gì, mà linh khí bên trong lại tinh thuần như vậy, sợ nếu đem cho tu chân giả ăn một quả, liền lập tức có thể đề thăng tu tri cao đến mức nào ?

Bất quá giờ phút này Trác Tri Viễn cơ hồ đã sắp mang thân phận là đệ tử đích truyền của chương môn, Mạnh Vân Cao cho dù có lớn gan đến đâu, cũng không dám có chủ ý đến hai trái hồng quả này, mặc dù đối với Lý Độ cùng Trần Nhất Tân rất là ghen tị, nhưng mà hắn cũng chỉ là có thể âm thầm ghen tị một lần mà thôi.

Trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười, Mạnh Vân Cao rất nhanh liền đã biết cân nhắc nặng nhẹ, đối với một trái tiên quả tràn ngập linh khí tinh thuần mà nói, đương nhiên việc đặt mối quan hệ thân cận với Trác Tri Viễn còn trọng yếu hơn.

"Đây cũng là chuyện nên làm, dù gì năm đó Lý Độ đối với Trác sư đệ đối đãi rất tốt, Trác sư đệ cũng nên có chút báo đáp người ta ! Ha ha, để ta đưa sư đệ đi đến ngoại ngữ đường trước ! Về phần Nhất Tân sư đệ, hắn giờ phút này có lẽ là đang ở thiên đường cố gắng tu luyện, trước cũng không nên vội đi mà quấy rầy hắn." Nói xong, trưởng kiếm trong tay nhẹ nhàng nâng lên, phiêu phù ở không trung, rồi Mạnh Vân Cao liền hướng về phía Trác Tri Viễn vẫy vẫy tay.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Gặp Lại Lý Độ!

"Đa tạ Mạnh sư huynh! "Trác Tri Viễn tuy rằng khó hiểu với thái độ của Mạnh Vân Cao đối với mình, nhưng làm sao mà nghĩ được những dụng ý rồi rắm trong đó ? Dù sao cũng biết chắc rằng Mạnh Vân Cao vốn là có trách nhiệm ở chỗ này chờ người xông ải thành công, nên hắn cũng không có khách khí nhiều lắm, nói một tiếng cảm tạ rồi đứng bên cạnh Mạnh Vân Cao.

Thanh trường kiếm vốn là đang phiêu phù ở không trung, nhưng sau khi Mạnh Vân Cao bấm ra hai cái thủ quyết, trường kiếm kia đột nhiên phóng ra hào quang chói mắt, hào quang kia giống như xúc tua của bạch tuộc, đem Mạnh Vân Cao bao bọc trong đó. Mạnh Vân Cao nắm lấy cánh tay của Trác Tri Viễn, hắn cũng liền bị những hào quang giống xúc tua kia bao bọc lại bên trong, bên tai lập tức truyền đến thanh âm của Mạnh Vân Cao : "Trác sư đệ, nhắm mắt lại, chúng ta đi đây!"

Trác Tri Viễn theo lời nhắm mắt lại, thậm chí nguyên lai ngự kiếm phi hành vốn là như thế này, không phải như chính mình tưởng là chân đạp phi kiếm, mà là do phi kiếm do mình luyện thành phóng ra quang hoa, đem người thi pháp bao bọc vào trong đó, rồi sau đó có thể trong nháy mắt bay được mấy nghìn dặm.

Bên tai chỉ nghe tiếng gió vù vù, cũng chỉ là trong nháy mắt, bên tai Trác Tri Viễn liền nghe được thanh âm của Mạnh Vân Cao : "Trác sư đệ, tới rồi!"

Mở mắt ra, nơi này không phải là ngoại ngữ đường của tiền sơn sao? Nhìn thấy địa phương quen thuộc, từng gian phòng ốc, từng con đường nhỏ từng được tự tay mình quét qua, khiến cho trong lòng Trác Tri Viễn không khỏi dâng lên một cảm giác ấm áp.

Hai người sóng vai đi vào bên trong, người đầu tiên Trác Tri Viễn gặp được là một thiếu niên thoạt nhìn có chút quen mặt, chỉ là thời gian quá lâu, cũng không nhớ nổi tên của hắn.

Thiếu niên kia nhìn thấy hai người thì cực kỳ sửng sốt, lập tức hành lễ nói : "Hai vị sư..." Nguyên bản đại khái là tính toán gọi hai vị sư huynh, bởi vì Mạnh Vân Cao một thân hắc y, sớm thuyết minh thân phận đệ tử hậu sơn của hắn, thiếu niên này chỉ là một tạp dịch của ngoại ngữ đường, gặp được đệ tử hậu sơn, làm sao có thể lại không lo sợ ? Chỉ là khi ánh mắt dời đến Trác Tri Viễn, cũng liền sửng sốt, y phục trên người hắn tuy rằng đã mất đi ống tay áo và ống quần, nhưng vẫn có thể nhìn ra được đây là quần áo của ngoại ngữ đường, khiến cho thiếu niên này không biết nên xưng hô thế nào, trong lòng tự hỏi, chẳng lẽ gia hỏa này gây họa, bị đệ tử hậu sơn dẫn đến trách phạt ? Chỉ là, người kia là ai ? Ta vì sao chưa bao giờ thấy qua hắn ?

Hình dáng của Trác Tri Viễn qua bảy năm đã thay đổi nhiều, thiếu niên kia ngay cả trước đây có từng gặp qua hắn , thì hiện tại cũng không thể nhận ra hắn được.

Mạnh Vân Cao nhìn thấy thái độ hoảng sợ của thiếu niên kia, không khỏi nhú nhú mày, kiêu ngạo nói : " Người là tạp dịch của ngoại ngữ đường phải không ? Nhanh đi mời thanh trấn đường Lý Độ đường chủ đến, nói hậu sơn Mạnh Vân Cao cầu kiến!"

Nguyên bản Mạnh Vân Cao nếu muốn gặp người của ngoại ngữ đường, căn bản không cần ba cái khách khí cần cầu kiến này, nhưng mà hiện tại Lý Độ chính là người có ân với Trác Tri Viễn, mà hắn lại muốn lấy lòng Trác Tri Viễn, tự nhiên là khách khí vài phần.

Thiếu niên kia lần thứ hai liếc mắt nhìn Trác Tri Viễn một cái, thậm chí cũng không biết gia hỏa này như thế nào lại đắc tội với vị đệ tử hậu sơn này, hôm nay chỉ sợ là xảy ra đại sự!

Trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần liên quan đến đệ tử hậu sơn, toàn bộ đều là đại sự, cho dù là đệ tử hậu sơn kéo đến đánh rắm, thì mùi hắc người được đều là hương thơm. Cũng không thể trách thiếu niên này được, chỉ là do quy củ trong Thanh Nguyên Sơn gây ra, đừng nói là hắn, cho dù là sư trưởng phụ trách dạy võ nghệ ở ngoại môn, trông thấy đệ tử hậu sơn cũng phải thi lễ của văn bối. Thủy Giáo cấp bậc rất nghiêm ngặt, ai cũng không được phép

làm trái.

"Sur huynh xin chờ một chút!" Dứt lời, thiếu niên kia vội vàng xoay người chạy vào bên trong, Trác Tri Viễn lại nhìn nhìn xung quanh, lưng thường đi theo vào bên trong, hẳn không cho rằng mình có tư cách để được Lý Độ đi ra chào đón.

Mạnh Vân Cao nguyên bản muốn ở chỗ này chờ Lý Độ tới gặp, nhưng mà chứng kiến Trác Tri Viễn sốt ruột đi vào bên trong, liền cũng vội vàng đi theo.

Lý Độ nghe được tạp dịch báo lại có một đệ tử hậu sơn đến tìm mình, cũng không khỏi là sững sốt, vội vàng mang giày, từ trong phòng đi ra.

Bất quá mới đi được vài bước, hắn liền nhìn thấy Trác Tri Viễn ăn mặc kỳ lạ, đi theo phía sau là một đệ tử hậu sơn, mà đệ tử hậu sơn kia tựa hồ đối với Trác Tri Viễn hơi có vẻ lấy lòng.

Hơi đánh giá qua một chút, Lý Độ liền nhận ra người này chính là Trác Tri Viễn, trên mặt không khỏi mừng rỡ, Trác Tri Viễn cũng vội vàng chạy tới, miệng hô to : "Đường chủ sư phụ, con đã đi ra được rồi !"

Lý Độ chứng kiến Trác Tri Viễn chạy vội tới trước mặt mình, phát hiện hài tử này so với chính mình đã cao hơn mấy phân, vui sướng vô cùng, trong lòng cũng không khỏi dâng lên chua xót, nhớ lại ngày xưa, trên mặt nhất thất thời liền giàn dụa nước mắt.

"Đường chủ sư phụ, người... sao người lại khóc?" Trác Tri Viễn trong lòng sợ hãi, nhìn thấy Lý Độ chảy ra nhiều nước mắt như vậy, không khỏi rất lo lắng.

Lý Độ trên mặt nước mắt giàn dụa, nhưng vẻ mặt cũng hiện lên sự vui mừng : "Tốt, tốt, cuối cùng đã đi ra rồi ! Tiểu tử tốt, ha ha, tốt!" Giờ khắc này, trong lòng Lý Độ cũng là sực sôi không thôi, làm sao còn có thể nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Mạnh Vân Cao thấy thế trong lòng hơi có bất mãn, thầm nghĩ Lý Độ người bắt quả chỉ là đường chủ của một trong ngoại ngũ đường mà thôi, sao lại dám kêu Trác sư đệ là tiểu tử ? Bất quá chứng kiến Trác Tri Viễn đối với Lý Độ rất là tôn kính, cho nên hắn cũng không mở miệng để thêm phiền phức.

"Đường chủ sư phụ, đệ tử đã ra rồi, mấy năm nay, đã khiến cho sư phụ phải lo lắng ! Xin nhận một lạy của Tri Viễn !" Nói xong, Trác Tri Viễn liền trực tiếp quỳ xuống, đem hồng quả đặt ở một bên, hai tay chống xuống, dập đầu trước Lý Độ.

Hành động này quả thực dọa cho Mạnh Vân Cao hết hồn, nhanh chóng nhắc khéo Lý Độ : "Lý đường chủ, ta chính là Mạnh Vân Cao ở hậu sơn, hôm nay phụ trách tuần tra tại lối ra của câu sinh phiền não nghiệp chương đại trận, gặp được Trác sư đệ. Vốn nên mạng Trác sư đệ đi gặp chương môn sư phụ, chỉ là Trác sư đệ lại muốn đến thăm người trước..."

Nguy, tự nhiên là Trác Tri Viễn hiện tại nhất định sẽ trở đệ tử đích truyền của chương môn, Lý Độ người không thể đảm đương nổi cái phục lạy này của Trác Tri Viễn.

Lý Độ vừa nghe, trong lòng cũng là rung động mãnh liệt, hắn biết Trác Tri Viễn nhất định có thể đi ra, nhưng do thời gian dài quá, cũng không khỏi mất đi sự tin tưởng. Hôm nay tuy gặp được Trác Tri Viễn, nhưng cũng tuyệt không thể tưởng được hắn lại có thể xông đến lối ra của mười vạn dặm, cũng khó trách hắn tiêu phí nhiều năm thời gian như vậy.

Vì thế Lý Độ vội vươn tay đỡ Trác Tri Viễn dậy, giờ phút này, hắn thật sự không thể đảm đương nổi lễ lớn thế này của Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn sau khi bị nâng dậy, cũng là sững sốt, lập tức lại quỳ trên mặt đất nhìn Lý Độ : "Đường chủ sư phụ, người sao vậy?"

Lý Độ mạnh mẽ đem Trác Tri Viễn từ trên mặt đất nâng dậy, vén áo lau nước mắt, cười nói : "Hài tử ngọc, người hiện tại đã là đệ tử đích truyền của chương môn, từ nay về sau, toàn bộ môn nhân đệ tử ở tiền sơn này, không quản lớn bé, gặp người cũng đều phải xưng hô một tiếng sư huynh, ta hiện tại là sao gánh nổi cái lễ lớn như thế này của người ?"

Trác Tri Viễn nghe vậy, liền xoay đầu lại liếc mắt nhìn Mạnh Vân Cao một cái, nói : "Mạnh sư huynh, thật như vậy sao?"

Mạnh Vân Cao yên lặng gật gật đầu, Trác Tri Viễn thoáng suy nghĩ rồi nói : "Mạnh sư huynh, phiền người tránh đi một lát, ta có mấy lời cần nói với đường chủ sư phụ."

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Không Thể Nói!

Mạnh Vân Cao vừa nghe liền biết ý tứ của Trác Tri Viễn, thầm nghĩ thiếu niên này thật có phần cố chấp, bất quá như vậy cũng tốt, hân hân nay có thể như thế đối với Lý Độ, ngày sau sẽ đồng dạng như vậy đối với chính mình, vì thế cũng giả bộ như không đoán ra được ý nghĩ của Trác Tri Viễn, gật gật đầu nói: "Cũng tốt, hai người các người lâu ngày không gặp, dĩ nhiên cũng là có chuyện cần nói với nhau, ta đi ra chỗ khác xem xét xung quanh, bất quá Lý Độ đường chủ, người cũng phải nhanh lên một chút, ta còn phải mang Trác sư đệ đi gặp chương môn sư phụ."

Lý Độ vội vàng thi lễ với Mạnh Vân Cao, nói: "Mạnh sư huynh đi thông thả, ở đây ta sẽ xong ngay thôi."

Chứng kiến Mạnh Vân Cao sau khi rời khỏi, Trác Tri Viễn mới lại kiên trì quỳ xuống, ngay cả Lý Độ mọi cách cản trở, hân cũng quỳ xuống lạy: "Đường chủ sư phụ, Tri Viễn không cần biết đến quy củ trong môn như thế nào, ta chỉ biết năm đó nếu không phải ngài, Tri Viễn hiện giờ đã sớm trở thành một chùm giới tử nguyên lực rồi. Xin nhận lạy này của Tri Viễn!"

Lý Độ thấy thế, thờ dài, cũng chỉ có thể để cho Trác Tri Viễn khấu đầu ba cái.

Sau khi dập đầu xong, Trác Tri Viễn mới đứng lên, nâng một trái hồng quả lên, đưa tới trước mặt Lý Độ: "Đường chủ sư phụ, hồng quả này là ta từ trong thập vạn thâm uyên hái ra, bảy năm này, Tri Viễn dựa vào thứ này mà một mực liều mạng tu luyện, cho nên mới chậm trễ thời gian ra ngoài, khiến cho sư phụ phải lo lắng. Sư phụ ăn vào hồng quả này, tu tri nhất định sẽ tiến triển, mong sư phụ nhận lấy!"

Lý Độ thoáng nhìn qua hồng quả kia, tự nhiên cũng nhìn ra linh khí tinh thuần chứa bên trong hồng quả, lại nghe Trác Tri Viễn nói ăn thứ này bảy năm, thầm nghĩ hài tử này hiện giờ không biết đã đến cảnh giới nào.

"Tri Viễn, người hiện giờ đã đến cảnh giới nào?" Lý Độ tiếp nhận trái hồng quả, mỉm cười hỏi.

Trác Tri Viễn vẻ mặt khó xử nói: "Đường chủ sư phụ, đệ tử chưa đủ siêng năng, hiện giờ cũng chỉ ở cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, đến nay còn chưa vượt qua được bình chương của tầng thứ ba tị thức." Trong lòng hơi hơi do dự, rốt cuộc có nên hay không đem chuyện tình của 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 nói cho Lý Độ, "Sư phụ, đệ tử tại trong thập vạn thâm uyên, lấy được một món đồ..."

Nói còn chưa dứt lời, Lý Độ liền khoát tay áo, ngăn lời nói của Trác Tri Viễn lại, hân cũng đã nhìn ra, Trác Tri Viễn một thân chân khí sớm vượt qua tu tri hiện nay của hân rất nhiều, cho dù là tu chân giả ở cảnh giới thăng thứ tư thiết thức viên mãn cũng chưa hân có chân khí hùng hậu như hân vậy. Nghĩ đến, một là do công hiệu của hồng quả này, hai là hài tử này có kỳ ngộ khác. Nhưng mà loại chuyện này hân biết một mình thì tốt hơn, ở đây tại vách vách rừng, không thích hợp để nói ra, để tránh khỏi xảy ra tai họa ngoài ý muốn. Bản thân Trác Tri Viễn không biết, nhưng Lý Độ lại biết Mạc Tuân đã làm tới chức vị lục trưởng lão, năm đó Mạc Tuân đối với Trác Tri Viễn là địch hay bạn, Lý Độ đến bây giờ vẫn chưa rõ ràng lắm, kỳ ngộ của Trác Tri Viễn tốt nhất là không nên nói ra.

"Tri Viễn, người phải nhớ kỹ, người nếu là từ thập vạn thâm uyên đi ra, thân phận sau này chính là đệ tử đích truyền của chương môn, tại trong Thanh Nguyên Sơn này, ngoại trừ chương môn đương nhiệm và ba người đệ tử của ông ấy, còn có hậu sơn sáu vị trưởng lão, thì thân phận của người có địa vị rất cao. Sau này người tuyệt không thể gọi ta là sư phụ, đây chính là chuyện phạm hủ, biết chưa?"

Trác Tri Viễn gật gật đầu, Lý Độ lại nói: "Còn nữa, người ở trong thập vạn thâm uyên gặp phải chuyện gì, người tự mình biết là được, tuyệt không thể nói cho người khác biết, để tránh xảy ra những việc ngoài ý muốn. Đã biết chưa?"

Trác Tri Viễn gật đầu lần nữa, miệng nói: "Con sẽ không gọi người là sư phụ nữa, nhưng mà trong thâm tâm người vĩnh viễn là sư phụ của con!"

Lý Độ thờ dài một hơi, thầm nghĩ chính mình cả đời long đong vô vị, chỉ là lặn lội tu luyện, cũng chưa từng nghĩ tới khi mình đã sắp xuống mồ, lại có được một đồ nhi đáng kiêu hãnh như vậy. Thế sự biến hóa, quả thật là khó đoán được!

"Được rồi được rồi, người hài tử này trước sau như một vẫn cứ cố chấp như vậy, lại đây để cho ta nhìn kỹ người. Ha ha, bảy năm, người so ta đã muốn cao hơn rồi! Đứa trẻ tốt, đứa trẻ tốt!" Lý Độ giờ phút này trên khuôn mặt hiện rõ vẻ hiền từ của một vị sư phụ, nhìn qua nhìn lại Trác Tri Viễn một hồi lâu, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác vui sướng không thôi.

Bằng tu tri của Lý Độ hiện giờ, đã nhìn không thấu được Trác Tri Viễn, chỉ là ước chừng có thể nhìn ra Trác Tri Viễn đang ở cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, nhưng chân khí trong cơ thể hân lại hùng hậu đến nỗi khiến cho người ta phải giật mình, thế nhưng lại nhìn không ra Trác Tri Viễn đã đã thông được chiếc cầu nối giữa hai mạch nhâm đốc, huống chi đem thanh tâm minh niệm chú tâm nhập vào hơn bảy trăm cái huyết đạo quanh thân. Về phần 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, hân lại càng thêm không thể nào tưởng tượng nổi.

"Ồ đây còn một trái hồng quả, người tính toán là đưa nó cho...?" Lý Độ đã đoán được vài phần, chỉ là muốn xác nhận thôi.

"Hồng quả quá lớn, nếu không con đã đem về cho sư phụ nhiều hơn. Trái còn lại con tính đem cho Trần Đại Bàn... Ách, Trần Nhất Tân. Tuy rằng hân chỉ là coi con là người cùng thôn, thế nhưng con lại coi hân như bằng hữu!" Trác Tri Viễn ngắt đầu nói.

Lý Độ cảm thấy rất là vui mừng, thầm nghĩ chính mình đoán quả không sai, Trác Tri Viễn này đúng thật là một tiểu gia hỏa có tình có nghĩa. Nhưng mà không biết, loại tình nghĩa này của hân, tại trên con đường tu tiên sau này của hân, không biết có hay không sẽ trở thành trở ngại hân.

"Tốt, rất tốt! Một khi đã như vậy, chỗ này của ta người cũng không nên ở lại lâu, người mau đem hồng quả này đến cho Trần Nhất Tân đi, rồi sau đó nhanh chóng đến trình diện trước chương môn sư huynh. Nhớ kỹ những gì ta đã nói, điều gì không nên nói, thì không được nói, cũng không được để cho bất kỳ kẻ nào biết." Lý Độ sờ sờ đầu Trác Tri Viễn, xúc động nói, "Đề ta gọi người lấy cho người bộ quần áo mới."

Trác Tri Viễn gật gật đầu, tuy rằng trong lòng không rõ những điều Lý Độ nói, nhưng mà hân cũng hiểu được, giờ phút này đều không phải là thời cơ thích hợp.

Rất nhanh, Lý Độ liền sai người lấy ra một bộ quần áo màu xám mới của ngoại ngữ đường, sau khi Trác Tri Viễn thay đồ xong, liền cùng Lý Độ nói lời tạm biệt.

"Đường chủ sư phụ, con còn nhớ rõ rượu ngon mà người nói đó!" Trước khi rời đi, Trác Tri Viễn nhỏ giọng nói với Lý Độ.

Lý Độ mỉm cười : "Chờ người đem hết thầy mọi việc thu xếp xong xuôi, bất cứ lúc nào cũng có thể đến chỗ ta, sư huynh đệ ta sẽ uống với nhau mấy chén!" Lời này, đúng là để cho người khác nghe, lúc này nhất định phải vâng theo môn quy, không được đi quá giới hạn, "Mạnh sư huynh, đến lúc đó mà rảnh nếu không ngại hãy cùng với Trác sư huynh đến đây."

Mạnh Vân Cao cũng biết đây là cơ hội tốt để gần gũi với Trác Tri Viễn, tự nhiên là nhanh chóng đáp ứng : " Đến lúc đó nhất định sẽ đến quấy rầy ! Ha ha!"

Sau khi dứt lời, Mạnh Vân Cao liền mang theo Trác Tri Viễn lại bay về hậu sơn, tới thiên đường tìm Trần Nhất Tân đang điên cuồng tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sự Xuất Phản Thường!

]Hai năm trước, Trần Nhất Tân đã được hậu sơn chọn trúng, liền nhanh chóng trở thành đệ tử ở hậu sơn, mà lúc ấy Tần Phi tuy rằng tu tri kém hơn một chút, nhưng cũng được coi như là kinh tài tuyệt đỉnh, tự nhiên cũng được hậu sơn tuyển chọn theo, cùng bọn họ tiến nhập hậu sơn còn có Trần Anh, người có biểu hiện xuất sắc nhất trong những nữ đệ tử.

Sau khi vào hậu sơn, áp lực lên Trần Nhất Tân đột ngột tăng lên, không riêng gì bởi vì Tần Phi đang đuổi theo rất nhanh phía sau, mà các đệ tử hậu sơn so với hắn đều kiên cường mạnh mẽ hơn nhiều, cũng khiến cho hắn cảm giác được áp lực vô tận. Nhưng mà, cho dù hắn cố gắng như thế nào, cơ hồ toàn bộ thời gian ngoại trừ ngủ ra đều dùng để tu luyện, nhưng cũng vẫn bị Tần Phi đuổi sát ở sau, hai người hiện tại cơ hồ ngang hàng với nhau, không ai có cách nào để vượt qua người kia.

Nhưng mà Trần Nhất Tân cũng có cái đáng để kiêu ngạo, bởi vì hắn siêng năng tu luyện không ngừng, lại có thể trong hai năm liên tục đột phá, hiện tại là đang ở tầng thứ tư thiết thức, tuy rằng còn chưa tới cảnh giới viên mãn, nhưng mà đối với một hài tử mới mười mấy tuổi đầu mà nói, đây có thể coi là một thành tựu vượt bậc. Cho dù trong hàng đệ tử đồng lứa cũng còn có một đệ tử đạt tới tầng thứ tư thiết thức là Tần Phi, hai người xem như cao thấp khó phân, nhưng mà cũng đã đủ để khiến cho kẻ khác phải lưu luyến không thôi.

Phải biết rằng, cho dù tập trung toàn bộ các đệ tử tinh anh ở hậu sơn lại, cao thủ trước năm mươi tuổi đột phá tới tầng thứ năm thân thức cũng không có nhiều lắm. Mà Trần Nhất Tân và Tần Phi, đều được tiên đoán là tại trong vòng một năm ít nhất là liền có thể đạt tới tầng thứ tư thiết thức viên mãn, khoảng cách đến tầng thứ năm thân thức cũng chỉ là một bước, tùy thời có được cơ hội mà trực tiếp trùng kích lên.

Theo lời nói của Mạnh Vân Cao thì Trần Nhất Tân và Tần Phi là đệ tử có tu tri cao nhất trong hàng đệ tử dưới trăm tuổi, điều này cũng có hơi chút là thổi phồng, nhưng mà cho dù là chương môn đương nhiệm Đặng Thiếu Ngải, là môn hạ của Nhậm Phi kinh tài tuyệt đỉnh bằng vào lực lượng của chính mình trợ giúp Đại Dận hoàng triều sáng lập giang sơn, cũng bất quá đến năm mười tám tuổi mới khó khăn lắm đập phá cánh cửa của tầng thứ tư, mà nay Trần Nhất Tân và Tần Phi cùng mới tại mười sáu mười bảy tuổi liền đã vững chắc đứng ở tầng thứ tư tị thức cùng cổ cảnh giới, hai người bọn họ được sư môn cực kỳ coi trọng cũng là chuyện rất tự nhiên.

So sánh kĩ hơn thì kỳ thật mấy vị trưởng lão cũng biết, thiên tư của Trần Nhất Tân vốn không bằng Tần Phi, hắn sở dĩ có được thành tích ngày hôm nay thì sự cố gắng chính là nhân tố trọng yếu nhất. Nhưng mà cũng là vì vậy mà trong suy nghĩ của những đệ tử khác, thành tựu ngày sau của Trần Nhất Tân so với Tần Phi nhất định sẽ cao hơn. Chuyện tình này thực không phải là có thể so sánh qua loa được.

Trác Tri Viễn dưới hướng dẫn của Mạnh Vân Cao, quả nhiên tại thiên đường tìm được Trần Nhất Tân đang tĩnh tọa.

Trần Nhất Tân mấy năm nay cũng cao lớn lên, hơn nữa bởi vì hắn khắc khổ tu luyện, đối với chính mình đầy dẫy điên cuồng, cho nên dáng người có vẻ dị thường cường tráng. Tuy rằng không thể so với Trác Tri Viễn tại thập vạn thâm uyên có thể hấp thu thiên địa linh khí dồi dào, mà vóc người trên trước Trác Tri Viễn có hơi nhỏ hơn một chút, nhưng mà tổng thể mà nói thì so với Trác Tri Viễn mạnh mẽ hơn. Mặc dù là tĩnh tọa trong nội đường, nhưng vẫn hiện ra cơ thể cường tráng, làn da ngăm đen cộng với bắp thịt săn chắc, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, liền biết thiếu niên này thực lực không thể khinh thường.

Hơn nữa, bởi vì Trần Nhất Tân đang trong trạng thái nhập định, cả người chân khí vận chuyển đang vào giai đoạn khẩn yếu nhất, ồng tay áo bị chân khí thổi phồng căng lên, thậm chí còn phát ra âm thanh phàn phật, Trác Tri Viễn vừa thấy vậy, cũng không dám quấy rầy hắn, chỉ là yên lặng đem trái hồng quả kia đặt ở trước mặt của hắn, đồng thời đặt thêm khối thạch văn linh thạch làm bạn với hắn bảy năm qua lên trên, chắc chắn Trần Nhất Tân một khi

nhìn thấy khối linh thạch này, lập tức sẽ biết Trác Tri Viễn đã xuất quan.

"Đa tạ Mạnh sư huynh, chúng ta bây giờ đi bái kiến chương môn thôi!" Trác Tri Viễn sau khi ra khỏi thiền đường, chấp tay hướng Mạnh Vân Cao, rất là khách khí.

Mạnh Vân Cao cũng không nhiều lời, tế phi kiếm lên, mang theo Trác Tri Viễn, bay thẳng lên cửa tiêu điện trên cửa tiêu phong.

Trác Tri Viễn cũng không biết, trong nháy mắt ngay khi hấn ra khỏi thập vạn thâm uyên thì trong cửa tiêu điện đã có phản hồi. Là cấm địa của một đại giáo như thế, nếu như không có thiết đặt cấm chế, giúp cho người đứng đầu giáo lập tức biết được chuyện gì đã xảy ra, thì thập vạn thâm uyên cũng không thể có thể trở thành cấm địa của Thủy Giáo như vậy.

Đặng Thiệu Ngải biết được có người từ trong thập vạn thâm uyên đi ra, trong lòng nhất thời cả kinh. Bởi vì điều này đã trái với ước định ban đầu của hấn với đại trưởng lão sẽ không cho Trác Tri Viễn đi đến điểm cuối cùng của mười vạn dặm, người từ thập vạn thâm uyên đi ra, quả quyết không thể nào là người khác, chỉ có thể là Trác Tri Viễn.

Chậm rãi đi đến bên cạnh sa bàn (bàn cát) do tổ sư gia sáng lập Thủy Giáo lưu lại, Đặng Thiệu Ngải nhìn vào những hạt cát đang tự động chảy trên sa bàn, khoảng cách với thời gian thiên hạ đại biến, vền vền chỉ còn lại sáu bảy năm thời gian. Đặng Thiệu Ngải mặt mày nhăn nhúm lại, bất giác, quyển kinh thư đang nằm trong tay lại cũng có hơi chút run rẩy. Cũng không biết đã bao nhiêu năm, đều chưa từng có sự tình nào làm cho Đặng Thiệu Ngải, chương môn của đệ nhất đại giáo hộ quốc Đại Dận hoàng triều sinh ra tâm lý bất an như vậy.

Kỳ thật cũng đều không phải tất cả đều là ở tại Trác Tri Viễn, mà là liên quan đến sa bàn mà các đời chương môn của Thủy Giáo luôn luôn rất coi trọng.

Từ sau khi sa bàn hơn tám năm trước xuất hiện tình trạng vân che vụ nhiễu (mây mù che lấp nhiễu loạn), Đặng Thiệu Ngải liền cùng sau vị trưởng lão thận trọng thương lượng qua chuyện này, cuối cùng quyết định chỉ có thể lấy biến ứng biến, xuống núi thu thật nhiều môn đồ, hy vọng có thể phát hiện ra một vài thiên tài.

Hiện tại xem ra, thiên tài đã có, vô luận là Trần Nhất Tân hay Tàn Phi, cũng có thể tính là thiên tài. Lấy bản thân Đặng Thiệu Ngải, cũng phải đến mười tám tuổi mới có thể miễn cưỡng đột phá tới cánh cửa của tầng thứ tư thiết thức, mà hai hài tử này, một đứa mười lăm, đứa còn lại bất quá miễn cưỡng là mười sáu, cho dù Trần Nhất Tân lấy cố gắng bù cho thiên tư, nhưng mà mười lăm tuổi đạt đến tầng thứ tư, đặt tại cả trong thông huyền giới, cũng coi như là một nhân vật xuất chúng. Năm đó Đặng Thiệu Ngải mình cũng từng được coi là thiên tài, huống chi là Trần Nhất Tân và Tàn Phi?

Chỉ là, càng ngày càng có nhiều manh mối, làm cho Đặng Thiệu Ngải cùng đại trưởng lão không thể không đem đại kiếp nạn cho rằng có liên quan với Trác Tri Viễn, nhất là các sự tình khác thường phát sinh trên người Trác Tri Viễn. Vô luận là hấn ở trên đại điển khai môn giảng thiên cơ hồ không cần thận làm ảnh hưởng đến thiên tâm của đại trưởng lão, hay là sau này phát hiện ra hấn cư nhiên không lý do đạt được cảnh giới nhần thức viên mãn, cũng đã hoàn toàn thuyết minh Trác Tri Viễn không tầm thường. Tài năng xuất chúng của hấn, thậm chí ngay cả Trần Nhất Tân cùng Tàn Phi không có khả năng để so sánh.

Vì việc này mà Đặng Thiệu Ngải cùng đại trưởng lão mới quyết định, quyết không cho Trác Tri Viễn đi qua cửa ải ở bảy vạn dặm, mà phải từ đó dẫn ra, vô luận hấn có phải là nguyên nhân của đại kiếp nạn này hay không, tóm lại cũng phải đối với hấn tiến hành những hạn chế nhỏ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lục Trưởng Lão!

Thế nhưng, Trác Tri Viễn lại một lần nữa làm ra một sự việc khác thường, hấn lại có thể dưới sự bố trí chặt chẽ của Đặng Thiệu Ngải xông tới điểm cuối của mười vạn dặm, căn cứ theo giáo quy của Thủy Giáo, Đặng Thiệu Ngải phải đích thân thu Trác Tri Viễn làm đồ đệ, toàn bộ kinh thư điển tịch của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo, Trác Tri Viễn đều có thể mở ra xem.

Đây cũng là căn nguyên phiền não của Đặng Thiệu Ngải, nếu Trác Tri Viễn là ứng với là chính kiếp, như vậy y sẽ cố gắng ra sức giúp xoay chuyển kiếp nạn này. Nhưng nếu như hấn là nghịch kiếp thì sao? Hừ hừ, Đặng Thiệu Ngải hấn há chẳng phải trở thành tội nhân của thiên hạ sao?

Trên thực tế, Đặng Thiệu Ngải và đại trưởng lão đã đề ra vài sự chuẩn bị, mấy năm trước Đặng Thiệu Ngải đột nhiên đưa Mạc Tuấn lên chức vị lục trưởng lão bất chấp mọi người phản đối, khi đó ngay cả năm vị trưởng lão còn lại cũng đều không đồng ý, dù sao Mạc Tuấn cùng bọn họ nhỏ hơn một cái bối phận, chỉ là sự diệt của bọn họ mà thôi. Nhưng mà vì Đặng Thiệu Ngải tỏ rõ rằng đây là quyết định của đại trưởng lão, năm vị trưởng lão cũng đành phải nghe theo.

Điều này, đó là bước chuẩn bị đầu tiên của Đặng Thiệu Ngải và đại trưởng lão. Lúc ấy, bọn họ đã nghĩ qua, nếu Trác Tri Viễn thật sự là người ứng kiếp, như vậy chỉ sợ không có gì có thể ngăn cản hấn xông qua toàn bộ thập vạn thâm uyên.

Mà nay, dự đoán này rốt cục đã trở thành sự thật, cũng khó trách Đặng Thiểu Ngải phiền não.

Cái này cũng phải trách bản thân Trác Tri Viễn, ban đầu ở trên đại điện khai môn giảng thiên, việc tốt không làm, lại cố ý nói mấy câu thiếu chút làm ảnh hưởng đến thiên tâm của đại trưởng lão. Nếu như hắn luôn luôn chỉ là biểu hiện ra sự kính tài tuyệt đỉnh, thiên tài trong thiên tài, như vậy Thủy Giáo dĩ nhiên là sẽ dốc sức bồi dưỡng hắn. Chỉ là, hắn mới bảy tuổi liền có thể làm cho thiên tâm mấy trăm năm tu luyện của đại trưởng lão lay động, lại như thế nào có thể không làm cho người ta lo lắng, chính là nguồn gốc khiến cho thiên hạ đại loạn?

"Phải quyết định ngay thôi!" Đặng Thiểu Ngải lẩm bẩm nói, kinh thư trong tay tự động bốc cháy, rất nhanh liền tại giữa lòng bàn tay hắn hóa thành tro bụi.

Hơi đuối tay ra, làn tro bụi này giống như con bướm bay lượn trên không ngay tức khắc tiêu thất trên không trung. Đặng Thiểu Ngải đem một luồng thiên niệm từ trong cơ thể rút ra rồi chia thành tám lam sắc tiểu nhân nho nhỏ, phân biệt bay về tám phương hướng.

Không bao lâu sau, tại nơi ở của sáu vị trưởng lão cùng với Cửu Như tôn giả Lan Thiên Đồng, quản lý sự vụ hàng ngày ở hậu sơn và tiền sơn hình đường đường chủ Đông Lai tôn giả Khổng Nhất Phàm, tất cả tám người đều được phân thân do thiên niệm của Đặng Thiểu Ngải hóa thành, hướng bọn họ tuyên bố một tin tức làm cho phải giật mình cơ hồ đến điên cuồng.

Trong khi Trác Tri Viễn còn chưa kịp chạy tới cửu tiêu phong, Đặng Thiểu Ngải đã đem hẹn ước ngầm giữa hắn và đại trưởng lão hai năm trước biến thành sự thật.

Đến khi Mạnh Vân Cao mang theo Trác Tri Viễn đi tới cửu tiêu phong, đồng tử canh cửa cũng là rất kính cẩn báo cho hai người biết: "Chương môn có dặn, ngài có việc xuống núi đến thành đô Tây Kinh của Đại Dận hoàng triều, hết thấy công việc ở nơi đây, đều do lục trưởng thay mặt chương môn xử lý."

Mạnh Vân Cao rất là kỳ quái, khi hắn sáng sớm đến cửu tiêu điện lĩnh mệnh còn từng thấy qua Đặng Thiểu Ngải, làm sao lại chỉ mới đây mà Đặng Thiểu Ngải đã xuống núi rồi?

"Chương môn sư phụ khi nào trở về? Vị này chính là người từ trong thập vạn thâm uyên xông ra ngoài, Trác Tri Viễn Trác sư đệ, hắn sắp trở thành môn hạ của chương môn đó!" Mạnh Vân Cao hơi có chút sốt ruột, hắn đối với Trác Tri Viễn kỳ vọng rất lớn, nhưng mà hiện tại kỳ vọng này tựa hồ có chút bị lung lay.

"Chương môn không có nói đến, bất quá chương môn có giao phó lại, nếu như có đệ tử tên là Trác Tri Viễn đến đây, thì hãy đem đến chỗ lục trưởng lão, để lục trưởng lão tạm thay mặt chương môn thu làm môn hạ, tuy vậy thân phận của hắn vẫn là đệ tử thứ tư của chương môn."

Đồng tử nói như vậy, khiến cho Mạnh Vân Cao lại vui vẻ trở lại, tuy rằng tạm thời do Mạc Tuấn thay mặt thu làm đồ đệ, nhưng vẫn là mang thân phận đệ tử đích truyền của chương môn, chỉ cần như vậy, hết thấy không thành vấn đề, hắn đặt cược ở trên người Trác Tri Viễn đã sắp có thể thấy được kết quả tốt đẹp của mình, làm sao còn quản có phải hay không tự mình Đặng Thiểu Ngải thu đồ đệ?

Huống chi, từ sau lần Mạc Tuấn xuất thủ tiêu rụi mai thần điện ở hội thích phong, ở hậu sơn cơ hồ tất cả mọi người đều biết, trong Thanh Nguyên Sơn này, người thực lực vượt qua được Mạc Tuấn, chỉ sợ đếm trên đầu ngón tay.

Nếu để cho sư phụ khác thu Trác Tri Viễn làm đồ đệ, Mạnh Vân Cao mới cần phải lo lắng chương môn có thể ở phút chót thay đổi quyết định. Hiện tại xem ra, nếu đã để cho Mạc Tuấn thực lực siêu tuyệt thay mặt thu Trác Tri Viễn làm đồ đệ, hắn và Đặng Thiểu Ngải lại đều là đệ tử của Nhậm Phi, công pháp vốn là nhất mạch đồng nguyên, tự nhiên sẽ không bỏ bê Trác Tri Viễn. Thậm chí, tại trong suy nghĩ của rất nhiều người ở Thanh Nguyên Sơn, Mạc Tuấn tựa hồ mới là đệ tử mà Nhậm Phi thương yêu nhất, nếu không cũng đã không đem hạo thiên thần quyết do mình sáng tạo ra dạy riêng cho Mạc Tuấn!

Điểm mấu chốt nhất, là Mạc Tuấn tuy rằng suốt ngày mặt lạnh như tiền, nhưng mà bất luận là tại hình đường hay ở địa phương khác, Mạc Tuấn tuyệt đối là một người công bằng. Điều này cũng làm cho Mạnh Vân Cao cảm thấy được để cho Mạc Tuấn thay mặt chương môn Đặng Thiểu Ngải thu Trác Tri Viễn làm đệ tử thứ tư, chính là thích hợp nhất.

Chỉ là, Mạnh Vân Cao lại cũng không biết, giữa Trác Tri Viễn và Mạc Tuấn từng phát sinh ra chuyện gì.

"Ha ha, Trác sư đệ, người thật có phúc, nhất định phải biểu hiện cho tốt, nói không chừng lục trưởng lão nhất thời cao hứng, liền đem hạo thiên thần quyết truyền thụ cho ngươi! Đây chính là môn công pháp rất lợi hại do chính Thắng Nghĩa tôn giả năm đó tự nghĩ ra." Mạnh Vân Cao rất là cao hứng thay cho Trác Tri Viễn, tựa hồ như chính mình chứng kiến được chỗ tốt do việc kết thân với Trác Tri Viễn mang đến.

Trác Tri Viễn cũng không biết lục trưởng lão là ai, càng là sẽ không nghĩ tới, hắn ở trong thập vạn thâm uyên bảy năm, thì Mạc Tuấn lại có thể trở thành trưởng lão của hậu sơn, đương nhiên càng sẽ không nghĩ tới, Mạc Tuấn cư nhiên còn có thể được Đặng Thiểu Ngải bổ nhiệm thay mình làm chương môn.

"Như thế thì đã làm phiền Mạnh sư huynh rồi, mấy ngày nữa lúc nào rảnh rồi, sẽ tìm đến Mạnh sư huynh cảm tạ." Trác Tri Viễn thấy đồng tử kia đang tính tự mình dẫn hắn đến chỗ của lục trưởng lão, liền hướng về Mạnh Vân Cao ôm quyền nói.

Mạnh Vân Cao rất là vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Trác Tri Viễn: "Ha ha, đứa trẻ tốt, ta còn muốn cùng ngươi đi uống rượu với Lý Độ kia nữa mà!" Dứt lời liền rất là thoải mái tự động rời đi.

"Như vậy làm phiền vị sư huynh này mang ta đến chỗ lục trưởng lão phục mệnh." Thấy Mạnh Vân Cao đã đi xa, Trác Tri Viễn mới hướng tên đồng tử kia nói.

Đồng tử cũng liền trả lễ : "Trác sư huynh khách khí, ta chỉ là đồng tử, người nếu không chê có thể gọi ta một tiếng là Trần sư đệ, sư huynh thì trăm triệu lần cũng không dám."

Trác Tri Viễn cũng không nhiều lời, chỉ là yên lặng gật gật đầu, đồng tử họ Trần đi trước dẫn đường, Trác Tri Viễn chậm rãi đi theo sau.

Lần này là không có được phi kiếm đưa lên, Trác Tri Viễn chỉ phải đi theo đồng tử họ Trần một đường từ cửa tiêu phong đi đến hội thích phong.

Mất thấy hai người sắp đến gần từ huyền điện mới được Mạc Tuấn xây gần đây Trác Tri Viễn tùy ý hỏi : "Trần sư đệ, lục trưởng lão tục danh là gì? Tí nữa ta phải xưng hô thế nào với lục trưởng lão?"

Đồng tử họ Trần trên mặt thoáng hiện một nụ cười cổ quái, nhưng khi xoay đầu lại về phía Trác Tri Viễn Trác Tri Viễn thì đã khôi phục lại nụ cười cung kính : "Lục trưởng lão chính là Từ Huyền tôn giả Mạc Tuấn tiên sinh trước đây vốn là chấp sự của hình đường, huynh gọi ngài ấy là Mạc trưởng lão hay Mạc tiên sinh cái nào cũng được, bất quá rất nhanh liền sẽ đổi thành sư phụ."

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tâm Tư Khó Lường!

Nghe nói như thế, Trác Tri Viễn nhất thời sững sờ tại chỗ !

Cái gì? Mạc Tuấn?

Cái tên này ở trong lòng Trác Tri Viễn, cơ hồ là một chướng ngại cực kỳ khó có thể vượt qua, hẳn thiết tưởng đến nghìn lần trường hợp chính mình cùng Mạc Tuấn gặp mặt, vô luận là chính mình đặc ý cũng tốt, hay là Mạc Tuấn đối với hắn chẳng thêm ngo tới cũng tốt, nhưng bất kể như thế nào cũng không thể tưởng tượng được chính mình lại có ngày đầu nhập vào làm tọa hạ của Mạc Tuấn, trở thành đồ đệ của hắn.

Trong lòng vô cùng kinh hãi, Trác Tri Viễn liền dừng bước, hoàn toàn không thể tin được lời nói của đồng tử họ Trần là sự thật.

"Trần sư đệ, người chẳng lẽ đang nói đùa sao? Mạc Tuấn tiên sinh sao lại có thể trở thành lục trưởng lão? Chẳng lẽ mấy năm nay, trong các vị trưởng lão có người về miền cực lạc sao?" Trác Tri Viễn hoàn toàn không thể tiếp nhận hiện thực tàn khốc này, nhin không được hỏi lại.

Đồng tử họ Trần cũng đứng lại, quay mắt nhìn về phía Trác Tri Viễn, mỉm cười nói : "Cũng không phải như vậy, chỉ là đại trưởng lão cảm thấy đại nạn sắp bùng nổ, cho nên đi ra hải ngoại tìm kiếm tiên sơn tu luyện, mà chức vị trưởng lão để lại theo thứ tự sẽ bổ sung lên, còn Mạc trưởng lão là tân trưởng lão được bổ nhiệm thêm thì đã là chuyện tình của ba năm về trước."

Nghe xong lời này, Trác Tri Viễn mới biết được, xem ra tất cả chuyện này đều không phải là giả, chính mình thiên tâm vạn khổ lặn lội từ trong thập vạn thâm uyên ra, hiện giờ coi như là có chút thành tựu, thậm chí cho dù biết Tàn Phi đã đạt đến cảnh giới tầng thứ thư thiết thức, hẳn cũng hiểu được bằng vào 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 của mình, hẳn tự tin mình đủ sức để có thể đánh với Tàn Phi một trận. Nhưng mà vừa rồi đột nhiên nghe được chính mình sắp trở thành đồ đệ của Mạc Tuấn, tâm của hắn nhất thời nguội lạnh.

Chứng kiến Trác Tri Viễn ngơ ngẩn ngẩn, đồng tử họ Trần trong lòng cũng là khe khẽ thở dài. Hắn tuy rằng tuổi tác so với Trác Tri Viễn còn nhỏ hơn một hai tuổi, thế nhưng hắn đã ở cửa tiêu điện hầu hạ Đặng Thiểu Ngải đến năm sáu năm, chuyện tình xảy ra giữa Trác Tri Viễn và Mạc Tuấn tuy hắn không rõ lắm, nhưng cũng nghe được nhiều phong thanh. Hơn nữa, hôm nay Đặng Thiểu Ngải nói mình phải xuống núi đến Tây Kinh, có thể các trưởng lão hay các nghị trọng (tức là người quản lý các sự vụ, giống như quản gia vậy) không biết nhưng hắn thì lại rất rõ ràng. Đặng Thiểu Ngải giờ phút này còn đang ở trong cửa tiêu điện, vừa rồi lúc Trác Tri Viễn nhập điện, ông ta vẫn là đang ở trong phòng của mình, căn bản là chưa từng xuống núi. Hơn nữa tâm tư của Đặng Thiểu Ngải đồng tử họ Trần này cũng biết một chút, cho dù thông tin không được rõ ràng, nhưng tổ hợp lại liền sẽ thấy được một phần của sự việc.

Đồng tử họ Trần tự nhiên biết, Đặng Thiểu Ngải rõ ràng chính là không muốn thu Trác Tri Viễn làm đồ đệ, nhưng mà môn quy của trong giáo lại không thể phá bỏ, lúc này mới lấy cớ phải xuống núi đến Tây Kinh tìm đương kim hoàng thượng của Đại Dận hoàng triều thương lượng công việc, đem quyền chương môn đồng thời với việc của Trác Tri Viễn giao cho Mạc Tuấn. Cũng không quản sau này Trác Tri Viễn phát triển thành hình dạng gì, tuy rằng mang thân phận là tứ đệ tử của Đặng Thiểu Ngải, nhưng mà trên thực tế đều là đệ tử cho Mạc Tuấn dạy dỗ.

"Mạc Tuấn làm trưởng lão... Ha ha, trong Thanh Nguyên Sơn này, còn có chỗ để ta lưu lại sao?" trong lòng Trác Tri Viễn đột nhiên sinh ra thói ý, chỉ hận hiện tại không thể quay đầu xuống núi, từ nay về sau rời khỏi Thanh Nguyên Sơn.

"Trác sư huynh, thỉnh đi theo ra, không xa trước mặt chính là từ huyền điện, chắc là hiện giờ Mạc trưởng lão đang chờ huynh!" Đồng tử họ Trần tuy rằng

thở dài, nhưng mà chuyện này cùng với hẳn một chút quan hệ cũng không có, hẳn thở dài cũng chỉ là thường tình của con người, cũng không phải thuyết minh hẳn thật sự đồng cảm với tao ngộ của Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn nghe thấy đồng tử họ Trần thúc giục, trong ánh mắt vẫn còn chút ngẩn ngơ, chỉ là đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong lòng rối bời bắt đầu nhớ lại ngày đầu tiên mình nhập núi, đến các sự tình xảy ra trước đây.

Mà ngay khi Trác Tri Viễn và đồng tử họ Trần dừng lại cách từ huyền điện một khoảng cách không xa, Mạc Tuấn cũng đứng như đồng tử họ Trần dự liệu, đang ngồi trong điện chờ Trác Tri Viễn đến.

Từ trên khuôn mặt của hắn, căn bản nhìn không ra biến hóa gì, thật giống như những gì hắn đang đảm trách là chuyện đương nhiên, cho dù ba năm trước đây hẳn rất không hợp với lẽ thường thăng lên làm đại trưởng lão, mà nay lại được Đặng Thiệu Ngải mạnh mẽ giao cho chức quyền chương môn.

Có thể những người khác không biết, nhưng Mạc Tuấn thì rất rõ ràng ít nhất tại trước mắt thì Đặng Thiệu Ngải vẫn chưa rời khỏi Thanh Nguyên Sơn. Hẳn giao cho Mạc Tuấn chức quyền chương môn, hoàn toàn đã tỏ rõ thái độ của hắn đó là vốn không muốn thu Trác Tri Viễn làm đồ đệ.

Người khác không biết, nhưng Mạc Tuấn cũng là đệ tử đích truyền của Nhậm Phi như Đặng Thiệu Ngải há lại không biết ý nghĩ của hắn? Thậm chí từ lúc Mạc Tuấn được tuyên bố làm chức vị lục trưởng lão, Mạc Tuấn liền đại khái hiểu được hẹn ước ngầm giữa đại trưởng lão và Đặng Thiệu Ngải. Loại hẹn ước ngầm này cũng không phải chỉ giữa đại trưởng lão cùng Đặng Thiệu Ngải mới có mà Mạc Tuấn cũng có, chỉ sợ năm vị trưởng lão còn lại cũng đoán ra được vài phần.

Bọn hắn ba năm trước đây làm hết thấy những chuyện này, chỉ chính là vì kết quả ngày hôm nay, Mạc Tuấn đối với sự an bài sớm biết đáp án này, cộng thêm với lòng dạ thâm sâu của mình, như thế nào lại có thể đem ý nghĩ trong lòng biểu lộ ra mặt ngoài?

Trác Tri Viễn dừng bước đứng lại, Mạc Tuấn cũng biết, thế nhưng hắn vẫn không có chút động tĩnh nào, Mạc Tuấn tin tưởng, lấy tính cách của Trác Tri Viễn, hẳn nhất định sẽ đi lên từ huyền điện. Hải tử này người khác càng xem thường hắn, hắn liền càng biểu hiện ra trước mặt người ấy bộ dáng bất khuất. Nếu là Trác Tri Viễn thật sự lựa chọn buông tha, quay đầu rời đi, Mạc Tuấn liền có một ngàn lý do để giết hắn, không thêm lưu lại cái loại vô dụng đó.

"Chương môn sư phụ cùng Mạc trưởng lão là thân sư huynh đệ sao?" Trác Tri Viễn đột nhiên nhớ tới vừa rồi tại ngoài điện cửu tiêu, Mạnh Văn Cao trước khi rời đi có nói, Đặng Thiệu Ngải chính là đồ đệ của Nhậm Phi, theo hắn biết, nếu hiện giờ lục trưởng lão Mạc Tuấn có công pháp lợi hại nhất chính là do Nhậm Phi truyền thụ, như vậy hẳn tự nhiên cũng là thân sư huynh đệ cùng Đặng Thiệu Ngải.

Đồng tử họ Trần gật gật đầu: "Đúng vậy, chương môn sư phụ là sư huynh, Mạc trưởng lão là sư đệ."

Sau khi nghe xong lời này, trong lòng Trác Tri Viễn dâng lên một cỗ bi lương, nguyên lai Đặng Thiệu Ngải và Mạc Tuấn lại chính là thân sư huynh đệ, nhất mạch đồng nguyên, cũng khó trách Đặng Thiệu Ngải đột nhiên xuống núi. Điều này tuyệt đối không phải là sự trùng hợp, nhất định là Đặng Thiệu Ngải đã thông đồng với Mạc Tuấn bày ra trò này. Mạc Tuấn này giờ ra đủ loại thủ đoạn, xem ra, hẳn không dồn Trác Tri Viễn đến chỗ chết thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Ha ha muốn ta chết sao? Ta đây sẽ không chết! Muốn ta ở trong thập vạn thâm uyên bảy năm uống phí sao? Ta đây liền càng sẽ chăm chỉ tu luyện. Mạc Tuấn, ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội đưa ta vào chỗ chết! Nhất định có một ngày ta mạnh mẽ hơn ngươi, vượt lên trên ngươi!" Trác Tri Viễn tự động tìm cho mình đáp án cuối cùng, thầm nghĩ trong lòng thật nguy hiểm, may mắn mình ở thập vạn thâm uyên chiếm được chân quyết kỳ quái kia, nếu không đầu nhập vào làm tọa hạ của Mạc Tuấn chỉ sợ là sẽ không học được cái gì.

"Mạc Tuấn, ngươi không dạy ta bốn sự cũng không sao, ta đã có chân quyết công pháp thuộc về mình, ngươi sẽ không làm khó được ta đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nén Giận!

Sau khi lòng thâm hạ quyết định, Trác Tri Viễn liền tiếp tục cất bước, đồng tử họ Trần thấy Trác Tri Viễn vừa rồi tựa hồ còn chút ngơ ngẩn, mà lại đột nhiên phản chấn lại, trong lòng khó hiểu, nhưng mà cũng nhanh chóng bước lên phía trước, dẫn theo Trác Tri Viễn hướng từ huyền điện đi đến.

Đứng ở ngoài điện, Trác Tri Viễn không đợi đồng tử họ Trần mở miệng, chính mình cất cao giọng nói: "Mạc trưởng lão, thanh trần đường quét đường đồng tử Trác Tri Viễn đến phục mệnh, ta đã từ trong thập vạn thâm uyên đi ra, thỉnh ngài hãy hiện thân ra gặp!"

Lời nói vừa dứt, liền nghe được từ trong từ huyền điện truyền đến một thanh âm thống hận vô cùng quen thuộc với Trác Tri Viễn: "Trác Tri Viễn, là ai dẫn ngươi tới?"

Đồng tử họ Trần cuồng quát đáp : "Bẩm lục trưởng lão, con là đồng tử trong điện của chương môn sư phụ, họ là..."

Nói còn chưa dứt lời, Mạc Tuấn liền cắt lời của hắn : "Được rồi, ngươi đã dẫn người tới, tự nhiên là trở về phục mệnh đi. Trác Tri Viễn, ngươi vào đi!"

Đồng tử họ Trần liếc mắt nhìn Trác Tri Viễn một cái, trong lòng thầm nói một câu ---- ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi. Sau đó liền quay đầu đi xuống hội thích phong.

Trác Tri Viễn nhìn từ huyền điện trước mắt có thể nói đơn giản này, tuy rằng được xưng là từ huyền điện, trên thực tế, chỉ là một cái gian nhà lát gạch, nếu như không kể đến dụng tâm độc ác của Mạc Tuấn đối với Trác Tri Viễn, thì nhìn vào cái từ huyền điện lát bằng gạch này, Mạc Tuấn thực ra cũng là một sư trưởng tốt có cái tâm thanh tịnh ít dục vọng, chỉ là...

Cất bước tiến vào trong phòng, Trác Tri Viễn nhìn thấy trong phòng cũng chỉ có một chiếc bàn cũ, trái phải hai bên cái bàn cũ là một cái ghế, trên tường sau bàn có treo mấy bức tranh thủy mặc sơn thủy. Trong bức tranh, hình như là vẽ về bảy ngọn núi ở hậu sơn, tuy rằng chỉ có vài nét bút cực kỳ đơn giản, nhưng lại đem được cái thần thái của bảy ngọn núi phác họa ra, trình độ của người vẽ tranh có thể nói là cực kỳ thâm hậu.

"Trác Tri Viễn bái kiến Mạc trưởng lão!" Trác Tri Viễn quỳ gối xuống, cẩn rằng thi lễ của đệ tử.

Mạc Tuấn lúc này mới hơi hơi mở đôi mắt, liếc nhìn Trác Tri Viễn một cái, trong đôi mắt lại xuất hiện hai tia bạch quang năm đó. Trác Tri Viễn cũng biết Mạc Tuấn nhất định sẽ không đến nước đối với chính mình xuống tay, liền một chút chống cự cũng không có, cúi đầu không nói, tùy ý để Mạc Tuấn quan sát.

Đem Trác Tri Viễn từ đầu đến cuối nhìn thông thấu, toàn bộ tu trì của Trác Tri Viễn, cũng liền rơi vào trong mắt của Mạc Tuấn. Mạc Tuấn khẽ nhíu mày, trầm nghĩ : chân khí trong cơ thể hắn cực kỳ dồi dào, sư tôn năm đó khi ở tại tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn cũng vô pháp có được chân khí hùng hậu như thế. Hắn như thế nào vẫn như cũ dừng lại ở cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức ? Đổi lại là người khác, sợ là đã sớm đột phá lên cảnh giới tầng thứ ba rồi, thậm chí là tầng thứ tư thiết thức! Tên này thật là cổ quái a!

Nhìn lại một lần nữa y phục trên người Trác Tri Viễn tuy rằng kiểu dáng không khác biệt, nhưng tuyệt đối không phải bộ quần áo năm đó hắn đưa cho Trác Tri Viễn, Mạc Tuấn không khỏi hơi hơi vuốt cằm, cuối cùng mở miệng nói : "Thanh trần đường quét đường đồng tử Trác Tri Viễn, một mình xông vào thập vạn thâm uyên, trải qua bảy năm cuối cùng đã thành công. Y theo giáo quy, vốn là do chương môn tự mình thu làm đồ đệ, dạy cho công pháp tu luyện. Hiện giờ chương môn có việc trong người, ngày về chưa định, bản tôn thay mặt thu ngươi làm đồ đệ. Trác Tri Viễn, ngươi có bằng lòng bái nhập làm môn hạ của ta hay không ?"

Thanh âm của Mạc Tuấn vẫn cứ như năm đó tuyên đọc hình phạt Trác Tri Viễn, không có chút cảm tình, thật giống như hắn với Trác Tri Viễn chưa bao giờ có ân oán gì, hết thảy đều chưa từng tồn tại.

Trác Tri Viễn trong lòng tuy rằng vô cùng hồi hộp, nhưng lại cố gắng kiềm chế ổn định tinh thần, miệng trả lời : "Đệ tử nguyện ý!"

"Hôm nay ngươi ở lại trong điện này đã tọa, yêu cầu tĩnh tâm quan thiên, vì sư chưa cho phép ngươi rời đi thì ngươi không được vọng động. Hiểu rồi chứ?" Mạc Tuấn nói xong câu này, lập tức đứng dậy, cũng không thèm nhìn tới Trác Tri Viễn cho dù là một cái liếc mắt, định rời đi.

Trác Tri Viễn gật đầu trả lời : "Đệ tử tuân mệnh!"

Mạc Tuấn đi được hai bước, lại quay đầu, cả giận nói : "Nghịch chương! Không biết tôn sư trọng đạo chính là giáo quy thứ nhất của bốn giáo sao? Bảy năm trước ngươi vì mục vô tôn trưởng (không coi lời nói của tôn trưởng ra gì) mà cơ hồ suýt bị đuổi khỏi sư môn, hôm nay lại không biết hối cải, không nghe lời sư phụ không được vọng động khi ta chưa cho phép sao?"

Trác Tri Viễn ngực phập phồng, tuy rằng sớm biết dưới tay Mạc Tuấn không có quả ngon để ăn, lại nghĩ rằng hắn lại có thể ngay từ lúc ban đầu gây khó dễ với mình. Nếu là đôi thanh trước đây, Trác Tri Viễn chỉ sợ sớm đã không quan tâm mà xung đột với Mạc Tuấn một phen, nhưng mà hôm nay hắn sớm biết rằng Mạc Tuấn sẽ không dễ dàng buông tha hắn, tại trong thập vạn thâm uyên bảy năm, hắn đã phải chịu sự cô độc tịch mịch gây vò, nếu không có sự nhẫn nại bền bỉ thì làm sao có thể chịu đựng được đến khi đem "lao cung đệ nhất quyết" luyện thành mới chịu đi ra khỏi thập vạn thâm uyên ?

Sau khi trong đầu hiện lên vô số ý niệm căm hận, Trác Tri Viễn cẩn rằng nói một câu : "Sư phụ tại thượng, đệ tử Trác Tri Viễn biết sai rồi! Sư phụ đi thông thả, đệ tử xin nghe theo sư mệnh, ở đây tĩnh niệm đã tọa, cho đến khi sư phụ cho phép con mới đứng dậy."

Mặc dù cũng nghe ra trong giọng nói của Trác Tri Viễn có chút không phục cộng với bất mãn, nhưng mà Mạc Tuấn lần này lại không hề nói gì, mà vung tay áo lên hừ một tiếng rồi đi ra khỏi cửa.

"Đệ tử cung tiễn sư phụ!" Trác Tri Viễn lớn tiếng nói với theo sau lưng Mạc Tuấn, đây cũng là lễ nghĩa của đồ đệ đối với sư phụ, vì không để cho Mạc Tuấn ở những phương diện này không ngừng làm khó dễ chính mình, Trác Tri Viễn cũng chỉ có nén giận, đem tất cả chuyện này làm hoàn mỹ.

Mạc Tuấn đi rồi, Trác Tri Viễn mới nhìn một chút cảnh vật trong phòng, ngoại trừ hai cái ghế dựa và một cái bàn, còn có trên vách tường treo một bức phá họa (tranh tầm thường), trong phòng cũng không còn bài trí thứ gì. Thật ra ở một góc tường có một cái bồ đoàn nho nhỏ, Trác Tri Viễn đi tới, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trầm nghĩ : không biết thiên điện của các vị trưởng lão ra sao, chứ bất quá cái cửu tiêu điện kia của chương môn sư phụ nhìn rất là rộng lớn, mạ vàng chạm ngọc điêu khắc rất là hoa mỹ. Làm sao giống với nơi này sơ sài như vậy, chẳng lẽ trưởng lão trước đây ở nơi này cũng quá dị như vậy sao?

Qua một hồi, Trác Tri Viễn cũng không có tâm tư đi suy nghĩ mấy chuyện này, dù sao Mạc Tuấn khẳng định còn có một đồng thủ đoạn dùng để đối phó

hắn, giờ phút này điều hắn phải làm, cũng là điều duy nhất phải làm, đó là tận khả năng đề cao tu trì của mình, cho đến khi một thân thực lực mà ngay cả chương môn Đặng Thiếu Ngải cũng không dám xem thường, lúc ấy Mạc Tuấn cho dù có làm khó dễ hắn thế nào, Trác Tri Viễn cũng tất nhiên là tất nhiên là sẽ không sợ.

Một ngày này Trác Tri Viễn mười lăm tuổi, ngồi trong một cái tử huyền điện đơn sơ trên hội thích phong, bắt đầu lần đầu tiên tu hành chân chính.

Ngày trước tại thập vạn thâm uyên, tuy rằng Trác Tri Viễn đã tu luyện được chừng bảy năm, nhưng mà nếu tính về sư thừa sau này, hắn hôm nay mới chân chính là lần đầu tiên bước vào cánh cửa của tu tiên văn đạo. Từ đó, Trác Tri Viễn mới chính thức được tính là một nhân vật trong thông huyền giới, không còn là một tiểu tử nhà quê vô sư vô thừa.

Trong Thanh Nguyên Sơn, khắp nơi đều như phát cuồng về tin tức tên đồng tử bảy năm về trước hôm nay có thể thật sự từ trong thập vạn thâm uyên còn sống đi ra, hơn nữa, hắn là người thứ hai sau Nhậm Phi có thể hoàn toàn đi hết mười vạn dặm. Nếu trước đây mọi người còn xem thường Trác Tri Viễn thì kể từ hôm nay, chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng phải nhìn thiếu niên chỉ mới mười lăm tuổi này bằng một con mắt khác !

Nhưng mà, cũng có người biết tin thì bắt đầu mang tâm tư hờ hững đối với việc Trác Tri Viễn mang thân phận đệ tử của chương giáo nhưng danh bất chính ngôn bất thuận này.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Sư Huynh!

Mạc Tuấn hiển nhiên là có tâm tư muốn rèn giũa tính cách của Trác Tri Viễn, mà Trác Tri Viễn cũng phát huy triệt để kinh nghiệm bảy năm sống cô độc, cứ thế ngồi trên bờ đoàn không nhúc nhích tí nào, thẳng cho đến ba ngày sau Mạc Tuấn trở về gọi hắn đứng lên.

Đứng ở trước mặt Mạc Tuấn, Trác Tri Viễn không nói một lời, không có chút quan tâm tí xiu nào đến việc vì sao Mạc Tuấn để hắn ở một mình chỗ này suốt ba ngày.

Mạc Tuấn nhìn thấy Trác Tri Viễn chiều cao so với chính mình đã không sai biệt mấy, trên mặt không có chút biểu cảm nào, miệng thân nhiên nói : "Đi với ta đến cửu tiêu điện!" Dứt lời, hai tay của hắn để ở sau lưng đi lên phía trước, ngay cả liếc mắt nhìn Trác Tri Viễn cũng không có nữa.

Trác Tri Viễn cũng yên lặng lặng lẽ đuổi theo, theo hắn nghĩ, dù sao sư phụ này chung quy cũng chỉ là một sư phụ hữu danh vô thực, tu luyện sau này của mình căn bản cũng không trông cậy được vào hắn, hắn muốn làm gì, chỉ cần không đối với chính mình tạo thành uy hiếp thì cũng không cần quản đến hắn, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghĩa giữa thầy và trò cũng không sao.

Hai thân ảnh, một trước một sau, tất cả đều không mở miệng, hai người lặng lẽ bay qua một ngọn núi, đi tới đỉnh cửu tiêu phong.

Vừa mới đứng ở đại môn cửu tiêu điện, Mạc Tuấn đột nhiên dừng bước quay mặt liếc mắt nhìn Trác Tri Viễn một cái, thấy Trác Tri Viễn vẫn theo kịp chính mình, khẽ gật đầu : "Theo ta vào!"

Đang chuẩn bị bước vào bên trong, thì bỗng trong điện đi ra hai người thanh niên nam tử, nhìn qua cũng chỉ là hơn hai mươi tuổi, bất quá Trác Tri Viễn cũng biết tại trong Thanh Nguyên Sơn, ngoại trừ tạp dịch cùng đồng tử ở ngoại ngũ đường thì những người khác đều là từ trên mặt nhìn không ra tuổi.

"Mạc trưởng lão, sao ngài lại đến nơi này?" Trong đó một người thanh niên duỗi tay ngăn cản hai người, vẻ mặt hơi có chút kiêu ngạo nói.

Mạc Tuấn mày nhíu lên, ngữ điệu trong miệng phát ra càng lạnh như băng : "Dịch Đông Lai, Giang Vô Hoạn, nhìn thấy chương môn còn không mau tham kiến?"

Dịch Đông Lai và Giang Vô Hoạn nghe vậy sững sốt, liếc mắt nhìn nhau một cái, hiển nhiên trong lòng rất là không phục. Nhưng mà lời nói này Mạc Tuấn không sai, hắn giờ phút này chính là mang thân phận chương môn, vô luận từ phương diện nào mà nói, hai người thật cũng phải hành đại lễ.

Giang Vô Hoạn dễ nhận thấy là có chút xảo quyết, hướng Dịch Đông Lai đánh mắt ra hiệu, rồi cung kính đứng ở một bên, cúi đầu nói : "Giang Vô Hoạn tham kiến chương môn."

Thấy Giang Vô Hoạn như thế, Dịch Đông Lai cũng đành phải lui ra phía sau vài bước, cúi đầu bắt chước nói : "Dịch Đông Lai tham kiến chương môn."

"Hừ!" Mạc Tuấn khẽ hừ một tiếng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Trác Tri Viễn một cái, chứng kiến Trác Tri Viễn đứng ở phía sau, trên mặt không có tí xiu biểu cảm nào, hai mắt cũng không hề nhìn về phía hai người này, chỉ là đang nhìn đại môn cửu tiêu điện.

"Lui ra đi!" Mạc Tuấn nói một câu, rồi lại nhanh chóng nhấc chân đi vào trong điện.

Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn lần thứ hai liếc nhau, một trái một phải ngăn cản hai người, Dịch Đông Lai nói : "Mạc trưởng lão, tuy rằng ngài giờ phút này mang thân phận quyền chương môn, nhưng mà sư tôn đi vắng, ngài không nên tự tiện xông vào cửu tiêu điện mới đúng."

Mạc Tuấn lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người một cái, nói : "Nếu biết ta là quyền chương môn, mà nơi đây lại là cửu tiêu điện của chương môn, ta như thế nào lại là tự tiện xông vào? Đặng sư huynh đối với các người ngày thường quản giáo không nghiêm, cho nên hiện tại các người to gan dám can thiệp đến công việc của chương môn phải không? Ta lệnh cho hai người các người lập tức đến hình đường nhận phạt, không được chậm trễ!" Dứt lời, tay áo vung lên, cũng không quản đến hai người đang chắn bên người nữa, lập tức hướng vào bên trong đi đến.

Dịch Đông Lai và Giang Vô Hoạn một lần nữa lắc mình che trước người Mạc Tuấn, giọng nói của Dịch Đông Lai mang theo vài phần bất mãn : "Mạc trưởng lão, ngài kêu hai người bọn ta đi hình đường nhận trách phạt, chúng ta cũng không hỏi nguyên do, tự nhiên sẽ đi, nhưng cửu tiêu điện ngài không thể vào được! Có sự tình gì, xin đợi đến khi sư tôn về hãy nói sau!"

Mạc Tuấn đang định phát tác, Trác Tri Viễn ở bên cạnh lại nói một câu : "Nhị vị sư huynh..."

Nhưng mà chưa kịp nói hết, Dịch Đông Lai đang lúc tức khí, đối với Mạc Tuấn hẳn thật còn không quá lớn gan mà mạo phạm, hiện tại Trác Tri Viễn chính mình đưa tới cửa, hẳn liền đem cục tức đổ lên đầu Trác Tri Viễn trách mắng vài câu.

"Người có thân phận gì ? Lại có thể dám gọi chúng ta là sư huynh, sư phụ người là ai? Không ai nói cho người biết không cùng là đệ tử đích truyền như bọn ta thì không đưa xưng hô sư huynh đệ lung tung hay sao?" Giọng nói của Dịch Đông Lai cực kỳ ngạo mạn, xem ra ngày thường hẳn ý vào mình mang thân phận đệ tử đích truyền để cho hẳn ngang ngược.

Trác Tri Viễn cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng trả lời : "Ta tên là Trác Tri Viễn, nếu giáo quy chưa sửa đổi, thân phận của ta đại khái cùng nhị vị sư huynh là giống nhau, đều là đệ tử đích truyền của chương môn sư phụ. Hai người đều là tọa hạ đệ tử của chương môn, ta tự nhiên là phải xưng hô với nhị vị một tiếng sư huynh. Không lẽ nhị vị sư huynh cho rằng ta nên xưng hô với hai người là sư đệ mới vừa lòng sao?"

"Người thật to gan! "Dịch Đông Lai tức thì nổi giận, mấy câu trước của Trác Tri Viễn còn tốt, câu nói cuối cùng rõ ràng là trắng trợn trào phúng bọn hắn là kiêu căng ngạo mạn, Dịch Đông Lai lại nư thế nào nuốt xuống được cục tức này?"

"Gan lớn hay nhỏ cũng không tới phiên người giáo huấn! Hay là Đặng sư huynh đi vắng, hai người các người liền cho rằng trong Thanh Nguyên Sơn không ai quản được hai người bọn người ?" Mạc Tuấn quả thật là có chút tức giận, ba người tọa hạ đệ tử của Đặng Thiếu Ngải, ngoại trừ lão đại suốt ngày chỉ biết xuất quan và bế quan, đắm chìm trong tu luyện, còn hai tên trước mặt này, bản lĩnh chưa chắc đã cao, chỉ là ý vào đệ tử đích truyền của chương môn được truyền thụ chân quyết công pháp cao cấp nhất trong Thủy Giáo, từ việc bọn hắn được tu luyện chân quyết công pháp áp đảo các đệ tử còn lại, đã tạo cho bọn hắn một tính nết ngang ngược can rờ không ai bì nổi còn có Đặng Thiếu Ngải lại cố tình bao che sai phạm cùng cùng chiều bọn hắn nữa chứ, hôm nay Mạc Tuấn thật đúng là đang nghĩ muốn giáo huấn bọn hắn một phen, dạy cho bọn hắn biết thế nào là trời cao đất rộng.

"Mạc trưởng lão muốn giáo huấn chúng ta, chúng ta tất nhiên là không có lời nào để nói, bất quá Mạc trưởng lão nói như thế nào cũng là sư thúc của chúng ta, mà cái tên tiểu tử họ Trác kia là thân sư đệ của hai người chúng ta, tựa hồ chuyện mâu thuẫn giữa thân sư huynh đệ chúng ta, còn chưa cần đến Mạc trưởng lão nhúng tay vào phải không? Đương nhiên ngài mạnh mẽ tham gia vào cũng không phải không được, chỉ là như vậy lại tựa hồ rất không đem sư tôn chúng ta để ở trong mắt." Giang Vô Hoạn luôn luôn chưa từng mở miệng đột nhiên mở miệng, nhưng khi hắn mở miệng liền nhìn ra được hẳn so với Dịch Đông Lai còn muốn nham hiểm hơn.

"Hai người các người xưa nay luyện công chăm chỉ ra sao , bắt nạt đồng môn như thế nào há ta lại không biết sao! Đặng sư huynh đối với các người cũng thực là quá mức nuông chiều rồi, hôm nay ta sẽ thay mặt sư huynh giáo huấn hai người các người một chút, cũng để cho hai người biết, đừng tưởng rằng mình là đệ tử đích truyền là có thể tại trong Thanh Nguyên Sơn vô pháp vô thiên!" Mạc Tuấn thật sự nổi giận, tay áo lập tức soàn soạt rung động, một thân chân quyết nhất thời nổi lên, tựa hồ tùy lúc cũng có thể xuất thủ giáo huấn hai tên đệ tử đích truyền hỗn láo này.

Chứng kiến thấy Mạc Tuấn thật sự nổi giận, hai người kia thật cũng có chút kinh hoàng, những người khác không dám động đến bọn hắn, đơn giản là bởi vì thân phận của bọn họ, ai dám mạo phạm chương môn cơ chứ ? Tọa hạ đệ tử của chương môn, người lại đi giáo huấn bọn hắn, chẳng phải ám chỉ chương môn không biết cách dạy dỗ đồ đệ? Chỉ là Mạc Tuấn thứ nhất là mang thân phận trưởng lão, thứ hai còn kiêm chấp sự của hình đường, vốn trong giáo là chương lĩnh việc ra hình phạt, thứ ba hắn hiện tại mang thân phận quyền chương môn, hơn nữa Đặng Thiếu Ngải và hắn là thân sư huynh đệ, nếu là hắn thật sự quyết định xuất thủ thì cho dù Đặng Thiếu Ngải có ở đây cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Độ Sức!

"Sư thúc người đây là tính ý lớn hiệp nhỏ a!" Đến thời điểm này, Giang Vô Hoạn mới nhớ tới Mạc Tuân là thân sư thúc của bọn hắn.

Chứng kiến Dịch Đông Lai và Giang Vô Hoạn đều đưa tay cầm lấy trường kiếm trên lưng, Trác Tri Viễn thầm nghĩ: hôm nay nếu như bọn họ động thủ, tự nhiên là Mạc Tuân sẽ đem hai người này giáo huấn một chút, thế nhưng món nợ này sớm hay muộn còn không phải tính trên đầu ta sao? Ngày sau đợi cho chương môn sư phụ trở lại, ta trở về bên cạnh chương môn, đến lúc đó cùng với hai người người sống dưới một mái nhà nhất định sẽ bị hai người này gây khó dễ. Mạc Tuân là đang cố ý sao? Biết rõ hai người này rất dễ bị xúi giục, lúc này mới cố ý lưu hạ một cái mầm tai họa cho ta. Hừ! Hôm nay nếu như ta không thể tự mình giải quyết chuyện này, ngày sau chỉ sợ cuộc sống sẽ không mấy dễ chịu!

"Trường lão sư phụ, ta thấy nhị vị sư huynh nói có lý, sự tình giữa thân sư huynh đệ chúng ta, ngài tuy có thể nhúng tay vào nhưng không nên thì tốt hơn."

Trác Tri Viễn vừa mới mở miệng, lập tức khiến ba người cùng ngây ngẩn cả người, đồng loạt nói lòng tinh thần, nhìn về phía hắn, chỉ thấy Trác Tri Viễn thần nhiên đứng ở nơi đó, trên mặt không có chút biểu cảm nào, cơ thể cũng không làm ra chút phản ứng nào.

"Nhị vị sư huynh nói vậy cũng không phải là khẳng khái ngăn trở trường lão sư phụ ngài tiến vào cửu tiêu điện, chỉ bất quá nhìn thấy một tân môn hạ đệ tử của chương môn sư tôn tự nhiên là muốn khảo sát một phen. Bản thân ta thì cũng rất nguyện ý nhận cuộc khảo hạch của các sư huynh." Lời nói này tuy rằng khách khí, nhưng lại không khác gì hướng Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn tuyên chiến, cũng không biết Trác Tri Viễn lấy dũng khí từ đâu, lại có thể dám hướng Dịch Đông Lai và Giang Vô Hoạn nhập môn đã được mấy chục năm mà khiêu chiến.

Mạc Tuân trong mắt hiện lên một tia kỳ quái, rất nhanh liền thu liễm, trong lòng hơi động một chút, rồi đi ra vài bước, thật sự cấp cho bọn Trác Tri Viễn một khoảng đất trống. Nhìn bộ dáng này, thật đúng là tính toán muốn nhìn thử xem Trác Tri Viễn hiện giờ đến tột cùng bốn sự cao thấp như thế nào. Dù sao theo Mạc Tuân nghĩ, mấy tên tiểu tử này đánh nhau, nếu như Dịch Đông Lai và Giang Vô Hoạn xuất thủ nặng tay, mình tùy lúc có thể ngăn lại.

Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn thì nét mặt đầy kinh ngạc, thầm nghĩ tiểu tử họ Trác này chẳng lẽ điên sao? Hướng chúng ta khiêu chiến? Hắn đây là đang đây là đang tự tìm đường chết sao?

Hơi hơi đánh giá, hai người tự nhiên là cũng có thể nhìn ra được Trác Tri Viễn bất quá chỉ là ở cảnh giới tầng thứ hai nhị thức viên mãn, thật sự không biết hắn ăn nhầm thuốc gì, lại có thể dám hướng hai người đệ tử đích truyền có tu tri đã ở cảnh giới tầng thứ tư thiết thức viên mãn mà phát ra khiêu chiến.

"Ha ha ha ha! Lời nói của Trác sư đệ có lý, vốn là sư huynh đệ chúng ta luận bàn, lại há có thể đến lượt ngoại nhân nhúng tay?" Giang Vô Hoạn nháy mắt mấy lần, cố gắng xuất ra vẻ tươi cười.

Dịch Đông Lai lập tức ngẫm hiểu, cũng cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy, cũng chớ nói hai người chúng ta là sư huynh khi dễ người một tiểu sư đệ mới nhập môn, chỉ bất quá nếu đã có thể bá nhập làm tọa hạ của chương môn, hẳn là cũng vài phần bản lĩnh. Như vậy đi, để cho Giang sư đệ đấu với người mấy chiêu, cũng là cho chúng ta nhìn xem, vị tân sư đệ của chúng ta rốt cục là có bản lĩnh gì mà có thể tay không xông qua thập vạn thâm uyên kia!"

Nhưng mà Trác Tri Viễn lại nhìn sang Mạc Tuân, lòng thầm tính toán: Giang Vô Hoạn này chính là tọa hạ đệ tử thứ ba của chương môn, nghe nói hắn tu tri cũng không cao lắm, nhưng nhất định có không ít chiêu thức cùng pháp thuật tinh diệu. Chỉ là Trác Tri Viễn đối với đoàn kiếm sát giấu trong cánh tay phải của mình cũng là rất có tin tưởng, cho dù không thể chiến thắng đối phương, nhưng tuyệt đối cũng có thể làm cho đối phương từ nay về sau không dám khinh thường mình, chỉ cần may mắn có thể chiếm được chút tiện nghi, chẳng sợ cuối cùng có thất bại, hẳn dĩ nhiên sẽ làm cho hai người này sau này không dám tùy tiện khi dễ chính mình nữa. Nhưng mà, có Mạc Tuân ở bên cạnh, đây cũng là phi thường không hay, hắn cũng không muốn để lộ ra cho một người thâm sâu khó lường như Mạc Tuân thấy được 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】cổ quái của mình.

"Nếu như các sư huynh muốn khảo nghiệm ta một phen, như vậy chúng ta không bằng đi ra sau đi rồi hăng động thủ, tại đây trước điện động thủ tựa hồ như có chút khinh nhờn thân mình trong điện."

Vừa nghe đến những lời này của Trác Tri Viễn, Mạc Tuân liền nhủ mảy. Hai người kia có thể nghe không ra ý tứ trong lời nói của Trác Tri Viễn, nhưng Mạc Tuân là ai chứ? Hẳn lại làm sao có thể nghe không hiểu đây là Trác Tri Viễn muốn tránh hẳn khi cùng hai người này động thủ chứ? Chẳng lẽ tiểu tử này còn giấu một cái bí mật nào đó? Chẳng lẽ đây là nguyên nhân mà hắn năm đó lại có thể không cần điều kiện tiên quyết là tu luyện chân quyết, lấy thiên tư không cao mà tự đặt tới cảnh giới tầng thứ nhất nhị thức viên mãn sao?

Nhìn lại Trác Tri Viễn, tiểu tử này tuy vẻ mặt tinh bơ, thoát nhìn là một đứa ngốc vẫn còn chưa phát hiện hai người Dịch Đông Lai đây là có ý đồ muốn giáo huấn hắn, nhưng mà Mạc Tuân lại cảm thấy được Trác Tri Viễn đây là có nắm chắc ít nhất có thể dưới tay của Giang Vô Hoạn mà còn toàn thân trở ra.

Lập tức cân nhắc một chút, Mạc Tuân liền cũng mở miệng nói: "Người đi cùng Giang Vô Hoạn đến luận võ trường phía sau điện mà luận bàn, Dịch Đông Lai người dẫn ta đi thương kính các của Đẳng sư huynh, ta muốn chọn mấy quyền chân quyết công pháp, truyền thụ cho Trác Tri Viễn."

Điều này thật ra Đẳng Thiệu Ngải cũng đã từng làm như vậy đối với bọn Dịch Đông Lai, nguyên bốn đệ tử của chương môn còn có đặc quyền như vậy, đến thượng kính các phía sau cửu tiêu điện tùy ý chọn lấy bất cứ chân quyết công pháp để tiến hành tu luyện, thượng kính các đối với người khác có lẽ là cấm địa, nhưng đối với Mạc Tuân người mà đã từng làm đệ tử đích truyền của chương môn thì địa phương này không có bất kỳ thứ gì mà cần giấu diếm với hắn.

Vì thế Dịch Đông Lai tuy rằng cau gợn chính mình không được nhìn thấy Trác Tri Viễn bị Giang Vô Hoạn giáo huấn, nhưng cũng không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của hắn.

"Như vậy... Giang sư đệ, người ngăn vạn lần phải hạ thủ lưu tình, nhớ điểm đến là dừng a, không thể làm cho Trác sư đệ mới nhập môn được mấy ngày liền đã bị thương!" Dịch Đông Lai là đang nhắc Giang Vô Hoạn hạ thủ lưu tình? Rõ ràng chính là nhắc nhở Giang Vô Hoạn, xuống tay đừng quá nặng, tùy tiện cho hắn nếm chút đau khổ là được rồi, để cho tiểu tử này sau này thấy chúng ta sẽ thành thành thật thật mà không tự cho là mình có thể xông qua

thập vạn thâm uyên thì so với tổ tiên Nhậm Phi giống nhau!

Giang Vô Hoạn tự nhiên hiểu được ý tứ của Dịch Đông Lai, cười to nói: "Dịch sư huynh yên tâm, ta chắc chắn là sẽ không đả thương Trác sư đệ! Nếu lỡ có làm bị thương hấn, ngày sau sư tôn trách móc, sư đệ ta sẽ gánh không nổi a!" Lời này là nói với Dịch Đông Lai ý bảo người cũng đừng cố nói mát, ta nếu thật sự là đả thương hấn quá nặng, ngày sau sư phụ chắc chắn sẽ răn dạy và quở mắng ta vài câu, đến lúc đó, người phải ra nói giúp cho ta.

Dịch Đông Lai và Giang Vô Hoạn sớm là đã quá ăn ý với nhau, tự nhiên ngầm hiểu đáp lại: "Luận bàn cũng khó tránh khỏi khó tránh khỏi sảy tay, bắt quá ta nghĩ Giang sư đệ nhất định có thể không chế được lực đạo, nhất định sẽ không đả thương Trác sư đệ được." Dứt lời hấn xoay người hướng về trong điện đi vào, Mạc Tuấn quay mặt liếc mắt một cái nhìn thật kĩ Trác Tri Viễn, cũng không nói thêm cái gì, đi theo vào cửu tiêu điện.

"Trác sư đệ xin mời!" Giang Vô Hoạn cười híp mắt duỗi tay làm tư thế xin mời, trong mắt nhin không được hiện ra nét vui vẻ, thầm nghĩ trong chốc lát ta sẽ không cần thận "sảy tay"...

Trác Tri Viễn biết rõ đối phương nghĩ cái gì, nhưng lại giả vờ như không biết gì, miệng khách khí nói: "Giang sư huynh thỉnh đi trước!"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 59: Động Sát Tâm

Giang Vô Hoạn cười to hai tiếng, tự nhiên đi ở phía trước, Trác Tri Viễn chậm rãi theo sau, nhìn thấy phía sau cửa có đồng tử họ Trần ngày đó dẫn hấn đến hội thích phong, không khỏi cũng hướng hấn mỉm cười. Nhưng mà đồng tử họ Trần chỉ là thần tình lo lắng đầu, tựa hồ muốn nhắc nhở Trác Tri Viễn cái gì nhưng lại không dám nói.

Hai người ra phía sau điện, đi qua hái cái hành lang uốn khúc, liền tới một bãi đất trống lát bằng đá, xung quanh vô cùng trống trải, chỉ độc có mỗi tấm bia đá, trên tấm bia có viết ba chữ to "luyện võ trường". Dưới tấm bia có một cái giá, trên giá đặt đầy mấy thanh cương kiếm dài ngắn không đồng nhất, chắc là vũ khí thường ngày Đặng Thiệu Ngải dùng để chỉ điểm kiếm chiêu cho bọn họ.

"Trác sư đệ mời!" Giang Vô Hoạn âm hiểm cười hai tiếng, chấp tay đứng ở đối diện Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn cũng mỉm cười nói một tiếng: "Giang sư huynh mời!" Nhưng thật ra trong lòng đang tính toán, lát nữa nếu như có thể trong tay Giang Vô Hoạn chiếm được tiện nghi, phải như thế nào khôn khéo làm cho hấn không dám đem tình hình thực tế của việc tỷ thí hôm này nói ra.

Giang Vô Hoạn cũng không khách khí nữa, duỗi tay một cái, liền đem thanh trường kiếm đeo trên lưng rút ra, tiện tay rung kiếm lên, liền lóe ra sáu bảy ánh kiếm, màu sắc thật là rực rỡ.

Trác Tri Viễn lặng lẽ từ trên bàn lấy một thanh cương kiếm kích thước so với thanh đoản kiếm của mình không sai biệt mấy, nắm trong tay, khe khẽ rung lên xem ra cũng vẫn vừa tay.

"Trác sư đệ, thanh kiếm của ta đây chính là do sư tôn ban tặng, tên là đoản ngọc kiếm, nếu như lát nữa ta chém đứt vũ khí của người, người chớ có trách ta ý vào lợi kiếm nhé!" Giang Vô Hoạn rất là đắc ý nói, nhìn ra có chút khoe của.

Trác Tri Viễn làm ra bộ dạng cung kính, tay phải hơi rung cương kiếm, tay trái bấm kiếm quyết đặt lên trên chuôi kiếm: "Giang sư huynh, dù tiểu đệ ta chỉ học được mấy chiêu kiếm pháp không ra gì, nhưng cũng biết, bất kể là bất kể là tài nghệ không bằng người hay binh khí không bằng người, cũng không thể oán đối phương. Nếu thật sự gặp phải địch nhân, bọn hấn nhất định sẽ không quan đến việc có phải là chiếm tiện nghi về binh khí không."

Giang Vô Hoạn âm thầm cười, thầm nghĩ tiểu tử này cũng là thành thật, nhưng cho dù có như thế, ta cũng phải ra oai đánh phủ đầu người mới được. Nhưng tên gia hỏa đáng thương này lại không biết, Trác Tri Viễn sở dĩ nói như vậy, hoàn toàn là muốn dụng lời nói trước của hấn, không được hỏi hấn khi bị chính mình chém đứt đoản ngọc kiếm của hấn, rồi lại khóc lóc đi tìm chương môn sư phụ cáo trạng.

Bất quá tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, Trác Tri Viễn cũng vẫn là tự dặn chính mình, có thể không chém gãy đoản ngọc kiếm thì vẫn là tốt hơn, để tránh không bị người ta nhìn ra cái gì.

"Ta đây liền không khách khí nữa! Xem chiêu!" Giang Vô Hoạn trường kiếm rung lên, múa ra sáu bảy ánh kiếm màu sắc rực rỡ, đem chân khí rót vào trong thân kiếm, khiến cho trường kiếm vốn dài có ba thước liền tăng vọt ra một đạo kiếm quang dài gần ba thước.

Dù sao cũng là đồ đệ của Đặng Thiệu Ngải, mặc dù là cũng chăm chỉ tu luyện, nhưng cũng không thể không có tài cán gì.

Trác Tri Viễn không dám lơ là, cước bộ lập tức mở ra tránh né, tại trong thập vạn thâm uyên, Trác Tri Viễn chỉ sợ được lợi ích lớn nhất chưa chắc là 【

Như Ý Luyện Bảo Quyết 】, mà là cái biến thái thân thể kia, cùng chiến đấu với đám yêu thú trong một thời gian dài đã luyện cho hắn một công phu né tránh lợi hại.

Thấy kiếm đầu tiên của mình đi vào khoảng không, hơn nữa ngay cả một sợi lông của Trác Tri Viễn cũng không chạm đến được, Giang Vô Hoạn cũng có chút kinh ngạc. Theo hắn thấy, Trác Tri Viễn này nếu có thể từ trong thập vạn thâm uyên đi ra, thiên tài sợ cũng có vài phần. Nhưng mà là đệ tử ở hậu sơn, nhất là đệ tử đích truyền của Đặng Thiếu Ngải thì ai chẳng phải là những thiên tài hàng đầu? Nhưng mà lại không thể tưởng được, kiếm đầu tiên, ít nhất trước người bao phủ phạm vi hơn một trượng, hắn cho rằng cho dù Trác Tri Viễn có thể tránh thoát, nhưng cũng phải chật vật lắm, lại không nghĩ rằng Trác Tri Viễn chẳng những một chút chật vật cũng không có, mà ngược lại cảm giác được thân pháp phiêu dật của Trác Tri Viễn có chút không tầm thường.

"Đây là thân pháp gì?" Giang Vô Hoạn thầm nói một tiếng, trong đầu cũng hơi chút cân nhắc, rồi lại đem chân khí rót vào trường kiếm, kiếm quang tăng vọt, làm cho đoạn ngọc kiếm trong tay thoát nhìn không ngờ giống như một cây đại bồng, hướng về phương hướng Trác Tri Viễn chém xuống.

Trác Tri Viễn chứng kiến một kiếm này, trong lòng không khỏi cũng sinh ra vài phần buồn bực, thầm nghĩ bốn môn luận bàn, coi như người muốn ra oai đánh phủ đầu ta, nhưng cũng không nên dùng kiếm chiêu như vậy, ta nếu như né tránh không kịp, sợ không phải là kiếm này sẽ chém đứt một cánh tay sao?

Ngay tại chỗ, tay trái trên mặt đất điểm nhẹ một cái, Trác Tri Viễn vận thân, chẳng những không có lui về phía sau né tránh mà ngược lại phi thân hướng lên phía trước, thân thể dán chặt lấy mặt đất, lấy một tư thế cực kỳ quái dị đánh lên. Đoàn kiếm trong tay cũng không lưu tình chút nào đâm về hai chân Giang Vô Hoạn khiến cho Giang Vô Hoạn có vài phần chật vật.

Đoạn ngọc kiếm trong tay Giang Vô Hoạn chiêu thức đã quá trớn, thu lại đã không kịp, một kiếm kia của Trác Tri Viễn lại vô cùng mau, Giang Vô Hoạn trong tình thế cấp bách, cũng chỉ có thể đề chân khí, thân thể nương theo lực đạo của chiêu chém vừa xuất ra, hai chân rời mặt đất, khó khăn lắm mới tránh thoát một kiếm này của Trác Tri Viễn. Nhưng mà tư thế thì cực kỳ khó coi, lên thì như cá vượt long môn, hạ thì chẳng khác nào chó đại tranh c.. (chửi ác thế man)

Thân mình mới vừa chạm vào mặt đất, Giang Vô Hoạn liền cảm giác được phía sau mông có một cảm giác lạnh lẽo, vội càng lặn hai vòng trên mặt đất, quay đầu nhìn lại, đã thấy sau khi một kiếm của Trác Tri Viễn quét qua, liền thuận theo đó lấy một tư thế cực kỳ quái dị đem mũi kiếm đâm về phía giữa hai đùi của mình. Nếu Giang Vô Hoạn tránh né không kịp, một kiếm này chỉ sợ sẽ trực tiếp đâm xuyên vào bộ ấm chén của hắn.

Trác Tri Viễn được thể không buông tha, tiếp tục lần thân sát lại, nhưng mà lại không hề dụng cương kiếm bên tay phải đâm hắn, mà là tả chưởng trùng điệp vỗ vào đầu vai Giang Vô Hoạn, lực đạo lớn, cơ hồ đem đoạn ngọc kiếm trong tay Giang Vô Hoạn đánh rơi ra.

Sau một hồi chịu đòn, Giang Vô Hoạn miễn cưỡng mới đem đoạn ngọc kiếm cầm trong tay múa lên che kín toàn thân không chút sơ hở, ý vào việc Trác Tri Viễn tuyệt không dám dùng thanh cương kiếm bình thường kia đánh vào mà lui ra ngoài tháo giải nguy cơ.

"Thân thủ thật là cổ quái..." Giang Vô Hoạn âm thầm lấy lại bình tĩnh, cũng biết Trác Tri Viễn không hề giống với vẻ vô dụng biểu hiện ra bên ngoài, mình nếu như muốn dùng võ công thắng tựa hồ như không thể. Trác Tri Viễn này kiếm chiêu vô cùng cổ quái, hoàn toàn không theo một chuẩn mực nào, chỉ cần bị hắn đánh trúng một chiêu, chỉ sợ mình sẽ không còn lực để hoàn thủ.

Một khi đã như vậy, người đừng trách ta vô tình! - Giang Vô Hoạn thầm nghĩ, thái độ của Đặng Thiếu Ngải hắn cũng biết được vài phần, lại ý vào Đặng Thiếu Ngải bình thường đối với chính mình sùng ái, trong lòng liền động sát tâm.

Trong niệm lăm lăm vài câu khẩu quyết, để kiếm sang tay trái, trên tay phải của Giang Vô Hoạn liền đột nhiên hiện ra một cái băng hoàn (khối băng hình tròn) trong suốt, giờ tay ném lên không trung, băng hoàn kia lóe ra lam quang yêu dị, xoay tròn bay về phía Trác Tri Viễn.

Băng hoàn bay qua chỗ nào, thì không khí nơi đó như bị đóng băng lại, Trác Tri Viễn thầm nghĩ một tiếng không tốt, chiêu này của tên gia hỏa này chỉ sợ là tuyệt học của thủy giáo, đừng nói là bị băng hoàn chạm phải, cũng chỉ cần băng hoàn hơi lướt qua, chỉ sợ mình cũng có thể lập tức đông lạnh thành một cây nước đá!

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nhất Quyết Tam Công!!

Vội vàng vận khởi hai mắt, trong mắt Trác Tri Viễn xuất hiện hai đạo hồng quang nóng rực. Đối với hồng quang trong hai mắt của mình, Trác Tri Viễn hiện tại đã là vận dụng thành thục.

Hồng quang vừa xuất hiện, liền mang theo nhiệt độ cực nóng như có thể hòa tan kim thiết, trên không trung cùng băng hoàn va chạm với nhau, không ngờ

chẳng phân biệt được cao thấp, ở giữa không trung giằng co.

Băng hoàn còn chưa bị hồng quang trong hai mắt Trác Tri Viễn làm tan chảy, nhưng không khí ở xung quanh dễ nhận thấy là đã bị đốt nóng lên, thậm chí mơ hồ như có cảm giác thiên địa đang bị đun sôi, khiến cho Giang Vô Hoạn không khỏi chấn động.

Cẩn rằng, Giang Vô Hoạn tay phải đột nhiên khê thúc, băng hoàn kia xoay tít, dẫn theo một luồng gió xoáy lạnh lẽo thấu xương, trong gió lốc, bao bọc những mảnh băng rất nhỏ, tất cả đều hướng về phòng tuyến của Trác Tri Viễn mà bắn tới. Mỗi một mảnh băng, đều giống như một cây băng tiễn, tiếng xé gió mãnh liệt làm cho Trác Tri Viễn không khỏi cũng theo đó động dung.

Cả người chân khí đột nhiên khuếch trương ra phía ngoài, Trác Tri Viễn tại thập vạn thâm uyên kia được địa hỏa rèn luyện thân thể bảy năm, giờ phút này cũng giống như một cái lò đỉnh bình thường, rất xa nhìn lại, thân thể chung quanh không ngờ đều tựa hồ phát ra hồng quang. Trong sân nhiệt độ mới vừa rồi chỉ đang ở mức âm, nháy mắt liền tăng lên, những mảnh băng bay đến dần theo âm thanh phá không mãnh liệt, tại cách thân thể của Trác Tri Viễn chưa đến nửa thước, nháy mắt bị hòa tan, tựa hồ biến thành một trận mưa nhỏ, ào ào rơi ở xung quanh thân thể Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn cư nhiên còn có thể phá tan được chiêu thức của mình, Giang Vô Hoạn rất giận dữ. Đem đoạn ngọc kiếm trả về bên tay phải, trong miệng nhanh chóng niệm vài câu khẩu quyết, chân khí cả người với khí thể ào ạt tuôn vào bên trong kiếm, nháy mắt trên bề mặt của đoạn ngọc kiếm, ngưng kết thành một tầng băng dày mấy tấc, đoạn ngọc kiếm kia nguyên bản dài ba thước rộng bằng hai ngón tay, giờ phút này như đã biến thành một cây cự kiếm, dài đến gần một trượng, bề rộng đến hơn nửa thước.

"Phá cho ta!" Giang Vô Hoạn khởi thân đánh về phía trước, băng kiếm kèm theo âm thanh sấm sét đâm về hướng Trác Tri Viễn, luân phiên bị thất bại làm cho hắn có chút mê muội, lại có thể thật muốn đem một kiếm này đâm xuyên người Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn tại thập vạn thâm uyên, đã trải qua tình huống hung hiểm hơn thế này nghìn lần, huống hồ theo hắn thấy, động tác của Giang Vô Hoạn thực tại chậm tới cực hạn, so với yêu thú còn muốn kém hơn.

Theo phản ứng bản năng, Trác Tri Viễn cũng bất chấp lưu thủ, thân hình bay vút lên, đem thanh cương kiếm ném ra ngoài, bay về phía Giang Vô Hoạn. Đồng thời chân khí nhập vào cánh tay phải, kiếm quang do đoàn kiếm tron suốt biến thành lại một lần nữa từ trong cánh tay của Trác Tri Viễn bức ra ngoài, theo sát sau thanh cương kiếm đâm hướng Giang Vô Hoạn.

Thanh đoạn ngọc kiếm trong tay Giang Vô Hoạn, mỗi lần đâm về phía trước thì thân kiếm sẽ tăng lớn mấy phần, khiến cho xung quanh lạnh như một cái hầm băng, băng hoàn cũng theo đó mà xoay tròn càng nhanh hơn, nguyên bản băng hoàn và hồng quang trong hai mắt của Trác Tri Viễn lực lượng tương đương nhau, thế nhưng lúc này cũng đang dần hướng về Trác Tri Viễn dồn ép tới, mơ hồ đã chiếm thượng phong.

Mỗi khi hồng quang trong mắt Trác Tri Viễn bị bức về một ít, lồng ngực hắn lại liền thừa nhận nhiều thêm một phần áp lực, nhưng mà Trác Tri Viễn vẫn vững vàng đứng ở trên mặt đất, cùng với cỗ lực lượng này đối kháng. Tay phải ép từ trên xuống, thanh cương kiếm bay trên không trung kia liền bị kiếm quang theo sau ép thấp xuống, rất nhanh liền bị kiếm quang bao bọc, nhất thời cũng lớn lên mấy lần, cùng cự đại băng kiếm trong tay Giang Vô Hoạn đụng vào nhau.

Keng một tiếng, hai người đều bị lực xung kích do sự va chạm của hai kiếm này sinh ra chấn bay về phía sau hơn mười trượng. Trác Tri Viễn chỉ cảm giác mình khí huyết quay cuồng, một thân chân khí hùng hậu tựa hồ có chút cảm giác áp chế không nổi. Mà Giang Vô Hoạn thì cũng có chút chật vật, thanh cự đại băng kiếm tức thì trên không trung tan rã, những khối băng rơi ầm ầm trên đất, băng hoàn cũng ở trên không trung nổ tung, bắn về bốn phương tám hướng!

Giang Vô Hoạn kỳ thật còn vẫn chiếm chút thượng phong, thế nhưng tình hình trước mắt làm cho hắn tưởng mình đang nằm mộng, hắn bắt kẻ như thế nào cũng không nghĩ ra, đây cơ hồ là một chiêu tát sát của hắn, cư nhiên vẫn bị Trác Tri Viễn ngăn cản được. Cho dù là Dịch Đông Lai muốn đỡ được chiêu này của hắn, sợ rằng cũng phải trả một giá cao, nhưng tiểu tử mười lăm tuổi trước mắt này, lại có thể giống như vô sự, chỉ là sắc mặt có hơi chút nhợt nhạt mà thôi.

Điều khiến Giang Vô Hoạn nghĩ mãi mà không rõ chính là đoạn ngọc kiếm của mình mặc dù còn chưa sinh ra kiếm linh (linh hồn của kiếm) nhưng vốn là thần binh do Đặng Thiếu Ngải một tay tạo ra, thế mà khi cùng thanh cương kiếm bình thường trong tay Trác Tri Viễn chạm vào nhau, thanh cương kiếm đó lại có thể không có bị đông lạnh thành sắt vụn!

"Giang sư huynh, đa tạ!" Trác Tri Viễn không muốn đánh nữa, hắn đã mơ hồ cảm giác được có chút không khống chế được, nếu mà cùng Giang Vô Hoạn đánh thêm mấy chiêu nữa, chính mình chỉ sợ có thể nhất thời sảy tay giết chết đối phương. Cho đến bây giờ, Trác Tri Viễn mới chính thức biết được 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 rất là lợi hại.

Chân quyết bình thường chỉ là tu luyện chân khí trong cơ thể, đem chân khí tinh luyện áp súc, làm cho nó ngày càng tăng cường hùng hậu. Chân quyết càng tốt, quá trình tinh luyện áp súc càng dễ dàng, đây nguyên nhân chủ yếu mà tại trong Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo chân quyết tu luyện của đệ tử đích truyền hơn xa chân quyết tu luyện của những đệ tử hậu sơn bình thường.

Nhưng mà 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 lại quyết không phải chỉ là một môn chân quyết tu luyện chân khí, nó còn kiêm cả pháp thuật cùng chiêu thức công pháp. Nói thẳng ra, bình thường tu luyện, cần học tập chân quyết, pháp thuật cùng với chiêu thức ít nhất í ba loại công pháp, mà tu luyện 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, lại đem ba thứ này hợp nhất. Chân quyết bình thường chỉ là tăng cường chân khí cùng tu tri của bản thân mà thôi, nhưng mà 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 lại kiêm luôn khả năng phòng thủ cùng công kích!

Nhưng mà Trác Tri Viễn không mở miệng thì đỡ, vừa mới mở miệng, lại làm cho Giang Vô Hoạn cảm thấy bị mất mặt, hơn nữa còn nghĩ Trác Tri Viễn là có ý châm chọc hắn.

Từ mấy chiêu giao thủ với nhau vừa rồi, Giang Vô Hoạn cũng nhìn ra Trác Tri Viễn đích xác chỉ có cảnh giới tầng thứ hai nhị thức viên mãn, mà chính mình đã là tầng thứ tư thiết thức viên mãn, bằng vào có thể miệng phun chân ngôn, sau khi vận dụng pháp thuật, cư nhiên còn cùng với Trác Tri Viễn thuần túy chỉ dùng "võ công" đánh ngang tay, cho dù có chiếm được thượng phong một chút, nhưng cũng làm cho Giang Vô Hoạn cảm giác được mình là thất bại thảm hại.

Trong mắt đột nhiên thoáng hiện sát khí, vừa rồi chỉ là một chút sát ý thế nhưng lúc này đã ngưng tụ thành sát khí khôn cùng, Giang Vô Hoạn tức sùi bọt mép, đột nhiên cắn nát đầu lưỡi của mình, hòa lẫn vào máu tươi của mình, trong miệng niệm lên liên tiếp chân ngôn cổ quái...

Vừa nghe mấy thanh âm này, Trác Tri Viễn liền biết không ổn, cả người khẩn trương lên, tiểu quang điểm do thanh tâm mình niệm chủ ngưng tụ thành ở bên trong hơn bảy trăm huyết đạo toàn thân cũng nhất thời đem những huyết đạo này bao bọc vây quanh bảo vệ. Giờ phút này thân thể của Trác Tri Viễn, ít nhất là bình khí tâm thường cũng không thể làm thương hại đến hần.

Chân khí cũng âm thầm rót vào cánh tay phải, tùy thời chuẩn bị phá thể mà ra, nghênh đón chiêu thức do Giang Vô Hoạn phát ra.

Tất cả chuyện này nói đến rất dài, trên thực tế cũng chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt. Theo cái chớp mắt qua đi, chân ngôn niệm trong miệng của Giang Vô Hoạn cũng đã hoàn thành, ngụm máu tươi kia không ngờ ngưng tụ thành một thanh huyết kiếm, tuy rằng chỉ lớn như cái bàn tay, nhưng khi được phun ra từ trong miệng của Giang Vô Hoạn bắn về phía Trác Tri Viễn thì đã gây cho Trác Tri Viễn một áp lực lớn đến mức không gì so sánh nổi!

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thiên Cương Lưu Ly Kiếm!

Không chút nào do dự nữa, Trác Tri Viễn liền đem kiếm quang chuẩn bị từ lâu từ trong cơ thể đánh ra, trong phút chốc, thiên địa giống như bị một kiếm tích súc hồi lâu này cắt đứt, kiếm quang trong suốt phóng lên cao, quang hoa tựa kim tựa ngọc kia đem thanh tiểu huyết kiếm của Giang Vô Hoạn bao bọc lấy, thanh tiểu kiếm này là do Giang Vô Hoạn dùng máu huyết của bản thân ngưng tụ thành, căn bản chống chọi không nổi quang mang chói mắt kia, nháy mắt vỡ ra, hóa thành giọt máu nhỏ li ti, rồi lại bị kiếm quang do Trác Tri Viễn phát ra hoàn toàn hấp thu.

Cùng lúc đó, Trác Tri Viễn giống như có chút không khống chế được, tay trái một quyền trùng điệp đánh ra, huyết kiếm của Giang Vô Hoạn đã bị nuốt mất, cũng chỉ có thể vô lực dùng đoạn ngọc kiếm trong tay đón đỡ. Nhưng mà, một quyền này của Trác Tri Viễn vô cùng mạnh mẽ, một quyền đánh vào trên thân kiếm, trực tiếp đem Giang Vô Hoạn chấn bay ngược về phía sau, giống như một chiếc lá héo úa nặng nề đập vào trên tấm bia đá có ghi ba chữ "luyện võ trường". một ngụm máu tươi phun ra, Giang Vô Hoạn lập tức lâm vào hôn mê.

Trước khi hôn mê, hần chỉ kịp chứng kiến đoạn ngọc kiếm trong tay mình tự dưng biến mất, thật giống như... giống như bị quyền trái của Trác Tri Viễn đem nuốt ăn mất!

Mà Mạc Tuấn đang ở trong thương kính các lựa chọn công pháp bí kíp, lại đột nhiên chạy ra khỏi thương kính các, trong lòng chấn động mãnh liệt, đạo kiếm quang vừa rồi kia đối với hần quá mức quen thuộc, ngoại trừ thiên cương lưu ly kiếm, thế gian này không có cái pháp bảo nào khác có thể phát ra quang hoa rung động nhân tâm như thế.

Vừa đến luyện võ trường, cho dù Mạc Tuấn lúc nào cũng trầm ổn, cũng không khỏi cực kỳ hoảng sợ.

Bảy năm trước, hần chứng kiến Trác Tri Viễn đem Tàn Phi đánh thành mình đầy thương tích, nếu không phải hần đến cứu kịp lúc, chỉ sợ Trác Tri Viễn vào năm tám tuổi đã giết một mạng người.

Mà nay, Mạc Tuấn lần thứ hai chứng kiến tình huống như vậy, chỉ là lần này người đang lâm vào tình trạng nguy kịch không phải là một gã đệ tử ngoại môn bình thường, mà là đệ tử yêu quý của chương môn Cửu Tiêu tôn giả!

Trác Tri Viễn lúc này có chút dại ra!

Bây giờ Mạc Tuấn cũng không có thời gian để nói chuyện với Trác Tri Viễn, liền phi thân tới chỗ Giang Vô Hoạn đang nằm trên mặt đất.

Duỗi tay đem Giang Vô Hoạn đỡ tại trong ngực, Mạc Tuấn hai tay điểm nhanh trên người hần mấy chỉ, rồi sau đó phân ra một luồng chân khí kiểm tra kinh mạch, nhất thời yên tâm không ít. Giang Vô Hoạn nhìn qua tựa hồ so với Tàn Phi bảy năm trước thậm chí thương hơn nhiều, nhưng dù sao uy lực một quyền này của Trác Tri Viễn chỉ là đem chân khí chấn tan, nhất thời chịu không được cộng với phản lưng va chạm mạnh vào bia đá, khiến cho hần đau đến nổi ngất đi mà thôi. Nội tạng có lẽ bị thương, nhưng đối với tu chân giả trong thông huyền giới mà nói, đó cũng không phải là cái đại sự gì, chỉ cần mấy viên thuốc, thêm hơn mười ngày điều dưỡng là sẽ hoàn toàn khôi phục.

Ở đầu kia của thương kính các, Dịch Đông Lai đương nhiên cũng nghe thấy động tĩnh bên này, nhưng mà khổ nỗi Mạc Tuấn hành động quá nhanh

chóng, cho tới giờ khắc này khó khăn lắm mới tìm đến.

Vừa xông vào luyện võ trường, Dịch Đông Lai liền nhìn thấy tám bia đá kia thấm đẫm máu tươi, hơn nữa Giang Vô Hoạn lại giống như không hề có sinh cơ nằm ở trong hai tay của Mạc Tuân. Lại nhìn Trác Tri Viễn, tựa hồ cũng có chút tâm thần chưa định, khuôn mặt trắng bệch, cũng không biết là bị thương hay là do bị hành động của mình gây ra dọa cho sợ hãi.

"Trác Tri Viễn, ngươi muốn chết sao? Dám đối với Giang sư đệ hạ độc thù như vậy!" Dịch Đông Lai vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, lôi kiếm ra khỏi vỏ, bước nhanh mấy bước phóng về Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn lại ngây ngốc đứng ở tại chỗ, tựa hồ còn đắm chìm vào trong uy lực một quyền vừa rồi của chính mình. Hơn nữa, so với Giang Vô Hoạn, hẳn chứng kiến càng thêm rõ ràng lúc một quyền của mình đem Giang Vô Hoạn chấn bay, thanh đoạn ngọc kiếm kia không biết như thế nào lại bị cánh tay trái của mình cắn nuốt mất.

Nếu như nói khi cánh tay phải của hắn cắn nuốt thanh đoạn kiếm kia, Trác Tri Viễn tinh thần còn có chút hốt hoảng, lúc này đây, hắn lại là tuyệt đối hết sức chăm chú, chứng kiến dị thường rõ ràng, thanh đoạn ngọc kiếm kia, chính là bị quyền trái của mình, hấp thu vào trong cơ thể, sau đó khoảng trống bên trong cánh tay trái liền tiêu thất, giống như đoạn ngọc kiếm này đã lấp đầy vào khoảng trống trong tay trái Trác Tri Viễn vậy.

Trác Tri Viễn tin tưởng, chính mình chỉ cần đem chân khí nhập vào cánh tay trái, đồng dạng có thể khiến đoạn ngọc kiếm biến thành một đạo kiếm quang phá thể mà ra. Nhưng mà lúc này hắn tuyệt đối không dám làm thử, làm trò trước mặt Mạc Tuân cùng Dịch Đông Lai, lộ ra 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 cổ quái kia, theo Trác Tri Viễn nghĩ, so với chết cũng không có gì khác nhau. Hiện giờ, Trác Tri Viễn chính là cẩn thận hồi tưởng lại, vừa rồi một quyền của mình kia, đến tận cùng là tại sao có lực lượng khủng bố như vậy!

Mất thấy trường kiếm của Dịch Đông Lai sắp đâm đến Trác Tri Viễn, Mạc Tuân liền hô lớn một tiếng: "Dịch Đông Lai, ngươi dừng tay lại!"

Mà Trác Tri Viễn nghe được cái thanh âm này, cũng rốt cục phục hồi tinh thần lại, mất thấy trường kiếm trong tay của Dịch Đông Lai chỉ còn cách mình chưa đến một thước, Trác Tri Viễn trong giây lát thân thể hơi chếch sang, quyền trái lần thứ hai đánh ra, nhưng mà đi tới nửa đường lại có chút hơi chậm lại, vạn nhất đem kiếm này của Dịch Đông Lai cũng ăn luôn thì nguy to, vì thế trên nửa đường, Trác Tri Viễn không chế đem quyền thể thu hồi một nửa, chỉ dùng ba thành sức lực đánh vào trên thân kiếm của Dịch Đông Lai.

Chính là dù như vậy, cũng làm cho Dịch Đông Lai có vẻ như tưởng như sẽ chiếm được tiện nghi cước bộ lão đạo, mũi kiếm chếch hẳn sang một hướng khác, cơ hồ hắn cảm giác một kiếm này ở nửa đường bị cong lại, như muốn tự tổn hại cánh tay trái của mình!

Dịch Đông Lai một kiếm không có kết quả, thậm chí còn bị Trác Tri Viễn dưới tình thế cấp bách hóa giải được, khuôn mặt càng thêm khó coi, xấu hổ và giận dữ không thôi. Trong miệng gầm lên, lần thứ hai nắm chắc kiếm trong tay, lại đâm về phía Trác Tri Viễn.

"Ngươi dừng tay cho ta!" Mạc Tuân tiện tay bắn ra một ít khí kinh, không chế lực đạo vừa đủ nện vào mu bàn tay Dịch Đông Lai đem trường kiếm trong tay hắn đánh rơi xuống đất.

"Mạc trưởng lão, người đây là quá thiên vị tiểu tử họ Trác này! Hắn đem Giang sư đệ đánh thành như vậy, ta nhất định phải bầm lên sư tôn!" Dịch Đông Lai chứng kiến Mạc Tuân xuất thủ, trong lòng cũng là không yên, nhưng lại cảm giác lý lẽ là thuộc về mình.

Mạc Tuân lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta đây là đang cứu ngươi!" Dứt lời không thèm nhìn Dịch Đông Lai nữa, hắn biết rõ tính cách của Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn hai tên đồ đệ của Đặng Thiếu Ngải, có lẽ do lúc đầu hơi chút xúc động, nhưng chỉ cần cho bọn hắn thời gian ngắn, hai người này sẽ rõ ràng tình thế trước mắt. Giang Vô Hoạn không phải là đối thủ của Trác Tri Viễn, Dịch Đông Lai tự nhiên cũng không phải.

Quả nhiên, Dịch Đông Lai nghe được một câu này của Mạc Tuân nhất thời sững sờ ở tại chỗ, nhìn nhìn đơn chương của Mạc Tuân đang áp sau lưng Giang Vô Hoạn, tựa hồ đang giúp hắn điều hòa lại chân khí đang rối loạn. Giang Vô Hoạn mới vừa rồi mặt còn vàng như nghệ, thế nhưng lúc này đã khôi phục được vài phần hồng nhuận, lồng ngực nhấp nhô cũng dần nhiều hơn, tự nhiên cũng biết Giang Vô Hoạn cũng không còn đáng ngại nữa.

Lại nghĩ tới vừa rồi chính mình cùng Trác Tri Viễn giao thủ qua một chiêu, toàn thân không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Trác Tri Viễn vô luận từ phương diện nào mà nói, tu ti của hắn đều chỉ có vẹn vẹn tăng thứ hai nhĩ thức viên mãn mà thôi, nhưng một quyền bạo phát chân khí hùng hậu vừa rồi của hắn, Dịch Đông Lai cũng tự thẹn có chút không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Các Đả Ngũ Thập!

Tuy rằng Dịch Đông Lai tự tin chính mình về phương diện pháp thuật cùng chiêu thức hơn xa Trác Tri Viễn nhiều lắm, nhưng tuyệt đối tại trước lực lượng

kia, mấy thứ này đôi khi trái lại sẽ trở nên vướng tay vướng chân. Cũng không phải nói chân khí của Trác Tri Viễn hơn Dịch Đông Lai, mà là hấn từ trước đến nay còn chưa có gan cùng đối thủ đồng quy vu tận. Một quyền vừa rồi của Trác Tri Viễn, nếu quả thực là toàn lực nện lên trên thân kiếm của Dịch Đông Lai thì Dịch Đông Lai chưa chắc có thể nắm vững được thanh bảo kiếm của hấn. Ngay cả Dịch Đông Lai có mấy chục loại thủ đoạn có thể làm cho Trác Tri Viễn bị thương tổn, nhưng mà mình chỉ sợ cũng không thể toàn thân trở ra.

Vừa nghĩ như vậy, hấn liền biết, Giang Vô Hoạn rốt cuộc là vì sao bị Trác Tri Viễn đánh thành như vậy!

Còn Giang Vô Hoạn cũng không biết xấu hổ, có ý đồ muốn gây cho Trác Tri Viễn một chút tổn thương, để cho hấn biết sau này tại trên cửu tiêu phong này, ai là tôn ai là quý (ghép lại là tôn quý man), nhưng mà Trác Tri Viễn lại không phải tay vừa. Trận độ sức này, xuất hiện kết quả như vậy một chút cũng không kỳ quái.

Mà Dịch Đông Lai cũng âm thầm cảm thấy vui mừng, vừa rồi may mắn không phải hấn tìm Trác Tri Viễn khiêu chiến, nếu không, hiện tại nằm thẳng cẳng ở nơi này, đó là Dịch Đông Lai hấn!

Nhưng mà, tiểu tặc này quả thực là đáng giận, lúc này mới ở tầng thứ hai nữ thức viên mãn, không ngờ chân khí lại hùng hậu đến như vậy, đợi cho hấn đột phá đến tầng thứ ba, chẳng lẽ không phải rất nhanh liền sẽ vượt qua hai chúng ta sao? Đến lúc đó, có thể áp chế hấn, cũng chỉ còn lại có Đại sư huynh!

Dịch Đông Lai tuy rằng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng lại vẫn cảm giác được có chút mất mặt, bị một tên tiểu sư đệ còn chưa chính thức được sư phụ thu nhận làm sợ cho tới mức không dám động thủ, hơn nữa còn dưới tình huống là hấn đã đã thương một sư đệ của mình.

Dịch Đông Lai tiến thoái lưỡng nan, về mặt thay đổi liên tục lại đem lửa giận chuyển hướng về phía Mạc Tuấn.

"Mạc trưởng lão, đây chính là đồ đệ tốt của ngài a! Lại có thể đem Giang sư đệ đánh thành trọng thương như vậy, hư hừ, việc này chỉ sợ ngài cũng khó thoát tội!"

Mạc Tuấn yên lặng đem thân thể của Giang Vô Hoạn nâng ngồi dậy đặt hấn tựa vào trên tấm bia đá, Giang Vô Hoạn cũng dần dần mở hai mắt ra, hiển nhiên là đã từ trong hôn mê tỉnh lại.

"Sai phạm của Trác Tri Viễn ở chỗ là cùng đồng môn luận bàn nhưng xuất thủ quá nặng, căn cứ vào giáo quy của bản giáo phật Trác Tri Viễn diện bích ba tháng. Về phần ngươi, khơi mào rắc rối, mục vô tôn trưởng, đồng dạng lĩnh phạt ba tháng diện bích." Mạc Tuấn buông Giang Vô Hoạn ra, cả người đứng lên, toàn thân tản mát ra khí thế bức nhân, mới vừa rồi Dịch Đông Lai còn ngáng đầu trực diện nhìn Mạc Tuấn, giờ phút này trước một thân khí thế của Mạc Tuấn, không thể không cúi đầu xuống.

Chỉ là trong miệng hấn vẫn nói: "Mạc trưởng lão, ngài đây là thiên vị Trác Tri Viễn! Đợi cho sư tôn trở về, ta nhất định ở trước mặt người báo lên chuyện này. Ta không tin, trong Thanh Nguyên Sơn này, ngài thực có thể một tay che trời. Bất kể như thế nào, ta cũng là đệ tử đích truyền của chương môn, chỉ sợ chưa đến lượt ngài quản ta đâu!"

"Ngươi nếu không chịu tự mình đi diện bích, ta cũng không thiếu thủ đoạn để bắt ngươi đi. Về phần ngươi có bám lại cho Đặng sư huynh hay không, đó là tự do của ngươi. Bất quá, trước khi Đặng sư huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, ta vẫn là quyền chương môn của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo này, được sử dụng hết thảy chức trách của chương môn. Đừng nói là cho ngươi diện bích ba tháng, cho dù là phế đi tu trì của ngươi cũng là làm được!"

Lời nói này của Mạc Tuấn, hoàn toàn đã đánh thức Dịch Đông Lai. Tuy rằng Mạc Tuấn lời này có ý uy hiếp rất là rõ ràng, hơn nữa hấn thủy chung vẫn là quyền chương môn, cho dù hấn quyết định như thế, đợi đến sau khi Đặng Thiếu Ngải trở về, vẫn có thể tiến hành sửa đổi. Nhưng mà nếu Mạc Tuấn giờ phút này việc bé xé ra to, Dịch Đông Lai thật đúng là chỉ có thể rơi vào một cái kết cục thể thảm.

"Ta biết ngươi không phục..." Mạc Tuấn cả người khí thế thu liễm xuống, ngữ khí cũng không giống vừa rồi hùng hổ dọa người như vậy, chậm rãi nói: "Ta cũng không cần ngươi phục, ta cần, chính là ngươi đi làm theo cho tốt. Mặt khác, ta muốn nói cho ngươi biết, Trác Tri Viễn chính là thân sư huynh đệ của ngươi, là đệ tử thứ tư của Đặng sư huynh, sau này chờ có nói linh tinh hấn là đồ đệ của ta nữa. Ta hiện tại chính là thay mặt sư huynh truyền thụ các loại võ nghệ cho hấn mà thôi. Được rồi, đừng nhiều lời nữa, trước hết đỡ Giang Vô Hoạn quay về nơi ở của hấn, tối nay giờ tỵ, ta hy vọng ngươi đã hiện diện ở trên Tư Quả Nhai."

Dứt lời, Mạc Tuấn mạnh mẽ quay người lại nhìn về Trác Tri Viễn, Trác Tri Viễn cũng là quát cường không thôi, ngẩng đầu lên, đối diện nhìn thẳng Mạc Tuấn, trong ánh mắt tuy bị khí thế của Mạc Tuấn bức bách, nhưng lại vẫn kiên trì không chịu cúi đầu.

"Về phần ngươi! Hừ hừ, bản lĩnh thật lớn, đồng môn so đấu, lại có thể nặng tay như vậy, may mà Giang sư huynh của ngươi không có gì đáng ngại, nếu không thì... Còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Lời nói vừa rồi của ta ngươi không nghe thấy sao? Nhanh đi Tư Quả Nhai diện bích!"

Trác Tri Viễn không lên tiếng, hấn biết rõ, Mạc Tuấn căn bản sẽ không nghe lời biện bạch của mình, chính mình có giải thích cũng vô dụng. Điều hấn nên làm, chính là chiếu theo lời của Mạc Tuấn đi Tư Quả Nhai diện bích mà thôi.

Chứng kiến Trác Tri Viễn đã rời đi, Mạc Tuấn cũng chấp hai tay ra sau lưng chuẩn bị ly khai, Dịch Đông Lai cũng liền bắt đắc dĩ đỡ Giang Vô Hoạn dậy, đưa Giang Vô Hoạn về phòng.

Sau khi vào phòng, đóng kỹ cánh cửa, Dịch Đông Lai lúc này mới hỏi: "Giang sư đệ, ngươi đây là có chuyện gì? Sao lại bị tiểu tử đó đã bại?"

Giang Vô Hoạn bây giờ đã tốt hơn nhiều, vừa rồi Mạc Tuấn đã giúp hấn phục hồi lại những nội tạng bị thương do bị một quyền của Trác Tri Viễn gây ra, hơn nữa còn giúp hấn điều hòa lại chân khí rối loạn trong cơ thể. Chỉ là cả trong phủ tạng hơi có tổn thương, làm có chút đau đau mà thôi.

Nghe được câu hỏi của Dịch Đông Lai, Giang Vô Hoạn cười khổ nói: "Dịch sư huynh, không phải là ta nói bậy, chỉ sợ cho dù là người chống lại tiểu tử đó, cũng liền sẽ giống kết cục như ta. Nhìn bộ dạng của hắn, tựa hồ còn chưa đem hết toàn lực, nói ra thật xấu hổ, hắn chân chính ra chiêu, chỉ vèn vèn một quyền mà thôi. Nhưng mà một quyền này, đánh vào trên đoạn ngọc kiếm của ta, ta liền... A, đoạn ngọc kiếm của ta!" Giang Vô Hoạn giờ phút này cuối cùng nhớ ra thanh bảo kiếm mà Đặng Thiếu Ngải ban cho.

Dịch Đông Lai cũng là sửng sốt, lại không biết là bởi vì Trác Tri Viễn theo lời của Giang Vô Hoạn là chưa đem hết toàn , hay là bởi vì Giang Vô Hoạn sợ hãi kêu lên đoạn ngọc kiếm của hắn.

Giang Vô Hoạn lúc này tâm thần không yên, ngo ngoáy muốn xuống giường đi tìm kiếm thanh bảo kiếm của mình, Dịch Đông Lai vội vàng ấn hắn xuống: "Sư đệ, người muốn làm gì?"

"Đoạn ngọc kiếm của ta! Vừa rồi ta bị Trác Tri Viễn tiểu tử đó một quyền đánh ngất xỉu, đoạn ngọc kiếm cũng không biết rơi mất ở đâu, ta muốn đi tìm nó về." Giang Vô Hoạn đây là rất sốt ruột, phải biết rằng, thời gian để hắn luyện ra kiếm linh cho đoạn ngọc kiếm cũng không còn lâu nữa. Một thanh bảo kiếm, có được kiếm linh cùng không có kiếm linh, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Dịch Đông Lai nhú mày nghĩ đến đoạn ngọc kiếm của Giang Vô Hoạn không biết rơi ở địa phương nào, dù sao tại trong Thanh Nguyên Sơn này, hắn nghĩ cũng không ai dám tư tàng đoạn ngọc kiếm của Giang Vô Hoạn.

"Giang sư đệ người đừng vội hấp tấp, người giờ phút này cần nghỉ ngơi, hãy để cho vị huynh đi giúp người tìm xem sao, chắc là nó rơi ở xung quanh luyện võ trường thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Kiếm Ở Nơi Nào?

Giang Vô Hoạn gật gật đầu, nhưng mà trong lòng không biết vì cái gì, luôn có một loại cảm giác khác thường, hắn trong nháy mắt đó trước khi hôn mê, rõ ràng là nhìn thấy đoạn ngọc kiếm hình như đâm vào bên trong cánh tay của Trác Tri Viễn, bất quá vừa rồi hắn sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Trác Tri Viễn rời khỏi luyện võ trường, lại không may bị thương chút nào. Hắn cũng chỉ có thể giải thích là ảo giác của mình, nhưng mà, trong lòng hắn luôn cảm thấy không yên, giống như thanh đoạn ngọc kiếm kia của mình sẽ biến mất mãi mãi vậy.

Dịch Đông Lai vừa cân nhắc lời nói của Giang Vô Hoạn, vừa ra khỏi phòng, đi luyện võ trường giúp Giang Vô Hoạn tìm kiếm đoạn ngọc kiếm. Nhưng mà hắn nghĩ hoài không ra, Giang Vô Hoạn giờ phút này tất nhiên chắc là sẽ không vì giữ thể diện mà lừa gạt hắn, như vậy, Trác Tri Viễn chẳng lẽ thật sự chưa đem hết toàn lực sao? Hắn chỉ là một tên gia hỏa ở tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, lại làm sao có thể cùng với đối thủ ở tầng thứ tư thiết thức viên mãn so đầu mà không hề hấn gì? Hơn nữa, còn chỉ dùng một chiêu liền đem Giang Vô Hoạn đánh cho ngất đi nữa chứ?

Cho dù là bản thân Dịch Đông Lai, cũng tuyệt đối không có khả năng làm được như vậy, cho dù là lúc Giang Vô Hoạn không phòng bị, Dịch Đông Lai cũng tuyệt đối không cho là mình có thể chỉ vèn vèn một quyền đánh hắn bất tỉnh. Theo hắn thấy, mặc dù là đại sư huynh của bọn hắn đã sớm tiến vào tầng thứ năm thân thức, tùy thời cũng có thể phá tan bình chương của tầng thứ sáu ý thức, cũng chưa chắc tại lúc chính diện đối địch, dụng một quyền đơn giản đem Giang Vô Hoạn đánh thành như vậy.

Đi đến luyện võ trường, Dịch Đông Lai cẩn thận tìm kiếm mấy lần, nhưng lại không hề phát hiện tung tích của đoạn ngọc kiếm. Đừng nói kiếm, ngay cả tua kiếm cũng không thấy, thật giống như không lý do mà biến mất vậy.

"Chẳng lẽ bị Trác Tri Viễn tiểu tử đó cầm đi?" Dịch Đông Lai nghi hoặc nhú mày, nhưng là rất nhanh liền phủ định ý nghĩ của chính mình, vừa rồi Trác Tri Viễn trước khi rời đi, trong tay đích xác mang theo một thanh cương kiếm, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua, đều có thể nhìn ra đó bất quá chỉ là một đoản kiếm bình thường được đặt trên giá binh khí của luyện võ trường mà thôi.

Lại tự tìm nửa ngày, Dịch Đông Lai cũng chỉ có thể tay không mà về, hắn bất kể như thế nào cũng không thể đoán được, thanh đoạn ngọc kiếm kia, sớm đã bị cánh tay trái của Trác Tri Viễn "ăn" đi.

Đẩy cửa phòng của Giang Vô Hoạn ra, Dịch Đông Lai nói: "Giang sư đệ, trong luyện võ trường, cũng không có tìm thấy đoạn ngọc kiếm của người. Có thể hay không là Trác Tri Viễn cầm đi?"

Giang Vô Hoạn chậm rãi lắc đầu, cười khổ nói: "Giờ phút này hai sư huynh đệ ta thật cũng không nên đem tất cả đổ lên đầu Trác Tri Viễn. Hắn trước khi đi ta và người đều nhìn thấy, đoạn ngọc kiếm kia không có khả năng ở trong tay hắn."

Dịch Đông Lai thở dài, ngồi ở bên giường: "Kiếm của người sẽ ở nơi nào đây? ta tìm mấy lần, xác định không có khả năng ở trong luyện võ trường. Bằng

không, là Mạc..."

"Điều này càng không có khả năng, Mạc Tuấn lấy kiếm của ta làm gì? Thanh tử hòa phong lôi kiếm của hân không biết so với đoạn ngọc kiếm của ta mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, huống hồ người này tuy rằng đáng ghét, nhưng cũng sẽ không làm ra việc bỉ ổi như thế."

Dịch Đông Lai gật gù đầu, không thể không thừa nhận lời nói của Giang Vô Hoạn hữu lý, chỉ là trong lòng ảm ức, mà lại không thể xả ra.

"Không được, ta còn phải đi tìm đoạn ngọc kiếm của ta!" Giang Vô Hoạn suy đi nghĩ lại, lại vùng vẫy muốn xuống giường.

Dịch Đông Lai mạnh mẽ đề hân xuống: "Chẳng lẽ Giang sư đệ cảm thấy được ta ngay cả một thanh kiếm cũng tìm không thấy sao? Chuyện này thực là cổ quái. Từ lúc Trác Tri Viễn bắt đầu xuất hiện, mỗi một sự kiện đều cực kỳ cổ quái. Mạc Tuấn rõ ràng đối với Trác Tri Viễn thành kiến sâu đậm, hôm nay lại tựa hồ có ý che chở hân, Trác Tri Viễn kia lại có thể một quyền đem sư đệ ngươi làm bị thương, mà đoạn ngọc kiếm của ngươi cũng mất tích không lý do... Trước khi sư tôn xuống núi, từng có nói qua với ta, chuyến đi này của ngươi, chỉ sợ ít nhất một năm. Giang sư đệ ngươi cũng đừng vội sốt ruột, không quản ai cầm đoạn ngọc kiếm của ngươi, chúng quý hân rồi sẽ ngoan ngoãn đưa ra, nhưng mà việc này cũng không thích hợp để lộ ra ngoài."

Giang Vô Hoạn gật đầu bất đắc dĩ: "Lời nói của sư huynh rất đúng, không riêng đoạn ngọc kiếm của ta mất tích mà trận chiến hôm nay của ta và Trác Tri Viễn, cũng không được lộ ra ngoài. Cũng không phải ta sĩ diện, mà là... Nếu như truyền ra ngoài, các trưởng lão tất nhiên có thể điều tra ra ta vừa rồi sử dụng băng điện thần hoàn cùng với hai chiêu tốc đông cực băng trăm, đến lúc đó Trác Tri Viễn chỉ sợ cũng có thể ung dung thoát tội, tố cáo ta là nổi lên sát tâm trước!"

"Cái gì? Ngươi dùng băng điện thần hoàn cùng tốc đông cực băng trăm? Trác Tri Viễn kia chẳng lẽ là thần tiên hạ phàm sao?" Dịch Đông Lai lần này là thật sự giật mình, người khác có lẽ không biết, thế nhưng hân lại rất rõ ràng, một khi Dịch Đông Lai đồng thời sử dụng băng điện thần hoàn cùng tốc đông cực băng trăm, cho dù là đại sư huynh của bọn hân Phong Thiệu Thừa, cũng phải phí một phen công phu mới có thể hóa giải, bất kể như thế nào cũng làm không được vẹn vẹn song thủ song quyền liền có thể ngăn cản được, pháp thuật gì cũng không tung ra thì tuyệt không có khả năng phá được hai đại sát chiêu này của Giang Vô Hoạn!

"Giang sư đệ, lời nói này của ngươi là thật sao?" Dịch Đông Lai cho dù biết Giang Vô Hoạn không có khả năng nói dối, nhưng lại cực kỳ hoảng sợ, căn bản không thể.

Giang Vô Hoạn nặng nề gật gù đầu, thần tình sa sút: "Sau này nếu Trác Tri Viễn không khi nhục chúng ta, hai hai người chúng ta cũng không nên chọc đến hân, tiểu tử này quá mức quý dị."

Nhìn thấy Dịch Đông Lai kinh ngạc không thôi, Giang Vô Hoạn thầm nghĩ, ta còn sử dụng đến ô sát la hầu huyết điểm nữa, cho dù là đại sư huynh, dưới ô sát la huyết điểm của ta, cũng chưa chắc là địch thủ của ta, ta liều mạng cũng có thể giết cho hân té *** té đái. Chỉ là... bất quá cái này không thể để cho người biết, không thể để bất kỳ kẻ nào biết.

"Giang sư đệ ngươi đem toàn bộ tình hình lúc đó tỉ mỉ kể lại toàn bộ một lần cho ta nghe..." Ngờ ngợ của Dịch Đông Lai trấn tĩnh, nhưng trong lòng thì rung động không thôi.

Bọn hân ở bên này đang vừa kinh vừa sợ, còn về phần Trác Tri Viễn thì sau khi rời khỏi cửu tiêu điện, trong lòng cảm giận bất bình nghĩ: hôm nay Mạc Tuấn kia thật là không có cố ý làm khó ta, bất quá, không chừng giống như là bây năm trước, ban đầu không làm khó dễ, lúc sau liền càng làm khó hân...

Đang nghĩ ngợi thì phía sau nghe được thanh âm của Mạc Tuấn: "Tri Viễn, ngươi đứng lại."

Trác Tri Viễn dừng bước, thân mình cũng chưa quay lại, thầm nghĩ: "quả nhiên là đến rồi."

Rất nhanh Trác Tri Viễn liền nghe được tiếng bước chân của Mạc Tuấn ở phía sau ngừng lại, sau đó liền vang lên thanh âm của Mạc Tuấn: "Tri Viễn, hôm nay ngươi cùng Giang Vô Hoạn luận bàn, có sao lại ra tay nặng như thế?"

Trác Tri Viễn quay đầu lại, nhìn thấy Mạc Tuấn kia tia một chút biểu cảm cũng không có, trong lòng hừ lạnh một tiếng, vì cái gì? Hân muốn giết ta chẳng lẽ ta nên thúc thủ chịu trời sao? Huống hồ, ta nói ngươi sẽ tin sao? Ngươi chỉ là muốn tìm lấy cớ trừng phạt ta thôi.

Bất quá Trác Tri Viễn nhìn xuống bất bình trong lòng, hồi đáp: "Giang sư huynh động sát tâm, ta nếu là không đánh lui hân, hiện tại người nằm thẳng cẳng ở nơi đó chính là ta. Hơn nữa, chỉ sợ Mạc trưởng lão cho dù có khả năng thông thiên, cũng vô pháp cứu sống được ta."

Mạc Tuấn vẫn không có chút biểu cảm nào, tựa hồ đã sớm dự liệu được sẽ nhận được câu trả lời như vậy: "Ngươi nói xem, hân như thế nào đối với ngươi lại động sát ý?"

"Ta không có chứng cứ gì, chỉ là hai chiêu kia quá mức lợi hại, may mắn ta ngăn cản được, nếu là không ngăn cản được, ta giờ phút này chỉ sợ sớm đã trở thành du hồn dưới kiếm của hân."

"Hân sử dụng hai chiêu thế nào?" Biểu hiện của Mạc Tuấn, thật giống không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ là đang công chính hỏi Trác Tri Viễn hết thảy những chuyện đã phát sinh.

Chương 64: Huyền Môn Ma Công!!

"Ta không biết tên của hai chiêu thức này, chỉ là một đạo băng hoàn, tốc độ cực nhanh, rất là làm cho người ta sợ hãi. Sau khi bị ta đánh tan hóa thành mưa, hắn lại đem đồng băng trường kiếm hắn cầm trong tay, trường kiếm được bọc bởi một tầng băng rất dày, dài chừng một trượng, lại bị ta một quyền đánh nát." Trác Tri Viễn thăm nghĩ những gì cần nói ta đã nói ra, về phần Mạc Tuấn người muốn làm gì thì mặc người. Nhưng mà thật ra Trác Tri Viễn vẫn chưa nói hết toàn bộ, hắn cũng nhìn ra chiêu huyết kiếm cuối cùng của Giang Vô Hoạn rất là quý dị, tựa hồ là một loại ma công. Hắn không biết rằng, Giang Vô Hoạn ở đầu bên kia cũng đang lo lắng hắn đem việc này nói cho Mạc Tuấn biết.

Mạc Tuấn nghe xong lời này, lại không hề tiếp tục đặt câu hỏi, mà là lâm vào trầm tư. Hắn cũng thực tại thật không ngờ, Giang Vô Hoạn lại có thể biết sử dụng hai chiêu này. Tuy rằng Mạc Tuấn cũng không quen thuộc công pháp hệ thủy một trong ngũ hành, nhưng mà đối với băng điện thần hoàn cùng với tốc độ cực băng trăm thì vô cùng hiểu rõ. Công pháp thủy hệ trong Thủy Giáo, cao cấp nhất cũng chỉ có vài loại, khi mỗi một chương môn chọn lựa đệ tử, nhất quán đều là dựa theo ngũ hành để chọn lựa, vì chính là đem công pháp cao thâm nhất trong bốn môn truyền thừa xuống. Mà Giang Vô Hoạn chính là được truyền thừa công pháp thủy hệ.

Hai loại công pháp này, nếu là đổi thành một cao thủ tầng thứ sáu thì triển, đủ để khai sơn phá địa (phá núi chia đất ra làm hai), cho dù Giang Vô Hoạn chỉ có tu tri tầng thứ tư, thì triển ra thì Trác Tri Viễn cũng không có khả năng ngăn cản. Xem ra, tiểu tử này trên người thật đúng là có không ít bí mật!

Mạc Tuấn lòng thầm tính toán, lại nghĩ tới mới vừa rồi nhìn thấy rõ đạo kiếm quang kia, hắn hoàn toàn không tin chính mình nhìn lầm. Nhưng mà, từ lúc Mạc Tuấn xông vào luyện võ trường, cũng đã đem thần thức bao phủ toàn trường, căn bản là không thể tìm được sự tồn tại của thanh kiếm trong truyền thuyết này.

Nếu đổi lại là những người khác, có lẽ còn có thể nhìn lầm, nhưng mà Mạc Tuấn cùng thiên cương lưu ly kiếm có quan hệ sâu xa với nhau thì quả quyết không thể nhận lầm. Đừng nói là thấy được kiếm quang đầy trời, cho dù là ai đeo kiếm này trên lưng, chỉ cần tiếp cận Mạc Tuấn ở phạm vi trong vòng ba mươi trượng, hắn cũng có thể lập tức cảm ứng được thanh kiếm này tồn tại.

Chẳng lẽ vừa rồi còn có cao nhân nào đó ở một bên nhìn lén? - trong lòng Mạc Tuấn không khỏi sản sinh chút nghi ngờ, nhưng hắn cũng vô pháp tin tưởng. Thanh Nguyên Sơn bị ngoại nhân đột nhập vào hậu sơn, hơn nữa còn là ở phía sau cửa tiêu điện lại có thể không bị người ta phát hiện. Nếu quả thật có người như vậy, người nọ chẳng phải là đã đạt đến cảnh giới bạch nhật phi thăng rồi sao.

Vấn đề này xem ra là có liên quan đến Trác Tri Viễn ---- trong lòng Mạc Tuấn quả quyết là như vậy, nhưng mà bất kể như thế nào cũng không thể tưởng được, thanh thiên cương lưu ly kiếm uy chấn thiên hạ kia, cư nhiên lại bị Trác Tri Viễn giấu ở trong cánh tay phải, sớm đã cùng hắn hợp làm một thể.

Mang theo một chút nghi hoặc, Mạc Tuấn lại nhìn nhìn Trác Tri Viễn, xác định trên người hắn ngoại trừ thanh đoản kiếm làm bằng tinh cương kia, cũng không còn binh khí nào khác, liền lại mở miệng nói: "Tuy rằng là như thế, nhưng ngộ thương đồng môn, ba tháng phạt diện bích vẫn không thể được miễn. Bản thân người đến Từ Quá Nhai diện bích đi, không đủ ba tháng không được trở về hội thích phong." Nói xong, Mạc Tuấn từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, ném cho Trác Tri Viễn: "Trong này có ba viên cổ tâm đan, người hôm nay đánh nhau một trận, đối với thiên tâm cũng có ảnh hưởng. Ba viên cổ tâm đan này, người mỗi tháng ăn một viên."

Trác Tri Viễn ngây ngẩn cả người, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Mạc Tuấn cư nhiên còn có thể cho mình ba viên cổ tâm đan, tuy rằng chưa ăn, hắn cũng biết thứ này có thể trợ giúp hắn lúc tinh niệm đã tọa cùng cổ thiên tâm, kiên định thiên ý, do đó trợ giúp tu luyện tu tri.

Bắt lấy chiếc bình nhỏ kia, Trác Tri Viễn không khỏi lại suy đoán Mạc Tuấn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Mạc Tuấn thấy Trác Tri Viễn không nói lời nào, tức giận nói: "Ng nghiệp chướng, người chẳng lẽ ngay cả tạ ơn vì sư cũng không nói được sao?"

Trác Tri Viễn lúc này mới lúc này mới đem chiếc bình nhỏ kia cất vào trong ngực, hướng về phía Mạc Tuấn thi lễ: "Đa tạ sư phụ ban tặng cổ tâm đan."

"Ân! Nơi này có mấy bộ công pháp, diện bích ba tháng này, người phải siêng năng tu luyện, ba tháng sau ta sẽ kiểm tra thành tích tu luyện của người!" Dứt lời, Mạc Tuấn bàn tay nhẹ đảo, cũng không biết từ nơi nào lấy ra ba cuốn kinh thư.

Kinh thư chậm rãi bay về phía Trác Tri Viễn, đến khi Trác Tri Viễn tiếp lấy, ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện Mạc Tuấn sớm đã đi xa rồi.

Nhìn ba quyển kinh thư trong tay, một quyển gọi là 【tam hóa cực nguyên kinh】, là bí kíp pháp thuật. Hai quyển còn lại thì bình thường, một quyển là 【thiên cảm cửu biến quyết】tu luyện thân pháp, chính là tâm pháp nhập môn tu luyện thân pháp của đệ tử hậu sơn. Quyển cuối cùng là 【Linh Tê kiếm chi】, đây cũng là võ học nhập môn tu luyện kiếm tiên của đệ tử hậu sơn Thủy Giáo.

Tuy rằng toàn bộ đệ tử hậu sơn chưa từng luyện qua thân pháp cùng kiếm tiên võ học, đích xác đều là từ hai môn công pháp này bắt đầu tu luyện, mà Mạc Tuấn cũng cấp cho Trác Tri Viễn một quyển pháp thuật công pháp 【tam hóa cực nguyên kinh】, chẳng qua là, hắn lại tựa hồ như cố ý không có

cấp cho Trác Tri Viễn chân quyết tâm pháp. Không có chân quyết, người bình thường thì không cách nào chân chính bước vào con đường tu tiên vẫn đạo. Chân quyết tâm pháp, chính là gốc rễ của toàn bộ công pháp.

Nhìn vào ba môn công pháp trong tay, Trác Tri Viễn không khỏi âm thầm cười lạnh: không đưa cho chân quyết công pháp, lại cho ta ba quyền ngoại công, ta cho dù tu luyện tới chết cũng luyện không ra kết quả gì. Mạc Tuân nguoi khi ta là trẻ con cái gì cũng không biết sao? May mắn ta tại thập vạn thâm uyên sớm chiếm được 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, nếu không chẳng phải là công dã tràng sao?

Đối với việc này, Trác Tri Viễn kỳ thật cũng không phải để ý quá, khi hắn nghe người hiện tại phụ trách dạy hắn tu luyện cùng võ nghệ là Mạc Tuân, đã sớm đối với công pháp của Thanh Nguyên Sơn không để tâm đến nữa. Bản thân hắn đã có được 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】kia, lúc này mới tò mò thứ nhất còn chưa luyện xong, đã thể hiện ra uy lực làm cho Trác Tri Viễn cực kỳ vui sướng. Nếu sau này đem cả năm trang giấy kia tất cả đều luyện thành, không biết trình độ đạt được sẽ khủng bố đến đâu.

Trác Tri Viễn hiện giờ điều hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là thanh tiểu huyết kiếm do Giang Vô Hoạn ở lúc cuối cùng từ trong miệng phun ra, tại trong thập vạn thâm uyên tiếp xúc qua đủ loại yêu thú, hơn nữa còn kề cận với gia hỏa sắp tu thành thân thể là quái đản, hắn đối với giới tử nguyên lực dao động có chứa ma tính rất là quen thuộc.

Khi Giang Vô Hoạn phun ra thanh huyết kiếm kia, Trác Tri Viễn rõ ràng từ trên kiếm cảm thấy một tia ma lực dao động, hơn nữa, thanh huyết kiếm kia mơ hồ còn mang âm nhiệt của địa hỏa, đây cũng là một trong những nguyên nhân làm cho Trác Tri Viễn cảm thấy kỳ lạ.

"Một chính phái đệ tử của thiên tông, tại sao lại đi tu luyện một loại công pháp rõ ràng có chứa ma tính?" Trác Tri Viễn lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Ngọc Châm Đệ Nhị Quyết

"Tur Quá Nhai là chuyên môn dùng để cho nhưng đệ tử Thủy Giáo phạm sai lầm diện bích tur quá (tự vấn lỗi lầm), gọi là Tur Quá Nhai nhưng thực ra cũng không phải là một tòa huyền nhai (vách núi), mà là một ngọn sơn phong (mỏm núi) nhỏ ở giữa tiền sơn và hậu sơn.

Trên sơn phong, chỉ có một tòa sơn môn, trên cửa có viết ba chữ "Tur Quá Nhai".

Sau khi bước qua đại môn, hiện ra trước mặt là một nơi trống trải. Đệ tử vị phạt diện bích tur quá, phải hướng sư trưởng thủ hộ ở nơi này nói rõ thời gian xử phạt của mình, đệ tử trấn thủ nơi này liền sẽ bố trí một cái trận pháp rồi chỉ thị cho người bị phạt đi vào, đợi khi nào hết thời gian xử phạt, trận pháp sẽ tự động biến mất, người bị phạt lúc này mới có thể đi ra ngoài trận.

Tại trong trận, người chịu phạt cũng không phải là thật sẽ diện bích tur quá. Một khi vào trận, người chịu phạt sẽ nhìn thấy trong trận thật giống như một cái luyện võ trường, ở mỗi góc ngách đều có một chiếc giường trúc đơn sơ cùng với một bộ bàn ghế, ở trong trận, đệ tử bị phạt tur quá có thể tự quyết định là ngủ hay tu luyện, hoặc chỉ là ngồi ngẩn người ở một chỗ, sẽ không ai đến quấy rầy hắn. Chỉ là mỗi ngày sẽ có người đưa cơm canh tới, cũng không ai có thể cùng hắn nói chuyện.

Tuy rằng loại trừng phạt này cũng không có quá trình trừng phạt về thể xác, nhưng mà tuyệt đại đa số đệ tử hầu hết đều không muốn bị loại trừng phạt này. Đối với tuyệt đại đa số người mà nói, mây tháng tịch tịch không người nói chuyện với mình, so với bị ăn gây hay quát roi còn khó chịu hơn.

Bất quá điều này đối với Trác Tri Viễn mà nói, cũng chỉ là cón con, nếu so với bảy năm cô đơn tịch tịch trong thập vạn thâm uyên thì ba tháng bị phạt này thấm vào đâu? Không quản Mạc Tuân có ý đồ gì, loại trừng phạt diện bích tur quá này, cơ hồ tương đương việc Trác Tri Viễn bế quan tu luyện.

Rất nhanh, Trác Tri Viễn liền được sự an bài của hình đường đệ tử ở chỗ này, tiến nhập vào một cái trận pháp.

Trận pháp cũng là đơn giản, bất quá cũng chỉ mấy chiếc cờ nhỏ mà thôi, nhưng khi Trác Tri Viễn vừa mới đi vào, cảm giác được cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, vừa rồi vẫn là cảnh đỉnh núi dài cao bình thường, hiện tại lại trở thành một căn phòng.

Ngoài trận thanh âm của tên đệ tử hình đường kia truyền vào: "Mỗi ngày sẽ có người đưa thức uống cùng thực vật tới cho ngươi, ba tháng trong này, ngươi có thể siêng năng tu luyện, cũng có thể ngủ. Trong trận vật gì cũng không sợ bị hư hao, ba tháng sau, ta sẽ triệt hồi trận pháp dẫn ngươi xuất trận."

Trác Tri Viễn không nói, hắn căn bản không biết mình lời hỏi đáp của mình, người bên ngoài không biết có nghe được hay không, cho nên hắn cũng không đề ý tới.

Đánh giá xung quanh một lượt, có một chiếc giường đá, một chiếc bàn một chiếc ghế dựa, còn lại không có cái gì. Cả không gian chu vi ước chừng mười trượng, thực cũng không nhỏ. Tựa như một cái luyện võ trường thu nhỏ vậy.

Đối với cái loại cuộc sống sống một mình một phòng này, so với bên cạnh có một đám sư huynh đệ, Trác Tri Viễn trái lại quen thuộc với nếp sống như giờ hơn. Vì thế cũng không do dự, lập tức đi lên giường đá, ngồi xếp bằng, rất nhanh liền tiến nhập vào trạng thái tu luyện 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】.

Nhắc tới cũng lạ, bên trong hai tay Trác Tri Viễn hiện tại mỗi bên đều có một thanh bảo kiếm, khi hân thử đem chân khí vận đến hai tay, lại phát hiện chân khí không như trước đây, sẽ tự động tuần hoàn ba mươi sáu vòng tiểu chu thiên. Mà không những không có ba mươi vòng tiểu chu thiên, căn bản ngay cả một vòng tiểu chu thiên cũng đều không có. Chân khí men theo thủ thiếu dương tam tiêu kinh đi xuống, sau đó liền lập tức ngưng tại đầu ngón tay, một chút động đậy cũng không có.

Trác Tri Viễn cảm thấy có chút kỳ quái, cũng không biết chân quyết của mình xảy ra vấn đề gì, lập tức cũng chỉ là đem chân khí thu về trong đan điền, lại từ trạng thái tu luyện tỉnh dậy.

" Chẳng lẽ là sau khi bên trong hai cánh tay có được hai thanh lợi khí, thì công pháp trên trang giấy 'lao cung đệ nhất quyết' liền đã tu luyện xong rồi sao?" Trác Tri Viễn trong miệng thấp giọng thì thào, trong đầu đột nhiên giống như minh bạch điều gì rồi.

Trác Tri Viễn hồi tưởng lại chính mình khi mỗi lần đem đoản kiếm trong suốt bên trong cánh tay phải bức ra bên ngoài cơ thể đều là từ huyết lao cung ở lòng bàn tay bức ra, mà "lao cung đệ nhất quyết" lúc ban đầu, cũng là xoay xung quanh huyết lao cung sinh ra chân khí xoay tròn, theo sau mới dần dần mở rộng đến cả trên cánh tay.

"Tựa hồ, ta đã có thể bắt đầu tu luyện trang giấy thứ hai của 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 rồi sao?"

Trác Tri Viễn trong lòng yên lặng nói thầm, nhưng mà nội tâm có chút khiếp đảm, hân không biết nhất cử nhất động của mình ở chỗ này, người ngoài trần có thể thấy được hay không, điều này làm cho hân không dám lấy trang giấy kia ra. Tuy rằng Trác Tri Viễn tại trong 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 không cảm ứng thấy có ma tính dao động, đủ để thuyết minh đây là chân quyết nằm trong thiên tông, nhưng dù sao cũng không phải là công pháp của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo, Trác Tri Viễn thật đúng là có lo lắng, một khi phản chân quyết này bị lộ ra ngoài, sẽ mang cho mình một phiền phức lớn. Đặc biệt tại bên ngoài còn có một tên Mặc Tuân như hổ rình mồi, tựa hồ luôn luôn muốn phải đuổi Trác Tri Viễn xuống núi cho bằng được.

Chính là, mấy lần muốn thử tu luyện "lao cung đệ nhất quyết" lại lần nữa. Trác Tri Viễn lại thêm thất vọng, chân quyết này thật đúng là rất kỳ quái, những chân quyết khác, cho dù là tu luyện lên cao, cũng sẽ không xuất hiện tình trạng tu luyện giả không thể tu luyện thể này. Duyệt chỉ riêng có 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này, Trác Tri Viễn giờ phút này lại không cách nào tiến vào trạng thái tu luyện.

Xem ra đã tới lúc tu luyện "ngọc châm đệ nhị quyết", nhưng mà, đến tới cùng phải như thế nào mới xác định được đệ tử hình đường bên ngoài kia, có thấy được những gì Trác Tri Viễn đang làm trong trận hay không?

Khi Trác Tri Viễn đang tìm một biện pháp giải quyết hợp lý thì đột nhiên tại bên ngoài "gian phòng" hân ở vang lên tiếng gõ cửa, Trác Tri Viễn theo quán tính hỏi một tiếng: "Ai vậy?" Ngoài cửa liền truyền ra một thanh âm non nớt, "com trưa của người tới." Nói xong, cánh cửa liền được mở ra, lập tức một cái bọc được ném vào.

Trác Tri Viễn trong lòng vừa động, lập tức hỏi: " Vị sư đệ này, xin hỏi người đang ở ngoại trần có thể nhìn thấy tình hình trong trận không?"

" Ta mà thấy được ta sẽ trực tiếp đi vào, còn gõ cửa sao? Sư huynh người lần đầu tiên bị phạt diện bích sao? Trận pháp này người một khi tiến vào, từ bên ngoài nhìn vô thì tựa như một tòa nhà bình thường, từ bên ngoài không thể nhìn thấy được tình hình bên trong!"

Trác Tri Viễn nghe nói như thế, lúc này mới yên lòng nói: "Đa tạ sư đệ."

" Rất nhiều đệ tử bị phạt diện bích, đều cũng lợi dụng đoạn thời gian này siêng năng tu luyện, vì như vậy công pháp của bọn họ sẽ không bị sư huynh đệ của bọn họ học trộm, nơi này ngăn chặn tuyệt đối người khác có thể nhìn thấy tình hình bên trong trận. Trừ phi phá cửa mà vào!" Đồng tử đưa com cũng là hảo tâm, phá lệ tặng Trác Tri Viễn một câu.

Trác Tri Viễn mừng rỡ, lần thứ hai nói: "Đa tạ, đa tạ!"

Đồng tử đóng chặt "cửa" lại, Trác Tri Viễn lập tức cũng không còn nghe thấy tiếng động ở bên ngoài nữa.

Mạng lag quá ta không post được. Có gì tới ta post tiếp. Không lâu nào rảnh rồi thì lời về hộ ta với.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Nhìn Thấy Bên Ngoài !

Nhặt lên cái bọc trên mặt đất, mở ra thì thấy bên trong có một ít dưa muối, còn có bốn cái bánh bao lớn, toàn bộ là đồ chay, xem ra cũng là một trong những hình phạt đối với người diện tích.

Bất quá Trác Tri Viễn cũng không để ý mấy, nhanh chóng đem bánh bao cùng dưa muối ăn hết rồi lập tức trở về đến trên giường đá, từ trong ngực lấy ra một trang giấy thứ hai được giấu kỹ bấy lâu của 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, bên trên tự nhiên viết là "ngọc châm đệ nhị quyết".

Vẫn như cũ là đồ thị kỳ quái, cùng với các chú thích của vị tiền bối không biết tên, Trác Tri Viễn đều nhất nhất ghi nhớ.

Đối với tờ giấy thứ hai này, Trác Tri Viễn dĩ nhiên không giống như ban đầu lúc tu luyện đối với chân quyết lại không biết bắt đầu từ đâu. Đã có kinh nghiệm từ "lao cung đệ nhất quyết", hơn nữa cộng thêm những tâm đắc tu luyện của vị tiền bối không biết tên, Trác Tri Viễn rất nhanh liền đem đồ hình trên trang giấy khắc sâu trong đầu, lập tức khoanh chân ngồi, đem trang giấy đặt ở trước mặt, ánh mắt nhìn chăm chú vào đồ thị cổ quái, bắt đầu quan tưởng* chân khí ở trong người dựa theo đồ thị vận hành.

Trác Tri Viễn rất rõ ràng, chỉ cần sau khi mình đem chân khí dựa theo đồ thị này tiến hành tuần hoàn hoàn chỉnh lần đầu tiên, chân khí trong cơ thể chỉ sợ lại sẽ giống như lúc tu luyện "lao cung đệ nhất quyết", bắt đầu tự động vận chuyển tuần hoàn, không cần hắn quan tâm đến nữa.

Nhưng mà, lần tuần hoàn đầu tiên này hoàn toàn phải do Trác Tri Viễn tự mình tìm kiếm, nếu như không thể tìm ra đường dẫn chính xác, thì không cách nào thành công tiến vào tu luyện đệ nhị quyết.

【Như Ý Luyện Bảo Quyết】cổ quái nhất là ở điểm này, những chân quyết công pháp khác đều là nhập môn rất dễ dàng, theo đó về sau càng lên cao càng khó. Nhưng mà 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】so với những chân quyết tầm thường kia hoàn toàn trái ngược, nó nhập môn rất khó, muốn tìm được phương thức tu luyện chính xác, không phải một sớm một chiều là tìm ra được. Những tâm đắc của vị tiền bối không biết tên kia lưu lại, cũng không có biện pháp đem tất cả những chuyện này hoàn toàn nói rõ, chỉ là cung cấp cho hắn những lý giải mang tính tham khảo mà thôi.

Nhưng là Trác Tri Viễn cũng đã phát hiện ra một điểm, trước khi thành công đem chân khí dọc theo chính xác đường dẫn vận chuyển một vòng tiểu chu thiên, hai mắt của hắn càng chú ý đồ hình trên giấy, liền càng dễ dàng tìm được kinh mạch hợp lý để vận hành chân khí đến. Tuy rằng hắn đã sớm có thể đem đồ thị của đồ hình trên giấy ghi tạc trong đầu, nhưng mà vẹn vẹn dựa vào quan tưởng, lại khiến cho Trác Tri Viễn tu luyện tu luyện khó khăn hơn gấp bội.

Đây là lý do vì sao Trác Tri Viễn xác định phải tên đệ tử hình đường bên ngoài kia có nhìn thấy tình hình trong này hay không mới dám bắt đầu tu luyện. Không có tờ giấy này đặt ở trước mặt, Trác Tri Viễn cho dù không ngủ không nghỉ ở trong này luyện ba tháng, e rằng vẫn còn vô pháp đem "Ngọc châm đệ nhị quyết" luyện thành vòng tiểu chu thiên thứ nhất.

Hiện tại đối diện với tờ giấy này, Trác Tri Viễn không bao lâu liền tiến nhập trạng thái kỳ ảo, trong đầu không có vật gì, thật giống như một đại dương mênh mông lại đột nhiên biến mất, biến thành một cái hố sâu đến dọa người.

Thiên địa linh khí xung quanh bắt đầu hướng về cơ thể Trác Tri Viễn không ngừng nhập vào, nhưng mà, tốc độ nhập vào này thật sự là quá mức không ngừng, làm cho Trác Tri Viễn cảm thấy cực kỳ không thích ứng. Linh khí dồi dào trong thập vạn thâm uyên đều khiến cho bất kỳ tu chân giả nào lâm vào điên cuồng vui sướng, mà một khi sau khi đi ra, liền đối với thế giới bình thường này cảm thấy cực kỳ không thích ứng.

Không bao lâu, Trác Tri Viễn đã thích ứng được loại trạng thái hấp thu linh khí cực kỳ chậm chạp này, hắn giống như ngồi một chỗ tiến vào ngủ say, đến cả thờ so với bình thường cũng kéo dài hơn, hơn nữa, thời gian hít khí vào thì vô cùng dài, nhưng mà thờ khí ra thời gian lại ngắn đến mức làm cho người ta giật mình.

Theo hai mắt của Trác Tri Viễn nhắm lại, ánh mắt của hắn không còn dùng để quan sát mọi thứ nữa, mà hai lỗ tai hắn tựa hồ cũng mất đi tác dụng của thính giác, vốn là bên trong trận pháp yên tĩnh không một tiếng động, thế nhưng lúc này là rơi vào một loại cực độ im lặng. Nguyên bản bằng Trác Tri Viễn hiện tại tập trung toàn bộ năng lực của tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, là có thể nghe được âm thanh rất nhỏ do không khí chuyển động phát ra, hơn nữa còn có thể nghe được âm thanh sốt sột do toàn bộ sự biến hóa trong cơ thể tạo ra, máu chảy như thế nào đều không giấu qua được cái lỗ tai của Trác Tri Viễn.

Nhưng mà, sau khi Trác Tri Viễn chủ động mất đi những cảm giác này, thân thể hắn lại trở nên dị thường mất tuệ, tuy rằng không có thị giác cùng thính giác nữa, tuy nhiên nó giống như thoát khỏi rất nhiều trói buộc của thế gian, khiến cho Trác Tri Viễn có thể càng thêm tiếp cận đến trạng thái kỳ ảo của tu luyện.

Trác Tri Viễn kinh ngạc phát hiện, vị trí hắn ngồi trong trận pháp tựa hồ tiêu thất. Nguyên bản hắn đang ngồi trên giường đá, nhưng là bây giờ hắn lại rõ ràng có thể cảm giác được mình đang ngồi trên một tảng đá nhỏ ước chừng bằng nắm tay. Mà một bàn một ghế dựa trong trận, cũng đã trở thành một gốc cây nhỏ cùng một gốc cỏ xanh.

Xa xa, đệ tử của hình đường đã dẫn Trác Tri Viễn vào trận kia, đang cầm trường kiếm trong tay, buồn chán đi dạo xung quanh, một hồi thì nhìn về dãy núi xa xa, một hồi thì lại giương mắt nhìn mây trắng trên trời, thậm chí còn nhấc tay từ đầu ngón tay bắn ra một luồng chân khí hướng về phía một con chim đang bay lượn trên bầu trời.

"Ta lại có thể chứng kiến tình hình ngoài trận sao? Đây là loại tình huống gì?" Trác Tri Viễn giờ phút này chỉ có thể cảm ứng được hết thảy bên ngoài cơ thể, nhưng không cách nào phát hiện trên cơ thể mình bên trong hơn bảy trăm huyết đạo kia, đều bắt đầu mờ hồ lóe ra ánh sáng màu trắng.

Tựa hồ chỉ khi Trác Tri Viễn toàn tâm đắm chìm vào bên trong tu luyện, mới có thể khiến cho thanh tâm minh niệm chú sát nhập bên trong hơn bảy trăm cái huyết đạo phát huy được công hiệu.

Những điểm trắng này lóe ra, càng lúc càng sáng, rất nhanh tạo thành một mảnh ánh sáng, đem cơ thể của hắn bao kín toàn thân.

Cho tới giờ khắc này, Trác Tri Viễn mới cảm giác được cả người giống như đồng thời bị mấy trăm cái nắm tay nhẹ nhàng đấm lên. Lại phảng phất là mấy trăm bàn tay tại trên người mình không ngừng giúp chính mình xoa nắn huyết đạo, thật giống như... Giống như là lúc trước, khi Trần lão đầu còn sống, mỗi đêm đều giúp hắn nhẹ nhàng đấm bóp toàn thân, xoa nắn huyết đạo.

Vừa nghĩ tới Trần lão đầu, ý niệm trong đầu Trác Tri Viễn sản sinh một tia dao động rất nhỏ, mấy trăm cái nắm tay trên người tại trên người hắn giống như đồng thời tăng thêm lực đạo, khiến cả người Trác Tri Viễn đau đớn muốn nứt ra, hận không thể sinh ra một trăm một ngàn bàn tay, đối kháng lại với những nắm tay này.

Huyết đạo cả người Trác Tri Viễn đều phồng lên, hướng ra phía ngoài lòi ra, thật giống như phần nhô lên trên đỉnh đầu của tượng đại thiện phật. Chỉ khác ở chỗ, tượng đại thiện phật chỉ có mỗi đỉnh đầu là nhô lên như vậy, mà Trác Tri Viễn là cả toàn thân.

Chân khí bắt đầu chậm rãi thấm thấu đến trong mỗi một huyết đạo, cùng điểm sáng màu trắng va chạm, mỗi một lần va chạm đều làm cho Trác Tri Viễn cảm giác được rõ ràng sự nhảy động của huyết đạo hơn nửa kinh mạch cơ thể xung quanh huyết đạo đều theo như vậy đập vào càng ngày càng mạnh mẽ, tựa hồ chân khí cùng điểm trắng cùng trợ giúp Trác Tri Viễn bồi luyện những huyết đạo vốn yếu ớt này.

*Quan tượng: Ý là đã từng gặp một loại trạng thái tĩnh hoặc hình tượng động nào đó, sau đó đem loại hình tượng này tưởng tượng ra được, gọi là quan tượng. Phật gia chính là lợi dụng loại năng lực này sáng tạo quan tượng pháp môn, lấy điều dưỡng tâm tính, huấn luyện thân thông, đề cao tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nhoáng Một Cái Đã Mấy Ngày !

Loại va chạm đập vào nhau này là cực kỳ tiêu hao chân khí, cho dù chân khí trong cơ thể Trác Tri Viễn hùng hậu đến trình độ vượt xa những đồng bối với hắn, nhưng lại cũng không chịu nổi tiêu hao như thế, rất nhanh liền tiêu hao hầu như không còn.

Nguyên bản chân khí tán nhập tứ chi bách hải từng luồng từng luồng suy yếu, giống như rắn bị rút sạch xương cốt, uể oải từ bên trong huyết đạo rút về đan điền, cũng không chịu đi ra nữa.

Mà Trác Tri Viễn khi nhìn vào đồ thị trên đồ hình của tờ giấy "ngọc châm đệ nhị quyết" kia tựa hồ sản sinh ra một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Chân khí hơi hơi khôi phục một chút, liền từ trong đan điền chậm rãi theo hướng về phía trước chạy lên, tuy rằng tốc độ cực chậm, nhưng lại vững vàng liên tục.

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, chân khí suy yếu bò qua đỉnh đầu Trác Tri Viễn, bắt đầu từ bên trong đốc mạch dần dần xuống phía dưới, nhưng khi đã đến gần huyết ngọc châm ở sau ót, lại phân ra một luồng chân khí cực yếu ớt, chảy vào bên trong huyết ngọc châm.

Trác Tri Viễn cảm giác được rõ ràng trong huyết ngọc châm của mình sản sinh một vòng xoáy cực kỳ nhỏ, thế nhưng lại tuyệt đối không có được lực lượng va chạm và tốc độ xoay tròn cao như lúc tu luyện "lao cung đệ nhất quyết". Lúc ấy chân khí Trác Tri Viễn vừa tiến vào huyết lao cung thì liền lập tức hình thành vòng xoáy mạnh mẽ, hơn nữa mỗi khi xoay tròn được mấy vòng, phạm vi của ốc xoáy kia liền sẽ tăng lớn vài phần, rồi rất nhanh sẽ ở bên trong hai cánh tay của hắn lưu chuyển tuần hoàn mấy vòng.

Nhưng lần này có chút bất đồng, tia chân khí rất nhỏ trong huyết ngọc châm chuyển động được một hồi thì càng ngày càng suy yếu, rất nhanh liền biến mất trong huyết ngọc châm. Mà khi tia chân khí này biến mất, chân khí còn lại đang lưu chuyển chậm chạp bên trong đốc mạch cũng hừ một tiếng dường như phản hồi, lui trở lại trong đan điền. Tựa như một con chó bị kinh hãi...

Trác Tri Viễn cảm giác được toàn thân mình đau nhức khó chịu, mỗi một chỗ không chịu nổi, giờ phút này cũng vô pháp tiếp tục giữ vững được trạng thái, căn bản không đợi hắn chủ động làm ra phản ứng gì, cũng đã từ trạng thái kỳ ảo trở về hiện thực.

Khi mở hai mắt ra, Trác Tri Viễn kinh ngạc phát hiện, trên mặt đất trước mặt, đặt rải rác chín cái bọc, trong đó cùng chứa bánh bao và dưa muối như lúc trước.

"Chín? Vì sao đồng tử đưa thức ăn lại đưa tới chín phần thực vật? Chẳng lẽ lần tu luyện vừa rồi của ta, đã mất đến bốn ngày rưỡi?" Trác Tri Viễn quả thực khó mà tin được, hắn cảm giác được thời gian mình tu luyện, nhiều lắm cũng chỉ qua thời gian hai nén hương, lại không thể ngờ nhoáng một cái đã qua đến hơn bốn ngày.

Sau khi ăn mấy cái bánh bao, Trác Tri Viễn cũng không có sức lực suy nghĩ vì sao trong lúc tu luyện, thời gian lại trôi nhanh như vậy. Đã lâu rồi chưa có xuất hiện khốn ý (nghĩa như đau đầu) mãnh liệt như thế, thân thể của Trác Tri Viễn mạnh mẽ đến biến thái, nếu không phải chịu sự hủy hoại như lần tu luyện vừa rồi, tuyệt đối sẽ không sinh ra khốn ý như vậy.

Khốn ý quét qua đại não, Trác Tri Viễn liền tức khắc mê man mà thiếp đi. Trong giấc mơ, hắn cảm giác được huyết đạo toàn thân của mình giống như bị một vũng nước ấm vây quanh, thoải mái đến cực điểm, toàn thân uể oải hận không thể cứ như vậy nằm ngủ luôn, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Đến khi Trác Tri Viễn tỉnh dậy, hắn chứng kiến trên mặt đất những cái bọc thức ăn đã được mình thu thập sạch sẽ, một lần nữa xuất hiện bốn cái, nói cách khác, giấc ngủ này của Trác Tri Viễn ít nhất đã trải qua hai mươi bốn canh giờ, suốt hai ngày!

"Ta cũng có thể ngủ!" Trác Tri Viễn tự giễu cười cười, nghĩ đến chính mình tựa hồ bảy tám năm đều chưa từng được ngủ một giấc ngon, tại trong thập vạn thâm uyên, cho dù đôi khi hắn ngủ được một giấc, nhưng tất cả cũng là do tu luyện buồn tẻ vô vị, chỉ có thể ngủ để giết thời gian. Mà phần nhiều trong cuộc sống của Trác Tri Viễn, hắn là hoàn toàn dựa vào linh khí bổ sung kinh người của hồng quả, hoàn toàn không ngủ không nghỉ điên cuồng tu luyện.

Lại ăn mấy cái bánh bao, Trác Tri Viễn cảm giác được tinh lực bản thân dồi dào, không hề nghỉ ngơi, hắn lần thứ hai bày ra thiên tư, ngồi xếp bằng xuống, tiếp tục trùng kích "ngọc châm đệ nhị quyết" của 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】.

Lúc này đây, sau khi hắn tiến nhập vào cái loại trạng thái không có thị giác không có thính giác nhưng mà xung quanh hết thảy phát sinh xung quanh đều không thể giấu diếm được hắn, hắn chứng kiến ngoài trận có thêm một người.

"Hắn làm sao lại tới đây? Chẳng lẽ là muốn đến giám thị sao? Tên đệ tử hình đường kia không thể nhìn thấu hết thảy sự tình phát sinh trong trận, nhưng mà Mạc Tuân tu tri cao tuyệt, hắn sẽ không có thể nhìn rõ những việc ta làm trong trận chứ? Không tốt, nếu trang chân quyết này bị hắn thấy, còn không biết hậu quả sẽ tệ hại đến mức nào!"

Trác Tri Viễn trong lòng lặng lẽ suy tính, trong lòng không khỏi sản sinh ra vài phần sốt ruột. Loại cảm xúc sốt ruột này lại một lần nữa dẫn phát điểm trắng trong huyết đạo cùng chân khí đụng vào va chạm với nhau, Trác Tri Viễn bắt đầu phát hiện, chính mình lại có thể vô pháp từ trong trạng thái kỳ ảo chủ động rời khỏi, không khỏi trong lòng càng nôn nóng, chân khí cùng điểm trắng trong huyết đạo đụng vào va chạm tốc độ càng lúc càng nhanh, mức độ kịch liệt của lần va chạm này so với hai ngày trước còn mãnh liệt hơn nhiều!

"Đau quá!" Trác Tri Viễn lâu rồi không có cảm giác đau đớn thế này, thật giống như có người cầm ba vạn sáu nghìn cây kim đang đâm vào lỗ chân lông của hắn, đau đớn khó chịu, nhưng mà Trác Tri Viễn vẫn vô pháp không thể giải trừ loại trạng thái này.

Khiến Trác Tri Viễn cảm thấy đáng sợ nhất chính là, mặc dù tại trong trạng thái cơ hồ điên cuồng không khống chế được này, những gì phát sinh bên ngoài trận pháp, hắn vẫn có thể "nhìn" rõ ràng tường tận, không bỏ sót chút nào.

Ở bên trong loại đau đớn khó chịu này, khiến cho Trác Tri Viễn tâm niệm dao động là cái người kia đang đến trước mặt đệ tử hình đường, chỉ thấy tên đệ tử kia lúc này tra kiếm vào vỏ, nhanh chóng người nọ thi lễ của đệ tử: "Mạc tiên sinh... Ách, Mạc trưởng lão... Chương môn..." "Hiển nhiên, người đệ tử này có chút bối rối không biết nên xưng hô thế nào với Mạc Tuân.

Mạc Tuân lại chỉ là nhẹ nhàng khoát tay chặn lại: "Không cần xưng hô rồi rầm, người gọi ta là Mạc tiên sinh được rồi. Ta tới hỏi ngươi, Trác Tri Viễn ở đâu trong cái trận kia?"

Hình đường đệ tử vội vàng chỉ về phương hướng của Trác Tri Viễn, Mạc Tuân chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua, lại hình như cũng chỉ có thể nhìn thấy một gian nhà bình thường, rất nhanh lại đem ánh mắt nhìn chăm chú trên người tên đệ tử.

"Trong nhiều ngày qua, Trác Tri Viễn làm những gì?"

Hình đường đệ tử vội vàng trả: "Hồi bẩm Mạc tiên sinh, đệ tử không biết, nhưng mà đồng tử tới đưa cơm ngoại trừ ngày đầu tiên còn cùng Trác Tri Viễn nói mấy câu, còn mấy lần đưa cơm sau, cũng chỉ là gõ cửa, sau đó tự mình đem cơm canh bỏ vào, trong trận một chút động tĩnh cũng không có. Chắc là Trác Tri Viễn đang siêng năng tu luyện." Trong lòng cũng đồng thời suy nghĩ, có khi ngủ say sưa cũng không chừng.

Mạc Tuân gật gù đầu, Trác Tri Viễn siêng năng tu luyện, điều này này cũng đã ở trong dự đoán của hắn, lại hỏi: "Ngày đầu tiên, đồng tử đưa cơm cùng Trác Tri Viễn nói những gì?"

"Trác Tri Viễn hỏi đồng tử kia, từ ngoài trận có thể nhìn thấy tình hình trong trận hay không. Đồng tử nói cho hắn biết không thể nhìn được thì Trác Tri Viễn tựa hồ rất là thoải mái, đồng tử kia còn nói sư môn sẽ không cho phép những người khác xem tình hình trong trận, làm như vậy là để đảm bảo công pháp của người diện bích không bị đệ tử khác nhìn trộm." Đệ tử của hình đường cung kính nói ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Nhắc Nhở !

Mạc Tuấn lần thứ hai gật gật đầu, trong lòng nói : trên người Trác Tri Viễn này, xem ra thật là có không ít bí mật a. Bảy năm trước tiểu tử này tựa hồ đối với hết thảy đều không hiểu rõ, bằng tuổi hần lúc đó, những sự việc hần làm ra hần không phải là giả. Trải qua bảy năm trong thập vạn thâm uyên, hần về phương diện này lại giống như được mở ra thần trí, chẳng lẽ có người ở trong cơ thể hần giấu diếm cái gì, muốn đợi đến một thời gian thích hợp liền sẽ đem chân tướng nói cho hần biết?

Đối với việc này, Mạc Tuấn cũng là không thể nào biết, cũng chỉ có thể dựa vào suy luận của mình mà phán đoán.

"Dịch Đông Lai ở chỗ nào trong trận?" Những lời này của Mạc Tuấn xem ra có hơi thừa, nơi này hiện tại tổng cộng chỉ có hai trận pháp để mà diện bích, nếu một trong hai cái là Trác Tri Viễn, như vậy cái còn lại hiển nhiên cũng chỉ có thể là Dịch Đông Lai.

"Hồi bẩm Mạc tiên sinh, Dịch sư huynh ở bên kia! Dịch sư huynh thì lại khác ở trong trận không có việc gì, mỗi lần đồng tử đưa cơm đến, hần đều cũng lôi kéo đồng tử tán gẫu hơn mấy câu, xem ra rất khó chịu được sự cô độc tịch mịch của hình phạt diện bích này." Hình đường đệ tử cũng đem những biểu hiện của Dịch Đông Lai nói ra.

Mạc Tuấn hơi hơi vuốt cằm : "Người nếu xưng hô Dịch Đông Lai là sư huynh, vậy cũng nên xưng hô Trác Tri Viễn là sư huynh, người cần phải biết, Trác Tri Viễn cũng là đệ tử đích truyền của Cửu Tiêu tôn giả, đồng thân phận với Dịch Đông Lai.

Hình đường đệ tử nghe nói như thế, trên vẻ mặt lộ ra vài phần bối rối, vội vàng quỳ mọp xuống đất : "Mạc tiên sinh xin thứ tội, đệ tử nhất thời sơ xuất, còn chưa thích ứng với thân phận của trác... Trác sư huynh!"

Mạc Tuấn cười nâng tay đệ tử của hình đường kia đứng dậy : "Điều này cũng không tính là có tội gì, ta chỉ nhắc nhở người quy củ mà thôi."

"Đệ tử sai rồi!"

"Tốt lắm, người đi đi." Mạc Tuấn khoát tay áo, tên đệ tử hình đường kia vội vàng lui ra ngoài thật xa, vẻ mặt hơi có chút khân trương nhìn về phía hai cái trận pháp kia, không còn dám giống như vừa rồi không chịu làm gì nữa.

Mạc Tuấn đứng vậy một hồi lâu, lại tự xoay người lại, ánh mắt nhìn về chỗ trận pháp của Trác Tri Viễn, trong hai mắt lộ ra hai đạo bạch quang không dễ dàng phát giác, Trác Tri Viễn nhìn thấy hai đạo bạch quang này, trong lòng liền biết không ổn, tựa hồ Mạc Tuấn quả nhiên có thể nhìn thấu trận pháp này. May mà Trác Tri Viễn giờ phút này là ngồi quay lưng về phía Mạc Tuấn, mà trang giấy "ngọc châm đệ nhị quyết" kia, hoàn toàn là bị thân thể Trác Tri Viễn che đi.

"Mạc Tuấn có thể nhìn thấy 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này không?" Trác Tri Viễn trong lòng rồi bời nghĩ.

Mạc Tuấn nhìn chằm chằm trận pháp kia hồi lâu, miệng đột nhiên nói : "Xem ra không lâu nữa, Trác Tri Viễn này mọi mặt sẽ hoàn toàn vượt qua hai cái tên không nên thân Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn kia. Cũng không biết Đặng sư huynh trở về sẽ có cảm tưởng thế nào. Tiểu tử này trên người có bí mật a, thêm với tâm tư rất cẩn mật, rõ ràng trong lòng hận ta thấu xương, lại giả vờ làm ra bộ dáng hồn nhiên vô tư. Tuổi còn nhỏ mà đã có được tâm cơ bậc này. Bất quá cũng tốt, hần càng là tìm mọi cách che dấu, lại càng dễ dàng bị bại lộ bí mật, bản thân ta cũng muốn nhìn thử, tiểu tử này đến tột cùng có cơ duyên gì, mà lại có thể vô duyên vô cớ có được nhân thức viên mãn. Nóng vội thăng cấp, hừ! với cái đà này, sớm hay muộn sẽ rơi vào kết cục tẩu hỏa nhập ma toàn thân bạo liệt!"

Sau khi nói xong lời này, Mạc Tuấn vung ống tay áo, cũng không thấy hần làm động tác gì, một đạo hàn quang đem hần bao bọc lại, rồi sau đó phóng lên cao, rất nhanh biến mất khỏi Tư Quả Nhai.

Trác Tri Viễn "tận mắt nhìn thấy" tất cả chuyện này, cuối cùng mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng thầm nói : "nguyên lai vũ khí của Mạc Tuấn thanh phân thủy thủ*", người càng hy vọng ta bại lộ bí mật, ta liền càng cẩn thận che giấu, tuyệt sẽ không để cho người nhìn ra manh mối gì. Mạc Tuấn ơi là Mạc Tuấn, người tuyệt đối sẽ không ngờ rằng, những lời người nói, những việc người làm, ta tất cả đều nhìn thấy nghe rõ, muốn chứng kiến ta tẩu hỏa nhập ma bạo thể mà chết sao? Người không có cơ hội như vậy đâu. Đa tạ nhắc nhở của người, ta hiện giờ đã biết mình quả là có chút nóng vội thăng cấp. 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này vốn là mãnh liệt vô cùng, ta thật là không nên vội vàng tu luyện như thế. Nếu không phải người hôm nay sơ hở, bản thân ta có thể thật sự một ngày nào đó bạo thể mà chết, bất quá, hiện tại ta đã tỉnh ngộ ra rồi.

Nhắc tới cũng lạ, sau khi trong lòng Trác Tri Viễn bình tĩnh trở lại, nguyên bản chân khí cũng các điểm trắng bên trong huyết đạo tàn suất va chạm với nhau cũng lập tức giảm chậm lại, thân thể Trác Tri Viễn cũng không đau đớn giống như như trước nữa, tuy rằng vẫn còn cảm giác được huyết đạo cả người đôi lúc nhảy vọt lên, nhưng lực độ cũng nhu hòa hơn, không có mãnh liệt giống như vừa rồi.

Không lâu sau, Trác Tri Viễn lại cảm giác được chân khí không tiếp tục va chạm nữa, mà chân khí cả người chậm rãi rút về trong đan điền, chậm rãi xoay quanh, giống như đang tích góp lực lượng từng tí một lại.

Trác Tri Viễn biết, chân khí chỉ cần khôi phục vài phần, nó liền sẽ bắt đầu dọc theo nhâm mạch ngược lên, rồi sau đó phân ra một tia chân khí tiến vào huyết ngọc châm, vì thế càng thêm thả lỏng tinh thần, tùy ý chân khí ở trong người tự động tích tụ từng tí một lực lượng, đồng thời tâm niệm không tự chủ được đem chân khí dẫn về phía đoạn ngọc kiếm cùng đoản kiếm trong suốt ở hai tay, bắt đầu thử cảm ứng sự hiện hữu của bọn chúng.

Khi chân khí một lần nữa bắt đầu men theo nhâm mạch tự động chảy ngược lên, Trác Tri Viễn quả nhiên cảm ứng được bên trong hai cánh tay của mình

tựa hồ thật sự có sự tồn tại của hai thanh kiếm, nhưng mà, khiến cho Trác Tri Viễn cảm thấy cổ quái chính là, thanh đoản kiếm trong suốt hần luôn quen thuộc vô cùng, thân kiếm lại tựa hồ so với trước đục hơn vài phần, không còn trong suốt nữa. Kiếm thì vẫn là thanh kiếm trước kia, nhưng lại hình như không còn giống như lúc trước!

Lúc này đây, chân khí chảy bên trong đốc mạch so với lúc trước còn mạnh mẽ hơn, lực đạo thì càng thêm nhu hòa, phẳng phất còn mang theo vài phần cảm giác ấm áp, sau khi tràn vào huyết ngọc chăm, vòng xoáy hình thành cũng so với lần trước lớn hơn một vòng.

Trác Tri Viễn cũng bắt đầu dần dần hiểu được, đại khái phương thức tu luyện chính xác của "ngọc chăm đệ nhị quyết" chính là đem chân khí tán nhập tứ chi bách hải, để cho nó tiến vào toàn bộ huyết đạo toàn thân, khuấy động va chạm với điểm sáng, tôi luyện huyết đạo, đồng thời cũng khiến cho chân khí gia tăng. Tuy rằng cuối cùng khi chân khí hao hết trở về đan điền, Trác Tri Viễn cả người liền sẽ mềm nhũn vô lực, nhưng hần cũng có thể cảm giác được, chân khí trong đan điền, so với trước càng thêm tinh thuần, hùng hậu thêm vài phần.

Chỉ là tựa hồ chân khí trong cơ thể Trác Tri Viễn vẫn như cũ chưa đạt đến trình độ xông phá được huyết ngọc chăm, không thể vận chuyển tạo thành vòng tiểu chu thiên, nhưng mà tại trong huyết ngọc chăm không ngừng xoay tròn, đại khái đến khi chân khí đủ hùng hậu xông phá được huyết ngọc chăm, khi đó "ngọc chăm đệ nhị quyết" sẽ hoàn toàn được Trác Tri Viễn học xong, có thể chân chính tiến hành tu luyện.

Đến lúc đó, chỉ sợ "ngọc chăm đệ nhị quyết" này cũng sẽ giống như "lao cung đệ nhất quyết", không cần Trác Tri Viễn dụng tâm tu luyện, chân khí liền sẽ tự động ở gần huyết ngọc chăm tiến hành vận chuyển vòng tiểu chu thiên.

Chân khí chậm rãi ở trong huyết Ngọc Chăm biến mất, Trác Tri Viễn lại từ trong trạng thái kỳ ảo tỉnh lại, tuy rằng vẫn cảm giác được khôn ý dào dạt, tuy nhiên nó so với lần trước đã tốt hơn rất nhiều, không cảm thấy chóng mặt nhiều nữa.

Trên mặt đất là tám cái bọc, xem ra, Trác Tri Viễn lần này tiêu phí thời gian so với lần trước ít hơn nửa ngày.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Lớn Mạnh Vùn Vụt !

Thời gian ba tháng nói dài cũng dài, nói ngắn cũng ngắn, đối với Dịch Đông Lai mà nói, ba tháng này thật không thể tưởng tượng nổi, hần mỗi ngày đều phải thừa dịp đồng tử đến đưa cơm tán gẫu với hần một lát, mới có thể giải sầu tịch mịch. Từ khi Dịch Đông Lai ở hậu sơn trở thành đệ tử của chương môn Đặng Thiệu Ngải, cũng chưa có bao giờ gặp tình trạng phải lôi kéo một đồng tử ngoại ngữ đường nói chuyện phiếm. Có thể nói là mất hết mặt mũi.

Nhưng mà đối với Trác Tri Viễn tên tiểu quái vật này, thời gian này một chút cũng không cảm thấy dài. Thời gian ba tháng so với thời gian bảy năm thấm vào đâu?

Nghe được "lời nhắc nhở" của Mạc Tuấn, Trác Tri Viễn đối với tu luyện "ngọc chăm đệ nhị quyết", cũng không vì cái lợi trước mắt mà nôn nóng hấp tấp, rất cẩn thận chỉ là tuần tự tiến dần lên. Ba tháng này, mặc dù không có hoàn toàn luyện thành, nhưng đã tạo được nền móng vững chắc.

Khi kỳ hạn ba tháng thời gian đến, Trác Tri Viễn tu luyện "ngọc chăm đệ nhất quyết", đã có hiệu quả rõ rệt, tia chân khí được phân ra từ đốc mạch, đã có thể tại huyết ngọc chăm kiên trì được một thời gian rất dài. Mà Trác Tri Viễn cũng có điều tâm đắc, tựa hồ chỉ cần tia chân khí này có thể kiên trì đến khi tia chân khí chính hoàn toàn đi qua đốc mạch, từ huyết hội âm trở lại nơi khởi nguyên của nhâm mạch, như vậy "ngọc chăm đệ nhị quyết" liền xem như là đã luyện đúng rồi.

Bởi vì không dám liều lĩnh, Trác Tri Viễn mỗi lần sau khi luyện xong "ngọc chăm đệ nhị quyết", đều sẽ nghỉ ngơi vài ngày. Đương nhiên không phải là đi ngủ, mà là lợi dụng khoảng thời gian này tu luyện ba quyền công pháp Mạc Tuấn đưa cho hần.

Đấu với Giang Vô Hoạn một trận, đã làm cho Trác Tri Viễn nhìn ra nhược điểm hiện tại lớn nhất của mình, đó là không có chiêu thức hoàn thiện. Vô luận là thân pháp phòng thủ hay phương pháp công kích, đều vẹn vẹn là bắt chước theo bản năng chém giết với yêu thú, mà đối thủ tại ưu thế phương diện chiêu thức pháp thuật thì thực sự là quá rõ ràng.

Trác Tri Viễn tin tưởng, nếu mình cũng có kỹ năng như Giang Vô Hoạn khi điều khiển băng kiếm và băng luân kia, căn bản là sẽ không chật vật như vậy, cuối cùng cũng sẽ không lỡ tay đánh Giang Vô Hoạn bị thương nặng, để cho Mạc Tuấn lại có cơ để trừng phạt mình.

【Thiên cầm cửu biến quyết】là thân pháp đơn thuần, cũng như tên của công pháp, thân pháp này tổng cộng có chín thức, mỗi một thức đều bắt chước thân pháp của một loại phi cầm, từ nhỏ nhất chim sẻ đến lớn nhất là chim phượng hoàng, tuy rằng cũng không phải thân pháp bí kiếp cao cấp gì đó, nhưng đối với Trác Tri Viễn, lại vừa đúng lúc mang đến chỗ tốt.

Trác Tri Viễn hiện tại thân pháp tốc độ cực nhanh, chính là không ra thế thống gì, hoàn toàn bằng vào phản ứng bản năng của thân thể, hơn nữa còn là

bất chúc của những con yêu thú trong thập vạn thâm uyên. Nhưng mà những yêu thú này đều là phi hành ở không trung, sự trợ giúp của thân pháp bất chúc tự ngộ ra này không nhiều, ngược lại cũng quái diệu học được không ít, cho nên thân pháp do Trác Tri Viễn ngộ ra hiện tại có phần thô ráp, nguyên bản còn mang rất nhiều vết tích của loài phi cầm.

【Thiên cầm cử biến quyết】có lẽ không phải là thân pháp cao cấp, nhưng mà đối với Trác Tri Viễn, cũng rất là thích hợp.

Mà 【tam hòa cực nguyên kinh】đối với Trác Tri Viễn cũng là như thế, pháp thuật này lúc ban đầu chính là từ bên trong quan khiếu* của thân thể phun ra hòa diễm đến đả thương địch thủ, tổng cộng chia làm ba tầng, mỗi một tầng thì lại tăng thêm một loại hòa diễm. Trước mắt hồng quang trong hai mắt Trác Tri Viễn vốn là có công năng của hòa diễm, học thêm 【tam hòa cực nguyên nguyên】này, thực sự là giúp bổ sung cho nhau.

Chỉ có là quyền kiếm chiêu 【linh tê kiếm chỉ】tựa hồ quá mức bình thường, cho dù Trác Tri Viễn chưa từng có học qua kiếm chiêu căn bản, nhưng cũng biết, phạm là đệ tử hậu son, kiếm chiêu công pháp nhập môn chính là 【linh tê kiếm chỉ】này, có thể nói là một trong những quyền kiếm chiêu kém cỏi nhất. Bất quá, có còn hơn không, tuy rằng lúc trước cùng Giang Vô Hoạn đánh nhau, Trác Tri Viễn chứng kiến trên tay Giang Vô Hoạn giữ xuất kiếm hoa, biết rõ đó là màu sắc rực rỡ không hề giá trị thực dụng gì, nhưng cũng là không khỏi ít nhiều có chút hâm mộ, dù sao cũng không phải bất luận kẻ nào cũng có thể tùy tay run lên, liền giữ ra mấy đóa kiếm hoa. Đây là yêu cầu tốc độ giật cổ tay phải rất cao.

Ba tháng qua đi, Trác Tri Viễn đã có thể thuần thực đem ba mươi sáu đường kiếm pháp của 【linh tê kiếm chỉ】toàn bộ thi triển ra, tuy rằng vẫn hơi có vẻ không quen tay, cũng chưa thông hiểu đạo lý, nhưng mà đối với một thiếu niên chưa bao giờ học qua kiếm chiêu như Trác Tri Viễn, thì còn có thể yêu cầu cao như thế nào đây?

Về phần hai môn công pháp còn lại, Trác Tri Viễn rất là tâm đắc, 【tam hòa cực nguyên kinh】hắn đã có thể nắm giữ thuần thực tầng thứ nhất, ban đầu trong hai mắt bình thường đã có thể phun ra hồng quang, hiện giờ lại trực tiếp biến thành hai ngọn hỏa diễm, nhưng mà nhìn qua hơi có chút khó coi, thử nghĩ đến lúc giao thủ, đột nhiên từ trong hai mắt phun ra hai ngọn hỏa diễm, cảm giác rất có chút giống kỳ lân phun lửa.

Bất quá thật ra bản thân Trác Tri Viễn cũng rất hài lòng, người bình thường đều là phóng lửa từ trong mũi, trong miệng, thế nhưng hắn lại là từ hai mắt phun ra cột lửa, đây đối với chiến đấu mang tính bất ngờ, đột nhiên tập kích sẽ rất lợi hại. Trác Tri Viễn tin tưởng tuyệt đại đa số mọi người rất khó tưởng tượng đến tình huống khi giao thủ, đột nhiên từ trong hai mắt bắn ra hai ngọn hỏa diễm.

【Thiên cầm cử biến quyết】, Trác Tri Viễn lại là như cá gặp nước, chẳng những diễn luyện thuần thực, hơn nữa còn phù hợp với thân pháp học được từ quái diệu trong thập vạn thâm uyên. Trác Tri Viễn còn đem một vài chi tiết trong 【thiên cầm cử biến quyết】điều chỉnh một chút, để cho càng thêm phù hợp cho việc tu luyện của mình.

Có được sự tăng cường của ba bộ công pháp này, Trác Tri Viễn nhất thời cảm giác được lượng không khí thở của mình nhiều hơn rất nhiều, mặc dù đang ở trong hậu son, tu trì của hắn có thể nói là một trong những người thấp nhấp, nhưng mà cho dù đối mặt với những người tu trì cao hơn mình, Trác Tri Viễn cũng tin tưởng mình có thể đấu một trận. Ít nhất hắn cho rằng, băng vào 【thiên cầm cử biến quyết】do mình cải tạo lại, cho dù không thể chiến thắng đối thủ, nhưng toàn thân trở ra cũng không phải việc khó.

Có lẽ tuyệt đại đa số người sẽ thà chết chứ không làm cái việc mất mặt này, nhưng mà đối với Trác Tri Viễn từ nhỏ đến lớn suốt ngày chỉ biết lo lắng đến sự sống chết của mình mà nói, có thể sống sót đó mới là điều trọng yếu nhất!

Thời gian ba tháng vừa hết, Trác Tri Viễn liền nghe từ ngoài trận truyền đến một hồi phạt âm niệm chú, rồi sau đó trận pháp nhảy mất biến mất. Cho dù tại trận pháp này đối với Trác Tri Viễn mà nói, kỳ thật cũng không có hiệu quả gì, hắn ở trong trận chỉ cần muốn quan sát sự việc ngoài trận, căn bản là dễ như trở bàn tay. Cơ hồ mỗi lần chứng kiến Dịch Đông Lai lôi kéo đồng tử đưa cơm nói chuyện phiếm, hắn đều cảm giác có chút buồn cười.

Khi chậm rãi ra khỏi trận, Trác Tri Viễn lập tức thấy được một "người quen", bất quá nghĩ đến đây cũng là chuyện trong dự liệu, Dịch Đông Lai nguyên vốn là cùng hắn đồng thời bị phạt, hơn nữa cũng là kỳ hạn ba tháng tự nhiên cũng phải đồng thời đi ra.

Vừa nhìn thấy Trác Tri Viễn, trong mắt Dịch Đông Lai tức khắc phun ra lửa giận, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, người có thể một quyền đã đem hai đại tuyệt chiêu của Giang Vô Hoạn phá vỡ, Dịch Đông Lai căn bản cũng không có nắm chắc chiến thắng hắn.

Trác Tri Viễn lại giống như không phản ứng gì, nhìn thấy Dịch Đông Lai cũng như là không phát hiện, cùng đệ tử hình đường kia cái bắt chuyện, rồi trực tiếp thẳng hướng đường xuống núi đi đến.

Dịch Đông Lai nhìn chằm chằm vào Trác Tri Viễn, đợi đến khi Trác Tri Viễn đi qua người hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu: "Mấy ngày nữa, chính là luận võ đại tái (thi đấu luận võ) trong môn, đến lúc đó, sẽ xin lãnh giáo một chút bản lĩnh của Trác sư đệ a!"

*Quan khiếu : là gồm quan và khiếu. Quan thì có tam quan là võ lư, giáp tích, ngọc châm. Vị trí ba quan này các bạn có thể tra google sẽ giải thích nhiều hơn. Khiếu là một loại huyết đặc thù, trong đó đan điền chính là một khiếu đặc biệt, ngoài ra sau này ta còn biết đến một loại khiếu nữa là tổ khiếu (chính là tổ khiếu đệ ngũ quyết trong "như ý luyện bảo quyết" đấy) hay còn gọi là huyền quan, là điểm chính giữa của cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Rượu Ngon! Rượu Ngon!

Trác Tri Viễn cũng không đáp lời Dịch Đông Lai, dù sao mối quan hệ với hai người sư huynh này sợ là không thể vẫn hòa rồi, Trác Tri Viễn cũng không thấy có gì để nói với đối phương, chỉ là quét mắt nhìn hẩn một cái, rồi lặng lẽ tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ bất quá trong lòng Trác Tri Viễn cũng hơi hơi hồi hộp, trong Thanh Nguyên Sơn còn có đại hội luận võ như vậy sao? Chính mình tựa hồ là hoàn toàn không biết đến, xem ra, phải tìm người hỏi thăm mới được.

Sau khi xuống khỏi Tư Quả Nhai, Trác Tri Viễn trực tiếp đi đến ngoại ngũ đường ở tiền sơn khi đi qua nội môn, hẩn nhận thấy có một số đệ tử đối với hẩn chỉ trỏ, cũng là không thèm để ý. Những đệ tử này rất hiển nhiên đã biết thân phận của hẩn, Thủy Giáo mấy ngàn năm qua người thứ hai từ nơi sâu nhất ở thập vạn thâm uyên đi ra, nhưng lại vừa mới bị Mạc Tuân phạt tới Tư Quả Nhai diện bích tư quả ba tháng, đãi ngộ bậc này thật là có một không hai.

Mới vừa đi vào phạm vi của ngoại ngũ đường, một gã đồng tử liền nhìn thấy hẩn, đại khái cũng là nhận ra Trác Tri Viễn, quay đầu lập tức chạy vào trong, Trác Tri Viễn có chút kỳ quái, thầm nói người này vì sao vừa thấy mình liền giống như gặp phải hồng thủy mãnh thú vậy (con mãnh thú và dòng nước lũ - ví với tai họa ghê gớm). Bất quá rất nhanh hẩn liền có được đáp án, Lý Độ vội vàng vàng từ bên trong đi ra, mang trên mặt vẻ tươi cười thân thiết.

"Đường chủ... "Trác Tri Viễn vừa định kêu một tiếng đường chủ sư phụ, nhưng lại sực nhớ tới dặn dò của Lý Độ, cho nên đem hai chữ đằng sau nuốt xuống.

Lý Độ hài lòng cười cười: "Đã ra rồi đấy à? Mau theo ta vào, người muốn rượu ngon ta đã chuẩn bị sẵn cho người rồi."

Sau khi xua các đồng tử khác đi, Lý Độ liền dẫn Trác Tri Viễn đi tới hậu viện, vào trong phòng của Lý Độ ngồi xuống.

Một vò rượu ngon được đặt ở trên bàn, Lý Độ cũng không nói gì, chỉ là một chưởng chụp nát "giấy dán"* trên miệng rượu, nhất thời trong phòng mùi rượu tán ra bốn phía, ngay cả Trác Tri Viễn là loại người từ trước tới nay chưa từng say rượu cũng cảm giác được tâm thần sáng khoái. Trong lòng thầm nghĩ, khó trách Trần lão đầu trước nay thích uống rượu như vậy, nguyên lai hương khí của rượu ngon này tự nhiên ngào ngạt như vậy, nhưng mà hình như rượu Trần lão đầu uống đều là loại hạ phẩm, còn vò rượu này của Lý Độ mới là phẩm chất tốt nhất.

"Tiểu tử, đây chính là rượu ta giữ lại giành cho người, người tại trong thập vạn thâm uyên lưu lại bảy năm, khiến cho ta sợ thân già lợm khộm đợi không được người phải đi tìm diêm vương lão gia trình diện a." Lý Độ cười híp mắt nói, lại cũng không có hỏi đến chuyện tình Trác Tri Viễn bị phạt diện bích ba tháng. Đối với điều này, Mạc Tuân không có giải thích với bất kỳ ai, cho nên trong cả Thanh Nguyên Sơn, ngoại trừ bốn người ngày đó, thật là không có ai biết Trác Tri Viễn cùng Dịch Đông Lai tại sao lại bị phạt tới Tư Quả Nhai diện bích.

"Đa tạ đường chủ sư phụ, đệ tử hình như cảm giác được đường chủ sư phụ tu trì lại tinh tiến, trên mặt cũng hồng nhuận hơn rất nhiều. Hiện tại sợ không phải đã đột phá cảnh giới tầng thứ sáu ý thức rồi chứ?" Nhìn thấy Lý Độ ung dung uống rượu, Trác Tri Viễn mở miệng nói.

Lý Độ ha ha cười: "Khi người từ trong thập vạn thâm uyên đi ra, thì vì ta trước đây là sư phụ của người, cho nên hậu sơn đã cho ta một quyền chân quyết công pháp, mới có tu luyện được ba tháng, tu trì liền tinh tiến rất nhiều. Tuy rằng cũng còn chưa có như lời người nói đột phá cảnh giới tầng thứ sáu ý thức, nhưng mà cũng còn kém không xa. Đúng rồi, khi người ở Tư Quả Nhai ba tháng này, bốn môn đã xảy ra hai đại sự kiện."

Trác Tri Viễn giật mình, biết chuyện này khẳng định cùng chính mình có quan hệ, nếu không Lý Độ không việc gì phải nói cho mình biết. Hẩn liền dụng ánh mắt dò hỏi nhìn Lý Độ.

"Trần Nhất Tàn được tam trưởng lão nhìn trúng, thu làm tọa hạ đệ tử, đây là sự kiện thứ nhất. Thứ hai, đó là tên Trần Phi kia, cũng được tứ trưởng lão nhìn trúng, thu làm tọa hạ. Người tuy rằng bề ngoài là đệ tử đích truyền của chương môn, nhưng mà trên thực tế hiện tại lại là đệ tử của lục trưởng lão Mạc Tuân, xem ra, người và hai người bọn họ sẽ cạnh tranh nhau a!"

Trác Tri Viễn đầu tiên là có chút vui mừng, có thể được trưởng lão nhìn trúng, cơ hồ là Trần Nhất Tàn có thể đạt tới trình độ cao nhất, hẩn không có gia thế bối cảnh, cơ hồ là không có khả năng được chương môn tuyển làm tọa hạ đệ tử. Nhưng mà Trần Phi cũng đồng thời được tứ trưởng lão thu làm đệ tử, điều này lại làm chạnh đến cái gút mắc trong lòng hẩn.

Suy nghĩ một chút, Trác Tri Viễn hỏi: "Đường chủ sư phụ, khi con vừa mới từ trên Tư Quả Nhai xuống, có nghe người ta nói không đến mấy ngày nữa sẽ có một cái gọi là luận võ đại hội, đây là cái sự kiện gì?"

Lý Độ nhẹ gật đầu, đem một chén rượu đặt ở trước mặt Trác Tri Viễn, mở miệng nói: "Nguyên bản giáo ta cứ cách sáu mươi năm một lần sẽ tổ chức luận võ đại hội, chẳng phân biệt nội môn hay ngoại môn cùng với thân phận đệ tử hậu sơn, toàn bộ bằng rút thăm quyết định đối thủ, nếu như thấy đối thủ quá mạnh cũng liền có thể trực tiếp bỏ cuộc. Kỳ thật chủ yếu là để cho đệ tử ngoại môn được quan sát một chút phong thái của đệ tử nội môn, cũng để cho đệ tử nội môn biết được kỹ năng của các đệ tử hậu môn (à không hậu sơnman) là như thế nào, khiến cho bọn hẩn có động lực khắc khổ luyện công. Nhưng lần này lại hơi có chút khác biệt..."

Nói đến đây, Lý Độ nhẹ tháo cái nắp rượu, đổ vào chén rượu trước mặt Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tại giữa cái chén sứ nhỏ màu trắng, có một chất lỏng màu hổ phách tán ra hương thơm ngào ngạt, hương khí

liên tục chui thẳng vào trong mũi của Trác Tri Viễn, riêng chỉ nhìn thấy sắc rượu trong chén thôi, cũng đã kích thích người ta muốn đem chén rượu này một hơi uống cạn.

Rượu dịch (chất lỏng rượu) cực kỳ đặc quánh, tại trong chén sứ trắng nhẹ nhẹ đập dồn, tạo ra những đợt sóng gọn nhỏ, đứng tới vách chén rồi lại dội về sau chồng lên nhau, hiện rõ ra trạng thái đặc sệt.

Bưng chén rượu này lên, Trác Tri Viễn đứng dậy: "Đường chủ sư phụ, chén rượu này, đệ tử kính ngài. Năm đó nếu không được ngài dạy dỗ, hôm nay sợ là đệ tử không thể đứng trước mặt ngài!"

Lý Độ ha ha cười, cũng không phủ nhận, tuy rằng trong lòng hiểu được Trác Tri Viễn sở dĩ có thể từ trong thập vạn thâm uyên trở ra chủ yếu là nhờ thiên sinh nhãn thức viên mãn của hắn, nhưng mà lúc này cũng nhìn ra Trác Tri Viễn là nói lời thật lòng, nếu như cứ nhún nhường, trái lại sẽ làm tổn thương đến hắn.

Hai chiếc chén sứ trắng ti xảo nhẹ nhàng chạm vào nhau, rồi sau đó Trác Tri Viễn cùng Lý Độ đồng thời uống một hơi cạn sạch.

Tuy rằng rượu này cực kỳ thuần mỹ, nồng độ không cao lắm, cảm giác êm dịu, nhưng mà Trác Tri Viễn dù sao cũng là lần đầu tiên uống rượu, uống cạn một chén thế này, trên đôi gò má không khỏi lập tức đỏ hồng, hơi có chút lảng lạng.

"Rượu này uống ngon thật! "Trác Tri Viễn chậm rãi ngồi xuống, xách bình rượu lên, phảng phất là như muốn ở trước mặt Lý Độ hồi báo lại một lượt trình độ tu luyện của mình, nhẹ nhàng vỗ một cái, một luồng chân khí chậm rãi rót vào bên trong vỏ rượu, Lý Độ chỉ thấy được một cổ rượu dịch đầy bằng ngón tay từ bên trong bắn nhanh ra, trên không trung vẽ ra một đường cong cực kỳ mượt mà rơi vào trong chén sứ trước mặt hắn.

Rất nhanh, chén sứ liền được đổ đầy rượu dịch, một chút gợn sóng cũng không có, càng là không có nửa giọt rượu nào bắn ra ngoài. Trác Tri Viễn y theo dạng vẽ hồ lô, đem chén nhỏ của mình rót đầy rượu, Lý Độ nhìn thấy vậy cũng khẽ gật đầu.

*Giấy gián: hay được gọi là nê phong. Chú thích ở đây không phải là nó dùng giấy dán lại để làm nắp rượu mà giấy gián ở đây được làm bằng bùn cứng.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Quân Uy Luyện Người!

Tuy rằng Trác Tri Viễn vẫn chỉ có cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, nhưng mà đối với trình độ khống chế chân khí cùng lực đạo thì rất nhiều đệ tử tầng thứ ba tị thức cùng tầng thứ tư thiết thức đều không thể so sánh. Đối với một người tu chân mà nói, tu tri tất nhiên là trọng yếu, các loại kiếm chiêu pháp thuật cũng là phương tiện chế địch, nhưng mà khống chế chân khí mới là nhân tố trọng yếu quyết định đến thắng lợi cuối cùng. Bất kỳ một môn pháp thuật hoặc kiếm chiêu nào cũng phải cần đến sự trợ lực của chân khí, nếu không có chân khí làm nền tảng, thì pháp thuật gì cũng chỉ là vật trang trí mà thôi. Mà chân khí khống chế càng tinh tế, pháp thuật đồng dạng càng có thể phát huy ra công hiệu rõ ràng, lực lượng này cũng theo đó lớn hơn nữa.

Lấy trình độ tu tri trước mắt của Trác Tri Viễn, hắn đối với khống chế chân khí, cơ hồ đã đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, mà chân khí hùng hậu này cũng là thể gian hiếm có, Lý Độ tự nghĩ hẳn hơn một trăm năm qua gặp qua biết bao thanh niên cao thủ, tựa hồ còn chưa bao giờ gặp được người nào đối với khống chế chân khí có thể đạt tới trình độ tinh mỹ như Trác Tri Viễn.

"Đường chủ sư phụ, luận võ đại hội năm nay, nghe lời nói vừa rồi của ngài, tựa hồ là có điểm khác biệt?"

Lý Độ gật đầu nói: "Đúng vậy. Việc này nói thì dài dòng, chúng ta từ từ nói thôi."

Tám năm trước, Thanh Nguyên Sơn đột nhiên phái ra đại lượng đệ tử xuống núi tìm kiếm môn nhân có căn cốt thích hợp tu luyện, nguyên nhân tự nhiên là trên sa bàn của tổ sư lưu lại đột nhiên lộ dị tượng. Bất quá khi đó ngoại trừ một vài người có địa vị cao ở hậu sơn, thì đại đa số môn nhân đệ tử đối với việc này cũng không biết, chỉ là kỳ quái vì sao trong môn đột nhiên lại làm ra hành động lớn như vậy.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, bí mật này cũng không thể hoàn toàn che giấu, vì thế Lý Độ cũng biết tất cả chuyện này.

Lý Độ liền đem việc này từ đầu tới đuôi thuật lại cho Trác Tri Viễn một lần, cũng làm cho Trác Tri Viễn hiểu được, nhóm người mình vì sao năm đó lại được từ phạm nhân giới tuyển nhập vào Thanh Nguyên Sơn, từ nay về sau trở thành một thành viên của tông môn huyền giới.

"Trong môn vốn là mười năm mới xuống núi tuyển đệ tử một lần, nhưng mà lần trước các người được tuyển lên núi, cũng chỉ là sau bọn đệ tử nhập môn của đợt trước bất quá có hai năm, mà sau khi mỗi một lượng lớn đệ tử nhập môn, hay là môn nhân được tuyển chọn lần trước căn cốt hơi tệ, thì trong môn cũng sẽ có một lần luận võ đại hội. Đệ tử có biểu hiện xuất sắc, sẽ được ủy thác nhiệm vụ xuống núi chọn lựa tân môn nhân. Sau khi trở về khảo sát xem mỗi người kiếm được bao nhiêu môn nhân có căn cốt tốt, sẽ tùy theo đó mà khen thưởng khác nhau. Có khi là một loại pháp bảo, có khi lại là một

quyền công pháp, rất nhiều loại."

Nói tới đây, Trác Tri Viễn cũng đại khái minh bạch, loại luận võ đại hội này, sự mong đợi của đệ tử tiền sơn còn hơn cả đệ tử hậu sơn, không thể nói chưa có tiền lệ như vậy, nhưng mà nhất định là đã ít lại càng ít, dù sao tu luyện chân quyết hoàn toàn bất đồng, cái này từ lâu đã sớm quyết định cách biệt giữa hai nhóm.

Nhưng mà cuối cùng đều không phải là luận võ thắng mới được sự xem trọng của sư môn, chỉ cần biểu hiện ra tiềm lực cùng tiềm năng, đã đủ để làm cho trong lòng của các trưởng lão hậu sơn thấy rõ, như vậy cơ hội được xuống núi lựa chọn tân đệ tử cũng không phải là quá khó khăn. Còn đối với những đệ tử hậu sơn bình thường có lẽ một số người nhất định cũng có hứng thú, nhưng mà đối với những đệ tử của chương môn hoặc là của trưởng lão, cũng không hề có lực hấp dẫn, bọn hắn muốn tu luyện chân quyết gì, ngoại trừ một số chân quyết bất truyền của chương môn và các trưởng lão, thì đa số công pháp khác bọn họ đều có thể học.

Vì thế luận võ đại hội, chỉ sợ từ trước đến nay đều là cơ hội lớn nhất để cho đệ tử tiền sơn tranh đoạt. Một khi có thể làm cho các trưởng lão được vừa lòng, liền có thể sẽ nhận được chân quyết công pháp cao cấp, lập tức tiến nhập hậu sơn, một bước lên mây.

"Luận võ đại hội năm nay chẳng phải là cũng sẽ không có gì khác biệt sao, chúng con nhập môn cách đây tám năm, cách đó hai năm cũng có tổ chức luận võ đại hội một lần như vậy năm nay vừa đúng là mười năm chu kỳ ư!" Trác Tri Viễn suy nghĩ một hồi lại hỏi.

Lý Độ mỉm cười vuốt cằm: "Nói như vậy không sai, nhưng mà năm nay đệ tử có biểu hiện nổi bật, lại không chỉ là xuống núi chọn lựa tân môn nhân đơn giản như vậy. Lấy sự thông tuệ của ngươi, liền sẽ hiểu được, cơ hội này vốn là trước đây đều là dành cho đệ tử tiền sơn tranh đoạt, đệ tử hậu sơn với cơ hội này hứng thú không quá cao. Nhưng mà lúc này đây, chỉ sợ đệ tử hậu sơn còn hăng hái tích cực hơn nhiều, tất cả mọi người đều nhắm vào năm danh ngạch đầu tiên."

"Mấy cái danh ngạch này là cái gì?" Trác Tri Viễn khó hiểu.

"Giáo ta từ xưa đến nay chính là hộ quốc đại giáo của Đại Dận hoàng triều, người điều này hẳn là biết đúng không?" Trác Tri Viễn nghe vậy gật gù đầu, Lý Độ lại nói tiếp: "Trước đó không lâu, Đại Dận hoàng triều có phải mất sứ đến, hiện giờ phạm nhân giới đúng là đại loạn. Mấy trăm năm đều không có tranh chấp, nhưng mà năm nay cũng chẳng biết tại sao, phía nam có hạ dân khởi binh tạo phản, phương bắc có kẻ thù xâm lược, hiện giờ Đại Dận hoàng triều đã ở trong tình thế bất ổn. Giáo ta xưa nay đều là khi nào Đại Dận hoàng triều lâm vào nguy nan sẽ hết sức phái đến viện thủ, mà luận võ đại hội lần này, năm người được tuyển ra liền sẽ trở thành lực lượng chủ yếu trợ giúp Đại Dận hoàng triều bình loạn. Đồng thời sẽ xuất lĩnh mấy trăm đệ tử bình thường xuống núi giúp đỡ hoàng thất."

Nghe đến đó, Trác Tri Viễn xem như hoàn toàn minh bạch. Đối với một tu chân giả mà nói, chiến tranh kỳ thật mới là phương thức tu luyện trực tiếp nhất, tuy rằng phạm nhân ở phạm nhân giới cùng tu chân giả ở thông huyền giới so về lực lượng thì hoàn toàn không cùng một cấp bậc, cho dù là tu chân giả yếu nhất, muốn giết chết một đám phạm nhân cũng là vô cùng dễ dàng. Nhưng đây chẳng qua là dưới tình huống nhân số chênh lệch nhau không lớn.

Bất luận một chi quân đội nào, cũng đều có tồn tại quân hồn, dưới thiên quân vạn mã, quân uy hùng mạnh, cộng thêm sự dũng mãnh được rèn luyện qua chém giết của quân nhân, cũng không phải là tu chân giả có thể ngăn cản.

Một tu chân giả tu luyện tới tầng thứ năm thân thức, đối phó với một trăm quân nhân được huấn luyện nghiêm ngặt có thể nói là dễ dàng, đối phó với năm trăm người cũng khó phải nói. Nhưng mà nếu đồng thời đối mặt với một đội quân ngàn người, e rằng vị tất đã có thể chiến thắng. Nếu như là một ngàn quân nhân đều được ăn no và có kinh nghiệm trải qua chém giết, thậm chí muốn giết chết một tu chân giả tầng thứ năm thân thức cũng không phải là việc khó gì.

Một ngàn quân nhân còn như thế, mà quân đội Đại Dận hoàng triều có đến mấy trăm vạn người, sức mạnh như thế nào không khó để nghĩ ra. Trên chiến trường quân uy hùng tráng, mấy vạn thậm chí hơn mười vạn quân nhân cùng nhất tề hô lên, sát ý lạnh thấu xương tập trung lại, chỉ sợ đến cả các thần tiên trên tiên giới trong lòng cũng sẽ có chút run sợ. Mặc dù là Thủy Giáo được cho rằng ngoại trừ lão tổ khai lập giáo, Thăng Nghĩa tôn giả tu tri cao nhất, đối mặt tại trên chiến trường gió tanh mưa máu, cũng vô pháp lấy lực lượng một người đối kháng lại với quân đội mấy vạn người, cũng có thể nói là không khác gì châu chấu đá xe. Tu chân giả tuy rằng tới một đẳng cấp nhất định có thể tinh thần bất diệt, thoát xá trọng sinh, nhưng mỗi lần đoạt xá đều sẽ khiến cho tu tri giảm xuống, cho đến khi bị đánh quay về nguyên hình, cuối cùng cũng không cách nào thoát chết được.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Bằng Hữu Cũ!

Cho nên, sau khi trải qua mấy trăm năm hòa bình, gặp được một lần nhân gian đại loạn như vậy, e rằng phạm nhân giới sẽ lại dấy lên một hồi gió tanh mưa máu, chúng nhân Thủy Giáo tu luyện buồn tẻ, gặp được chuyện như vậy, đương nhiên là xoa tay nóng lòng muốn thử. Huống chi, trong một chi quân đội, bất kể là hạ dân khởi nghĩa, hay ngoại bang xâm phạm, đều khó có khả năng chỉ là dựa vào nhục thân phạm thể của quân nhân, trong đó tất có sự

bảo hộ của tu chân giả hoặc là yêu ma.. Có thể cùng tu chân giả của môn phái khác và yêu mà tu luyện mấy ngàn năm hóa thành nhân hình giao thủ, đối với đệ tử Thủy Giáo đem lại rất nhiều lợi ích.

"Con hiểu rồi, con nhất định sẽ lấy được một trong năm danh ngạch đó!" Trác Tri Viễn âm thầm nắm chặt tiểu quyền đầu, trong mắt Lý Độ hiện lên một tia tán thưởng, chẳng qua là hắn lại cũng không biết, Trác Tri Viễn sở dĩ đối với chuyện này biểu hiện ra sự khát khao như vậy, không có giống như suy nghĩ trong lòng của hắn, Trác Tri Viễn chỉ là muốn sớm rời khỏi Thanh Nguyên Sơn, không phải suốt ngày đề phòng đủ loại thủ đoạn của Mạc Tuấn, gia nhập vào quân đội của Đại Dân hoàng triều, không thể nghi ngờ là cơ hội tốt nhất trước mắt của hắn.

Nhưng mà, hắn vừa mới dứt lời này, lại nghe thấy bên ngoài cửa truyền vào thanh âm : "Khẩu khí của ngươi thật lớn, cho dù là ta cũng không dám chắc nhất định có thể lấy được một danh ngạch này, người biết trong Thanh Nguyên Sơn này cao thủ có bao nhiêu người không? Ngươi cho là ngươi xông qua được thập vạn thâm uyên thì chính là cao thủ đỉnh cấp trong thế hệ trẻ tuổi sao?"

Trác Tri Viễn nghe thấy lời này, hơi có chút kinh ngạc, nhưng mà trên mặt Lý Độ lại nở ra nụ cười thân thiết, cười ha ha rất nhiều, mở miệng: "Nhất Tân đây à, mau vào đi!"

Lý Độ nói xong, Trác Tri Viễn liền nhìn thấy từ ngoài cửa xuất hiện một thiếu niên tuy rằng so với mình hơi thấp một chút nhưng cơ thể thì tráng kiện hơn, màu da tất cả đều là một mảnh ngăm đen. Trên mặt, mơ hồ còn có thể nhìn ra bóng dáng của tiểu mập mập năm đó, nhưng mà phối hợp với thân thể cường tráng, lại làm cho Trần Nhất Tân nhìn qua so với Trác Tri Viễn càng thêm mạnh mẽ, cũng làm cho người ta vừa nhìn liền sinh ra một loại cảm giác đối với người này tuyệt đối không thể khinh thường.

"Đại Bàn!" Trác Tri Viễn thần tình kinh hi đứng dậy, muốn xông lên trước ôm lấy Trần Nhất Tân, nhưng lại cảm thấy có chút ngượng ngịu, vì thế chỉ chia hai tay ra xấu hổ đứng nguyên tại chỗ.

Trần Nhất Tân lông mày dựng lên : "Ngươi chó có cho là ngươi đưa cho ta cái quả tiên kia, đồng thời hiện giờ là đệ tử đích truyền của chương môn, là có thể xưng hô như vậy với ta. Ta tên là Trần Nhất Tân, đừng có gọi ta là Đại Bàn Nhị Bàn gì đó!"

Lý Độ cười ha ha, hắn làm sao không biết, Trần Nhất Tân mấy năm nay, tức giận nhất là có người gọi hắn là Trần Đại Bàn, cả trong Thanh Nguyên Sơn, người dám kêu hắn như vậy, trừ phi là hắn đánh không lại, nếu không đều sẽ bị hắn giáo huấn. Mà ngay cả là hắn đánh không lại, hắn cũng vẫn sẽ liên tục hướng đối phương khiêu chiến, đối phương trừ phi đem hắn đánh không còn khả năng hoàn thủ, bằng không hắn nhất định phải từ trên người đối phương lấy xuống hai khối thịt. Sự quật cường của hắn so sánh với Trác Tri Viễn, cũng chỉ là có hơn chứ không có kém. Khi Trác Tri Viễn tiến vào thập vạn thâm uyên được hai ba năm, trong Thanh Nguyên Sơn liền không có người nào dám gọi Trần Nhất Tân là Trần Đại Bàn, dù sao đều là đồng môn, cũng không thể thật sự hạ sát thủ, cho dù có thể thắng được Trần Nhất Tân, nhưng lại bị hắn bám lấy suốt ngày cuối cùng cũng khó tránh khỏi bị thụ thương, vì vậy cũng không ai dám chọc vào hắn.

Mà nay Trần Nhất Tân đối với Trác Tri Viễn tuy rằng cũng là ác ngữ ác ngôn, trên mặt cho dù khó chịu, nhưng lại là không hề lập tức kéo Trác Tri Viễn ra ngoài so tài một trận, đây cũng là thuyết minh trực tiếp nhất hắn đã coi Trác Tri Viễn trở thành bằng hữu của mình.

Trác Tri Viễn có chút xấu hổ, gãi gãi đầu : "Do thói quen... Vậy được rồi, Nhất Tân, xin nhận của ta một lễ!"

Dứt lời, Trác Tri Viễn đi đến trước mặt Trần Nhất Tân, hai tay ôm quyền, liền định cấp cho Trần Nhất Tân một vái. Trong suốt bảy năm này, hắn đối với Trần Nhất Tân trong lòng luôn mang cảm kích.

Nhưng mà Trần Nhất Tân lại một cái nắm chặt hai cánh tay của hắn, khẳng khái không chịu để cho bái xuống, Trần Nhất Tân đem chân khí rót vào hai tay, hai chân cũng dấn chặt trên mặt đất, Trác Tri Viễn hơi sững sờ, tự nhiên không chịu thua, chân khí dồi dào trong hai tay cũng lập tức xao động lên. Đôi tiểu đồng cùng thôn ngày xưa, bây giờ sau bảy năm một lần nữa gặp lại, vừa thấy mặt liền bắt đầu âm thầm so tài.

Trác Tri Viễn mặc dù chân khí không thua gì Trần Nhất Tân, nhưng trên phương diện tu tri lại kém hơn nhiều, hơn nữa thân thể của Trần Nhất Tân tuy rằng không thể so với thân thể biến thái của Trác Tri Viễn, nhưng lại tráng kiện hơn vài phần, khí lực của bản thân nguyên bản lớn hơn Trác Tri Viễn nhiều, làm cho Trác Tri Viễn lần đầu tiên có cảm giác kinh ngạc như vậy.

Mà Trần Nhất Tân trong lòng cũng là âm thầm ngạc nhiên, nguyên tưởng rằng mình bảy năm qua, ít nhất trong đám đệ tử trẻ tuổi, hắn cho dù không dám nói bản thân là người mạnh nhất, nhưng mà đệ tử khác cũng không có bất luận kẻ nào dám hướng hắn phát ra khiêu chiến. Mặc dù là sánh vai với hắn không phân cao thấp còn có Tàn Phi, nhưng Trần Nhất Tân vẫn tin tưởng rằng mình có thể chiến thắng. Chỉ là hôm nay đối với người trải qua bảy năm lịch lãm ở thập vạn thâm uyên đồng thời chưa từng tu luyện qua chân quyết pháp thuật gì là Trác Tri Viễn, lại có thể không thể từ trên phương diện chân khí trực tiếp áp đảo hắn, trong lòng Trần Nhất Tân cũng là phức tạp khó có thể hình dung.

"Được rồi, hai cái tên tiểu gia hỏa này, vừa thấy mặt không ôn chuyện cũ, lại âm thầm so tài với nhau." Lý Độ thân nhiên cười, phát ông tay áo lên, đem Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân dễ dàng tách ra.

Trác Tri Viễn hơi có chút không phục nhìn Trần Nhất Tân : "Ngươi vì sao không cho ta hành lễ?"

Trần Nhất Tân cũng là trừng lớn hai mắt : "Ngươi vì sao phải hướng ta hành lễ? Có bệnh à?"

Trác Tri Viễn cực kỳ nghiêm túc nói: "Bảy năm trước, nếu không phải ngươi xuất thủ tương trợ, ta sớm đã bị Tàn Phi đánh cho nát bét, căn bản không có khả năng sống đến hôm nay! Ta chỉ muốn tạ ơn ngươi thôi!"

"Tạ cái rắm, ta giúp ngươi cái gì? Ta còn không phải bị tiểu tử đó đánh cho răng rơi đầy đất hay sao? Cuối cùng là chính ngươi đã bại hắn, cùng với ta có quan hệ gì?"

"Ta... Nhưng mà nếu không phải ngươi trợ thủ, ta căn bản chống đỡ không đến lúc đó. Ngươi nhất định phải nhận lễ này của ta!"

Được rồi, hai tên tiểu gia hỏa cổ chấp này, vì cái chuyện cón con mà làm âm ỉ cả lên!

"Ngươi thật đúng là bệnh không nhẹ, ngươi rảnh thể không bằng siêng năng tu luyện đi, tránh làm cho Trần gia thôn chúng ta xấu mặt! Ngươi phải nhớ kỹ, không quản ngươi họ gì, thủy chung vẫn là người của Trần gia thôn chúng ta, nếu không phải vì vậy, ta mới mặc kệ ngươi!" Trần Nhất Tân khẳng định không chịu, tựa hồ thấy Trác Tri Viễn lại không chịu, hắn liền định quay đầu đi.

Trác Tri Viễn vội vàng gật gật đầu: "Nhân tình của ngươi ta vĩnh viễn sẽ nhớ rõ, nhất định ta sẽ trả lại cho ngươi..."

"Mẹ nó, ngươi tiểu tử này thật đúng là phiền toái, lão tử coi ngươi là bằng hữu mới giúp cho ngươi, người mà vẫn còn... Ngươi còn như vậy, lão tử sẽ đi, sau này ngươi cũng đừng có nói là người biết lão tử!" Trần Nhất Tân này, thật ra rất giống tính tình của cha hắn, miệng thì lúc nào cũng toàn là lời nói khó nghe, nhưng mà ở trong tai Trác Tri Viễn thì lại thân thiết vô cùng. Năm đó cha của Trần Nhất Tân, Trần đại thúc lúc đó chẳng phải cả ngày ở cửa hồ to : thắng nhóc họ Trác, còn không cút nhanh đến nhà lão tử ăn cơm, ngươi muốn mình bị đói chết à?

"Ngươi nói chúng ta là bằng hữu?" Trác Tri Viễn thần tình vui sướng, trong lòng thực tại vui vẻ không thôi.

"Mẹ nó, thật sự là bị ngươi đã bại, là bằng hữu là bằng hữu, thật là tên phiền phức mà!" Trần Nhất Tân thần tình thất bại, tựa hồ bó tay với Trác Tri Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vô Pháp Hiểu Rõ Mạc Tuân!

Khi trở lại hội thích phong, Trác Tri Viễn đã có hơi chút say rượu.

Vừa đi qua đại môn tử huyền điện, Trác Tri Viễn liền nhìn thấy Mạc Tuân đang ngồi một mình trong phòng, vẻ mặt không một chút biểu tình đang nhìn hắn. Trên chiếc bàn nhỏ Mạc Tuân đang ngồi, được đặt một thanh bảo kiếm vô cá mập, còn có mấy quyển kinh thư công pháp không biết tên.

Nguyên tưởng rằng Mạc Tuân thấy bộ dáng hơi có chút say khướt của mình, liền sẽ răn dạy và quở mắng vài câu, không nghĩ tới Mạc Tuân lại chỉ là nhìn Trác Tri Viễn liếc mắt một cái, chỉ chỉ vào mấy thứ trên bàn, nói: "Đã trở lại? Những thứ này đều là cho ngươi." Dứt lời, liền đứng dậy, hướng về cổng sau đi đến, đi được hai bước, lại dừng lại nhìn Trác Tri Viễn liếc mắt một cái, ý bảo hắn đuổi theo sau.

Trác Tri Viễn đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy bảo kiếm cùng mấy quyển công pháp trên bàn, yên lặng đi theo Mạc Tuân, đến luyện võ trường ở phía sau tử huyền điện.

Đứng ở đường biên luyện võ trường, Mạc Tuân chỉ vào giữa sân, nói một câu: "Ta đã nói đợi ngươi ba tháng diện bích xong sẽ kiểm tra tiến độ tu luyện của ngươi, xuất ra bản lĩnh tốt nhất của ngươi cho ta xem."

Trác Tri Viễn yên lặng gật gật đầu, đem mấy quyển kia đặt trên bệ đá ở bên sân, sau đó keng một tiếng rút thanh bảo kiếm Mạc Tuân đưa ra khỏi vỏ, chỉ thấy một mảnh cầu vồng nhất thời sáng ngời trong mắt Trác Tri Viễn, cho dù là Trác Tri Viễn, cũng có thể nhìn sơ qua liền biết thanh kiếm này phẩm chất xuất chúng, mặc dù nếu đem so với thanh đoản kiếm lấy được trong thập vạn thâm uyên kém hơn, nhưng cũng tuyệt không thua kém thanh đoản ngọc kiếm của Giang Vô Hoạn.

Trác Tri Viễn hơi có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, rất nhanh liền đi tới giữa sân, phối hợp với thân pháp 【 thiên cầm cửu biến quyết 】, đem 【 linh tê kiếm chỉ 】từ đầu đến cuối diễn luyện một lần, mặc dù không có cái gì là kinh điển, nhưng được cái dừng mảnh, mỗi một chiêu đều đúng với chuẩn mực, không có như thiếu niên bình thường khi múa kiếm thường có tư tưởng khoe khoang, lực lượng mỗi một kiếm đều vô cùng đồng đều.

Bất quá sau khi bộ kiếm pháp này được hắn diễn luyện xong, theo Mạc Tuân nhìn thấy, trái lại là có chút ý vị sâu xa. 【 Linh tê kiếm chỉ 】tuy rằng không có gì đặc biệt, thế nhưng thân pháp 【 thiên cầm cửu biến quyết 】đã được Trác Tri Viễn cải tạo, tại trong mắt Mạc Tuân hơi hơi lóe sáng.

"Thân pháp này của ngươi vì sao cùng với bí kíp bất đồng?" Mạc Tuân tựa hồ rất tùy ý hỏi.

Trác Tri Viễn trong lòng rung mình, nhưng mà nghĩ lại Mạc Tuân cũng quy không đến mức vì loại chuyện này mà làm khó hắn, vì thế liền giải thích: "Thời gian ta ở trong thập vạn thâm uyên, từng gặp qua rất nhiều loại yêu thú, khi ta giao thủ với bọn chúng, ta cũng ngộ ra được một chút thân pháp mau lẹ của bọn chúng. Sau khi có được 【 thiên cầm cửu biến quyết 】 này, lúc ta tu luyện cảm thấy có nhiều chỗ nếu dựa theo những gì ta lĩnh ngộ được tiến hành

điều chỉnh lại, sẽ làm cho thân pháp này cao minh hơn một bậc.

Mạc Tuân hơi hơi vuốt cằm, điều này kỳ thật cũng nằm trong dự liệu của hắn, nhớ ngày đó Nhậm Phi là sư phụ của bọn hắn cũng từng nói cho hắn biết, trong thập vạn thâm uyên, không phải chỉ là giới tử nguyên lực và thiên địa linh khí dồi dào đơn giản như vậy, khi đánh với với những yêu thú do giới tử nguyên lực biến thành, thường tại trên phương diện thân pháp cùng võ học linh ngộ được rất nhiều bất đồng. Khi Mạc Tuân giúp Trác Tri Viễn chọn lựa võ học, cũng là vì phương diện này mà lo lắng, hiện tại chứng kiến Trác Tri Viễn quả nhiên đối với thân pháp có sự linh ngộ, cũng là ứng với dự đoán của Mạc Tuân.

"Sư phụ, 【 tam hòa cực nguyên kinh 】có cần diễn luyện cho ngài nhìn không?" Trác Tri Viễn tuy rằng trong lòng một ngàn một vạn hô không muốn, nhưng trải qua sự trách nặng của Mạc Tuân lần trước, hắn vẫn cố bấm bụng chịu xưng hô với Mạc Tuân một tiếng sư phụ.

Mạc Tuân khoát tay áo : "Lấy tu tri của ngươi, môn pháp thuật đó cũng chỉ có thể nhập môn mà thôi, không cần diễn luyện. Mấy quyển bí kíp kia là để cho ngươi tham ngộ thêm, mấy ngày nữa là trong môn có tổ chức luận võ đại hội, hắn là ngươi cũng đã biết từ lâu. Tại trước luận võ đại hội, ngươi có thể linh ngộ được bao nhiêu, thì phải nhìn vào bản lĩnh của ngươi. Ngươi cũng đừng có ở trước mặt ta giả bộ nhu thuận, ta thừa biết ngươi đối với ta rất là không phục. Ngươi muốn nhờ vào lần luận võ đại hội lần này để có thể xuống núi thoát khỏi sự quản giáo của ta sao? Vậy ngươi còn phải cố gắng gấp bội. Đừng tưởng rằng ngươi đã bại được một tên Giang Vô Hoạn là có thể lọt vào danh sách những người hạ sơn lần này, Giang Vô Hoạn nếu không phải khinh địch, ngươi cũng sẽ không dễ dàng thắng hắn như vậy. Huống chi trong Thanh Nguyên Sơn này, đệ tử so với Giang Vô Hoạn mạnh hơn đâu chỉ bốn năm người ? Ta cũng muốn nhìn thử xem ngươi rốt cục là có bao nhiêu bốn sự.

Trác Tri Viễn nghe được lời nói này của Mạc Tuân, trong lòng ngược lại là rồi bởi không thôi, cũng không biết Mạc Tuân đến tột cùng là có ý tứ gì.

Theo Trác Tri Viễn xem ra, Mạc Tuân đối với mình trong lòng có không ít tiểu tâm tư, mặc dù không có ngang ngược gây trở ngại, cũng nhất định là nhìn hắn không vừa mắt. Không nghĩ tới Mạc Tuân nói ra lời này, giống như là đang nhắc nhở hắn trong Thanh Nguyên Sơn cao thủ đông đảo, nếu muốn trở hết tài năng, còn phải cố gắng gấp bội, thậm chí có chút ý tứ là sư phụ đối với đồ đệ động viên. Đây cũng là làm cho Trác Tri Viễn càng là không hiểu nổi Mạc Tuân muốn làm gì.

"Ngươi cũng đừng vội phỏng đoán ý của ta, tuy rằng ta chỉ sư phụ hữu danh vô thực của ngươi, thay mặt Đấng sư huynh truyền công phu cho ngươi, thế nhưng nếu như ngươi thi đấu mà bị người ta đánh cho thất bại thảm bại thì cũng là làm mất mặt ta. Ngươi nếu như không muốn tại sau khi luận võ đại hội kết thúc mỗi ngày bị ta hành hạ, thì tốt nhất nên đoạt được vị trí một trong năm người kia. Chính mình tự linh ngộ đi!" Mạc Tuân lạnh lùng nhìn Trác Tri Viễn liếc mắt một cái, vung tay áo, liền trực tiếp ly khai luyện võ trường, lúc đi, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Trác Tri Viễn nữa.

Nhìn theo bóng lưng Mạc Tuân, Trác Tri Viễn thật là càng khó hiểu ý tứ của Mạc Tuân, nhưng sau khi suy nghĩ một lát, Trác Tri Viễn cũng liền đem nó vứt lên chín tầng mây, bất kể là Mạc Tuân có ý gì, nhưng lời của hắn nói một điểm cũng không sai, đó chính là Trác Tri Viễn nếu muốn không bị uất ức nữa, thì càng phải thêm khắc khổ, vô luận hắn có bao nhiêu bốn sự, thắng được Giang Vô Hoạn đích xác nhân tố may mắn chiếm không ít, Giang Vô Hoạn quả đúng là có chút kinh địch, nếu như lúc bắt đầu dùng đến tuyệt chiêu của mình, Trác Tri Viễn chống đỡ sẽ vô cùng chật vật.

Tu luyện càng phải thêm khắc khổ, đây mới là việc mà Trác Tri Viễn giờ phút này cần phải làm!

Kết quả là, tại luyện võ trường ở phía sau tử huyền điện, một thân ảnh đơn độc mỏng manh có chút hơi say lại bắt đầu vào một vòng mới không ngủ không nghỉ tu luyện.

Dù sao ở trên luận võ đại hội, Trác Tri Viễn tuyệt đối không thể đem công phu trong 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】thi triển ta, vì thế nhiều ngày qua Trác Tri Viễn cũng chỉ là đang không ngừng tu luyện những công pháp Mạc Tuân đưa cho, đối với mỗi một chiêu mỗi một thức đều yêu cầu rất cao.

Mấy ngày đổ mồ hôi như mưa, Trác Tri Viễn tự cảm thấy đối với 【 linh tê kiếm chỉ 】 cùng 【 thiên cầm cửu biến quyết 】 lại tinh tiến hơn không ít, mà 【 tam hòa cực nguyên kinh 】, Trác Tri Viễn tựa hồ linh ngộ cũng nhiều thêm vài phần, loại pháp thuật này, đều không phải là tất cả đều tất cả đều dùng để công kích đã thương địch thủ, tựa hồ cũng có thể dùng để làm chiêu thuật phòng thủ, ngăn cản hóa giải thế công của địch nhân. Khi Trác Tri Viễn đem 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 tại trước khi luận võ đại hội diễn ra luyện tới tầng thứ hai, có thể tại trên làn da của thân thể mình phát ra hỏa diễm màu trắng, hắn cảm giác hỏa diễm này so với tầng thứ nhất càng thêm mãnh liệt hơn. Chỉ là do hắn lúc này chỉ có một mình luyện chiêu, không có người đối địch, bởi vậy vẫn không thể tiến hành nghiệm chứng. Bất quá, cơ hội nghiệm chứng rất nhanh liền đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Gặp Lại Tàn Phi!

Bảy ngày sau, luận võ đại hội chính thức bắt đầu, toàn bộ đệ tử từ tầng thứ nhất nhân thức viên miễn trở lên, đều tập trung lại ở đàn tế tiền sơn, chuẩn bị chờ đợi đại trưởng lão và quyền chương môn Mạc Tuân cùng tuyên bố khai mạc đại hội.

Đại trưởng lão hiện giờ, đã là Mai Thần tôn giả Lâu Vô Ngân, cho nên lời phát biểu của hắn tương đối dài, chủ yếu dùng để giải thích qua những biến hóa trong giáo.

Đến khi Mạc Tuân phát biểu, ngược lại thì ngắn gọn đúng như phong cách xưa nay của hắn, chỉ nói một câu : "Chưởng môn Cửu Tiêu tôn giả Đặng sư huynh đi vắng, cắt cử ta tạm thời giữ chức vị chưởng môn, luận võ lần này sẽ chọn ra năm đệ tử xuống núi gấp rút tiếp viện Đại Dân hoàng triều bình loạn, chư đệ tử nên nhớ đây chỉ là luận võ, điểm đến là dừng, nếu trong quá trình luận võ phát hiện có bất kỳ đệ tử nào cố ý nặng tay, nhất định sẽ nhận hình phạt nặng nhất. Xin đại trưởng lão hãy chủ trì nghi thức rút thăm." Dứt lời, Mạc Tuân âm thầm lặng lẽ nhẹ nhàng xuống khỏi đàn tế, cùng với bốn trưởng lão còn lại đứng chung một chỗ.

Thứ tự rút thăm dựa theo thân phận đệ tử quyết định, bởi vì hạ đại đệ tử Phong Thiểu Thừa của chưởng môn Đặng Thiểu Ngải vẫn đang bế quan, cho nên rút thăm bắt đầu từ nhị đệ tử Dịch Đông Lai. Trác Tri Viễn tự nhiên xếp tại thứ ba, xuống chút nữa là đệ tử của các trưởng lão, rồi sau đó mới là đệ tử hậu son, xa hơn là đệ tử nội môn ở tiền son, về phần ngoại môn đệ tử tiền son, căn bản là không có tư cách tham gia loại luận võ đại hội này. Nguyên ý tham gia cũng có thể, nhưng mà cũng chỉ là tự rước lấy nhục, chủ yếu rất khó địch lại nội môn đệ tử.

Dịch Đông Lai đi lên trước, đầu tiên hướng các trưởng lão thi lễ, rồi sau đó từ trong ống thăm, rút ra một cái thẻ, đưa cho đại trưởng lão, đại trưởng lão nhìn thoáng qua, liền đem thẻ thăm để qua một bên, miệng tuyên đọc : "Thẻ giáp số bốn mươi ba." Bên cạnh sớm có phụ trách ghi chép lại số hiệu của các đệ tử bốc thăm.

Giang Vô Hoạn lên sân đấu phía trước, vốn là nhìn chằm chằm Trác Tri Viễn, trong mắt hơi có chút kiêng kỵ, trận chiến cùng Trác Tri Viễn ba tháng trước, tuy rằng ngoại trừ Mạc Tuân cùng Dịch Đông Lai những người khác không ai biết, nhưng đã để lại trong lòng Giang Vô Hoạn một sự ám ảnh. Hơn nữa Giang Vô Hoạn còn đang lo lắng, Trác Tri Viễn có thể hay không đem chiêu thức cuối cùng của hắn ô sát la hầu huyết điểm công bố ra ngoài, chuyện này một khi để cho sư môn biết, Giang Vô Hoạn chỉ sợ rất có thể sẽ bị phế bỏ toàn bộ tu tri đuổi xuống núi, thậm chí trực tiếp bị đánh chết cũng không phải là không có khả năng.

Giang Vô Hoạn rút được thẻ át số mười bảy, Trác Tri Viễn sau khi lên đài, thuận tay lấy một chiếc thẻ, nhìn thoáng qua, là thẻ giáp số ba mươi lăm, giao cho đại trưởng lão, Trác Tri Viễn yên lặng trở lại vị trí của hắn.

"Đáng tiếc a, ta còn hy vọng cùng với Trác sư đệ luận bàn một lần!" Dịch Đông Lai thân nhiên nói một câu, nhưng Trác Tri Viễn đến nhìn cũng không nhìn hắn cái nào, căn bản không rảnh để mà tranh luận với hắn, điều này, khiến cho Dịch Đông Lai rất tức giận.

Toàn bộ quá trình rút thăm kéo dài ước chừng hai canh giờ, trước đây luận võ đại hội tuyệt không có náo nhiệt như thế, rất nhiều đệ tử tự hiểu rõ ràng, biết được đệ tử của chưởng môn và của các trưởng lão đều tham gia, hơn phân nửa đều chọn tránh lui, dù sao tu luyện chân quyết hoàn toàn không cùng một cấp bậc, kiên trì đi lên khiêu chiến, kết quả dĩ nhiên sẽ rất thảm. Nhưng là lần này có điều bất đồng, trên thế gian này, có được mấy người đều là thanh tâm quả dục chỉ quan tâm đến cầu tiên vấn đạo, lại có mấy người không muốn đem một thân sở học thi triển ra đây?

Đối thủ đầu tiên của Trác Tri Viễn, là một đệ tử hậu son năm nay hơn năm mươi tuổi, lúc hắn nghe nói đối thủ của mình là đệ tử của chưởng môn, nhất thời cảm giác được một loại cảm xúc tên là tuyệt vọng, nhưng sau nghe nói thẻ hắn rút trúng chính là Trác Tri Viễn, gia hỏa mới từ trong thập vạn thâm uyên đi ra được ba tháng, tức thì an tâm không ít.

Bất quá, Trác Tri Viễn ra thi đấu vẫn là khiến cho Thanh Nguyên Sơn toàn bộ một trận náo động, mọi người đều biết mọi người đều biết có một người đệ tử tên là Trác Tri Viễn đã xông ra khỏi thập vạn thâm uyên, trở thành người thứ hai trong lịch sử của Thủy Giáo có thể tay không xông qua cả thập vạn thâm uyên. Nhưng có điều rất kỳ quái, theo lý thì sau khi hắn thành công ra khỏi thập vạn thâm uyên, sư môn sẽ phải long trọng chiêu cáo thiên hạ, hướng các đệ tử tuyên bố lại xuất hiện một thiên tài trong thiên tài. Nhưng mà sau khi Trác Tri Viễn từ thập vạn thâm uyên đi ra, lại một chút động tĩnh cũng không có, chỉ là mỗi đệ tử đệ nhân được thông tri, nói cho bọn hắn biết chưởng môn đã thu nhận đệ tử đích truyền thứ tư mà thôi. Bản thân chuyện này đã là khác thường, bây giờ chứng kiến Trác Tri Viễn kia tựa hồ thân hình vẫn còn rất gầy yếu, khiến cho trong lòng mọi người không khỏi là nghi vấn trùng trùng.

Thấy có người rút được thẻ át số 35, Trác Tri Viễn cũng thoáng nhìn qua, liếc mắt một cái liền nhìn ra tên đệ tử kia chỉ là cảnh giới tầng thứ ba tị thức trung hậu kỳ, chỉ kém chút nữa là có thể đạt tới viên mãn, không khỏi yên lòng.

"Tri Viễn, tên gia hỏa đối thủ của ngươi, tu tri của hắn là..." Trần Nhất Tân sợ Trác Tri Viễn chịu thiệt, cho nên vừa nhìn thấy người sẽ làm đối thủ của Trác Tri Viễn, lập tức liền muốn báo cho Trác Tri Viễn biết tình huống của đối phương. Trần Nhất Tân bây giờ là một trong những đệ tử nổi bật nhất ở hậu son, đối với những đệ tử tu tri kế cận mình, đều là rất rõ ràng lai lịch của bọn họ.

Chẳng qua Trác Tri Viễn lại chỉ là cười nhẹ cắt đứt lời của Trần Nhất Tân : "Tầng thứ ba tị thức trung hậu kỳ, chân quyết ngũ hành thuộc mộc."

Trần Nhất Tân sùng sốt, lập tức đánh giá cẩn thận Trác Tri Viễn một phen, miệng nghi hoặc nói : "Ngươi đã sớm điều tra qua?" Theo Trần Nhất Tân nghĩ, lấy tu tri của Trác Tri Viễn bất quá là tầng thứ hai nhị thức viên mãn, căn bản không có khả năng thấy được tu tri của người cao hơn mình, hiện tại Trác Tri Viễn có thể tự tin nói ra, cũng chỉ có thể nói là hắn trước đó đã tìm hiểu qua.

Trác Tri Viễn lắc lắc đầu cười nói : "Liếc mắt một cái liền đã nhìn ra, nhưng xem ra đối thủ kia của ngươi không có khác biệt mấy a, đều là cảnh giới tầng thứ tư thiết thức viên mãn, bất quá ngươi so với hắn nhìn hơn một chút."

Trần Nhất Tân hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhỏ giọng hỏi : "Ngươi có thể nhìn ra được?"

Trác Tri Viễn gật gật đầu "Àn, đây cũng không phải là việc khó gì."

Trần Nhất Tân trong lòng nghi hoặc, nhưng mà cẩn thận nghĩ nghĩ, Trác Tri Viễn bất kể như thế nào, thủy chung vẫn là mang thân phận đệ tử đích truyền,

tu luyện chân quyết cũng không biết so với của mình tốt hơn bao nhiêu, trong hơn bảy năm qua, hắn cùng Lý Độ cũng thường xuyên gặp mặt, Lý Độ cũng đã nói với hắn, Trác Tri Viễn trước khi tiến vào thập vạn thâm uyên thì đã đạt đến cảnh giới tầng thứ nhất nhân thức viên mãn, là thiên tài vạn người có một, cho nên Trần Nhất Tân cũng không có quá nhiều khó hiểu.

Luận võ bắt đầu từ số một của hai bảng giáp ắt đấu với nhau, ở chỗ này, Trác Tri Viễn còn phải chờ đợi rất lâu. Hắn và Trần Nhất Tân đứng chung một chỗ, cảm giác được ở phía sau, có hai đạo ánh mắt oán độc nhìn lại đây, Trác Tri Viễn hơi quay đầu, liền thấy được một khuôn mặt có chút quen thuộc, tuy rằng cách xa bảy năm, dung mạo đối phương đã thay đổi không ít, bất quá từ biểu cảm trên mặt, để cho Trác Tri Viễn liếc mắt một cái liền nhìn ra, người nọ chính là Tần Phi!

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Luận Võ Đại Hội! (1)

Lại nhìn sang bên cạnh Tần Phi thì đang có bốn nữ hài tử xinh xắn vây quanh, Trác Tri Viễn mặc dù có để ý, nhưng cũng không thể phân biệt ra được đến tốt cùng ai mới là Trần Anh.

Rất nhanh, Trác Tri Viễn lại lắc đầu, thầm nghĩ hắn thật thừa hơi lại đi tìm xem ai là Trần Anh, dù sao đối phương cũng không coi mình là người của Trần gia thôn.

Trần Nhất Tân đại khái cũng chú ý tới ánh mắt của Tần Phi, không khỏi khinh thường nói: "Cái tên kia chính là Tần Phi, nữ đệ tử mặc quần áo màu xanh biếc phía sau hắn là Trần Anh, nhìn cái bộ dạng bệch đờ thật chướng mắt! Là người cùng thôn với nàng ta thật mất mặt!"

Trác Tri Viễn vỗ vỗ bả vai Trần Nhất Tân, không có nói cái gì, nhưng trong lòng cũng đang nghĩ, tu tri của Tần Phi tương đối khá, thân chân khí trong cơ thể khuấy động, so với Trần Nhất Tân thì lực lượng ngang nhau, hai người này nếu là động thủ, còn thật không biết ai thắng ai thua. Hắn lại nghĩ, mình nếu đối chiến với Trần Nhất Tân, cũng không biết có cơ hội thắng hắn không. Nhưng mà lần luận võ này đối với Trác Tri Viễn cũng hơi có chút bất lợi, sát chiêu lợi hại nhất của hắn cũng không thể ở nơi này hiển lộ ra.

Các trận đấu rất nhanh đã phân ra thắng bại, điều này hoàn toàn dựa vào phương thức rút thăm quyết định đối thủ, giữa rất nhiều đệ tử độ mạnh yếu chênh lệch quá lớn, mặc dù là Mạc Tuấn nhấn mạnh điểm đến là dừng, khiến cho đệ tử tu tri cao không khỏi có chút bó tay bó chân, không dám tung ra tuyệt chiêu, nhưng dưới sự chênh lệch quá lớn thế này, vẫn là thường xuyên trong vòng một chiêu là có thể phân ra thắng bại.

Rất nhanh liền đã tới thế số mười bảy, Giang Vô Hoạn chậm rãi đi lên sân.

Đồng dạng rút được thế số mười bảy chính là một gã đệ tử hậu sơn, đại khái cùng Giang Vô Hoạn rất quen thuộc, cho nên lòng tin hiển nhiên không đủ. Sau khi lên sân đấu, ôm quyền trước Giang Vô Hoạn, nói một câu: "Giang sư huynh, xin hãy hạ thủ lưu tình."

Giang Vô Hoạn ngao mạn gật gật đầu, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là chấp tay, ý bảo đối phương có thể tùy thời bắt đầu.

Đối phương cũng không dám chậm trễ, một thanh phác đao (một loại binh khí cũ, lưỡi dài, hẹp, cán ngắn, sử dụng bằng hai tay) cầm ở trong tay, sau khi bày ra mấy hoa thức (nghệ thức màu mè), liền ném ra mấy tấm bùa, thân thể xung quanh nổi lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, hình thành một cái vòng bảo hộ, đem hắn bao bọc bên trong.

Giang Vô Hoạn đối với điều này trái lại làm như không thấy, tùy ý đối phương làm ra đủ tư thế phòng thủ, thật ra trong mắt lộ ra vài phần không kiên nhẫn, nhưng cũng không nóng nảy động thủ, tựa hồ hoàn toàn không có đem đối thủ để ở trong mắt.

Sau khi người nọ bố trí xong hết thấy, thấy được trong mắt Giang Vô Hoạn toát ra ý khinh thường, không khỏi cũng có chút tức giận, cắn răng một cái, phác đao trong tay vòng lên thành một đoàn quang ảnh, lập tức trên không trung ngưng tụ thành hơn mười đạo đao mang, hướng thẳng vào Giang Vô Hoạn chém tới. Hơn mười đạo đao mang này, cơ hồ đem quanh thân Giang Vô Hoạn trên dưới quấn lại, vô luận Giang Vô Hoạn né tránh hướng nào, tựa hồ cũng trốn không thoát cái lưới đao mang này.

Ngoài trận đã có không ít đệ tử tu tri khá thấp phát ra tiếng kinh hô, đây mới là trận luận võ thứ nhất coi như có lực lượng cân bằng, cho dù tất cả mọi người nghĩ rằng Giang Vô Hoạn là đệ tử đích truyền, thắng được cũng không phải là vấn đề lớn, nhưng mà đối thủ của hắn trong giây lát sử xuất chiêu số như vậy, cũng làm cho không ít người cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới đối thủ đầu tiên của Giang Vô Hoạn chính là cảnh giới tầng thứ tư thiết thức, bùa cùng với đao mang này, đều hoàn toàn thuyết minh hắn đã đạt đến trình độ miệng phun chân ngôn.

Nhưng mà đối mặt trước thế công sắc bén như thế, Giang Vô Hoạn trong mắt lại sản sinh vài phần thương hại, trong miệng đột nhiên quát to một tiếng: "Thiên! Định! Phá!" Vèn vèn ba chữ chân ngôn, sóng âm trong miệng giống như ngưng tụ thành thực chất, đao mang thoát nhìn sắc bén vô cùng này chưa kịp chạm vào người, liền bị sóng âm trong miệng Giang Vô Hoạn đụng đến nát bươm. Rồi sau đó tay trái Giang Vô Hoạn nhấc lên, miệng nhanh

chống niệm một câu, chỉ thấy được giữa không trung chợt hiện một đạo băng hoàn hình bán nguyệt, xoay tròn rất chậm, chậm rãi hướng về đối thủ của hắn áp bách tới.

Cho dù tốc độ của băng điện thần hoàn này cực chậm, nhưng lại khiến cho đối phương sắc mặt trắng bệch, tựa hồ hoàn toàn bị băng điện thần hoàn áp chế chân khí toàn thân, trơ mắt nhìn băng điện thần hoàn bay đến trước mặt mình, lúc này mới cuống quýt giờ đao lên, nhưng lại làm sao là đối thủ của Giang Vô Hoạn. Băng điện thần hoàn đụng vào phác đao trên tay hắn, trực tiếp bức đối phương bay ngược ra ngoài, căn bản không có chút lực chống cự.

Giang Vô Hoạn lắc lắc đầu, tay trái vẫy, miệng quát : "Quay về!" Băng điện thần hoàn trên không trung vòng vo nửa vòng, lại trở về trong tay hắn, nháy mắt liền không thấy bóng dáng, thậm chí cả một giọt nước cũng không có lưu lại.

Đối phương nặng nề xoay mình lại, miễn cưỡng trên không trung ổn định thân hình, sau khi rơi xuống đất lại vẫn có chút lão đảo, phác đao trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất.

Người này đỏ bừng cả khuôn mặt, rất là bất đắc dĩ hướng về phía Giang Vô Hoạn ôm quyền : " Đa tạ Giang sư huynh hạ thủ lưu tình."

Mạc Tuấn âm thanh lạnh như băng vang lên : " Giang Vô Hoạn thắng!"

Giang Vô Hoạn cũng không nói gì, từ trên đài rất xa nhìn về phương hướng Trác Tri Viễn liếc mắt một cái, rồi chậm rãi đi xuống đài.

Trần Nhất Tân nhìn thấy cảnh này, cũng mày cau chặt lắc đầu, miệng chậm rãi nói : " Đệ tử đích truyền pháp thuật quả nhiên lợi hại, căn bản không phải chúng ta có thể so sánh. Một chiêu này của Giang Vô Hoạn, chỉ sợ ta cũng khó mà tiếp được."

Trác Tri Viễn nghe thấy, nhỏ giọng nhắc nhở một câu : "Địa phương sắc bén nhất của băng hoàn kia cũng là nơi yếu nhất của nó, tập trung chân khí, ngưng khí thành tia, mới có thể đem nó đánh vỡ. Kiểm thế không suy, nhất cử sát nhập thì vẫn là có cơ hội thắng hắn."

Trần Nhất Tân sững sờ, lập tức rất là khó hiểu liếc mắt nhìn Trác Tri Viễn liếc mắt một cái, loại chuyện này một khi nói thẳng ra thì tựa hồ có vẻ rất đơn giản. Đích xác, nếu bản thân mình lực lượng không bằng Giang Vô Hoạn thì tựa hồ cũng chỉ có phương pháp này mới có thể phá vỡ băng điện thần hoàn của hắn. Nhưng mà, Trác Tri Viễn rõ ràng chỉ có tu tri tăng tứ hai nhĩ thức viên mãn, hắn lại là như thế nào nhìn ra nhược điểm của băng điện thần hoàn đây? Chẳng lẽ hắn và Giang Vô Hoạn đã giao thủ?

Rất nhanh liền đã tới trận đấu của Tần Phi, Tần Phi tựa hồ cố ý khoe khoang, sau khi trên đài tuyên đọc tên hắn, hai tay hắn liền hướng về sau cúi xuống, không ngờ đem chân khí trên lưng ngưng tụ thành ngưng tụ thành đôi cánh nhỏ, rồi sau đó đôi cánh này nhẹ vỗ, mang theo hắn cực kỳ phiêu dật phi thân lên sân đấu. Loại phương thức lên sân đấu cực kỳ tiêu sái tuần lãng này, tự nhiên là giành được rất nhiều thanh âm trầm trồ khen ngợi của đệ tử dưới đài, trong đó cũng lại có rất nhiều thanh âm của nữ đệ tử, xem ra Tần Phi tại trong Thanh Nguyên Sơn, thật đúng là rất có nhiều nữ nhân theo đuổi.

Tần Phi sau khi lên đài, mặt mỉm cười cũng rất có chút ngạo mạn quét về dưới đài liếc mắt một cái, ánh mắt tại trên người Trác Tri Viễn nhìn thoáng qua, nhìn quanh toàn trường, Trần Anh quơ song chưởng, lớn tiếng gọi to : " Tần sư đệ cố lên!" Nhảy lên cao, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hiển nhiên là đã cực kỳ hưng phấn.

Tần Phi cũng cười hướng Trần Anh vẫy vẫy tay, cử động này hiển nhiên khiến cho không ít nữ đệ tử đối với Trần Anh ghen ghét, một đám ánh mắt nhìn lại đây, tựa hồ muốn đem Trần Anh ăn tươi nuốt sống. Trần Anh đắc ý vô cùng, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng hưng phấn, khi ánh mắt của nàng ta nhìn thấy cùng Trần Nhất Tân sóng vai mà đứng là Trác Tri Viễn thì có hơi ngưng trệ lại, nhưng là rất nhanh lại biến thành thần tình khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Luận Võ Đại Hội! (2)

Trần Nhất Tân cũng thấy được tư thế màu mè kia của Tần Phi, không khỏi mắng một câu : " Toàn ba cái cử chỉ hoa hòe vô dụng, khó trách thiên tư cao hơn, nhưng cuối cùng vẫn ở sau ta."

Trong nháy mắt, trên đài đã động thủ, Tần Phi tựa hồ cố ý khoe khoang hắn tiêu sái cùng tuần lãng, cũng không sót ruột đem đối thủ đánh bại, mà là vòng quanh đối thủ, dụng hai cái tiểu cánh do chân khí ngưng tụ ra bay tới bay lui, làm cho công kích của đối phương hoàn toàn thất bại, nhưng một chiêu lại cũng không chịu hoàn thủ.

Chứng kiến Tần Phi không ngừng bay lượn trên sân đấu, dưới đài rất nhiều đệ tử tự nhiên là trầm trồ khen ngợi, tên đệ tử cùng Tần Phi đối chiến kia xấu hổ và giận dữ dị thường, thực hận không thể một kiếm đâm thủng người Tần Phi. Chẳng qua là đành chịu vì chênh lệch quá lớn, vô luận hắn cố gắng như thế nào, cũng vô pháp chạm vào Tần Phi cho dù là một góc áo.

Tựa hồ là đùa giỡn đủ rồi, Tần Phi rút cục xuất thủ, hần cũng không sử dụng binh khí, chỉ là hai tay nắm lại, giữa hai chưởng bài xuất một đạo phong nhận, hai tay hướng xuống lập tức ấn một cái, phong nhận kia liền dán chặt trên mặt đất hướng về phía đối phương thổi quét tới. Nơi nào bị phong nhận quét qua thì đa hoa cương lát trên chỗ đó liền bị lột bỏ đi một tầng, đến khi phong nhận cuốn tới trước mặt tên đệ tử kia, giữa không trung đã toàn là đá vụn đầy trời.

Phong nhận tại dưới chân đối phương đột nhiên nổ mạnh, tạo thành dưới chân người đó một cái hố cực lớn, đối phương tự nhiên cũng bị vụ nổ này mà chân bay lên giữa không trung, lại thấy Tần Phi đột nhiên rung hai cánh bay lên, nhưng mà lần này cũng không có thông dong như lúc này, mà giống như một tia chớp nhắm về phía đối thủ đang ở giữa không trung.

Bắt lấy một tay của đối thủ, Tần Phi mỉm cười nói một câu : "Đa tạ, Trương sư đệ!" Dứt lời, mới chậm rãi hạ xuống, đem đệ tử họ Trương kia ổn định đặt trên mặt đất.

Cử động lần này tuy rằng đồng dạng là mang tính đùa bỡn, nhưng lại cũng phù hợp với yêu cầu của Mạc Tuân điểm đến là dừng, giờ phút này cho dù là đệ tử ngoại ngữ đường đến xem nào nhiệt cũng biết, Tần Phi thắng được dễ như trở bàn tay, đệ tử họ Trương tự nhiên cũng không nói cái gì, chỉ là cảm giác được có chút bị làm nhục, ngay cả lễ nghĩa cơ bản cũng không thêm dè ý, sau khi hạ xuống đất liền hăm hực nhảy khỏi sân đấu.

Trong tiếng vỗ tay rần rần, Tần Phi lẳng lẳng nhảy xuống dưới đài, trước khi hạ xuống, giữa không trung hơi có chút ý tứ khiêu chiến liếc mắt nhìn Trác Tri Viễn một cái, bằng tu tri của hần, tự nhiên có thể nhìn ra Trác Tri Viễn bất quá chỉ có cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, hần vừa rồi hành động như vậy, chủ yếu là môn làm cho Trác Tri Viễn giật mình một phen.

Trác Tri Viễn đối với sự khiêu khích của Tần Phi cũng không quan tâm, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không có, điều này nhiều ít làm cho Tần Phi có chút bất mãn, bất quá giờ phút này cũng vô pháp nói gì, chỉ là trong lòng thầm tính toán : câu trời để cho ta cùng Trác Tri Viễn đấu với nhau, cho dù hần là đệ tử đích truyền, ta cũng sẽ cho hần nếm mùi lợi hại của ta!

Trần Anh vừa thấy Tần Phi hạ xuống đất, liền lập tức chạy đến, đưa tới một chiếc hương khăn, Tần Phi cũng rất đắc ý đón lấy, xoa xoa mồ hôi trên trán. Cử động này tự nhiên là làm cho không ít nữ đệ tử ăn dấm chua, Trần Anh trong khoảng thời gian ngắn này nổi bật vô cùng.

Tiếp qua không bao lâu, liền đến phiên Trác Tri Viễn lên sân đấu, Trần Nhất Tân nhỏ giọng nói với Trác Tri Viễn một câu : "Người nhất định phải thắng, đừng để mất mặt người Trần gia thôn chúng ta!"

Trác Tri Viễn quay mặt cười cười, tỏ vẻ đã hiểu, chậm rãi đi lên trên đài.

Tên đệ tử tầng thứ ba kia sớm đã tung người nhảy lên chừng hơn một trượng, rồi sau đó từ không trung giã ra song chưởng, giống như một con chim đại bàng, thân nhiên dừng ở trung tâm đàn tế, cũng không lộ vẻ khoe khoang thái quá, nhưng cũng coi như tiêu sái.

Bởi vì Trác Tri Viễn dù gì cũng là đệ tử đích truyền của chưởng môn, mặc dù mọi người cũng biết hần bất quá mới tu luyện được ba tháng, nhưng cũng đối với việc Trác Tri Viễn xuất trận ôm một tia chờ mong. Tuy nhiên thật không ngờ, Trác Tri Viễn xuất trận thật sự là quá mức tầm thường, mặc cho đối thủ dụng một chiêu tương đương với đại bàng tung cánh bay lên sân, nhưng hần lại chỉ là hai tay không, từng bước một chậm rãi lên sân. Khi đi tới cạnh sân đấu, lại có thể ngay cả nhảy cũng không, mà là đem hai tay vịn vào cạnh sân, tựa như là leo lên sân đấu vậy.

Phương thức xuất trận vụng về như vậy, thật sự là ra ngoài ra ngoài dự liệu của mọi người, mọi người ồn ào bắt đầu hoài nghi, Trác Tri Viễn gọi là tuyệt đỉnh thiên tài này, ba tháng từ khi ra khỏi thập vạn thâm uyên, có phải hay không là chỉ ăn với chơi chứ không hề tu luyện.

Tuy rằng tuổi của Trác Tri Viễn so với đối thủ nhỏ hơn rất nhiều, nhưng do hần mang thân phận là đệ tử đích truyền, nên đối thủ cũng phải ôm quyền nói : "Trác sư huynh, thỉnh hạ thủ lưu tình."

Trác Tri Viễn cũng chấp tay : "Không cần phải khách khí." Dứt lời, liền khoanh tay đứng, dù cho đối phương bày ra các thủ thức mờ đầu thường thấy, thế nhưng hần vẫn thờ ơ.

Tên đệ tử kia chứng kiến thấy biểu hiện của Trác Tri Viễn, thầm nói người thực nghĩ đến người là đệ tử đích truyền thì ta cũng không dám đánh người sao? Ta nếu thật là đánh không lại người cũng không sao, nhưng mà người bất quá mới là cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, cho dù người là siêu cấp thiên tài thứ hai như Thăng Nghĩa tôn giả, chung quy cũng mới tu luyện được ba tháng, chẳng lẽ ta tu luyện hơn ba mươi năm, ngay cả đối thủ như vậy cũng đánh không lại sao?

"Trác sư huynh, mời!" Tên đệ tử kia nói xong, trường kiếm trong tay vẩy ra, tay trái bấm kiếm quyết, tại trên thân kiếm thoáng động, thanh trường kiếm kia nguyên bản nhìn qua bình thường, đột nhiên biến thành đỏ như máu, trên thân kiếm giống như có hỏa diễm dấy lên hùng hực, lại giống như huyết kiếm đã giết qua ngàn người, thẳng hướng đâm về Trác Tri Viễn.

Tuy rằng đệ tử này bất quá là cảnh giới tầng thứ ba tị thức trung hậu kỳ, nhưng dù sao cũng đã tu luyện pháp thuật trên ba mươi năm, một chiêu này phát ra, uy thế của nó ngay cả rất nhiều đệ tử tầng thứ tư thiết thức nhìn thấy cũng hơi hơi kinh hãi, tự nghĩ nếu như không nhờ vào sự trợ giúp của miệng phun chân ngôn, còn chưa hần giống như người này thi triển ra được pháp thuật như thế.

Nhưng mà Trác Tri Viễn chứng kiến công kích của đối phương, lại không chút hoang mang, hai chân xoay ra, chặt chẽ đứng tại chỗ, eo khẽ vặn, tay phải một quyền lập tức đánh ra, nhìn qua tựa hồ là chuẩn bị dụng quả đấm của mình cùng trường kiếm của đối phương đối kháng.

Một chiêu này xuất ra, dưới sân nhất thời bị hù dọa kinh hô lên, cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy được Trác Tri Viễn đây là đang muốn chết, trừ phi luyện tới cảnh giới tầng thứ năm thân thức viên mãn, nếu không lại có người nào dám như vậy dùng một quyền đón đỡ một kiếm uy thế mạnh mẽ của

người đệ tử kia?

Ngay cả đệ tử đâm kiếm này cũng là kinh hãi, dù sao chỉ là tỷ thí trong môn điểm đến là dừng. Trác Tri Viễn không biết trời cao đất rộng lại có thể dùng quyền đầu cứng đối chiến với một kiếm của mình, mình nếu là thực sự đã thương hấn, còn không biết nên giao phó với chương môn như thế nào.

Trong lúc cấp thiết, thu kiếm dĩ nhiên đã không kịp, nếu lúc này mạnh mẽ thu lại, lực cản trả chỉ sợ sẽ làm bị thương chính mình. Tên đệ tử kia cũng chỉ có thể hô to một tiếng: "Trác sư huynh, mau mau tránh ra!" Dưới đài một mảnh xôn xao, ở nơi này tỷ thí, lại có thể kêu đối phương né tránh.

Chẳng qua là Trác Tri Viễn lại giống như không nghe thấy, quyền phong theo nắm tay tiến lên, rồi đột nhiên nhanh mạnh hơn, chân khí rót đầy cánh tay phải, một quyền gọn gàng đập vào trên mũi kiếm của tên đệ tử kia...

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Luận Võ Đại Hội! (3)

Dưới sân vốn là một mảnh tiếng động kinh hô, theo một quyền này của Trác Tri Viễn cùng mũi kiếm của đối thủ hoàn toàn giao nhau, dưới sân tiếng kinh hô lập tức phóng đại lên, sau đó nhanh chóng đồng loạt biến mất...

Lúc ban đầu mọi người nhất định đều là nghĩ đến Trác Tri Viễn thuần túy là cái gì cũng không hiểu, còn tưởng rằng hấn tại trong thập vạn thâm uyên cùng yêu thú đánh nhau, chỉ hoàn toàn là dựa vào vũ lực. Mà đối thủ của hấn hiển nhiên vừa lên đã sử dụng pháp thuật quán chú trên kiếm chiêu, chân khí phối hợp với pháp thuật, cho dù nói có thể trực tiếp đem Trác Tri Viễn giết chết cũng có thể.

Nhưng mà, khi một quyền này cùng mũi kiếm của người kia chạm nhau, mọi người mới mọi người mới từ bên trong cảm giác tiếc hận và cảm khái, biến thành triệt để cảm khái!

Không phải cảm khái kiếm chiêu sắc bén của tên đệ tử năm mươi tuổi kia, cũng không phải cảm khái Trác Tri Viễn không tiếc bản thân lấy trứng chọi đá, mà là cảm khái Trác Tri Viễn kiêu ngạo nhưng có vốn dĩ kiêu ngạo!

Một quyền này, trùng điệp nện ở trên mũi kiếm đối thủ, vừa chạm vào đã phân ra, hữu quyền của Trác Tri Viễn chẳng những một chút vết thương cũng không có, còn đệ tử hơn năm mươi tuổi kia thì trực tiếp bị đánh bay ngược ra ngoài, trực tiếp rơi xuống trên mặt đất ngoài đàn tể, làm nổi lên một trận bụi đất mù mịt..

Mà Trác Tri Viễn vẫn đứng ngạo nghễ tại trên đài, nhìn về nơi người nọ bay xuống, chậm rãi đem nắm tay rút trở về, mặt không chút thay đổi hướng về phía các trưởng lão đang ngây ngốc đến quên cả tuyên bố kết quả hành lễ, sau đó mới từ từ đi xuống. Tư thế, đồng dạng như lúc hấn lên sân đấu.

Thế nhưng lần này lại không còn có người nào giễu cợt hấn nữa, toàn bộ môn nhân Thủy Giáo kể cả các trưởng lão đều bị một chiêu trọng quyền này của Trác Tri Viễn dọa cho sợ đến ngây người!

Không có bất kỳ kỹ xảo nào, hoàn toàn bằng vào chân khí hùng hậu của bản thân, triệt để ngăn chặn huyết kiếm của đối phương, mà làm kẻ khác khiếp sợ nhất chính là đối phương căn bản ngay cả một chút lực hoàn thủ cũng không có.

Sau khi Trác Tri Viễn đi xuống, người đệ tử bị Trác Tri Viễn một chiêu đánh bay kia lúc này mới khó khăn từ trên mặt đất bò lên, khí huyết cả người đều bị một quyền vừa rồi của Trác Tri Viễn chấn đến nhộn nhạo, hơi thở triệt để rối loạn, nếu như nói giờ phút này còn có người cảm thấy Trác Tri Viễn chỉ bất quá là dựa theo quy tắc luận võ mà chiến thắng người đệ tử này, nếu quả thật là chính diện nghênh địch, đánh nhau sinh tử, đối phương không quân bị Trác Tri Viễn đánh ra rất xa, đều có thể một lần nữa phi thân trở về tái chiến, nhưng người đệ tử này mới thật sự rõ ràng cảm nhận được, nếu Trác Tri Viễn muốn hạ sát thủ, chỉ cần lúc nắm tay chạm vào mũi kiếm, thoáng đem chân khí phát ra, liền có thể làm cho mình huyết tủy đường trường, không còn sức lực đứng lên nữa.

Nỗ lực điều chỉnh khí huyết đang rối loạn trong cơ thể, người đệ tử này hiểu rõ, bản thân chỉ sợ ít nhất phải trở về tu dưỡng mấy ngày, mới có thể hoàn toàn khôi phục, đối với thực lực của Trác Tri Viễn cũng là tâm phục khẩu phục.

Nhìn thấy Trác Tri Viễn sau khi đi xuống, hướng về phía mình nhìn thoáng qua, trong mắt thậm chí cả một tia khinh miệt cũng không có, tên đệ tử kia cũng là thật lòng khâm phục hướng về phía Trác Tri Viễn miễn cưỡng ôm quyền: "Đa tạ Trác sư huynh hạ thủ lưu tình." Dứt lời, cảm giác khí huyết của mình vừa mới kìm nén xuống được lại bắt đầu sôi lên, khoe miệng cũng trào ra vài tia máu tươi, thân thể run rẩy, rốt cục lần thứ hai té xuống.

Mãi đến đây, mọi người mới tỉnh ngộ, Trác Tri Viễn tuyệt đối không phải thắng nhờ bởi quy tắc luận võ, mà là một quyền này, chẳng những uy thế dọa người, hơn nữa còn tổn thương đến nội phủ của đối thủ, và lại, tựa hồ Trác Tri Viễn còn chưa dùng toàn lực, mà đã triệt triệt để để giành chiến thắng toàn diện.

Tần Phi chứng kiến, cũng là biến sắc, coi như là chính bản thân hắn, cũng vô pháp làm được chi dưới một chiêu đem tên đệ tử tầng thứ ba tị thức trung hậu kỳ kia đánh cho không còn lực hoàn thủ, nhưng mà Trác Tri Viễn... tên gia hỏa này còn là người hay sao? Một kiếm sắc bén vừa rồi, lại có thể đối với thân thể của hắn không chút ảnh hưởng nào? Cuộc bộ vững vàng phẳng phát như chưa từng có cùng người ta giao thủ qua!

Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Gia hỏa này nhất định là kiên trì chống đỡ, hắn nhất định là muốn mượn trận chiến này dương oai, khiến cho những đối thủ kế tiếp của hắn sinh lòng sợ hãi, do đó có thêm cơ hội lọt vào vòng trong! Nhất định là như vậy! --- Tần Phi không thể nào tin tưởng được, cũng chỉ có thể đối với chính mình giải thích như vậy, chẳng qua là, chính hắn đến tột cùng có tin tưởng lý giải của mình hay không thì cũng không cách nào biết được.

"Trác Tri Viễn, người gạt được người khác, nhưng không lừa được ta đâu! Người cho là một chiêu này của người có thể hù sợ ta sao? Người không gặp phải ta thì tốt, nếu không may gặp phải ta, ta nhất định sẽ để cho người biết, cái gì mới gọi là thiên tài chân chính! Thập vạn thâm uyên! Hừ! Thật sự là giỏi lắm sao?" Tần Phi âm thầm tự nói với chính mình, trong mắt lại bắn ra hai tia oán độc về phía Trác Tri Viễn, bảy năm trước, chính mình thiếu chút nữa đã chết ở trong tay Trác Tri Viễn, hận ý này luôn luôn canh cánh trong lòng Tần Phi cho đến hôm nay.

Trần Anh cũng nhìn đến phát ngốc, nàng ta cũng là mang thân phận đệ tử hậu son, như thế nào không biết uy lực một quyền này của Trác Tri Viễn đến tột cùng kinh khủng đến cỡ nào? Hơn nữa, cái loại khí thuần dương này, nếu như vạn nhất bất hạnh đánh phải nữ đệ tử thì có thể chiếm được tiện nghi phi thường lớn. Trong miệng không khỏi lầm bầm nói : "Hắn hiện tại đã mạnh mẽ đến như thế sao? Chẳng lẽ... Ta... Năm đó..."

Nghe được Trần Anh thì thảo Tần Phi nhất thời vô cùng giận dữ, ngoảnh mặt nói một câu : "Hừ! Hắn rất mạnh sao? Người cho là hắn so với ta mạnh hơn sao?"

Trần Anh tức thì phục hồi tinh thần lại, lập tức trên mặt hiện lên vẻ tươi cười lấy lòng : Tần sư đệ, ta không phải có ý này... Trác... tên tiểu tử kia đích xác rất mạnh, nhưng mà nếu so với Tần sư đệ người, thì vẫn còn kém nhiều lắm. Nếu để cho người chiến đấu với hắn, nhất định có thể trong vòng một chiêu đưa hắn đánh thành như tên đệ tử kia!"

Nghe được câu này, Tần Phi tựa hồ mới thoáng thả lỏng ra một chút, chỉ là một trên khuôn mặt tuấn lãng của mình, vẫn lộ ra vài phần dữ tợn, ánh mắt nhìn Trần Anh, trong lòng đối với Trần Anh cũng là cực kỳ khinh thường.

Rất nhanh liền đến lượt Dịch Đông Lai lên sân đấu, hắn và đối thủ thi đấu cũng không có gì để nói, trong vòng mấy chiêu, Dịch Đông Lai liền đem đối thủ một cước đá xuống sân, rất là khiêu khích hướng về phía Trác Tri Viễn nhìn thoáng qua, lúc này mới đi xuống.

Số thứ tự của Trần Nhất Tân tương đối trễ, buổi sáng căn bản không sắp xếp được đến lượt hắn luận võ, đến buổi trưa Trần Nhất Tân sau khi lên đài, đối thủ của hắn liền trực tiếp vái hắn một cái, sau đó nói một câu : "Trận này ta nhận thua, Trần sư huynh tu tri cao hơn ta nhiều lắm. Nhưng là luận võ cũng là như học tập và tu luyện, vì thế ta hy vọng Trần sư huynh có thể không hoàn thủ tiếp ta ba chiêu, để cho ta được kiến thức một lần cao chiêu của Trần sư huynh. Ba chiêu vừa hết, ta tự động sẽ xuống sân đấu.

Trần Nhất Tân cũng không có cùng hắn nói nhảm nhiều, trực tiếp gật gật đầu đáp ứng, tên đệ tử kia hai tay rung lên, lấy ra một đôi ngô câu, không nói hai lời trực tiếp đánh tới, chính là cũng như lời hắn nói, hắn cùng Trần Nhất Tân chênh lệch quá xa, không phải hắn nói rõ trước mình muốn lĩnh giáo ba chiêu, để Trần Nhất Tân hoàn thủ, tuyệt đối cũng có thể trong vòng một chiêu đem hắn đánh ly khai khỏi phạm vi đàn tề.

Ngày đầu tiên buổi luận võ kết thúc, ngoại trừ Trác Tri Viễn thì các trận đấu khác cũng không có quá nhiều bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Luận Võ Đại Hội! (4)

Ngày thứ hai, số người tụ tập trước đàn tề cũng không có vì thi đấu đào thải đi một nửa số người mà giảm bớt, ngược lại là tựa hồ còn nhiều hơn ngày đầu tiên một chút.

Trong số này còn có một bộ phận môn nhân tạp dịch ngày hôm qua bỏ lỡ trận chiến của Trác Tri Viễn thêm vào, bọn họ nguyên bản đối với luận võ đại hội này cũng không phải đặc biệt chú ý, nói thẳng ra cùng với bọn họ không có quan hệ. Nhưng là bởi vì nghe nói Trác Tri Viễn ban đầu là có cùng thân phận như bọn họ, sau khi từ trong thập vạn thâm uyên đi ra thì hiện tại mạnh mẽ không thể tưởng nổi, khiến họ không khỏi sản sinh lòng ủng hộ cho hắn. Dù cho Trác Tri Viễn nguyên vốn là từ đệ tử ngoại môn bởi vì phạm sai lầm nên bị giáng xuống là đồng tử quét đường, nhưng nhờ loại thân phận này mà đã khiến cho Trác Tri Viễn được thêm rất nhiều người ủng hộ, bọn họ đều hy vọng có thể chứng kiến Trác Tri Viễn biểu diễn.

"Luận võ hôm qua, chúng đệ tử giáo ta biểu hiện đều cũng không tệ lắm, cho dù rút thăm gặp phải đối thủ không thể địch lại, cũng vẫn bảo trì tinh thần lãnh giáo cùng học tập, hy vọng hôm nay mọi người cũng vẫn phát huy tinh thần này."

Phía trên đàn tể, đại trưởng lão hiện giờ Mai Thần tôn giả Lô Vô Ngân chậm rãi mở miệng nói.

Hôm nay không có nói nhiều như ngày hôm qua, chỉ là đơn giản tổng kết lại tình hình chiến đấu hôm qua, rồi sau đó tuyên dương, đưa ra tên của một số đệ tử, trong số này có Trác Tri Viễn ở bên trong, điều này tự nhiên là khiến cho nhân khí (tiếng tăm) của Trác Tri Viễn cao thêm vài phần. Thậm chí còn không ít đồng tử cùng tập dịch của ngoại ngũ đường, vừa nghe đến tên Trác Tri Viễn, liền đã sôi nổi hẳn lên, có vẻ một đám người này so với Trác Tri Viễn còn muốn hưng phấn hơn.

Cuối cùng, đại Lô Vô Ngân trưởng lão chỉ chỉ quyền chương môn lục trưởng lão Mạc Tuân, nói : " Xin mời quyền chương môn Mạc tiên sinh tiếp tục chủ trì quá trình rút thăm."

Mạc Tuân càng là không có nhiều lời, trên mặt tí xiu diễn cảm đều không có, đem ống thẻ chuẩn bị trước, để cho các đệ tử vẫn dựa theo thân phận của mình trật tự đi lên rút thăm.

Trác Tri Viễn vẫn xếp là người thứ ba, lần này, hắn rút được thẻ có số cùng với thứ tự hắn lên sân đấu rút thăm, chính là thẻ giáp số ba, Mạc Tuân vừa tuyên bố, dưới đài liền có rất nhiều đệ tử bắt đầu nghị luận sôi nổi, cũng không biết hôm nay sẽ là ai xui xẻo rút phải chiếc thẻ làm đối thủ của Trác Tri Viễn, nhưng mà chung quy mà nói, ngoại trừ vài vị đệ tử của trưởng lão, chủ yếu tất cả mọi người đối với Trác Tri Viễn đều sản sinh lòng kính sợ

Chứng kiến mọi người nghị luận sôi nổi, hơn nữa giống như có lẽ đã bắt đầu hiển lộ ra sự kiêng kỵ đối với Trác Tri Viễn, Tần Phi lại là cười lạnh một tiếng, trong lòng càng thêm chắc chắn, biểu hiện hôm qua của Trác Tri Viễn chính là vì hiệu quả ngày hôm nay, làm cho đại đa số đệ tử đối với hắn sinh ra cảm giác sợ hãi, do đó khiến cho thực lực chân thực của hắn có thể không bị nhanh chóng bộc lộ ra. Mà ở trong lòng Tần Phi, giống như có lẽ đã có tình hay cố ý đem thực lực của Trác Tri Viễn hạ xuống thấp hơn mình một cấp bậc.

Một trong hai người rút được thẻ số hai, cũng tính là người quen của Trác Tri Viễn, đó chính là người đệ tử mà ngày ấy Trác Tri Viễn mới vừa đi ra khỏi tháp vận thâm uyên gặp được đầu tiên, Mạnh Vân Cao. Nguyên vốn Mạnh Vân Cao có tâm tư muốn kết giao với Trác Tri Viễn, ngày hôm qua sau khi chứng kiến Trác Tri Viễn bạo phát ra thực lực khủng bố như vậy, càng là đối với sự lựa chọn của bản thân vui sướng không thôi, đoạn thời gian ở hậu sơn nghe được tin đồn về Trác Tri Viễn, tựa hồ cũng bị hắn ném đi.

Mấy ngày trước, đệ tử hậu sơn nghe đồn được không ít tin tức, vô luận là đại trưởng lão đi hải ngoại tiên sơn tìm kiếm đột phá, hay Mạc Tuân hiện tại là quyền chương môn, đối với Trác Tri Viễn tựa hồ có thành kiến rất sâu, làm cho Mạnh Vân Cao cũng có chút lo lắng, mình nếu là cùng Trác Tri Viễn thân cận quá, có phải hay không sẽ xảy ra vấn đề gì. Nhưng là hôm qua sau khi chứng kiến biểu hiện của Trác Tri Viễn, những lo lắng này đều đã bị vứt lên chín tầng mây, tại trong Thanh Nguyên Sơn tu trì và thực lực là mục tiêu theo đuổi lớn nhất, chẳng sợ có nhiều người chứng mất một người, đến cuối cùng cũng đều sẽ hóa thành mây bay. Thực lực vì tôn, lời này cũng không phải là lời hột nói như vậy, mà ở trong Thanh Nguyên Sơn, thực lực cũng chỉ có một loại đó chính là tu trì cùng vũ lực của một tu chân giả.

Cho nên khi rút thăm còn chưa kết thúc, Mạnh Vân Cao liền tại trước mắt bao người, đi tới bên người Trác Tri Viễn, ngay cả đối thủ của mình sẽ là ai cũng không quan tâm, theo hần nghĩ, bản thân cho dù vận khí tốt thì cũng nhiều nhất là vượt qua được mấy vòng, về phần danh sách năm người cuối cùng kia, hắn cũng không hề nghĩ tới. Mà Trác Tri Viễn lại có nhiều khả năng, nếu như có thể cùng Trác Tri Viễn quan hệ thật tốt, ít nhất khi Trác Tri Viễn chọn lựa bang thủ (người giúp đỡ), có thể sẽ chọn đem mình xuống núi cùng.

"Trác sư huynh, nhiều ngày không gặp vẫn khỏe chứ?" Mạnh Vân Cao làm trò trước mặt nhiều người như vậy, đương nhiên sẽ không ngốc đi kêu Trác Tri Viễn là sư đệ, chỉ bất quá khi hắn kêu tiếng sư huynh này, lại hướng hắn cười nháy nháy mắt vài cái.

Trác Tri Viễn cũng hiểu rõ, trả lễ nói : "Ta mọi chuyện đều tốt, cảm ơn đã quan tâm."

"Trác sư huynh trận chiến hôm qua có chút hoa lệ a, luận võ đại hội hôm qua sau khi chấm dứt, ta liền muốn tìm Trác sư huynh ôn chuyện, bất quá biết được Trác sư huynh đi tinh tu, không dám quấy rầy. Bất quá Trác sư huynh cũng không thể tưởng được, hôm qua ở hậu sơn giống như bị rung chuyển, nghĩ đến huynh mới nhập tu chân tu luyện chân quyết không lâu, nhưng thực lực lại khủng bố dị thường, đối với Trác sư huynh không còn ai dám khinh thường huynh nữa. Trong môn không ít sư tỷ sư muội đối với Trác sư huynh cũng là rất coi trọng..." Trong lời này ý tứ lấy lòng của hắn quá rõ ràng, bất quá Trác Tri Viễn đối với Mạnh Vân Cao thủy chung cũng có một chút cảm tình, liền cũng gật gật đầu thừa nhận.

"Mạnh sư... A đệ khen thật rồi, ta bất quá là muốn chấm dứt thi đấu nhanh chóng để không chậm trễ đi quan sát tuyệt học của những vị sư huynh đệ khác. Vừa rồi tựa hồ nhìn thấy Mạnh sư đệ rút được thẻ át số hai, cũng sắp phải lên sân đấu rồi phải không?"

Mạnh Vân Cao ha ha cười : "Ta đây bản lĩnh tầm thường, cũng bất quá tham gia cho vui với tinh thần cạo sát học hỏi đối thủ là chính. Không bằng Trác sư huynh đây, năm người cuối cùng kia, chỉ sợ vị trí một tron năm người đó sẽ không thoát khỏi tầm tay của sư huynh. Nếu như Trác sư huynh cuối cùng quả nhiên được như ý nguyện, ta cũng nguyện ý ở dưới trướng của Trác sư huynh, xuống núi giúp cho Đại Dận hoàng triều dẹp loạn!"

Trác Tri Viễn vừa nghe xong liền minh bạch ý tứ của Mạnh Vân Cao, vì thế cũng chỉ là khiêm tốn nói một câu : " Nếu như ta thật sự có cơ hội xuống núi, tất nhiên sẽ mời Mạnh sư đệ tương trợ, mong rằng Mạnh sư đệ đến lúc đó sẽ không từ chối, chỉ là không nên nói đến cái gì dưới trướng hay không dưới trướng."

Mạnh Vân Cao thấy mục đích đã đạt được, liền cũng cười vài tiếng, lại nói chuyện tào lao vài câu, nhìn thấy rút thăm đã hoàn thành, hai người rút được thẻ số một cũng đã sớm xoay người lên sân đấu, liền cũng chấp tay cáo từ mà đi.

Trác Tri Viễn lúc này mới lúc này mới đem toàn bộ lực chú ý đặt ở phía trên đàn tể, trong lòng cũng không vì nói chuyện với Mạnh Vân Cao mà quên đi đối thủ của mình - lần này, lại là một nữ đệ tử, nhìn tuổi so với chính mình nhỏ hơn một chút lớn lên chắc chắn sẽ rất xinh đẹp. Trác Tri Viễn tuy rằng cũng không có tâm tư thương hương tiếc ngọc, nhưng lại cũng không thể không cân nhắc, rốt cuộc phải như thế nào để tốc thắng, nhưng tuyệt không thể như

trận trước, trực tiếp một quyền đem đối thủ đánh bay khỏi sân đấu

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nguyệt Tiểu Sai!

Tuy nói ở luận võ đại hội không phân biệt giới tính, tu chân giả chiến đấu vốn cũng không tồn tại vấn đề phân biệt giới tính, nhưng mà đối thủ là một nữ đệ tử, Trác Tri Viễn cũng không muốn làm cho đối phương quá mức khó coi. Đặc biệt nhìn qua đối phương, so với chính mình còn nhỏ tuổi hơn, có thể với niên kỷ như vậy tiến hậu sơn cũng coi như có bản lĩnh không tầm thường.

Khi Trác Tri Viễn đang suy nghĩ, trận đấu thứ nhất đã phân ra thắng bại, sau khi Mạc Tuấn tuyên bố kết quả, Mạnh Vân Cao cũng liền tung người nhảy lên sân.

Mạnh Vân Cao cùng đối thủ của hắn cân tài cân sức, hai người giằng co rất lâu mới có thể phân ra thắng bại. Mạnh Vân Cao mạo hiểm áp sát đối thủ, lấy bả vai của mình thúc vào xương sườn của đối thủ, đem đối phương đẩy khỏi sân mới thắng được. Chiến thắng này xem ra cũng có chút may mắn.

"Mạnh Vân Cao thắng! Thẻ giáp số ba Trác Tri Viễn, thẻ át số ba Nguyệt Tiểu Sai!" Mạc Tuấn tại trên đài mặt vẫn không chút thay đổi, chiến đấu trong sân giống như cùng hắn không có quan hệ.

"Nguyên lai nàng ta tên là Nguyệt Tiểu Sai!" Trác Tri Viễn âm thầm ghi nhớ, lập tức liền nhìn thấy Nguyệt Tiểu Sai một thân màu vàng hơi đỏ, chiếc eo nhỏ nhắn hơi vắn, xoay người nhảy lên sân, mới vừa lên liền rút ra song cổ kiếm (còn gọi là uyên ương kiếm) giắt ở bên hông, so với những thanh kiếm bình thường thì ngắn và mỏng hơn một chút, một thanh là màu vàng, thanh còn lại là màu trắng. Hai tay hai kiếm, đứng ở trên sân, nhìn về Trác Tri Viễn ngày hôm qua đại xuất danh tiếng, quả nhiên là hiền ngang vô cùng.

Trác Tri Viễn như cũ vẫn là tư thế cất bước chậm chạp như ông già đi lên đài, người khác có lẽ không rõ ràng lắm loại tư thế đi này của Trác Tri Viễn, nhưng mà Trần Nhất Tân cùng Trần Anh vừa nhìn liền có thể hiểu được, cái này căn bản là tư thế đi đường trước đây của Trần lão đầu. Là người thân duy nhất nuôi nấng Trác Tri Viễn sáu năm, sinh hoạt trong cuộc sống của Trần lão đầu nhiều thứ đã khắc sâu và ảnh hưởng tới Trác Tri Viễn.

Sau khi lên đài, Trác Tri Viễn nhìn nhìn người nữ đệ tử tên là Nguyệt Tiểu Sai ở trước mặt, đối với bối cảnh thân phận của nàng hoàn toàn không biết gì cả, duy nhất biết đến, đó là Trác Tri Viễn có thể nhìn ra tu tri Nguyệt Tiểu Sai đại khái so với chính mình cao hơn, tựa hồ vừa mới tiến nhập vào cảnh giới tầng thứ tư thiết thức, nhưng mà chân khí ẩn chứa trong cơ thể so với Trác Tri Viễn thì kém hơn không biết bao nhiêu.

Đó cũng không phải nói chân khí Nguyệt Tiểu Sai không đủ, mà là nàng dù sao cũng là nữ hài tử, hơn nữa tên quái vật Trác Tri Viễn này chân khí vượt xa tu tri cũng là rất hiếm thấy. Đừng nói là Nguyệt Tiểu Sai là một nữ hài tử, ngay cả Trần Nhất Tân, nếu đơn thuần so đấu chân khí, sợ rằng cũng phải kém Trác Tri Viễn một bậc.

Nhìn bề ngoài, Nguyệt Tiểu Sai đích xác đáng yêu động lòng người, tuổi tác ước chừng mười ba mười bốn tuổi, so với Trác Tri Viễn nhỏ hơn hai ba tuổi, nhưng mà trên người đã có một khí chất hiền ngang mạnh mẽ làm cho người ta phải kinh ngạc. Trận đấu này của Trác Tri Viễn được rất nhiều người chú ý, không chỉ vì có Trác Tri Viễn thi đấu mà còn vì đối thủ của Trác Tri Viễn là một nữ đệ tử.

Một người là một tên quái vật có thể bằng chân khí áp chế đối thủ, người còn lại là một tiểu cô nương khả ái nhìn qua còn có chút nhu nhược, rất nhiều người đều đang suy nghĩ, nhưng chủ yếu chính là đang có lòng thương hương tiếc ngọc, đối với tiểu cô nương khả ái như vậy mà nữ lòng xuống tay sao? Chỉ là Trác Tri Viễn tựa hồ không thể dựa theo lẽ thường mà phán đoán, trình độ gia hỏa này cùng một đầu man ngư (sức lực giống trâu) không có gì khác nhau, ai biết hần hần thể làm ra chuyện tình trâu ăn mẩu đon hay không?

Nguyệt Tiểu Sai tự nhiên phóng khoáng hướng về phía Trác Tri Viễn chấp tay nói: "Chào Trác sư huynh, ta tên là Nguyệt Tiểu Sai, sư phụ ta là đại trưởng lão, mới nhập môn được hai năm, mong Trác sư huynh hạ thủ lưu tình!"

Trác Tri Viễn cũng chấp tay nói: "Nguyệt sư muội khách khí rồi, tu tri của ngươi cao hơn ta." Nhưng trong lòng lại thầm nói, nguyên lai là tọa hạ đệ tử của đại trưởng lão, Mai Thân tôn giả Lâu Vô Ngân, đại khái là ở trong Thanh Nguyên Sơn cùng với đại trưởng lão trước kia và chương môn Đặng Thiệu Ngải là ba người có thực lực mạnh nhất. Đương nhiên, Trác Tri Viễn cũng không biết, thậm chí trong Thanh Nguyên Sơn người biết cũng không nhiều, còn có Mạc Tuấn, so với ba người này cũng không kém hơn.

Nguyệt Tiểu Sai lông mi khẽ nhú, hơi có chút tò mò cười hỏi: "Trác sư huynh hẳn là chỉ có cảnh giới tầng thứ hai nhị thức viên mãn đúng không? Như thế nào lại có thể nhìn ra tu tri của ra?"

Trong lòng Trác Tri Viễn hơi hơi do dự, tựa hồ cảm thấy lúc này không có tiện nói thật, nhưng đối mặt trước một tiểu cô nương ngây thơ, lại có chút không muốn giấu diếm.

"Hi hi, Trác sư huynh nếu không tiện nói vậy cũng quên đi, tất cả mọi người đều là đồng môn đệ tử, muốn biết tu tri của một người cũng không khó. Bất quá thật kỳ quái, ta nghe nói Trác sư huynh là thiên tài đệ tử thứ hai trong lịch sử mấy ngàn năm của giáo ta tay không hoàn toàn xuyên qua thập vạn thâm uyên, hơn nữa mới vừa ra khỏi được ba tháng. Ta cùng Trác sư huynh phải là chưa từng gặp qua, nhưng là vì cái gì khi ta vừa nhìn thấy Trác sư huynh lại có loại cảm giác rất kỳ quái, tựa hồ chúng ta đã sớm gặp qua trước đây?"

Nghe nói như thế, không riêng Trác Tri Viễn, cơ hồ toàn bộ người ở chỗ này đều sửng sốt, nhìn thế nào cũng không thể tưởng được Nguyệt Tiểu Sai thanh khiết thông minh trong sáng lại đối với Trác Tri Viễn nói ra những lời lẽ lấy lòng như thế, cho dù Trác Tri Viễn mang thân phận là đệ tử đích truyền của chương môn, nhưng cũng không đến mức thân truyền đệ tử của đại trưởng lão lại đi lấy lòng như thế chứ?

Ánh mắt của mọi người không khỏi đều đặt ở trên người Trác Tri Viễn, đều muốn nhìn xem gia hỏa này sẽ trả lời như thế nào.

Trác Tri Viễn chứng kiến Nguyệt Tiểu Sai đáng yêu nói như vậy, không khỏi cũng cười, nụ cười này cũng dị thường chân thành : "Ta cũng không phải là thiên tài gì, chẳng qua là dựa vào sự bền bỉ kiên trì của mình mà thôi. Cùng tiểu sư muội cũng chưa hề gặp qua, có thể là tiểu sư muội khi ở chân núi đã từng thấy qua người có diện mạo tương tự như ta. Nếu tiểu sư muội đã sẵn sàng, ta nghĩ chúng ta hay mau chóng luận võ, đừng để cho mấy vị sư huynh đệ khác chờ lâu."

Nguyệt Tiểu Sai gật đầu cười, trên gương mặt sáng lạn giống như ánh mặt trời tháng tư, làm cho ở ngoài sân không biết bao nhiêu đệ tử nhìn thấy có chút mê muội, cả đám đều trong lòng mơ màng : nếu như cuộc đời này có thể cùng Nguyệt sư muội tu thành đạo lý, cái gì thân tiên cũng đều không muốn làm!

"Hôm qua nhìn thấy Trác sư huynh một quyền đã đem vị sư huynh kia đánh bay, hôm nay Trác sư huynh đừng nên như vậy với ta nha, tiểu cô nương bị đánh bay ra ngoài rất khó coi." Nguyệt Tiểu Sai thề lưỡi, càng tô thêm vẻ xinh đẹp đáng yêu của nàng, làm cho người ta nhìn vô cùng thương yêu.

Trác Tri Viễn cũng gật gật đầu : "Àn, ta đáp ứng ngươi, không dùng chiêu ngày hôm qua. Bất quá quyền cước không có mắt, ta cũng không dám nói đến cuối cùng có thể hay không cho ngươi bay ra ngoài!"

Câu này mặc dù là lời nói thật, tuy nhiên lại khiến cho mọi người dưới đài không khỏi cười to một trận, ngay cả mấy vị trưởng lão ở bên trên, ngoại trừ Mạc Tuấn cũng đều là mỉm cười không thôi.

Nguyệt Tiểu Sai chu chu miệng, dậm chân một cái nói : "Thỉnh giáo Trác sư huynh!" Song kiếm kim ngân trong tay giao lại, phát ra một thanh âm ngân dài dễ nghe, nhưng mà trong lòng Trác Tri Viễn lại sinh ra vài phần cảnh giác, song kiếm cổ quái trong tay cô nàng này, ngay cả âm thanh va chạm cũng có thể làm cho chiến ý của đối phương suy giảm đi.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Không Chế Hỏa Kinh!

Hai tay liền ôm quyền, Trác Tri Viễn lui ra thật xa, hơi có chút khản trương nhìn Nguyệt Tiểu Sai, khiến cho ở dưới đài một mảnh xôn xao, không ít đệ tử đều đối với biểu hiện của Trác Tri Viễn rất là khó hiểu, lấy sức chiến đấu mà Trác Tri Viễn biểu hiện ra ngày hôm qua, hẳn bất kể như thế nào cũng không cần có biểu hiện thất thường như thế. Nhưng mà các trưởng lão ở bên trên, cùng với các đại đệ tử đời trước không thể tham gia luận võ đại hội đối với hành động này của Trác Tri Viễn đều là hơi hơi vuốt cằm.

Thế nhưng Nguyệt Tiểu Sai cũng không vì thế mà tỏ ra khinh thường, trực tiếp búi môi hướng về phía Trác Tri Viễn nói một câu : "Sư phụ gạt ta, Trác sư huynh liếc mắt một cái liền nhìn ra nhật nguyệt song kiếm của ta có sự cổ quái!" Dứt lời, chân nhỏ giẫm trên mặt đất, thân hình nhỏ xinh liền hướng về Trác Tri Viễn lao tới, đôi nhật nguyệt song kiếm trên tay phân bố thành một đạo kiếm vòng (lưỡi kiếm), giữa kiếm vòng không ngờ biến ảo ra một mặt trời một mặt trăng nhấp nhô lên xuống vô cùng quái dị, xem ra đây là chiêu số lợi hại nhất của cô nàng này dùng để đối phó với chính mình.

Trác Tri Viễn tự nhiên không dám lơ là, coi như hắn còn tính toán lấy chuyết phá xảo (lấy vụng về phá kỹ xảo) trực tiếp lấy năm tay oanh kích đối phương, giờ phút này chứng kiến kiếm vòng như vậy cũng là không dám xem thường nó, hắn nhìn ra được, trong kiếm vòng này giữa nhật nguyệt biến ảo, có che giấu bên trong một cỗ hấp lực âm kinh, thật giống như nơi sâu nhất trong biển rộng ngoài khơi nhìn như bình lặng, nhưng ẩn giấu ở dưới đó chính là những dòng nước xiết. Người đi thuyền nếu nghĩ nơi đó gió êm sóng lặng, làm chạy nhanh vào trong đó, tức khắc liền bị dòng chảy ngầm này cắn nuốt.

Thân thể nghiêng đi, Trác Tri Viễn vận khởi chân khí cả người, chân khí đi tới khuôn mặt, chia ra làm hai, liên tục không ngừng rót vào trong hai mắt. Rồi sau đó, chỉ thấy trong hai mắt Trác Tri Viễn đột nhiên chiếu hai đạo hồng mang, ở trước mặt một trái một phải nhắm về phía kiếm vòng do song kiếm trong tay Nguyệt Tiểu Sai tạo ra bắn đến.

Hai đạo hồng mang kia mang theo nhiệt độ cực cao, vừa mới tiếp xúc với kiếm võng, liền đâm thẳng nhập vào bên trong nhật nguyệt do kiếm võng huyền hóa thành, dưới đài mọi người mọi người chỉ cảm thấy trước mắt giống như có người đốt một viên pháo hoa thật lớn, làm cho hoa lửa đầy trời, trên không trung nổ vang liên tục, rồi sau đó lại chậm rãi rơi xuống, thật giống như một đóa hoa nở rộ nơi cuối chân trời.

"Thật đẹp quá!" Nguyệt Tiểu Sai phấn khích kêu lên một tiếng, chỉ là nếu nghĩ đến nàng chỉ lo nhìn pháo hoa trên bầu trời là hoàn toàn sai, đang lúc mọi người còn đang lo thưởng thức cảnh trí tuyệt vời trên trời, Nguyệt Tiểu Sai cũng đã đem ô nhật kiếm trong tay phải phi ra, đâm thẳng về ngực Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn cũng không có bị một tiếng quát to này của một tiếng này làm mê hoặc, nhưng mà rõ ràng nhìn thấy thanh ô nhật kiếm kia đã rời khỏi tay Nguyệt Tiểu Sai bay ra, thế nhưng hiển nhiên có thể bị thanh yêu nguyệt kiếm bên tay trái Nguyệt Tiểu Sai khống chế, hoàn toàn không phải là thật sự rời tay, thế nhưng hẳn lại vẫn đứng ở tại chỗ mà ngơ ngẩn không nhúc nhích.

Tình cảnh như thế, khiến cho các trưởng lão ở bên trên cùng các đệ tử đời trước đều là nhũn mảy không thôi, Trác Tri Viễn vừa rồi sử dụng 【tam hóa cực nguyên kinh】đã thuyết minh Trác Tri Viễn giờ phút này tu tri có thể đã đạt tới trạng thái cực hạn, hoàn mỹ tuyệt đối vô cùng, chỉ là hiện tại Trác Tri Viễn biểu hiện ra hành động như vậy khiến cho người ta cảm thấy quá mức quý dị, cần bản cùng với Trác Tri Viễn vừa rồi là hai người khác nhau.

Ngay cả một số đệ tử vẫn còn đang chú ý Trác Tri Viễn cùng Nguyệt Tiểu Sai tranh đấu, cũng là âm thầm ngạc nhiên không thôi, thậm chí chẳng lẽ Trác Tri Viễn thật sự tình nguyện bại bởi Nguyệt Tiểu Sai đáng yêu này, không muốn hạ nặng tay sao?

Nhưng mà, đợi khi ô nhật kiếm cơ hồ sắp chạm vào ngực Trác Tri Viễn, mọi người lại chứng kiến đạo hồng mang kia trong mắt Trác Tri Viễn cũng là cực nhanh thu trở về, nhanh đến nỗi làm cho người ta cảm giác là hai đạo hồng mang kia bị chặt đứt, chỉ còn lại một nửa.

Mà ở trong hai tai Trác Tri Viễn, lại có thể cũng hiện ra hai đạo hồng mang, uốn khúc quanh quẩn hướng lên phía trước, cùng hồng mang trong hai mắt lần lượt đối chỗ cho nhau, rõ ràng là đã biến thành bốn dải lụa, bay bổng bao lấy ô nhật kiếm.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trác Tri Viễn vẫn đứng tại chỗ, thanh ô nhật kiếm kia tựa hồ sắp trúng vào mục tiêu liền quý dị dừng lại trước ngực hắn gần nửa thước, bị bốn đạo hồng mang bao lấy, mà nhìn về phía Nguyệt Tiểu Sai thì lại có vẻ đang cố hết sức dùng yêu nguyệt kiếm trong tay liễu mạng kéo về phía sau, xem ra tựa hồ ô nhật kiếm sắp bị mất đi quyền khống chế.

Vừa rồi Trác Tri Viễn sử dụng đứng ngây ngốc nhìn ô nhật kiếm bay đến, là bởi vì khi hắn sử dụng 【tam hóa cực nguyên kinh】, thì bỗng nhiên thông hiểu được một loại lĩnh ngộ rất kỳ lạ. Trước đây Trác Tri Viễn chỉ là đem 【tam hóa cực nguyên kinh】bằng chân khí bức ra bên ngoài cơ thể, sau đó hình thành nên giống như cột lửa bình thường công kích coi như là xong, chỉ là vừa rồi khi cùng kiếm võng trong tay Nguyệt Tiểu Sai chạm vào nhau, hắn chứng kiến pháo hoa đầy trời kia, lại đột nhiên cảm thấy được tựa hồ hóa kinh của 【tam hóa cực nguyên kinh】này sau khi rời khỏi thân thể của mình, cũng vẫn có thể khống chế nó được. Nói thí dụ như sử dụng trên bầu trời nổ bắn ra nhiều pháo hoa như vậy, cũng là bởi vì Trác Tri Viễn không muốn đã thương Nguyệt Tiểu Sai, mà đem hỏa kinh sau khi xuất thể tại thời điểm cuối cùng điều khiển hướng lên trên.

Từ lực trong kiếm võng của nhật nguyệt song kiếm đang giằng co với hỏa kinh bị Trác Tri Viễn kích phát, làm sau khi va chạm phát sinh xoay tròn kịch liệt, mới có thể hình thành thành cảnh ánh lửa văng khắp nơi như vậy. Nhưng mà Trác Tri Viễn cũng đồng thời cảm ngộ được, bản thân đối với khống chế hỏa kinh, tựa hồ còn có thể đề thăng lên nữa, Mặc Tuân cho hắn môn pháp thuật công pháp này, cũng không phải là một bí kíp đơn giản như bề ngoài, rất nhiều thứ mà cần bản thân phải tự đi lĩnh ngộ ra.

Vì thế, khi đã sớm có thể từ trong hai tai bức ra hỏa kinh, Trác Tri Viễn liền mạo hiểm thử một lần, thử gia tăng khống chế lên hỏa kinh, nguyên bản muốn chính là cho dù không thể làm được, cũng ít nhất có thể đem thanh ô nhật kiếm kia đánh bay, mình vô luận như thế nào cũng khó có khả năng bị thương, nhiều nhất là chặt vật một chút thôi.

Nhưng mà lại không nghĩ rằng chỉ một lần thử lại liền có thể thành công, bốn cái hỏa kinh quả nhiên giống như tơ lụa bình thường, trên không trung lấy đủ các tư thế vận vẹo kỳ quái quấn lấy, cuối cùng trở thành một cỗ lực đạo liên miên không đứt, cơ hồ muốn đem ô nhật kiếm trong tay Nguyệt Tiểu Sai đoạt xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng tuyệt đẹp trên đài, đệ tử trong môn tự nhiên là hoan hô không thôi, đặc biệt là những đồng tử và tạp dịch vốn là ủng hộ Trác Tri Viễn lại càng liều mạng trầm trồ khen ngợi. Thế nhưng cảnh tượng này trong mắt của các trưởng lão bên trên, lại là kinh ngạc vô cùng. Chính bọn họ, hoặc là trong số tọa hạ đệ tử của bọn họ, nhất định cũng giống như Trác Tri Viễn, thuộc tính chân quyết trong ngũ hành là hỏa tính, mà 【tam hóa cực nguyên kinh】cũng không tính là một môn pháp thuật công pháp cao cấp, rất nhiều người kỳ thật đều đã tu tập qua, chẳng qua là không ai ngờ rằng, 【tam hóa cực nguyên kinh】lại có thể giống như Trác Tri Viễn thi triển như vậy.

Cũng không phải nói những người khác không làm được điều này, mà là sẽ không ai lại đi thử khống chế cái loại lực đạo này, chỉ sợ ngay cả người sáng tạo ra công pháp này cũng không nghĩ ra hỏa kinh còn có thể khống chế như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chân Thực Quyền Uy!

Các trưởng lão không khỏi nhìn nhau, trong lòng âm thầm than khổ : Trác Tri Viễn này thật đúng là một thiên tài, có lối suy nghĩ cổ quái đến cực điểm, lại có thể đem 【 tam hóa cực nguyên kinh 】 tâm thường biến hóa ra đa dạng như vậy. Nhưng là bọn hắn không thể không thừa nhận, sau khi được trải qua Trác Tri Viễn cải tạo lại một chút, 【 tam hóa cực nguyên kinh 】 này uy lực đã được nhân lên gấp bội. Nếu theo cách nói trước đây, hóa kinh tất cả đều là đi theo con đường cương mãnh thì hiện tại, Trác Tri Viễn chẳng khác gì là ở trên hóa kinh lĩnh ngộ ra được một loại phương pháp sử dụng chỉ nhu giống như thủy tính công pháp. Một cương một nhu này nói thì đơn giản, nhưng nếu muốn làm được như thế thì đã khó càng thêm khó.

Sáu vị trưởng lão, ngoại trừ Mạc Tuấn vẫn bộ dạng mi mắt khép hờ, đều không nói được lời nào, năm vị trưởng lão đều đem ánh mắt tập trung lên người Mạc Tuấn, tựa hồ muốn từ trên người Mạc Tuấn nhìn ra manh mối gì. Phải biết rằng, Mạc Tuấn chính là tu chân giả thủy hỏa song tính, vô luận là hỏa tính chí cương chí mãnh, hay là thủy tính chí âm chí nhu, hắn đều nắm giữ vô cùng thành thực, nếu là hắn suy nghĩ ra phương pháp khống chế hòa kinh này, đối với năm vị trưởng lão còn lại mà nói, không thể nghi ngờ là dễ dàng chấp nhận hơn.

Chẳng qua là Mạc Tuấn sau khi cảm giác được ánh mắt của năm vị trưởng lão hướng về mình, liền nhỏ giọng nói : "Cái này là do tên tiểu tử ở tại trong thập vạn thâm uyên, chịu đủ loại địa hỏa hành hạ mới lĩnh ngộ ra được thủ pháp độc đáo như thế, không liên quan gì tới ta."

Các trưởng lão kinh hãi rất nhiều, không khỏi đối với lời nói Mạc Tuấn khó có thể hoàn toàn tin tưởng.

Chiến đấu trên đàn tề vẫn còn tiếp tục, hoặc là nói, hóa kinh của Trác Tri Viễn vẫn còn đang dây dưa với ô nhật kiếm của Nguyệt Tiểu Sai, ai cũng không chịu thoái lui nửa bước, toàn bộ không khí cũng hoàn toàn ngưng kết.

"Trác sư huynh quả nhiên lợi hại, lại tiếp một chiêu của sư muội ta!" Nguyệt Tiểu Sai vừa nói, vừa nhảy lên cao, yêu nguyệt kiếm bên tay trái cũng ném lên không trung, rồi sau đó đôi chân ngọc không ngờ lại giẫm trên thân kiếm yêu nguyệt, thân hình chẳng những không có rớt xuống, mà ngược lại còn bay lên trên.

Dưới đài không ít đệ tử đã lên tiếng kinh hô : "Phi kiếm!"

Kỳ thật lấy tu tri của Nguyệt Tiểu Sai vừa mới thăng nhập tầng thứ tư thiết thức, có được phi kiếm tuy rằng cũng là chuyện rất đáng ngạc nhiên, nhưng lại cũng không hoàn toàn không có khả năng. Thế nhưng chúng đệ tử đều biết, Nguyệt Tiểu Sai nhập môn bất quá được hai ba năm, tựa hồ là do người ở dưới chân núi có quan hệ sâu xa với sư môn mang tới, cho dù là nàng từ trong bụng mẹ đã bắt đầu luyện kiếm, nhưng cũng không có khả năng luyện được một thanh phi kiếm. Trong môn cho dù là có rất nhiều đệ tử đã đạt đến tầng thứ tư thiết thức viên mãn, cũng vô pháp có được một thanh phi kiếm, đây cũng không phải nói là nguyên nhân tu tri mà mới có thể khống chế phi kiếm, luyện chế một thanh phi kiếm, ít nhất cũng tiêu phí của tu chân giả hơn mười năm thời gian, còn phải lấy khí huyết bản thân tưới lên thân kiếm, khiến cho bên trong bảo kiếm sinh ra kiếm linh, rồi sau đó cùng với kiếm linh giao thông, như vậy mới có thể luyện được bản lĩnh phi kiếm.

Hơn nữa, phi kiếm cũng không sử dụng như thế, nếu là đứng ở trên thân kiếm, làm sao có thể đạt tới một ngày mấy vạn dặm lộ trình? Chỉ là trên không trung đâm đầu mà bay nhanh đến phía trước thì liền đã bị luồng gió ngược thổi lại ép chết ngạt, ngay cả là người làm bằng sắt, sợ cũng không tránh khỏi kết cục bị cuồng phong loạn lưu cắt thành mảnh nhỏ!

Cho nên, khi Nguyệt Tiểu Sai đột nhiên chân đạp phi kiếm, lại khiến cho chúng đệ tử dưới đàn tề lên tiếng kinh hô như vậy.

Trác Tri Viễn lúc ban đầu cũng là âm thầm cả kinh, chỉ là rất nhanh liền hiểu rõ, thứ này cũng không phải là phải là phi kiếm chính thức, mà do thanh kiếm của cô nàng này có sự cổ quái, nhật nguyệt song kiếm này chỉ sợ sớm đã có kiếm linh, nhất định là do một cao nhân tặng lại bảo vật này, Nguyệt Tiểu Sai tuổi nhỏ cùng tu tri như vậy, muốn làm cho một loại thượng cổ thần binh nhận chủ, sợ là tương đối khó khăn. Thế nhưng có lẽ người tặng cho Nguyệt Tiểu Sai song kiếm này có tu tri cực cao, bằng thân thông cực lớn làm cho kiếm linh trong song kiếm này phải nghe lệnh của Nguyệt Tiểu Sai, cho nên Nguyệt Tiểu Sai tuy rằng không thể tạo ra phi kiếm của bản thân, nhưng cũng có thể miễn cưỡng khống chế hai cái bảo khí này.

Nói thẳng ra, Nguyệt Tiểu Sai cũng chỉ là y vào linh hồn pháp bảo thôi!

Lập tức, Nguyệt Tiểu Sai trên không trung đạp phi kiếm, lại không hề hướng về Trác Tri Viễn bay nhanh đến, mà yêu nguyệt kiếm dưới chân nàng lại càng nâng càng lên cao, Trác Tri Viễn cũng tức khắc cảm giác được áp lực bốn đạo hỏa kinh bội tăng, ô nhật kiếm tá đột hữu xung, dường như tùy thời có thể thoát ra khỏi trời buộc của hòa kinh bay ra ngoài.

Trác Tri Viễn lập tức vận chân khí, toàn lực khống chế hòa kinh áp chế ô nhật kiếm, mà Nguyệt Tiểu Sai giờ phút này trên không trung không ngờ đã lên cao đến mấy trăm trượng, rồi sau đó, tại trong mắt Trác Tri Viễn chứng kiến, thân kiếm thanh yêu nguyệt kiếm bỗng nhiên biến lớn, ước chừng bao phủ cả một chu vi mấy trượng, thật giống như trên bầu trời có một đám mây màu bạc đang trôi giạt.

Vẫn chưa hết, mũi chân Nguyệt Tiểu Sai nhẹ điểm vào chuôi kiếm, yêu nguyệt kiếm hơi hơi hạ xuống, trên chuôi kiếm trái phải phân ra hai đạo ngân mang, huyền hóa thành hai bàn tay người, vung vẩy nắm lấy mắt cá chân của Nguyệt Tiểu Sai. Rồi sau đó, thân thể Nguyệt Tiểu Sai trên không trung đột nhiên quay lại, thanh yêu nguyệt kiếm lúc này giống như một tia chớp, từ trên trời giáng xuống, chỉ là nơi mũi kiếm đâm vào không phải là Trác Tri Viễn, mà lại là thanh ô nhật kiếm đang bị bốn đạo hỏa kinh quấn lấy kia.

Khi yêu nguyệt kiếm bắn đến, ô nhật kiếm cũng rất nhanh bành trướng lên mấy chục lần, kích thước lúc này cùng với thanh yêu nguyệt kiếm là bằng nhau, Trác Tri Viễn vốn là đang là vạn phần cố gắng hết sức, giờ phút này thật giống như cảm giác được có một tòa đại sơn đang ở trên người mình đè xuống, ô nhật kiếm nguyên bản chỉ là muốn tránh thoát, lúc này liền quay mũi kiếm lại, nghênh tiếp yêu nguyệt kiếm đang bay đến, hiển nhiên là muốn cùng yêu

nguyệt kiếm hội họp.

Trác Tri Viễn không biết nhật nguyệt song kiếm này sau khi hội họp còn có thể sinh ra biến hóa như thế nào, nhưng mà hắn cũng không dám đoán mò, thăm nghĩ quả đấm của ta không thể đánh tới hướng Nguyệt Tiểu Sai, nhưng chẳng lẽ không thể đánh vào trên thanh ô nguyệt kiếm này hay sao?

Tâm niệm vừa chuyển, Trác Tri Viễn liền một quyền hung hăng đánh ra, đập vào trên thân kiếm ô nhật kiếm, chúng đệ tử dưới đàn giống như chỉ nhìn thấy nắm tay của Trác Tri Viễn đột nhiên phóng lớn, mang theo hồng quang nồng đậm, như trên tay phải của hắn được quán lên bằng một tầng hỏa diễm hùng lực, âm thầm kinh hãi nói: "Đây mới lần quyền uy chân chính của Trác Tri Viễn sao?", lập tức bên tai truyền đến một tiếng ầm ầm nổ vang!

Một quyền này của Trác Tri Viễn, đập vào trên đốc kiếm của ô nhật kiếm, một trận âm thanh kim thiết vang lên, rất là dọa người. Mà thanh ô nhật kiếm kia quả nhiên giống như vật sống, bị một quyền mạnh mẽ này, không ngờ phát ra âm thanh ông ông không thôi, tựa như một người đang thét lên đau đớn vậy!

Ô nhật kiếm bị như vậy, khiến cho thanh yêu nguyệt kiếm trên không trung đang chờ Nguyệt Tiểu Sai bay nhanh tới không ngờ cũng giống như bị đau đớn theo, đồng dạng phát ra tiếng động ông ông, hơn nữa thân kiếm lay động không thôi, hai đạo ngân mang biến thành hai bàn tay người trên chuôi kiếm cũng đột nhiên biến mất không thấy gì, Nguyệt Tiểu Sai vốn là dựa vào hai bàn tay này nắm giữ hai chân của mình mới có thể đứng ở trên thân kiếm yêu nguyệt, chỉ còn chờ đến khi yêu nguyệt kiếm cùng ô nhật kiếm mũi kiếm giao nhau là lúc đó mình có thể đoạt lại ô nhật kiếm. Nhưng mà nào nghĩ đến Trác Tri Viễn bạo lực như thế, lại có thể làm náo loạn mối liên hệ giữa thanh kiếm này?

Hoa dung rối loạn, Nguyệt Tiểu Sai liền từ trên thân kiếm yêu nguyệt té xuống, trường lão Lâu Vô Ngân vừa nhìn liền thấy nguy hiểm, nếu như Nguyệt Tiểu Sai thật té xuống, đầu óc vỡ toang là có thể, tay phải vỗ mép bàn, thân mình cũng như mũi tên nhọn bắn về phía không trung Nguyệt Tiểu Sai đang rơi xuống, miệng đồng thời hô lớn: "Cần quấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Diêu Ưng Biến!

"Cần quấy!"

Tiếng quát chói tai này phát ra hiển nhiên là nhằm về phía Trác Tri Viễn, thế nhưng ở trong tai rất nhiều đệ tử, lại nghe ra ý tứ có chút điểm khác biệt.

Trác Tri Viễn bất kể như thế nào cũng là đệ tử đích truyền của chương môn Đặng Thiếu Ngải, cho dù Đặng Thiếu Ngải ngay cả gặp cũng còn chưa gặp hắn được một lần mà đã hạ son đến đô thành Ngọc Kinh của Đại Dận hoàng triều, chỉ là do Mạc Tuân tạm thời giữ chức chương môn thay mặt Đặng Thiếu Ngải thu Trác Tri Viễn làm đồ đệ. Nhưng mà Trác Tri Viễn vẫn như cũ ở trong giáo là một trong những đệ tử đứng đầu, là nhân vật xếp thứ tư trong hàng đệ tử.

Hiện giờ hắn đối đầu với đệ tử vừa mới thu nhận của đại trưởng lão, khi giao chiến đã phân ra thắng bại, đại trưởng lão lại đi răn dạy và quở mắng Trác Tri Viễn cần quấy, điều này có chút không đúng.

Cho dù nói luận võ đại hội này đều là đồng môn đệ tử tranh tài, chỉ được điểm đến là dừng, nhưng mà Trác Tri Viễn thậm chí cả hành động trực tiếp công kích Nguyệt Tiểu Sai cũng không hề có, một quyền kia, cơ hồ trong mắt mọi người là cũng vì bất đắc dĩ mới xuất ra, nếu như hắn không chống cự, hiện tại lâm vào hiểm cảnh không chừng chính là bản thân Trác Tri Viễn.

Hơn nữa, Trác Tri Viễn bất quá là phá chiêu mà thôi, kiếm chiêu của Nguyệt Tiểu Sai bị cắt đứt, chỉ có thể nói năng học nghệ chưa tinh, đừng nói tại đây trước mặt bao người, từ trong mây ngã xuống rất khó sẽ bị thương tổn quá lớn, mặc dù là thật sự xảy ra chuyện gì, sư môn cũng vô pháp trách móc sai lầm gì đó của Trác Tri Viễn. Chẳng lẽ không thể để cho hắn được phá kiếm chiêu của đối thủ hay sao?

Cho nên, một tiếng trách mắng này, khiến cho trong hàng đệ tử xôn xao một trận. Không ít người cũng nhìn ra được, tựa hồ sư môn đối với thiên tài thứ hai trong lịch sử ngàn năm qua của Thủy Giáo, tựa hồ không có được trọng thị như thiên tài thứ nhất, Nhậm Phi. Như ba tháng trước, Trác Tri Viễn mới từ trong thập vạn thâm uyên đi ra, liền bị Mạc Tuân phạt tới Tư Quả Nhai diện bích, cũng đã giải thích phần nào.

Không ít đệ tử đã đem ánh mắt mê hoặc nghi hoặc nhìn về phía Trác Tri Viễn, trong đó không thiếu người cảm thấy hà hê, còn có Tàn Phi cũng là cười lạnh liên tục. Dịch Đông Lai cũng là mỉm cười không nói. Cả trong Thanh Nguyên Sơn, vì Trác Tri Viễn mà mặt lộ vẻ lo lắng cũng chỉ có đường chủ thanh trần đường Lý Độ và Trần Nhất Tân hai người này. Về phần Mạnh Vân Cao trước đó đối với Trác Tri Viễn rất là lấy lòng, trong lòng đột nhiên rung mình, thăm nghĩ đại trưởng lão tại sao lại đối Trác Tri Viễn nghiêm khắc như thế? Điều này rốt cục báo hiệu điều gì đây? Tim của hắn, không khỏi có chút đập nhanh hơn.

Nhưng mà bản thân Trác Tri Viễn, lại hình như đối với tiếng quát chói tai này của Lâu Vô Ngân không phản ứng chút nào, dù thế nào đi nữa hắn sớm đã

biết, đại trưởng lão trước đây và Mạc Tuân hai người sớm đối với chính mình không thích, mà khi mình mới vừa từ trong thập vạn thâm uyên đi ra thì chương môn đến cả gặp cũng không nguyên gặp hẳn một lần, Trác Tri Viễn đã sớm coi mình là một người cô độc không ai quan tâm không ai hỏi đến. Tại cả trong Thanh Nguyên Sơn người có thể làm cho có thể làm cho Trác Tri Viễn động dung, cũng vền vẹn chỉ có Lý Độ cùng Trần Nhất Tần hai người mà thôi.

Giờ phút này ở trong mắt hắn, Nguyệt Tiểu Sai hoa dung thất sắc từ trên trời rơi xuống, khuôn mặt mềm mại cùng với thần tình hoảng sợ cũng làm cho Trác Tri Viễn trong lòng không ngừng tự trách, oán giận chính mình vì sao không nghĩ tới Nguyệt Tiểu Sai chẳng qua là cố gắng thi triển chiêu này, căn bản còn chưa có nắm giữ thành thực.

Thanh âm của Lâu Vô Ngân còn trên không trung vang vọng, Trác Tri Viễn đã som hai chân đạp xuống đất, phóng lên cao, điều ưng (điều hầu) biến trong 【thiên cầm cửu biến quyết】toàn lực thi triển ra, tư thế hắn từ dưới mặt đất bắn lên không trung, thật giống như một thanh trường kiếm cắt đứt chân trời, làm cho rất nhiều đệ tử từng tu tập qua 【thiên cầm cửu biến quyết】lâm vào xấu hổ, bất kể như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, điều ưng biến này lại có thể sử dụng xuất thần nhập hóa đến như thế, quả thật tốc độ cực nhanh như ngư kiếm phi hành vậy.

Tốc độ rơi xuống của Nguyệt Tiểu Sai tuy rằng rất nhanh, thân hình Lâu Vô Ngân bắn đến càng nhanh hơn, nhưng mà, so với Trác Tri Viễn đều trở thành chậm hơn.

Có lẽ là trong lòng áy náy sốt ruột, hoặc có lẽ là Trác Tri Viễn từ trên quái điều lĩnh ngộ được rất nhiều, tóm lại điều ưng biến do hắn thi triển ra, thật sự là làm cho người ta cảm giác được như một loại ánh chớp, khiến cho ánh mắt của mọi người nhìn theo không kịp.

Chỉ chớp mắt, Nguyệt Tiểu Sai từ mấy trăm trượng trên cao rơi xuống, khoảng cách chỉ còn lại hơn một trăm trượng, nhưng mà Trác Tri Viễn cũng đã ở độ cao chừng ba bốn trăm trượng, vững vàng đem thân hình nhỏ xinh của Nguyệt Tiểu Sai ôm vào trong lòng.

Nguyệt Tiểu Sai đột nhiên cảm giác được thân mình bị người ta ôm lấy, rất là hoảng sợ, tự nhiên là ôm lấy cổ Trác Tri Viễn, hai mắt gắt gao nhắm lại, cả người cũng cuộn tròn lại trong lòng Trác Tri Viễn, giống như một con thỏ bị kinh hãi thể nhưng lúc này rốt cục đã cảm giác được an toàn.

"Không sợ!" Trác Tri Viễn cũng là đau lòng vô cùng, cảm giác như là Nguyệt Tiểu Sai vẫn chỉ là một tiểu cô nương yếu ớt, không nên bị kinh sợ như thế, trong miệng không khỏi nói một tiếng thật nhỏ.

Rồi sau đó, dưới sự chứng kiến của chúng đệ tử Trác Tri Viễn trên không trung liên tục đổi hướng, nhẹ vờn cánh tay, không ngờ đã đuổi kịp thanh yêu nguyệt kiếm thu lại ở trong tay, xu thế rơi xuống so với lúc nhảy lên càng nhanh hơn, chỉ là đã thay đổi bằng một thân pháp khác. Vừa rồi là điều ưng biến trong 【thiên cầm cửu biến quyết】, hiện tại lại trở thành vũ yển biến. Trác Tri Viễn giờ phút này, tuy rằng trong lòng ôm Nguyệt Tiểu Sai, nhưng cả người lại càng giống một con vũ yển đang giương cánh, từ trên không trung rơi xuống cực nhanh, lúc lao xuống cư nhiên còn vượt qua cả thanh ô nhật kiếm, cũng đồng thời thu vào trong tay luôn!

Sau khi vững vàng đứng trên mặt đất, chúng đệ tử đã là trợn mắt há hốc mồm, người mà có thể đem 【thiên cầm cửu biến quyết】luyện đến trình độ này thật là làm kinh hãi nhân tâm không thôi.. Đáng sợ nhất chính là, đại trưởng lão Lâu Vô Ngân đang phi thân tới cứu, mãi đến khi Trác Tri Viễn hai chân vững vàng đứng trên mặt đất thì mới kịp đuổi tới, vì thế, xem ra hành động của đại trưởng lão lúc này có vẻ là có chút dư thừa.

"Thân pháp thật nhanh! Cái này chính là 【thiên cầm cửu biến quyết】sao?" Rất nhiều câu hỏi phát ra từ miệng chúng đệ tử cơ hồ đa số giống nhau, thậm chí đại trưởng lão Lâu Vô Ngân đang vội vàng chạy đến trong lòng cũng đồng thời đang âm thầm tự hỏi điều này.

Trác Tri Viễn tựa hồ căn bản không nhìn thấy thân ảnh của Lâu Vô Ngân, chỉ là nhẹ nhàng đem Nguyệt Tiểu Sai trong lòng đặt ở trên mặt đất. Nguyệt Tiểu Sai đại khái vẫn còn đang hoảng sợ, hai tay gắt gao bám vào cổ Trác Tri Viễn, căn bản không chịu buông tay.

Trác Tri Viễn bất đắc dĩ, đành phải nhỏ giọng nói một câu: "Nguyệt sư muội, người đã ở trên mặt đất, buông tay thôi!"

Nguyệt Tiểu Sai lúc này mới thả lỏng hai tay, trên đôi gò má nhất thời ửng hồng, cho dù chỉ mới có mười ba mười bốn tuổi, nhưng mà tại nơi đông người bị một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi ôm vào trong lòng, cũng là xấu hổ không thôi hận là không có một cái lỗ để chui xuống.

Vừa mở hai mắt ra, nhìn thấy trước mặt không chỉ có Trác Tri Viễn, còn có sư phụ của mình, Nguyệt Tiểu Sai xấu hổ đến nỗi đỏ ửng cả cổ, lại nhìn thấy nhật nguyệt song kiếm của mình còn ở trong tay Trác Tri Viễn, không khỏi dậm chân một cái nói: "Người còn không trả kiếm lại cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chương 0083

Thí Thiên

Tác giả : Tiểu Sát Lăng

Dịch : Hạ Á Lôi Minh

Nguồn : Âm Dạ Thành - Kiếm Giới

Trác Tri Viễn hoảng hốt, nhanh chóng hai tay nâng kiếm đưa lên, áy náy nói : "Nguyệt sư muội, xin lỗi, không nghĩ tới chiêu này của ngươi vẫn chưa thuần thực..."

Nguyệt Tiểu Sai sau khi tiếp nhận lại hai thanh bảo kiếm của mình, bỗng lại đột nhiên sững sốt nói : "Hai thanh kiếm này ở trong tay ngươi không có vấn đề gì sao?"

Trác Tri Viễn cũng là sững sốt : "Kiếm cũng chỉ là kiếm mà thôi, như thế nào lại vấn đề gì? Nguyệt sư muội có thể nguyện ý nhận thua chứ?"

"Ta đây..." Nguyệt Tiểu Sai hiển nhiên có chút sốt ruột, trong ánh mắt nét nghi hoặc càng đậm thêm, nàng hiểu rất rõ hai thanh kiếm của nàng, trên thế gian này ngoại trừ nàng ra, đừng nói là Trác Tri Viễn, cho dù là Lâu Vô Ngân tự mình muốn cầm lấy hai thanh kiếm này cũng còn phải phí một hồi công sức, quyết không có khả năng thoải mái giống như Trác Tri Viễn vậy.

Bất quá nàng nói còn chưa dứt lời, Lâu Vô Ngân liền mở miệng : "Tiểu Sai! Trác Tri Viễn, hai người các ngươi coi ta là vô hình sao?"

Nguyệt Tiểu Sai vừa nghe, vội vàng đem nhật nguyệt song kiếm của mình thu lại, sau đó hướng về phía Trác Tri Viễn thề lời, lúc này mới chuyển hướng tới trước mặt Lâu Vô Ngân, dịu dàng hạ bái : "Sư phụ, đồ nhi tập nghệ không tinh, đã làm cho sư phụ phải lo lắng."

Nguyên bản Trác Tri Viễn cũng nên an an ổn ổn tham kiến đại trưởng lão, nhưng mà Trác Tri Viễn nghe được thanh âm của Lâu Vô Ngân, lại nhớ tới câu chuyện vừa rồi của hắn, trong lòng không khỏi có chút khó chịu, hơn nữa bản thân suốt mười mấy năm qua luôn sống trong sự tịch mịch đã hình thành cho hắn một cá tính lạnh lùng, cho nên hắn thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không nhìn Lâu Vô Ngân đến một , chỉ là ôm quyền, trong miệng không mặn không nhạt nói một câu : "Tham kiến đại trưởng lão." Lời tuy như thế, thế nhưng trong giọng nói không hề có chút lễ độ nào.

Lâu Vô Ngân trong lòng cũng là tức giận, không nghĩ tới Trác Tri Viễn lại có thể dám vô lễ với mình như thế, phát ổng tay áo lên, nhất thời có ý muốn phát tác.

Nguyệt Tiểu Sai thông minh thế nào, đương nhiên nhìn ra tâm tư của Lâu Vô Ngân, nhưng là nàng cũng hiểu được Trác Tri Viễn tại sao lại như vậy, con người khêu dao, liền lên đến bên người Lâu Vô Ngân, day day ổng tay áo của Lâu Vô Ngân, miệng nói thật nhỏ : "Sư phụ, đệ tử ngàn không nên vạ không nên, không nên vì nóng lòng cầu thắng mà xuất ra chiêu 'thê hồ quán đỉnh' vẫn còn chưa thuần thực, Tiểu Sai đã làm cho người mất mặt... Người đừng có trách phạt Trác sư huynh."

Nguyệt Tiểu Sai tại trước mặt Lâu Vô Ngân, cùng với lúc đối mặt Trác Tri Viễn, thật sự là hai người khác nhau. Vừa rồi là một tiểu cô nương bướng bỉnh lại động lòng người, hiện tại lại là hơi chút có vẻ yếu đuối khuê tú, xem ra Lâu Vô Ngân hình như rất cưng chiều Nguyệt Tiểu Sai, nghe nói như thế, liền hướng về phía Trác Tri Viễn hừ một tiếng : "Nếu không phải Tiểu Sai cầu tình cho ngươi thì... Thôi được, thôi được, việc này quên đi!"

Nói xong, nhún người nhảy lên trở lại vị trí ngồi của hắn.

Ở bên này Nguyệt Tiểu Sai chậm chạp hướng về Trác Tri Viễn thi lễ : "Trác sư huynh bản lĩnh cao cường, tiểu sư muội ta bái phục!"

Trác Tri Viễn cũng chấp tay : "Sư muội đa tạ!"

Nguyệt Tiểu Sai giờ phút này trên cơ bản đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường, liếc mắt nhìn thật kỹ Trác Tri Viễn một cái, sau đó mới phi thân ly khai khỏi đàn. Khi xẹt qua bên người Trác Tri Viễn, lại nhỏ giọng nói một câu : "Trác sư huynh, sau khi luận võ đại hội kết thúc, ta còn muốn đi tìm ngươi, hảo hảo nghiên cứu một phen chuyện tình của nhật nguyệt song kiếm này!"

Đến khi Trác Tri Viễn phục hồi tinh thần lại, Nguyệt Tiểu Sai cũng đã ra khỏi đàn, vẫn còn là cười khể khể hướng hắn nháy mắt mấy cái, lúc lắc cái tay nhỏ bé.

Hành động này, khiến cho không ít đệ tử xung quanh cảm thấy trong lòng có mùi vị phức tạp, nguyên bản không quản đi suy tính thực lực của Trác Tri Viễn như thế nào, bọn hắn hiện tại lại đều khát vọng có thể chiến thắng đối thủ của mình, sau đó khi rút thăm bốc trúng Trác Tri Viễn, để cho tiểu sư muội Nguyệt Tiểu Sai biết được, bọn hắn so với Trác Tri Viễn còn mạnh hơn. Đồng thời trong lòng đều ảo tưởng, lúc nào cũng có thể làm Nguyệt Tiểu Sai trước biết bao con mắt của bao nhiêu người hướng về mình lúc lắc cái tay nhỏ bé!

Bởi vì hành động này của Nguyệt Tiểu Sai, mà tựa hồ tất cả mọi người đều đem những biểu hiện kinh người của Trác Tri Viễn lúc này quăng hết lên chín tầng mây, đa số trong lòng mọi người chỉ duy nhất nhớ một điều, đó là bóng dáng đáng yêu của Nguyệt Tiểu Sai, mà trong đám người, đều cũng là đang lăm bắm một câu.

"Tiểu cô nương này thật không tệ, không ngờ là đệ tử của trưởng lão? Và lại nhập môn đã hơn hai năm, ta tại sao chưa bao giờ thấy qua tiểu sư muội này?"

Người đang nói, đó là Tần Phi, từ lúc đầu tiên mắt nhìn thấy thân ảnh của Nguyệt Tiểu Sai, hai mắt cứ dán chặt trên người Nguyệt Tiểu Sai. Trần Anh bên cạnh tuy rằng tư dung cũng xinh đẹp, hơn nữa nữ đệ tử trong môn được Tần Phi nhìn trúng, trong đó cũng không thiếu nhân gian tuyệt sắc, chẳng

qua là nếu đem so sánh với Nguyệt Tiểu Sai, thì lại quá tầm thường.

Mà Trần Anh nghe được Tần Phi nói lời này thì hai mắt như muốn phun lửa, ánh mắt trùng hướng bóng lưng Nguyệt Tiểu Sai rời đi. Nhưng mà, nếu như nói cả trong Thanh Nguyên Sơn, trong những đám đệ tử đồng bối, ngoại trừ Trần Nhất Tân, còn có một người ghi nhớ lại biểu hiện khủng bố vừa rồi của Trác Tri Viễn, đó chính là Trần Anh.

Chỉ bất quá, khác với suy nghĩ của Trần Nhất Tân, Trần Anh nghĩ, Trác Tri Viễn nếu quả thật bốc thăm trúng Tần Phi, có phải hay không cũng có thể giống như biểu hiện của hắn hai ngày nay, dễ dàng đem Tần Phi đã bại? Mà sau khi bị đánh bại, chính mình nên làm như thế nào đây?

Âm thanh lạnh như băng của Mạc Tuân trên không trung vang lên: "Trác Tri Viễn thắng! Thẻ số bốn..."

Lúc này, Trác Tri Viễn đã từ trên đàn chậm rãi đi xuống, thế nhưng hắn không có nhìn thấy, ánh mắt của Mạc Tuân phức tạp dừng ở trên lưng hắn, cũng không biết là khen ngợi hay chán ghét.

Bởi vì Trác Tri Viễn ngày hôm qua cũng đã biểu hiện ra thực lực rất mạnh, cho dù tu tri của hắn trong hàng đệ tử hậu sơn không tính là cao, nhưng mà hôm nay có thể đã bại Nguyệt Tiểu Sai, cũng tuyệt đối không nằm ngoài dự liệu của mọi người. Mà trận luận võ kế tiếp, cũng không có nhiều bất ngờ, vô luận là Tần Phi hay Dịch Đông Lai đều là dễ dàng lọt vào vòng kế tiếp. Trần Nhất Tân khá hơn, lại có thể học theo Trác Tri Viễn, sau khi lên đài, trực tiếp không mang binh khí, một quyền đem đối phương đánh bay xuống sân, điều này cũng giúp cho mọi người được mở rộng tầm mắt, nguyên lai chân khí Trần Nhất Tân cũng hùng hậu đến tình trạng này.

Ngày thứ hai luận võ trôi qua rất nhanh, tuy rằng còn nhiều thời gian, nhưng mà Mạc Tuân vẫn tuyên bố để cho những đệ tử đã chiến thắng nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị ngày mai tái chiến, hôm nay sẽ không bắt đầu vòng thứ ba. Chỉ bất quá, ngày mai phải thi đấu hai đợt, trước buổi trưa một vòng, sau buổi trưa tiếp tục một vòng. Cái này cũng tương đương nói cho nói cho đệ tử đã chiến thắng biết, trận chiến buổi sáng ngày mai, cần phải dụng phương thức nhanh nhất chấm dứt chiến đấu, bảo tồn thể lực, tiết kiệm chân khí tiêu hao.

Khi chúng đệ tử tản đi, Trần Nhất Tân lặng lẽ đến bên người Trác Tri Viễn, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói một câu: "Xem ra, đối thủ cuối cùng chỉ sợ là giữa ta và ngươi!"

Trác Tri Viễn nhìn nhìn Trần Nhất Tân, cũng lộ ra nụ cười ít thấy: "Tần Phi thì sao?"

"Hắn khẳng định đánh không lại ta, về phần ngươi, hừ nếu ngươi làm mất mặt người Trần gia thôn chúng ta, ta sẽ đánh ngươi một trận!"

Chứng kiến bộ dáng cực kỳ nghiêm túc của Trần Nhất Tân, Trác Tri Viễn ha ha phá lên cười, nhưng không có đáp lại lời của Trần Nhất Tân, mà là xoay người đi đến hội thích phong, tư thế đi đường, cực kỳ giống Trần lão đầu năm đó. Trác Tri Viễn không có chú ý tới, từ lúc hắn xuống khỏi đàn tế đã có một đôi mắt chăm chú nhìn theo hắn, phảng phất như càng ngày càng nhìn không thấu gã thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi này.

Trác Tri Viễn giống như vình vảnh chỉ đi theo một tư thế đó, không nhanh không chậm, thế nhưng đạo thân ảnh linh hoạt đi theo phía sau, bất kể như thế nào cũng không đuổi kịp hắn, trong lòng không khỏi rất là buồn bực: hắn đi cũng không có nhanh, ta vì sao lại đuổi theo không kịp hắn?

Trong lòng tuy rằng sốt ruột, nhưng mà trên đường cũng đang có không ít những đệ tử khác, cho nên đạo thân ảnh này cũng không dám hiển lộ ra. Đến khi Trác Tri Viễn đi đến dưới chân hội thích phong, nhìn thấy xung quanh không còn đồng môn đệ tử nào khác, thân ảnh màu vàng hơi đỏ này mới lập tức đề khởi chân khí, chỉ là nàng còn chưa kịp phi người tới, thì Trác Tri Viễn đã quay đầu nhìn lại.

"Xuất hiện đi, đừng cố che giấu nữa!" Trác Tri Viễn bình tĩnh nhìn về phương hướng Nguyệt Tiểu Sai, trên mặt không có lộ vẻ gì là đang đợi Nguyệt Tiểu Sai xuất hiện.

Nguyệt Tiểu Sai sừng sốt, chân khí cũng tán đi, từ trong rừng bắt đầu đi đi ra.

"Ngươi sớm đã phát hiện ra ta đi theo ngươi sao?" Nguyệt Tiểu Sai thuận tay bẻ xuống một cành cây ở ven đường, để giữa ngón cái và ngón trỏ mà vãn vãn.

Trác Tri Viễn gật gật đầu: "Từ lúc rời khỏi đàn tế, ta đã phát hiện ngươi rồi."

"Thật không có thú vị gì hết! Ngươi hôm nay còn muốn luyện công sao?" Nguyệt Tiểu Sai lại hỏi.

Trác Tri Viễn gật gật đầu, rồi lại rất nhanh lắc đầu: "Ngươi nếu có chuyện muốn hỏi, ta không luyện cũng được." Dứt lời, nhìn khuôn mặt mềm mại của Nguyệt Tiểu Sai, tựa hồ muốn hỏi Nguyệt Tiểu Sai rốt cuộc tìm mình có việc gì.

"Ngươi không phải là tứ đệ tử của chương môn sư phụ sao? Vì sao không đi cứu tiêu phong mà lại tới hội thích phong này? Cho dù bây giờ là Mạc trưởng lão dạy công pháp cho ngươi, nhưng dù sao ngươi cũng là đệ tử đích truyền của chương môn a!" Nguyệt Tiểu Sai tỏ ra rất hiếu kỳ.

Trác Tri Viễn cũng không vội, hồi đáp: "Giữa ta và hai vị sư huynh có chút hiềm khích, mà Mạc Tuân trừ phi là tìm ta, chứ cơ hồ cũng ít khi quay về hội thích phong, ở nơi này dường như rất thích hợp cho ta tu luyện."

Tuy rằng Trác Tri Viễn rất không cõ lẽ phép gọi thẳng tên của Mạc Tuân, nhưng là Nguyệt Tiểu Sai lại hình như không có phát giác ra, chỉ là hơi nghiêng đầu, rồi nói: "Ta còn chưa gặp qua nhưng vị sư huynh kia, cũng không biết bọn họ là người như thế nào. Bất quá, ta cảm thấy được ngươi là một người tốt, cho nên tất nhiên là bọn hắn không đúng."

Trác Tri Viễn không thể kiềm được cười khanh khách, tiểu sư muội này không phải là quá dễ lừa gạt vậy sao? Rất nhiều chuyện là không có ai đúng ai sai, chính mình chẳng qua là dựa theo suy nghĩ của mình nói một câu, nằng lại có thể vì vậy mà quở trách Dịch Đông Lai và Giang Vô Hoạn là không đúng, như vậy nếu như hôm nay hai người bọn họ nói như vậy với nàng, chính mình chẳng phải là biến thành người xấu trong nội tâm nàng sao?

"Điều này cũng không phải..." Trác Tri Viễn hơi do dự một chút, lắc lắc đầu nói: "Có một số việc chưa hẳn có thể phân ra là ai đúng ai sai, chúng ta không nói chuyện này nữa. Người đến tìm ta có việc gì?"

Nguyệt Tiểu Sai nhủ mảy, vội vàng gật gật đầu nói: "Ta chính là muốn biết, vì cái gì nhật nguyệt song kiếm của ta đối với người không sinh ra bất kỳ ý niệm phản kháng nào?"

Trác Tri Viễn kỳ quái, thầm nghĩ cho dù là có kiếm linh, thần kiếm cùng chủ nhân tâm ý tương thông, cũng quả quyết không có khả năng sau khi bị người ta đoạt đi còn có thể tự động phản kháng, nhiều nhất là tại trước khi kiếm linh chưa bị thu phục, chủ nhân thoát tiên có thể tùy thời câu thông cùng kiếm linh, mà tìm kiếm được chuẩn xác vị trí pháp bảo của mình mà thôi. Nói đến phản kháng, sao lại có thể được?

"Kiếm chỉ là kiếm mà thôi, lại làm sao có thể phản kháng đây? Tuy rằng song kiếm kia của người đã có kiếm linh, nhưng mà người căn bản không có đạt tới trình độ cùng kiếm linh tâm ý tương thông, cho dù là bị người ra đoạt đi cũng không ngại!"

Nguyệt Tiểu Sai nghe được lời ấy, liền héch cái miệng nhỏ nhắn lên, làm cho càng thêm vẻ đáng yêu: "Người biết nhật nguyệt song kiếm này của ta có kiếm linh sao?"

"Nếu không phải là thần khí có kiếm linh, người làm sao lại có thể chân đạp thanh ngân kiếm kia?" Trác Tri Viễn cười cười nói.

"Dù sao người cũng lạ, rõ ràng chỉ có cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, lại có thể nhìn thấu tu tri ta vừa mới tiến nhập tầng thứ tư thiết thức. Hơn nữa, người khác nhìn thấy ta chân đạp yêu nguyệt kiếm, cũng chỉ là cảm thấy là ta vừa mới luyện thành phi kiếm, còn chưa thuần thực, chỉ có người biết đây toàn bộ là nhờ vào bản sự của yêu nguyệt kiếm. Thêm nữa, lại có thể làm cho ô nhật kiếm và yêu nguyệt kiếm ở trong tay người ngoan như ở trong tay ta. Người chắc không biết, đôi kiếm này cho dù là sư phụ ta muốn cầm, cũng phải phí một phen công phu mới miễn cưỡng nắm giữ được nó. Kiếm này là do cha ta cho ta, chẳng qua là sau khi ông ấy đưa cho ta, ông cũng không còn dễ dàng cầm nắm hai cây kiếm này nữa, cũng phải dùng pháp thuật mạnh mẽ đem kiếm linh ngăn chặn, mới có thể nắm ở trong tay."

Nghe lời nói này của Nguyệt Tiểu Sai, Trác Tri Viễn cũng là gật gật đầu, ít nhất hẳn lúc này cũng biết rõ hai cái thanh kiếm tên là ô nhật kiếm và yêu nguyệt kiếm kia là có kiếm linh, bất quá Nguyệt Tiểu Sai nói trừ mình ra cùng bản thân nàng, những người khác muốn cầm lên đều là phải dùng pháp thuật áp chế kiếm linh thực cũng có chút ngoài ý muốn của hắn.

"Kỳ quái như vậy sao? Ta đây cũng không biết, vừa rồi ta chỉ sợ kiếm của người rơi xuống đất sẽ nhiễm bụi bặm rồi lại làm bản tay của người, cho nên mới sốt ruột giúp người thu thanh kiếm lại." Trác Tri Viễn cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tự nhiên cũng chỉ có thể trả lời như thế.

Nguyệt Tiểu Sai đưa hai tay ra sau lưng, đôi nhật nguyệt song kiếm kia một lần nữa hiện ra trong tay nàng. Đưa ra phía trước, Nguyệt Tiểu Sai nói: "Người cầm lại một lần nữa cho ta xem!"

Trác Tri Viễn cũng không từ chối, duỗi tay đón lấy hai thanh kiếm kia, bỗng chốc bên trong hai tay đều tự sinh ra một cỗ hấp lực, chân khí trong thân thể cũng theo đó chộn rộn, không ngờ như muốn đem hai thanh kiếm này hút vào trong tay.

Cuống quát đề lại chân khí, Trác Tri Viễn cũng không muốn đem hai thanh kiếm này của Nguyệt Tiểu Sai "ăn" mất, theo ý niệm lưu chuyển, hấp lực bên trong hai tay cũng dần biến mất, không còn đánh chủ ý lên hai thanh kiếm này nữa.

Nguyên bản chứng kiến hai tay của Trác Tri Viễn run nhẹ, Nguyệt Tiểu Sai còn tưởng rằng là nhật nguyệt song kiếm bắt đầu phản kháng, chính là chỉ trong nháy mắt liền phát hiện hai thanh kiếm kia đã yên tĩnh trở lại, bây giờ mới rốt cục tin lời của Trác Tri Viễn, phồng hai má lên nói: "Lấy hai thanh kiếm này chạm vào nhau..."

Trác Tri Viễn theo lời làm theo, sau khi đem nhật nguyệt song kiếm va chạm với nhau, nó liền phát ra tiếng vang dễ nghe, hai người chỉ cảm thấy trong lòng hơi hơi trầm tĩnh, tựa hồ cảm giác được thiên địa như sáng sủa thêm một chút.

"A, còn có một điều nữa, người tại sao lại có thể phát hiện ra khi kiếm chạm vào nhau phát ra tiếng vang có thể làm giảm chiến ý của đối thủ?" Nguyệt Tiểu Sai hỏi tiếp.

Trác Tri Viễn thành thành thật thật gật đầu nói: "Lúc ấy ở trên đàn tề, nghe được tiếng vang do hai kiếm này va chạm phát ra, trong lòng ta liền trầm xuống, chỉ là cảm giác được thanh âm này đối với ta có uy hiếp, lại thật không ngờ có tác dụng như vậy. Nguyên lai thanh âm của hai kiếm này phát ra có thể giảm thấp chiến ý của đối thủ sao? Nếu thế thì thật là một bảo bối tốt. Hai bên đối địch thường thường là dùng giả mới có thể chiến thắng, nếu là chiến ý giảm thấp, chiêu thức cũng theo đó yếu đi rất nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Vô Pháp Thắng Thấn!

Nguyệt Tiểu Sai vòng tay ra sau, lượn lơ xung quanh Trác Tri Viễn hai vòng, Trác Tri Viễn nhìn vậy cơ hồ cười không ra tiếng. Không quản Nguyệt Tiểu Sai có vẻ trầm ổn cùng thành thực đến cỡ nào, nàng thủy chung cũng chỉ là một tiểu hài tử mười ba mười bốn tuổi, bộ dáng đi đường chấp tay sau lưng thật sự là làm cho người ta có chút nhìn không được.

"Dù sao thì ngươi vẫn rất cổ quái." Đây là đánh giá cuối cùng của Nguyệt Tiểu Sai đối với Trác Tri Viễn, bất quá điều này tựa hồ cũng không có ảnh hưởng đến ấn tượng tốt của Nguyệt Tiểu Sai dành cho Trác Tri Viễn, đúng như chính nàng đã nói, khi lần đầu nhìn thấy Trác Tri Viễn, cũng không biết vì cái gì, trong lòng không ngờ lại có một cảm giác quen thuộc, tựa như chính mình trước đây thường xuyên nhìn thấy hắn, nói chuyện với hắn, cũng không có gò bó như ngày thường. Nguyệt Tiểu Sai đứng ở trước mặt Trác Tri Viễn, liền hình như cả người đều đã thay đổi thành một bộ dáng khác, căn bản không giống như tính cách nàng biểu hiện ra những ngày qua.

Đối với đánh giá này, Trác Tri Viễn cũng chẳng tỏ ra có ý kiến gì, dù sao đối với hắn mà nói, đánh giá hắn là kỳ quái cũng là chuyện bình thường, nếu đột nhiên có ngày có người nào đó nói hắn bình thường, đây tựa hồ mới là điều kỳ quái.

"Cổ quái thì cổ quái." Nói xong, Trác Tri Viễn quay đầu nhìn nhìn lên hội thích phong ở tít trên cao.

Nguyệt Tiểu Sai phỏng má : "Ngươi rất sốt ruột trở về luyện công sao? Làm sao ngươi có thể chăm chỉ như vậy?"

Trác Tri Viễn bĩu môi, rốt cục mới hiện ra vài phần ngây ngô đúng với lứa tuổi của hắn. "Chưa nói tới cố gắng, chỉ là ngay cả ngươi cũng đã tiến vào cảnh giới tầng thứ tư thiết thức, những đệ tử cùng ta tiến nhập Thanh Nguyên Sơn, chỉ cần ở hậu sơn, tựa hồ người được chọn đều từ tầng thứ ba tị thức trở lên, ta nếu như không cố gắng luyện công, e rằng sẽ bị các ngươi bỏ rơi ngày càng xa."

"Nói như thế cũng có đạo lý..." Nguyệt Tiểu Sai nghiêng nghiêng đầu, cũng không quản trên mặt đất bẩn hay không, trực tiếp tìm một tảng đá ngồi xuống, nghiêm mặt tay chống cằm quan sát Trác Tri Viễn, thật giống như trên đời này không còn vật gì đẹp bằng Trác Tri Viễn nữa.

"Bất quá đừng có mà cả vú lấp miệng em. Ngươi tuy rằng chỉ có cảnh giới tầng thứ hai nhị thức viên mãn, nhưng theo ta thấy e rằng ngay cả Tần Phi và Trần Nhất Tân cũng chưa chắc là đối thủ của ngươi, mà tầng thứ tư viên mãn thì mạnh cỡ nào? Mọi người cũng không phải so sánh với nhau xem ai thành tiên nhanh hơn, mà hiện tại chính là ai có thể đánh thắng được ai! Hơn nữa ngươi so với ta mạnh hơn không biết bao nhiêu, vì vậy đừng có nói hạ thấp mình như vậy. Ít nhất trong thế hệ sư huynh đệ chúng ta, ta còn chưa thấy qua ai có chân khí hùng hậu như ngươi, ngươi hiện tại chỉ có tu tri tầng thứ hai nhị thức viên mãn, nhưng mà một khi ngươi đột phá, ta tin tưởng rất nhanh liền có thể vượt qua chúng ta! Nhất định có thể!" Nói xong, Nguyệt Tiểu Sai còn cực kỳ đáng yêu quơ quơ nắm tay nhỏ của nàng.

Trác Tri Viễn không khỏi bị động tác cuối cùng này của nàng làm cho phải nở nụ cười, lắc đầu nói : "Ngươi xem ra so với ta còn tin tưởng hơn a!"

"Không phải tin tưởng, ta cũng mới thấy một mặt của ngươi mà thôi, nhưng ta tựa hồ trời sinh đối với chân khí của người khác rất mẫn cảm, bao giờ cũng sẽ nhìn không được đi so sánh mức độ chân khí của mọi người với nhau, dù sao khi ngươi cùng người ta giao thủ, bộ dáng biểu hiện ra ngoài thật sự rất mạnh! Hơn nữa không riêng gì ta, tên Trần Nhất Tân bạn tốt kia của ngươi dường như cũng chỉ coi trọng mỗi mình ngươi mà thôi. Ai... Đáng tiếc ta chưa từng gặp qua đại sư huynh của ngươi, Phong sư huynh, không biết hắn rốt cuộc như thế nào. Bất quá nghĩ đến người có tu tri tầng thứ năm thân thức sắp viên mãn, hẳn là cũng rất lợi hại a! Không biết được sau khi hắn xuất quan, có thể hay không đột phá đến tầng thứ sáu, có lẽ, ở bốn môn hắn mới là đệ nhất cao thủ trong thế hệ đệ tử chúng ta.

Nhìn bộ dáng của Nguyệt Tiểu Sai một hồi thì cau mặt chau mày, một hồi lại cười hí hóp, Trác Tri Viễn chỉ cảm giác trong lòng mình tựa hồ có chỗ nào bị va chạm vào. Đây là lần đầu tiên trong hơn mười năm qua hắn mới được trải nghiệm cảm giác như vậy. Nhưng là, loại cảm giác này kỳ lạ phi thường, hơn nữa còn làm cho Trác Tri Viễn cảm thấy rất thoải mái.

Thế nhưng, bởi vì câu nói cuối cùng của Nguyệt Tiểu Sai, Trác Tri Viễn cũng âm thầm nói với chính mình, ta phải nhanh chóng lớn mạnh, phải cố gắng luyện công gấp bội, nhất định phải dụng thời gian ngắn nhất vượt qua Phong Thiếu Thừa, sau đó vượt xa hắn, tuyệt không thể để cho Nguyệt Tiểu Sai nói tiếp có người là đệ nhất cao thủ trong thế hệ đệ tử!

Tuy rằng cùng Phong Thiếu Thừa chưa từng gặp mặt, nhưng mà ở trong lòng Trác Tri Viễn, bởi vì câu nói của Nguyệt Tiểu Sai, vô tình đã đem Phong Thiếu Thừa trở thành kinh địch thứ nhất của giai đoạn trước mắt. Cho dù Nguyệt Tiểu Sai thực ra chỉ là kể ra một sự thật, mà cũng không phải là thật sự đối với cái gọi là đệ nhất cao thủ có hứng thú gì.

Bất quá Trác Tri Viễn cũng rất kỳ quái, hắn không rõ ràng lắm mình rốt cuộc xảy ra tình trạng gì, rõ ràng trước khi tiến vào thập vạn thâm uyên, đã đạt đến cảnh giới tầng thứ nhất nhân thức viên mãn, ở trong hàng ngũ đệ tử mới nhập môn xếp hạng thứ nhất. Nhưng mà trải qua bảy năm chăm chỉ tu luyện không ngừng, thậm chí cả một ngày cũng chưa từng dể lỏng, dựa vào linh khí vô cùng vô tận mà ai nhìn thấy cũng phải giật mình trong thập vạn thâm uyên, lại có thể sau khi đi ra, bị đại đa số đệ tử tiến nhập hậu sơn bỏ rơi phía sau. Thậm chí ngay cả tiểu sư muội trước mắt mới nhập môn được hai năm cũng không bằng.

Nhìn thấy Trác Tri Viễn mày nháu chặt, lòng hiếu kỳ của Nguyệt Tiểu Sai không khỏi lại nổi lên, tựa hồ nàng chỉ cần thấy Trác Tri Viễn có bất kỳ hành động nào, thì cũng đều sẽ hiếu kỳ vô cùng.

"Trác sư huynh, ngươi lại nghĩ tới cái gì vậy?"

Trác Tri Viễn phục hồi tinh thần lại, nhìn bộ dạng tay chống cằm vô cùng đáng yêu kia, cũng không giấu diếm : "Chuyện ta tiến vào thập vạn thâm uyên, ngươi có biết không?" Thấy Nguyệt Tiểu Sai gật gật đầu, liền nói tiếp : "Ta kỳ thật năm đầu tiên là đã có thể ra khỏi đó, nhưng vì ta ham linh khí dồi dào trong thập vạn thâm uyên, vì vậy ở lại trong đó tu luyện, không gián đoạn ngày nào. Thậm chí còn ở nơi này, ta dựa vào công hiệu của mộ loại quả tiên, cơ hồ có thể đạt tới tình trạng không ngủ không nghỉ. Tuy nhiên quyết không tưởng được, mãi cho đến khi ta đi ra, ta cũng chỉ dừng lại tại cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, hoàn toàn không có cách nào để đề thăng tu tri của mình lên nữa. Nhìn những sư huynh sư đệ đồng môn khác, cảnh giới cũng đã ít nhất là tầng thứ ba tị thức thậm chí là cả tầng thứ tư thiết thức viên mãn, ta cũng không biết mình đã sai lầm ở chỗ nào."

Nguyệt Tiểu Sai nhủ mảy, nhưng là rất nhanh mặt lại giãn ra cười nói : "Một mình ngươi tu luyện, lại không có chân quyết thì làm sao có thể đề thăng tu tri được. Nhưng mà bảy năm này ngươi lại đem chân khí của mình tu luyện đến trình độ không ai có thể so sánh được. Ngươi ngàn vạn lần không nên vì vậy mà nhiều loạn thiên tâm a, chỉ cần cố gắng tu luyện, ngươi rất nhanh sẽ có thể vượt qua chúng ta."

Trác Tri Viễn nghe nói như thế, trong lòng cười khổ một tiếng, thầm nghĩ : nếu quả thật là như thế thì tốt rồi, nhưng là về chuyện tình của 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】, hiện tại thủy chung không nên để lộ ra ngoài, ngay cả tiểu sư muội này trên người chắc cũng không thiếu gì bí mật. 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này rõ ràng cường hãn như vậy, nhưng vì sao lại không thể trợ giúp ta đề thăng tu tri?

Việc này, Trác Tri Viễn cũng là không thể đem đi hỏi ai được, mỗi người đều cũng có một vài bí mật, mà Trác Tri Viễn nguyên ý đối với bằng hữu của mình thẳng thắn kể ra hết thảy, nhưng nhất định phải trừ ra 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】, cái này có lẽ cũng là một loại bất đắc dĩ a!

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Trần Lão Đầu Tái Hiện!

Hai người trẻ tuổi lại ở bên đường hàn uyên một lát, chứng kiến mặt trời đã sắp lặn xuống ở đằng tây, Nguyệt Tiểu Sai mới đột nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên : "Ta phải về đây!"

Trác Tri Viễn trong lòng dâng lên một loại cảm xúc tên là không muốn, nhưng lại cũng không thể ngăn Nguyệt Tiểu Sai trở về. đành phải lúng ta lúng túng nói : " Ờ, nên phải trở về rồi, như vậy, ngày mai hẹn gặp trên đàn tế nhé!"

Nguyệt Tiểu Sai tựa hồ cũng có chút lưu luyến, nhìn nhìn Trác Tri Viễn, trong lòng cũng rất kỳ quái, thậm chí khi rời nhà đi, phụ thân của nàng tiễn nàng xuất phủ, nàng cũng không có cảm xúc như thế này, hôm nay tại sao lại như vậy? Vì sao vừa nhìn thấy Trác Tri Viễn thì liền cảm thấy gần gũi?

"Ngươi nhất định vào đến vòng cuối cùng a! Tại trong Thanh Nguyên Sơn, chỉ cho phép ngươi thua mỗi mình Phong sư huynh thôi! Nhưng mà, đây cũng chỉ là tạm thời, dù sao Phong sư huynh cũng đã hơn tám mươi tuổi rồi, so với ngươi tu luyện nhiều hơn một cái giáp (60 năm)." Sắp chia tay, Nguyệt Tiểu Sai một lần nữa quơ quơ nắm tay nhỏ của mình, giống như là để cổ võ cho Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn nghiêm túc gật đầu, lúc này hai người mới quyền luyện mà chia tay nhau rời đi.

Trở lại hội thích phong, Trác Tri Viễn lần đầu tiên nếm được mùi vị mất ngủ, đối với một thiếu niên còn lơ mơ chưa hoàn toàn hiểu biết về chuyện nam nữ thì biểu hiện của Trác Tri Viễn thật sự là vô cùng bình thường.

Bất quá, Trác Tri Viễn chung quy không phải thường nhân, hần trần trọc một canh giờ, khi phát hiện mình không thể đi vào giấc ngủ được thì liền dứt khoát ngồi dậy, điều động chân khí trong đan điền, chậm rãi dọc theo nhâm mạch leo lên phía trước, khi gần tới huyệt ngọc châm, hần thử gia tăng thêm chân khí được phân ra. Trác Tri Viễn nghĩ phải thử một chút, đêm nay có thể hay không trùng kích "ngọc châm đệ nhị quyết này", nếu như thành công, không quản luận vô từ ngày mai trở đi có thể sử dụng được tuyệt chiêu trong 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 hay không, nhưng mà ít nhất tu tri của mình có thể tiến thêm một bước...

Ở một khắc này, Trác Tri Viễn đối với ý niệm tăng lên tu tri trong đầu, vô cùng mãnh liệt!

Nhưng mà, hần lại không biết, tại trên vong tượng phong, đồng dạng có một tiểu cô nương như hoa như ngọc cũng đang trần trọc không thể đi vào giấc ngủ. Theo lý mà nói mười ba mười bốn tuổi, rất khó hiểu được chuyện giữa nam nữ, nhưng mà Nguyệt Tiểu Sai hiện tại, lại giống như mất hồn mất vía, hận không thể ngay lập tức gặp lại Trác Tri Viễn, thật giống như chỉ có Trác Tri Viễn tại bên người nàng, nàng mới có thể ngủ ngon được.

Cứ như vậy, hai cái mầm mống nho nhỏ, đồng thời được gieo trong lòng hai người thiếu niên này...

Bởi vì Trác Tri Viễn phân ra chân khí so với ngày thường nhiều hơn một chút, cho nên khuya hôm nay huyệt ngọc châm của hần đã bị đập vào cũng là mãnh liệt vô cùng, trước kia Trác Tri Viễn hầu như đã quen với việc chân khí trong huyệt ngọc châm xoay tròn mang đến cảm giác hơi đau đớn, nhưng mà hôm nay, chân khí sau khi vừa mới tiến vào huyệt ngọc châm thì lập tức giống như thuốc nổ bạo tạc, chia làm vô số mũi nhọn nhỏ như lông trâu, trùng kích vào gáy của Trác Tri Viễn.

Vừa bắt đầu, Trác Tri Viễn vẫn còn chịu đựng được loại thống khổ này, tập trung tinh thần toàn lực áp chế thương tổn do đau đớn mang đến, hần không

ngừng ở trong lòng mặc niệm, chỉ cần có thể chống giữ đến khí chân khí chảy vào huyết hội âm, cùng nhâm mạch giao nhau, như vậy luyện thành "ngọc châm đệ nhị quyết", chỉ sợ cũng chính là đêm nay.

Chân khí tiến nhập huyết ngọc châm, hóa thành mấy trăm vạn thanh châm nhỏ như lông trâu không ngừng xoay tròn trong huyết ngọc châm, mỗi một vòng cũng đều mang đến thống khổ tê tâm liệt phế, Trác Tri Viễn cơ hồ sắp chống giữ không nổi, hận không thể dụng quả đấm đập vào đầu mình, làm cho cảm giác thống khổ này giảm đi một chút.

Đang cực lực kiềm chế lại sự thống khổ trong đầu, Trác Tri Viễn đồng thời cũng vui sướng phát hiện, chân khí đã sớm tiến vào bên trong đốc mạch, tuy rằng chỉ là tốc độ lưu chuyển cực kỳ chậm, nhưng số địa phương chảy qua cũng đã vượt hơn mấy lần tu luyện 【Như Ý Luyện Bảo Quyển】 trước đây.

Trác Tri Viễn trong lòng sản sinh một tia vui mừng, tựa hồ "ngọc châm đệ nhị quyết" đã sắp luyện thành!

Nhưng mà khi tia vui mừng này nổi lên, Trác Tri Viễn lại đột nhiên cảm giác được nguyên bản chân khí đang tán loạn bên trong huyết ngọc châm, thế nhưng lúc này đột nhiên ngưng tụ lại với nhau, biến thành một chiếc búa tạ không gì không phá được, trùng điệp đập lên huyết ngọc châm của hắn...

Trong đầu truyền đến tiếng ông ông rất lớn, Trác Tri Viễn chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh bạch quang hiện ra, nhất thời té xỉu trên giường, hoàn toàn mất đi tri giác.

Trong mơ mơ màng màng, Trác Tri Viễn phảng phất như lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Trần lão đầu, Trần lão đầu đứng ở trước mặt của hắn, mặt co mày cau, miệng không ngừng than thở, giống như lại đang tính quờ trách Trác Tri Viễn.

"Hải tử này, sao có thể mạo hiểm như vậy? Hắn chẳng lẽ không biết xúc động chính là tu luyện tối kỵ sao? Thiên tông ta tối chú ý chính là thái thượng vong tình (không vì tình cảm mà ảnh hưởng đến tâm niệm), người nếu là không thể dứt bỏ các loại tình cảm trong trần thế, thì như thế nào mới có thể bước vào được cõi niết bàn?" Trần lão đầu hôm nay nói năng làm cho Trác Tri Viễn cảm giác có chút xa lạ, Trần lão đầu lúc nào cũng là mồm miệng mê sáng, hôm nay lời nói lại ra dáng cao thâm, thật khiến cho Trác Tri Viễn dị thường không hiểu nổi.

"Ông già, ông đang nói gì đấy?" Trác Tri Viễn lúc này chỉ cảm thấy đầu óc mê muội, không nghĩ được điều gì, điều duy nhất biết đến, đó là Trần lão đầu đang đứng ở trước người mình.

"Nói cái đầu của ngươi! Ngươi thật là một tên tiểu bạch si (ngu ngốc)!" Trần lão đầu rốt cục lại khôi phục cái bộ dáng của một lão già say lơ dờ, rất là không khách khí gõ gõ lên đầu Trần lão đầu mấy cái: "Ngươi có thể không làm phiền lão đầu tử ta ra tay giúp ngươi nữa chứ? Ta đã chết lâu như vậy mà còn phải tới giúp ngươi chùi dít! Chẳng lẽ lão tử kiếp trước thật sự thiếu nợ cả nhà các ngươi sao?"

"Thiếu nợ cả nhà chúng ta? Là thân sinh phụ mẫu ta phải không? Bọn họ là ai?" Trác Tri Viễn từ khi biết hiểu chuyện tới nay, lần đầu tiên mới hỏi đến cha mẹ ruột của mình.

Trần lão đầu tựa hồ cũng nhận ra mình lỡ lời, đem đôi tay đầy nhăn nheo của mình đưa ra phía trước: "Ngươi là do ta ở ven đường nhặt đặt, ta thế nào mà biết cha mẹ ngươi là ai? Bớt nói lời nhảm nhí đi, để cho lão đầu tử ta ra tay giúp ngươi nữa chứ." Nói xong, đặt đôi tay ảm áp trên người Trác Tri Viễn, Trác Tri Viễn chỉ cảm thấy sự ảm áp quen thuộc đã quay trở lại, trong đầu không còn có một tia trong sáng, rất nhanh liền mơ màng ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Có Người Khiêu Chiến!

Từ trong mê man tỉnh lại, Trác Tri Viễn cũng không có cảm giác được chỗ nào không khỏe, ngược lại là cảm thấy tinh thần sáng khoái, chỉ là vừa ngghĩ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, Trác Tri Viễn càng thêm chắc chắn, Trần lão đầu nhất định là đã lưu lại thứ gì trong cơ thể của hắn.

Nhưng mà Trác Tri Viễn cũng không đến mức sẽ đi cho là Trần lão đầu còn sống, bất kể là Trác Tri Viễn chính mắt nhìn qua, hay là Trần lão đầu trong mộng cũng đã thừa nhận, đều thuyết minh rằng ông ta thật sự là đã chết. Mà quái điều cũng từng nói qua, Trác Tri Viễn cũng không phải thật sự thiên sinh nhân thức viên mãn, mà là hậu thiên đạt đến, giải thích duy nhất đó là Trần lão đầu tại trên người hắn động tay chân. Trác Tri Viễn có một ngân lý do có thể thuyết phục chính mình, Trần lão đầu kỳ thật cũng là người của thông huyền giới, chẳng qua là không biết vì sao lại muốn mai danh ẩn tích, tình nguyện ở Trần gia thôn làm thợ đan lát.

Hiện tại Trác Tri Viễn đã hiểu được các loại thuật tu tiên, tự nhiên là có thể cảm nhận được, từ nhỏ đến lớn, Trần lão đầu lúc nửa đêm tại trên người mình xoa nắn các bộ phận, hoàn toàn chính là theo một loại công pháp gì đó. Thứ này cũng có thể coi là một môn kỳ công, lại có thể giúp cho thụ pháp giả tăng lên tu tri. Trác Tri Viễn âm thầm quyết định, chỉ cần có bất kỳ cơ hội nào, hắn đều phải nghĩ biện pháp tìm hiểu Trần lão đầu rốt cuộc dùng công pháp gì, có lẽ từ dấu vết Trần lão đầu để lại, thậm chí còn có thể biết được cha mẹ ruột của mình đến tột cùng là ai, và vì sao lại đem vứt bỏ mình ở ven đường.

Trác Tri Viễn đương nhiên càng hiểu rõ, hiện tại khối thân thể mạnh mẽ và cổ quái của bản thân, tất cả đều là nhờ vào Trần lão đầu mỗi đêm kiên trì không ngừng dụng thời gian sáu năm tạo ra. Nếu như nói Trác Tri Viễn là thiên tài, như vậy thiên tài này chính là do Trần lão đầu tạo ra!

Nhân tạo thiên tài!

Điều này, tựa hồ mới phù hợp với hiện trạng của Trác Tri Viễn!

Nghĩ một hồi, Trác Tri Viễn mới cảm một thanh trường kiếm lên, mặc dù là che giấu thực lực, nhưng hắn cũng không thể luôn dựa vào hai tay ngạnh kháng đánh bừa, đem theo một thanh kiếm cũng tốt hơn. Huống chi, cứ qua một vòng, đối thủ kế sau sẽ càng ngày càng mạnh hơn, cho dù là có chút may mắn luôn gặp được người có thực lực yếu hơn, nhưng mà Trác Tri Viễn cũng không thể đem hy vọng ký thác vào trên sự may mắn này. Trong tay có thêm một thanh kiếm, nhiều khi Trác Tri Viễn cũng có thể xuất ra thêm vài chiêu để ứng phó.

Một đường đi đến đàn tế tiền sơn, nơi đó đã ngập tràn tiếng người nói ồn ào, số người đếm không xuể.

Chúng đệ tử chứng kiến Trác Tri Viễn tiến đến, cả đám liền lập tức tự động tách ra một cái lối đi, thuận tiện cho Trác Tri Viễn đi đến vị trí đứng của đệ tử đích truyền.

Tuy rằng thoáng cảm giác được có chút kỳ quái, nhưng mà Trác Tri Viễn cũng không quá chú trọng việc này, bởi vì hắn cũng không muốn tự làm phiền mình. Chẳng qua là hắn lại không biết, trải qua trận chiến thi đấu với Nguyệt Tiểu Sai ngày hôm qua, nhân khí của Trác Tri Viễn đã tăng lên rất nhiều. Chỉ có điều, nhân khí này có chút điểm trái ngược, Nguyệt Tiểu Sai xinh đẹp động lòng người, cũng không biết là ao ước của bao nhiêu người. Tâm tính người trẻ tuổi là thế, cho dù biết Trác Tri Viễn trong Thủy Giáo là một trong bốn đệ tử đích truyền của chương môn có địa vị tối cao, và lại tu tri tuy rằng còn thấp, nhưng một thân thực lực cũng tuyệt đối đủ để đã động đến tiêu mỹ nhân kia. Trước một Nguyệt Tiểu Sai một tuyệt đại mỹ nhân như vậy, khiến cho bọn hắn cũng khó tránh khỏi rục rịch.

Người ta thường nói, trước khi phong ba bão táp xảy ra thì luôn sẽ có một thời gian ngắn yên bình, mà trước hừng đông sáng, cũng nhất định sẽ có một thời điểm tối nhất trong ngày.

Trác Tri Viễn khi này đi tới, những đệ tử kia nhìn như sợ hãi nhường ra một con đường cho hắn, trên thực tế cũng đại biểu những đệ tử này đều ôm một tâm tư khiêu chiến Trác Tri Viễn. Chỉ xem ai có thể rút trúng thẻ thăm làm đối thủ của Trác Tri Viễn, lúc ấy sẽ tận lực xuất hết bản lĩnh mình có, cùng Trác Tri Viễn quyết phân cao thấp.

Khi rút thăm bắt đầu, tiếng người mới bắt đầu im lặng lại một chút, thế nhưng liền lập tức lại ồn ào lên.

Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn là hai đệ tử bốc thăm đầu tiên, lúc lên sân đấu bốc thăm, cũng không có tạo ra sự chú ý quá lớn, ngược lại là Trác Tri Viễn vừa mới lên sân đấu, các đệ tử xung quanh liền đồng loạt nghị luận sôi nổi, nhất thời, cả đàn tế đã tràn ngập tiếng người nói ồn ào.

Chứng kiến tình hình như vậy, năm trưởng lão ở ngồi ở bên trên không khỏi là đều hơi cau mày, Mạc Tuấn thì là một chương đánh vào cái chuông lên treo ở một bên đàn tế. Tiếng âm vang do chiếc chuông phát ra cực lớn, các đệ tử đang âm ỉ xung quanh liền lập tức yên tĩnh trở lại. Rất hiển nhiên, đây là hành động biểu thị Mạc Tuấn đang rất tức giận, những đệ tử này tự nhiên là cũng nhìn ra được, lập tức yên lặng trở lại. Chỉ có điều, cặp mắt của bọn hắn không hẹn mà cùng giao nhau tại một điểm, nhìn chằm chằm vào Trác Tri Viễn đang chậm rãi tiến lên đài rút thăm.

Trác Tri Viễn sau khi rút ra một chiếc thẻ, liền đem giao cho Mạc Tuấn.

Mạc Tuấn nhìn lướt qua, trực tiếp ném vào trong một ống thẻ không, miệng hô to : "Trác Tri Viễn, thẻ giáp số mười chín!"

Trác Tri Viễn yên lặng gật đầu một cái, đi xuống trở về vị trí đứng ban đầu của mình, đồng thời ngêng đón ánh mắt của Dịch Đông Lai nhìn tới. Dịch Đông Lai hơi có chút châm biếm nói một câu : "Trác sư đệ hiện tại nhân khí rất vượng a, phía dưới không ít người tựa như đều muốn khiêu chiến người đó nha. Hy vọng Trác sư đệ sẽ đứng vững, nhất định phải vào đến vòng cuối cùng, để cho sư huynh ta được lãnh giáo một chút trùng lôi quyền của người a!"

Nghe nói như thế, Trác Tri Viễn hơi có chút thất thần, trùng lôi quyền? Đây là cái gì? Phút chốc liền hiểu ra, hai ngày qua hắn đồng dạng đều dùng bạo quyền này, đại khái bị đệ tử trong môn tùy tiện đặt cho cái tên là trùng lôi quyền!

Bất quá, trùng lôi quyền! Tên này tựa hồ cũng hơi có chút ý tứ, thật ra nó gần đúng với quyền đầu của Trác Tri Viễn ! Hiện tại uy lực một quyền của Trác Tri Viễn hiển lộ ra ngoài, thật đúng là có cảm giác trùng lôi. Được rồi, vậy kêu là trùng lôi quyền.

Vì vậy, Trác Tri Viễn đối với Dịch Đông Lai cũng gật đầu nói : "Ta nhất định sẽ đứng vững đến giây phút cuối cùng, Dịch sư huynh chính mình cũng là nên cẩn thận một chút!" Dứt lời, quay đầu lại, không để ý đến Dịch Đông Lai nữa.

Bởi vì chỉ còn lại có mười mấy tên đệ tử, quá trình rút thăm cũng ngắn đi rất nhiều, duy nhất có một chút tình tiết đáng chú ý đó là thắng đến khi chỉ còn bốn năm đệ tử nữa, vẫn còn chưa có người bốc được thẻ át số mười chín, tức là làm đối thủ của Trác Tri Viễn.

Khi tên đệ tử thứ năm đếm ngược trở xuống đi lên, Mạc Tuấn tự nhiên là mắt khép hờ ra hiệu cho hắn rút thẻ trong ống. Nhưng mà tên đệ tử kia lại hướng về Mạc Tuấn thì lễ, miệng nói : "Lục trưởng lão, đệ tử có một thỉnh cầu quá đáng "

Mạc Tuấn khẽ nâng hai mắt, ánh mắt nhú lại, ý bảo hắn nói nhanh lên.

Đệ tử kia vội vàng nói: "Hiện giờ cũng chỉ còn lại có năm người, còn chưa có phân ra được ai sẽ làm đối thủ với Trác Tri Viễn sư huynh. Đệ tử bất tài, nguyện khiêu chiến Trác sư huynh, đối với người tu thiền chúng ta, khiêu chiến với đối thủ so với mình mạnh hơn mới có thể đề cao lực lượng."

Lời này còn chưa dứt, dưới đài sớm đã một mảnh xôn xao, mà Mạc Tuân rốt cục cũng ngẩng đầu lên, trên mặt tuy rằng không mang theo chút diễn cảm, chẳng qua là ánh mắt sắc bén vô cùng nhìn chăm chăm vào tên đệ tử kia. Khiến cho hắn sợ tới mức hơi rụt cổ lại.

"Khiêu chiến đối thủ so với chính mình mạnh hơn... Ân, tốt lắm, ta hỏi ngươi, tu tri của ngươi bao nhiêu?"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Trọc Thổ Tam Xoa Kịch!

Tên đệ tử kia sùng sốt, lập tức nói: "Vừa mới lọt qua cánh cửa tầng thứ tư thật thức."

Mạc Tuân gật đầu một cái: "Ngươi nhập môn đã bao nhiêu năm? Và ngươi nhập vào làm tọa hạ hậu sơn đã bao nhiêu năm?"

Đệ tử kia trả lời ngay: "Đệ tử nhập môn đã được ba mươi ba năm, tiến nhập hậu sơn cũng đã được mười tám năm có dư."

"Trác Tri Viễn mới nhập vào hậu sơn chưa đến bốn tháng, nhập môn bất quá tám năm, bốn tháng trước mới bắt đầu tu luyện chân quyết cùng với những công pháp khác, hiện giờ tu tri cũng chỉ có tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn. Đây mà cũng gọi là khiêu chiến với khó khăn sao?" Mạc Tuân hừ lạnh một tiếng, lời nói đầy gay gắt.

Dưới đàn rất nhiều đệ tử đã sớm cất tiếng phụ họa: "Đúng vậy! Ngươi đây rõ ràng là muốn kiếm tiện nghi!"

Lâu Vô Ngân nhìn không được, đứng dậy, tay nhẹ phát lên, trên không trung phát ra một tiếng sấm nổ vang, khiến cho xung quanh đàn tề nhất thời yên tĩnh trở lại.

"Ồn ào như thế còn ra cái thể thống gì?" Lâu Vô Ngân vẻ mặt tức giận, xoay mặt nhìn tên đệ tử muốn khiêu chiến Trác Tri Viễn: "Ngươi thật có tiền đồ, khiêu chiến vượt cấp, nhưng Trác Tri Viễn mà là khiêu chiến vượt cấp sao, không những tu tri thấp hơn ngươi mà còn thấp hơn những hai tầng. Cự nhiên còn dám trắng tráo nói cái gì là khiêu chiến với đối thủ so với mình mạnh hơn. Tu luyện trong ba mươi năm nay, xem ra đều chỉ là uống công mà thôi, hừ!"

Thấy đại trưởng lão Lâu Vô Ngân cùng với quyền chương môn lục trưởng lão Mạc Tuân tức giận, tên đệ tử kia sợ tới mức trực tiếp quỳ rạp xuống đất: "Hai vị trưởng lão, đệ tử không dám có cái ý đó. Trác sư huynh tuy rằng thời gian tu luyện ngắn ngủi, nhưng mà cũng là thiên tài thứ hai trong ngàn năm lịch sử của Thủy Giáo ta có thể tay không xông đến điểm cuối cùng của thập vạn thâm uyên. Hơn nữa, hai ngày luận võ qua mọi người đều thấy rõ như ban ngày, Trác sư huynh một thân thực lực, chỉ sợ đã sớm tiếp cận cảnh giới tầng thứ năm thân thức, nhưng mà không biết vì sao, tu tri vênh vênh lại chỉ ở tại tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn. Đệ tử đích thật là chứng kiến Trác sư huynh hần..."

"Hừ! Ngươi thật ra chỉ là ngại biện! Tốt, tốt lắm!" Mạc Tuân vỗ bàn một cái, nói tiếp: "Ta cũng không vội trừng phạt ngươi, chuyện này đợi đến khi ngươi bị thua ta sẽ y theo giáo quy xử trí. Ngươi muốn khiêu chiến Trác Tri Viễn phải không? Được, ta sẽ cho ngươi cơ hội này! Nếu ngươi thắng, thì bắt đầu từ vòng tiếp theo, bất luận kẻ nào ngươi cũng đều có thể danh chính ngôn thuận đi khiêu chiến. Nếu như ngươi bại... Hừ!"

Nửa câu nói sau, Mạc Tuân bất ngờ không nói, nhưng từ biểu cảm trên khuôn mặt của hắn, bất luận kẻ nào cũng biết, nếu như người đệ tử này bị đánh bại, kết cục chỉ sợ sẽ rất thê thảm. Không khéo, từ nay về sau bị giáng xuống ngoại ngũ đường, sống cho hết quãng đời còn lại. Mạc Tuân vốn nổi tiếng là thiết diện, cộng với sự phẫn nộ của đại trưởng lão, hậu quả này không phải là một đệ tử mới vào cảnh giới tầng thứ tư thiệt thức có thể thừa nhận nổi.

Nói đến đây, tên đệ tử kia thần tình đã là tái nhợt, thân thể không ngừng run rẩy, chỉ là việc đã đến nước này, hắn cũng không thể không bất chấp tất cả mà đáp ứng. Chỉ hy vọng hôm nay có thể chiến thắng Trác Tri Viễn, buổi chiều cho dù bị đệ tử khác đánh bại, trừng phạt có lẽ còn có thể giảm nhẹ đi một chút. Nếu là có thể may mắn vượt qua cả hai vòng, trong giáo chỉ sợ cũng sẽ cho qua việc này.

"Đệ tử Tây Môn Hàn Chiêu xin vâng theo pháp chỉ của lục trưởng lão!" Dứt lời, hắn cắn răng đứng dậy, ánh mắt nhanh chóng di chuyển đến một nơi, đương nhiên đó chính là nơi Trác Tri Viễn đang đứng, ánh mắt đầy ngoan độc, hận không thể đem Trác Tri Viễn ăn sống nuốt tươi.

Đối với điều này Trác Tri Viễn trái lại một chút phản ứng cũng không có, giống như mọi chuyện phát sinh này giờ đều không liên quan đến hắn, vẫn trầm mặc đứng nguyên tại chỗ.

Giang Vô Hoạn bên cạnh hắn cũng lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói thầm một câu: "Tên Tây Môn này căn bản là đang đi tìm chết!"

Dịch Đông Lai cười ha ha: "Thật là một tên gia hỏa gian xảo! Trác sư đệ dù cho chỉ có cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, nhưng thủy chung thuộc

hệ đệ tử đích truyền, Tây Môn Hàn Chiêu hẳn tính là cái thứ gì, không ngờ lại mưu toan kiếm tiện nghi? Trác sư đệ, người nhất định phải giáo huấn cho tốt cái tên gia hỏa không biết trời cao đất rộng, cho hắn biết, cái gì gọi là đệ tử đích truyền! Không phân biệt được tôn ti, thì sẽ phải trả giá rất đắt!" Ngụ ý rất rõ ràng, một khi Trác Tri Viễn không may chiến bại, thì hẳn sẽ là người đầu tiên thay Trác Tri Viễn xuất đầu.

Cũng không phải là nói Dịch Đông Lai thật sự muốn thay Trác Tri Viễn xuất đầu, chẳng qua là vô luận hắn đối xử như thế nào với Trác Tri Viễn, nhưng cũng tuyệt không cho phép một đệ tử hậu son bình thường khiêu chiến quyền uy của đệ tử đích truyền bọn hắn. Nếu để cho sự việc này thực hiện được, vậy nhóm đệ tử đích truyền bọn họ sau này chỉ sợ bởi vì chuyện này mà không dám ngẩng mặt nhìn ai.

Nhưng mà Trác Tri Viễn lại làm ra bộ dáng không quan tâm, nghe Dịch Đông Lai nói cũng chỉ là liếc mắt nhìn hắn, ý tứ trong ánh mắt hình như là đang nói : việc này mặc mớ gì đến người?

Cũng không biết có phải hay không là tất cả mọi người đều mong muốn chứng kiến trận chiến giữa Trác Tri Viễn cùng Tây Môn Hàn Chiêu, mà nguyên bản các đệ tử đều đã nắm chắc cơ hội lọt qua vòng ba, mà đa số đều là đệ tử hậu son, lực lượng mạnh yếu khác nhau, thường thường đánh nhau phải cần thời gian rất dài mới có thể phân ra thắng bại. Nhưng mà hiện tại, tất cả đều là vừa lên liền đã giờ ra tuyệt chiêu ẩn giấu, mưu cầu trong vòng mấy chiêu cùng đối thủ phân ra cao thấp, tựa hồ cũng có chút khẩn cấp muốn đi nhìn xem, rốt cuộc là Trác Tri Viễn đệ tử đích truyền gần đây mới được thu nhận và tên đệ tử xuất khẩu cuồng ngôn muốn kiếm tiện nghi Tây Môn Hàn Chiêu kia ai có lực lượng mạnh hơn.

Chỉ bất quá, tại trong lòng đại đa số đệ tử, theo lý trí của rất nhiều người đều cẩn thận cân nhắc thực lực giữa Trác Tri Viễn và Tây Môn Hàn Chiêu, cuối cùng đồng loạt đưa ra một kết luận, cơ hồ là nghiêng về một phía cho rằng Trác Tri Viễn so với Tây Môn Hàn Chiêu mạnh hơn. Trước đây cũng có một số người mang tư tưởng khiêu chiến Trác Tri Viễn, thế nhưng lúc này lại rất tỉnh táo, tự biết mình cũng không phải là đối thủ của Trác Tri Viễn.

Rất nhanh, Mạc Tuấn cũng đã đứng ở bên trên tuyên bố : "Thề giáp số mười chín Trác Tri Viễn, thề ất số mười chín Tây Môn Hàn Chiêu."

Chứng kiến Trác Tri Viễn như cũ không chút hoang mang chấp tay sau lưng chậm rãi đi lên đàn tề, Tây Môn Hàn Chiêu cũng theo đó đè nén tâm tình, học theo bộ dáng của Trác Tri Viễn, đi từ từ lên đàn. Chỉ là, tuy hắn bước sau Trác Tri Viễn vài bước, nhưng khi sau khi đứng ở trên đàn, trên cao nhìn xuống thì vẫn thấy Trác Tri Viễn đang sai bước từ tốn đi lên.

"Trác sư huynh, ngưỡng mộ đại danh từ lâu, Tây Môn Hàn Chiêu xin được lĩnh giáo cao chiêu!"

Trác Tri Viễn ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn hắn một cái, cũng không biết vì cái gì, này ánh mắt trên người Tây Môn Hàn Chiêu, lại lộ ra vài phần ý tứ thương hại.

"Mời Tây Môn sư đệ ra chiêu!" Trác Tri Viễn cũng lười nói, trực tiếp rút trường kiếm ra, đem vỏ kiếm ném ra sau lưng, ta trái bầm kiếm quyết, điệu bộ này xem ra là tính toán làm cho Tây Môn Hàn Chiêu nhanh chóng bắt đầu luận võ.

Tây Môn Hàn Chiêu thấy vậy, cũng vô pháp nói thêm cái gì, hai tay đưa ra sau, lấy ra một cây tam xoa kích tinh xảo, theo chiều gió nhoáng lên một cái, nhanh chóng tăng vọt lên dài một trượng ba thước. Trong giáo sớm có đệ tử kinh hô một tiếng : "Trọc thổ tam xoa kích! Pháp bảo này như thế nào lại có thể nằm trong tay hắn!"

Nghe được cái thanh âm này, Tây Môn Hàn Chiêu không khỏi cũng hơi có chút đắc ý, cây trọc thổ tam xoa kích này chính là do nhà hắn truyền lại cho hắn, dù cho là tại trong Thanh Nguyên Sơn này, cũng chỉ có cực ít người biết hắn có kiện bảo bối này. Hắn nếu không phải có món pháp bảo này trong tay, thì cũng không dám dễ dàng như vậy nói bản thân muốn khiêu chiến Trác Tri Viễn!

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Đạp Cước Thạch!

Hành động lần này của Tây Môn Hàn Chiêu tuy rằng chỉ chiếm được một chút tiện nghi, nhưng lại làm cho các vị trưởng lão ở bên trên quan sát trận chiến cực kỳ bất mãn, cho dù Trác Tri Viễn ở trong lòng bọn họ ấn tượng không mấy tốt, nhưng mà thủ đoạn giống như của Tây Môn Hàn Chiêu, cũng tuyệt đối không đáng để xướng, nếu không trong môn sau này chỉ toàn là một đám ham sống sợ chết, e rằng ngay cả sư phụ cũng hỏng luôn.

Nhưng cũng do Tây Môn Hàn Chiêu hiện tại đã bị bức đến đường cùng, ai bảo hắn nhất thời ngứa mồm, chạy đến làm ra sự việc này? Nguyên cho là mình chủ động khiêu chiến Trác Tri Viễn, mặc dù là các trưởng lão không đồng ý, nhưng nhìn vào sức chiến đấu cường đại của Trác Tri Viễn, cũng sẽ không trở thành trách móc hắn. Nhưng lại sơ sót mất ở chỗ không quan Trác Tri Viễn biểu hiện cường đại như thế nào, tu tri thủy chung vẫn là cảnh giới tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, chỉ là một điểm này thôi, nhưng cũng đã trở thành điểm gây bất mãn.

Giờ trọc thổ tam xoa kích trong tay lên, Tây Môn Hàn Chiêu nói một tiếng : "Trác sư huynh cẩn thận!" Nói xong tựa hồ hơi có chút tự đắc, lập tức một kích đánh ra, chung quanh nhất thời gió chuyển sấm dậy, chiêu này tuy chưa hoàn toàn phóng thích ra nhưng thanh thế của nó đã đủ làm cho người ta sợ

hãi, khiến cho rất nhiều đệ tử xung quanh từng nghe nói qua về trọc thổ tam xoa kích phải kinh thần không thôi vì uy lực của cái pháp bảo nổi danh này.

Nguyên cho là khi mình lấy ra trọc thổ tam xoa kích này, sẽ khiến cho Trác Tri Viễn run sợ, chỉ có điều Tây Môn Hàn Chiêu nhìn vào trong mắt Trác Tri Viễn thì chẳng thấy xiu xiu sự luống cuống run sợ nào, ngược lại là khi chứng kiến hắn đánh ra một kích, nhất thời dẫn phát gió chuyển sấm dậy, trong mắt là lóe ra sự hưng phấn nóng lòng muốn thử.

Nếu Tây Môn Hàn Chiêu biết được Trác Tri Viễn hoàn toàn là bởi vì căn bản không biết trên đời này tồn tại một thanh trọc thổ tam xoa kích như vậy, cho nên trong lòng tuyệt đối không có khả năng sinh ra sợ hãi, chỉ sợ hắn có thể trực tiếp học máu chết bất đắc kỳ tử.

Mấy trăm năm trước, một tên yêu ma tự xưng là Lục Họa chân nhân hoành không xuất thế, pháp bảo cầm trong tay chính là thanh trọc thổ tam xoa kích này. Lục Họa chân nhân tung hoành mấy chục năm, nhân sĩ thông huyền giới chết dưới thanh trọc thổ tam xoa kích của hắn nhiều không đếm xuể. Lại nghe nói cây kích này có khả năng dời núi lấp biển theo tu tri của chủ nhân càng cao, hiệu dụng của kích này phát huy càng lớn.

Về sau phải xuất gần hết cao thủ Thủy Giáo, khó khăn lắm mới thu phục được tên Lục Họa chân nhân kia, nhưng mà Lục Họa chân nhân sau khi chết, trọc thổ tam xoa kích của hắn lại không biết tung tích, mấy trăm năm qua, cũng không biết bao nhiêu người đã đi tìm thử cái pháp bảo này, nhưng lại không nghĩ rằng, ngày hôm nay nó lại có thể nằm ở trong tay Tây Môn Hàn Chiêu.

Bất quá liên tưởng tới bối cảnh của Tây Môn Hàn Chiêu, tựa hồ điều này cũng không quá khó hiểu, hắn vốn xuất thân từ nhà cự phú, tài lực gia tộc hùng hậu, tại cả trong Đại Dận hoàng triều, cũng không có mấy nhà có thể so sánh với gia tộc hắn. Trong gia tộc lại thu nhận không ít các kỳ nhân dị sĩ, tuy rằng hầu hết đều xuất thân từ các tiểu phái, nhưng với số lượng đông, cũng là một thế lực không thể khinh thường. Đại gia tộc đoạt được cái pháp bảo hung danh hiển hách này cũng đích xác không phải là việc quá khó.

Nhưng mà đối với Trác Tri Viễn cái gì cũng không biết, thậm chí cả thanh đoản kiếm trong suốt ở trong cánh tay phải hắn cũng không biết tên, huống chi là cái trọc thổ tam xoa kích này.

Nhưng là trọc thổ tam xoa kích một khi xuất thủ, chiến ý biểu hiện ra ngoài cuộn cuộn hung hãn cùng khí thế mãnh liệt, lại khiến cho Trác Tri Viễn cảm thấy hưng phấn, một người khi mà lâm vào hiểm cảnh không thể tìm được phương pháp thoát ra, một khi gặp được cường địch, thường chính là thời khắc tốt nhất để đột phá, Trác Tri Viễn hiện tại đúng là như thế, cảm giác được đối phương so với hai đối thủ trước mạnh hơn rất nhiều, xuất hiện một chút cảm giác hưng phấn, cũng là điều vô cùng bình thường.

Kiểm trong tay bất quá chỉ là để làm cảnh, mắt nhìn thấy mũi kích chứa bên trong công kích đến, Trác Tri Viễn cũng biết nếu đem thanh trường kiếm bình thường trong tay chống lại đối phương, không thể nghi ngờ là sẽ rơi vào kết cục kiếm hủy nhân vong.

Chân khí lập tức được tăng lên mức cao nhất hình thành một dòng nước lũ, rót vào trong kinh mạch toàn thân, công pháp tầng thứ hai của 【tam hòa cực nguyên kinh】đã được khởi động, xung quanh thân thể Trác Tri Viễn nhất thời dấy lên một tầng mỏng bạch sắc hỏa diễm, nháy mắt đem Trác Tri Viễn bao vây trong đó, làm cho Trác Tri Viễn nhìn vào như một hỏa nhân vậy.

Hành động này khiến cho rất nhiều đệ tử dưới đàn không khỏi kinh hô lên, 【tam hòa cực nguyên kinh】trong tay Trác Tri Viễn, vì cái gì có thể sinh ra hiệu quả thần kỳ như thế? Tất cả mọi người đều là người trong thông huyền giới, tầng bạch sắc hỏa diễm bao quanh thân thể Trác Tri Viễn rõ ràng có thể phát ra công hiệu gì, bọn họ đều biết rõ ràng. Đối với Trác Tri Viễn sử dụng 【tam hòa cực nguyên kinh】như thế cảm thấy kinh ngạc không thôi, giận chính mình vì sao từ trước tới nay chưa bao giờ suy nghĩ đến việc này, đem một môn pháp thuật nguyên bản chỉ dùng công kích biến trở thành pháp thuật phòng ngự.

Trác Tri Viễn giờ phút này đứng ở trong đàn tề, thật giống như là trên người đang khoác lên một cái áo giáp do bạch sắc hỏa diễm tạo thành, quả thật là vô cùng uy phong, ngay cả đối thủ của hắn à Tây Môn Hàn Chiêu cũng không thể không khen thầm một tiếng trong lòng.

Chẳng qua là trong lòng Tây Môn Hàn Chiêu cũng đồng thời hừ lạnh: tuy rằng người vận dụng tầng thứ hai của 【tam hòa cực nguyên kinh】này bất ngờ đến cực điểm, nhưng nếu nghĩ như vậy là có thể ngăn trở thiên cổ thần binh của ta, vậy là người đã sai lầm rồi.

Trong miệng lại hừ lên một tiếng, trên tay lại gia tăng thêm sức lực, tiếng sấm nổ mạnh do trọc thổ tam xoa kích phát ra vang đến tận mây xanh, Trác Tri Viễn bắt đầu cảm giác được dưới chân không ngừng nhấp nhô run rẩy, rất nhanh liền nhìn thấy trên mặt đất dăm ra hàng trăm nghìn gốc thổ thứ (các mũi nhọn ở dưới đất đâm lên), thật giống như là trước đó đã được người ta chôn ở dưới đất, giờ phút này cơ quan phát động, rốt cục phá đất mà lên.

Điều ưng biến trong 【thiên cầm cửu biến quyết】một lần nữa tái hiện, Trác Tri Viễn hú dài một tiếng nhảy lên rất cao, áo giáp do bạch sắc hỏa diễm tạo thành kia cũng là như ảnh tùy hình, rất nhanh từ trên mặt đất nhảy lên trên, các vết lửa quẹt trên đất phát ra âm thanh soàn soạt, làm cho Trác Tri Viễn nhìn qua phảng phất như thần tiên hạ phàm.

Trường kiếm trong tay sau khi được bơm chân khí vào, hướng xuống dưới bỏ ra một đạo kiếm quang hoa lệ, quét trên mặt đất loại bỏ các thổ thứ đang đâm lên, ngay tức khắc vô số gốc thổ thứ đã bị chặt đứt. Trường kiếm bình thường này tuy rằng không thể cùng trọc thổ tam xoa kích đối chiến, nhưng mà muốn chặt đứt mấy cái thổ thứ này thì dễ như trở bàn tay, huống hồ trong kiếm còn được rót đầy chân khí hùng hậu của Trác Tri Viễn?

Ánh sáng thanh kiếm phát ra trong giây lát lập tức biến mất, thế nhưng trên đàn tề nguyên bản rậm rạp các gốc thổ thứ nhìn thấy mà giật mình, lúc này đã bị một kiếm này của Trác Tri Viễn quét sạch bách trong chu vi chừng mấy trượng. Trác Tri Viễn có thể một lần nữa trở xuống mặt đất.

Hai thanh kiếm ẩn giấu trong cánh tay giống như người được chiến ý phía trước, ở trong thân thể Trác Tri Viễn không ngừng rực rạch, nếu không phải Trác Tri Viễn mạnh mẽ ngăn chặn, chỉ sợ chúng nó đã sớm tự mình bay ra ngoài, bao vây tiêu diệt thanh trọc thổ tam xoa kích trong tay Tây Môn Hàn Chiêu kia.

Chứng kiến Trác Tri Viễn cực kỳ tuyệt vời phá giải chiêu thứ nhất của mình, Tây Môn Hàn Chiêu trong lòng cũng là kinh hãi không thôi. Chiêu này bị phá thực ra cũng là nằm trong dự liệu của hắn, dù sao thực lực Trác Tri Viễn biểu hiện ra ngoài cũng tuyệt không thể vì một chiêu này mà bị thương hại. Nhưng mà Trác Tri Viễn phá giải thông dong như thế, lại làm cho hắn bất ngờ. Tây Môn Hàn Chiêu quả thực đã hoài nghi, hôm nay không lẽ mình sẽ trở thành khối đá thứ ba cho Trác Tri Viễn đập qua!

Không hề cho Trác Tri Viễn có thời gian điều chỉnh, chiêu thứ hai của Tây Môn Hàn Chiêu liền lập tức phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Cánh Tay Phải Mạnh Mẽ!

Chỉ thấy thanh trọc thô tam xoa kích to lớn kia trên không trung cứ trọng nhược kinh trời mình bay xuống, mũi kích hướng xuống, được Tây Môn Hàn Chiêu dễ dàng đâm ngập vào trong đất trên đàn tề. Mũi kích sắc bén đến nỗi đâm vào không phải là đất đá mà là đậu hũ bình thường, cắm thẳng vào bên trong, thân thể Tây Môn Hàn Chiêu cũng phi lên, đứng treo ngược ở trên phần đuôi kích.

Không ai quan tâm đến cảnh tượng Tây Môn Hàn Chiêu đứng như một con khỉ trên phần đuôi của cây kích, tất cả mọi người đều cảm thấy mặt đất đang run rẩy, thậm chí còn có cảm giác mình đang ở trên mặt biển, sóng biển cuộn cuộn cuốn tới, mọi người đứng thẳng trên mặt đất cũng bắt đầu không ngừng nhấp nhô ngả nghiêng, đệ tử tru trì hơi thấp thì có xu hướng té xuống.

Mà mặt đất trên đàn tề lại cuộn cuộn nổi lên một con sóng đất cao đến mấy chục trượng, hướng về Trác Tri Viễn thổi quét tới. Sở dĩ nói là sóng đất mà không phải là tường đất, là bởi vì tầng đất này cực kỳ dày nhìn vào trông giống một con sóng biển bình thường đang vỗ vào bờ, trên mặt đất vô số đá vụn cũng hướng tới Trác Tri Viễn bắn đến.

Muốn giống như vừa rồi, nhảy lên cao để tránh đi công kích này, hiển nhiên không còn thực tế, cho dù là trên không trung, những khối đá trong sóng đất cũng sẽ đánh trúng Trác Tri Viễn.

Mà bạch sắc hỏa diễm bao quanh toàn thân Trác Tri Viễn giống như nồng đậm hơn vài phần, đem thân thể hắn bảo vệ chặt chẽ, Trác Tri Viễn liếc mắt nhìn các vị trưởng lão đang ngồi phía trên, bất thành linh đem đoản kiếm trong tay phải bức ra bên ngoài cơ thể, nhưng tuyệt không để cho nó thoát ly cánh tay, mà chỉ là đem thân kiếm lộ ra, bám vào trên thân tinh cương trường kiếm, rồi sau đó không hề lui bước, hai chân đạp mạnh, nghênh đón lấy con sóng đất đang cuộn cuộn cuốn tới.

Trác Tri Viễn cũng không có đem trường kiếm trong tay đâm ra, mà làm đem hoành ở trước ngực, nắm chặt quyền trái, bất thành linh một quyền đánh về phía con sóng đất này. Rất nhiều người đều phát ra kinh hô, tuy rằng cũng biết quyền uy của Trác Tri Viễn rất là dọa người, nhưng mà lấy thân thể huyết nhục đi đối kháng với con sóng đất dày này, cũng thật là có ý muốn đi tìm cái chết.

Nhưng mà, đến khi một quyền này của Trác Tri Viễn đánh ra, lại không còn có người nào có suy nghĩ như vậy nữa...

Khi Trác Tri Viễn vọt nhanh tới gần sóng đất, trường kiếm trong tay phải đột nhiên đâm vào, cắm thẳng vào trong sóng đất, hơn nữa thuận thế thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, nương theo kiếm thế cả người chui vào bên trong sóng đất.

Cả đám người bị tro bụi cùng bùn đất che kín không trung quanh đàn tề, không ai có thể thấy rõ sau khi Trác Tri Viễn chui vào sóng đất rốt cuộc đã làm gì, thế nhưng lại có thể chứng kiến sau khi từ trong sóng đất xuyên ra, lúc này quyền trái của hắn mới là chân chính xuất ra...

Trùng lôi quyền!!!

Không cần Trác Tri Viễn hô, xung quanh đàn tề cũng không biết có bao nhiêu đệ tử đã phụ hắn hô lên một tiếng này!

Tiếng nổ vang trời!

Một quyền này, Trác Tri Viễn hung tợn đánh về phía Tây Môn Hàn Chiêu đang khốn đốn trên đuôi kích, Tây Môn Hàn Chiêu cũng không dám chậm trễ, vội vàng buông lỏng tay ra, dọc theo cán kích thuận thế trượt xuống, nhưng mà một quyền này của Trác Tri Viễn, vẫn khiến cho phía sau hắn nổ vang ầm ầm không ngừng!

Bình địa khởi kinh lôi!

Đại khái chỉ có cái từ này, mới có thể hình dung ra một quyền này của Trác Tri Viễn. Tựa hồ, một quyền này của Trác Tri Viễn, mục tiêu tựa hồ không phải là Tây Môn Hàn Chiêu đang hốt hoảng trượt xuống, mà là vị trí đứng ban đầu của Tây Môn Hàn Chiêu. Trác Tri Viễn không ngờ đem quyền phong hóa thành từng đạo quyền kinh, tại vị trí ban đầu của Tây Môn Hàn Chiêu oanh tạc...

Một quyền này, sau khi quyền kinh hoàn toàn nổ tung, tuy rằng quyền đầu không có đánh tới Tây Môn Hàn Chiêu, nhưng mà quyền kinh đang bắn nhanh ra tứ phía, cũng đã làm cho Tây Môn Hàn Chiêu cảm nhận được quyền uy kia của Trác Tri Viễn. Khi từng đợt từng đợt quyền kinh chạm vào thân thể hắn, thật giống như mấy trăm cái tiểu quyền đầu đồng thời đánh vào hắn, tuy rằng không đủ để gây ra thương tổn lớn cho hắn, nhưng thử nghĩ để cho hơn chục tiểu hài tử mỗi người đánh một quyền, nhất là thân thể còn ở đang ở giữa không trung, vẫn có thể tạo cho hắn tổn thương không nhỏ.

Và lại, Tây Môn Hàn Chiêu giờ phút này tâm thần hơi có chút rối loạn, hắn cho dù là nghĩ đến nát đầu nát óc, cũng không thể tưởng được Trác Tri Viễn làm sao có thể từ trong sóng đất dày hơn trượng xuyên qua tới đây.

Không chỉ là Tây Môn Hàn Chiêu thấy quái lạ, đừng nói là hắn, cho dù là sáu đại trưởng lão đang ngồi xem trận chiến bên trên, cùng với hầu hết đệ tử xung quanh, cũng đều không thể tưởng được Trác Tri Viễn lại có thể từ trong sóng đất xuyên cả người qua. Mới vừa rồi chứng kiến Trác Tri Viễn lao về phía sóng đất, mọi người còn tưởng rằng hắn bị điên chủ tâm đi tìm chết!

Chỉ là bọn họ không biết, Trác Tri Viễn đối với thân thể cường hãn của mình rất tin tưởng. Chưa nói đến còn có giáp trụ do bạch sắc hỏa diễm tạo thành bảo hộ, cho dù không có, Trác Tri Viễn cũng tin tưởng bằng vào thân thể hơn bảy trăm điểm sáng bên trong huyết đạo của hắn - cũng chính là thanh tâm minh niệm chú - xuyên qua con sóng đất này. Sóng đất dày một trượng này, đối với người khác có thể sẽ cảm thấy không thể vượt qua, nhưng đối với Trác Tri Viễn tên tiểu quái vật đã ở trong thập vạn thâm uyên lịch luyện bảy năm, đã không biết bao nhiêu lần bị tầng đất dày vậy khốn, thậm chí có một lần vì giết chết hơn mười con yêu thú, bản thân hắn đã bị hơn non nửa một ngọn núi do mình đánh vỡ chôn sống ở dưới, nhưng rốt cuộc cũng không bị tổn hao gì từ bên trong chui ra. Một ít sóng đất này, đối với Trác Tri Viễn quả thực không đáng nhắc tới.

Hơn nữa, hắn còn đem thanh đoản kiếm trong suốt kia giấu trên thân trường kiếm, thanh đoản kiếm này ngay cả khối đá dày hai thước còn có thể cắt gọt như cắt đậu hủ, thì đối với con sóng đất tổ chức rời rạc này còn không biết dễ dàng hơn bao nhiêu? Chủ yếu đều không cần Trác Tri Viễn dụng nhiều lực, liền dễ dàng xé rách sóng đất này.

Làm xong, Trác Tri Viễn liền thu vào bên trong cánh tay ngay, không dám khinh suất, sợ bị sáu vị trưởng lão đang quan sát bên trên nhận ra manh mối gì!

Bất quá, Trác Tri Viễn khẳng định không thể tưởng được, hành động lần này tuy rằng đích xác giấu diếm được năm vị trưởng lão còn lại, nhưng mà đối với Mạc Tuấn, người đã từng thấy qua ánh sáng đoản kiếm phát ra, thì luôn luôn cực kỳ chú ý nhìn chăm chăm vào Trác Tri Viễn, nghĩ là muốn nhìn thử xem kiếm quang của thanh thiên cương lưu ly kiếm uy chấn thiên hạ, đến tốt cùng có phải là do Trác Tri Viễn phát ra hay không.

Cho nên, khi Trác Tri Viễn đem đoản kiếm trong tay bức ra một chút, Mạc Tuấn kỳ thật cũng đã nhận ra, đó tuyệt đối chính là thanh thiên cương lưu ly kiếm không sai vào đâu được! Mà về phần Trác Tri Viễn sau khi nhập vào trong sóng đất, hắn đích xác cũng không nhìn thấy, nhưng tuyệt đối sẽ không ngoài ý muốn, Trác Tri Viễn có thể xuyên tường mà ra, uy lực của thiên cương lưu ly kiếm ra sao Mạc Tuấn rất rõ ràng, e rằng chỉ cần một phần mười uy lực, cũng đủ để tiêu diệt con sóng đất này rồi. Xuyên qua con sóng đất này, Trác Tri Viễn nhiều nhất cũng chỉ phát ra 1% uy lực của thanh thiên cương lưu ly kiếm này mà thôi.

Bất quá, Mạc Tuấn cũng không thể tưởng được, tên gia hỏa đáng thương Trác Tri Viễn này, đến bây giờ vẫn còn chưa biết đoản kiếm trong suốt này tên gọi là gì...

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Toàn Thắng!

Chiến đấu trên đàn còn chưa chấm dứt, nhưng cũng đã đến giai đoạn cuối, Trác Tri Viễn chiêu này vừa ra, đã thu được tính quyết định của thắng lợi, Tây Môn Hàn Chiêu gần như hoàn toàn đánh mất ý chí chiến đấu, trên cơ bản đã đem Trác Tri Viễn trước mắt cho rằng giống như thần tiên uy phong lẫm lẫm từ trên trời giáng xuống vậy.

Hắn thật sự là không nghĩ ra, như thế nào cư nhiên có người có thể từ trong sóng đất của hắn thoát ra, nhưng lại không chút nào thương tổn, đồng thời còn có công lực để phát ra một quyền uy mãnh như vậy, một quyền này, rõ ràng được trù tính rất tốt, chính là muốn tại thân thể mình rơi xuống là lúc nổ tung, nếu như Trác Tri Viễn có ý muốn giết chết hắn, chỉ cần đem quyền kinh giáng xuống thêm vài thước..

Nói trắng ra, Trác Tri Viễn chỉ bởi vì theo quy định của luận võ đại hội, mới không nghĩ đem quyền này đánh trúng trên người hắn, hậu quả không thể lường được.

Quả nhiên, Trác Tri Viễn ở lúc quyền kinh của quyền này sau khi nổ tung, đồng thời thân thể cũng đến gần Trọc thổ tam xoa kích, hai chân trên cán kích giẫm một cái, mượn lực, nhanh chóng triển động thân hình, giống như học theo Tây Môn Hàn Chiêu, cũng treo ngược xuống.

Chỉ bất quá, nơi bất đồng chính là Trác Tri Viễn cũng không có chân chính treo ở phần đuôi kích, mà là theo đuôi kích lướt xuống dưới, trường kiếm trong tay run lên, lần này, tất cả mọi người thấy rất rõ ràng, Trác Tri Viễn sử dụng, chỉ bất quá một chiêu đơn giản nhất trong hậu sơn kiếm chiêu là “lĩnh tê kiếm chỉ”, chỉ ở trong nháy mắt, lưỡi tinh cương trường kiếm cũng đã gác ở trên cổ của Tây Môn Hàn Chiêu.

Đồng thời, Trác Tri Viễn quát lên một tiếng: “Tây Môn sư đệ, ngươi nhận thua chưa?”

Tây Môn Hàn Chiêu xanh cả mặt nhưng cắn răng không chịu nói, phảng phất tựa như không cam lòng với thất bại của mình.

Trác Tri Viễn đối với hắn cũng không có khách khí tí nào, nếu như không phải bởi vì cánh tay trái của mình lại bắt đầu rục rịch tựa như muốn đem trục thổ tam xoa kích này nuốt vào vậy, hắn mới lại hỏi Tây Môn Hàn Chiêu có hay không nhận thua, tiếp tục đâm thẳng xuống là được.

Kỳ thật Trác Tri Viễn cũng rất muốn đem trục thổ tam xoa kích lâm của riêng, mặc dù hắn chưa bao giờ nghe thấy danh tiếng của trục thổ tam xoa kích, nhưng từ hai chiêu vừa rồi, hắn cũng đã nhìn ra được, trục thổ tam xoa kích này cũng là pháp bảo không tầm thường. Thế há có thể nào không có tâm tư đoạt lấy được?

Chỉ bất quá, cho dù hắn có muốn trục thổ tam xoa kích như thế nào đi nữa cũng không đến nỗi thấy lợi tối mắt, trước mặt sáu vị trưởng lão có thể làm cho trục thổ tam xoa kích biến mất trong không khí? Như thế chẳng phải bí mật của Trác Tri Viễn hoàn toàn bộc lộ sao?

Bởi vậy, Trác Tri Viễn mới mạnh mẽ đè nén hấp lực xuống tay trái, hy vọng Tây Môn Hàn Chiêu nhận thua, bản thân có thể nhanh chóng nhảy ra chiến đoàn.

Thế nhưng Tây Môn Hàn Chiêu không chịu mở miệng, Trác Tri Viễn cũng không có thời gian cùng hắn dây dưa nhiều, có thể là bởi vì trục thổ tam xoa kích này quá mức trân quý, Trác Tri Viễn cư nhiên có chút áp lực không trụ được hấp lực ở tay trái, vì trong một thời gian ngắn phải rời xa trục thổ tam xoa kích, Trác Tri Viễn cũng đã không thể không “kìm nén đau thương” hạ sát thủ!

Kiểm trong tay trái, tay phải Trác Tri Viễn nắm tại trên Trục thổ tam xoa kích, thân thể xoay nhanh lại, sau đó một cước đá vào trên ngực của Tây Môn Hàn Chiêu, đá trúng xong, mũi chân hất một cái, trực tiếp hất Tây Môn Hàn Chiêu bay ra xa.

Phốc!

Một đám đệ tử nhanh chóng né tránh thành một khoảng đất trống lớn, mà Tây Môn Hàn Chiêu không hề lo lắng lấy một tư thế ác cầu thường thi (1), ghé sát xuống mặt đất, một cước của Trác Tri Viễn cũng tuyệt đối cũng đã cước hạ lưu tình, bởi vậy hắn cũng chỉ đến nỗi xấu hổ chút với khuôn mặt dính đầy đất, nhưng thật ra cũng không có thương tổn gì đặc biệt lớn, chỉ là, một cước của Trác Tri Viễn chỉ làm cho hắn bị chút bị thương nhẹ, sau khi tạo ra động tĩnh lớn như thế, còn muốn toàn thân trở ra, đừng nói Trác Tri Viễn không đáp ứng, chỉ sợ không người nào trong Thanh Nguyên sơn hôm nay cũng sẽ không nguyện ý chứng kiến điều này.

Trác Tri Viễn còn không hoàn thành sứ mạng của mình, tay phải vẫn như cũ nắm vào trên Trục thổ tam xoa kích, quát to một tiếng: “khởi!” sau đó tại trong không trung vận eo đẩy thân, trong nháy mắt tựa như tên lửa mạnh mẽ bắn lên, cán Trục thổ tam xoa kích cơ hồ cắm một nửa trong đất, cũng bị Trác Tri Viễn nhổ tận gốc.

Ở không trung, một cái xoay người tiêu sái của Trác Tri Viễn, tay phải cao cao vung lên, Trục thổ tam xoa kích phảng phất như một đạo thiểm điện, hừ một tiếng, đã cắm vào giữa hai chân của Tây Môn Hàn Chiêu, cách “em út” (2) của hắn, cũng chỉ có vài tấc.

Trục thổ tam xoa kích cắm trên mặt đất, đuôi kích vẫn run động không ngừng, người đứng xem nhìn thấy mà phát hoảng, Tây Môn Hàn Chiêu càng cảm giác lạnh ở giữa hai chân, thiếu chút nữa là chịu không được “trước sau” (3) đều trực tiếp tuôn ra.

Đột nhiên tiến về trước hai bước, Tây Môn Hàn Chiêu mới biết được, Trác Tri Viễn cũng không có thật sự cảm Trục thổ tam xoa kích đâm hắn, nếu không, hắn bây giờ đã thành một gã thái giám ngoài biên chế của đời sau hoàng triều.

Mặt mày xám tro từ đất đứng lên, Tây Môn Hàn Chiêu sớm đã không có khí sắc con người, lạng lẽ rút trục thổ tam xoa kích ra, niệm nhỏ một câu gì đó, Trục thổ tam xoa kích lại trở thành dải chỉ có hơn một thước.

Vừa định đem Trục thổ tam xoa kích thu vào trong ngực, Tây Môn Hàn Chiêu lại nghe được Trác Tri Viễn trên đàn nói một câu: “Đàn tể đều thiếu chút nữa bị ngươi phá hủy, ngươi còn không quét dọn một chút? Cây kích kia của ngươi nếu có thể không chế đại địa, nói vậy cũng có thể làm cho đàn tể khôi phục lại như nguyên dạng chứ? Nếu làm không được, ngươi thật sự sẽ thảm rồi!” Dứt lời, Trác Tri Viễn bay thẳng lên cao, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Giang Vô Hoạn.

Giang Vô Hoạn cổ quái nhìn Trác Tri Viễn, chết cũng không nghĩ ra, cái tên này chỉ có tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn, tại sao có thể làm được sự tình mà nhiều người khác nghĩ cũng không dám nghĩ. Đến ngay cả Dịch Đông Lai, cũng liếc nhìn Trác Tri Viễn với ánh mắt phức tạp, trải qua việc này, hắn đã bắt đầu không có tự tin như trước đây, cũng bắt đầu tính toán, nếu như mình thật sự chống lại Trác Tri Viễn, chỉ sợ phản thắng sẽ tương đối thấp.

Chứng kiến Trác Tri Viễn đã trở lại vị trí cũ, đồng thời lúc trước khi đi còn giữu cột Tây Môn Hàn Chiêu một phen, chứng đệ tử chung quanh đàn tể cũng nhin không nổi, đồng loạt cười ha ha ca lên, chỉ bất quá, tiếng cười bọn họ rất nhanh bị thanh âm lạnh lùng của Mạc Tuấn cắt đứt.

“Trác Tri Viễn thắng!” chứng đệ tử đột nhiên an tĩnh lại, đã thấy Mạc Tuấn nhìn về phía Tây Môn Hàn Chiêu ở ngoài đàn tể, tựa hồ cũng đang đợi Tây Môn Hàn Chiêu dùng Trục thổ tam xoa kích khôi phục lại đàn tể vậy.

Tây Môn Hàn Chiêu giờ phút này đã khó xử đến không được, cả người phảng phất đều tối sầm lại, nhưng là không dám nói gì, chỉ lại lấy lên trục thổ tam

xoa kích, sau đó nhảy lên giữa không trung, huy động trợ thổ tam xoa kích thành lớn, một trận cuồng phong thổi qua, chúng đệ tử lại cảm giác được mặt đất bắt đầu chấn động, trong nháy mắt, đàn tề lại khôi phục lại trạng thái như trước, tựa như chưa hề xảy ra trận chiến giữa hân cùng với Trác Tri Viễn vừa rồi vậy.

Mạc Tuân thấy thế, lúc này mới phi thân trở lại vị trí của mình, lại nói: “Tây Môn Hàn Chiếu, trưa nay, ngươi tự đến hình đường nhận tội

Thân thể Tây Môn Hàn Chiếu giật giật một cái, run rẩy không thôi, cuối cùng nhìn Mạc Tuân gật đầu và nói: “đệ tử lĩnh mệnh!”

Lúc này, toàn bộ đệ tử lại một lần nữa bật cười to, Mạc Tuân cư nhiên cũng không giống như nóng lòng làm cho các đệ tử ngừng lại, mà có chút đắm chìm nhìn Trác Tri Viễn, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Chú thích:

(1) ác cầu thường thi: đầu gục sát xuống mặt đất, thân sau nhô lên

(2) nguyên văn: nam căn

(3) nguyên văn: thi niệu

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Hiệu Quả Như Nhau!

Mấy trận luận võ sau cũng không có gì đặc biệt, Trác Tri Viễn nhận thấy mấy người lọt vào vòng sau mặc dù chiến thắng cũng không có dễ dàng như mấy vòng trước, nhưng cuối cùng vẫn như thường đạt được sở nguyện qua ải.

Trần Nhất Tân gặp được một đối thủ coi như cũng có chút cân lượng, nhìn ra được, hân chiến đấu ở trên đàn lộ ra bộ dáng rất nghiêm túc.

Ngoại trừ Mạnh Vân Cao ra, chiến thắng của những người khác xem như là hợp tình hợp lý, về phần chiến thắng của Mạnh Vân Cao lại làm cho không ít người hai mắt tỏa sáng. Đối thủ của hân, là thân sư huynh của Trần Nhất Tân chính là đồ đệ của tam trưởng lão. Hơn nữa tuổi đời so với Mạnh Vân Cao lớn hơn không biết bao nhiêu lần, thời gian tu luyện cũng được mấy chục năm. Tất cả mọi người đều cho rằng đây là một trận đấu cũng không có gì đáng chú ý, cho dù là Mạnh Vân Cao có thể gây cho đối phương một chút phiền toái, nhưng cuối cùng bản lĩnh vẫn còn kém đối phương một bậc mà bại trận.

Khi vừa bắt đầu động thủ, cũng đúng như mọi người dự đoán, Mạnh Vân Cao cơ hồ luôn luôn lâm vào thế bị động, đối mặt với thế công sắc bén của sư huynh, hân tựa hồ không có biện pháp hóa giải. Nhiều lần là miễn cưỡng tránh thoát sát chiêu cuối cùng, mới tránh khỏi bị thất bại.

Ngay khi mà mọi người xung quanh đều đã bắt đầu nói chuyện phiếm, cảm thấy trận luận võ này thực lực chênh lệch quá lớn, thì Mạnh Vân Cao lại đột nhiên bắt đầu phản kích.

Lúc ấy, Mạnh Vân Cao đã bị vị sư huynh kia bức đến hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, đứng ở biên đàn tề tràn đầy nguy cơ, mắt thấy đã sắp bị đánh rớt xuống đàn, chấm dứt luận võ. Chỉ là không nghĩ tới, vào thời khắc này, Mạnh Vân Cao lại phản công. Thế nhưng thủ đoạn phản công cũng cực kỳ đơn giản, cũng chỉ là 【ly điểm quyết】 thường thấy trong Thủy Giáo, tuy rằng chỉ là một cái pháp thuật cơ bản, nhưng tại trong tay Mạnh Vân Cao lại xuất hiện sự biến hóa.

【Ly điểm quyết】 bình thường cũng chỉ là ngưng khí thành hỏa, sau đó dùng hỏa điểm công kích đối phương. Tương đối cao cấp một chút, đó là trong nháy mắt ngưng kết mấy đóa hỏa điểm, phân biệt đi công kích theo các phương vị khác nhau về phía đối thủ, chủ yếu cũng chính là phát ra tác dụng của một cái ám khí, nhưng mà lực sát thương so với ám khí lớn hơn nhiều.

Thế nhưng 【Ly điểm quyết】 ngày hôm nay được Mạnh Vân Cao thi triển ra, lại khiến cho rất nhiều đệ tử mờ mịt tầm mắt.

Chỉ thấy trong bàn tay đột nhiên tuôn ra một đoàn hỏa điểm lớn bằng đầu người, điều này đã làm cho rất nhiều đệ tử thảm tắc bấp kinh hãi, Mạnh Vân Cao này khi nào lại có tu vi pháp thuật cao như thế, ngay cả là 【ly điểm quyết】 bình thường, luyện đến loại trình độ này cũng đã làm cho người xem phải than thở rồi. Phải biết rằng, 【ly điểm quyết】 toàn bộ là nhờ ngưng khí thành hỏa, nếu như đoàn hỏa điểm này là do cái tên gia hỏa cực kỳ biến thái Trác Tri Viễn phát ra, nhìn vào trùng lồi quyền biểu hiện ra chân khí hùng hậu của hân, có lẽ sẽ không khiến cho người ta giật mình đến như vậy, nhưng ở đây là Mạnh Vân Cao, chân khí của hân tuyệt đối không đủ để tạo thành một đoàn hỏa điểm lớn như vậy.

Chẳng lẽ hân đem toàn bộ chân khí trong cơ thể đều ngưng tụ thành hỏa điểm, chuẩn bị được ăn cả ngã về không sao? - không ít đệ tử đều đang nghĩ như thế.

Ngay cả đối thủ của Mạnh Vân Cao chứng kiến quả cầu lửa cực đại này, cũng là cười lạnh một tiếng, không để ở trong mắt, tự đánh giá xem ly điểm quyết nhỏ nhỏ này có thể thương tổn hắn được không, mà Mạnh Vân Cao dùng hết chân khí toàn thân lại chỉ là ngưng tụ thành một đoàn hỏa điểm như vậy, chỉ sợ sau đó cũng không còn lực chống cự.

Nhưng mà, sau khi hỏa điểm rời tay Mạnh Vân Cao, đều đưa phẳng phất như không có lực lượng bay tới địch thủ của hắn, tựa hồ hiện ra bộ dáng chân khí đã hao hết, ngay cả thao tác khống chế hỏa điểm này cũng không được tự nhiên.

Vị địch thủ kia của Mạnh Vân Cao nhìn như có chút khinh thường, kiếm mang trong tay tăng lên, từ trên bổ xuống dưới, nơi mà kiếm quang đi qua, quả thật như là không gì cản nổi, hỏa điểm Mạnh Vân Cao phát ra căn bản là không có hiệu quả công kích, trực tiếp bị một kiếm này chém tan thành các tiểu hỏa quang.

Thế nhưng, khi tất cả mọi người cảm thấy trận chiến đã sắp chấm dứt thì bỗng xuất hiện một tình huống quỷ dị. Đoàn hỏa điểm kia rõ ràng là đã bị chém vỡ, nhưng lại hình như đột nhiên được rót vào vô tận chân khí, lộ ra răng nanh dữ tợn, theo đó phát ra một tiếng oanh, tất cả tập trung lại hướng về phía vị sư huynh kia đánh tới.

Trận mưa lửa này, sợ là phải đến trăm ngàn mảnh vụn hỏa điểm, giống như là dụng phương thức thiên nữ tán hoa vậy ra khắp nơi, rồi lại theo phương thức công kích này đập thẳng vào mặt vị sư huynh kia.

Hơn nữa, khi mà tiếng oanh trầm đục vang lên, tay của vị sư huynh dùng để bỏ ra một kiếm cũng có cảm giác chấn động kịch liệt, lại không thể nắm giữ được trường kiếm trong tay, keng một tiếng, trường kiếm đã rơi xuống đất, đồng thời hàng ngàn hàng vạn hỏa điểm cũng đã ở trên thân thể hắn mà bùng cháy.

Trong nháy mắt vị sư huynh kia đã biến thành một hỏa nhân, Mạnh Vân Cao cũng khẽ kêu một tiếng, nhẹ nhàng nhảy tới, trường kiếm sớm đã vùng vằng đặt trên cỏ của đối phương, đồng thời vỗ một chưởng vào dưới xương sườn của hắn, người nọ cong vẹo ngã trên mặt đất.

Mạnh Vân Cao một kích đắc thủ, nhanh chóng cúi người làm mấy cái thủ quyết, đem hỏa điểm trên người hắn tất cả đều đập tắt, nhưng mà, người nào cũng biết, trừ phi vị sư huynh kia thẹn quá hoá giận ngay cả thể diện cũng không muốn giữ, bằng không trận luận võ này, cũng chỉ có thể thừa nhận thất bại.

Mạnh Vân Cao lại có thể thắng!

Một trận chiến này, chư vị trưởng lão quan sát cũng là gật đầu liên tục không thôi, bọn hắn đương nhiên có thể nhìn ra được, 【 ly điểm quyết 】 này đã được Mạnh Vân Cao cải tạo lại, tìm ra một phương thức công kích bất ngờ. Kỳ thật hắn căn bản sẽ không có năng lực phát ra một đóa hỏa điểm to lớn như thế, hắn chỉ bắt là tại lúc đem hỏa điểm này phát ra, âm thầm rót vào bên trong một bộ phận chân khí. Hỏa điểm sau khi có chân khí rót vào, khiến cho nó liên hoành trướng lên, cho nên mới mới có kích thước lớn bằng đầu người như thế.

Quả cầu lửa sau một hồi đong đưa bồng bềnh rồi nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người lại có thể như bôn lôi, cũng chính vì khối cầu lửa này hoàn toàn là rỗng ruột. Khi Mạnh Vân Cao đem quả cầu lửa đánh ra, đã dùng một thủ pháp xảo diệu khiến cho chân khí trong đó tự quay. Từ trên hỏa điểm thì khó có thể nhìn thấy được, nhưng chân khí bên trong là đang lấy một tốc độ cực cao xoay bên trong, hơn nữa còn bị một cỗ ám kinh khống chế. Thứ này làm cho đóa hỏa điểm này chỉ cần bị một ngoại lực tác động phá vỡ, chân khí đang xoay tròn với tốc độ cao ở bên trong liền lập tức nổ tung, do đó hình thành một gia tốc lực rất lớn. Phối hợp với ám kinh tồn tại sẵn, cải biến toàn bộ phương hướng của hỏa điểm, khiến cho đồng loạt nhắm về phía đối thủ, đây mới là nguyên nhân làm cho vị sư huynh kia biến thành một hỏa nhân.

"Thông minh a! Một chiêu 【 ly điểm quyết 】 này cũng tính là xuất thần nhập hóa!" Dịch Đông Lai tự đáy lòng cảm khái một câu, trong lòng hơi động một chút, nhìn nhìn Trác Tri Viễn, thầm nghĩ như thế tuy cùng trùng lồi quyền của Trác Tri Viễn cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Kết Quả Rút Thăm!

Mà vào thời khắc này, Mạc Tuân cũng phi thân tới trên đàn tề, cao giọng nói một câu : " Mạnh Vân Cao thắng!" Lập tức nhìn xung quanh liếc mắt một cái, lại nói : " Các ngươi cũng đã thấy, pháp thuật giống nhau ở trong tay người khác, liền có thể sinh ra những hiệu quả khác nhau. Trác Tri Viễn chính là như thế, Mạnh Vân Cao cũng là như thế. 【 Ly điểm quyết 】 đơn giản nhất, lại có thể được Mạnh Vân Cao bằng thủ đoạn khéo léo thi triển ra, các ngươi phải dụng tâm lĩnh ngộ, cần biết trên thế gian này, không có pháp thuật kém cỏi mà chỉ có người thi pháp kém cỏi thôi!"

Dứt lời, chúng đệ tử xung quanh đàn tề tự nhiên là thành thành thật thật cùng hô to "thụ giáo", thế nhưng cũng có một bộ phận đệ tử trong lòng đối với điều này không cho là đúng.

Về phần Trác Tri Viễn, khi nghe lời nói này, trong lòng là hơi động một chút, giống như là đã chạm vào cái gì đó. Không có pháp thuật kém cỏi, chỉ có người thi pháp kém cỏi? Chẳng lẽ pháp thuật hay võ học gì đều cũng có thể cải tạo? Không quân pháp thuật thấp kém đến đâu, chỉ cần khi thi pháp đủ khéo léo, liền có thể đem uy lực của pháp thuật vận dụng đến cực hạn, thường thường là có thể thay đổi tính chất của pháp thuật, cuối cùng trở thành lợi khí lớn nhất chiến thắng địch thủ. Hơn nữa, pháp thuật càng thấp, tại trong mắt địch nhân lại càng khinh suất, xuất kỳ bất ý đánh úp, vốn cũng là nhưng điều cần ghi nhớ khi đối địch.

Xem hết trận chiến này của Mạnh Văn Cao, Trác Tri Viễn tựa hồ đã lĩnh ngộ ra một cái gì đó, chỉ là quá mức mơ hồ, còn chưa thể nhanh chóng sắp xếp thành một điều gì đó rõ ràng, bất quá nghĩ đến, chỉ cần cho Trác Tri Viễn chút thời gian, là hẳn liền có thể từ trong chiêu 【ly điểm quyết】 này của Mạnh Văn Cao mà lĩnh ngộ ra không ít.

Bốc thăm luận võ chiều vừa mới bắt đầu liền đã đẩy lên một hồi cao trào, bởi vì chỉ còn lại hai mươi bốn người đệ tử, cho nên quy tắc luận võ cũng đã được điều chỉnh lại một chút.

Khi rút thăm, ban đầu mỗi thẻ chỉ có hai chi giáp át, chỉ là hiện tại lại thêm một chi thứ ba, là thẻ bính.

Tùy theo thẻ giáp át cùng số đối chiến trước, người thắng sẽ cùng người có thẻ bính đối chiến. Người thắng trận chiến này sẽ tiến vào vòng tiếp theo, mà người bại lại sẽ cùng với người bại ở trận trước tái chiến, kẻ bại trực tiếp bị đào thải, người thắng tiến vào vòng tiếp theo, nhưng phải nhớ là chỉ được thua một trận, trận tái chiến sau mà bại thì sẽ bị loại bỏ.

Nói đơn giản một chút, thì bắt đầu từ vòng luận võ này, một người đệ đều phải bị hai người đệ tử khác nhau đã bại mới bị loại bỏ, điều này cũng giúp tránh cho việc hai đối thủ mạnh đụng nhau bị loại bỏ, mà đệ tử yếu kém gặp nhau thì may mắn thắng cấp.

Quy tắc là đã sớm định ra, chẳng qua là Trác Tri Viễn cũng đã biết quy tắc này, sở dĩ nói rằng luận võ buổi trưa khi vừa bắt đầu rút thăm đã đẩy lên một hồi cao trào, là bởi vì Dịch Đông Lai rút thăm được thẻ giáp số bốn, mà kế tiếp là Giang Vô Hoạn rút thăm được thẻ át số một, Trác Tri Viễn là người thứ ba lên sân đấu, lại trực tiếp rút được thẻ giáp số một, đối thủ của hắn chính là sư huynh của mình, Giang Vô Hoạn.

Vừa nghe đến Mạc Tuân tuyên bố Trác Tri Viễn không ngờ rút được thẻ giáp số một, Giang Vô Hoạn nhất thời cảm giác được trước mắt tối sầm, này cơ hồ là đối thủ hắn không muốn gặp nhất.

Thân thể run run, Giang Vô Hoạn cắn răng chịu đựng, tự giác bại bởi Trác Tri Viễn cũng không có quan hệ gì, tuy nói là thể diện có chút khó coi, nhưng chung quy vẫn là còn hơn không cẩn thận thất thủ tại trong tay đệ tử của các trưởng lão khác, hay hoặc là trong tay Mạnh Văn Cao cái tên chỉ là một đệ tử hậu sơn bình thường. Cho dù bị đánh bại thì vẫn có cơ hội bổ cứu, Giang Vô Hoạn tự giác tại đây hơn chục người đệ tử, có thể là địch thủ của hắn, bất quá cũng chỉ có hai ba người mà thôi.

Nhưng mà, rất nhanh sắc mặt Giang Vô Hoạn liền trở nên đen như đáy nồi, sau khi Trác Tri Viễn rút thăm xong là đến lượt Trần Nhất Tân, Trần Nhất Tân sau khi đi lên, lại có thể một lần nữa làm cho toàn trường xôn xao hẳn lên, thẻ hắn rút được, lại là cùng tổ với Dịch Đông Lai, thẻ át số bốn. Tại trong mắt rất nhiều đệ tử, trong hàng đệ tử của thế hệ này, bốn gã đệ tử cực mạnh không ngờ khi mới mở màn, liền phải đối chiến với nhau.

Làm cho người ta rung động còn ở phía sau, Tần Phi cũng không biết là gặp vận gì, hay hoặc là ông trời cấp cho hắn cơ hội, ai bảo hắn một mực yên lặng cầu nguyện hy vọng chính mình rút được thẻ số giống như Trác Tri Viễn? Kết quả là hắn thuận lợi rút được thẻ bính số một, đã trở thành đối thủ tiếp theo của người thắng trong trận giữa Giang Vô Hoạn cùng Trác Tri Viễn.

Giang Vô Hoạn chỉ cảm thấy là ông trời đây là đang trừng phạt hắn, gặp phải Trác Tri Viễn coi như xong, theo hắn nghĩ bây giờ, đối chiến với Trác Tri Viễn, cơ hồ trăm phần trăm là sẽ thua vô cùng thê thảm, thậm chí Giang Vô Hoạn còn đã từng nghĩ qua, nếu căn bản không có khả năng chiến thắng Trác Tri Viễn, chẳng thà tận lực bảo tồn thể lực, cùng Trác Tri Viễn tốc chiến tốc thắng, chờ đợi Trác Tri Viễn sau khi đánh bại đối thủ thẻ bính, mình lúc đó có thể thắng lợi dễ dàng.

Nhưng mà hiện tại, khi hắn chứng kiến thẻ bính cư nhiên bị Tần Phi rút trúng, Giang Vô Hoạn đã cảm thấy da đầu từng đợt run lên.

Không phải Dịch Đông Lai, không có lòng tự tin thái quá như Dịch Đông Lai, thử so sánh, Giang Vô Hoạn đối với thực lực bản thân tương đối rõ ràng. Thực lực của Tần Phi, cũng là sần sần ngang hắn, khi giao thủ, vô luận ai thua ai thắng, đều là chuyện tình cực kỳ bình thường. Quả thật là Giang Vô Hoạn tại trong Thanh Nguyên Sơn rất hiếm có một kình địch.

Tần Phi rút được thẻ thăm này, cũng không hề có phản ứng quá lớn, nhưng hắn kín đáo mừng thầm, bởi vì không quân Giang Vô Hoạn cùng Trác Tri Viễn ai là người thắng, theo hắn thấy, hai người vô luận là ai thắng, e rằng đều sẽ phải tiêu hao thể lực cùng chân khí rất lớn, đến lúc đó hắn sẽ có thể tương đối thoải mái chiến thắng đối thủ. Đương nhiên, trong lòng hắn cũng âm thầm trông mong, Trác Tri Viễn có thể miễn cưỡng áp chế được Giang Vô Hoạn một hồi, như vậy, hắn sẽ có thể công khai chính diện đem Trác Tri Viễn đánh cho toi bời hoa lá!

Nắm thật chặt kiếm trong tay, Tần Phi trong lòng cười trộm từ trên đàn đi xuống.

Nhưng mà, năm người đầu tiên rút thăm này, lại làm cho mấy vị trưởng lão, kể cả Mạc Tuân đều cảm thấy tạo hóa trêu ngươi. Đề ra quy tắc luận võ này vốn chính là hy vọng những đệ tử mạnh sẽ không bị loại oan uổng, do đó tận khả năng đảm bảo công bằng luận võ, để cho cường giả chân chính đứng ở cuối cùng. Thế nhưng, hiện tại xảy ra trước mắt thật nằm ra ngoài dự liệu của bọn họ, ngoại trừ đại đệ tử Phong Thiểu Thừa của Đặng Thiểu Ngai còn đang bế quan không có tham gia luận võ lần này, trong những môn hạ còn lại, tựa hồ năm tên đệ tử cực mạnh đều các phương diện lại trực tiếp đụng độ nhau.

Nguyên bản, mấy vị trưởng lão đều nghĩ, danh sách năm người cuối cùng, tốt nhất chính là năm người này, nếu Phong Thiểu Thừa có thể trước khi năm

người bọn họ hạ sơn xuất quan, như vậy sẽ đem một trong năm người có biểu hiện tương đối kém một chút lưu lại, hay hoặc là cử cả sáu người bọn họ xuống núi. Chẳng qua là không thể nghĩ đến, năm người trời xui đất khiến như thế nào, vừa lên đã phải đụng độ nhau.

Cứ như vậy, trong năm người này tất nhiên sẽ trực tiếp bị loại bỏ một người, mà cuối cùng cũng chỉ có hai người lọt vào cuối cùng, hai người còn lại cũng sẽ một hồi đại bại mà nhập vào bại giả tổ (để đấu vòng play-off :D).

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Nhất Chiêu Định Thắng Bại!

Mấy vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, nhưng lại cũng không thể đi thay đổi kết quả rút thăm, trái lại các đệ tử xung quanh đàn tề thì hưng phấn dị thường, tuy rằng sớm biết cái loại trận chiến mạnh đầu mạnh này sớm muộn sẽ xảy ra, nhưng không lại không nghĩ đến vừa mới bắt đầu liền đã xảy ra rồi, điều này khiến cho họ không thể không sôi nổi hẳn lên.

Thậm chí ngay cả Mạc Tuấn cũng chẳng buồn đi ngăn cản những tiếng xôn xao, ồn ào nghị luận của chúng đệ tử, chỉ có thể để cho gã đệ tử thứ sau đi lên rút thăm.

So sánh với sự hưng phấn của đại đa số đệ tử đã bị đào thải, mười chín gã đệ tử còn lại còn có tư cách luận võ lại là càng thêm hưng phấn, kết quả rút thăm đối với bọn hắn mà nói, quả thực là một loại tin mừng. Sau khi loại đi năm tên đệ tử hiển nhiên cực mạnh này, đối với bọn hắn, cơ hội thắng cấp đã tăng lên rất nhiều. Mà duy nhất còn có chút lo lắng, đó là ai xui xẻo rút trúng thẻ số bốn cuối cùng, điều này đồng nghĩa với chắc chắn thất bại!

Và cuối cùng thẻ bình số bốn cuối cùng cư nhiên bị Mạnh Vân Cao rút được, so với mười tám đệ tử còn lại, áp lực trong lòng Mạnh Vân Cao có thể là ít nhất. Dù cho Trác Tri Viễn nằm trong tổ đấu tử thần, nhưng mà Mạnh Vân Cao cũng đã nhìn ra được, Giang Vô Hoạn tựa hồ đối với Trác Tri Viễn trong lòng rất kiêng kỵ, cứ như vậy, cho dù Trác Tri Viễn bại dưới tay Tần Phi, cũng có thể lấy thân bại giả tổ tiến vào vòng tiếp theo, chỉ cần vận khí không liên tục đen đui như vậy, tin tưởng Trác Tri Viễn vẫn có thể nằm trong danh sách năm người cuối cùng. Như vậy, Mạnh Vân Cao tự cảm thấy mình mặc dù bại nhưng vẫn vinh, hơn nữa sau khi bị đánh bại, vẫn sẽ được Trác Tri Viễn lựa chọn trở thành một thành viên trong đội ngũ xuống núi.

Việc đã đến nước này, Mạnh Vân Cao ngược lại là ôm tâm lý phóng tay đánh cược một lần.

Sau khi toàn bộ đã rút thăm sau, trận đấu được hầu hết các đệ tử chờ mong cũng chính là trận đấu mở màn sắp bắt đầu, hai người đối trận, là tọa hạ tam đệ tử cùng tứ đệ tử của chương môn, Giang Vô Hoạn đấu Trác Tri Viễn!

Chứng kiến Giang Vô Hoạn cùng Trác Tri Viễn cơ hồ là sóng vai đi từ từ lên đàn, trên thân hai người phát ra một loại uy áp, tựa hồ cũng cảm nhiễm tới các đệ tử quan sát trận chiến xung quanh, không ít người đều ở trong lòng thầm cảm thán, nói cho cùng thì vẫn là tọa hạ đệ tử đích truyền của chương môn, ngay cả uy áp phát ra, cũng nổi bật đến như thế.

Hai người đi cạnh nhau, tựa hồ còn thấp giọng nói chuyện với nhau, đại đa số cũng không cảm thấy kỳ quái cho lắm. Tuy rằng Trác Tri Viễn bái nhập làm tọa hạ của Đặng Thiếu Ngải mới chỉ được mấy tháng, nhưng dù sao cũng là thân sư huynh đệ với Giang Vô Hoạn, thân cận một chút cũng là bình thường. Nhưng ở trong mắt Mạc Tuấn lại hiện lên một tia nghi hoặc, hắn rất rõ ràng là Trác Tri Viễn cùng Giang Vô Hoạn có xích mích với nhau, hiện giờ nhìn thấy hai người này lại có thể thân mật nói chuyện với nhau như vậy, quả thật làm cho người ta cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhưng vì còn có năm vị trưởng lão ở đây, Mạc Tuấn cũng không tiện phân ra một luồng thiện niệm đi điều tra xem hai người này rốt cuộc đang nói cái gì, vì thế cũng chỉ có thể đem điểm khả nghi trong lòng đè nén xuống.

Chứng kiến Giang Vô Hoạn cùng Trác Tri Viễn rốt cuộc đã đứng trên đàn, đối mặt với nhau, vừa vặn có một con gió thổi qua, tay áo hai người nhẹ nhàng thổi lên, nhìn thật giống như hai tuyết thế cao thủ sắp quyết đấu.

Xung quanh đàn tề, triệt để yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung trên cơ thể hai người, như muốn biết được, trong hàng đệ tử trẻ tuổi, rốt cuộc là ai mạnh hơn ai!

Giang Vô Hoạn chấp tay, một tiếng : "Trác sư đệ, mời!"

Trác Tri Viễn cũng chấp tay : "Giang sư huynh, mời!"

Hai người đều là mặt không chút thay đổi, thật giống như hai người đối chiến đã quá quen thuộc nhau, làm cho người ta cảm giác là ngày thường hai người sư huynh đệ này không biết đã chiến đấu với nhau không biết bao nhiêu lần, nói vậy đều rất quen thuộc đường đánh của đối phương, trận đại chiến này nhất định sẽ rất tuyệt vời.

Trên thân thể Trác Tri Viễn một lần nữa xuất hiện một tầng bạch sắc hào diễm bao quanh, rất nhanh hợp thành một kiện hóa diễm giáp trụ, thêm vào với ngọn lửa tán loạn, cũng làm cho Trác Tri Viễn thoát nhìn giống như cao lớn thêm một chút, đồng thời cũng khiến cho các đệ tử quan chiến ở xung quanh, không khỏi cảm thấy có chút ngưỡng mộ.

Mà Giang Vô Hoạn cũng không dám chậm trễ, toàn thân nhất thời được bao phủ một tầng quang trảo (lông ánh sáng), nhưng chỉ cần nhìn kỹ, liền phát hiện ra, đó căn bản không phải là màn hào quang gì, mà là một tầng băng mỏng. Đệ tử trong môn đều biết Giang Vô Hoạn là tu chân giả thủy tính, lúc này có băng tầng bao quanh thân thể hắn, hiển nhiên chính là pháp thuật phòng ngự của hắn!

Hai người đều không có sử dụng binh khí, mà là tay không đối chiến, chỉ nghe thấy Trác Tri Viễn đột nhiên rống lớn một tiếng, thân thể nhảy lên cao, phối với kiện giáp trụ bạch sắc hóa diễm, từ không trung lao nhanh xuống dưới, nhìn thật giống như thần tiên hạ phàm!

Mang theo quyền thế xé gió, thẳng về hướng Giang Vô Hoạn, dưới đài sớm đã có đệ tử hô to lên: "Trùng lôi quyền!"

Giang Vô Hoạn sắc mặt ngưng trọng, hai tay đan chéo ở trước ngực, nhìn bộ dáng hắn, không ngờ là muốn cùng Trác Tri Viễn ngạnh kháng!

Mở màn bằng một tình huống bất ngờ như vậy, làm cho cơ hồ toàn bộ đệ tử đều thất kinh!

Quyền đầu của Trác Tri Viễn, mang theo nhiệt độ cao đủ để hòa tan hết thủy, hơn nữa còn mơ hồ phát ra tiếng búa tạ gõ trống, tiếp cận đến thân thể Giang Vô Hoạn. Mà Giang Vô Hoạn, hai tay đột nhiên hướng về phía trước đẩy ra, băng hoàn chói mắt trong chốc lát từ giữa hai tay hắn thoát hiện. Hai quyền của Giang Vô Hoạn cũng khép lại, thúc đẩy đạo băng hoàn nghênh tiếp trùng lôi quyền của Trác Tri Viễn!

"Băng điện thân hoàn!" Tiếng quát to này từ một đệ tử nào đó dưới đàn truyền lên, hắn cũng là tu chân giả thủy tính, cũng rất rõ ràng băng điện thân hoàn là nằm trong pháp thuật thủy tính, là một loại pháp thuật rất cao cấp.

Oanh!!!

Một âm thanh thật lớn cơ hồ đến tận trời xanh vang lên, mọi người chỉ thấy được trên không trung tất cả đều là những vụn băng, Trác Tri Viễn cùng Giang Vô Hoạn đấu nhau ba quyền ngay tại chỗ không ngờ vẫn là không nhúc nhích. Duy nhất khác nhau, đó là băng điện thân hoàn của Giang Vô Hoạn, đã hóa thành rất nhiều những mảnh vụn băng, đang từ trên không trung lả chã rơi xuống...

"Như thế nào lại không đánh?"

"Đứng ở đó làm gì? Tiếp tục đi chứ!"

"Người nào thắng?"

Một số đệ tử tu tri thấp, chính là kỳ quái hai người này vì sao không tiếp tục đánh tiếp, mà số người tu tri cao hơn, đều đã nhìn ra, hai người này nhất định đã phân ra thắng bại, chẳng qua là thế nào cũng nhìn không ra là ai thắng ai thua.

Mặc dù nói băng điện thân hoàn của Giang Vô Hoạn bị phá hủy, hơn nữa Giang Vô Hoạn là song quyền chống lại đơn quyền của Trác Tri Viễn, nhưng mà luận võ chỉ là luận võ, tuyệt sẽ không bởi vì người chỉ dùng đơn quyền, coi như người thắng lợi. Cho nên, không có ai biết, Trác Tri Viễn cùng Giang Vô Hoạn sau khi xuất ra một chiêu kinh thiên động địa này, đến tột cùng là ai thắng ai thua!

Đang lúc ở dưới đàn còn đang phân vân hỗn loạn, thì Trần Nhất Tân cùng Dịch Đông Lai lại liếc mắt nhìn nhau, không ngờ cùng nhau cao giọng nói một câu: "Chúc mừng Trác sư đệ (sư huynh) thắng ngay từ trận đầu!"

Vừa dứt lời, xung quanh lại một trận xôn xao, chẳng lẽ là Trác Tri Viễn thắng sao? Tiếng sư đệ kia, hiển nhiên là phát ra từ miệng Dịch Đông Lai, còn tiếng sư huynh kia chính là từ miệng của Trần Nhất Tân.

Sau khi toàn bộ rút thăm xong.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Kim Sư Hóa Áo Giáp!

Mà lúc này đây, về phần hai người đối chiến trên đàn, trên người Giang Vô Hoạn tầng băng mỏng nguyên bản dùng để phòng ngự, thế nhưng lúc này trong nháy mắt đã tan rã, hơn nữa còn hóa thành các giọt nước, bắn ra xung quanh. Giọt nước vừa mới bắn đi, thì giống như ở xung quanh đựng phải tường lửa, không ngờ trên không trung phát ra tiếng xèo xèo, nháy mắt tất cả đều hóa thành hơi nước, bốc hơi biến mất hết!

"Giang sư huynh, đa tạ!" Trác Tri Viễn thu lại tầng bạch sắc hòa điểm bảo bọc xung quanh cơ thể, chấp tay nói.

Giang Vô Hoạn trên mặt cũng không có lộ ra biểu tình khó coi gì, chỉ là ôm quyền: "Trác sư đệ quả nhiên dũng mãnh! Vì huynh bội phục!" Dứt lời, rất tiêu sái khỏi thân nhảy xuống dưới đàn, trở lại đứng bên cạnh Dịch Đông Lai, thật giống như bản thân mình căn bản không có bị thua.

Mà trên thực tế, Giang Vô Hoạn cùng Trác Tri Viễn khi đi lên đàn có nói chuyện với nhau, đó chính là Giang Vô Hoạn hy vọng Trác Tri Viễn có thể cùng chính mình một chiêu phân thắng bại, vô luận ai thua ai thắng, cũng đừng để Tần Phi chiếm được tiện nghi.

Tại trong một mảnh tiếng than thở không thể tưởng tượng nổi, lại xuất hiện lên một thanh âm cực kỳ tức giận: "Vô sỉ quá! Lại có thể lấy phương thức này tiết kiệm thể lực và chân khí! Hừ! Trác Tri Viễn, ngươi chớ có cho là ngươi dưới tình huống sung sức là ta không thể đã bại ngươi!"

Ở hai trận luận võ khác cơ bản rất khó hấp dẫn chú ý của nhiều người, thậm chí song phương đối chiến còn có chút uể oải, dù sao, hai tổ đối chiến của nhóm người Trác Tri Viễn thật sự là quá hấp dẫn, thế nên ngoài trận đối chiến của bọn hắn, mấy trận khác đều có vẻ buồn chán vô vị.

Rất nhanh, đã đến lượt song phương mang thẻ số bốn giáp át đối chiến, cũng chính là Dịch Đông Lai đấu Trần Nhất Tân, đây cũng là một trong những trận chiến hấp dẫn nhất của ngày hôm nay.

Dịch Đông Lai tự nhiên là lên đàn trước, mà sau khi Mạc Tuấn ở trên đàn đọc tên Trần Nhất Tân, hắn cũng chậm rãi hướng trên đàn đi đến, khi đi ngang qua người Trác Tri Viễn, thì thấp giọng nói với Trác Tri Viễn một câu: "Xem ra vị sư huynh này đối với người thành kiến rất lớn a bất quá người yên tâm, hắn sẽ không có cơ hội hướng ngươi khiêu chiến. Ngươi bảo tồn toàn bộ thực lực chuẩn bị cùng ta phân chia cao thấp đi."

Trác Tri Viễn gật gật đầu cũng không có nói gì, Trần Nhất Tân lúc này mới mới thả cước bộ, rất nhanh đi lên đàn.

Sau khi đi lên, Dịch Đông Lai nhìn nhìn Trần Nhất Tân, tuy rằng trên mặt mang ý cười, nhưng mà trong lòng cũng biết Trần Nhất Tân tuyệt đối một đại kinh địch của mình, ưu thế lớn nhất của chính mình là chân quyết cùng công pháp tu luyện so với của Trần Nhất Tân cao hơn một bậc về phần tu trì cùng công lực của bản thân, e rằng có chút không bằng hắn.

Nhìn lướt qua Mạnh Vân Cao dưới đài, Dịch Đông Lai hướng Trần Nhất Tân mở miệng nói: "Trần sư đệ, trận chiến vừa rồi giữa Giang sư đệ cùng Trác sư đệ ngươi cũng đã thấy rồi, nếu như ngươi cũng không muốn bị Mạnh Vân Cao chiếm được tiện nghi, không bằng chúng ta cũng tranh thủ tại trong vòng một chiêu phân ra thắng bại được không?"

Trần Nhất Tân ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Dịch Đông Lai, chậm rãi nói từng chữ: "Trác Tri Viễn là đối thủ của ta, không phải ngươi!"

Tuy rằng lời này nghe tương đối chẳng có liên quan gì đến vấn đề của Dịch Đông Lai nêu ra, nhưng mà ở trong tai Dịch Đông Lai, cũng phi thường hiểu rõ ý tứ trong lời nói này. Trần Nhất Tân căn bản là không để Mạnh Vân Cao ở trong lòng, thậm chí càng không để Dịch Đông Lai trong mắt, vô luận Dịch Đông Lai lựa chọn phương thức thắng thua như thế nào, hắn cũng đều sẽ cố gắng trong thời gian ngắn nhất đánh bại đối phương. Lời nói vừa rồi của Dịch Đông Lai, xem ra là có chút thừa thãi.

Trong lòng sinh ra buồn bực, nên Dịch Đông Lai cũng không hề nói thêm cái gì, chỉ là theo lễ tiết chấp tay: "Một khi đã như vậy, Trần sư đệ, xin mời!"

Trần Nhất Tân cũng liền ôm quyền: "Dịch sư huynh mời!"

Sau khi nói xong, hai chân tách ra, vững vàng ở thế trung bình tấn, rồi sau đó đưa tay ra phía sau lưng rút trường kiếm ra, hoành ở trước ngực, tư thế kia rõ ràng là chờ đợi Dịch Đông Lai xuất thủ trước.

Thật quá càn rỡ! Chồng lại ta cứ nhiên còn dám chờ ta xuất thủ trước!!

Dịch Đông Lai trong lòng giận dữ, rốt cục cũng rút ra vũ khí của mình.

Bình khí của Dịch Đông Lai tuyệt đối là một kiện kỳ môn binh khí, nắm trong tay, nhìn giống như cánh tay hắn đột nhiên dài ra hai thước vậy, cái chuôi ngắn ngắn cầm ở trong tay, đằng trước nhô ra nhìn giống như móng vuốt của một con thú. Toàn thân vàng óng, tựa như toàn bộ là do hoàng kim rèn ra, nhưng ánh sáng chói lọi tản mát ra thì khó mà hoàng kim bình thường có thể so sánh. Vàng óng lấp lánh, rất là hấp dẫn ánh mắt người ta.

Tại trong Thanh Nguyên Sơn, có thể chỉ mỗi mình Trác Tri Viễn đối với loại binh khí này còn không rõ lắm, chứ những người khác đều sớm biết được, thú trào trong tay Dịch Đông Lai là một loại binh khí có tiếng tăm vô cùng lừng lẫy trong thông huyền giới. Binh khí này vốn là bảo vật gia truyền của hắn, chẳng qua là bậc cha chú của hắn tổng cộng có ba người, lại không thể được tổ phụ của hắn đem binh khí này truyền cho, ngược lại là đợi cho Dịch Đông Lai sau khi sanh ra chọn đồ vật đoán tương lai, rõ ràng ở trước mặt hắn bày ra cũng vài chục thứ mới lạ, thế nhưng đứa trẻ Dịch Đông Lai khi ấy lại bỏ thẳng đến chỗ tổ phụ của hắn, hơn nữa còn bắt trúng lấy thú trào ông nội của hắn giấu ở phía sau.

Tên của thú trào này là kim sư trào, nắm đầu ngón tay sắc bén vô cùng, cắt kim đoạn ngọc chẳng khác gì phá vỡ một khối đậu hũ bình thường.

Hơn nữa, kim sư trào này công dụng lớn nhất tuyệt không phải là sự sắc bén, đối với một vài người có hiểu biết về kim sư trào này mà nói, công dụng lớn nhất của kim sư trào này kỳ thật không phải dùng để giết địch, mà là dùng để phòng thủ. Khi cần thiết, kim sư trào có thể hóa thành một kiện kim sư áo giáp, đem người sử dụng bao bọc lại bên trong, không lộ ra bất kỳ một khe hở nào, trừ phi có thể vô cùng mạnh mẽ trực tiếp từ bên ngoài áo giáp đem chân khí đánh xuyên qua da thương người bên trong, nếu không thì có rất ít binh khí có thể tồn tại đến kim sư áo giáp này.

Dịch Đông Lai sau khi lấy ra kim sư trào, thì liền trực tiếp quơ kim sư trào mãnh liệt đánh lên đỉnh đầu Trần Nhất Tân một trào. Phía trên đầu ngón tay,

ngũ đạo kim mang phóng ra, rồi lập tức ngưng tụ thành một đầu sư tử, râu tóc dựng đứng giương nanh múa vuốt đánh về phía Trần Nhất Tân. Hai chân trước giống như đôi tay người, không ngờ có thể tiến thoái theo một quy tắc định sẵn.

Trần Nhất Tân cũng là không hoảng hốt, đối với chiêu thức Dịch Đông Lai giờ ra, hắn như đã chuẩn bị kỹ càng, sớm đã biết Dịch Đông Lai có vũ khí là kim sư trào, hắn lại như thế nào có thể không lưu tâm đến?

Một kiếm chém về mảnh sư kim trào do kim quang biến thành, mặc dù là chạm vào kim quang hư ảo, nhưng nó cũng phát ra tiếng vang thanh thúy của kim chук chạm nhau. Một người một sư rất nhanh trên đàn tế quần lấy nhau.

Mà Dịch Đông Lai kỳ thật cũng không có dễ dàng, đứng tưởng rằng mảnh sư do kim sư trào kia huyền hóa ra cùng Trần Nhất Tân quần lấy nhau là hắn có thể thoải mái đứng ở một bên xem kịch hay, nếu có bốn sự như vậy, hắn còn không bằng xông lên trước lấy hai đánh một đem Trần Nhất Tân đá bại.

Kim sư này tuy rằng dừng mảnh, nhưng lại cũng hoàn toàn phải dựa vào một luồng thiên niệm của Dịch Đông Lai bám theo không chế chỉ huy, hơn nữa loại phương thức giao thủ này, tuy rằng khả năng bị thương được đề thấp, đồng thời đề cao sức chiến đấu lúc đối địch, nhưng lại vô cùng hao phí thiên niệm cũng chân khí. Nếu không phải Dịch Đông Lai muốn nhanh chóng thu thập Trần Nhất Tân, không để cho Mạnh Vân Cao chiếm được tiện nghi, hắn cũng sẽ không vừa lên liền vận dụng chiêu này.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 95: Mảnh Mã Cự Tượng!

Trần Nhất Tân dần dần kiệt sức, kỳ thật đối với Dịch Đông Lai mà nói, mới là phương thức tốt nhất. Chỉ cần đem kim sư trào hóa thành kim sư áo giáp che kín toàn thân, bằng công lực hiện tại của Trần Nhất Tân cùng với thanh trường kiếm trong tay hắn, cơ bản rất khó gây ra thương tổn quá lớn cho Dịch Đông Lai. Nhưng mà nói vậy, lại sẽ làm cho Dịch Đông Lai đánh xong trận này sẽ mệt mỏi không chịu nổi, trận tiếp theo tất nhiên không thể đánh tốt được. Dù sao liên tục chiến đấu hai trận chỉ là đối với người chiến thắng mà thôi. Cho dù là ở giữa có các trận khác giúp cho hắn có thời gian hồi phục, nhưng mà đối với một trận chiến tiêu hao như thế này mà nói, hồi phục là không nhiều.

Gần nhất là kiêng kỵ Mạnh Vân Cao đã rút được thẻ bính số bốn, nhất là Mạnh Vân Cao qua các trận chiến đã biểu lộ ra thực lực có chút không tầm thường. Thứ hai cũng là Dịch Đông Lai bị thái độ trước đó của Trần Nhất Tân làm ảnh hưởng, cho nên mới lựa chọn phương thức như thế.

Chẳng qua là Dịch Đông Lai bất kể như thế nào cũng không thể tưởng được, Trần Nhất Tân mặc dù là đối mặt với kim sư do kim sư trào biến ảo thành, tuy rằng có chút chật vật nhưng vẫn có thể chống đỡ được. Đến lúc này, hắn không khỏi cũng có chút sốt ruột, nếu không thể nhanh chóng xử lý Trần Nhất Tân, như vậy trận chiến kế tiếp đối phó Mạnh Vân Cao, chỉ sợ phần thắng sẽ rất thấp. Vạn nhất thua ở trong tay Mạnh Vân Cao, e rằng lại phải một hồi ác chiến, mà lúc sau, hắn dĩ nhiên sẽ phải một lần nữa đối mặt với Trần Nhất Tân khi ấy đã có một khoảng thời gian dài hơn hắn để nghỉ ngơi chỉnh đốn lại.

Trong lòng sốt ruột, Dịch Đông Lai không khỏi gia tăng thêm chân khí rót vào bên trong kim sư trào, ngưng thần hướng về phía Trần Nhất Tân bắt đầu mảnh công.

Chỉ thấy được ở trên đàn, một đầu mảnh sư như hư như thực phát ra ánh sáng kim chук chói mắt, khi cao khi thấp tấn công Trần Nhất Tân, Trần Nhất Tân hiển nhiên phải cố hết sức ứng phó, trường kiếm trong tay cơ hồ mỗi một lần cùng móng vuốt của kim sư đụng nhau, đều cũng ăn thiệt thòi không nhỏ.

Hiển nhiên, Trần Nhất Tân tính toán cùng kim sư cứng đối cứng là tuyệt đối không được, tại trước khi Dịch Đông Lai chân khí chưa có hao hết, đầu kim sư huyền hóa này tuyệt đối sẽ không có cảm giác mệt mỏi. Như vậy phần thua sẽ dần nghiêng về Trần Nhất Tân!

Kim sư trước mắt lại bay đánh tới, hai móng cào xuống, Trần Nhất Tân nỗ lực giơ cánh tay phải lên, đem trường kiếm trong tay đón đỡ lấy hai cái móng vuốt kia.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, mọi người không ngờ phát hiện hai chân Trần Nhất Tân đã lún vào bên trong nền đá hoa cương dưới đất. Tiếng răng rắc thật lớn vừa rồi, chính là thanh âm của đá hoa cương bị vỡ vụn. Lực lượng một trào này của kim sư, không ngờ lại lớn đến như vậy, mà mạnh mẽ được Trần Nhất Tân biểu hiện ra ngoài, cũng là không giống bình thường, đối thành những người khác, sợ là cũng không phải chỉ có đất đá trên mặt đất vỡ vụn, mà lại hai chân của bọn hắn cũng bị gãy theo.

"A!!" Trong miệng Trần Nhất Tân phát ra một tiếng rống to, trường kiếm trong tay liên tục công ra hai chiêu, cho dù hai chân của mình đã lún vào trong đất, nhưng lại vẫn có thể đem đầu mảnh sư kia bức lui ra.

Tay trái bám liên tục mãi cái thủ quyết, nháy mắt kết ấn, ngón tay của Trần Nhất Tân trên không cuối cùng để lại một tàn ảnh, có thể thấy được tốc độ

rất là nhanh. Sau khi kết xong mấy thủ ấn, tay trái Trần Nhất Tân đột nhiên vỗ lên trên đầu mình, chỉ thấy ngay lập tức trên đầu hắn bắn ra một đạo kim quang, ngưng tụ thành một vòng tròn, hướng bốn phía phát ra ánh sáng chói lọi.

Cùng lúc đó, trong miệng Trần Nhất Tân cũng phun ra một ngụm máu tươi, nhưng một giọt đều không có lãng phí, trường kiếm trong tay phải hắn đã sớm đón lấy máu tươi được hắn phun ra. Chỉ nghe thấy trên không truyền đến một tiếng hưng phấn, máu tươi này không ngờ bị trường kiếm trong tay Trần Nhất Tân hấp thu hết, cả lưỡi kiếm nhất thời tản mát ra màu đỏ quý dị, cực kỳ yêu diễm, theo gió vung lên, tựa hồ bị đạo kim quang kia ảnh hưởng, bảo kiếm cũng rất nhanh biến thành màu vàng.

Trần Nhất Tân rút hai chân lên khỏi mặt đất, trực tiếp bay lên giữa không trung, đạo kim quang ở phía sau vòng theo gió phiêu diêu, rồi ngưng tụ sau đầu hắn thủy chung không có tiêu tan.

Trần Nhất Tân trên không trung không ngờ có thể co lại, tay niết thiên quyết, bày ra thiên tư, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung.

Mà thanh trường kiếm biến thành màu vàng kia cũng đã rời tay bay ra, quanh quẩn trên không trung nửa vòng, rồi xông thẳng đến kim sư trào của Dịch Đông Lai. Một kiếm một sư kịch liệt chạm vào nhau, đầu sư tử kia như muốn dựng chân trước đem lưỡi kiếm này đánh rơi xuống mặt đất, nhưng mà thanh kiếm kia tựa như nặng vạn cân, không ngờ không nhúc nhích tí nào. Không chỉ như thế, đợi cho một trào của kim sư qua đi, trường kiếm màu vàng liền nhanh chóng bay lên, từ trên xuống dưới, một kiếm lập tức đâm xuống.

Một kiếm này, nhắm ngay đỉnh đầu kim sư, cuối cùng ép cho bốn trào của đầu kim sư kia quay cuồng không thôi, tuy nhiên hình như nó căn bản không ngăn được uy áp của trường kiếm này, một đường từ không trung rơi thẳng xuống mặt đất.

Một tiếng ầm vang, trên mặt đất nhất thời đất đá tung bay, rồi một hố sâu chu vi hơn một trượng hiện ra, rất khó tưởng tượng tất cả điều này là do một kiếm của Trần Nhất Tân gây ra.

Dịch Đông Lai đột nhiên gặp đã kích như vậy, lồng ngực cũng giống như bị búa tạ nện trúng, bay ngược ra ngoài. Phải biết rằng, kim sư trào này cùng với chủ nhân huyết khí tương liên, toàn bộ là do chân khí điều khiển, một khi kim sư trào bị thương, chủ nhân tất nhiên cũng theo đó bị đã thương. Dịch Đông Lai nguyên cho là mình rút ra chỉ bảo gia truyền, coi như Trần Nhất Tân cho dù có dùng mãnh thế nào thì cũng sẽ không vượt qua được hắn, nhưng lại hoàn toàn thật không ngờ, Trần Nhất Tân hiển nhiên sau khi bị thương, lại có thể phát huy ra sức chiến đấu vượt xa người thường như thế.

Trên mặt tuy rằng là tức giận không kềm được, nhưng mà thân thể Dịch Đông Lai khi rơi xuống đất, cũng là ngay lập tức phun ra một ngụm máu tươi, nhìn ra được, một chiêu vừa rồi của Trần Nhất Tân, đã gây cho hắn tổn thương không nhẹ. Dưới tình huống gặp phải một đòn nghiêm trọng như thế này, cho dù là Trác Tri Viễn, cũng chỉ sợ khó tránh khỏi bị thương, huống chi là Dịch Đông Lai?

Hai tay vỗ xuống, Dịch Đông Lai bất thành linh phi thân lên, miệng há rộng, một âm thanh giống như tiếng gầm rú, từ cổ họng hắn phun mạnh ra bên ngoài, tất cả đều phun vào trên thân kim sư đang nằm trong hố sâu.

Kim sư được tiếng rống to trợ giúp, lần thứ hai lắc đầu quẫy đuôi bay đến giữa không trung, hơn nữa thân hình nhanh chóng phóng to, rất nhanh liền biến thành một đầu cự sư gấp đôi kích thước ban đầu.

"Người dám đã thương ta!" Những lời này, không ngờ là từ trong miệng của kim sắc cự sư kia phát ra.

Sư tử chính là bách thú chi vương, huống hồ còn là thượng cổ thần thú? Một tiếng rống to này, thật giống như một tiếng chuông cực lớn, trên không trung tựa như ngưng tụ thành thực chất, bắn về phía Trần Nhất Tân.

Trần Nhất Tân đang ngồi ngay ngắn trên không trung, cũng không dám chậm trễ, đứng thẳng dậy phóng lên cao, thanh kim kiếm kia cũng trở lại trong tay hắn, không lùi mà tiến tới, trường kiếm đâm về phía trước, cư nhiên là muốn đầu kim sư kia quyết một trận sinh tử!

Trường kiếm Trần Nhất Tân ngênh tiếp đầu cự sư kia, kim kiếm trên không trung tốc độ cực nhanh, trong miệng Trần Nhất Tân cũng phát ra tiếng gầm rú thật lớn, lập tức, cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, theo tốc độ của, càng lúc càng nhanh, trên thân kim kiếm trong tay hắn, lại loáng thoáng hiện ra một đầu cự tượng (voi), toàn thân mọc lông, quơ bốn chân, thoạt nhìn thật giống như thần mãnh mã cự tượng (voi ma mốt) hạ phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Kiếm Linh!

Theo tốc độ của kim kiếm càng lúc càng nhanh, mãnh mã cự tượng cũng hiện ra càng rõ ràng, lông dài toàn thân màu vàng, nhìn qua so với đầu kim sư kia còn muốn dọa người hơn. Hơn nữa, cơ thể của mãnh mã cự tượng so với kim sư còn to lớn hơn gấp hai ba lần, từ không trung mạnh mẽ đáp xuống, nhìn thật giống như thần tượng hạ phẩm...

Thấy một màn như vậy, Trác Tri Viễn đã không muốn xem nữa. Trần Nhất Tân thắng lợi có lẽ đã sắp ngã ngũ, nhưng mà vì thế cũng để lại một cái nguy cơ, tuy rằng Trần Nhất Tân may mắn thắng lợi, nhưng e rằng sức lực tiêu hao cũng rất lớn. Một chút ít thời gian nghỉ ngơi, căn bản không đủ để cho hắn khôi phục đủ để có thể cùng Mạnh Vân Cao đối kháng.

Bất quá như vậy xem ra có khi sẽ rất hài hước, đối thủ Dịch Đông Lai kiên kỵ nhất e rằng sẽ là Trần Nhất Tân, nhưng mà cục diện hiện tại, sợ là hắn hôm nay liên tục phải đối mặt hai lần với Trần Nhất Tân.

Ngay khi Trác Tri Viễn quay đầu đi chỗ khác thì chứng đệ tử đang xem cuộc chiến rốt cục cũng thấy được kết quả...

Trên thanh kim kiếm trong tay Trần Nhất Tân giống như mọc lên một đầu mãnh mã cự tượng, hung tợn giẫm đạp kim sư trào của Dịch Đông Lai, tự nhiên là không gì không phá được, trực tiếp đem sư tử kim quang lấp lánh kia một cước đạp trở về bên trong hồ sâu kia. Hai cái chân sau đứng ở bên hồ làm trụ nhắc đôi chân trước lên thật cao, một lần nữa giẫm xuống người kim sư đang nằm trong hồ...

Lúc này, Dịch Đông Lai hoàn toàn thấy rõ ràng mình đã thất bại, liền vội vàng triệu hồi đầu kim sư này. Một trận kim quang hiện lên, kim sư vô ảnh vô tung biến mất, mà Dịch Đông Lai thì thần tình sa sút nắm chặt kim sư trào, đến chết cũng không nghĩ ra, tại sao lại bại dưới tay Trần Nhất Tân, mà đầu mãnh mã cự tượng trên thân kiếm của Trần Nhất Tân, lại là từ đâu mà đến!

Lúc này, sư phụ của Trần Nhất Tân là tam trưởng lão Phục Long tiên sinh Mộc Kiếm Hà cũng từ trên đài phi thân xuống, đại khái là sợ Dịch Đông Lai sẽ cùng Trần Nhất Tân gạch ngói cùng tan, một trận chiến này, hai người cũng đã bị thương không nhẹ, tuyệt đối không thể tái cho phép bọn hắn tiếp tục đánh nhau.

Đứng ở giữa hai người, Mộc Kiếm Hà nhìn thoáng qua Mạc Tuấn, cao giọng nói : " Mạc tiên sinh, lúc này đã có thể phân ra thắng bại rồi chứ?"

Mạc Tuấn cũng nhẹ nhàng phi xuống, đứng ở bên cạnh Mộc Kiếm Hà, mặt không chút thay đổi thậm chí cả cái liếc mắt cũng không thèm nhìn Trần Nhất Tân cùng Dịch Đông Lai hai người một cái, nói : " Trần Nhất Tân thắng! Dịch Đông Lai nhập vào bại giả tổ (nhóm người bại)!"

Sau đó, Mạc Tuấn rốt cục ngoảnh mặt nhìn nhìn Trần Nhất Tân, rồi hướng Mộc Kiếm Hà nói : "Chúc mừng tam trưởng lão, đồ nhi này của ngươi trải qua trận chiến này, không ngờ đã lĩnh ngộ được kim cương long tượng kiếm do ngươi sáng tạo ra, hơn nữa còn luyện ra kiếm linh, thật đáng mừng!"

Mộc Kiếm Hà mang trên mặt vài phần đắc ý, từ trong ngực lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, ném cho Trần Nhất Tân : "Cái này cũng phải cảm tạ kim sư trào gia truyền của Dịch Đông Lai, nhờ trận chiến này mà giúp cho tiểu bối cảm ngộ được rất nhiều, tuy rằng sớm gặp nhau cũng có chút đáng tiếc, nhưng cũng là thu được nhiều lợi ích. Nhất Tân, đem đan dược trong bình phân cho Dịch sư huynh của ngươi một viên."

Trần Nhất Tân thu hồi trường kiếm, mở bình ngọc, đổ ra một viên đan dược màu xanh biếc, đi đến trước mặt Dịch Đông Lai, chuyển qua : " Dịch sư huynh, đa tạ!"

Dịch Đông Lai khoe miệng chảy ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt giống như bệnh nặng mới khỏi.

Vừa rồi một chiêu đó của Trần Nhất Tân, đã làm hắn bị thương không nhẹ, cho dù không phải là trực tiếp công kích lên người hắn, nhưng cũng liên lụy tổn hại đến một phần thiên niệm của hắn, e rằng hiện tại, một gã đệ tử nào đó tùy tiện đi lên, cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Miền cường tiếp nhận viên đan dược màu xanh biếc này, sau khi nuốt xuống bụng, sắc mặt Dịch Đông Lai cuối cùng là đã khôi phục một chút, mở miệng nói : " Chúc mừng Trần sư đệ, không ngờ đã luyện thành kiếm linh!" Chẳng qua là trên mặt hắn nhìn không thấy được có ý chúc mừng đâu cả? Ngoại trừ chưa chất thì chỉ có chưa chất mà thôi.

Nghe được câu này, chứng đệ tử dưới đàn rốt cục mới từ trong trận đại chiến vừa rồi hồi phục lại tinh thần, chứng kiến Trần Nhất Tân có thể khống chế phi kiếm, hơn nữa trên thân kiếm còn kèm theo một đầu mãnh mã cự tượng, điều này thuyết minh hết thảy là Trần Nhất Tân đã luyện thành kiếm linh. Nhưng là do trận chiến vừa rồi quá mức kịch liệt, cho nên chứng đệ tử không có kịp phản ứng. Mặc dù là Mạc Tuấn đã nói qua một lần, nhưng bọn hắn thì vẫn còn mải mê đắm chìm trong dư âm để lại của trận chiến vừa rồi.

Thẳng đến khi Dịch Đông Lai cũng nói ra những lời này, bọn hắn mới rốt cục ý thức được, trong thế hệ đệ tử hiện nay, đệ tử thứ hai tu luyện ra kiếm linh đã xuất hiện. Tu chân giả có được kiếm linh, so sánh với tu chân giả chưa tu luyện ra kiếm linh, không nói đến tu tri, chỉ ở phương diện chiến đấu lực, cũng tuyệt đối là hai cái cấp bậc khác nhau. Trước kia bọn hắn còn có cơ hội đuổi theo Trần Nhất Tân, nhưng mà Trần Nhất Tân hiện tại, thì căn bản bọn hắn không có khả năng chiến thắng.

Mặc dù là Mạnh Vân Cao lát nữa có thể đem Trần Nhất Tân đánh bại, điều đó cũng chẳng qua là bởi vì Trần Nhất Tân vừa mới tu luyện ra kiếm linh, khiến cho chân khí cả người hiện tại chỉ như một người mới nhập môn. Chỉ cần cho hắn chút ít thời gian khôi phục, cũng có liên lạc với kiếm linh, rất nhanh, hắn sẽ đứng ở vị trí cao nhất trong thế hệ đệ tử hiện nay, duy nhất có thể cùng hắn ngang hàng, cũng chỉ còn lại tọa hạ đại đệ tử của chương môn, người mà hiện nay vẫn còn đang bế quan - Phong Thiếu Thừa.

Nhưng mà, ngay cả một chút tương tượng này, các trưởng lão cũng không để cho bọn hắn kéo dài.

Sau khi Trần Nhất Tân cùng Dịch Đông Lai đi xuống, Mạc Tuấn cùng tam trưởng lão Mộc Kiếm Hà cũng trở về vị trí của mình, sáu vị trưởng lão tụ lại cùng một chỗ, trước toàn thể chứng đệ tử, tuyên bố một quyết định.

" Trần Nhất Tân trong chiến đấu luyện thành kiếm linh, tự động đạt được vị trí một trong năm người xuống núi tiếp việc cho Đại Dân hoàng triều bình loạn. Dịch Đông Lai bị thương nghiêm trọng, rút khỏi luận võ. Số bốn thê bính Mạnh Vân Cao, đổi thành số năm, cùng số năm thê bính đối chiến, người

thắng sẽ đấu với người thắng trận chiến giữa hai người mang thẻ số năm giáp ất, người thắng sẽ nhập vào thắng giả tổ, tiến vào vòng tiếp theo, người bại sẽ vào bại giả tổ, đấu vòng play-off. Hai người số năm bại ở vòng trước sẽ tái chiến với nhau, người thắng được vào vòng tiếp theo, người bại sẽ bị đào thải!"

Mạc Tuấn chậm chậm tuyên bố quyết định cuối cùng này, phía dưới tuy rằng một hồi xôn xao, nhưng là xem ra đây cũng là phương pháp giải quyết tốt nhất. Lấy thực lực Trần Nhất Tân bây giờ, đích xác không phải là bất luận kẻ nào có thể khiêu chiến. Mà Dịch Đông Lai cũng là xui xẻo đến cực điểm, bị thương nặng như vậy không nói, thế mà còn hoàn toàn bị mất đi tư cách luận võ.

Trần Nhất Tân cũng ăn vào viên đan dược màu xanh biếc, rồi đi từ từ đến trước mặt Trác Tri Viễn, nói một câu : " Không nghĩ tới, chúng ta lại không thể phóng tay đánh một trận."

Trác Tri Viễn cái gì cũng không nói, chỉ là vỗ vỗ bả vai Trần Nhất Tân, hai người bạn tốt, trong ánh mắt tiếc nuối đã nói rõ hết thấy.

Cũng chính là sau đó, ánh mắt của hai huynh đệ, cùng tập trung nhìn về Tàn Phi đứng cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Trận Chiến Khát Vọng Nhất!

Có lẽ, đây mới là trận chiến Trác Tri Viễn khát vọng nhất. Chỉ có chân chính chiến thắng Tàn Phi, Trác Tri Viễn mới có thể triệt để thoát khỏi vương mắc trong lòng từ năm tám tuổi đến nay.

Bản thân Trác Tri Viễn cũng biết nếu như nói chính mình bây giờ còn có cái chướng ngại gì, thì đó chính là chuyện xảy ra vào tám năm trước. Mà khởi nguyên của hết thấy, kỳ thật đều là do Tàn Phi, nếu không phải hắn, Trác Tri Viễn rất có thể bây giờ vẫn đang an ổn ở ngoại ngữ đường quét rác (rất có thể chẳng có truyện này mà dịch), Trác Tri Viễn năm đó, toàn bộ tâm nguyện cũng chỉ là có một cuộc sống yên ổn với chén cơm no mà thôi.

Có lẽ, chính mình luôn luôn không thể đột phá bình chương giữa tầng thứ hai nhĩ thức cùng tầng thứ ba tị thức chính là vì cái khúc mắc này!

Mà nay, cơ hội này rốt cục đã đến!!

Vòng luận võ đầu tiên rốt cục toàn bộ đã xong, mà tiếp theo, đó chính là người thắng ở hai bảng giáp ất, sẽ đấu với người rút được thẻ bính có số tương ứng.

Bởi vì rút được thẻ ất số bốn là Trần Nhất Tân, đã triệt để cải biến số phận của ba người rút được số bốn, cho nên, tại vòng đối chiến này, được chú ý nhất, không thể nghi ngờ chỉ còn lại có trận chiến của Trác Tri Viễn.

Mấu chốt nhất ở chỗ, đệ tử trong môn có lẽ đối với ân oán giữa Tàn Phi cùng Trác Tri Viễn không rõ lắm, nhưng mà hơn hai mươi đệ tử có thể đi đến vòng đấu hiện tại, thì cũng đều biết rõ. Trước khi có kết quả rút thăm, rất nhiều người chờ mong Trác Tri Viễn sẽ đấu với Tàn Phi, tất cả đều muốn nhìn xem, đôi cừu nhân này khi chạm mặt đến tột cùng sẽ nảy lửa ra sao.

Tại lúc ấy, đại đa số người đều cho rằng Trác Tri Viễn cùng Tàn Phi nhất định khó tránh khỏi đánh một trận với nhau, nhưng lại thật không ngờ là ở trong loại cục diện hiện tại này. Theo bọn hắn thấy, Trác Tri Viễn tuy rằng biểu hiện cực kỳ đẹp mắt, nhưng bởi vì là đối thủ trước đó của hắn không tính là mạnh mẽ. Mấy trận chiến trước khi mà hắn gặp phải Giang Vô Hoạn, bất kể thế nào mà nói, Giang Vô Hoạn ít nhất cũng so với hắn so với hắn nhập môn trước vài năm, hơn nữa căn bản hơn xa Trác Tri Viễn, hai người lại đều là đệ tử đích truyền của chương môn, công pháp của nhau hẳn là không có gì bí mật, sẽ không thể nào tồn tại khả năng thắng bất ngờ.

Cho nên, tất cả mọi người đều nghĩ rằng, kết quả hợp lý sẽ là Giang Vô Hoạn chiến thắng Trác Tri Viễn, rồi sau đó theo đà thắng thế làm thịt luôn Tàn Phi, cuối cùng khiến cho Trác Tri Viễn cùng Tàn Phi trong bại giả tổ không thể không phóng tay mà đánh. Tuy nhiên bất kể như thế nào cũng không thể nghĩ đến, Trác Tri Viễn lại có thể đánh bại Giang Vô Hoạn, để cho bản thân đụng độ Tàn Phi trước, hơn nữa, dường như Giang Vô Hoạn tựa hồ đối với Trác Tri Viễn rất là kiêng kỵ, sớm nhận định là mình sẽ thất bại, cho nên mới không muốn cùng Trác Tri Viễn lãng phí sức lực.

Mà hiện tại, nhìn thấy Trác Tri Viễn cùng Tàn Phi rốt cục sắp sửa đối đầu, người thắng trong lòng không ít người dự đoán đều đã nghiêng về phía Trác Tri Viễn. Nhưng là đồng thời lại chờ mong, Tàn Phi là một trong thiên tài hiếm có trong môn, hy vọng hắn có thể bộc phát ra năng lực tiềm ẩn của mình, ngoan cường cùng Trác Tri Viễn đấu một trận. Đặc biệt khi bọn hắn chứng kiến, Trần Nhất Tân cùng Tàn Phi lúc nào cũng không ngừng ganh đua với nhau, mà hiện tại Trần Nhất Tân đã luyện ra kiếm linh của mình, Tàn Phi nếu không làm được điều này thì sẽ rất khó mà vượt qua Trần Nhất Tân.

Cho dù không thể luyện ra kiếm linh, không ít người đều hy vọng Tàn Phi ít nhất cũng sẽ tiếp cận đến trình độ có kiếm linh, cuối cùng có thể đem Trác Tri Viễn đánh ngã trên mặt đất.

Sở dĩ đa số người chờ đợi Tàn Phi có thể chiến thắng Trác Tri Viễn, kỳ thật cũng chỉ là theo cảm tính. Không ít đệ tử đều đối với Tàn Phi tương đối quen thuộc, là tận mắt nhìn thấy gia hỏa này từng bước tiến lên từ ngoại môn gia nhập vào nội môn rồi sau đó tiến nhập hậu sơn, trước đó không lâu còn được trưởng lão thu làm đệ tử. Mà đối với Trác Tri Viễn, mọi người ngoại trừ biết hắn là hắn là tuyệt thế thiên tài có thể từ trong thập vạn thâm uyên xông ra ngoài, tựa hồ những thứ khác đều không biết gì cả. Hắn ở luận võ đại hội biểu hiện quá mức là kinh nhân, cơ hồ là gặp người nào diệt người đó, khiến cho chúng đệ tử đề tâm chính là tu tri của Trác Tri Viễn rõ ràng còn chưa bằng không ít đệ tử nội môn ở tiền sơn, tuy nhiên hắn vẫn cứ một mạch gặp thần giết thần, gặp ma giết ma, điều này làm cho người ta khó tránh khỏi sinh ra tâm lý mâu thuẫn.

Thứ hai, khi mà Nguyệt Tiểu Sai xuất hiện, Trác Tri Viễn tựa hồ lập tức liền cùng Nguyệt Tiểu Sai thiết lập quan hệ quá thân cận, cái này đương nhiên sẽ làm cho những đệ tử đang muốn tìm một đạo lữ song tu cảm thấy vô cùng ghen tị, loại ghen tị này tuy rằng bởi vì Trác Tri Viễn vừa mới chiến thắng Giang Vô Hoạn mà làm cho bọn họ sản sinh ra một tia kiêng kỵ, nhưng mà giờ phút này chứng kiến Trác Tri Viễn sắp đối chiến với Tàn Phi, vấn đề này tự nhiên cũng được nhắc lại.

Thứ ba, kỳ thật đây mà là nguyên nhân quan trọng nhất! Con người trời sinh đã có tính ghen tị! Đây gần như là một loại bản năng, đối với thiên tài thì luôn luôn ghen tị! Cho dù là tu chân giả cũng không ngoại lệ!

Kỳ thật tại trong Thanh Nguyên Sơn, cho tới bây giờ cũng không thiếu thiên tài, Trần Nhất Tân là thiên tài, Tàn Phi cũng là thiên tài, có thể được chương môn thu làm đệ tử đích truyền, không người nào không là thiên tài. Nhưng mà giữa những thiên tài này, đều có thực lực cân bằng nhau. Ít nhất ai cũng không có thể nói mình là đứng đầu, có thể dễ dàng nghiền nát hết thảy.

Nhưng mà tình hình Trác Tri Viễn bây giờ đúng là như thế.

Trở thành người thứ hai đi đến điểm tận cùng của thập vạn thâm uyên, điều này đã đủ kinh thế hãi tục!

Hơn nữa, thực lực rõ ràng chỉ có tăng thứ hai, lại có thể được Trần Nhất Tân hiện giờ thực lực đang là cao nhất coi là đối thủ duy nhất, mà mọi người đều biết, Trần Nhất Tân tuy rằng kiệm lời ít nói, nhưng mà cực kỳ cao ngạo, ngay cả đệ tử đích truyền của chương môn cũng không để vào mắt. Vừa rồi khi hắn cùng đối chiến, hết thảy đã biểu hiện ra toàn bộ!

Nhưng mà, Trần Nhất Tân vẫn luôn nhắc tới việc muốn cùng Trác Tri Viễn công bằng quyết đấu! Điều này chẳng phải là muốn nói cho mọi người biết, trong thế hệ đệ tử hiện này, ngoại trừ đại sư huynh đang bế quan, những người khác, có thể rơi vào pháp nhãn của Trần Nhất Tân, cũng chỉ có một người thiên tài trong thiên tài là Trác Tri Viễn đây!

Thiên tài không hẳn bị người khác ghen ghét, mọi người có lẽ chỉ biết ngưỡng mộ. Nhưng là thiên tài trong thiên tài, đó cơ hồ là nhân vật tuyệt đỉnh, cũng tuyệt đối là mục tiêu công kích. Hiện tại, Trác Tri Viễn đang mang thân phận như vậy!

Đáng sợ nhất chính là lấy bụng dạ thẳng thắn của tiêu tử này, đơn thuần là có ân báo ân có oán báo oán, căn bản chưa nhận thức được cảm giác là mục tiêu chung của mọi người.

Phía trên đàn, Mạc Tuấn một thân hắc y, sắc mặt cũng giống như y phục của hắn, tối đen một mảng.

"Thề giáp số một Trác Tri Viễn, thề bính số một Tàn Phi!" Sau khi nói xong, xung quanh đàn nhất thời lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều lặng lẽ đem ánh mắt chiếu lên hai nhân vật vừa được đọc tên.

Thật lâu sau, Trác Tri Viễn rốt cục bắt đầu bước ra, chậm rãi đi lên đàn. Tàn Phi cũng nhìn sang Trần Anh đứng ở bên cạnh hắn thần tình đang lo lắng ném cho một ánh mắt khinh thường, rồi chậm rãi đi lên.

Trận chiến chờ đợi gần tám năm, rốt cục đã sắp bắt đầu! !

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Bát Niên Nhất Chiến! (1)

"Ta đợi ngươi đã lâu!"

Khi Tàn Phi cùng Trác Tri Viễn đã đứng đối mặt với nhau trên đàn, Tàn Phi liền mở miệng nói trước. Bên trong khẩu khí mang theo vài phần oán độc. Chấn憾, tám năm trước Trác Tri Viễn đã khiến cho hắn diện bích ở Tư Quá Nhai một năm, thế nên hắn nguyên bản dẫn trước Trần Nhất Tân rất xa, nhưng mà thắng đến hiện tại vẫn không thể nắm chắc chiến thắng Trần Nhất Tân, thậm chí còn vì vậy mà mất đi tư cách trở thành đệ tử đích truyền của chương môn, hắn lúc nào cũng ghi hận trong lòng vậy sao?

Nhìn nhìn Tần Phi, Trác Tri Viễn cũng bình tĩnh trả lời một câu : "Ta cũng vậy!"

Tám năm trước ý thế hiệp người, đủ để cho Trác Tri Viễn khắc ghi đến tận hôm nay.

Tám năm trước bởi vì Tần Phi liên lụy, mà Trác Tri Viễn suốt nửa đã táng thân tại thập vạn thâm uyên. Loại ghi nhớ này tựa như đã khắc vào trong tâm khảm, làm cho Trác Tri Viễn luôn dẫn vật bút rứt như thế nào, chỉ có bản thân Trác Tri Viễn mới có thể hiểu hết.

Trác Tri Viễn tám năm trước, chỉ là một hài tử bằng lòng với số mệnh hưởng thụ một ngày một chén cơm no, nhưng mà chính Tần Phi đã tự tay đánh nát chén cơm của hắn, dù cho hắn cũng gián tiếp giúp cho Trác Tri Viễn có được thành tựu ngày hôm nay, thế nhưng cũng đã gieo xuống trong lòng hắn mầm mống thù hận.

Nếu không phải Trần lão đầu trong sáu năm an bài, nếu không phải Trác Tri Viễn sau khi tiến vào thập vạn thâm uyên may mắn có được thiên cương lưu ly kiếm và 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】, nếu không phải hắn gặp được quái điều, thì e rằng hiện tại Trác Tri Viễn bất quá chỉ làm nắm xương trắng mà thôi.

Hết thảy những chuyện này, khởi nguyên chỉ là từ một khối thất văn linh thạch!

Nhìn thấy Trác Tri Viễn bình tĩnh, Tần Phi cười lạnh một tiếng, bày ra tư thế chiến đấu : "Vậy bắt đầu đi!"

Thế nhưng Trác Tri Viễn lại không có sốt ruột động thủ, mà là từ trong ngực móc ra một khối đá, ném tới dưới chân Tần Phi.

Tần Phi sùng sốt, cúi đầu nhìn lại, lấy tu vi hiện tại của hắn, đương nhiên là chỉ cần một mắt liền nhìn ra, khối đá đó chính là khối thất văn linh thạch trước kia đã dẫn phát ra cừu hận giữa hai người.

Trác Tri Viễn nhớ lại tình cảnh trước khi mình lên đài, Trần Nhất Tân từ trong lòng ngực lấy ra khối thất văn linh thạch này. Lúc ấy, Trần Nhất Tân nói : "Hắn không phải là muốn khối đá này sao? Hôm nay, chính là lúc ngươi đưa cho hắn!" Lúc ấy, Trác Tri Viễn cũng không nói gì, chỉ là yên lặng tiếp nhận khối linh thạch này, mang lên trên đàn.

Năm ngón tay hơi cong, nhẹ nhàng một trào, khối thất văn linh thạch liền từ trên mặt đất trực tiếp bay vào trong lòng bàn tay Tần Phi, một chiêu cảm long thủ này của Tần Phi, tuy rằng chỉ là công phu nhập môn, nhưng cũng có thể từ thủ pháp không tầm thường nhìn ra Tần Phi có thực lực hơn người.

"Khối đá đó, tặng cho ngươi!" Trác Tri Viễn nói xong, cuối cùng từ trên lưng rút bảo kiếm của mình ra, chẳng qua là so sánh với thanh kiếm của Tần Phi, hiển nhiên là kém hơn.

Dù cho kiếm của Tần Phi cũng không phải là tiên gia bảo khí gì đó, nhưng mà dưới mắt mọi người cũng nhìn ra được kiếm của hắn ít nhất cũng là lợi khí chém sắt như chém bùn, mà trường kiếm trong tay Trác Tri Viễn, thuộc loại do một lượng lớn kim loại phẩm chất kém chế tạo. Trong môn binh thường khi đệ tử luyện công, mới đi dùng loại phá kiếm này.

Tần Phi một kiếm xuất ra, bất ngờ là không có cầu kỳ, chỉ là một chiêu đơn giản nhất của【 Linh Tê kiếm chi 】, trong môn phái. Nhưng mà, một chiêu từ khí đông lai phổ thông nhất này, được Tần Phi thi triển ra lại có khí thế bất đồng. Giống như thật sự dẫn động từ vi chân khí từ phía đông đến, đẩy về phía Trác Tri Viễn, áp lực vô hạn kia, thậm chí làm cho ông tay áo trên người những đệ tử ở dưới đài phía sau Trác Tri Viễn phất phật vang lên.

Trác Tri Viễn cũng không vội vàng, dưới áp lực cực lớn này, trường kiếm trong tay hắn vẽ ra một nửa vòng tròn, thông dong đem mũi kiếm của Tần Phi dẫn lệch qua người, chân khí dồi dào mãnh liệt kia, cũng theo đó bị kéo sang một bên, bình yên vô sự. Đồng thời, mũi kiếm đang hất chéo lên, liền hạ xuống nhanh chóng, cũng là một chiêu cực đơn giản gần hạ xa xắm . Chẳng qua là, một chiêu gần hạ xa xắm không thể tầm thường hơn này, sau khi được Trác Tri Viễn thi triển ra, lại thật sự giống như gần hạ treo ngược, không trung giữa ban ngày xuất hiện mấy trăm vạn vì tinh tú, mang theo vô thượng uy áp từ trên trời áp xuống Tần Phi.

Rất nhiều người xung quanh không khỏi hít một hơi lạnh, vì cái gì hai chiêu cực kỳ tầm thường này tại trong tay bọn họ sử dụng, lại có hiệu quả khiến cho kẻ khác phải hoảng sợ như vậy, ngay cả Giang Vô Hoạn cũng không khỏi phải một lần nữa đánh giá lại Tần Phi, tựa hồ gia hỏa này, bản thân mình còn chưa hẳn nắm chắc mười phần chiến thắng hắn. Đó là nếu như, Giang Vô Hoạn không dùng ô sát la hầu huyết điểm.

Nhưng mà một chiêu này của Trác Tri Viễn, dù cho đã đem uy lực của gần hạ xa xắm phát huy tới cực hạn, nhưng nó vẫn không thể đối với Tần Phi gây ra chút thương tổn nào. Tần Phi ngay cả không vì chăm chỉ tu luyện để đuổi theo Trần Nhất Tân, thì thiên tư cũng tuyệt đối là hơn Trần Nhất Tân, cho dù tu tri có hơi kém Trần Nhất Tân một chút, nhưng mà đối với lĩnh ngộ sự tinh diệu của các chiêu thức thì chắc chắn là hơn Trần Nhất Tân rất nhiều. Nếu không phải do chênh lệch tu tri cùng tinh lực, chỉ sợ Tần Phi đã sớm đi khiêu chiến Trần Nhất Tân, cũng sẽ không chờ tới ngày hôm nay vẫn còn đang ẩn nhẫn.

Trong nháy mắt, hai người ở trên đàn, giống như đối chiêu bình thường, trước mặt Thủy Giáo đệ tử biểu diễn ra những chỗ tinh diệu của 【 Linh Tê kiếm chi 】, thoáng chốc đã vượt qua mười chiêu.

"【 Linh Tê kiếm chi 】, vốn là được lấy từ một câu thơ Đường cổ 'thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông' , người tu tập cần phải có tâm hữu linh tê (tâm ý tương thông=> đối với công pháp này thấu hiểu nó như thấu hiểu người yêu...), vì sao những kiếm chiêu bình thường này ở trong tay Trác Tri Viễn và Tần Phi, lại trở nên tinh diệu vô cùng, các ngươi cũng phải dựa vào đó mà tự lĩnh ngộ."

Ngay khi Trác Tri Viễn cùng Tần Phi còn đang đối chiến thì tham âm trong trẻo cùng lạnh lùng của Mạc Tuân vang lên, thanh âm không lớn, nhưng đủ để cho mỗi một đệ tử đang quan chiến xung quanh nghe rõ, đồng thời cũng giúp cho những đệ tử đó lĩnh ngộ không ít.

Giữa sân, kiếm ý của hai người vẫn quấn lấy nhau không dứt, nhưng mà không gì ngoài chiêu thức tinh diệu, cùng với khí thế đặc thù do chân khí của tu chân giả phát ra, nguyên vốn giữa hai người đang đấu nhau đến son băng địa liệt, nhưng lại không hề làm cho người ngoài đang quan sát cuộc chiến cảm thấy được là họ đang liều chết đánh nhau. Đối chiến trong sân, thật sự là quá mức xảo diệu, tựa như giữa sư huynh đệ đang đối chiêu bình thường, đã không còn như thời điểm trước khi bọn họ cùng người khác chiến đấu, có cái loại khí thế ngất trời kia nữa!

Đang lúc mọi người còn đang nghĩ như thế thì không khí trong sân đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy kiếm chiêu của Tần Phi đột nhiên nhanh hơn, một hơi liên tục xuất ra mười kiếm, Trác Tri Viễn thì vẫn không có chút hoang mang, giờ kiếm lên đỡ, giữa không trung tiếng đinh đinh đang đang hai kiếm chạm nhau vang lên không dứt bên tai.

Kiếm chiêu liên tục không ngớt, tạo ra một khí thế như thái sơn áp đỉnh, ngay cả mọi người đứng ngoài sân cũng cảm thấy khí thế khổng lồ này, nhưng mà bọn hắn cũng biết, chỉ dựa vào trọng áp này căn bản không đủ để cho Tần Phi chiến thắng Trác Tri Viễn. Một quyền mà trước đây Trác Tri Viễn hay biểu hiện ra ngoài, so với trọng áp này còn muốn lớn hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Bát Niên Nhất Chiến! (2)

Nhưng mà, ngay sau khi một kiếm cuối cùng của Tần Phi từ trên trời rớt xuống, chúng đệ tử lại phát hiện tình thế trong sân chợt sinh biến hóa.

Kiếm của Tần Phi, rời tay!

Chẳng lẽ, hắn cũng đã luyện thành kiếm linh, đủ để lấy phi kiếm đối địch sao?

Trác Tri Viễn đối mặt với thanh kiếm rời tay Tần Phi bay đến, rốt cục lần đầu tiên lộ ra thần sắc ngưng trọng, cũng không dám như vừa rồi lấy bộ dáng hời hợt hóa giải một kiếm từ trên trời đánh xuống của Tần Phi. Mà là bỗng nhiên kiếm giao sang tay trái, tay phải tập hợp lại chân khí cả người, lập tức oanh ra một quyền...

Phi kiếm của Tần Phi trực tiếp bị đánh bay, tuy rằng đã là ngự kiếm đối địch, nhưng cũng vẫn chưa hiển lộ ra một chút gì là có kiếm linh. Đối thành đệ tử bình thường có thể sẽ bị phi kiếm này hù dọa, thế nhưng chung quy bên trong cũng không thiếu đệ tử - điển hình như là Mạnh Văn Cao, từ lâu đã luyện thành ngự kiếm và ngự kiếm thuật, nhưng khoảng cách đến kiếm linh vẫn còn kém rất xa.

Một chiêu này, nhìn qua là Trác Tri Viễn tựa hồ chiếm được tiện nghi, nhưng mà tất cả mọi người đều phát hiện, trên mặt Trác Tri Viễn không hề biểu lộ ra vẻ thoải mái gì, mà trên mặt Tần Phi, trái lại hiện ra bộ dạng điều này không hề nằm ngoài dự liệu của hắn.

Kiếm của Tần Phi quanh quẩn trên không trung hai vòng, trong khi đó Trác Tri Viễn lại đem trường kiếm chuyển về bên tay phải rồi đâm ra một kiếm. Một kiếm này, cũng mơ hồ có chứa trùng lồi quyền của hắn, xung quanh phong vân loi động, tốc độ chậm đến cực hạn, nhưng trái lại làm cho xung quanh mạng đến áp lực càng thêm đáng sợ, giống như sức lực toàn thân của hắn đã dồn hết lên một kiếm này.

Mất thấy khoảng cách mũi kiếm của Trác Tri Viễn đến Tần Phi càng ngày càng gần, mà kiếm của Tần Phi vẫn quanh quẩn trên không trung, mọi người không khỏi nghi hoặc nghĩ đến Tần Phi có phải hay không vì không thể chống cự lại uy lực của một kiếm này của Trác Tri Viễn nên mới như thế. Chẳng qua là từ trên mặt Tần Phi, không cách nào nhìn ra là hắn đang chống đỡ áp lực, hoàn toàn là một bộ dáng thần nhiên tự tại, giống như uy áp một kiếm này của Trác Tri Viễn không có chút ảnh hưởng nào đến hắn.

"Đây là bản sự của ngươi sao? Cũng không có gì đặc biệt lắm!" Tần Phi đột nhiên nhếch miệng cười, nói ra một câu như vậy.

Cũng không đợi Trác Tri Viễn trả lời, Tần Phi kỳ thật cũng biết Trác Tri Viễn tuyệt đối sẽ không trả lời hắn, một kiếm này tốc độ chậm tới cực hạn, nhưng uy áp cũng lớn đến cực hạn, tất cả là bởi vì Trác Tri Viễn đã đem toàn bộ tâm tư đều để ở trên một kiếm nhìn như đơn giản này. Nếu như Trác Tri Viễn mở miệng nói chuyện, tất nhiên sẽ làm tiết ra chân khí tích tụ hồi lâu, điều này sẽ khiến cho toàn bộ uy áp nháy mắt biến mất không tồn tại.

"Một khi đã như thế, vậy hãy để cho ngươi nhìn thử bản sự của ta!" Dứt lời, tay phải Tần Phi trên không trung vung lên, nhìn thật giống như là đang chỉ huy thanh kiếm. Nguyên bản trường kiếm đang trên không trung bay lượn, mũi kiếm vốn là có mang một chút màu xanh, thế nhưng lúc này thanh quang lại đột nhiên bùng cháy mạnh, bay ngược xuống. Trong khi rơi xuống, lại có thể mơ hồ mang theo lôi thể (thể sấm sét) tốc độ cũng là càng ngày càng chậm...

Trác Tri Viễn vừa thấy, liền biết đây là tuyệt chiêu của Tần Phi, hắn không khỏi càng thêm ngưng thần chú ý, trường kiếm trong tay càng ngưng trọng chậm chạp, đến cơ hồ mất thường cũng không thể thấy được là nó đang di chuyển.

Kiểm của Tần Phi tốc độ cũng là ngày càng chậm, nhưng là dù vậy, còn nhanh hơn tốc độ thanh kiếm của Trác Tri Viễn một chút, tuy rằng khoảng cách tương đối xa, nhưng mà cũng rất nhanh liền đã tìm đến trước mũi kiếm của Trác Tri Viễn.

Hai mũi kiếm vừa mới gặp nhau, mọi người lúc này mới bất ngờ phát hiện, trên thân kiếm Tần Phi, trong thanh quang lại có hề có mơ hồ mây mù lượn lờ, xung quanh lại vờn quanh một thứ trông như năm ngọn núi nhỏ.

Theo một kiếm này sau khi đề lên mũi kiếm của Trác Tri Viễn, năm ngọn núi nhỏ kia cũng là theo gió lớn lên, rất nhanh liền lớn bằng một hòn giả sơn trong sân viện. Hơn nữa, năm ngọn núi nhỏ kia còn đang không ngừng biến lớn, hiển nhiên có chứa sức nặng vạn cân, trường kiếm trong tay Trác Tri Viễn bị năm ngọn núi nhỏ này ép rút xuống dưới, ngay cả uy áp nguyên bản có lớn như thế nào, cũng không lớn bằng năm ngọn núi nhỏ này.

"Ngũ nhạc thần kiếm của ta như thế nào? Người một thân chân khí cho dù có hùng hậu, nhưng so thế nào được với sức nặng của ngũ nhạc (năm ngọn núi lớn)?" Tần Phi hơi đắc ý hồ lên, chúng đệ tử quan sát cuộc chiến ở xung quanh đều đã ồn ào phát ra tiếng kinh hô.

Cũng không thể không khiến cho bọn hắn phát ra kinh hô, Tần Phi hiện tại, tựa hồ mới chánh thức thể hiện ra thực lực của mình, một chiêu ngũ nhạc thần kiếm này xuất ra, rõ ràng thuyết minh Tần Phi cũng đã luyện thành kiếm linh, hơn nữa, tựa hồ là trước khi trận chiến này xảy ra đã luyện thành, nếu không sẽ không sử dụng thuần thục như bây giờ!

Như vậy, chẳng phải là nói, trước trận chiến này, thực lực Tần Phi có thể tính là hơn Trần Nhất Tân một chút?

Trác Tri Viễn sẽ bị đánh bại sao? Thiên tài trong thiên tài này, nhìn bộ dáng xem ra đã rất khó ngăn cản được ngũ nhạc thần kiếm này của Tần Phi. Trường kiếm trong tay Trác Tri Viễn đã bắt đầu bị uốn cong, hoàn toàn là không chịu nổi sức nặng của ngũ nhạc.

Năm ngọn núi nhỏ kia trong nháy mắt đã lớn bằng một đầu núi nhỏ, giờ phút này từ lâu đã nhìn không thấy sự tồn tại thanh kiếm của Tần Phi, năm ngọn núi nhỏ kia đã bắt đầu song song di động, hướng đỉnh đầu Trác Tri Viễn đè ép xuống.

Thái sơn áp đỉnh! Đây mới thực sự là thái sơn áp đỉnh!

Mặc dù nói kiếm linh của Tần Phi tuyệt đối không thể thật sự có sức nặng khủng bố của ngũ nhạc như vậy, nhưng e rằng chỉ là một góc của thái sơn thôi, cũng đã khiến cho một thường nhân không thể chịu đựng nổi. Hơn nữa, trong truyền thuyết, khi ngũ nhạc thần kiếm luyện đến mức tận cùng, đích xác là có thể so sánh với ngũ nhạc, thậm chí so với ngũ nhạc cộng lại còn muốn nặng hơn mấy phần.

Mất thấy thân hình nhỏ nhỏ của Trác Tri Viễn đã hoàn toàn bị năm ngọn núi nhỏ này bao vây, mà nguyên bản trường kiếm thẳng tắp trong tay Trác Tri Viễn cũng đã biến cong hướng lên trên đầy mạnh, cố gắng chống đỡ sức nặng của năm ngọn núi nhỏ này. Nhưng có điều kỳ quái, là thanh kiếm này chỉ là một thanh tinh cương trường kiếm bình thường, theo lẽ thường căn bản không thể cùng năm ngọn núi nhỏ này đối kháng, nhưng mà trường kiếm rõ ràng đã bị ép tới thành một độ cong không thể tưởng tượng nổi, lại cứ nhiên còn chưa bị đứt đoạn!

Chẳng lẽ, Trác Tri Viễn chỉ cần ở cảnh giới tầng thứ hai nhị thức viên mãn, cũng đã luyện thành kiếm linh rồi sao? Nhưng mà, vì sao kiếm linh của hắn không có hiện lộ ra hình dạng gì, hay là năm ngọn núi nhỏ này cứ nhiên còn không đủ bức kiếm linh trong kiếm của Trác Tri Viễn ra?

Điều này thật sự là quá mức không thể tưởng tượng, ở đây ngoại trừ bản thân Trác Tri Viễn ra, căn bản không có ai có thể nhìn ra được tình huống trước mắt! Bao gồm cả năm vị trưởng lão, vô luận thế nào cũng đều không thể tưởng được Trác Tri Viễn vì sao còn có thể chống đỡ! Trừ phi, hắn thật sự cũng luyện thành kiếm linh, hơn nữa, kiếm linh của hắn trình độ mạnh mẽ còn vượt xa kiếm linh của Tần Phi!

Trừ điều này ra, không còn cách giải thích nào khác!

Nhưng mà, nếu gia hỏa này chỉ cần có tu tri là tầng thứ hai nhị thức viên mãn liền có thể luyện ra kiếm linh, điều này chẳng phải đối với tất cả mọi người trong Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo, chính là một sự trào phúng rất lớn hay sao? Cần phải biết rằng, dưới gầm trời này không biết có bao nhiêu người tu tri đến tận cảnh giới tầng thứ sáu ý thức, cũng còn chưa có luyện ra được kiếm linh! Rất nhiều người trong bọn họ, cũng chỉ là dựa vào kiếm linh trong pháp bảo của họ, mà hình thành một loại quan hệ khế ước thức, mới có thể mượn dùng lực lượng của kiếm linh.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Bát Niên Nhất Chiến! (3)

Đương nhiên không có ai biết, Trác Tri Viễn căn bản là chưa từng luyện ra cái gì gọi là kiếm linh, hắn chân chính luyện kiếm cũng mới được mấy tháng, cho dù là kỳ tài ngất trời, cũng vô pháp trong thời gian ngắn như vậy lĩnh ngộ ra phương pháp tu luyện kiếm linh, càng không nói đến tu luyện ra kiếm linh!

Hắn sờ đi còn có thể chịu đựng được một chiêu ngũ nhạc áp đỉnh nà của Tàn Phi, hoàn toàn là nhờ vào hơn bảy trăm điểm sáng nằm bên trong hơn bảy trăm huyết đạo toàn thân mới có thể nỗ lực chống đỡ được! Từ lúc năm ngọn núi nhỏ này còn chưa có biến lớn, trường kiếm trong tay hắn cũng đã kháng cự không nổi sức nặng của năm ngọn núi nhỏ này, điểm sáng nằm trong toàn bộ huyết đạo toàn thân Trác Tri Viễn cũng đều ngưng tụ lên, vòng tại xung quanh thân trường kiếm, ngăn cản chiêu thức của Tàn Phi.

Theo năm ngọn núi nhỏ này càng lúc càng lớn, rất nhanh liền đem thân thể Trác Tri Viễn cơ hồ bao phủ hoàn toàn bên trong, ngoại nhân cũng không thể nhìn thấy nữa, trên thân trường kiếm của Trác Tri Viễn, không ngờ là đang có một tầng bạch sắc quang mang vờn quanh, cho dù có người khác nhìn thấy, cũng sẽ chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó là do chân khí của Trác Tri Viễn phóng ra ngoài mà tạo thành.

Chẳng qua là, cho dù là có những bạch sắc quang điểm này bảo vệ thân kiếm, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản năm ngọn núi nhỏ này mà thôi. Trác Tri Viễn cũng biết, e rằng không lâu nữa chính mình sẽ chống đỡ không nổi, thân thể hắn cũng theo áp lực càng lúc càng lớn, mà mơ hồ hiện lộ ra cảm giác đầu hết đèn tắt. Từ lúc từ trong thập vạn thâm uyên đi ra, hắn còn chưa bao giờ lĩnh hội qua cảm giác nặng nề vượt qua sức chịu đựng của thân thể. Tàn Phi này, quả nhiên là không tầm thường! Trong nhóm đệ tử đồng lứa, thật sự cũng chỉ có Trần Nhất Tần mới là địch thủ của hắn!

Trác Tri Viễn gắng sức chống đỡ năm ngọn... bây giờ đã có thể gọi là ngọn núi chân chính rồi, cơ hồ cả tiền sơn đều đã bị phủ bởi cái bóng của năm ngọn núi này. Trác Tri Viễn rống lớn một tiếng, trong mắt đột nhiên phóng ra hồng quang, đồng thời trong hai tai hắn cũng có hồng quang hiện ra, hiển nhiên, đây là chiêu thức 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 mà hắn mới không lâu trước đây đã thi triển ra. Chỉ có điều, 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 này, thật sự có thể chống chọi lại được một chiêu này của Tàn Phi hay sao?

Hỏa quang màu trắng hiện ra xung quanh thân thể, loại hỏa diễm thứ hai của 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 bảo hộ toàn thân Trác Tri Viễn, kiện giáp trụ do bạch sắc hỏa diễm tạo thành một lần nữa xuất hiện, làm cho Trác Tri Viễn nhất thời cảm thấy áp lực đè trên thân thể giảm đi không ít. Mà bốn đạo hồng sắc hỏa quang từ trong hai mắt và hai tai tuôn ra, thì nhanh chóng ở trước người hắn ngưng tụ thành một cỗ hỏa quang rất lớn.

Nhất thời, cột lửa hồng sắc phóng lên cao, phối hợp với tinh cương trường kiếm trong tay Trác Tri Viễn, để ở đỉnh đầu ngăn chặn năm ngọn núi đè xuống!

Đạo cột lửa này, uy lực hiển nhiên là hơn thanh trường kiếm của Trác Tri Viễn, vừa mới tiếp xúc với năm ngọn núi kia, nhất thời đã không ngừng ép ngọn núi đi lên không ít. Trác Tri Viễn rốt cục cũng được tạm nghỉ, đôi mắt tròn tròn, thân thể sớm đã rời khỏi mặt đất, cuối cùng đội trên năm ngọn núi kia chậm rãi bay lên.

Cột lửa điên cuồng cắn nuốt phần đáy của năm ngọn núi này, cây cỏ trên núi chỉ cần tiếp xúc với cột lửa này, liền lập tức hóa thành tro bụi, thậm chí ngay cả đất đá trên núi, cũng bị thiêu thành tro tàn, có thể thấy được khi mà 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 được Trác Tri Viễn toàn lực thi triển ra, đến tột cùng có uy lực kinh nhân như thế nào!

Tàn Phi mới vừa rồi còn có vẻ chiếm được thượng phong, nhưng hiện tại thì lại có vẻ nửa bước khó dời! Một cao thủ tầng thứ tư thiết thức viên mãn có được kiếm linh, lại không thể đem một người chỉ ở tầng thứ hai nhĩ thức viên mãn hơn nữa còn chưa có luyện ra kiếm linh đánh cho chặt vật, điều này đã đủ làm cho người ta phẫn nộ đến ói máu! Càng huống hồ, Tàn Phi còn dường như đang ở hạ phong!

Và lại, bốn cột lửa từ trong hai mắt và hai tai tuôn ra còn đang điên cuồng cắn nuốt hết thảy, ngũ nhạc thần kiếm của Tàn Phi tựa hồ có vẻ không chịu nổi một kích. Cột lửa cháy càng ngày càng mạnh, tương phản với năm ngọn núi kia rõ ràng là bắt đầu phát ra âm thanh ê a thống khổ.

Oanh một tiếng! Một đạo cột lửa phóng lên cao, xông thẳng lên trời, làm cho toàn bộ tiền sơn của Thanh Nguyên Sơn chiếu thành một mảng đỏ rực, nhìn thật giống như ráng hồng sau khi mặt trời xuống núi, phẳng phất ngay cả áng mây trên bầu trời tất cả đều hoàn toàn bị thiêu đốt.

Người nào cũng biết, đây là nguyên nhân mà Trác Tri Viễn phát ra 【 tam hòa cực nguyên kinh 】, nó trực tiếp phá tan được năm ngọn núi này, hiện tại ngũ nhạc lúc này, đã bị nung chảy thành một cái cục động kinh người, cột lửa sớm đã xuyên qua động mà ra, không thứ gì có thể ngăn cản được cột lửa này của Trác Tri Viễn!

Ngay trong nháy mắt, không ít người đều xuất hiện ảo giác, bọn họ thậm chí cảm giác đạo cột lửa nọ của Trác Tri Viễn đang xoay quanh một con hỏa long, phẳng phất như chính đầu hỏa long đó đã phá tan năm ngọn núi. Nhưng mà, chỉ cần hơi hơi định tâm một chút, mọi người liền biết đó tuyệt đối chỉ là ảo giác của mình, 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 vô luận là mạnh đến trình độ nào, nó cũng chỉ là một loại pháp thuật mà thôi, cho dù là một thanh binh khí bình thường, cũng có thể luyện ra kiếm linh có hình dạng hỏa long như vậy, nhưng mà pháp thuật thì tuyệt đối không làm được!

Pháp thuật vô linh (không có linh hồn)!

Hỏa quang vẫn như cũ chiếu đến tận trời, mặt của Tàn Phi hiện giờ xám đen như màu của đất, thân thể nào cũng không nghĩ ra, kiếm linh của mình lại bị Trác Tri Viễn dụng 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 chỉ là một loại pháp thuật phá đi! Còn có cái gì so với điều này nhục hơn làm cho Tàn Phi không dám ngẩng mặt nhìn ai đây?

"Phá!!!" Trác Tri Viễn quát to một tiếng, cột lửa đột nhiên biến lớn hơn rất nhiều, cùng lúc đó, trên không trung truyền đến một âm thanh như sấm nổ, lập tức, trước mắt mọi người thấy được cảnh tượng ngũ nhạc nổ tung, vô số đất đá bắn ra tứ phía, rất nhanh liền tan biến đi trong không khí. Đó dù sao cũng chỉ là do kiếm linh biến thành, đều không phải là thực thể tồn tại.

Sau khi ngũ nhạc bị nổ, Tàn Phi chỉ cảm thấy lồng ngực như bị nện mạnh vào, thật giống như bị Trác Tri Viễn dùng trung lôi quyền hung tợn đánh vào lồng ngực mình, hoàn toàn coi thường hộ thể chân khí của hắn.

Kiểm linh nối liền với bản nguyên của tu chân giả, kiếm linh bị tổn thương, tu chân giả nhất định cũng sẽ bị thương tổn theo.

Tần Phi nhất thời kinh ngạc, khi đó không kịp thu hồi kiếm linh, cư nhiên bị Trác Tri Viễn nắm lấy cơ hội, phá đi kiếm linh của hắn. Mặc dù nói trừ phi tu chân giả thần hồn cầu diệt, nếu không kiếm linh do mình tu luyện ra quả quyết là sẽ không bị phá hủy, nhưng mà lần này cũng cấp cho Tần Phi thật lớn thương tổn.

Điểm này, có thể từ việc thân thể hắn trùng điệp đập vào trên nền đất đàn tề, giống như có người từ không trung một quyền đánh hắn đổ nhào trên mặt đất, liền có thể nhìn ra được.

Không dám ở nguyên tại chỗ lâu, Tần Phi miễn cưỡng đứng thẳng lên, chỉ có điều, thân thể vừa mới thừa nhận thương tổn rất lớn, đã làm cho chân khí của hắn có chút rối loạn, mấy đạo chân khí trong kinh mạch của hắn đang đấu đá lung tung, cho dù bị hắn mạnh mẽ áp chế xuống, nhưng cũng không kềm được hai ngụm máu tươi từ miệng đang chảy ra như điên!

Xung quanh đàn, toàn bộ đệ tử đã sợ đến ngay người! Một màn vừa rồi trước mắt, hoàn toàn vượt khỏi phạm trù tưởng tượng của bọn hắn. Vừa mới lúc này bọn hắn còn đang suy nghĩ, Trác Tri Viễn sợ là chống đỡ không được bao lâu, sáu vị trưởng lão cũng đã sẵn sàng xuất thủ cứu người, sợ rằng Trác Tri Viễn sẽ bị kiếm linh của Tần Phi đè chết tươi.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Bát Niên Nhất Chiến! (4)

Tuy nhiên thật không ngờ, tình hình trên đàn thay đổi bất ngờ, không ngờ Trác Tri Viễn chỉ dùng một chiêu liền công phá được kiếm linh của Tần Phi mà chấm dứt.

Trác Tri Viễn đứng ngao ngễ ở trung tâm đàn tề, trong mắt vô hạn miệt thị nhìn Tần Phi! Đây cũng bởi vì chỉ là một trận luận võ, nếu như là sinh tử đối địch, Trác Tri Viễn giờ phút này nhất định sẽ xông lên trước bổ sung thêm mấy quyền mấy đá, hoàn toàn làm cho Tần Phi đi đời nhà ma. Nhưng mà, hắn hiện tại nếu làm như vậy, nhất định sẽ chết dưới liên thủ công kích của mấy trưởng lão.

Hiện tại, Trác Tri Viễn chờ đợi, đó là Tần Phi tự nhận thua, hoặc là các trưởng lão tuyên bố hắn thắng lợi!

Không nghĩ tới chính là, Tần Phi sau khi đứng dậy, trong mắt vô hạn oán độc nhìn Trác Tri Viễn, trong miệng bất ngờ nói: "Ta không ngờ vẫn là xem thường ngươi! Vậy cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình, ngươi tiếp một chiêu nữa của ta!"

Sau khi nói xong, nguyên bản trường kiếm bởi vì vụ nổ mà rơi rớt trên mặt đất, một lần nữa bay lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía Trác Tri Viễn, mọi người nhìn thấy vậy liền cả kinh. Bọn họ nguyên là cũng nghĩ đến trận chiến này đã sắp kết thúc, nhưng tuyệt không thể tưởng được, Tần Phi cư nhiên còn có lực tái chiến!

Trường kiếm Tần Phi giống như một đạo thiểm điện, mang theo quang mang màu xanh, khi bay tới còn cách Trác Tri Viễn vài chục trượng thì đột nhiên tự động giải thể, chia thành mấy ngàn dây tơ màu xanh, phát ra âm thanh phá không xuy xuy, bắn về phía Trác Tri Viễn.

Trong nháy mắt, trên bầu trời hoàn toàn bị kiếm ti màu xanh bao bọc, xanh thắm cả một mảnh, cực độ vạn vạo, thoát nhìn thật giống như có hàng ngàn con rắn xanh bò trên không trung, làm cho người ta sờn cả tóc gáy, không ít đệ tử chỉ là nhìn thoáng qua, nhất thời lông tóc cả người đều dựng đứng cả lên.

Luyện kiếm thành ti!!!

May mà Trác Tri Viễn đứng ở trung tâm đàn tề cũng không có buông lỏng cảnh giác, khi Tần Phi đứng lên mở miệng, hắn liền đã chuẩn bị sẵn ngênh tiếp Tần Phi tái chiến. Nhưng mà khi một kiếm này của Tần Phi đánh tới, cũng là làm cho Trác Tri Viễn lắp bắp kinh hãi, quyết không thể tưởng được Tần Phi còn có một chiêu như vậy, kiếm ti màu xanh đầy trời kia, cực nhỏ cực dài, lại uốn lượn khúc chiết, mặc dù là điện xạ mà đến, nhưng cũng nhìn ra được có thể tùy thời thay đổi phương hướng công kích.

Thời gian không cho phép Trác Tri Viễn suy nghĩ lâu, thiên cương lưu ly kiếm trong cánh tay phải của hắn hoàn toàn là tùy tâm thoát thể mà ra, trực tiếp nhập vào bên trong thanh tinh cương trường kiếm bình thường trong tay Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn buông tay ra, thanh trường kiếm kia liền thoát đi bay ra ngoài, ở trước mặt hắn hóa xuất một màn kiếm, trong nháy mắt không ngờ bỏ ra ít nhất hơn mấy ngàn kiếm. Những tàn ảnh do kiếm quang này tạo thành, xếp chồng lên nhau, làm cho người ta dễ dàng nhìn ra màn kiếm như một bức tường ánh sáng, đem mấy ngàn đạo kiếm ti toàn bộ ngăn trở lại, tuy nhiên nó cũng không thể phá đi những kiếm ti này.

Rất nhanh, màn kiếm liền bị mấy ngàn kiếm ti gát gao quấn quanh, những kiếm ti này hình như có lực sinh trưởng rất mạnh, trong giây lát liền bỏ đầy cả màn kiếm. Quang mang trên màn kiếm dần dần phai nhạt đi, giống như năng lượng đang bị rút xuống vậy!

Trường kiếm Trác Tri Viễn trên không trung không ngừng chém vào khoảng không, màn kiếm vừa bị kiếm ti của Tàn Phi quán quanh mới vừa tiêu tan, liền lại sản sinh ra một màn kiếm mới, nhưng mà, cho dù người nào cũng đều thấy được, phương pháp này của Trác Tri Viễn, thật sự là quá mức tiêu hao chân khí, mà Tàn Phi cho dù bản thân bị trọng thương, nhưng nhìn bộ dạng vẫn chưa có vẻ gì là suy yếu. Tựa hồ, Trác Tri Viễn vừa mới chiếm được thượng phong, giờ phút này lại đột nhiên rơi vào hạ phong!

Nếu như là đã để cho thiên cương lưu ly kiếm lộ ra ngoài trước mặt mọi người, Trác Tri Viễn cũng không còn băn khoăn gì nữa, may mà khi thiên cương lưu ly kiếm thoát thế mà ra, Trác Tri Viễn đã cực lực khống chế, cho nên mũi kiếm cũng không có triệt để bộc lộ ra ngoài, mà là tồn tại bên trong thanh trường kiếm bình thường kia, nhìn qua, chỉ là giống như thanh trường kiếm của Trác Tri Viễn đột nhiên phát uy mà thôi. Mặc cho không ai tin tưởng, một thanh tinh cương trường kiếm biến thường lại có thể phát ra uy lực khổng lồ như thế, nhưng mà cũng còn tốt hơn để cho thiên cương lưu ly kiếm trực tiếp bại lộ trước mặt mọi người.

Chỉ thấy năm ngón tay Trác Tri Viễn khẽ gợn, đột nhiên hướng về trước ngực đẩy đi, có chút giống như là một chương pháp không bình thường, chỉ là lực mà đầu ngón tay của hắn đánh ra có phần hơi nhỏ. Trên bầu trời tinh cương trường kiếm không ngừng bỏ ra màn kiếm, rồi đột nhiên theo hành động của năm ngón tay Trác Tri Viễn liền bạo tạc, không ngờ trực tiếp nổ thành giới tử nguyên lực nguyên thủy nhất. Lập tức, những giới tử nguyên lực mà mất thường không thể thấy được này, tựa như một đoàn sương mù dày đặc dần dần khuếch tán rộng ra, trước màn kiếm cuối cùng bị kiếm ti của Tàn Phi làm cho tiêu tán, thì đã bao trùm một phạm vi ít nhất đến mấy trăm trượng.

Giới tử nguyên lực tuy rằng không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng mà hôm nay ở đây toàn là người có cảnh giới vượt xa tầng thứ nhất nhân thức viên mãn, muốn nhìn thấy cái cự vồng (cái lưới lớn) do giới tử nguyên lực tạo thành, hoàn toàn là một việc dễ dàng.

Sau khi cự vồng bố trí hoàn thành, trong miệng Trác Tri Viễn cũng trầm giọng hô lên: "Thiên la địa võng!" Lập tức, cự vồng nguyên bản nhìn như có mấy trăm ngàn chỗ hở, liền đột nhiên biến thành một cái lưới trời, đem toàn bộ kiếm ti của Tàn Phi bao vây bên trong, chặt chẽ quán lấy.

Bất quá cũng chỉ là trong nhất mắt, không ngờ không có một kiếm ti nào có thể chạy thoát khỏi sự bao vây của thiên la địa võng, mà chiếc lưới cũng cấp tốc thu nhỏ lại, mặc cho những kiếm ti ở bên trong lưới tả xung hữu đột, cũng vẫn như cũ mạnh mẽ hướng về trung tâm co rút nhanh lại...

Lúc ban đầu, kiếm ti của Tàn Phi còn tại trong cự vồng không ngừng xung đột gây dựa, nhưng mà rất nhanh, những kiếm ti này liền lặng yên hết, tựa hồ căn bản không thể thoát khỏi trói buộc của cự vồng, cũng vô lực đấu tranh tiếp, chỉ phải trơ mắt nhìn cự vồng càng ngày càng thu nhỏ, cuối cùng đem những kiếm ti này một lần nữa biến trở lại hình dạng một thanh bảo kiếm...

Khi cự vồng do giới tử nguyên lực tạo thành nén đến mức cực hạn, thì một tiếng nổ oanh vang lên.

Trường kiếm của Tàn Phi rơi xuống đất, phát ra hai tiếng vang thanh thúy, lại nhìn trên mặt đất, phi thường hấp dẫn ánh mắt mọi người chính là hai đoạn kiếm gãy, thanh kiếm được Tàn Phi tu luyện ra kiếm linh, cư nhiên bị Trác Tri Viễn hủy đi!

Kiểm linh! Lại gặp kiếm linh!

Trong vòng một ngày, đã có đến ba người đệ tử luyện ra kiếm linh! Hơn nữa, kiếm linh của Trác Tri Viễn cư nhiên còn triệt để phá hủy một thanh bảo kiếm đã được luyện ra kiếm linh! Nhưng mà, thanh kiếm của Trác Tri Viễn, tựa hồ cũng đã bị hủy theo...

Kiểm linh của Trác Tri Viễn, rốt cuộc là có bộ dáng cổ quái gì, lại là có thể tự phá hủy vũ khí có chứa bản thể kiếm linh của mình! - cơ hồ tất cả mọi người đều sinh ra một cái nghi vấn giống nhau!

Nhưng mà, Trác Tri Viễn rất nhanh đã đưa ra đáp án, thanh trường kiếm rõ ràng đã bị phân giải thành những giới tử nguyên lực kia, lại có thể chậm rãi hợp thành hình dạng một thanh kiếm, rất nhanh liền một lần nữa được Trác Tri Viễn nắm trong tay, hơn nữa còn nhanh chóng cắm trở vào vỏ kiếm đeo trên lưng.

"Trác Tri Viễn thắng!" Mạc Tuấn rốt cục mở miệng tuyên bố thắng bại, mà Tàn Phi cũng rốt cục té phịch trên mặt đất, sắc mặt màu xám tro.

Trong lòng Tàn Phi chỉ có một cảm xúc duy nhất, đó chính là chán nản, tuy rằng kiếm linh vẫn tồn tại, nhưng mà theo thanh bảo kiếm bị hủy, kiếm linh cũng sẽ bị liên lụy chịu thương tổn rất lớn, hơn nữa, nếu như Tàn Phi muốn đem kiếm linh một lần nữa đưa vào bên trong một kiện vũ khí khác, cũng cần phải hao phí chân khí của bản thân hắn rất lớn, thậm chí có thể làm cho tu trì bị tụt giảm đi.

Và lại, trận chiến giữa hắn và Trác Tri Viễn, kết thúc là hắn đã hoàn toàn thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Kiếm Linh Mô Phỏng!

Tuy rằng kết quả trận đấu giữa Trác Tri Viễn và Tần Phi đã có, nhưng mà do hai người đều có được "kiếm linh" của mình, vì vậy Mạc Tuân cũng không có lập tức tuyên bố bắt đầu trận luận võ tiếp theo, mà là sáu vị trưởng lão họp lại với nhau, tựa hồ đang nhỏ giọng thương lượng cái gì.

Toàn bộ đệ tử đều đang chờ đợi kết quả thương nghị của các trưởng lão, nhưng tuyệt đại đa số mọi người trong lòng đều đã có đáp án, Trần Nhất Tân vừa rồi là người đầu tiên biểu diễn ra kiếm linh của bản thân, liền được tuyên bố miễn thi đấu tiếp, trực tiếp nhập vào danh sách năm người cuối cùng, mà hiện tại Tần Phi và Trác Tri Viễn cũng đều đã thi triển ra "kiếm linh" của chính mình, cho dù Tần Phi có thua dưới tay Trác Tri Viễn, nhưng mà bất kể người nào cũng biết, những người khác nếu đụng phải Tần Phi, kết quả duy nhất chính là trong nháy mắt bị đánh bại.

Thật lâu sau, Mạc Tuân rốt cục đứng ở trung tâm đàn tế, cao giọng tuyên bố quả quả thương nghị của các trưởng lão.

Không nằm ngoài dự liệu của đại đa số đệ tử, Mạc Tuân tuyên bố Trác Tri Viễn và Tần Phi cùng nhau trực tiếp nhập vào danh sách năm người cuối cùng, mà theo đó Giang Vô Hoạn cùng tổ với bọn họ sẽ lấy thân phận trong bại tổ giả tiến vào vòng luận võ tiếp theo.

Tuy rằng Mạc Tuân cuối cùng theo lệ hội có hay không có đệ tử nào dị nghị, nhưng mà với chênh lệch thực lực bày ra trước mắt, ai lại nguyện đi làm cái chuyện nhìn cái là biết không thu được kết quả tốt này? Cho dù có thể thừa dịp Tần Phi bị thương thực lực đại tổn chiến thắng hắn, nhưng mà sau này thì sao? Tần Phi lòng dạ hẹp hòi nổi tiếng ở Thanh Nguyên Sơn ai ai không biết, còn không sợ sau này hắn tìm cơ hội trả thù hay sao?

Về phần Trác Tri Viễn? Căn bản không đệ tử nào có tâm tư cố gắng đi khiêu chiến hắn, chính miệng Dịch Đông Lai cũng đã thừa nhận Trác Tri Viễn cường đại, ngoại trừ đại sư huynh Phong Thiệu Thừa như cũ vẫn đang bẽ quan, chỉ sợ cũng chỉ có Trần Nhất Tân mới có thể cùng Trác Tri Viễn có lực liều mạng. Mà những người khác, hiển nhiên cũng không phải là đối thủ của Trác Tri Viễn. Huống hồ Trác Tri Viễn hiện tại cơ hồ hoàn hảo không tổn hao gì, ai mà ngu ngốc muốn đi khiêu chiến hắn chứ?

Cứ như vậy, trong số hai mươi bốn đệ tử thi đấu, kỳ thật còn chưa có ai bị loại bỏ, thế nhưng đã quyết định ra ba trong số năm người cuối cùng. Hai mươi một đệ tử còn lại, phải tranh đoạt vị trí hai người cuối cùng. Hơn nữa, nhìn tình hình hiện tại, hai tấm vé cuối cùng này chỉ sợ cũng nằm trong tầm tay Dịch Đông Lai, Giang Vô Hoạn cùng với Mạnh Văn Cao. Rất hiển nhiên, thực lực của ba người này đích thực hơn những người khác một bậc.

Sau khi biết được kết quả, Trác Tri Viễn thậm chí cũng không có tiếp tục lưu lại ở đàn tế, mà là hướng về phương hướng hội thích phong bay đến. Người khác không biết huyền cơ trên thanh kiếm hắn đeo trên lưng, nhưng hắn thì rất rõ ràng. Vừa rồi, hắn chỉ là dựa vào kinh nghiệm trong thập vạn thâm uyên mà cố sức không chế giới tử nguyên lực, mới có thể bắt chước ra được hiệu quả của kiếm linh. Mà trên thực tế, chân chính dùng để chiến thắng Tần Phi, chính là thanh đoản kiếm trong suốt bên trong cánh tay phải của hắn, cùng với giới tử nguyên lực mà bảy năm qua hai tay của Trác Tri Viễn hấp thu không biết bao nhiêu.

Trước khi phá vỡ ngũ nhạc thần kiếm của Tần Phi, nhìn như là Trác Tri Viễn tu luyện 【 tam hóa cực nguyên kinh 】 đến trình độ tinh diệu, nhưng thật ra Trác Tri Viễn hoàn toàn rõ ràng, nếu như trong cánh tay phải không có thanh đoản kiếm trong suốt, mình cho dù đem 【 tam hóa cực nguyên kinh 】 luyện đến tầng thứ ba, dù ba loại hóa diễm, chỉ sợ cũng không làm gì được ngũ nhạc thần kiếm của Tần Phi. Nói thẳng ra, chân chính trợ giúp Trác Tri Viễn thắng Tần Phi, chính là 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】, hết thấy những thứ khác, cũng chỉ là thủ đoạn Trác Tri Viễn dùng để che giấu mà thôi.

Rồi sau đó sau khi Tần Phi sử xuất bản lĩnh luyện kiếm thành ti, Trác Tri Viễn mặc dù là dụng giới tử nguyên lực hợp thành cự võng, đem tất cả kiếm ti đều bao vây bên trong, nhưng mà chân chính trong cự võng đem kiếm ti toàn bộ bẻ gãy, cũng là do thanh đoản kiếm trong suốt trong cánh tay phải làm. Sở dĩ thời khắc cuối cùng, mọi người còn có thể chứng kiến Trác Tri Viễn đem thanh kiếm kia hoàn hảo vô khuyết đút trở vào vô kiếm trên lưng, cũng là do Trác Tri Viễn lợi dụng giới tử nguyên lực che mắt mà thôi.

Thanh trường kiếm kia khi được đút trở vào trong vô kiếm, những giới tử nguyên lực này liền bị hai tay của Trác Tri Viễn hút vào bên trong. Hiện tại, thanh trường kiếm hắn đeo trên lưng, nhìn như không có vấn đề gì, nhưng nó chỉ là một vô kiếm không, chỉ còn lại là một cái chuỗi kiếm mà thôi.

Nhanh chóng rời khỏi đàn tế, Trác Tri Viễn lúc này rốt cục mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất bí mật trong vô kiếm sẽ không bị người khác phát hiện. Từ biểu hiện vừa rồi của mấy vị trưởng lão, bọn họ cũng không có phát hiện ra bí mật của Trác Tri Viễn, chuyện này một khi tiết lộ ra ngoài, hậu quả như thế nào, Trác Tri Viễn căn bản không dám nghĩ tới. Lấy thái độ vị diệu của sư môn đối với hắn từ trước tới nay, Trác Tri Viễn cũng không nhận ra trong số các vị trưởng lão kia có người tỏ thái độ tán thưởng đối với hắn, cho hắn là một trong những nhân tài kiệt xuất trong hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi.

Nhìn thấy bóng lưng Trác Tri Viễn vội vàng rời đi, trong những người xung quanh đàn, có hai người trên mặt có chút đăm chiêu. Người đầu tiên là Trần Nhất Tân, hắn là người tương đối hiểu rõ Trác Tri Viễn nhất, hắn cũng bất ngờ là lấy tính cách của Trác Tri Viễn, sau khi một trận đại thắng oanh liệt như thế này, liền lập tức rời đi một câu cũng không nói. Ít nhất, Trác Tri Viễn hắn sẽ là tới chỗ Trần Nhất Tân và Lý độ chào hỏi. Hơn nữa, "kiếm linh" của Trác Tri Viễn thật quá mức cổ quái, Trần Nhất Tân rà soát lại những kiến thức của mình, cũng không nghĩ ra có loại kiếm linh nào như vậy, hơn nữa, xuất hiện kiếm linh thủy chung là phải phối hợp với kiếm chiêu, tỷ như Trần Nhất Tân chính là kết hợp với 【 kim cương long tượng kiếm 】 mà tu luyện ra kiếm linh, còn Tần Phi thì kết hợp với 【 Ngũ Nhạc thần kiếm 】 tu luyện ra kiếm linh, nhưng mà, chẳng lẽ Trác Tri Viễn lợi dụng 【 Linh Tê kiếm chi 】 để tu luyện ra kiếm linh hay sao? Đây cũng là thật khó đề mà tưởng tượng!

Người còn lại đang đăm chiêu, chính là bại tướng của Trác Tri Viễn, Giang Vô Hoạn.

Bởi vì Giang Vô Hoạn bản thân tu luyện một môn ma công gọi là 【 ô sát la hầu huyết diễm 】, bởi vậy hắn đối với loại chuyện này thì có vẻ miễn cảm hơn một chút. Thời điểm khi mà Trác Tri Viễn đang cùng Tần Phi đối chiến, thi triển ra cái gọi là "kiếm linh", ở trong mắt người khác có lẽ vẻn vẹn chỉ là quái dị mà thôi. Nhưng mà Giang Vô Hoạn thì lại có thể nhìn ra bản chất của thứ này, Giang Vô Hoạn thầm nghĩ, nếu như không có các sư trưởng ở đây, chỉ là hắn và sư huynh đệ ngang hàng đối chiến, hắn cũng có thể lợi dụng 【 ô sát la hầu huyết diễm 】 bắt chước ra bộ dáng của kiếm linh. Tại trong mắt Giang Vô Hoạn, Trác Tri Viễn cũng chỉ là bắt chước ra bộ dáng của kiếm linh mà thôi, cũng không phải chân chính tu luyện ra kiếm linh. Hơn nữa, tựa hồ Trác Tri Viễn căn bản không có kinh nghiệm về phương diện này, nếu không hắn sẽ làm ra "kiếm linh" nhìn qua càng chân thật hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Ngọc Châm Huyền Cơ!

"Cái tên gia hỏa này! Thật sự là quá cổ quái a!" Giang Vô Hoạn trầm nghĩ, đồng thời, hắn cũng bắt đầu vì hai vị trí cuối cùng mà bẽ đầu sút trán, hắn đối với danh sách năm người xuống núi này, tuyệt đối là tình thế bất buộc. Đây là cơ hội tốt nhất cho Giang Vô Hoạn, hắn cũng không muốn phí phạm vô ích. Nhưng mà hiện tại, hai mươi một người tranh đoạt hai vị trí cuối cùng, hơn nữa, còn phải cầu nguyện đại sư huynh Phong Thiều Thừa sẽ không trong lúc đại hội luận võ đang diễn ra mà xuất quan. Nếu không, cũng chỉ còn lại một vị trí cuối cùng.

Sau khi trở lại hội thích phong, Trác Tri Viễn cũng không có nghỉ ngơi, mà là trực tiếp tiến vào tử huyền điện. Chỉ có tại thời khắc này, Mạc Tuấn mới tuyệt không có khả năng nhìn thấy bí mật của Trác Tri Viễn, trận chiến vừa rồi với Tần Phi, thực cũng làm cho Trác Tri Viễn thu được rất nhiều lợi ích, cần phải hào hào cảm nhận một phen.

Việc khẩn cấp trước mắt, đương nhiên là thanh tinh cương trường kiếm đeo trên lưng, mà bây giờ đã không thể gọi là kiếm nữa, chỉ còn là một cái chuỗi kiếm mà thôi.

Đem vỏ kiếm từ trên lưng xuống, cầm lấy cái chuỗi kiếm trống trơn kia, Trác Tri Viễn không chút do dự đem chân khí rót vào bên trong, rồi sau đó trong lòng bàn tay toát ra một đoàn bạch hỏa, chính là tầng thứ hai của 【tam hỏa cực nguyên kinh】, trong sát na liền đem chuỗi kiếm kia hóa thành một đồng tro tàn. Hai tay mở ra, tro tàn liền theo gió tán đi, từ phi bản thân Trác Tri Viễn nguyên ý, nếu không trên đời này cũng sẽ không có người khác biết bí mật về chuỗi kiếm này.

Tìm lấy một thanh tinh cương trường kiếm khác, như cũ đút vào trong vỏ kiếm, Trác Tri Viễn lúc này mới bình tâm lại, ngồi xếp bằng tại một góc trong phòng.

Sau mỗi lần chiến đấu với người khác, Trác Tri Viễn đều cũng có lĩnh ngộ mới, mà lúc này vừa mới đấu một trận với Tần Phi xong, cũng là trận chiến kịch liệt nhất từ trước tới nay trong cuộc đời hắn, giúp cho hắn mở mang được nhiều điều hoàn toàn mới, trong khoảng thời gian gần thậm chí có cảm giác tiêu hóa không hết.

Kiểm linh! Đầu tiên là kiếm linh!

Hôm nay chủ đề mọi người nghị luận nhiều nhất đó là kiếm linh, nhưng mà kiếm linh đến tột cùng là thứ gì, đối với Trác Tri Viễn mà nói thì vô cùng xa lạ. Bằng kinh nghiệm tu luyện của hắn, trước đây không hề có ai nói cho hắn biết về kiếm linh, vì vậy hắn tuyệt đối không thể biết kiếm linh là cái thứ gì. Đến tột cùng phải như thế nào mới có thể tu luyện ra kiếm linh thuộc về mình?

Thế nhưng Trác Tri Viễn cũng biết đại khái kiếm linh một loại sự vật từ trên kiếm chiêu lĩnh ngộ ra được, một khi tu luyện ra kiếm linh, nó liền sẽ gắn bó chặt chẽ với bản thân tu chân giả. Mà kiếm linh sinh ra, hẳn là từ trên binh khí. Như vậy, nói cách khác, kiếm linh là một loại cảm ứng dị thường huyền diệu giữa kiếm chiêu cùng binh khí, một khi tu chân giả có thể nắm giữ được liên hệ vì diệu này, như vậy sản sinh kiếm linh cũng chỉ là việc nằm trong tầm tay.

Trước mắt đối với Trác Tri Viễn mà nói, tu luyện kiếm linh cũng không phải việc khẩn cấp, hơn nữa, kiếm chiêu của hắn vẫn vẹn chỉ là 【Linh Tê kiếm chi】 cấp thấp dùng để biểu diễn cho vui, kiếm linh có trình độ cường đại, nhất định phải là cùng kiếm chiêu và binh khí cao cấp kết hợp lại mới được. Kiếm chiêu và binh khí bản thân càng cường đại, kiếm linh tu luyện ra được tự nhiên càng cường đại. Mà hiện tại còn chưa biết đoàn kiếm trong suốt bên trong cánh tay phải của hắn có phải là một kiện thượng cổ thần binh hay không, nhưng mà về trình độ cường đại thì không thể nghi ngờ. Nhưng mà kiếm chiêu, 【Linh Tê kiếm chi】 tựa hồ cũng có chút quá yếu, Trác Tri Viễn cũng không đến mức ngu xuẩn dụng 【Linh Tê kiếm chi】 đi tu luyện kiếm linh.

Trác Tri Viễn hiện tại quan tâm nhất, là tu tri của mình vì sao trì trệ không tiến, bao gồm cả "ngọc châm đệ nhị quyết" của 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 vì sao chậm chạp không thể tu luyện thành công. Trước đây rất nhiều lần, Trác Tri Viễn đều cơ hồ cảm giác được "ngọc châm đệ nhị quyết" thành công đã ở ngay trước mắt, nhưng mà mỗi lần lại đến lúc tối hậu thì thất bại trong gang tấc. Đến tột cùng là xuất hiện vấn đề gì đây?

Trác Tri Viễn suy nghĩ hồi lâu, không khỏi nghĩ tới lúc mà Dịch Đông Lai cùng Trần Nhất Tần đối chiến, khi mà Dịch Đông Lai đem kim sư trảo lấy ra, thì tại trong huyết ngọc châm của mình, tựa hồ có một lòng ham muốn mãnh liệt, muốn chiếm kim sư trảo làm của riêng. Mà Trác Tri Viễn lúc ấy cơ hồ có chút không thể khống chế chính mình, trong mắt chỉ còn lại là kim sư trảo, tình huống như thế này trước đây còn chưa bao giờ xuất hiện qua, mặc dù là đối mặt trước nhật nguyệt song kiếm trong tay Nguyệt Tiểu Sai, trong hai tay của Trác Tri Viễn cũng chỉ là hơi bị một chút kích thích muốn chiếm lấy mà thôi.

Thế nhưng lần này, huyết ngọc châm lại bị sao đây?

Trác Tri Viễn trở mình đứng lên, chạy như bay tới hậu điện, rất nhanh liền vọt vào trong thư phòng.

Trong thư phòng được gọi là phồn đa này (phong phú), Trác Tri Viễn không ngừng tìm tòi, cũng không phí quá nhiều sức lực, đã lấy ra một quyển sách, bên trên có ghi là giới thiệu về thần binh khắp thiên hạ, trong đó có nhắc tới kim sư trào của Dịch Đông Lai!

Lời lẽ cũng không nhiều, nhưng mà trong đó có một hàng chữ đặc biệt hấp dẫn Trác Tri Viễn, công hiệu lớn nhất của kim sư trào lại không phải dùng để công kích, mà là một lợi khí phòng ngự hiếm có.

Trác Tri Viễn đã từng lợi dụng 【tam hóa cực nguyên kinh】 tiến hành phòng thủ, tự nhiên tầm quan trọng của một món giáp trụ thượng phẩm như thế nào. Kiện giáp trụ do bạch hỏa tạo thành kia, đã có thể ngăn cản cơ hồ toàn bộ công kích của các đệ tử đồng lứa trong môn, ngay cả Tần Phi tu luyện ra kiếm linh, đối với kiện bạch hỏa giáp trụ của Trác Tri Viễn cũng tương đối đau đầu. Tuy rằng cái bạch hỏa giáp trụ này không thể hoàn toàn ngăn cản được kiếm linh của Tần Phi công kích, nhưng lại có thể hóa giải tuyệt đại bộ phận lực lượng của nó.

Mà kim sư trào lại là một kiện kim sư áo giáp tuyệt hảo, hơn nữa căn cứ theo giới thiệu của quyển sách, cái kim sư áo giáp này cơ hồ không e ngại bất cứ loại binh khí nào.

Trước bất kỳ kiện binh khí thượng phẩm nào, Trác Tri Viễn cũng đã có đủ kinh nghiệm, trong hai tay của hắn đều sẽ sinh ra một loại cảm giác rục rịch, thật giống như hận không thể đem những binh khí kia hút vào bên trong chiếm làm của riêng.

Nhưng mà vì cái gì đối mặt với kim sư trào đồng dạng là thượng cổ thần binh này, hai tay cự nhiên không hề sản sinh hấp lực, mà là huyết ngọc chấm sau đầu sản sinh ra loại cảm giác kỳ quái này?

Điều này, nhất định là có huyền cơ!

Trác Tri Viễn tay cầm quyển sách kia, hai mắt cũng không có ngừng lại trên trang sách, mà là ngưng tụ tại giữa không trung, hắn hoàn toàn lâm vào trầm tư.

"Lao cung đệ nhất quyết, ngọc châm đệ nhị quyết, đan điền đệ tam quyết, dững tuyên đệ tứ quyết, tổ khiêu đệ ngũ quyết..." Trác Tri Viễn trong lòng yên lặng hồi tưởng lại năm trang giấy của 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, đồ hình cùng với những tâm đắc do một vị vô danh tiền bối lưu lại trên năm trang giấy, liền một lần hiện cả trong đầu của Trác Tri Viễn.

"Hiện giờ, ta đã luyện thành lao cung đệ nhất quyết, cánh tay phải chứa thanh đoản kiếm trong suốt lấy được trong thập vạn thâm uyên, mà cánh tay trái còn lại là đem đoạn ngọc kiếm của Giang Vô Hoạn cắn nuốt vào trong. Cho tới nay, hai tay luôn đối với bất kỳ một món thần binh lợi khí gì đều sinh ra ý nghĩ ham muốn chiếm lấy, cổ nhiên là lần này, sinh ra cảm giác muốn cắn nuốt lại không phải là do huyết lao cùng trong hai tay sinh ra, mà ngược lại là huyết ngọc chấm... Chẳng lẽ, lao cung đệ nhất quyết này chủ đạo vốn là công kích, mà ngọc châm đệ nhị quyết chủ đạo chính là phòng ngự? Như vậy đan điền đệ tam quyết thì sao đây? Đan điền là địa phương tồn trữ chân khí, vậy nó sẽ chủ đạo về phương diện nào đây? Về phần dững tuyên đệ tứ quyết thì tương đối dễ lý giải, hạ xuống hai lòng bàn chân, vô luận là thân pháp hay là phi độn thuật, đều cùng với hai chân có quan hệ mật thiết. Như vậy dững tuyên đệ tứ quyết rất có thể có quan hệ đến thân pháp. Về phần tổ khiêu đệ ngũ quyết..."

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Ngũ Quyết Đồng Tu!

Trác Tri Viễn lại nhớ tới trên trang giấy "tổ khiêu đệ ngũ quyết" có viết một đoạn ngắn, nói là : mắt trái là mặt trời, mắt phải là mặt trăng, tổ khiêu (nằm giữa hai mắt) là bộ vị trung tâm được hai vàng nhật nguyệt chiếu rọi. Muốn bảo vệ tổ khiêu, đầu tiên phải đem ánh sáng thần thánh của nhật nguyệt nạp vào tổ khiêu, từ đó thông suốt thiên địa, hư tĩnh thủ nhất, hàng tâm chế tính (trước sau như một kiên cường bảo vệ, bình tĩnh như hư không- giữ gìn tâm trí, chế ngự tính tình).

Điều này chẳng phải nói "tổ khiêu đệ ngũ quyết" chủ đạo chính là pháp thuật? Nói như vậy, xem ra "đan điền đệ tam quyết" cũng dễ lý giải, nguyên vốn là địa phương tích tụ chân khí, như vậy nhất định chủ đạo về chân khí.

"Lao cung đệ nhất quyết" tu luyện thành công, cùng với việc ngày đó Trác Tri Viễn đem thiên cương lưu ly kiếm hút vào trong cánh tay là có quan hệ rất lớn, như vậy, nếu cũng có thể để cho huyết ngọc chấm hút vào một món pháp bảo phòng ngự siêu cấp, chẳng phải là đã có thể luyện thành "ngọc châm đệ nhị quyết" rồi sao?

Nhưng mà cái này cũng tồn tại một vài nghi vấn, nếu 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 thật là khi tu luyện đến một trình độ nhất định thì phải hút vào một kiện pháp bảo tương ứng mới có thể hoàn toàn luyện thành, như vậy cái gọi là năm tầng này, đúng ra là ngang hàng, mà không phải tiến hành theo tuần tự. Cũng không phải nói là luyện xong đệ nhất quyết mới có thể đi luyện đệ nhị quyết suy diễn ra. Như vậy có thể trực tiếp đem năm loại chân quyết này

song song tu luyện.

Đây là một lối tư duy bình thường, chẳng qua là Trác Tri Viễn ở trong thập vạn thâm uyên cũng không phải chưa từng thử qua. Hắn là người luôn luôn bất chấp nguy hiểm thử qua hết thầy phương pháp, cũng sẽ không vì mấy chữ đệ nhất quyết, đệ nhị quyết liền sẽ buông bỏ việc tiến hành thử đồng thời tu luyện. Bất quá lúc đó khi mà Trác Tri Viễn tu luyện "lao cung đệ nhất quyết" lại không thể đồng thời tu luyện được "ngọc châm đệ nhị quyết", chứ đừng nói đến ba chân quyết còn lại.

Chẳng những là không thể tiến hành tu luyện, hơn nữa thậm chí tại trước khi "lao cung đệ nhất quyết" luyện thành, Trác Tri Viễn hoàn toàn không thể cảm ứng được chân khí vận hành khi nhìn vào đồ hình trên những trang giấy này mang đến, nói cách khác, cũng chính là khi Trác Tri Viễn thử đem chân khí dựa theo đồ hình trong những trang giấy này vận chuyển, căn bản không thể khiến cho huyết đạo trong cơ thể phản ứng. Mà căn cứ theo kinh nghiệm tu luyện hai loại chân quyết, Trác Tri Viễn rất rõ ràng 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này là cần sau khi chân khí tiến nhập vào huyết đạo tương ứng, gọi ra phản ứng tự nhiên của huyết đạo, rồi sau đó mới có thể tiến nhập vào quá trình tu luyện chân chính.

Mà khi Trác Tri Viễn tại trong thập vạn thâm uyên tiến hành thử, lại phát hiện mình hoàn toàn không thể tiến vào trong tu luyện "ngọc châm đệ nhị quyết", nhiều nhất chỉ có thể đem chân khí của bản thân đẩy vào bên trong đường dẫn vận hành, nhưng không thể làm cho huyết đạo tự động phản ứng.

Điều này, rốt cục là tại sao?

Trác Tri Viễn không khỏi lâm vào trầm tư, hắn bất kể như thế nào đều nghĩ mãi không ra, đã rõ ràng nhìn ra được bản chất của chân quyết nhưng lại không áp dụng được. Men theo suy đoán đã cho ra kết quả như vậy, lại được Trác Tri Viễn trong quá trình tu luyện kiểm chứng. Rốt cuộc là xuất hiện sai lầm gì đây?

Rồi đột nhiên, trong đầu Trác Tri Viễn nảy ra một thanh âm, thật giống như có ai trong hắn đang nói chuyện vậy. Mà cái thanh âm kia, cũng đơn giản chỉ là hai chữ!

"Chân khí!"

Chân khí? Tựa hồ Trác Tri Viễn đều đã đem mọi phương diện suy nghĩ thấu đáo, duy nhất quên chỉ có chân khí. Không sai, tu luyện 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】, cần một đại lượng chân khí vô cùng lớn. Tuy rằng Trác Tri Viễn chưa từng thử qua các công pháp còn lại, nhưng mà từ trình độ chân khí ẩn chứa trong các đệ tử khác ở Thanh Nguyên Sơn, là hắn có thể nhìn ra một chút manh mối.

Chân khí của Trần Nhất Tân đã muốn tính là một trong những nhân tài kiệt xuất nổi tiếng, kể cả Tàn Phi cũng giống như vậy, ít nhất tại trong Thanh Nguyên Sơn, Trác Tri Viễn vẫn là ít thấy đệ tử nào khác có chân khí hùng hậu như bọn hắn. Nhưng mà, dù cho là Trần Nhất Tân, Trác Tri Viễn cũng tin tưởng nếu cùng hắn đơn độc so đấu chân khí mà nói, tuyệt đối sẽ vượt qua không chút khó khăn. Mà tu tri của Trác Tri Viễn cũng chỉ là tăng thứ hai nhĩ thức viên mãn, Trần Nhất Tân cũng đã là tăng thứ tư thiết thức viên mãn. Tu tri vốn là một tiêu chuẩn trọng yếu để quyết định hàm lượng chân khí, Trần Nhất Tân hiện tại so với Trác Tri Viễn cao hơn hai cấp, nhưng lượng chân khí ẩn chứa tựa hồ không có hơn Trác Tri Viễn. Đây tựa hồ càng thuyết minh, 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 thật sự là quá mức khắt khe về trình độ chân khí hùng hậu!

"Có lẽ, lúc trước ta sở dĩ không thể vận hành các chân quyết còn lại, là bởi vì chân khí thật sự quá ít? Nếu chân khí của ta đủ lớn, có lẽ hoàn toàn có thể đồng thời tu luyện năm loại chân quyết?"

Trác Tri Viễn không khỏi bị suy nghĩ lớn mật của bản thân làm cho sợ ngây người!

Hắn lại đột ngột nhớ tới, vị tiền bối không biết tên kia có viết những tâm đắc tu luyện của hắn, cũng từng đề cập tới, khi hắn có được 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này, đã là trăm tuổi, sớm đã tu luyện những chân quyết khác, hơn nữa cũng đã đạt đến cảnh giới tăng thứ sáu ý thức. Ngay cả hắn trong quá trình tu luyện, cũng hiểu rằng chân khí rất quan trọng, đề cập tới 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này cần phải có cường đại chân khí mới có thể tu luyện được.

Như vậy, vị tiền bối kia rất có thể là đã đem năm tầng chân quyết đồng thời tu luyện, mà căn bản cũng không thể tưởng được khi Trác Tri Viễn có được 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 này, chân khí trong cơ thể cơ hồ bằng không, nếu như không phải bởi vì ở trong thập vạn thâm uyên gặp được may mắn, có thể cơ hồ vô cùng vô tận hấp thu giới tử nguyên lực sau khi yêu thú bị diệt sát hóa thành cùng với thiên địa linh khí, Trác Tri Viễn thậm chí không thể bắt đầu tu luyện được môn chân quyết này.

Vị tiền bối kia vừa bắt đầu đã song song tu luyện năm tầng chân quyết, tuy rằng phát hiện ra chân khí rất nhanh sẽ khô kiệt, căn bản không đủ dùng, nhưng lại tuyệt đối không thể tưởng được Trác Tri Viễn sẽ sinh ra hiểu lầm như vậy, cho rằng năm tầng chân quyết này phải tu luyện theo tuần tự.

Chuyện đã đến nước này, Trác Tri Viễn phương pháp duy nhất chỉ là thử, chẳng qua là, Trác Tri Viễn rất rõ ràng, chân khí của bản thân còn xa mới đủ để song song tu luyện năm tầng chân quyết. Nhất định phải tìm được phương pháp, chưa hẳn thật sự sẽ song song tu luyện, nhưng ít nhất cũng phải thử, xem suy diễn của mình đến tột cùng có chính xác hay không.

Trần Nhất Tân!

Tựa hồ hiện tại cũng chỉ có Trần Nhất Tân có thể giúp mình, Lý Độ thì tuyệt đối không được, vô luận nói như thế nào, Lý Độ thủy chung cũng là một trong những đường chủ của ngoại ngũ đường, loại chuyện này nếu là cho hắn biết, coi như hắn quyết định giúp Trác Tri Viễn giấu diếm, nhưng thủy chung sẽ quý trọng thiên tâm của hắn, đây là việc Trác Tri Viễn tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Buông quyền sách trong tay xuống, Trác Tri Viễn lập tức hướng nghiệp bộ phong nơi cư ngụ của tam trưởng lão Phục Long tiên sinh Mộc Kiếm Hà chạy đến.

Tới trước điện phục long, sớm đã có đồng tử đến nghênh tiếp, Trác Tri Viễn nói mục đích của mình đến đây, đồng tử kia vừa nghe người đến là đệ tử đích truyền của chương môn, thái độ tự nhiên là kính cẩn, lập tức đi vào thông báo.

Không bao lâu sau, Trần Nhất Tân liền từ trong điện đi ra, nhìn thấy Trác Tri Viễn, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là hỏi một câu: "Tìm ta có việc gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Tiểu Sai Thỉnh Anh!

"Ân, cần người hỗ trợ! Đi theo ta!"

Đối với việc này, Trần Nhất Tân không hề hỏi một câu, biết rằng Trác Tri Viễn nhất định là hiện tại không thể nói, nếu có thể hẳn sẽ nói thẳng ra, vì vậy liền đi theo sau Trác Tri Viễn.

Sau khi hai người xuống khỏi nghiệp bộ phong, Trác Tri Viễn mới hướng Trần Nhất Tân nói: "Ta cần người đem chân khí truyền cho ta, ta muốn làm một thí nghiệm."

Trần Nhất Tân liếc mắt nhìn thật sâu Trác Tri Viễn một cái, tựa hồ do dự một chút, nhưng cũng không có hỏi Trác Tri Viễn nguyên nhân, chỉ là gật đầu nói: "Được! Bất quá ta hiện tại không thể so với bình thường, vừa rồi đấu với Dịch Đông Lai một trận, còn chưa hoàn toàn khôi phục."

"Thế thì không sao, thí nghiệm này của ta chỉ là muốn kiểm nghiệm một vài manh mối, người chỉ cần ban đầu trợ giúp một chút cho ta là được rồi."

Trần Nhất Tân lúc này mới gật gật đầu: "Được, chúng ta đi tìm một chỗ yên tĩnh đi!"

Hai người đang tính toán đi sâu vào trong rừng cạnh con đường nhỏ thì đột nhiên nghe được một thanh âm trong trẻo vang lên: "Hai người các người đang bàn bạc chuyện gì đấy, ta cũng muốn biết."

Trần Nhất Tân cả kinh, cơ hồ muốn buông tay rút trường kiếm của mình ra, nhưng có điều Trác Tri Viễn lại nghe ra thanh âm này là của ai, vội vàng ngăn Trần Nhất Tân lại, quay đầu nhìn về phương hướng phát ra thanh âm.

Quả nhiên không sao, người tới đúng là Nguyệt Tiểu Sai, nhìn thấy Trác Tri Viễn, trên mặt liền mỉm cười ngọt ngào.

"Nguyệt sư muội, sao người lại tới đây? Tới đây đã lâu chưa?"

Nguyệt Tiểu Sai chu cái miệng nhỏ nhắn, hơi hơi cười, nói: "Đến nơi này thì có gì kỳ quái, người là muốn biết ta đến nơi này lâu chưa đúng không? Kỳ thật cũng không có lâu lắm, chỉ là mới nghe được các người bàn bạc mà thôi. Người muốn điều thí nghiệm cái gì á? Ái chà chà, không tốt, người nếu không tìm sư phụ đến hỗ trợ, nhất định là không muốn để cho người khác biết, người không nói cho ta cũng không sao. Bất quá, ta có thể giúp người được gì không, người cần chân khí của người khác để thí nghiệm, ta tuy rằng chân khí so ra không bằng hai người các người, nhưng mà hiện tại Trần sư huynh có thương tích trong người, nói không chừng chân khí còn không bằng ta đâu."

Trần Nhất Tân sau khi nghe xong liền nhú mày, thế nhưng hẳn lại không biết Nguyệt Tiểu Sai cùng Trác Tri Viễn từng có lên nói chuyện qua với nhau, hơn nữa những năm gần đây, hẳn gặp qua rất nhiều nữ hài tử chuyên đi lấy lòng, trong đó phải kể đến Trần Anh, người mà hẳn và Trác Tri Viễn đều rất quen thuộc, hẳn tự nhiên cũng coi Nguyệt Tiểu Sai cũng thuộc về thành phần như những nữ tử đó, tưởng Nguyệt Tiểu Sai là vì hẳn và Trác Tri Viễn tại trên luận võ đại hội biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ mà đến.

Nhưng mà Trác Tri Viễn lại cũng cười mở miệng nói: "Có Đại Bân... A, có Nhất Tân sư đệ giúp ta cũng đủ rồi, không dám làm phiền Nguyệt sư muội."

"Hừ, người rõ ràng không coi ta là bằng hữu, sợ ta đem chuyện người tiết lộ ra. Dao sao hiện tại ta cũng biết người đang định là một thí nghiệm cổ quái gì đó, ta nghĩ nếu ta nói ra, người cũng không cần được ta. Với lại ta đảm bảo sẽ không hỏi đến tột cùng là người đang thí nghiệm cái gì, chẳng lẽ sư huynh người lại phụ thành ý của ta!"

Chứng kiến bộ dáng trong sáng thuần khiết của Nguyệt Tiểu Sai, trong lòng Trác Tri Viễn cũng không khỏi mềm nhũn. Ngẫm lại cũng đúng, Nguyệt Tiểu Sai nói đích xác không sai, nàng nếu như muốn đem chuyện này nói ra ngoài, chỉ cần biết Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân đang bí mật làm chuyện mờ ám gì đó, về phần nội dung cụ thể, chẳng lẽ mấy vị trưởng lão kia còn sẽ không tìm mình tới hỏi sao?

Hơn nữa, Trác Tri Viễn cũng thật sự là nhìn không ra Nguyệt Tiểu Sai đối với mình có địch ý, nếu như nói trong núi này, ngoại trừ Trần Nhất Tân cùng Lý Độ ra, còn có một người đối với mình không có tư tâm, thì cũng chỉ có thể là Nguyệt Tiểu Sai. Hướng chỉ với bộ dáng này của Nguyệt Tiểu Sai, như

thế nào lại làm cho người ta tin tưởng nàng đối với Trác Tri Viễn là có ý đùa giỡn?

Hơi do dự một chút, Trác Tri Viễn liền gật đầu đáp ứng : "Như vậy được rồi, đành phải làm phiền Nguyệt sư muội vậy!"

"Tri Viễn..." Trần Nhất Tân tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng mà Trác Tri Viễn lại hướng hần chậm rãi lắc đầu, mang trên mặt nụ cười, Trần Nhất Tân liền đem lời của mình nuốt trở về, nhưng mà trong lòng thầm nghĩ, trên người Tri Viễn nhất định có bí mật không thể để người khác biết, hần một thân bản lĩnh thật là làm cho người ta phải đổ mắt, tu tri so với mình ước chừng kém hơn hai tầng, thế nhưng lực lượng lại ngang bằng mình, thậm chí còn hơi hơn mình một chút. Ngạn ngữ có câu, cái gọi là mang ngọc mắc tội, bản thân còn rõ ràng hơn Trác Tri Viễn. Nguyệt Tiểu Sai này nếu như thật sự thành tâm trợ trợ thì thôi, nếu như muốn âm thầm gở thủ đoạn, chính mình liền sẽ liều mạng giết người diệt khẩu, tuyệt đối không thể để nàng ta có cơ hội hại Trác Tri Viễn. Trác Tri Viễn gần gần sáu năm này, thật sự là đã chịu rất nhiều cực khổ, bản thân cũng chỉ có chính mình là bạn, khi còn ở Trần gia thôn, cha cũng thường nói, bằng hữu chính là người trợ giúp mình trong những lúc nguy nan nhất.

Trác Tri Viễn cùng Nguyệt Tiểu Sai cũng không biết chỉ trong chốc lát trong lòng Trần Nhất Tân đã lẩn quẩn rất nhiều ý niệm trong đầu, chẳng qua là chờ cho Trần Nhất Tân cất bước, ba người liền cùng nhau đi sâu vào trong rừng.

Ba người mới vừa đi vào không lâu, một bóng thân ảnh liền vội vội vàng vàng chạy tới, nhìn thấy ba người đã biến mất bên đường, không khỏi dừng bước, tựa hồ có chút do dự, không biết có nên đuổi theo không.

Trong miệng tự nhủ : "Như thế nào lại có thêm một người? Nguyệt Tiểu Sai khi nào lại có quan hệ tốt với bọn họ như vậy?"

Lại do dự trong chốc lát, đại khái là sợ cuối cùng đuổi không kịp đám người Trác Tri Viễn, thân ảnh này liền nhanh chóng theo vào, đồng thời trong miệng thấp giọng lầm bầm nói : "Như vậy cũng tốt, bên trong không có người, cho dù bọn họ không để ý tới ta, cũng không đến nỗi mất mặt mũi."

Ba người Trác Tri Viễn tự nhiên là sẽ không biết điều này, bọn họ chính là đang đi sâu vào trong rừng, khi phát hiện được một nơi đất trống, liền dừng bước.

Trác Tri Viễn quay đầu hướng Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai nói : "Nhất Tân, Tiểu Sai..." Vừa rồi trên đường, Nguyệt Tiểu Sai nghe Trác Tri Viễn cứ mở miệng là Nguyệt sư muội, rất là khó chịu, vì thế Trác Tri Viễn cũng không thể không sửa lại gọi là Tiểu Sai, nhưng thật ra như vậy có vẻ thân cận hơn rất nhiều.

"Hai người các ngươi ngồi ở phía sau ta, mỗi người một giường để tại huyệt kiên tinh nơi đầu vai ta, đem chân khí của các ngươi tận khả năng chia đều truyền vào."

Hai người cũng không nói thêm cái gì, phân biệt liếc nhau, gật gật đầu, Trác Tri Viễn liền ngồi xếp bằng xuống, nhắm lại hai mắt, hai tay đặt trên đầu gối, lòng bàn tay hướng lên trời, hiển nhiên là bộ dáng thiền tư tu luyện.

Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai cũng chậm rãi ở phía sau hần ngồi xuống, đều tự chia ra một bàn tay đặt trên đầu vai Trác Tri Viễn, lòng bàn tay để ở huyệt kiên tinh của Trác Tri Viễn, Trác Tri Viễn nhất thời cảm giác được một tả một hữu hai luồng chân khí chậm rãi truyền vào, hần trong lòng rung mình, cũng rất mau tiến nhập trạng thái tu luyện "ngọc châm đệ nhị quyết" của 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】.

Chân khí chậm rãi dọc theo nhâm mạch mà lên, rất nhanh liền đã tới huyệt ngân giao, khi đi vào đốc mạch, chân khí do Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai truyền vào cũng tan vào bên trong chân khí của Trác Tri Viễn, từ từ ngưng lên, sau khi tới huyệt bách hội trên đỉnh đầu chia ra làm hai luồng, một luồng tiến vào huyệt ngọc châm sau gáy, mà một luồng khác thì dọc theo đốc mạch một đường thẳng xuống dưới, tới huyệt hội âm cắt qua nhâm mạch tiến vào.

Quá trình này Trác Tri Viễn đã sớm thuần thục vô cùng, thế nhưng lúc này lại đột nhiên gặp phải một tình huống chưa từng có trước đây, làm cho Trác Tri Viễn không khỏi kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Chân Khí Bản Nguyên!

Trác Tri Viễn dựa theo lộ tuyến hành công của "ngọc châm đệ nhị quyết" vận hành bình thường, luồng chân khí chính cũng đã đi qua đốc mạch chậm rãi đi xuống, đến rất gần huyệt hội âm.

Mà chân khí tiến vào huyệt ngọc châm, bởi vì có Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai trợ trợ, cũng là vô cùng hùng hậu, tại trong huyệt ngọc châm xoay vòng rất nhanh, không giống như trước, chân khí nguyên bản rất cường đại vừa tiến vào huyệt ngọc châm, liền trở nên hư nhược.

Trác Tri Viễn chậm rãi mở hai mắt, đem 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 để ở trong ngực lấy ra, để "đan điền đệ tam quyết" nhẹ nhàng đặt trên mặt đất trước mắt, hiển nhiên muốn thừa dịp chân khí còn đầy đủ, thử thí nghiệm, khi mình còn chưa luyện thành "ngọc châm đệ nhị quyết", có thể hay không đồng thời tiến hành tu luyện "đan điền đệ tam quyết".

Ảnh mắt sau khi nhìn về đồ thị vẽ trên đồ hình trong trang giấy "đan điền đệ tam quyết", chân khí bên trong đốc mạch lập tức nổi lên biến hóa, tựa hồ có người đột nhiên gia tăng lực, đem chân khí nguyên bản đang chậm chạp lưu chuyển tăng tốc độ đẩy xuống huyết hội âm, cơ hồ trong nháy mắt, liền đã xông vào trong huyết hội âm, hoàn thành xong một vòng đại chu thiên mà "ngọc châm đệ nhị quyết" đòi hỏi.

Nhưng mà, nguyên bản tại thời khắc này, "ngọc châm đệ nhị quyết" nên là đại công cáo thành, ít nhất là giống như "lao cung đệ nhất quyết" có thể tự động vận chuyển. Vô luận là căn cứ vào kinh nghiệm tu luyện của Trác Tri Viễn đối với "lao cung đệ nhất quyết", hay là căn cứ vào những ghi chú trên giấy, khi chân khí cuối cùng có thể đi qua hai hai mạch nhâm đốc hoàn thành một vòng đại chu thiên thì chân khí bên trong huyết ngọc châm phải là dần dần mở rộng phạm vi xoay tròn, che kín cả gáy, rồi lập tức tuần hoàn vòng tiểu chu thiên. Ba mươi sáu vòng tiểu chu thiên, hơn nữa hai vòng đại chu thiên giữa hai mạch nhâm đốc, đúng là đã hoàn thành xong một lần tu luyện đầy đủ "ngọc châm đệ nhị quyết".

Lần này trái lại có chút bất đồng, Trác Tri Viễn đột nhiên phát hiện, khi chân khí sau khi trở về huyết hội âm, lại không hề một lần nữa ngược nhâm mạch mà lên, ngược lại là trở về trong đan điền, lập tức trong đan điền cũng xuất hiện vòng xoáy như trong huyết ngọc châm nhưng mà, vòng xoáy này hấp lực tựa hồ so với trong huyết ngọc châm còn muốn mãnh liệt hơn.

Trác Tri Viễn nhất thời cảm giác được chân khí trong kinh mạch cả người, toàn bộ cấp tốc trở lui, phóng mạnh về đan điền giống như thiên quân vạn mã quay trở lại doanh trại, ngay cả chân khí Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai liên tục truyền vào cũng đang không ngừng hướng đan điền của Trác Tri Viễn dồn mãnh lao tới, huyết ngọc châm không ngờ cũng vô pháp hấp thu được chút xíu chân khí nào, chỉ là dựa vào chân khí có trước ở bên trong huyết ngọc châm chậm chậm xoay tròn.

Loại cảm giác này, phảng phất như là ở trong thập vạn thâm uyên, hai tay của Trác Tri Viễn điên cuồng hấp thu giới từ nguyên lực tình huống giống nhau như đúc, chân khí chỉ cần đi vào trong cơ thể hắn, liền sẽ bị đan điền điên cuồng hấp thu, căn bản không có nửa điểm tạm dừng.

Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai cũng đã phát hiện không ổn, vừa rồi bọn họ khi truyền chân khí cho Trác Tri Viễn hoàn toàn là chủ động, đem chút chân khí truyền vào trong huyết kiên tinh. Nhưng mà hiện tại, chân khí trong cơ thể bọn họ thật giống như không thể khống chế, hoàn toàn bị cơ thể Trác Tri Viễn hút lấy, mãnh liệt không ngừng tuôn vào trong cơ thể Trác Tri Viễn, mà Trần Nhất Tân và Nguyệt Tiểu Sai cùng có một loại cảm giác rất nhanh là sẽ bị Trác Tri Viễn hút sạch chân khí.

"Không tốt! Xảy ra vấn đề!" Trác Tri Viễn trong lòng hô to, nhưng mà không biết tại sao, trong miệng lại thốt không ra một chữ.

Tại trong thập vạn thâm uyên hắn đã lĩnh hội qua một lần cảm giác bất đắc dĩ này, nguyên tưởng rằng theo tu tri của mình đề cao, tình huống như vậy sẽ không xuất hiện nữa, tuy nhiên thật không ngờ, tình huống này chẳng những xuất hiện, mà là xuất hiện vào thời khắc nguy ngập.

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tư Trác Tri Viễn không khỏi loạn cả lên.

Mà Trần Nhất Tân và Nguyệt Tiểu Sai tự nhiên cũng phát hiện tình hình không ổn, tuy rằng không rõ ràng lắm đến tột cùng chuyện gì xảy ra, nhưng mà bọn họ cơ hồ lâm vào khốn cảnh như nhau. Cố gắng đưa bàn tay từ huyết kiên tinh rời đi chỗ khác, nhưng lại bất lực, thân thể giống như hoàn toàn bị Trác Tri Viễn hút lấy, căn bản không thể nhúc nhích chút nào. Lúc này có thể tùy tâm điều động chân khí, thế nhưng lúc này hoàn toàn không nghe chỉ huy của bọn họ, chỉ là lấy tốc độ không nhanh không chậm nhưng lại ổn định tuôn vào bên trong cơ thể Trác Tri Viễn...

Loại cảm giác này rất không ổn!

Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai đều cảm giác được, chân khí mất đi không hề giống như trước, là sau khi tiến vào trong cơ thể Trác Tri Viễn liền bắt đầu tuần hoàn, trái lại hình như là Trác Tri Viễn đang cướp đoạt chân khí của bọn họ, lúc này Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai cảm giác giống như là chân khí của bản thân sẽ không quay lại, sau này cũng sẽ không trở về nữa. Mà chân khí là thứ vốn sau khi bị tiêu hao, sẽ sản sinh lại trong đan điền, nhưng mà hiện tại, cảm giác rất rõ ràng rằng chân khí bản nguyên đang bị Trác Tri Viễn dần dần hút sạch.

Đáng sợ nhất chính là, Trần Nhất Tân muốn cùng Nguyệt Tiểu Sai bên cạnh trao đổi, thế nhưng sau khi mở miệng, lại phát hiện ngay cả một câu đều không nói nên lời. Nguyệt Tiểu Sai thấy Trần Nhất Tân miệng động, cũng muốn mở miệng hỏi, nhưng là đồng dạng, nàng cũng không phát ra được bất kỳ thanh âm nào, chỉ là mặc cho chân khí của bản thân không ngừng bị Trác Tri Viễn hút đi...

Đúng lúc này, bóng thân ảnh lúc trước đi theo ba người tiến vào trong rừng rậm cuối cùng đã tìm được bọn họ. Thấy ba người ngồi dưới đất bộ dáng giống như luyện công, cũng chưa thấy có dị tượng gì, mở miệng hỏi: "Đại Bân... Tri Viễn... các người ở nơi này luyện công à? Các người đang luyện cái gì thế, thật kỳ quái a!"

Trần Nhất Tân cùng Trác Tri Viễn tự nhiên đều nghe ra cái thanh âm này là của Trần Anh, ngược mắt lên, quả nhiên là thấy Trần Anh trên mặt có chứa một chút nghi hoặc đứng ở góc sau bọn họ, Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân đều muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại như cũ không thể thốt ra lời.

Thấy ba người đều không để ý đến mình, Trần Anh đá đá một cước lên mấy viên đá vụn trên mặt đất, lại nói: "Ta biết, các người không thèm để ý đến ta, hôm nay ta đến chính là muốn xin lỗi các người. Bất kể như thế nào, chúng ta đều là người cùng thôn, các người hãy vì tình cùng thôn mà tha thứ cho ta. Ta lúc đầu đích xác không nên như vậy, ta hiện tại mới biết được, các người ai mới là chân chính thiên tài..."

Lời này nói chưa dứt, Trần Nhất Tân quả thực đã sắp bị nàng làm cho tức chết.

Hiện tại mới biết có tình nghĩa cùng thôn sao? Trước kia người sao không nhớ đến? Lúc trước Trác Tri Viễn bị Trần Phi đánh cho răng rơi đầy đất, người

không phải còn ở sau cáo mượn oai hùm nói hần chỉ là một thằng con hoang do Trần lão đầu nhặt về nuôi sao? Lúc ấy sao không thấy người nhớ đến tình cảm cùng thôn?

Đây cũng vì Trần Nhất Tân giờ phút này căn bản không thể mở miệng, nếu không sẽ nhảy dựng lên mắng té nước vào mặt Trần Anh. Nhưng là dù vậy, trên mặt của hần cũng hiện lộ ra một chút phẫn nộ, khiến cho Trần Anh vừa thấy, liền biết Trần Nhất Tân đối với lời nói của mình rất là không hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ngộ Thương Trần Anh!

Thế nhưng Trác Tri Viễn ngược lại là không phản ứng gì, hần lúc này căn bản không có tâm tư đi để ý Trần Anh, hần cũng đã phát hiện lần hút chân khí của Trần Nhất Tân và Nguyệt Tiểu Sai này không chỉ đơn giản là mượn chân khí của bọn họ, mà là có chút đem chân khí bản nguyên của bọn họ toàn bộ hút hết vào trong cơ thể. Trác Tri Viễn không ngừng động não, vội vàng muốn tìm một loại phương thức để chặt đứt liên hệ chân khí giữa hần với Trần Nhất Tân cùng với Nguyệt Tiểu Sai, tiếp tục như vậy, tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng sớm muộn sẽ đem chân khí bản nguyên của bọn họ hấp thu sạch, đến lúc đó không chừng còn đưa bọn họ trở lại điểm xuất phát, tu luyện lại từ đầu!

Nhưng mà, vô luận Trác Tri Viễn chống cự lại cố hấp lực trong đan điền kia như thế nào đi nữa, thậm chí Trác Tri Viễn còn làm trái lại tu luyện thường thức cố gắng nghịch chuyển chân khí, nhưng vẫn vô ích. Chân khí của Trần Nhất Tân và Nguyệt Tiểu Sai vẫn liên tục không ngừng đưa vào trong cơ thể hần, nhanh chóng tiến vào đan điền, biến mất không thấy, căn bản không cho phép hần chống cự.

Riêng là không ngừng thử ngăn trở chân khí tuôn vào cũng đã làm cho Trác Tri Viễn luống cuống tay chân, làm sao còn có thời giờ quan tâm đến những lời lái nhái của Trần Anh?

"Các người tại sao không nói chuyện? Muốn mắng ta thì cứ mắng đi, sau khi mắng xong chỉ mong các người thứ lỗi cho ta là được! Ta lần này rất là thành tâm hướng các người nhận lỗi, trước kia thật là lấy mắt chó nhìn người, ta hiện tại mới biết được, chỉ có người cùng thôn mới là đáng tin cậy!" Trần Anh do dự rồi nói tiếp một câu, ngữ khí cũng đích xác thành khẩn hơn, vứt đi những hành động nịnh nọt lấy lòng từ trước đến nay, Trần Anh hôm nay, đích xác cũng có một chút điềm đạm đáng yêu.

Đáng tiếc, Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân không phải không muốn để ý đến nàng, cũng như lời nàng nói, Trần Nhất Tân thật sự rất muốn mắng nàng, nhưng mà giờ phút này hai người bọn họ căn bản là không thể mở miệng được, cả người giống như đông cứng lại, nhúc nhích còn không được đừng nói đến là mở mồm.

"Các người thật sự không muốn tha thứ cho ta sao? Ha ha, thôi được, người như ta, đích thật là không đáng cho các người tha thứ, kỳ thật ngày ấy chứng kiến Tri Viễn bị Tàn Phi đánh, ta cũng có chút không đành lòng, nhưng mà... Ta lại không giống các người là thiên tài gì đó, ta chỉ là nữ tử tư chất rất bình thường, ta không muốn bị người khác xem thường, nhưng mà chính mình lại không có bản sự. Cùng Tàn Phi ở chung một chỗ, hần cũng nguyện ý quan tâm đến ta, những đệ tử ngày trước cùng chúng ta nhập môn ánh mắt nhìn ta cũng có chút bất đồng. Không quản các người hôm nay rốt cuộc có tha thứ cho ta hay không, tốt xấu gì các người hãy mở miệng đi chứ. Nếu thật sự là không muốn để ý đến ta, sau này ta sẽ không xuất hiện trước mặt các người nữa, nhưng mà..."

Trần Anh lại nói lái nhái cả nửa buổi trời, không biết vì cái gì, Trần Nhất Tân cảm thấy được trong lời nói của nàng có một chút hui quạnh. Giống như đã nhận được một ủy khuất cực lớn vậy!

Nếu đổi lại là bình thường, Trần Nhất Tân tất nhiên cũng sẽ mở miệng hỏi một tiếng, cho dù như cũ vẫn xem thường Trần Anh, nhưng mà bất kể thế nào cùng đều là đi ra từ một thôn, ở trong tâm niệm của Trần Nhất Tân thì cũng không có mắt thấy người cùng thôn với mình bị khi dễ mà mình lại không hỏi tới. Năm đó hần kỳ thật cũng là nhìn Trác Tri Viễn không vừa mắt, nhưng mà nhìn thấy Trác Tri Viễn bị người ta khi dễ, hần cũng vẫn sẽ không chút do dự động thân ra che chở, đây cũng là tính cách đáng khen nhất của Trần Nhất Tân.

"Các người ngay cả nói với ta một câu cũng không muốn sao?" Trần Anh ngữ khí càng phát ra tiêu điều, chậm rãi bước tới trước hai bước, nàng cũng không dám quây rầy Trác Tri Viễn, theo nàng nghĩ, Trác Tri Viễn sợ là đã sớm hận nàng thấu xương.

"Đại Bần, người nói đi, được chứ?"

Trần Nhất Tân liếc mắt nhìn thấy, trong hai mắt Trần Anh tựa hồ đã tuôn ra vài giọt nước mắt, tựa hồ vừa rồi nàng thật sự nhận lấy ủy khuất thật lớn, chẳng lẽ là Tàn Phi tên gia hỏa kia khi dễ nàng ta? Cũng đúng, Tàn Phi kỳ thật cho tới bây giờ cũng chưa hề đem Trần Anh để ở trong lòng, hần chỉ là hưởng thụ cái cảm giác được các nữ đệ tử vây quanh, mà Trần Anh cũng là một trong số những nữ đệ tử nguyện ý đi theo hần, cho nên Tàn Phi tựa hồ cùng Trần Anh có vẻ thân cận, nhưng tuyệt không chứng tỏ Tàn Phi thật sự thích Trần Anh.

Tàn Phi hôm nay đại bại, nhất là tại trước mặt các đệ tử thua người mà hần không muốn thua nhất là Trác Tri Viễn, tâm tình tất nhiên cực xấu, trút giận

lên đầu Trần Anh cũng là chuyện bình thường.

Bất kể như thế nào, nếu quả thật là Tàn Phi khi dễ người, Trần Nhất Tân ta giúp người đòi lại công đạo. Nhưng cái này cũng không chứng tỏ là ta tha thứ cho người! - Trần Nhất Tân giờ phút này trong lòng chính là có suy nghĩ như vậy.

Đại khái là nhìn thấy Trần Nhất Tân sắc mặt có chút biến hóa, nhưng mà hần và Trác Tri Viễn vẫn như cũ không nói một lời, Trần Anh cũng có chút nhịn không được, nước mắt từ trong hốc mắt tuôn ra, đồng thời đem bàn tay dài trắng nõn đặt lên bờ vai Trần Nhất Tân, vốn là muốn nhẹ nhàng lay lay Trần Nhất Tân, cầu khẩn hần cùng mình nói một câu. Lại không nghĩ rằng, tay nàng vừa đặt lên, lại cảm thấy rút không ra được!

Trần Nhất Tân chứng kiến Trần Anh khoát lên đầu vai của mình, thầm nghĩ trong lòng không tốt, lập tức cảm giác được phía sau mình có một luồng chân khí mãnh liệt tuôn vào, căn bản không cho phép hần ngăn cản, chân khí Trần Anh giống như nước vỡ bờ, điên cuồng tràn vào cơ thể Trần Nhất Tân.

Mà Trác Tri Viễn cũng nhất thời cảm giác được trên hai vai chân khí đang tuôn vào đột nhiên biến thành chỉ có vai phải còn có chân khí tiến vào, mà vai trái chẳng những không còn chân khí tuôn vào nữa, mà ngược lại bị vai phải hút qua hết không ít, hơn nữa, chân khí tuôn vào vai phải cũng không giống như vừa rồi thông thả chậm rãi, mà thật giống như hồng thủy chảy ngược tiến vào, mãnh liệt cuộn cuộn, trong khoảng thời gian ngắn đan điền Trác Tri Viễn giống như mãi mãi ăn không đủ no cũng không ngờ phảng phất có chút chịu không được luồng chân khí như nước lũ này.

Trần Anh mới vừa đưa tay đặt ở đầu vai Trần Nhất Tân, nhất thời cảm giác không ổn, nhưng mà khi muốn rút tay về thì không cách nào rút ra được. Toàn bộ bàn tay như là bị dính trên đầu vai Trần Nhất Tân, dưới tình thế cấp bách, trong miệng hô to : "Đại Bản, các người đang luyện công pháp gì? Ta như thế nào lại không rút tay ra được?"

Nhưng mà, Trần Anh ngoác miệng cả ngày, nhưng bắt đầu dĩ phát hiện mình tựa hồ căn bản nửa điểm thanh âm cũng không thốt ra được, nhưng lời muốn nói vừa rồi hoàn toàn là từ trong bụng của nàng vang lên.

Chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể giống như nước vỡ bờ phóng mạnh về Trần Nhất Tân, mà Trần Nhất Tân giờ phút này phảng phất là một cái phễu, hấp thu đại lượng chân khí của Trần Anh, cơ thể của mình lưu lại một phần, còn lại hơn phân nửa lại phóng mạnh về Trác Tri Viễn. Đương nhiên, còn có một chút ít là phản cho Nguyệt Tiểu Sai, bất quá việc này Trần Nhất Tân cũng không thể biết được.

Nguyệt Tiểu Sai cũng là kỳ quái hết sức, chân khí vừa rồi còn điên cuồng chảy qua, thế nhưng lúc này lại bắt đầu chậm rãi chảy ngược, nhưng mà chảy ngược bên trong, Nguyệt Tiểu Sai cũng cảm giác được, đây cũng không phải là chân khí của chính mình, mà là tới từ nơi khác. Tuy rằng bản chất thứ chân khí không có gì khác nhau, nhưng mà rốt cuộc một phần là của ai, bản thân tu chân giả vẫn có thể thoát quá phân biệt ra được.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đột Phá Tị Thức!

Chỉ thấy Trác Tri Viễn, thân thể đã bắt đầu kịch liệt run rẩy, giống như hần hoàn toàn không thể thừa nhận luồng chân khí đang cuộn trào mãnh liệt tuôn vào này. Hơn nữa, trước đó hần sở dĩ tiếp nhận được những chân khí đó dễ dàng, hoàn toàn là bởi vì chân khí truyền vào từ hai bên cơ thể cơ hồ là bằng nhau, hiện tại là vai phải thì điên cuồng tràn vào, mà vai trái thì cực thông thả chậm rãi, chân khí ở một trái một phải lưu chuyển không cân bằng, làm cho Trác Tri Viễn cơ hồ có chút không chịu nổi, nếu không phải thân thể của hần tại trong thập vạn thâm uyên đã được rèn luyện, giờ phút này chỉ sợ đã sớm vỡ pháp thừa nhận nổi.

Nhưng mà dù như vậy, Trác Tri Viễn càng lúc càng cảm giác được thân thể của mình đã thừa nhận đến mức cực hạn, hần không ngừng điều hòa đan điền của mình, muốn ngăn cản những chân khí đang điên cuồng tuôn vào, tuy nhiên vẫn không thể làm gì được.

Trần Anh cũng đang có cùng cảm xúc lực bất tòng tâm như hần, nàng chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể của mình nhanh chóng khô kiệt đi, hơn nữa loại cảm giác khô kiệt này cực kỳ không tốt, hoàn toàn không phải là cảm giác do chân khí bị tiêu hao mang đến, mà là giống như chân khí bản nguyên đang không ngừng biến mất giảm bớt...

Chân khí trong cơ thể Trần Anh cơ hồ tiêu hao hầu như không còn kinh mạch trên da nàng tựa hồ cũng lấy một tốc độ cực nhanh khô héo, nàng không chút nghĩ ngợi, quá trình này nếu cứ kéo dài như vậy, bản thân mình chỉ sợ một lát nữa sẽ biến thành một cành cây khô!

"Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân bọn hần rốt cuộc đang luyện ma công gì? Lại có thể hút đi chân khí của người khác? Chẳng lẽ đây là số mệnh sao? Ta không biết sống chết đi chạm vào người Trần Nhất Tân làm gì mới đến nông nỗi này? Chẳng lẽ là bởi vì ta đối với Trác Tri Viễn quá mức tồi tệ, cho nên ông trời muốn trừng phạt ta? Thôi được, coi như hôm nay là ta đem hết thầy cho hai người bọn người để bù đắp tội lỗi của ta!"

Trần Anh trong lòng ý nghĩ chợt loé lên cực nhanh, có một tia không cam lòng, có một chút bất đắc dĩ, nhưng cũng có vài phần khẳng khái cùng thản nhiên...

Vừa lúc đó, Trác Tri Viễn lại đột nhiên tinh thần rung lên, hần cảm giác được chân khí đang mãnh liệt tiến nhập vào trong cơ thể, khi cuộn cuộn chảy qua hai lỗ tai của hắn, không ngờ nháy mắt đem cách trở giữa hai lỗ tai của hắn giải khai. Lập tức, Trác Tri Viễn cảm giác được thính giác của mình đột nhiên biến mất, nhưng mà trong cơ thể tựa hồ mỗi một cái lỗ cũng có thể làm lỗ tai để sử dụng (nữ lợi hơn nam một lỗ), chân khí ở trong người lưu chuyển phát ra âm thanh cọt xát rất nhỏ, nhưng hoàn toàn được chính mình nghe rõ.

Cùng lúc đó, Trác Tri Viễn cũng cảm giác được chóp mũi giống như người được một hơi thở bất thường, cơ hồ không suy nghĩ gì, Trác Tri Viễn liền từ đáy lòng sản sinh một ý niệm trong đầu, đây là mùi vị của thiên địa linh khí. Trong khoảnh khắc này, hắn tựa hồ phân biệt ra được trong không khí, đâu là thiên địa linh khí, đâu là giới tử nguyên lực, đâu chỉ là không khí bình thường. Hơn nữa, mũi của hắn tựa hồ có thể đem ba loại hoàn toàn bất đồng này, nhưng cùng chung đồng dạng là hư vô phân biệt tách ra, đem giới tử nguyên lực bài trừ bên ngoài, lại dùng lỗ chân lông trên thân thể hấp thụ vào, mà thiên địa linh khí đi vào tựa hồ so với trước nhanh hơn rất nhiều, không khí bình thường thì như tốc độ vẫn như bình thường hô hấp vào trong cơ thể...

Tâm niệm Trác Tri Viễn vừa động, cố gắng khống chế được tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí giảm bớt. Niệm tùy tâm sinh, thiên địa linh khí quả nhiên liền hấp thụ chậm dần đi. Chỉ cần muốn thiên địa linh khí hấp thụ nhanh vào, xung quanh nguyên bản thiên địa linh khí mỏng manh liền giống như được triệu hoán về, theo cảm ứng của Trác Tri Viễn điên cuồng theo chóp mũi của Trác Tri Viễn tràn vào...

"Tầng thứ ba ị thức!!!"

Trác Tri Viễn trong lòng hô lên năm chữ như vậy, năm chữ này thật giống như một thanh búa tạ, đập vào trong đầu hắn, khiến cho hắn bỗng nhiên hiểu được, bản thân mình hôm nay lại có thể đánh bại đánh bại mà phá tan được bình chương giữa tầng thứ hai nhị thức và tầng thứ ba ị thức!

"Ta thắng tới tầng thứ ba ị thức!!" Trác Tri Viễn trong lòng hoan hô một trận, lập tức cả người giống như đột nhiên tràn ngập lực lượng, đột nhiên vùng hai tay lên, mới vừa rồi còn không thể động đậy thân thể, lại có thể đột ngột đứng lên, mà Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai ở phía sau hắn, rốt cục cũng có thể đưa tay rời khỏi đầu vai Trác Tri Viễn.

Nhưng mà, tư vị khi bọn họ đưa tay ra khỏi huyết kiên tinh của Trác Tri Viễn cũng không được mấy tốt, là hoàn toàn bị bắn trở ra, chỉ cảm thấy trong huyết lao cung ở bàn tay truyền đến một lực mạnh mẽ đồng thời cũng ôn nhu, thế nhưng lại hoàn toàn không gây tổn thương cho bọn họ. Cũng chỉ là đem thân thể của bọn họ bắn ra ngoài, đụng vào trên thân cây sau lưng, rồi chậm rãi rơi xuống đất.

Tuy rằng cổ lực đạo bắn ra kia rất là nhu hòa, hoàn toàn không tạo thành tổn thương cho bọn họ, nhưng mà cảm giác lưng đập vào đại thụ thì lại phi thường không tốt, cảm giác đau đớn nháy mắt đến.

Mà Trần Anh, hiển nhiên là càng thảm hơn, bị bắn ra đập vào thân cây thì không nói, hơn nữa vừa rơi xuống đất, liền trực tiếp như đèn hết dầu ngất luôn.

Trác Tri Viễn giờ phút này chỉ cảm thấy tinh thần đại chấn, vừa mới đột phá lên cảnh giới tầng thứ ba ị thức, hắn đã hoàn toàn lãnh hội được cảm thụ mới mẻ mà tu tri tầng thứ ba mang đến. Tại vừa rồi trong các trạng thái kỳ ảo hoàn toàn bất đồng, hắn cũng vẫn có thể làm được mất đi nhận thức cùng nhị thức, mà đem công dụng của tầng thứ ba ị thức phát huy đến cực hạn, toàn bộ lỗ khiếu toàn thân tựa hồ cùng có tác dụng như ánh mắt và lỗ tai, cái mũi có thể phân biệt những mùi vị bất đồng trong trời đất, nguyên lực đều tách ra, thích hấp thụ loại gì thì hấp thụ loại ấy, những khí tức không muốn hấp thụ thì hoàn toàn có thể bị mũi bài xích bên ngoài!

Điều này đối với Trác Tri Viễn, tuyệt đối là một loại cảm thụ hoàn toàn mới, ngay sau khi tiến nhập vào cảnh giới tầng thứ ba, Trác Tri Viễn giống như đã lĩnh ngộ được toàn bộ cảnh giới mới, loại cảnh giới này, cũng không phải là tu tri thăng một bậc đơn giản như vậy, tựa hồ trên phương diện thiên tâm, cũng có biến hóa rất lớn.

Lúc này, Trác Tri Viễn cũng đang nhớ lại những gì mình đọc qua trong kinh thư, tựa hồ hai tầng tu tri đầu khi được đột phá, liền được gọi là bài trừ các chấp niệm sai trái, tầng thứ ba cùng tầng thứ hai tuyệt đối là một lĩnh vực hoàn toàn mới, đây mới là quá trình chân chính loại bỏ các ràng buộc cơ thể!

Thấy Trác Tri Viễn cả người sinh ra biến hóa, sớm đã có kinh nghiệm qua cái loại đột phá này, Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai, cơ hồ là đồng thời nói ra một câu: "Người đột phá?"

Trác Tri Viễn mang trên mặt ý cười gât gât đầu: "Ta nguyên bản chỉ là muốn thí nghiệm chân quyết của ta, lại chưa từng nghĩ đánh bại đánh bại liền đã đột phá được bình chương của tầng thứ hai nhị thức, hiện tại tuy rằng chỉ là cảnh giới ban đầu của tầng thứ ba ị thức, vẫn ở phía sau các người, nhưng mà theo ta phỏng đoán khoảng cách đó cũng không còn xa nữa!"

Trần Nhất Tân không có bất kỳ hoài nghi, thậm chí hắn cảm thấy được Trác Tri Viễn hiện tại hẳn phải là tu tri tầng thứ năm thân thức mới có thể so sánh. Về phần Nguyệt Tiểu Sai lại là cười khanh khách tiến đến, muốn chúc mừng Trác Tri Viễn.

Nhưng mà khỏe nhất Trần Nhất Tân quét đến người đang ngất xỉu nằm trên mặt đất Trần Anh, vội vàng mở miệng nói: "Tri Viễn, Trần Anh dường như không ổn!"

Trác Tri Viễn giờ phút này cũng đột nhiên từ trong vui mừng tỉnh táo lại, vừa rồi là hắn đang rối rắm cho là không thể thoát khỏi khốn cảnh hút cạn kiệt chân khí của hai người phía sau, nhưng hiện tại đã là hoàn toàn thanh tỉnh, Trần Anh sau khi xuất hiện liền xuất hiện dị biến, những hình ảnh trong đầu hắn cũng nhanh chóng hiện ra. Hắn vội chạy đến chỗ Trần Anh đang nằm, nhẹ nhàng đỡ Trần Anh dậy...

Chương 109: Tha Thứ!

Sau khi từ giữa lưng nhẹ nhàng truyền chân khí vào trong cơ thể, Trần Anh mới từ từ tỉnh dậy, nhưng mà khi tỉnh lại, thì tương đối uể oải, tinh thần cực kỳ mệt mỏi.

"Tri Viễn, thực xin lỗi..."

Đây lại là câu nói đầu tiên mà sau khi Trần Anh tỉnh lại thốt ra, mà Trác Tri Viễn vừa rồi khi truyền chân khí cho Trần Anh, thì rõ ràng cảm giác được chân khí trong cơ thể Trần Anh cơ hồ hoàn toàn khô kiệt, thân thể của nàng hiện tại tương đối suy yếu, hơn nữa thập nhị chính kinh có lẽ như đã bị đứt mất vài đoạn, nếu như dốc lòng điều dưỡng, có lẽ còn có thể nhặt lại một mạng, nhưng mà muốn trở về tu trì trước, e rằng chỉ là si tâm vọng tưởng.

Trác Tri Viễn có thể nhìn ra, Trần Anh càng không có khả năng không biết điều đó, nhưng mà nàng sau khi tỉnh lại không hề lo lắng tu trì của mình hoàn toàn đánh mất, mà là vừa nhìn thấy Trác Tri Viễn liền nói một tiếng xin lỗi.

"Hừ! Người bây giờ mới biết có lỗi với Tri Viễn sao, thế lúc ban đầu người..." Trần Nhất Tân vừa nhìn thấy Trần Anh tỉnh lại, hắn cũng không biết rõ tình hình tự nhiên hiện ra tính tình ghét ác như cừu, nói chuyện hoàn toàn không lưu tình.

Nhưng mà Nguyệt Tiểu Sai tính tế tựa hồ như từ biểu tình từ trên mặt Trác Tri Viễn nhìn ra điều gì, vội vàng ngăn Trần Nhất Tân, không cho hắn nói tiếp. Nhưng mà dù vậy, Trần Anh nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút huyết sắc, lúc này đã càng thêm tái nhợt."

"Người làm gì thế, không cho ta nói chuyện, bộ ta nói không đúng sao?" Trần Nhất Tân vẫn tức giận, ở trong đầu hắn, người nhà là quan trọng nhất, rồi sau đó là bằng hữu, người cùng thôn, sơ giao, theo từng cấp bậc, bất luận kẻ nào đi ngược với thể giới quan của hắn, hắn đều sẽ vô cùng coi thường.

Nguyệt Tiểu Sai dùng sức đẩy hắn một cái : "Người đừng nói nữa, người nhìn biểu tình của Tri Viễn ca ca kia!"

Trần Nhất Tân tựa hồ lúc này mới chú ý tới biểu tình phức tạp của Trác Tri Viễn, không khỏi cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ Trác Tri Viễn đã quên những gì mà Trần Anh năm đó đã gây ra cho hắn rồi sao?

"Đại Bân, người nói rất đúng, năm đó đích xác là lỗi của ta, các người vô luận trách cứ ta thế nào cũng được. Nhưng ta chỉ hy vọng Tri Viễn có thể tha thứ cho ta." Trong giọng nói của Trần Anh, mang theo vài phần nghẹn ngào, không hề đề cập đến tình trạng thương thế của mình, nói vậy hắn là không muốn dùng thương thế của mình để giành lấy sự đồng tình của Trần Nhất Tân.

Nhưng mà càng như thế, thì càng biểu đạt Trần Anh tựa hồ thật sự thành khẩn, Trác Tri Viễn tuy rằng chưa đến mức bị cảm động, nhưng lại chung quy không còn nổi hận ý với nàng nữa.

Mấu chốt nhất, Trác Tri Viễn rất rõ ràng, Trần Anh cuộc đời này chỉ sợ đã cùng với tu tiên vô duyên, nhiều nhất là có thể thông hiểu thiên ý, tuyên truyền giáo hóa, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Mà toàn bộ hết thảy, kỳ thật đều là do Trác Tri Viễn ban tặng, tuy rằng chỉ là trong lúc vô ý tạo ra hậu quả này, nhưng mà bất kể như thế nào, Trác Tri Viễn vẫn chính là người làm cho Trần Anh mất đi toàn bộ tu trì. Nếu mà nói là trừng phạt những lỗi lầm nàng gây ra, như vậy Trần Anh hôm nay bị trừng phạt cũng có phần nặng quá.

"Tri Viễn, người đừng nghe lời của nàng ta..." Trần Nhất Tân nhin không được mở miệng.

Nhưng mà lần này Trác Tri Viễn lại cắt đứt lời nói của Trần Nhất Tân, quay đầu nói : "Tu trì của Trần Anh đã mất hết, thập nhị chính kinh cũng bị đứt hết mấy đoạn, cuộc đời này e rằng chỉ sợ tu tiên vô vọng."

Vừa mới dứt lời, Trần Nhất Tân đột nhiên cả kinh, lập tức vọt tới bên người Trần Anh, ngồi xổm xuống, chìa một bàn tay kiểm tra mạch môn của nàng, rất nhanh đôi mày nhíu chặt, trong miệng thì thào : "Làm sao có thể?"

Trần Anh cười sâu thẳm : "Không thể tu tiên cũng không sao cả, chỉ cần các người bằng lòng tha thứ cho ta, đồng thời gọi ta một tiếng Anh tỷ tỷ là ta vui rồi."

Chứng kiến toàn bộ biểu hiện của Trần Anh giờ phút này, cho dù là người có tâm địa sắt đá như thế nào đi nữa, tựa hồ cũng không thể không động lòng, huống chi Trần Nhất Tân kỳ thật là một tên gia hỏa ngoài lạnh trong nóng, sở dĩ đối với Trần Anh thái độ cực xấu, cũng hoàn toàn là bởi vì những hành vi trước đây của nàng làm cho hắn chán ghét.

Nguyệt Tiểu Sai cũng đi tới bên người đi tới, cơ hồ là không tự giác liền phân ra một luồng thiên niệm, nhẹ nhàng tiến nhập vào trong đầu Trần Anh, thăm kiểm tra, Nguyệt Tiểu Sai cũng không khỏi thở dài một hơi, nàng vừa rồi từ trong biểu tình có chút tuyệt vọng của Trần Anh đã nhìn ra điều gì đó, liền thử kiểm tra, quả nhiên đã đoán trúng.

Nghe được Nguyệt Tiểu Sai như hoa như ngọc ở bên cạnh thở dài, Trác Tri Viễn cũng không khỏi phải quay đầu lên nhìn, trên mặt ngập tràn nghi vấn.

Nguyệt Tiểu Sai nhìn Trác Tri Viễn Trác Tri Viễn liếc mắt một cái, hơi chút do dự rồi nói : "Anh sư tỷ, ta vừa mới dùng thiên niệm kiểm tra trong đầu ngươi, ta có thể nói cho bạn hắn biết được hôn?"

Trần Anh biểu tình trên mặt hơi có chút khựng lại, rồi cuối cùng vẫn gạt đầu, cười thầm nói : "Kỳ thật cũng không có gì, chỉ bất quá bị Tàn Phi làm nhục một chút mà thôi."

Thốt ra lời này, Trần Nhất Tân cùng Trác Tri Viễn phân biệt liếc nhau một cái, đối với phương diện này Trần Nhất Tân hoàn toàn không hề rành rồi nhất thời hào khí nổi lên nói : "Cái tên Tàn Phi chết tiệt kia, lại dám khi dễ người Trần gia thôn chúng ta, lão tử bây giờ sẽ đi tìm hắn!" Dứt lời, Trần Nhất Tân không ngờ là quay đầu muốn đi.

Thế nhưng Nguyệt Tiểu Sai lại bắt lấy cánh tay hắn, vội vàng nói : "Chuyện này không thể nói ra ngoài."

Trần Nhất Tân ngậm ngẫn cả người, cứng đầu cứng cổ nói : "Vì sao?"

Nguyệt Tiểu Sai hiển nhiên rất là do dự, nhưng mà Trần Anh lại chậm rãi tiếp lời : "Ta đã bị Tàn Phi phá thân, hiện tại đã mất zin rồi ."

Trần Nhất Tân sững sốt, buộc miệng nói : "Đây không phải là điều ngươi luôn mong muốn sao? Ngươi chẳng lẽ lại không muốn cùng Tàn Phi trở thành đạo侶?"

Trác Tri Viễn trừng mắt nhìn Trần Nhất Tân một cái : "Đại Bần, ngươi ngậm miệng dùm cái!"

Đến thời khắc này, dù là ai cũng đều hiểu được, Trần Anh sở dĩ biểu hiện như vậy, tất nhiên là do Tàn Phi sau khi "chén" nàng bội bạc tình nghĩa, căn bản không chịu cùng nàng trở thành đạo侶.

Trần Nhất Tân cũng không ngờ, chỉ là tính tình quá mức ngay thẳng, chỉ cần một chút thời gian là hắn liền hiểu ra, nhất thời cuống nộ : "Tên vương bát đản này, lão tử phải đi giết hắn." Dứt lời định bước tiếp.

Trác Tri Viễn lạnh lùng nói : "Đại Bần, ngươi đứng lại cho ta!"

"Làm gì? Trần Anh cho dù có lỗi, nàng thủy chung cũng là người của Trần gia thôn chúng ta, hiện tại nàng bị người ta khi dễ, chẳng lẽ ngươi không muốn thay nàng đòi lại công đạo?"

Trác Tri Viễn chậm rãi lắc đầu : "Công đạo cho Anh tỷ tỷ, chúng ra sớm muộn sẽ giúp nàng đòi lại, nhưng cũng không phải là hiện tại, lại không phải là dùng phương thức như thế. Nếu Anh tỷ tỷ nguyện ý để cho người trong môn biết chuyện tình giữa nàng và Tàn Phi, chẳng lẽ sẽ không hướng các sư trưởng báo cáo lại hết thảy sao? Huống chi hiện tại nàng tu tri đã mất hết, đã hoàn toàn chỉ là một người bình thường."

Trần Nhất Tân sau khi nghe xong ngẩn ngơ, lông mày lập tức nhíu lại, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì. Ngược lại là Trần Anh mặt lộ vẻ vui mừng, mở miệng nói một câu : "Ngươi vừa rồi gọi ta là gì?"

Trác Tri Viễn nhìn nhìn Trần Anh, kiên định nói một câu : "Anh tỷ tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Thẳng Thắn!

Nghe thấy Trác Tri Viễn gọi mình là tỷ tỷ, Trần Anh mỉm cười thuần khiết.

"Cớ sao ngươi tới đây? Thật có lỗi, đã hại ngươi toàn bộ tu tri đều mất hết, lại còn..." Trác Tri Viễn đối với Trần Anh bây giờ đã không còn một chút hận ý nào cả, chuyện tình của bảy tám năm về trước quả thật cũng chỉ là có chút chán ghét mà thôi, cũng hoàn toàn không phải đã đến mức gọi là cừ hận, Trác Tri Viễn căn bản cũng không phải chính thức là người của Trần gia thôn, tuy rằng việc Trần Anh không đứng về phía hắn làm cho trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng thật ra cũng chẳng phải là sai lầm lớn không thể cứu vãn.

Trần Anh cười âm thầm "Là do chính ta tự chuốc lấy, cũng không liên quan gì đến các người. Hơn nữa, ta hôm nay tới đây mục đích chính là để tìm gặp các người, muốn hướng tới các người nói tiếng xin lỗi, cũng không mong các người có thể tha thứ cho ta, ta đã quyết định rời khỏi Thanh Nguyên Sơn. Ta căn bản cũng là chuẩn bị hướng lên sư phụ bẩm báo, sư phụ sẽ phê đi tu tri của ta, đem ta đuổi về lại Trần gia thôn. Vì thế các người trong lòng ngàn vạn lần cũng đừng coi đó là bởi vì các người...Mặt khác cũng đừng gây phiền toái cho Tàn Phi, quả thật ta cũng không hề oán hận hắn."

Chứng kiến Trần Anh hiện tại, ngay cả Trần Nhất Tân trước đây trong lòng có chút bất mãn, nhưng hiện tại sự bất mãn đó cũng đã tan thành mây khói. Bây giờ nếu như không phải là Trần Anh không còn đắn đo việc đi tìm sư phụ phế đi tu trì của mình sau đó tự mình xuống núi chỉ sợ cũng chỉ còn một con đường duy nhất, đó chính là bị giáng xuống làm tạp dịch tại ngoại ngũ đường. So ra như vậy, thì việc xuống núi trở lại Trần gia thôn quả thật thoải mái hơn rất nhiều.

Hiện tại đối mặt với vấn đề tồn tại trước mắt, cho dù là người thông minh nhất trong bọn họ, vốn cũng chỉ là tiểu hài tử mới lớn, chung quy vẫn còn khá non nớt, không khí xung quanh chợt trầm xuống, ai cũng không biết phải lên tiếng như thế nào.

Thật lâu sau, Trần Anh mới lên tiếng: "Đại Bàn, Tri Viễn, chiêu thức các ngươi vừa mới luyện là công pháp gì vậy? Như thế nào lại có cả tà khí?" Vừa dứt lời, nàng tựa hồ cảm giác được điều gì không đúng liền bổ sung thêm "Nếu là các người không muốn nói, cũng không nhất thiết phải nói cho ta biết, nhưng các ngươi yên tâm, tất cả nội chuyện phát sinh hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không nói với bất kì ai khác. Ngay bây giờ ta sẽ đi tìm sư phụ của mình, nói với hắn là ta tự phế kinh mạch, phá đi tu trì của chính mình".

Trần Nhất Tân với sự việc lần này trong lòng cũng có chút nghi vấn, nhưng là hắn thấy Trác Tri Viễn vẫn im lặng, hắn cũng sẽ không thắc mắc, trong thâm tâm của hắn, bằng hữu chính là lấy tín nhiệm đặt lên trên tất cả, dưới bất kì hoàn cảnh nào, hắn cũng sẽ không bao giờ làm cái việc đi hoài nghi bằng hữu của chính mình.

Nhưng là Nguyệt Tiểu Sai, tựa hồ với việc này quan tâm hơn bình thường, ánh mắt có hơi chút thân thiết nhìn Trác Tri Viễn chăm chú, trong lòng nàng thật ra đang lo lắng cho Trác Tri Viễn hơn cả bản thân mình, thậm chí là Trác Tri Viễn luyện được công pháp gì, công pháp đó vốn là của Thiên Tông chân quyết, hay là của Tà Giáo nàng cũng không muốn biết.

Trác Tri Viễn ngay lúc này cũng không muốn giấu diếm nhiều điều, sự việc hôm nay, chỉ sợ cho dù là truyền ra ngoài một chút, hắn chắc chắn cũng sẽ không thoát khỏi cảnh bị phế đi toàn bộ tu trì sau đó lãnh kết cục bị đuổi ra khỏi sư môn. Ngay chính hắn cũng không biết, 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】có tồn tại tà tính, nhưng là một màn hồi nẩy, quả thật hắn gần như làm cho Nguyệt Tiểu Sai cùng Trần Nhất Tân tất cả tu trì đều mất hết. Nếu không phải Trần Anh đột nhiên tham gia, làm cho chân khí hai bên mất cân bằng, lại vừa đúng lúc Trác Tri Viễn đột phá tầng thứ hai nhĩ thức bước sang tầng thứ ba tị thức, chỉ sợ kết cục của Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai cũng không khác Trần Anh là mấy.

"Đây là ta tại lúc còn trong thập vạn thâm uyên tình cờ có được một môn chân quyết, hiện tại ta cũng không thể nói rõ với các ngươi, nhưng là tại bảy năm trong thập vạn thâm uyên, thời gian ta tu luyện so với Đại Bàn tuyệt đối không ngắn hơn, thậm chí so ra ta còn cố gắng hơn hắn vài phần. Quả thật ta cũng không phải là thiên tài gì cả, toàn bộ thực lực của ta đều là tại bảy năm trong thập vạn thâm uyên tu luyện mà có được. Nhưng là bộ chân quyết này tựa hồ có điểm kì quái, nó giống như có thể ngăn cản tu trì của ta tiến triển, trước lúc ta tiến vào thập vạn thâm uyên cũng đã đạt được nhãn thức viên mãn cảnh giới, nhưng là tại sau khi tiến vào cũng đã dùng nhiều năm mới có thể đột phá được từ tầng thứ nhất nhãn thức lên tầng thứ hai nhĩ thức. Uy lực của chân quyết này khá cường đại, lúc trước ta mới chỉ luyện thành tầng thứ nhất trong chân quyết mà thôi.."

Hiện tại ở sâu trong rừng rậm, Trác Tri Viễn đem tình hình lúc mình ở thập vạn thâm uyên kể lại sơ bộ với ba người đối diện, cũng không phải là kể lại từng chi tiết, nhưng cũng đều kể lại những điểm chính. Nếu như còn có chuyện gì mà Trác Tri Viễn không kể lại cho ba người biết, thì cũng chính là chuyện chính mình đem Đoạn Ngọc Kiếm của Giang Vô Hoạn cắn nuốt vào bên trong cánh tay trái. Chuyện này cho dù có nói ra, đối với ba người thì chỉ có chỗ hại mà thôi, chính vì thế Trác Tri Viễn quyết định giấu kín.

Nghe Trác Tri Viễn kể xong, Trần Nhất Tân cùng Nguyệt Tiểu Sai đã muốn kinh ngạc đến ngay cả miệng cũng không khép lại được, bọn hắn bất kể là như thế nào cũng đều không thể tưởng tượng được việc Trác Tri Viễn bằng qua thập vạn thâm uyên lại có nhiều chuyện kì lạ xảy ra như thế, tất cả đều vượt qua giới hạn mà trí tưởng tượng của bọn họ có thể nghĩ ra.

"Giới cho ngươi tên tiểu tử thôi!" vất vả một lúc sau mới có thể đem miệng khép lại, Trần Nhất Tân đột nhiên hướng về lòng ngực Trác Tri Viễn xuất ra trọng quyền, "Hóa ra ngươi sớm đã có thể ra rồi? Bảo hại ta tại hậu sơn còn lo lắng cho ngươi trong nhiều năm, còn làm hại Lý Độ sư phụ cũng vì ngươi mà lo lắng, tiểu tử ngươi thật không có lương tâm!"

Mặc dù không khí vừa mới này rất nặng nề, nhưng sau những lời của Trần Nhất Tân làm cho mọi người cùng nhau cười cười, dù sao bọn họ cũng đều là thiếu niên, cũng không thể trông chờ bọn hắn suốt ngày đau khổ hận thù.

"Đại Bàn, trước đây ta không mang mọi việc nói cho ngươi biết không phải bởi vì ta không tin ngươi, mà là...ta không muốn sau này bởi vì ngươi biết được, vạn nhất một ngày sư môn hướng ta làm khó dễ sẽ làm ngươi chuốc lấy tai họa!" Trác Tri Viễn hướng Trần Nhất Tân nói rất nghiêm túc.

Trần Nhất Tân liếc nhìn: "Ta đã nói, ngươi là bằng hữu của ta, chuyện của bằng hữu cũng là chuyện của ta, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia không phải sao? Nhưng lão tử ta vẫn còn tức giận!"

Trác Tri Viễn khó hiểu nhũn mày, Trần Nhất Tân nghiêng răng nói: "Lão tử ta hiện tại rất béo sao? Ngươi luôn mở miệng ra thì Đại Bàn, ngậm miệng lại cũng lại Đại Bàn! Ngươi sau này còn dám kêu lão tử là Đại Bàn, ta liền đem ngươi đi cáo tố!" Dứt lời Trần Nhất Tân còn hươ hươ cánh tay trắng kiện, nắm tay to như cái bát đã tạo một đạo tàn ảnh trước mặt Trác Tri Viễn.

"Ha ha ha ha ..." Trác Tri Viễn lúc này mới hiểu vì sao Trần Nhất Tân lại tỏ ra khó chịu, không khỏi phá lên cười.

Thêm một lát sau, Trần Nhất Tân hướng Trần Anh nói: "Anh tỷ tỷ, ngươi quả thật muốn quyết định xuống núi sao?"

Nghe được Trần Nhất Tân cuối cùng cũng không quản gọi nàng là tỷ tỷ, hai mắt Trần Anh nhất thời tràn đầy nước mắt vui mừng, từ sau khi rời Trần gia thôn lên núi, chỉ có lúc này nàng mới cảm nhận được một chút ấm áp thật sự, nàng tại giờ phút này cũng đã triệt để hiểu được, hai chữ "đồng thôn" này, đến tận cùng là ẩn chứa điều gì. Tuy rằng nàng không giống như Trần Nhất Tân có phần khá nhiệt tình, nhưng cũng bị cảm động bởi tình cùng thôn, mắt ngắn lệ không kìm nén được.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Không Quên Nguồn Cội!

"Đại Bân, thực sự xin lỗi, năm đó ta... Tri Viễn, thực sự xin lỗi, ta thật sự là không nên nói như vậy với ngươi, ta ..." Trần Anh nước mắt lưng tròng, thanh âm cũng nghẹn ngào nói không nên lời, không còn nói tiếp được nữa.

Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân liếc nhìn nhau, đồng thanh nói: "Chuyện quá khứ đã qua, dù là ai cũng đều không muốn nhắc đến nữa."

Trần Anh mắt nhắm lại nhìn hai người bọn họ, không ngừng gật đầu, mà Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân cuối cùng cũng buông xuôi gánh nặng đã đè trong lòng nhiều năm như vậy, trong lúc này thật ra tha thứ và trả thù chỉ cách nhau một ranh giới khá mỏng manh mà thôi, hiện tại trước kết cục có phần thể lương của Trần Anh, Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân sao có thể còn có bất kỳ lòng thù hận nào? Huống chi lúc này, cho dù là bất kỳ kẻ nào cũng đều có thể nhận ra được thành ý của Trần Anh. Không những thế, buông xuôi đi gánh nặng này đối với Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân còn có chỗ tốt không nhỏ, khúc mắc được giải quyết, không những là sau này trên con đường tu luyện hay là thiên tâm kiên định đều có trợ giúp không nhỏ. Nhất là lúc vừa rồi, Trác Tri Viễn mới vừa đột phá tầng thứ ba tị thức, phía sau gáy xuất hiện một tầng mỏng kim quang, điều này làm cho lúc Nguyệt Tiểu sai tạn mắt trông thấy bèn ngạc nhiên không thôi.

"Tri Viễn ca ca, phía sau gáy của ngươi có một tầng kim quang nhàn nhạt kìa! Cha ta từng nói qua, đây chính là Đại Thiên chi quang" Nguyệt Tiểu Sai ngạc nhiên hô to.

Trần Nhất Tân vừa nghiêng đầu nhìn, quả nhiên cũng phát hiện sau gáy Trác Tri Viễn tựa hồ có một tầng kim quang mỏng xoay quanh, thầm nghĩ trong lòng, Trác Tri Viễn giống như vừa tiến nhập một tầng thứ hoàn toàn mới, cảnh giới này tu tri tuyệt không có thể so sánh được, có vẻ giống như là dấu hiệu ban đầu của cảnh giới vô ngã tướng.

Thế nhưng chính bản thân Trác Tri Viễn lại hoàn toàn không biết về điều này, hắn chỉ cười cười nói: "Mặt trời cũng đã gần xuống núi, đó cũng chỉ là ánh nắng mặt trời chiếu tới mà thôi, cái gì mà Đại Thiên chi quang, tiểu nha đầu ngươi thật là!"

Nguyệt Tiểu Sai bĩu môi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, bởi vì Trần Nhất Tân hướng nàng ra giấu lắt đầu. Trên phương diện lĩnh ngộ tứ tướng* là vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sinh tướng cùng với vô thọ giả tướng*, phải là bất tri bất giác mới là huyền diệu nhất, cũng chỉ có như vậy mới có thể chân chính đạt tới tứ tướng này nếu biết mình đạt cảnh giới vô ngã tướng, thì chẳng phải khiến cho trong lòng sinh ra chấp niệm, mà lĩnh ngộ thiên ý, chấp niệm vốn là trở ngại lớn nhất

Trác Tri Viễn hiện tại cũng không biết lĩnh ngộ của mình về thiên ý đến tột cùng là ở cấp nào, nhưng ngược lại đó lại chính là điều căn bản của thiên ý.

Bốn người bọn họ rời khỏi khu rừng rậm, trên đường trở lại núi, Nguyệt Tiểu Sai dìu Trần Anh hướng về nơi ở của nàng, Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân tuy rằng rất muốn đưa Trần Anh về nhưng cũng biết là bọn hân không thể xuất hiện, nếu không nhất định sẽ nảy sinh rất nhiều chuyện phiền phức.

Tuy nhiên lúc trước bọn hân cũng có thảo luận qua, Nguyệt Tiểu Sai là do ngẫu nhiên mà phát hiện ra Trần Anh té ngã trong rừng, Trần Anh tự phé đi tu tri, toàn thân mất hết chân khí, chỉ mong được xuống núi làm một người bình thường.

Bọn hân cũng nói trong trường hợp thuận lợi, viện có nói Trần Anh thân thể suy yếu, xin được lưu lại nghỉ ngơi trong núi, chờ đến khi bọn Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân xuống núi tiến về Đại Dận hoàng triều tại đế đô Ngọc Kinh, liền thuận tiện có thể hộ tống nàng quay về thôn. Loại yêu cầu này, nhất định sẽ thuận lợi được sư môn thông qua, bởi vì nguyên bản Trác Tri Viễn và Trần Nhất Tân đều cũng là người của Trần Gia thôn, Trần Anh do bọn họ đưa về tất nhiên là chuyện tính hết sức hợp lý.

Sau khi nhìn thấy Nguyệt Tiểu Sai dìu Trần Anh đi khỏi, Trần Nhất Tân đột nhiên hỏi: "Ngươi quả thật không sợ việc hôm nay bị tiết lộ ra ngoài?"

Trác Tri Viễn cười cười nói: "Tại sao lại phải sợ, nếu là số ta phải chết, thì đã phải chết từ tám năm trước rồi, ông trời có sao lại để ta sống tới ngày hôm nay? Chủ yếu là ta tin vào các ngươi! Nếu một người sống trên đời này, ngay cả bằng hữu của mình cũng đều không tin tưởng, vậy coi như trên đời này hân vĩnh viễn chỉ có một mình, chẳng quản sau này hân có thành Phật, thành Thánh thì cũng có ý nghĩa gì cơ chứ?"

Trần Nhất Tân dường như qua những lời của Trác Tri Viễn ngộ ra điều gì, sắc mặt ngưng trọng.

"Tri Viễn, ta có ý tưởng này nhưng không biết là có nên hay không." Trần Nhất Tân đột nhiên có vài phần đắn đo, loại tình huống này rất hiếm khi xuất hiện trên người hân, Trần Nhất Tân vốn là một người dám nghĩ dám nói.

Trác Tri Viễn cười nói: "Từ khi ngươi nói chúng ta là bằng hữu, giữa chúng ta đã không còn chuyện gì là không thể nói."

"Khi mang Trần Anh trở lại thôn, không biết người có thể nhận trưởng thôn làm cha nuôi?" Tuy rằng Trác Tri Viễn có nói không có gì là không thể nói, nhưng là Trần Nhất Tân vẫn cảm thấy yêu cầu này có chút hơi quá đáng.

Trác Tri Viễn hơi ngỡ ngàng nhưng rồi lập tức minh bạch, Trần Nhất Tân này nhìn có vẻ là người thô kệch nhưng trong lòng suy nghĩ lại khác vẻ bề ngoài, không khỏi gật đầu cười. "Người sợ rằng Trần Anh lên núi tu luyện đã nhiều năm, nay lại trở về thôn không tránh khỏi sự coi thường của người trong thôn?"

"Đúng thế, những lời đàm tiếu thường làm cho con người ta rất khó tiếp thu, nhất là khi Trần Anh cũng không còn là thân xử nữ, muốn gả cho người khác cũng không tránh khỏi khó khăn vạn phần. Nhưng nếu như người là nghĩa tử nhà nàng, thì mọi việc lại trái ngược. Trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh Trần Gia thôn chúng ta, chỉ sợ không còn có kẻ nào dám trêu chọc oai phong đệ tử Thanh Nguyên Sơn chúng ta! Bản thân ta thì quả thật không tiện, cha mẹ đều còn sống, không thể nào lại đi nhận người cùng thôn làm nghĩa phụ, chỉ có thể khiến người thiệt thòi."

"Ta còn có thể nói cái gì đây? Chính người cũng đã nói chỉ có thể để ta chịu thiệt thòi!" Trác Tri Viễn cười nói.

"Người là không muốn?" Trần Nhất Tân lại hỏi.

Trác Tri Viễn cười ha hả nói: "Ta căn bản là cũng đã nghĩ đến, sau khi nàng bị đuổi trở về thôn, phải làm gì để thanh danh nhà nàng không bị sụp đổ, quả thật người đã nghĩ giúp ta biện pháp tốt nhất, ta sao lại có thể không muốn đây. Chỉ là sự việc nhận làm nghĩa tử không khỏi gọi ta nhớ đến chuyện tình trước đây khi ta chuẩn bị lên núi, người trong thôn trước đó ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn ta một cái, vậy mà lại nhiệt tình chạy tới tỏ ý muốn nhận ta làm nghĩa tử. Năm đó ta còn không hiểu rõ, hiện tại bây giờ cũng đã minh bạch!"

Trần Nhất Tân thầm cười buồn bã trong lòng, miệng ngập ngừng nói: "Người cũng đừng trách móc người trong thôn, bọn hán cũng chỉ vì nguyên nhân người không phải là họ Trần mà thôi..." Nói tới đây, Trần Nhất Tân dường như cảm nhận điều gì không đúng, nói vậy chẳng phải là vô tình nhắc đến sự tình trước đây của Trần Anh hay sao?

Trác Tri Viễn cười cười: "Người cũng không cần phải càm ràm không nói nên lời, căn bản ta không phải họ Trần, người ta không muốn xem ta là người của Trần Gia thôn cũng chỉ là chuyện thường tình, Trước đây ta còn có điều nghĩ không ra, nhưng là sau hôm nay ... Ha ha. Như cho dù thế nào đi nữa, ta cũng là uống nước sông Trần Gia thôn, cũng là ăn cơm Trần gia thôn mà lớn lên, cũng không ít hài tử trong Trần gia thôn bị ta tranh sữa mẹ! Mọi người có thể không coi ta là người Trần Gia thôn, nhưng ta không thể không nhớ ta từ nơi nào mà lớn khôn!"

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Âm Mưu Xảo Quyết

Trần Nhất Tân vừa nghe những lời này, nhất thời là mắng om xòm: "Người còn dám nhắc tới? Năm đó không phải chính người cướp đi không ít sữa mẹ của ta!"

"Ha ha, ta đoạt sữa mẹ của người, nhưng người cũng có gầy đi chút nào đâu, ngược lại còn béo tốt trở thành một tên tiểu mập mập!"

"Trác Tri Viễn, người còn dám nói ta là Mập Mạp, đừng trách ta đánh người!"

"Người nếu như tự tin đánh được ta, liền tới đây đi!" Trác Tri Viễn vẻ mặt khinh khinh.

"Người... được được lắm, lão tử ta trở về luyện công, đừng tưởng sau một đêm lột xác lại có thể tỏ ra đắc ý thái quá!" Trần Nhất Tân vừa tức vừa giận nhưng cũng chỉ có thể nói lại một câu ảm ức.

Chứng kiến Trần Nhất Tân đi về hướng Nghiệp Bộ Phong, Trác Tri Viễn cũng liền hướng Hội Thích Phong trở về.

Lần này trở về Từ Huyền Điện trên đỉnh Hội Thích Phong, Mạc Tuân cũng đã về tới từ trước, nhìn thấy Trác Tri Viễn tinh thần sáng khoái đi vào, giống như cảm giác được trên người hắn có cỗ hơi thở khác lạ, liền lập tức phân ra một tia thiện niệm kiểm tra, ngay cả Mạc Tuân cũng không tránh khỏi có chút ngỡ ngàng.

"Người lại đi đâu thế?" Mạc Tuân ngồi trong điện chậm rãi hỏi.

Trác Tri Viễn dừng lại, bộ dáng giả vờ cung kính khi nhìn thấy Mạc Tuân nói: "Bẩm sư phụ, đệ tử lên núi tu luyện."

"Hừ, chẳng lẽ nơi này không đủ để người tu luyện sao? Sao lại phải vào núi tu luyện?" Mạc Tuân tựa hồ giọng nói có chút trách phạt.

Trác Tri Viễn trong lòng có chút khó chịu, thầm nghĩ ta tìm địa phương nào tu luyện, người chỉ là một vị sư phụ không chính thức lại đi xen vào việc này, nghĩ thế nhưng hần lại không thể không giả bộ thể hiện bộ dáng cung kính trả lời: "Đệ tử tu luyện trong điện khiến trong lòng cảm thấy có chút áp lực, bèn lên núi nghỉ ngơi trong chốc lát lúc này mới cảm giác giải tỏa được chút muộn phiền, cũng cố thiền tâm trở lại."

Mạc Tuấn lần này lại không hề nói gì, sự thật thì những lời của Trác Tri Viễn tỏ ra rất không hợp lý, quả thật từ trước tới nay chưa hề nghe qua có người chạy lên núi bỗng nhiên trí óc thông tuệ lại có thể cũng cố thiền tâm.

"Àn, ta xem có vẻ tu trì của người lại có tiến bộ, có đúng hay không...?" Mạc Tuấn không nói thẳng ra mà lại chờ Trác Tri Viễn tự mình thừa nhận.

"Đệ tử vừa rồi trong lúc tu luyện trên núi, bỗng nhiên cảm nhận được linh ngộ, nên đã đột phá được cánh cửa giữa tầng thứ hai nhĩ thức tiến lên tầng thứ ba tị thức, hiện tại quả thật là đã tấn cấp lên tầng thứ ba tị thức. Sự phụ ánh mắt sắc bén, lại có thể nhận ra dưới mắt thường, đệ tử bội phục vạn phần."

Những lời này thật sự là không hề giống với cá tính của Trác Tri Viễn, hần để nói được cũng đã phải nhịn xuống chút ghê tởm, hần thầm nghĩ nhanh chóng từ giả Mạc Tuấn trở lại phòng của mình, hần cũng không muốn cùng Mạc Tuấn nhiều lời qua lại.

Mạc Tuấn nghe được những lời của Trác Tri Viễn, cũng là tức giận không ít, tên tiểu tử trước mặt hần bây giờ lại có thể học được cách dùng thủ đoạn để chống lại mình. Nhưng là nghĩ lại, cho dù là Mạc Tuấn tâm địa luôn bình tĩnh như sắt đá cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, tiểu tử này hiện tại cũng học được một chút gian xảo a.

Nhưng chứng kiến Trác Tri Viễn thật sự cũng không có gì giấu diếm, Mạc Tuấn cũng khoát tay nói: "Người đi đi!"

Trác Tri Viễn không nói thêm lời nào, nhanh chóng cung kính khom người nói: "Sư phụ, đệ tử xin cáo lui!" Dứt lời liền là so với thỏ còn nhanh hơn, vừa xoay người đã không thấy tung tích đâu nữa.

Trác Tri Viễn rời khỏi, trên mặt Mạc Tuấn không khỏi lộ ra vài phần mỉm cười, nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục vẻ lãnh đạm như trước, trong miệng thầm nói: "Tiểu tử này quả thật có vài phần cổ quái. Hơn bảy năm trước, thời gian hần tiến vào thập vạn thâm uyên, đã có dấu hiệu của cảnh giới vô ngã, không nghĩ tới trải qua gần mười năm cũng đã hiểu thấu đáo một chút về vô ngã. Cũng hoàn toàn tại duyên phận, nghĩ tới trong giới tu đạo, không biết bao nhiêu người chung quy cả đời cũng không thể thấu hiểu được một trong tứ tướng, tối đa cũng chỉ đạt được giai đoạn tứ tri bỏ đề. Ngẫm lại, tuệ nhãn của ta cũng thật là sáng như đuốc a..."

Vừa nhắc tới tuệ nhãn sáng như đuốc, Mạc Tuấn không khỏi nhịn được cười, nhưng là hần rất nhanh thu liễm lại: "Có vẻ thiền tâm của ta cũng có chút không ổn định, cơ sao lại bị tên tiểu tử này khiến động tâm cảnh, nếu cứ tiếp tục đề như thế quả thật có chút không ổn. Chỉ đáng tiếc là lô đỉnh còn chưa hoàn thành, nếu không cũng đã động thủ giết chết hần, hiện tại ta bây giờ cho dù có giết chết hần nhằm kết thúc thất tình, cũng quả thật rất khó để đoạn tuyệt quan hệ. Đến cuối cùng là nên cho hần một đoạn thời gian hay là lập tức động thủ đây? Nhìn trên trán tiểu tử đó xuất ra thiên quang của cảnh giới vô ngã thật khiến cho người khác phải động tâm a..."

Mạc Tuấn tự nói huyên thuyên với mình như một lão già bình thường, giọng nói bình thản không chút gọn sóng, nhưng ý tứ trong lời nói lại làm cho người khác nghe xong không khỏi cực kì hoảng sợ.

Nguyên lai mọi chuyện trước đây Mạc Tuấn liên tục gây khó dễ đến cuối cùng lại ra tay viện thủ đối với Trác Tri Viễn hóa ra đều có nguyên nhân của nó, hần nhằm bồi dưỡng ra một cái lô đỉnh giúp mình đoạn tuyệt thất tình.

Từ hơn trăm năm trước, Mạc Tuấn đã sớm cắt đứt nhân gian lục dục, tuy nhiên tại cửa ải thất tình lại bị một cánh cửa ngăn trở. Trong Thiên Tông, con đường tu luyện là từng bước tiến lên, dần dần đoạn tuyệt thất tình lục dục, cuối cùng đạt tới cảnh giới Thái Thượng Vong Tinh. Có không ít tu chân giả chính vì mục đích này mà tự tay hạ sát cả cha mẹ, anh em, thê tử chỉ vì bốn chữ Thái Thượng Vong Tinh.

Thái sư đương triều của Đại Dận Hoàng triều là Nguyệt Trọng Dịch chẳng phải là tự tay giết chết huynh đệ của mình cùng thê tử mới rồi có thể khó khăn đột phá tầng thứ sáu ý thức tiến lên tầng thứ bảy mạt na thức hay sao? Mà hiện tại Nguyệt Trọng Dịch sợ rằng tu trì đã đạt tới mạt na thức trung kì rồi?

Hiện tại Mạc Tuấn cũng như vậy, ngày đó chứng kiến Trác Tri Viễn thiên sinh nhân thức viên mãn, liền lập tức cảm ứng được nếu là có thể trợ giúp Trác Tri Viễn trưởng thành, tên tiểu tử này sớm muộn cũng sẽ trở thành tuyệt thế lô đỉnh cho Mạc Tuấn tu luyện. Nếu là Trác Tri Viễn không thể xông qua được thập vạn thâm uyên, Mạc Tuấn cũng không hề chịu bất kì tổn thất nào, ngược lại nếu Tri Viễn có thể xông qua thập vạn thâm uyên thì sau khi đi ra, thiện quả này chẳng phải là do Mạc Tuấn gieo xuống hay sao.

Tuy nhiên thật không ngờ, giống như ông trời cũng có ý trợ giúp hần, Trác Tri Viễn sau khi xuất quan, Đổng Thiệu Ngải lại lệnh cho Mạc Tuấn thay hần thu nhận đệ tử, đây quả thật là cơ hội tốt nhất cho Mạc Tuấn nuôi cây một nhân tình. Đợi cho thất tình xuất hiện, mà Trác Tri Viễn tiểu tử này lô đỉnh cũng đã trở nên cường đại, Mạc Tuấn mượn dùng Tri Viễn hồi sau cắt đứt thất tình, liền có thể tiến vào tầng thứ bảy mạt na thức cảnh giới, trở thành người có công lực cường đại nhất trong Thanh Nguyên Sơn thủy giáo, đây cũng là sự việc trọng đại vô cùng, cũng thật khó trách Mạc Tuấn hần luôn suy nghĩ cách hướng tới Trác Tri Viễn, hần hoàn toàn cũng bởi vì tư tâm này sinh, muốn tận dụng bồi dưỡng cho chính mình phương tiện để tấn cấp.

Tâm tư thật độc ác! Đây lại là nơi của Giáo Tông cấp bậc nhất trong Thiên Tông, nhưng quả thật có người tu luyện đến cảnh giới này, gặp phải bình cảnh, cũng đều là không đoán đo hạ sát vợ con, cơ bản là không hề do dự nửa phần.

Chương 113: Trái Với Thiên Đạo!

Trác Tri Viễn không biết điều đó, nếu như mà biết, chỉ sợ sẽ trực tiếp mang thiên cương lưu ly kiếm ra cùng Mạc Tuấn liều mạng, cho dù có chết, cũng phải làm cho Mạc Tuấn bị trọng thương nghiêm trọng.

Mà Trác Tri Viễn lúc này tất nhiên là không thể tưởng được việc này, hắn đang chìm đắm bên trong những trải nghiệm mới của bản thân ngày hôm nay.

Thứ nhất, tu tri thăng tới cảnh giới tầng thứ ba tị thức, Trác Tri Viễn muốn thử tự nghiệm xem, tầng thứ ba tị thức có thể hay không phân biệt được các loại khí tức bất đồng trong không trung. Loại cảm giác này quả thực đúng là rất kỳ diệu, nguyên bản các loại khí tức pha lẫn thành một khối, hiện tại lại có thể bị cái mũi giống như một cái máy lọc phân thành nhiều loại, rồi sau đó lựa chọn một loại hoặc là mỗi loại một cách hấp thu, đồng thời còn có thể trực tiếp cách ly những khí tức không muốn hấp thu.

Thứ hai, Trác Tri Viễn đã hoàn toàn chứng minh được chỉ cần chân khí của bản thân đủ hùng hậu, thì tuyệt đối có thể đem năm tầng chân quyết của 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】 đồng thời tu luyện, chương ngại duy nhất, bất quá chỉ là hiện tại chân khí của Trác Tri Viễn còn xa mới đủ để đồng thời tu luyện năm tầng chân quyết cùng một lúc mà thôi.

Thứ ba, năng lực của "đan điền đệ tam quyết" đã hoàn toàn hiển hiện ra, không hề nghi ngờ chính là hấp thu chân khí. Nói cách khác, huyết lao cung chuyên về công kích, mà huyết ngọc châm nhất định là phòng ngự, đan điền thì là chủ đạo về chân khí. Nhưng mà về phương thức cụ thể hấp thu chân khí, Trác Tri Viễn vẫn còn có chút mù mờ, hắn không muốn tin tưởng đan điền này hấp thu chân khí hoàn toàn là dựa vào chân khí cưỡng đoạt từ người khác, như vậy cũng thật là đáng sợ, cơ hồ từ đầu đến đuôi đã trở thành ma công. Căn cứ vào kinh nghiệm hai loại chân quyết trước, "đan điền đệ tam quyết" này hẳn là cũng có thể cần nuốt pháp bảo làm phương thức hấp thu chân khí, nhưng mà, thiên hạ pháp bảo chỉ chia làm có mấy loại, có loại công kích, có loại phòng ngự, có loại phi độn, còn có loại tăng phúc pháp thuật, nhưng lại chưa từng nghe nói qua có loại pháp bảo nào dùng để dự trữ một lượng lớn chân khí.

Bây giờ ngẫm lại, giữa năm tầng chân quyết này, e rằng "đan điền đệ tam quyết" là khó tu luyện nhất. Cũng không nói là khó luyện, nhưng lại khó tìm pháp được pháp bảo thích hợp cho "đan điền đệ tam quyết" có thể cần nuốt, cũng không lẽ lúc nào cũng phải dựa vào cần nuốt chân khí của đối phương để mà sống sao? Hơn nữa, sở dĩ Trác Tri Viễn có thể cần nuốt chân khí của Nguyệt Tiểu Sai, Trần Nhất Tần và Trần Anh, cũng là bởi vì chân khí của Trác Tri Viễn hùng hậu hơn xa ba người này, nhưng nếu không may gặp trùng Mạc Tuấn, chân khí tuyệt đối so với Trác Tri Viễn hùng hậu hơn, nói không chừng Trác Tri Viễn trái lại là bị cần trả.

Đáng sợ nhất chính là, chân khí bản nguyên mặc dù là khác nhau, nhưng mà trên người lại biểu hiện ra các loại bất đồng, lấy tu luyện các bất đồng chân quyết làm trung gian, chân khí cuối cùng vẫn là có một chút khác nhau. Loại khác biệt chút ít này thời gian ngắn thì không sao, nhưng mà nếu như Trác Tri Viễn tham lam liều lĩnh không ngừng dựa vào việc cần nuốt chân khí của người khác để bổ sung chân khí cho mình, thời gian dài, những bất đồng chân khí trong người rất có thể sẽ sinh ra xung đột, nếu không có giải quyết tốt, nói không chừng còn có thể gây hại cho Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn luôn luôn đều rất bình tĩnh trước mọi sự dự hoặc, lúc ban đầu phát hiện có thể cần nuốt chân khí của người khác tăng cường cho mình, hắn thật sự cũng hưng phấn một chút, bởi vì như thế có thể giúp cho hắn rút ngắn thời gian tu luyện. Nhưng mà sau khi tĩnh tâm suy nghĩ thấu đáo một chút, Trác Tri Viễn lại cảm thấy loại phương thức cần nuốt chân khí này có điểm đáng sợ, dĩ nhiên chính là sự bất đồng nho nhỏ giữa các loại chân khí, trừ phi bất đắc dĩ, nếu không tuyệt đối sẽ không dụng phương thức này đi cần nuốt chân khí của người khác. Huống chi người tu chân đều là tu luyện cực kỳ vất vả, nếu như bị người khác dễ dàng cướp đi chân khí bản nguyên, thật sự cũng là trái với thiên đạo, thiên lý tuần hoàn báo ứng, Trác Tri Viễn cũng không muốn sau này gặp thiên phạt.

Ngồi trong phòng nhỏ của mình, Trác Tri Viễn một lần nữa toàn tâm thiên tọa, hắn lúc này, đã không cần phải vội vàng tu luyện, điều hắn cần là, làm cho tâm tính xúc động của mình an tĩnh lại, tiếp tục trở lại quỹ tích bình thường.

Sau khi phát hiện ra chỗ đáng sợ của 【Như Ý Luyện Bảo Quyết】, tâm tư của Trác Tri Viễn đã không ngừng xoay chuyển, các loại ý niệm ùn ùn xuất hiện trong đầu, vì không muốn bị các loại ý niệm hỗn loạn trong đầu này quấy nhiễu tâm tính tu luyện Trác Tri Viễn liền không ngừng làm nhắm thanh tâm mình niệm chú, cố gắng thanh lọc những ý niệm quấy nhiễu, để không bị ngoại giới hấp dẫn dắt dụa.

Trác Tri Viễn hoàn toàn tiến nhập cảnh giới tầng thứ ba tị thức, khi thanh tâm mình niệm chú nhắm đọc đến cực nhanh, bên trong huyết đạo toàn thân, đều dần dần trôi lên các điểm sáng nhỏ, những điểm sáng này tại phụ cận huyết đạo của hắn không ngừng phiêu phù bập bễ, tựa hồ đang báo hỏ lấy thân thể quan khiếu của hắn, lại tựa hồ đang trợ giúp hắn chạm vào thứ gì, tới tới lui lui, vòng đi vòng lại, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Khiến cho Trác Tri Viễn cảm giác được mới lạ chính là thiên nệm của hắn đêm nay chẳng những không có để cho hắn cảm giác được tí xú một mồi nào, ngược lại là càng luyện càng thấy sáng khoái tinh thần, giống như thân thể lại tiến nhập một giai đoạn hoàn toàn mới, chân khí so với hồi xưa lưu chuyển còn muốn trôi chảy hơn không ít, nguyên bản sẽ phải gặp nhiều địa phương trở ngại, cũng đã thông thoáng rộng mở, nối liền với nhau, chân khí lưu chuyển trong người, cơ hồ đã đạt đến giai đoạn có thể làm được không chế rất nhỏ.

Hơn nữa, Trác Tri Viễn lại hát hiện bản thân khi đột phá đến cảnh giới tầng thứ ba tị thức đạt được một cái chỗ tốt, đó chính là khi hắn bắt đầu không

chế có ý thức các loại khí tức trong không khí, sau khi phân loại hấp thu và bài xích, tạp chất tích tụ trong thân thể mấy năm gần đây, tựa hồ cũng theo quá trình này mà bị tẩy tủy. Trác Tri Viễn mấy năm trước tạp chấp toàn thân đã bị mạnh mẽ bài trừ ra khỏi cơ thể, lần đó là bản năng của cơ thể kháng cự những độc vật này, mạnh mẽ bá đạo bài xuất ra bên ngoài cơ thể. Nhưng mà lần này, tạp chất bởi vì do tu luyện mà một lần nữa tích tụ trong người, hình như đang bị bốc hơi.

Thanh tâm minh niệm chú tạo ra tác dụng tuyệt lớn, thật giống như là một chậu nước trong suốt, đang trợ giúp Trác Tri Viễn gột rửa những tạp chất này, nhất nhất rửa sạch, do đó biến thành nhữn thứ hữu ích cho cơ thể, cuối cùng được có thể hấp thu hết.

Đây là một quá trình chuyển hóa, tạp chất lại cũng có thể bị chuyển hóa thành chân tinh thuần, đây là cảm thụ mà trước đây Trác Tri Viễn thể nghiệm qua.

Đồng thời, Trác Tri Viễn bản thân không nhìn thấy, trên trán của hắn được phủ một tầng kim quang nhàn nhạt, lúc mà hắn tiến nhập trạng thái thiền niệm kỳ ảo, thì tầng kim quang này không ngừng lóe ra khuếch trương. Nhưng là theo tâm tư của hắn ngày càng trầm tĩnh, các nơi trong cơ thể sau khi đều trở nên thông rộng, tầng kim quang kia cũng dần dần trở nên nội liễm, không ngờ là bị giữa trán hấp thu, rồi dần dần ngưng tụ thành một vệt sáng kim sắc giữa ấn đường. Theo thời gian trôi qua, ngay cả vệt sáng kim sắc cũng dần dần bị che kín không thấy, hoàn toàn bị Trác Tri Viễn nạp vào trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Phong Thiểu Thừa!

Bên ngoài phòng nhỏ, Mạc Tuấn đã nhìn thấy hết thầy bên trong, như nghĩ tới cái gì, trong lòng ba phen mấy bận muốn xông vào trực tiếp một chưởng đem Trác Tri Viễn đánh chết, tuy nhiên cuối cùng cũng không thể hành động. Mạc Tuấn cũng rất kỳ quái phản ứng của mình, rõ ràng là tâm tư hối thúc giết chết Trác Tri Viễn, thế nhưng vào thời điểm cuối cùng thì luôn cảm giác được có chỗ nào đó không rõ ràng, sau cùng lại buông tay.

Có lẽ, ta chính là đang đợi tiểu tử này càng cường đại hơn, lộ đỉnh tốt như thế, hiện tại đem dùng, thật sự là có chút đáng tiếc - Mạc Tuấn trong lòng suy nghĩ như thế, rồi cuối cùng quay đầu rời đi.

Ba ngày sau, luận võ đại hội hoàn toàn chấm dứt, cuối cùng ngoại trừ Trác Tri Viễn, Trần Nhất Tân và Tàn Phi đều là tự động đạt được vị trí một trong năm người xuống núi, còn có Giang Vô Hoạn cuối cùng vẫn không là phụ sự mong đợi của mọi người, đoạt được một vị trí.

Vị trí cuối cùng vốn là của Mạnh Vân Cao, thế nhưng ngay khi hắn cơ hồ sắp hạ được đối thủ của mình, thành công cùng Giang Vô Hoạn gặp nhau trong trận cuối cùng, thì trên cửu tiêu phong lại truyền đến một tin tức làm cho các đệ tử khác giật mình không thôi.

Đại sư huynh của bọn hắn, cũng chính là thân sư đại sư huynh của Trác Tri Viễn, Phong Thiểu Thừa không ngờ đứng vào lúc này xuất quan.

Hơn nữa, hắn vừa xuất quan, liền nghe được đồng tử ở cửu tiêu điện nói tại đàn tế tiền sơn đang cử hành luận võ đại hội, Phong Thiểu Thừa ngay cả nước bọt cũng chưa nuốt, trực tiếp điều khiển phi kiếm đến tiền sơn, cuối cùng ngăn trở Mạnh Vân Cao đoạt lấy vị trí cuối cùng.

"Tham kiến chư vị trưởng lão..." Phong Thiểu Thừa đứng trước mặt sáu vị trưởng lão, cúi người hành lễ, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ nghi hoặc. Lần bế quan này của hắn dài đến ba năm, tự nhiên không biết trưởng lão trong giáo đã phát sinh nhiều biến hóa, hắn ngạc nhiên chính là đại trưởng lão vì sao vắng mặt, lại có thêm Mạc Tuấn cùng chư vị trưởng lão ngồi chung một nơi. Hơn nữa, chương môn Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo, Đặng Thiểu Ngải cũng không thấy đâu.

Lúc này đương nhiên cũng sẽ không có người đi giải thích cho hắn những điều này, sáu vị trưởng lão trái phải liếc mắt nhìn nhau, rồi liền cùng nhau nhìn về phía Mạc Tuấn. Dù sao Mạc Tuấn bây giờ mang thân phận quyền chương môn, hắn mới là người ra quyết định cuối cùng.

Mạc Tuấn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Phong Thiểu Thừa, trên mặt không mang theo chút biểu tình naod, chỉ hơi hơi vuốt cằm nói: "Thiểu Thừa người xuất quan rồi ư?"

Phong Thiểu Thừa tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng nếu mà năm vị trưởng lão còn lại đều không nói gì, lại để cho Mạc Tuấn nói, hắn trong lòng cũng đoán ra ít nhiều, thì lễ nói: "Hồi báo Mạc sư thúc, Thiểu Thừa vừa xuất quan liền nghe nói dưới chân núi Đại Dận hoàng triều có nguy nan, cần giáo ta cử đệ tử xuống núi gấp rút tiếp viện, Thiểu Thừa đặc biệt đến đây xin được xuống núi ra trận, nhất định sẽ giương cao hồng uy của giáo ta."

Đại khái cũng là Phong Thiểu Thừa ở đây là trong hàng ngũ đệ tử, xếp vị trí số một quá lâu, thậm chí còn có rất nhiều sư thúc cũng không phải là đối thủ của hắn, cho nên nói chuyện, cũng là tràn đầy tự tin, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy có chút tự cao tự đại nào.

Mạc Tuấn gật gật đầu: "Ân, người suy nghĩ vậy là rất tốt. Trước người, đã có ba người tu thành kiếm linh, trực tiếp đạt được tư cách dẫn người xuống núi. Người cũng đã sớm tu thành kiếm linh, cũng không cần tỷ thí, và lại như vậy Mạnh Vân Cao sẽ cùng tam sư đệ Giang Vô Hoạn của người đại chiến

một trận, người thắng sẽ đạt được vị trí cuối cùng kia." Dứt lời, Mạc Tuấn nhìn thấy Giang Vô Hoạn cùng Mạnh Vân Cao giữa sân buồn bực không thôi, trong lòng hai người tu trong lòng khổ chịu, nhưng cũng không dám mở miệng nói gì, đầu dễ dàng có thể phản đối quyết định của Mạc Tuấn?

Trong hai người đặc biệt là Mạnh Vân Cao, thực lực của hắn vốn là kém hơn Giang Vô Hoạn một bậc, trước đó nếu không phải Dịch Đông Lai bị Trần Nhất Tân đánh cho trọng thương không thể tiếp tục luận võ, hắn đâu dễ dàng có cơ hội đứng ở đây?

Mạnh Vân Cao biết rõ không địch lại, nhất thời cũng có chút muốn rút lui, đã đến nước này, đánh nữa cũng là phí công, thứ nhất là đánh không lại, thứ hai hắn cũng không lo mình không được xuống núi. Không nói đầu xa, chỉ bằng biểu hiện thực lực của người thứ sáu, nguyện ý gia nhập một chi đội ngũ nào đó cũng sẽ không bị cự tuyệt. Thứ ba hắn căn bản không muốn chiếm lấy vị trí cuối cùng với Giang Vô Hoạn, nếu để cho Giang Vô Hoạn hận thù trong lòng, ngược lại là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Nhưng mà không đợi Mạnh Vân Cao tỏ thái độ, Phong Thiểu Thừa lại đã mở miệng.

"Mạc sư thúc, Thiểu Thừa bế quan đã ba năm, lâu rồi chưa có chiến đấu, cũng muốn cùng các sư đệ so chiêu. Hơn nữa lúc Thiểu Thừa xuất quan có nghe nói, giáo ta lại có thêm mấy vị sư đệ thiên tài nữa, tu chân giả chúng ta cần nhất chính là đối thủ, mong rằng Mạc sư thúc thành toàn, để cho Thiểu Thừa cùng năm vị sư đệ từng người đánh một trận."

Vừa dứt lời, cả đàn tề đều nhón nháo hắn lên, nghe ý tứ của Phong Thiểu Thừa, hắn đây là muốn khiêu chiến từng người trong nhóm năm người Trắc Tri Viễn.. Cho dù Phong Thiểu Thừa đích thật là có thực lực mạnh nhất trong hàng ngũ đệ tử hiện nay, nhưng lời này cũng có chút gây lên nghi hoặc. Chung quy thế nào cũng phải một trận đánh xong liền phải nghỉ ngơi một ngày a? Đây chẳng phải là lãng phí thời gian sao?

Đại khái là nhìn ra phản ứng không đồng nhất của mọi người, hơn nữa vài vị trưởng lão tự hồ cũng có chút khó xử, n Phong Thiểu Thừa lại chấp tay nói: "Xin chư vị trưởng lão yên tâm, Thiểu Thừa tự nhiên sẽ không lấy mạnh hiếp yếu, trong vòng hai canh giờ, Thiểu Thừa nguyện cùng từng người trong năm vị sư đệ đối chiến. Nếu như năm vị sư đệ lần lượt thay nhau ra trận, trong hai canh giờ, còn có sư đệ chưa bị đánh bại, thì Thiểu Thừa nguyện làm thủ hạ của năm vị sư đệ."

Lời này vừa ra, lại ồ lên một trận, Phong Thiểu Thừa này cũng thật sự là quá mức cuồng vọng, năm người này ngoài hắn ra đầu gì cũng là năm người mạnh nhất trong hàng ngũ đệ tử hiện nay, nếu nói năm người này xa luân chiến, nhưng lại hạn chế là hai canh giờ, bọn hắn chỉ cần cẩn thận phòng thủ, gắng kéo dài thời gian, chỉ cần hai canh giờ qua đi, người cuối cùng còn chưa bị đánh bại, Phong Thiểu Thừa chính là tính thua. Nhưng mà hắn hiện tại lại đặt ra điều kiện như vậy, thật sự là có chút ý tứ không để năm người này vào mắt.

Bất quá Phong Thiểu Thừa tự nhiên cũng đạo lý của hắn, hắn vốn là trong hàng ngũ đệ tử hiện nay, là thuộc nhóm người tiến vào Thanh Nguyên Sơn sớm nhất, hơn nữa mới tới không lâu liền biểu hiện ra thiên phú cực kỳ cường đại, rất nhanh đã được Cửu Tiêu tôn giả vừa ý thu hắn làm đồ đệ. Sau này cũng có một lượng lớn tiến nhập làm đệ tử trong Thanh Nguyên Sơn, nhưng đa số đều là thiên phú có hạn, cơ hồ đều đình trệ tại trước bình chương tầng thứ năm thân thức, duy mình hắn vững vàng tiến nháp cảnh giới tầng thứ năm thân thức. Hiện giờ qua nhiều năm, hơn nữa hắn vừa mới bế quan hơn ba năm, như vậy hắn là tu trì có đột phá, không khéo hiện tại lực lượng đã được đề cao rất nhiều.

Nếu như Phong Thiểu Thừa thật sự đạt tới cảnh giới tầng thứ năm thân thức viên mãn, thậm chí đã có thể phá tan bình chương giữa tầng thứ năm thân thức và tầng thứ sáu ý thức, như vậy hắn nói ra những cuồng ngôn này xem ra cũng không phải là quá đáng.

Mà nay hắn nói như vậy, không khỏi làm cho chúng đệ tử nghị luận sôi nổi, chẳng lẽ Phong Thiểu Thừa đã đạt đến cảnh giới tầng thứ sáu ý thức sao? Trẻ tuổi như thế đã có tu trì tầng thứ sáu ý thức, thật sự là làm cho người ta kinh thán.

Mạc Tuấn nghe xong lời này, cũng là neho nất lại đánh giá Phong Thiểu Thừa một phen, cố ý phân ra một luồng thiện niệm kiểm tra tu trì của Phong Thiểu Thừa, nhưng mà không đợi hắn hành động, cũng đã phát hiện xung quanh Phong Thiểu Thừa đã có năm luồng thiện niệm bất đồng, chắc hẳn là năm vị trưởng lão nghe được lời này của Phong Thiểu Thừa, cũng là kềm nén không được, không ngờ giành trước phân thiện niệm ra đi kiểm tra tu trì của Phong Thiểu Thừa. Mạc Tuấn tự nhiên cũng không làm gì nữa, chỉ là chậm rãi đợi kết quả kiểm tra của năm vị trưởng lão còn lại.

Sau một thời gian ngắn, năm vị trưởng lão còn lại liền cùng nhau thu hồi thiện niệm, lập tức mang vài phần nghi hoặc nhìn nhau, rồi lại đem ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Mạc Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Lấy Một Dịch Năm

Sau khi cùng đại trưởng lão Lô Vô Ngân dùng thiện niệm tra xét, Mạc Tuấn liền biết Phong Thiểu Thừa này còn chưa có đột phá bình chương của tầng thứ sáu ý thức, nhưng hắn cũng là đã đạt được cảnh giới tầng thứ năm thân thức viên mãn. Trong giáo số người đạt được tầng thứ năm thân thức không tính là ít, nhưng mà dễ nhận thấy Phong Thiểu Thừa này khí tức trên thân hắn biểu hiện ra ngoài so với đại đa số người mạnh hơn không ít, cảm giác như

sắp sửa đột phá lên tầng thứ sáu.

Lần này hấn tuyên chiến mục đích cũng là hy vọng trong số vài tên sư đệ có thể tạo cho hấn chút phiền toái, sau đó trợ giúp hấn lĩnh ngộ tầng thứ sáu ý thức hạo hạo phá tan bình chương!

Quả thật, rất nhiều người đều là sau khi gặp phải bình chương, tận lực suy ngẫm, gia tăng cường độ luyện tập, nhưng lại vẫn không thể phá tan bình chương để thăng cấp tu tri tầng tiếp theo, mà thường thường sẽ tại trong lúc cùng người khác giao thủ mà đột nhiên lĩnh ngộ. Cho dù không thể ngay lập tức phá tan bình chương, sau một hồi chiến cục ác liệt, cũng sẽ đối với bình chương này mà phá tan, có không ít chỗ tốt. Trần Nhất Tân không phải là trong lúc cùng Dịch Đông Lai đối chiến mà đột nhiên lĩnh ngộ kiếm linh hay sao? Tuy rằng có khác với đột phá bình chương tăng tu tri, nhưng là căn bản đạo lý này lại hoàn toàn giống nhau.

Chứng kiến Phong Thiểu Thừa về mặt kiên định, Mạc Tuấn cũng là gật đầu: "Người đã quyết định như thế, trận chiến này diễn ra cũng được, cũng là cho mọi người biết người hiện tại đã đạt tới cảnh giới nào!"

Một câu nói ra, xung quanh đang sôi nổi bàn tán nhất thời bình tĩnh lại, ánh mắt mọi người tập trung chú ý tại sáu vị trưởng lão phía trước Phong Thiểu Thừa. Nhưng mà Phong Thiểu Thừa sau khi được Mạc Tuấn cho phép, lại chỉ hướng Mạc Tuấn khom người một cái liền lập tức xoay người lại, khép mắt lại, kiên nhẫn chờ đợi đám người Trác Tri Viễn được gọi tới, giống như cả thế giới xung quanh cùng hấn không hề có chút quan hệ.

Chỉ thấy Mạc Tuấn hướng về đại trưởng lão Lâu Vô Ngân chấp tay nói: "Nhờ đại trưởng lão đem những thay đổi trong bốn giáo trong ba năm trở lại đây thuật lại qua cho Thiểu Thừa, ta đây đi triệu gọi Trác Tri Viễn, Trần Nhất Tân cùng Tần Phi tới đây."

Lâu Vô Ngân gật gù: "Lục trưởng lão mời."

Mạc Tuấn nhẹ nhàng vung tay lên, một đạo kiếm quang từ trong tay áo xuất ra, hấn có chút khẽ nhún người, liền giống như một luồng khói nhẹ tiến vào bên trong kiếm quang, chớp mắt đã biến mất.

Nghe được lời nói giữa Mạc Tuấn và Lâu Vô Ngân, Phong Thiểu Thừa có chút hơi lay động thân mình, Lâu Vô Ngân thành đại trưởng lão khi nào, còn Mạc Tuấn sao lại là lục trưởng lão rồi? Hơn nữa, chuyện tình trọng đại như lúc này, sao sư tôn lại không hề xuất hiện? Chẳng lẽ sư tôn cũng đã bế quan rồi sao?

Tất cả những nghi vấn này, tự nhiên là có Lâu Vô Ngân giải thích cho Phong Thiểu Thừa, nói về Mạc Tuấn ngự kiếm phi hành về phía hậu sơn, phân phó từng đệ tử thông tri Trần Nhất Tân cùng Tần Phi nhanh chóng tập trung tại tiền sơn, còn chính hấn thì lại trực tiếp ngự kiếm về phía Hội Thích Phong đi tìm Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn lúc này đang ở thư phòng, đọc tâng thư của Mạc Tuấn, chính hấn cũng biết, sợ là thời điểm xuống núi cũng sắp tới, mà hấn hiện tại thiếu hụt nhất chính là tri thức nhận biết về thiên tông. Hấn cũng biết, không hiểu các loại giáo lý của Thiên Tông, đối với con đường tu luyện sau này của hấn sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Tại lúc Mạc Tuấn trở lại Từ Huyền Điện, ngay lập tức đã có đồng tử nghênh đón, Mạc Tuấn chỉ hỏi một câu cũng là liền biết cần tìm Tri Viễn ở đâu.

Tới bên ngoài thư phòng, Mạc Tuấn trong qua cửa sổ thấy Trác Tri Viễn đang miệt mài đọc sách, trong thâm tâm hấn chỉ đối đãi với Trác Tri Viễn như một lô đình của mình, nhưng cũng không khỏi âm thầm khen ngợi sự khắc khổ của Trác Tri Viễn. Trong lòng thở dài, có thể thu được đồ đệ như vậy quả thật cũng làm cho ta cảm thấy an ủi. Chỉ tiếc là....người càng cố gắng bao nhiêu, lại càng làm cho ta nhanh chóng cướp lấy, cũng là đạo lý Thiên Tông, chỉ có thể tha cho người một mạng. Nếu có một ngày ta đăng thiên tiên giới, tự nhiên trợ giúp người tại kiếp sau đầu thai sẽ tốt hơn!

Tại trong suy nghĩ của Mạc Tuấn, Trác Tri Viễn sớm đã là một người chết, bất quá là một con cờ thí trên con đường tu luyện của hấn, sớm muộn cũng chỉ là thời gian mà thôi.

Chậm rãi tiến vào thư phòng, Trác Tri Viễn sớm đã nghe được có người đến gần, chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy là Mạc Tuấn, liền buông thư quyền xuống, đứng dậy khom người nói: "Sư phụ."

Mạc Tuấn gật đầu hài lòng: "Đại sư huynh của người đã xuất quan, người liền theo ta đi gặp hấn!"

Trác Tri Viễn hơi bất ngờ, lập tức hiểu được đại sư huynh trong lời nói của Mạc Tuấn là ai, thâm nghĩ trong lòng thật là trùng hợp đến mức tận cùng, nghe nói hôm nay là ngày quyết định ra hai người cuối cùng, tên Phong Thiểu Thừa này lại thần nhiên chọn đúng lúc này để xuất quan. Cho dù xuất quan, cũng chỉ là cướp đi vị trí của người khác mà thôi, vì sao lại để cho ta đi gặp hấn? Chẳng lẽ lại có biến cố gì hay sao?

Nhưng là bản thân Trác Tri Viễn cũng muốn gặp vị đại sư huynh vốn đã nghe nhắc tới kỳ danh không ít nhưng lại chưa hề gặp mặt qua, lời đồn đãi hấn là nhất đại đệ tử thiên kiều chi tử, không biết là đến tột cùng là như thế nào.

"Vâng! Đệ tử tuân mệnh!" Trác Tri Viễn dứt lời, liền nhất nhất mang thư quyền trên bàn trả về vị trí cũ, theo sau Mạc Tuấn ra khỏi thư phòng.

Mới vừa ra khỏi đại môn Từ Huyền Điện, Mạc Tuấn liền bắt lấy cánh tay Trác Tri Viễn, Trác Tri Viễn trong lòng thất kinh, bản năng gần như đề tu chân khí muốn phản kháng lại, nhưng là trong lòng bàn tay Mạc Tuấn lúc này lại truyền ra một cỗ lực đạo dịu dàng ấm áp, nhất thời khiến hấn không thể động đậy. Mạc Tuấn liền xuất kiếm quang đem hai người bao phủ phía trong, mang theo Trác Tri Viễn bay về phía tiền sơn, trong chốc lát cũng đã tới đàn tế nằm tại khu vực phụ cận.

Không lâu sau, Trần Nhất Tân cùng với Tần Phi cũng đã tới đàn tế, Mạc Tuấn lại đứng trên đài cao, lớn giọng tuyên bố việc tiếp sau cần làm, nghe được

những lời đó, Trần Nhất Tân cùng Tàn Phi không khỏi có chút đồng thời nhìn về phía Phong Thiểu Thừa. Nhưng bọn hắn lại phát hiện, ánh mắt Phong Thiểu Thừa tại trên người Trác Tri Viễn lướt qua, lập tức liền dừng lại trên người Trần Nhất Tân.

Trần Nhất Tân trong lòng cảm thấy run sợ, thầm nghĩ Phong Thiểu Thừa này chẳng lẽ nghe nói mình làm trọng thương nhị sư đệ của hắn Dịch Đông Lai, hắn liền muốn thay sư đệ trút giận? Nhưng mà Nhất Tân lập tức thả lỏng lại, trút giận thì trút giận, tóm lại ta cũng sẽ khiến cho hắn không được thoải mái, dù là thế nào cũng chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi, nhưng thật ra hắn muốn thử xem Phong Thiểu Thừa có thể khiến bọn hắn chống đỡ không quá hai canh giờ hay không, rồi lại nên xử lý thế nào, khiến năm người bọn hắn làm lính hầu theo sau? Ha ha, nếu như vậy quả thật có trò hay để nhìn đây.

Trác Tri Viễn cũng chú ý tới ánh mắt của Phong Thiểu Thừa, thầm nghĩ trong lòng, tên Phong Thiểu Thừa này hiển nhiên là có ý muốn giáo huấn Trần Nhất Tân, thoát nhìn hắn và Dịch Đông Lai nhị sư đệ kia quan hệ cũng không tồi, hắn là vì chuyện của nhị sư đệ sao! Nhưng thật ra Trác Tri Viễn lại không thể đoán ra ánh mắt Phong Thiểu Thừa là vì có gì lại nhìn về phía mình, nhưng mà cũng không cần để ý, Trác Tri Viễn cũng đã có quyết định của chính mình!

"Năm người các ngươi tự bàn bạc với nhau đi, đây thật ra chỉ là một hồi đối chiến luận võ, nhưng là do đại sư huynh ý định muốn lấy một địch năm người các ngươi, nên các ngươi cũng có thể bàn bạc chiến thuật với nhau. Sau này khi các ngươi hạ sơn tiến vào chiến trường, chiến thuật cũng là điểm tương đối quan trọng, đối mặt với quân đội số lượng khổng lồ, chỉ bằng vào pháp thuật Thiên Tông cũng không thể giải quyết được mọi vấn đề." Mạc Tuân phân phó xong liền là về lại vị trí của mình, hai mắt nhắm lại, không nói một lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Thứ Tự Trước Sau

Tuy rằng năm người bọn hắn đều có chút kiêng kỵ lẫn nhau, nhưng là tại lúc này bọn hắn phải đối mặt với thực lực mạnh tuyệt đối như Phong Thiểu Thừa, năm người không thể không cùng hợp lại thương lượng với nhau.

Rõ ràng là xa luân chiến, hơn nữa lại là lấy thời gian làm mục tiêu cuối cùng, về mặt này năm người bọn họ cũng đều nhất trí, đều là tận lực thi triển, có thể kéo dài được càng lâu càng tốt. Nhưng còn tồn tại một vấn đề, thứ tự xuất trận của từng người, trong lòng mọi người đều ngầm hiểu với nhau nhưng lại không ai muốn mình là người nói ra. Ai cũng biết, thứ tự càng về lúc sau lại càng có lợi, thực lực Phong Thiểu Thừa hiện tại hơn bọn hắn rất nhiều, nhưng dù sao hắn cũng chỉ có một người, cũng phải tiêu hao chân khí cùng thể lực, không thể tránh khỏi mệt mỏi.

Chứng kiến vấn đề thứ tự xuất trận hiện tại, mọi người còn lại đều là không lên tiếng, duy chỉ có Trần Nhất Tân giống như nóng lòng muốn một lần thử sức hướng tới khiêu chiến Phong Thiểu Thừa, Trác Tri Viễn vội vàng kéo Trần Nhất Tân lại,

"Giang sư huynh, ta có một đề nghị, mọi người xem xem liệu có khả thi hay không."

Trác Tri Viễn đã mở lời, nhưng là Giang Vô Hoạn liếc hắn một cái thầm nghĩ trong lòng nơi này hắn vốn có địa vị cao nhất, nhưng là hắn lại không có vốn liếng đề lên tiếng, quả thật không thể ngang ngược phản đối Trác Tri Viễn, cho dù Tri Viễn có đưa ra thứ tự thế nào thì hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng nghĩ lại, tên tiểu tử này có thái quá liên lụy ta làm vị trí đầu tiên hay không? Cho dù Trần Nhất Tân với hắn có quan hệ rất tốt, nhưng là Mạnh Vân Cao dường như với hắn cũng có quan hệ không tệ, nhưng là ít nhất tại lúc này, ta so ra cũng còn tốt hơn tên Tàn Phi...

Suy nghĩ tới đây, Giang Vô Hoạn liền gật đầu: "Trác sư đệ suy nghĩ thấu đáo, người nếu có ý gì thì cứ nói ra, đừng ngại."

Lời này nói ra, tình hình hiện tại cũng đã rất rõ ràng, Tàn Phi hiển nhiên là có khổ mà không thể nói ra. Trong nhóm năm người bọn hắn, Tri Viễn cùng Nhất Tân hai người bọn hắn hiển nhiên là sẽ hậu thuẫn cho nhau, còn Giang Vô Hoạn cũng là đã biết sẽ đứng về phía nào? Từ chuyện hắn cùng Trác Tri Viễn trong trận chiến lúc trước không ngờ thuận lợi đạt được thỏa thuận nhất chiêu phân thắng bại là có thể thấy được. Đến cả Mạnh Vân Cao, dường như cùng Trác Tri Viễn cũng có quan hệ không tồi, hơn nữa hiển nhiên trong năm người bọn hắn Mạnh Vân Cao có thực lực yếu nhất, để cho hắn đảm nhận vị trí đầu tiên quả thật cũng không còn đạo lý. Nhìn qua, ta đây đảm nhiệm trận đầu xuất quân là điều không thể tránh khỏi....

Tàn Phi đương nhiên là sẽ không cam chịu kết quả này, nhất là khi chứng kiến Phong Thiểu Thừa đứng trên đài cao, trên trán tựa hồ luôn có chút sát khí, thật giống như mong muốn giáo huấn một chút cho mấy tên sư đệ không nên thân này. Tàn Phi không muốn đâm đầu vào khẩu pháo này, chẳng lẽ muốn sớm nằm trên mặt đất hay sao? Tàn Phi luôn cho rằng nếu là hắn được xếp sau cùng, bốn người phía trước có thể toàn lực phòng ngự, khiến Phong Thiểu Thừa tiêu hao không ít chân khí, chính mình không chừng còn có thể có cơ hội lấy yếu thắng mạnh.

Vì thế Tàn Phi lập tức liền tiếng phản đối: "Nói tới nói lui, nếu ta cho rằng an bài không hợp lý, các người dù là ai cũng đừng hy vọng ta có thể đồng ý. Chính tại lúc này, đừng nói gì đến sư huynh đệ đồng môn, mọi người cũng nghĩ lại xem có cách gì có thể đảm bảo chắc chắn trụ vững quá hai canh giờ hay không."

Trác Tri Viễn liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu thầm nghĩ hóa ra tên gia hỏa này ngay cả một tí bản lĩnh cũng không có, trong lòng lại thêm khinh thường, hơn

nữa còn có chuyện tình của Trần Anh, Trác Tri Viễn đối với Tần Phi này đã tồn tại chút sát tâm

"Người trước tiên hãy cứ nghe ta nói đã, sau đó có phản đối cũng không muộn, đừng nghĩ rằng người khác ai cũng muốn người đi làm vật hy sinh, cho dù là vị trí đầu tiên hay cuối cùng, người cũng còn chưa có tư cách! " Trác Tri Viễn có chút thể hiện tức giận, ánh mắt lộ vẻ sắc bén nhìn Tần Phi khiến hắn hơi hơi rụt cổ, không giám cãi lại.

Nhìn qua, ám ảnh khi bị Trác Tri Viễn đánh bại vẫn còn tồn tại rất nặng nề trong lòng hắn.

Giang Vô Hoạn vừa nghe, trong lòng thật ra rất vui vẻ, hai người này không hợp nhau quả thật là chuyện tốt, nhưng lại nghe Trác Tri Viễn sẽ không để Tần Phi làm người đầu tiên xuất trận, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, chẳng lẽ Trác Tri Viễn lại tính để cho hắn đảm nhận vị trí ấy?

Nhưng là Trác Tri Viễn lại nói: "Ta tự mình xuất trận đầu..."

Lời này còn chưa nói xong, không kể là Tần Phi hay Giang Vô Hoạn, thậm chí là Mạnh Vân Cao đồng thời thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng Trần Nhất Tân lại nóng nảy: "Không được, vị trí này phải là của ta!"

"Người xếp sau cùng, nhiệm vụ đánh bại đại sư huynh là của người, trong năm người chúng ta, với thực lực cực mạnh của Trần Nhất Tân sư đệ, liệu có ai phản đối hay không?"

Lời này nói ra không phải là quá vô nghĩa hay sao? Ngoại trừ Trần Nhất Tân, những người khác hiển nhiên không phải là đối thủ của Trác Tri Viễn, mà Trác Tri Viễn tự nguyện đem Trần Nhất Tân đặt ở vị trí thực lực cực mạnh, còn có ai có thể ý kiến đây? Hơn nữa, nếu Trác Tri Viễn tự chọn vị trí đầu tiên xuất trận, đem lưu lại vị trí cuối cùng cho Trần Nhất Tân, những người khác cũng không thể nói gì.

"Không được, hai ta đổi ngược lại đi, ta thấy người còn mạnh hơn ta nửa phần đấy! Ta thứ nhất, người cuối cùng!" Trần Nhất Tân lại không nghe theo, hắn đương nhiên biết người xuất trận đầu tiên là nguy hiểm nhất, hơn nữa cũng là dễ dàng mất mặt mũi nhất, càng ở gần vị trí đầu tiên lại càng dễ dàng bị Phong Thiếu Thừa đánh bại, tại vì sao lại tự chấp nhận hạ thấp vị trí của mình trong mắt các sư đệ đồng môn.

Nhưng là Trần Nhất Tân lại không biết, Trác Tri Viễn căn bản là không quan tâm đến điều đó, hắn đã quyết định, lần này sau khi xuống núi, hắn thậm chí còn muốn tìm một cái cớ để không phải trở lại Thanh Nguyên Sơn, chấm dứt cuộc sống lúc nào cũng phải thật cẩn thận và lo lắng đề phòng.

"Người nếu đã cảm nhận được ta so với người còn mạnh hơn nửa phần, vậy thì hãy nghe ta, mặc kệ là thứ tự thân phận hay là dựa trên thực lực mà nói, ta so với người đều cao hơn một bậc. Người toàn tâm toàn ý xuất trận cuối cùng cho ta, nhiệm vụ của người rất quan trọng, ta quả thật cũng không tin tưởng có thể kéo dài thời gian tới hai canh giờ, ngược lại ta hi vọng trong vòng hai canh giờ người có cơ hội đánh bại đại sư huynh!" Trác Tri Viễn lời vừa nói ra rất không khách khí, nhưng là giữa hắn và Trần Nhất Tân hiện tại không cần phải nói vòng vo cùng giả tạo, tất cả đều có thể thẳng thắn.

Trần Nhất Tân còn muốn nói thêm nhưng Giang Vô Hoạn đã lên tiếng, không thể không nói Trác Tri Viễn thật sự đã an bài thỏa đáng, về công về tư đều là rất hợp lý. Tuy rằng Trần Nhất Tân biểu hiện thực lực ra ngoài đích xác cũng rất mạnh, nhưng là nếu tỉ mỉ quan sát, chỉ sợ Trác Tri Viễn còn ở trên hắn, Giang Vô Hoạn cũng là không biết nguyên nhân vì sao Trác Tri Viễn lại thắng tiến một bậc.

Trước tiên đưa ra người cực mạnh, đầu tiên áp chế nhuệ khí của Phong Thiếu Thừa, cho hắn biết năm người này cũng không phải là Hồng quả hắn có thể dễ dàng nắm trong tay, sao đó ba người ở giữa tận lực hết khả năng nhằm kéo dài thời gian, làm Phong Thiếu Thừa tiêu hao chân khí cùng thể lực, cuối cùng người có thực lực xếp thứ nhì dừng khí dưỡng thiên một phen trùng kích, có lẽ quả thật có cơ hội thắng.

"Trần sư đệ, ta cũng cảm nhận Trác sư đệ an bài quả thật hoàn hảo, người cũng đừng quá chấp nhất. Ta tin tưởng Trác sư đệ có thể bảo toàn tính mạng trở ra, dù sao đây cũng chỉ là một trận tỉ võ, đại sư huynh cũng sẽ không đến mức hạ sát thủ."

"Chỉ là..." Trần Nhất Tân còn muốn nói thêm điều gì nữa .

Trác Tri Viễn lập tức ngắt lời hắn: "Không cần nói thêm nữa, nhiều lời cũng thành vô ích, thứ tự đầu cuối cứ quyết định như vậy. Người thứ hai khiêu chiến đại sư huynh, ta muốn là Giang sư huynh, ý người thế nào?"

Nếu Trác Tri Viễn đã tự mình gánh vác cửa ải nguy hiểm nhất, Giang Vô Hoạn cũng không nên nói gì nữa, liền cũng gật đầu đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Tứ Linh Dao Ấn

"Mạnh sư đệ thứ ba, Tần Phi thứ tư. Giang sư huynh cùng Mạnh sư đệ phối hợp với nhau dốc hết năng lực kéo dài thời gian, cố gắng làm đại sư huynh

tiêu hao chân khí cùng thể lực càng nhiều càng tốt. Còn lại Tần Phi, nếu là nhóm ba người bọn ta có thể cầm cự vượt quá một canh giờ, người liền cũng tận lực lấy việc kéo dài thời gian làm trọng, nhưng ngược lại nếu là chúng ta không thể kéo dài được quá một canh giờ, người liền toàn lực tấn công, mục đích làm cho đại sư huynh bộc phát ra lực lượng mạnh nhất có thể, tại trước khi Trần Nhất Tần thượng đài, chúng ta cần khiến cho đại sư huynh đạt đến cực hạn, tạo cơ hội cho hắn đánh bại đại sư huynh. Người có thắc mắc gì không?"

Chứng kiến Giang Vô Hoạn cùng Mạnh Vân Cao nhiệt tình gật đầu, Tần Phi cảm nhận được chính ra vị trí thứ tư của mình quả thật có không ít nguy hiểm, nhưng là cũng không thể không đồng ý. Mặc cho là nguy hiểm như thế nào, chẳng lẽ lại có thể so sánh với vị trí đầu tiên của Trác Tri Viễn hay sao?

Thấy Tần Phi cuối cùng cũng gật đầu, Trác Tri Viễn thở dài một hơi: "Đáng tiếc là Dịch sư huynh vắng mặt, nếu không pháp bảo Kim sư trao kia một khi hóa thành một kiện kim sư áo giáp, một người hắn cũng tuyệt đối có thể kéo dài hơn một canh giờ." Nói xong cũng không chần chờ, trực tiếp thi lễ hướng sáu vị trưởng lão trên đài cao nói: "Trác Tri Viễn nguyện là người đầu tiên khiêu chiến với đại sư huynh!"

Lời vừa nói ra, xung quanh đài liền là sôi động hẳn lên.

Trải qua những ngày luận võ lúc trước, Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tần đều là một thân bất bại, nhưng trong mắt nhiều người hiển nhiên là Tri Viễn có phần mạnh mẽ hơn Nhất Tần một chút, trong suy nghĩ bọn họ ngoại trừ Phong Thiểu Thừa cực mạnh ra Trác Tri Viễn tên thiên tài trong thiên tài này có lẽ đã là Thanh Nguyên Sơn đại đệ tử.

Nguyên bản sau khi nghe Phong Thiểu Thừa muốn lấy một địch năm, rất nhiều người đều mong chờ cuộc đối chiến giữa Phong Thiểu Thừa và Trác Tri Viễn, nhưng là cũng rất nhiều người đoán rằng Trác Tri Viễn rất có thể sẽ được xếp sau cùng, đợi cho Phong Thiểu Thừa tiêu hao đại lượng thời gian, lúc đó mới toàn lực xuất kích như vậy mới có thể đạt được kết quả tốt nhất. Nhưng tuyệt nhiên không thể nghĩ đến, Trác Tri Viễn lại là người lên đài đầu tiên.

Vị trí đầu tiên, điều này có nghĩa là gì? Rất hiển nhiên, Phong Thiểu Thừa hiện tại trong trạng thái hoàn mỹ, mà Trác Tri Viễn cũng thế. Hai đệ tử trong tám đại đệ tử mạnh nhất Thanh Nguyên Sơn, tại trạng thái tốt nhất đối chiến với nhau, trận chiến cấp độ tuyệt đỉnh này hiển nhiên là được toàn thể mọi người mong chờ.

Ngay cả là Phong Thiểu Thừa nghe được Trác Tri Viễn muốn là người đầu tiên thì cũng có chút sửng sốt, hẳn vốn cho rằng người này đứng ra phải là Giang Vô Hoạn, như thế nào lại là tên tứ sư đệ danh không chính ngôn không thuận này?

Trong khoảng thời gian chờ đợi bọn Trác Tri Viễn, Phong Thiểu Thừa cũng đã biết sự tình hiện tại của Thanh Nguyên Sơn, trưởng lão thì đang ở tiên sơn hải ngoại, Đặng Thiểu Ngải đích thân tới Đại Dân hoàng triều, đáng chú ý hơn nữa là trong môn xuất hiện tên đệ nhị thiên tài, hơn nữa lại có thực lực phi phàm, hoàn toàn xứng với danh hiệu thiên tài trong thiên tài.

Sau khi biết rõ sự tình, trong lòng Phong Thiểu Thừa cũng là chú ý đến Trác Tri Viễn, hắn luôn tự tin rằng mình là thiên tài, hiện tại lại nghe người khác nói có người được xưng là thiên tài trong thiên tài, trong lòng liền là sinh ra cảm giác khó tiêu thụ nổi.

Nhìn Trác Tri Viễn đang tiến lên đài, bước đi bình ổn, cũng không phải là biểu hiện của thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi nói năng tùy tiện, không một chút khoa trương tiến về sân đấu, Phong Thiểu Thừa cũng bắt đầu xem trọng Trác Tri Viễn. Thăm nghĩ tên gia hỏa này thật cũng có nguyên tắc, nhớ đến Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn, thậm chí là một vài tên gia hỏa thực lực tương đối mạnh mẽ, mới chỉ hơn mười tuổi một chút, như thế nào lại không có chút khoe khoang, thể hiện ra tư thế lên sân đấu càng khoa trương càng tốt? Nhưng Trác Tri Viễn lại là bình ổn từng bước như vậy tiến tới, Phong Thiểu Thừa thật ra cũng nhớ lại lúc hắn từng đó tuổi tựa hồ cũng không thể có tâm tư trầm ổn giống như Trác Tri Viễn hiện tại.

"Được rồi, vậy để ta xem tên gia hỏa được xưng là thiên tài trong thiên tài này đến tột cùng là có bao nhiêu cân lượng, trước tiên dùng hắn khởi động, liên tin tưởng chắc chắn hạ gục bốn người còn lại!" Phong Thiểu Thừa trên mặt thân nhiên tươi cười, chăm chú nhìn Trác Tri Viễn.

Tri Viễn đón nhận ánh mắt của Phong Thiểu Thừa, cũng không lùi bước vừa tập trung vào ánh mắt của hắn vừa tiến lên đài. Hai tay nhất động khom người hành lễ: "Trác Tri Viễn ra mắt đại sư huynh, đã sớm biết tin đại sư huynh bế quan tu luyện, chỉ là không ngờ lần đầu gặp mặt lại gặp phải tình huống không tốt như lúc này."

Phong Thiểu Thừa thân nhiên cười: "Trác sư đệ đa lễ, nhưng là tiếng đại sư huynh này người nói cũng có phần quá sớm a. Sư tôn cũng còn chưa chính thức thu nhận người làm đồ đệ, hiện tại người chỉ có thể được xem là đệ tử của lục trưởng lão mà thôi, người hay là nên biết thận trọng một chút gọi ta là Phong sư huynh đi."

Trác Tri Viễn không những không tức giận mà còn nở nụ cười: "Là ta lỗ mãng hấp tấp, Phong sư huynh. Nếu đã rảnh rồi nói đến thứ bậc, chỉ bằng kính mời Phong sư huynh ra tay chỉ điểm vài chiêu!"

Dứt lời, Trác Tri Viễn cũng không buồn nhiều lời cùng Phong Thiểu Thừa, nếu đối phương đã có chút thành kiến với mình và Trần Nhất Tần, hơn nữa Trác Tri Viễn cũng không tính toán muốn tạo dựng mối quan hệ tốt trong Thanh Nguyên Sơn, bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân của nó, hiển nhiên là biểu hiện này khiến những người cao cao tại thượng cảm thấy không vừa lòng, cho dù là Trác Tri Viễn cường đại như thế nào đi chăng nữa kết cục cũng sẽ không có gì thay đổi. Không những thế hiện tại có rất nhiều điều Trác Tri Viễn không sáng tỏ, nếu là hắn biết được, chỉ sợ là ngay lập tức hắn liền xuất hiện ý nghĩ phản lại sư môn.

Sau khi xuất ra trường kiếm, Phong Thiểu Thừa có chút sửng sốt, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Trác Tri Viễn lại có thể sử dụng một kiện trường kiếm bình thường như thế, cho dù hắn cũng đã luyện thành kiếm linh, nhưng chẳng lẽ lại không biết Phong Thiểu Thừa đại sư huynh này đã sớm luyện thành kiếm linh từ nhiều năm trước hay sao?

Phong Thiểu Thừa lộ vẻ khó hiểu mở miệng hỏi: "Người vẫn thường dùng thanh kiếm này?"

Trác Tri Viễn cũng không muốn nói nhảm, khẽ gật đầu: "Phong sư huynh cũng không cần lo lắng tại về mặt vũ khí chiếm tiện nghi so với ta, quả thật đây là thanh kiếm tốt nhất ta có thể có được."

Phong Thiếu Thừa trong lòng thầm nghĩ, Mạc Tuân tên sư phụ keo kiệt này thật đúng là tùy tiện, lại có thể ngay cả việc cấp kiếm cho đệ tử cũng luyến tiếc, bản thân hắn cũng không cần dùng đến, lưu giữ lại hạo kiếm cũng để làm gì chứ?"

Nhưng cho dù là như vậy, Phong Thiếu Thừa cũng không có gì để nói, trở tay rút trên lưng ra một thanh búi đao to bản, đao vừa xuất khỏi vỏ liền phát ra vài phần hung ác. Chuôi đao là một đầu mảnh hồ miệng mở rộng tựa như đang rít gào, chuôi đao được lồng vào trong miệng hồ một cách khéo léo, bảo vệ cực tốt cho bàn tay của Phong Thiếu Thừa.

Mà toàn bộ đốc đao lại là một con thanh xà rất sống động, nanh độc trong miệng giống như tùy thời có thể phá nát yết hầu của đối thủ.

Thân đao lại có bộ dáng như một con gấu nặng nề, nơi lưỡi đao chính là móng vuốt lợi hại tạo thành bốn răng cưa hình dạng sắc bén, thật là khiến người khác phải kinh sợ!

Mũi đao giống như mỏ ưng, vừa nhìn qua liền là biết sắc bén vô cùng, tuyệt đối là một kiện bảo đao tuyệt hảo.

Nhưng là Trác Tri Viễn lại không hề sợ hãi, vẫn như cũ tay bắt kiếm quyết, lập tức thẳng người lên, phi kiếm đã lơ lửng tại không trung, cư nhiên lại là biến kiếm chiêu trở thành đao chiêu, rốt cục là hắn muốn làm gì đây? Chẳng lẽ lại muốn mạnh mẽ đối chiến với Phong Thiếu Thừa hay sao? Không ít người đều bởi vì hành động này của Trác Tri Viễn mà sợ đến ngây người, ngay cả đến Phong Thiếu Thừa cũng không tránh khỏi sửng sốt...

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Chiếm Tiên Cơ

Sở dĩ tự mình định ra hai canh giờ, mục đích là để biểu thị tu tri của đại sư huynh hắn đã có thể nhanh chóng đánh bại tám đại đệ tử xếp sau hắn. Mặt khác, Phong Thiếu Thừa cũng muốn tại lúc trước khi hạ sơn, thử kiếm chứng xem lực công kích của mình rốt cục đã tới trình độ nào.

Đối mặt với các sư đệ tập trung phòng ngự, mà lại là những tên kiệt xuất nhất trong sư môn, Phong Thiếu Thừa tự nhận thấy bọn hắn sẽ tạo cho mình chút trở ngại. Nhưng vốn vén chỉ là chút trở ngại mà thôi còn chưa đến mức khiến hắn phải gặp phiền toái. Phong Thiếu Thừa rất muốn biết, chính bản thân mình có đủ cường đại hay không, chỉ khi hắn kiểm tra toàn bộ công kích của mình đạt đến thực lực nào, mặt khác tại lúc sau khi xuống núi, đối mặt với quân đội phạm nhân bình thường, đối với chính mình có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Bởi vậy, trong suy nghĩ Phong Thiếu Thừa, không cần biết trong năm tên sư đệ này ai là người lên trước, hắn là đều ra sức phòng thủ, tận lực cảm cực tranh thủ kéo dài thời gian nhiều nhất có thể. Cho dù là có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn cũng chỉ là xuất hiện tại gã sư đệ xuất chiến sau cùng, có lẽ hắn sẽ nghĩ đến việc Phong Thiếu Thừa tiêu hao thật lớn chân khí cùng thể lực mà dốc hết sức mình đánh cược một lần.

Nhưng Phong Thiếu Thừa cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng không thể tưởng tượng được, Trác Tri Viễn không những là không thủ thế phòng ngự ngay từ đầu mà còn trực tiếp là người tấn công trước. Càng làm cho Phong Thiếu Thừa cảm thấy cổ quái chính là tên gia hỏa này sao lại dùng kiếm thi triển đao chiêu. Dù nói là vậy, dùng kiếm thay đao không phải là chưa từng có, nhưng là dưới tình hình bình khí hoàn toàn nằm tại thế hạ phong, Trác Tri Viễn lại lỗ mãng như vậy, khiến cho Phong Thiếu Thừa không khỏi một phen coi thường. Tinh Cương trường kiếm lại dám cả gan công kích như vậy, cơ hồ không khác gì muốn đi tìm chết a.

Ánh mắt Phong Thiếu Thừa lộ vài phần cười nhạo, lưng đao trong tay lập tức chém xuống nghênh đón trường kiếm...

Đao này có tên là Tứ Linh Đao Ẩn, tứ linh chính là trên đao kia tồn tại bốn loại mảnh thú cùng ác diệu. Chim Ưng chính là trường không chi linh, gấu là thâm lâm chi linh, rắn đại diện cho đại địa chi linh, còn hồ lại là cao sơn chi linh. Một thân đao này, bản chất chính là do tinh hoa của hàn thiết tạo thành, dù là sống đao cũng đã sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn. Lại còn trải qua tay của đại sư lúc sau đem bốn loại linh thú phong ấn lại, đem tốc độ của chim ưng, lực lượng của gấu, linh động của rắn cùng hung mãnh của hồ tập trung lại cùng một chỗ, đây tuyệt đối là một món siêu cấp pháp bảo trong Huyền Giới.

Đối mặt với pháp bảo đẳng cấp như vậy, bên trong cánh tay của Trác Tri Viễn cũng là sinh ra cảm ứng xuất hiện lực hút, nhưng khiến cho Trác Tri Viễn kinh ngạc lại chính là không đợi đến lúc hắn kìm nén lại hấp lực, huyết Lao Cung này lại cổ quái giống như bị chính mình kìm nén. Loại lực xoáy trang thái hấp lực này vốn chỉ xuất hiện trong chớp lát, trong lúc Tứ Linh Đao Ẩn hoàn toàn phóng xuất ra, cánh tay của hắn lại ngoan ngoãn nằm yên.

Chỉ nhìn sơ qua, đối diện với đối thủ so với mình mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, ngay cả là【Như Ý Luyện Bảo Quyết】cũng không dám mạnh động, chân quyết này quả thật giống như có chứa một loại linh tính, lại có thể từ mức độ hơi thở cường đại của đối thủ mà phán đoán đối thủ mạnh hay

yếu để rồi lựa chọn cắn nuốt hay là ăn nhả.

Cũng chính bởi vì thế mà Trác Tri Viễn mới quyết định tại một kiếm đầu tiên phải cùng Phong Thiều Thừa cứng đối cứng, hấn tự tin bằng vào Thiên Cương Lưu Ly kiếm trong cánh tay phải của mình cũng không phải là không có vốn đề liều mạng. Thiên Cương Lưu Ly kiếm biểu hiện ra ngoài có bao nhiêu cường hãn hãn đương nhiên biết rõ.

Trác Tri Viễn nhìn giống như xuất một kiếm lỗ mắg, làm cho bốn người dưới đài không khỏi vì hấn mà một trận đổ mồ hôi, nhưng là Trác Tri Viễn tại lúc bắt đầu cũng đã lặng lẽ đem Thiên Cương Lưu Ly kiếm trong cánh tay phải phóng xuất ra ngoài dung hợp tại bên trong Tinh Cương trường kiếm, không hề đem kiếm quang phóng xuất ra ngoài, cho nên tại đương trường ngoại trừ chính hấn tuyệt đối không có người nào biết điểm khác thường này.

Ngay cả là Trần Nhất Tân so với những người khác cũng chỉ biết hơn một phần nhỏ, Trần Nhất Tân đối với một kiếm này của Trác Tri Viễn tuy rằng lo lắng vạn phần nhưng là vẫn có chút tin tưởng.

Mà tại vị trí của sáu vị trường lão, cùng lúc với một kiếm xuất ra của Trác Tri Viễn, một cây hương lớn được thấp lên, hiển nhiên khi hương này cháy hết cũng là lúc kết thúc hai canh giờ ...

Đao kiếm giao nhau!

Một chiêu giao nhau bình thường này, tại trong lòng mọi người suy nghĩ lại là lưỡi kiếm của Trác Tri Viễn hiển nhiên là bị Tứ Linh Đao Ấn của Phong Thiều Thừa lặng lẽ trực tiếp phân thành hai đoạn, mất đi vũ khí Trác Tri Viễn cũng chỉ có thể dựa vào lời quyền hung mãnh của mình tiếp tục giao thủ cùng Phong Thiều Thừa.

Nhưng là lại khiến cho mọi người cảm thấy bất ngờ, một kiếm chém xuống này của Trác Tri Viễn lại có thể ngạnh kháng với Tứ Linh Đao Ấn của Phong Thiều Thừa phát ra một tiếng va chạm nặng nề, sau khi hai thân ảnh tách ra, mọi người chăm chú nhìn lên, trường kiếm trong tay Trác Tri Viễn hoàn hảo không hề hư tổn chút nào đừng nói là có một chút gì biểu hiện là đang ở trạng thái hạ phong?

Hơn nữa, Trác Tri Viễn trên không trung tích tụ một lực lượng thật lớn chém xuống, mà Phong Thiều Thừa lại ít nhiều có chút coi thường, ý vào chính mình có vũ khí sắc bén, một chiêu này căn bản không cần phải hao phí quá nhiều chân khí, tùy ý vẩy một đao. Chính bởi vậy lại làm cho Phong Thiều Thừa phải âm thầm chịu thiệt.

Trác Tri Viễn mạnh nhất chính là lực lượng cùng chân khí của hấn, một kiếm đánh xuống này tích tụ một thân chân khí, mặc dù không dám nói là khai sơn phá hải, nhưng mặc dù là Mạc Tuân loại này cường giả đã sớm tiến vào tầng thứ sáu Ý thức, dùng thái độ không thèm để ý nghênh đón chỉ sợ cũng phải chịu chút thiệt thòi, huống chi chỉ là Phong Thiều Thừa mới tại tầng thứ năm thân thức viên mãn.

Lúc đao kiếm chạm nhau cũng là lúc Phong Thiều Thừa cảm giác được trên cổ tay mình truyền đến một lực lượng mạnh mẽ, cổ lực lượng này thậm chí ngay cả hấn muốn phát ra cũng có chút muốn dốc hết sức. Trong lòng biết chính mình đã kinh địch, Phong Thiều Thừa vội vàng đề tụ chân khí, muốn chống lại sức cường đại một kiếm này của Trác Tri Viễn. Nhưng là lúc này đã có phần chậm trễ, chân khí của hấn mới chỉ sắp tới lồng ngực, Trác Tri Viễn cũng đã xuất xong một kiếm cực mạnh này mượn thể phân lực nhảy lùi ra xa.

Phong Thiều Thừa nhất thời không kịp phản ứng, cũng may mắn trong nháy mắt kịp thời đề tụ chân khí tới lồng ngực kịp thời bảo vệ nội quan trong cơ thể, nhưng là một đoạn từ cánh tay đến đầu vai cũng là êm ả tê dại không thôi, cơ hồ cảm giác được chính mình sắp sửa không cầm nổi trong tay Tứ Linh Đao Ấn.

Bị Trác Tri Viễn cho ném thiệt thòi, Phong Thiều Thừa quả nhiên cũng có chút phong cách cường nhân, ngay cả khi bị tổn thất nặng cũng là phản ứng rất mau lẹ, lập tức đề thăng chân khí rót vào bên trong Tứ Linh Đao Ấn, tại chỗ mở ung đột nhiên tách khỏi đao xuất ra, biến ảo thành hình ảnh một con chim ưng khổng lồ, từ không trung bay thẳng xuống, hai cánh dang rộng tới ba bốn thước, thậm chí song trào cũng không ít dọa người, đầu ưng xấp xỉ bằng chiếc mũ tre, đôi mắt phát xuất như điện, mở ung kích thước giống như một đoàn đao không chút lưu tình mở xuống hướng về phía Trác Tri Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Đới Chiến Kiếm Linh

Trác Tri Viễn một kiếm đắc thủ, trong lúc lui về cũng đã đem thanh tâm minh nguyệt chú cùng 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 tầng thứ hai đồng thời vận khởi, toàn thân được bao bọc bởi một tầng bạch sắc hỏa diễm, nhưng là sáu vị trường lão trên đài cao kia còn nhìn ra được xung quanh thân thể Trác Tri Viễn, bên trong bạch sắc hỏa diễm còn ẩn giấu một tầng nhàn nhạt bạch quang . Trác Tri Viễn cùng lúc vận dụng hai loại công pháp bảo vệ khác nhau bao bọc bản thân chặt chẽ.

Giống như là nấp một bộ giáp trụ chắc chắn không một điểm sơ hở, Trác Tri Viễn đối mặt với thế đánh tới của mở ung hoàn toàn không hề sợ hãi,

trường kiếm trong tay run lên, mũi kiếm hướng miệng ung đâm thẳng tới. Tại trong suy nghĩ của Trác Tri Viễn, chỉ có tấn công mới là cách phòng thủ tốt nhất. Điều này nói ra tuy rằng đơn giản, nhưng nếu như không phải có chân khí hùng hậu làm vốn đây quả thật cũng chỉ là lời nói suông. Hiện tại mới chỉ là đối đầu với Phong Thiếu Thừa, nếu đối lại là Mạc Tuấn, Trác Tri Viễn dù bốn sự có lớn như thế nào cũng sẽ không dám đi làm cái chuyện lấy công bù thù.

Tại trong suy nghĩ những người khác, trường kiếm trong tay Trác Tri Viễn hiển nhiên là đã xuất ra kiếm linh, nếu không thì nhất quyết không thể xuất ra kiếm quang chói lọi như thế, thật giống như là đem lưỡi kiếm phóng đại lên gấp mấy lần bình thường!

Nhưng là Trác Tri Viễn lại chuyển thành tay cầm cự kiếm, mũi kiếm cùng mô ung kia cũng đã đối chạm với nhau.

Rõ ràng là chim ung không lộ lực lượng cường đại hơn vài lần, vừa va chạm với Trác Tri Viễn liền lập tức khiến hắn không ngừng phải lùi nhanh về phía sau, giáp trụ tạo bởi Bạch sắc hỏa diễm cũng vì tốc độ lui lại quá nhanh mà tạo thành không lộ hỏa quang, thoát nhìn tại lúc này, lại càng giống như Trác Tri Viễn trên không trung tự bốc cháy, sắp sửa bị thiêu cháy.

Phong Thiếu Thừa mắt thấy một đao của mình rõ ràng là có hiệu quả, liền lập tức thuận theo mà lên, trong tay đã xuất ra đao thứ hai, lúc này đây, phía trước đao biến hóa thành một con gấu toàn thân màu trắng ước chừng cao hơn mười trượng, hai chân sau kích thước vĩ đại đập lép mặt sàn đấu, khiến sàn đấu rung lên theo từng bước chân của nó.

Hai chân trước vung lên cao tạo thành một trận gió xoáy hướng về phía hỏa diễm của Trác Tri Viễn quạt tới. Nếu là trúng một chưởng thật lớn này, chỉ sợ Trác Tri Viễn cũng là trực tiếp bị đánh cho ngất xỉu.

Trác Tri Viễn trên không trung vội vàng thoái lui, Bạch sắc hỏa diễm rung động kịch liệt, đột nhiên từ bên trong phóng ra sáu cột lửa đỏ rực, Trác Tri Viễn đã đề thăng tới tầng thứ ba tị thức cảnh giới, tuy rằng vẫn chưa có thể nắm giữ hoàn toàn lực lượng của tầng thứ ba tị thức, nhưng cũng đã đủ tu luyện【 tam hóa cực nguyên kinh 】đến cấp độ từ trong hai lỗ mũi có thể bắn ra hai đạo cột lửa.

Sáu cột lửa nhanh chóng ngưng tụ thành một cột lửa duy nhất tựa như một con Hỏa Long chậm rãi nghênh đón thế tới như địa chấn của Bạch sắc cự hùng, ánh mắt chăm chú hướng tới lồng ngực của cự hùng.

Cho dù là Phong Thiếu Thừa tự tin mình vượt xa so với Trác Tri Viễn, nhưng chứng kiến Trác Tri Viễn vận dụng【 tam hóa cực nguyên kinh 】huyền hóa ra Hỏa Long không khỏi có chút giật mình, tiểu tử này lại có thể vận dụng【 tam hóa cực nguyên kinh 】như vậy, quả nhiên là có vài phần hơn người!

Lúc trước lĩnh giáo một kiếm khiến Phong Thiếu Thừa rơi xuống hạ phong, lần này không dám khinh thường, cũng biết Trác Tri Viễn chân khí hùng hậu hoàn toàn khác xa với một tên tầng thứ ba tị thức thông thường, thậm chí đã đạt tới cảnh cảnh giới ban đầu của cao thủ tầng thứ năm thân thức. Bởi vậy tâm niệm Phong Thiếu Thừa cũng mạnh mẽ đề thăng, một mặt hữu chưởng của cự hùng vẫn bảo trì trạng thái rung động hướng tới, mặt khác tả chưởng cũng đã chắn ngang trước ngực mục đích ngăn cản【 tam hóa cực nguyên kinh 】của Trác Tri Viễn.

Chứng kiến hỏa long cột lửa to lớn xấp xỉ bằng một gian hàng muốn ngang kháng cùng hữu chưởng của Bạch hùng, trong ánh mắt của mọi người toát lên vẻ mong chờ, muốn biết【 tam hóa cực nguyên kinh 】của Trác Tri Viễn và hữu chưởng Bạch hùng của Phong Thiếu Thừa là ai mạnh ai yếu.

Nhưng là lại một lần nữa khiến mọi người đều kinh ngạc đó là Hỏa Long nhìn như cường mãnh vô cùng khi sắp sửa đụng độ với hữu chưởng Bạch hùng lại có thể tách ra làm sáu cột lửa trực tiếp vòng qua thân thể khổng lồ của Bạch hùng, sáu đạo cột lửa mang theo độ nóng kinh người đánh về phía Phong Thiếu Thừa đang ở sau lưng Bạch hùng.

Cùng lúc đó thân thể Trác Tri Viễn tại trên không trung đột nhiên lùi về phía sau, tách rời khỏi bạch sắc hỏa diễm đang bao bọc thân thể, nhưng là hỏa diễm sau khi tách ra cũng không bởi vì mất đi dẫn lực mà suy giảm uy thế, ngược lại còn bốc cháy càng thêm kịch liệt, giống như là một bức tường lửa, uy thế cũng thật kinh người.

Mắt thấy hữu chưởng khổng lồ của Bạch hùng liền muốn va chạm với hỏa tường, mọi người đều khó hiểu lần trước còn bị đánh cho trực tiếp tháo chạy, tại sao lại còn liều mạng dừng lại a, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy bên trong hỏa tường vô thanh vô tức xuất hiện một nắm đấm, tốc độ còn nhanh hơn cả trước đây, nhưng là càng lúc lại càng chậm. Một quyền chậm chạp này, so với một quyền trước đây của Trác Tri Viễn cảm giác cường đại hơn rất nhiều, làm cho toàn bộ đệ tử đang đứng xem xung quanh cảm nhận được áp lực đè nặng.

Một quyền xuất ra này hoàn toàn là kết hợp của quyền uy và quyền ý.

Nếu như nói Trác Tri Viễn trước đây sử ra chỉ là quyền hình cùng quyền thế, như vậy hiện tại hắn xuất ra quyền ý cùng quyền uy, tựa hồ chỉ còn cách cảnh giới cao nhất của quyền pháp một tầng cuối cùng là quyền cương mà thôi!

Giữa không trung, sau khi xuất ra hỏa tường, một nắm tay chậm rãi vuron ra, đối diện với thế tới hữu chưởng của cự đại Bạch hùng, thật giống với cảnh tượng một hạt đậu tương đánh vào một ô bánh mì.

Một quyền này của Trác Tri Viễn có thể đứng vững trước cự quyền của bạch hùng hay không? Rất nhiều người như muốn ngừng thở, tâm trạng khẩn trương ngay cả chớp mắt cũng không dám, một mực muốn chứng kiến một quyền ngưng tụ quyền uy cùng quyền ý này rốt cục đã đạt tới cảnh giới kinh người nào!

Tiếng nổ vang trời!

Thân thể mọi người bị sóng khí làm cho quay cuồng, đồng thời ừ cả hai tai, cảm giác giống như hàng ngàn hàng vạn lần tia sét trên trời giáng xuống cùng lúc nổ vang.

Lấy trung tâm là nơi quyền đầu của Trác Tri Viễn và Bạch hùng giao nhau, tầng tầng lớp lớp sóng khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường hướng bốn phía điên cuồng phát tán ra, uy thế động trời, nguyên do bởi vì sóng khí cuộn cuộn, khiến ánh sáng trên bầu trời bị khúc xạ biến hóa, quả thật giống như hai người tại trung tâm hoàn toàn bị hắc ám nuốt chửng. It nhất tại trong mắt tuyệt đại đa số đệ tử bình thường, tất cả tựa như đều cảm thấy một mảnh trống rỗng, càng không cần nhắc tới Trác Tri Viễn cùng Phong Thiệu Thừa hai người đang đứng trên đàn.

Đợi cho lúc sau khi sóng khí đã bình ổn lắng xuống, mọi người đều là trừng mắt nhìn không thôi, Trác Tri Viễn uy phong凛冽 đứng tại không trung, sắc mặt ngưng trọng, đôi môi cắn chặt, thu quyền đứng vững, Bạch sắc hỏa diễm bao quanh thân thể bốc cháy càng kịch liệt, khiến cho người ta có cảm giác Lục Giáp Hóa Thần hạ phẩm.

Mà Phong Thiệu Thừa bên này lại có vẻ mặt kinh ngạc, toàn thân tỏ vẻ chật vật, khắp người bị một mảng cháy đen, mặc dù không bị tổn thất gì quá lớn, nhưng hiển nhiên không thể hơn Trác Tri Viễn trước mặt. Hắn căn bản không thể tin được tất cả mọi chuyện mới vừa phát sinh, Trác Tri Viễn này lại có thể lấy phương thức đối chiến trực tiếp ngăn cản một ung một gấu trong Tứ Linh Đạo Ân? Cuối cùng là tại thực lực của mình suy yếu, hay tên gia hỏa Trác Tri Viễn này là một tên yêu quái?

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Tứ Linh Tề Phóng!

Cự ung cùng bạch sắc cự hùng do đao mang kia biến ảo mà thành, bây giờ đã hoàn toàn tiêu tán trong không trung, không còn sót lại chút gì, thật giống nó chúng nó chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Làm cho Phong Thiệu Thừa giật mình cũng không phải là Trác Tri Viễn lại có thể dám can đảm chính diện đối đầu với thực lực của ung hùng nhị linh, mà là cái 【 tam hỏa cực nguyên kinh 】 thay đổi trong nháy mắt kia. Bởi vì uy lực của một quyền vừa rồi, khiến cho không trung xuất hiện hắc ám ngăn ngại, đại đa số đệ tử đến tột cùng cũng không có nhìn thấy Trác Tri Viễn làm như thế nào để vượt qua được cự hùng rồi bắn về phía Phong Thiệu Thừa sáu đạo cột lửa kia.

Nhưng mà, nhóm người Trần Nhất Tân đứng chờ Trác Tri Viễn bại lui dưới trận, lại chính là đang trợn mắt há mồm. Trong một chiêu này của Trác Tri Viễn, kỳ thật không phải là do thực lực biểu hiện ra cường hãn là làm cho bọn hắn kinh phục nhất, mà chính là kinh nghiệm chiến đấu trời sinh của hắn. Đối thành một người trong bốn người bọn hắn, chỉ sợ chắc chắn sẽ chọn 【 tam hỏa cực nguyên kinh 】 cùng cự hùng đối chiến, mà tuyệt đối sẽ không đem 【 tam hỏa cực nguyên kinh 】 quay đầu đi công kích Phong Thiệu Thừa.

Sau khi sáu đạo cột lửa kia thổi quét tới Phong Thiệu Thừa, lập tức giống như một cái dây leo, vặn vẹo uốn lượn, tựa như sáu cái dây thừng, đem cơ thể Phong Thiệu Thừa hoàn toàn trói lại.

Mỗi đạo cột lửa phân biệt hướng hai mặt, tiền tâm hậu tâm, đỉnh đầu cùng với hạ âm của Phong Thiệu Thừa đánh tới, sau cùng lại biến thành hình dạng sáu thanh trường kiếm bình thường, đâm vào trong cơ thể của Phong Thiệu Thừa.

Bất quá sáu đạo cột lửa này hiển nhiên không thể tạo thành thương tổn trí mạng cho Phong Thiệu Thừa, với tu tri là tầng thứ năm thân thức viên mãn, đâu có thể nào sợ mấy cái hỏa diễm tầng thứ nhất của 【 tam hỏa cực nguyên kinh 】? Tuy rằng bị sáu đạo cột lửa này đâm vào trong cơ thể, nhưng mà cũng chỉ tạo cho hắn thương tổn nội phủ rất nhỏ không đáng kể, ngay lập tức Phong Thiệu Thừa liền dùng chân khí hùng hậu áp chế tiêu diệt hết.

Bất quá Trác Tri Viễn thực tại cũng có chút kỳ cục, đạo cột lửa thứ năm cũng thế, đạo cột lửa này đánh vào hạ âm, quả thực là có chút hạ lưu. Nhưng mà đối với Trác Tri Viễn mà nói, trong lúc đối chiến căn bản không có khái niệm hạ lưu hay thượng lưu, chỉ có thủ thắng hoặc thất bại, có thể thắng, thì không từ bất kỳ chiêu số hạ lưu nào. Trong thời khắc nước sôi lửa bỏng, ai rảnh mà còn đi chú ý khí khái quân tử, căn bản đó là cử chỉ lừa mình dối người bịt tay trộm chuông mà thôi.

Tuy rằng chỉ là thương tổn nhỏ, nhưng mà hỏa diễm ở trong cơ thể Phong Thiệu Thừa thiêu đốt, cũng là tạo cho Phong Thiệu Thừa đau đớn không nhỏ. Đau đớn này có lẽ sẽ không cách nào là cho Phong Thiệu Thừa chân chính cảm giác được thương tổn gì, nhưng lại đủ để cho hắn lúc xuất thủ, bởi vì đau đớn uy lực giảm đi một chút. Hiện tại, chỉ cần có thể tạo cho Phong Thiệu Thừa thêm một chút thương tổn, đối với bốn người kế tiếp, đều cũng là có chỗ tốt.

Hơn nữa, Trác Tri Viễn một chiêu này đã để lại cho trong cơ thể Phong Thiệu Thừa không ít hỏa độc, những hỏa độc này trong thời gian ngắn có thể không có gì, chỉ cần Phong Thiệu Thừa có thời gian nghỉ ngơi, thì cũng có thể rất nhanh đem nó bài xuất khỏi cơ thể. Nhưng mà hắn hơn một canh giờ kế tiếp đều phải liên tục chiến đấu, làm sao có thời gian tĩnh tâm khu trừ hỏa độc? Thời gian dài một chút, hỏa độc này cũng là có thể kèm chế một phần thực lực của Phong Thiệu Thừa.

Trác Tri Viễn chú ý tới sự sừng sốt của Phong Thiệu Thừa trên không trung cũng chỉ là trong thời gian rất ngắn, rồi liền lập tức hạ xuống, trường kiếm

trong tay đã sớm thoát tay mà bay ra, tán mát ra bạch quang chói mắt, cảnh tượng chiến đấu cùng với Tần Phi mấy ngày trước lần thứ hai xuất hiện, thanh trường kiếm mới bay được một lát, đột nhiên tự động nổ tung, giới tử nguyên lực dày đặc che kín cả không trung, lập tức hợp thành một cực đại cự võng giới tử nguyên lực, quay đầu hướng về phía Phong Thiểu Thừa chụp xuống.

Khi Trác Tri Viễn sử xuất chiêu này, là bởi vì luyện kiếm thành ti của Tần Phi, chiêu này hiển nhiên là thiên về phòng ngự hơn tấn công, thế nhưng không hiểu vì sao lần này Trác Tri Viễn lại triệt để chiêu này đi công kích trong khi mình đang chiếm thượng phong?

Tuy rằng mọi người đều biết Phong Thiểu Thừa cũng không có chân chính bị thương tổn, nhưng ít nhất từ trên cục diện hiện giờ, Trác Tri Viễn đích thật là chiếm không ít thượng phong, hoặc ít nhất là chiếm được tiên cơ. Thừa dịp khi Phong Thiểu Thừa còn đang sững sốt, cơ hồ trực giác mọi người đều cho là phải nhanh chóng công kích, coi như cuối cùng không thắng được Phong Thiểu Thừa, nhưng ít ra cũng sẽ làm cho hắn bị thương nặng, để cho mấy người phía sau có thêm cơ hội chiến thắng.

Nhưng mà Trác Tri Viễn hoàn toàn làm ngược lại suy nghĩ của mọi người, chọn dùng một chiêu vốn dùng để phòng ngự đi công kích, không khỏi là cho người ta thấy khó hiểu.

Rất nhanh, những người này liền minh bạch tại sao Trác Tri Viễn lại xuất ra một chiêu như vậy, khi trường kiếm của Trác Tri Viễn hóa thành cự võng chụp lấy Phong Thiểu Thừa thì Phong Thiểu Thừa cũng đã di chuyển, tứ linh đao ẩn trong tay hoàn toàn phát huy tác dụng, đao pháp liên tục xuất ra chém tới, cự ung cùng cự hùng mới vừa rồi bị Trác Tri Viễn đánh tan lần thứ hai xuất hiện, hơn nữa lần này còn kèm thêm một con thanh xà cực nhỏ, cùng với một đầu mãnh hổ sắc sảo.

Bốn đầu linh thú đồng thời thoát đao mà ra, nhưng lại bị cự võng của Trác Tri Viễn chụp xuống, còn chưa kịp phát huy bất cứ tác dụng nào, đã bị cự võng này bao vây hoàn toàn ở giữa.

Phong Thiểu Thừa mặc dù kịp lúc bức ra không có bị cự võng bao chụp lấy, nhưng mà tứ linh đao ẩn của hắn lại hoàn toàn bị cự võng bao vây, thế công sắc bén nhất thời biến mất, các đệ tử xung quanh giờ mới hiểu được, Trác Tri Viễn đã tính trước, biết Phong Thiểu Thừa dưới cơn phẫn nộ nhất định sẽ đem tứ linh đao ẩn hoàn toàn thi triển ra, vì phòng ngừa bản thân lo cái này mất cái kia đối phó không xuê, cũng chỉ có thể trước tiên đem trường kiếm hóa thành cự võng, làm tốt phòng ngự lúc ban đầu.

Mà Trác Tri Viễn giống như cũng biết Phong Thiểu Thừa nhất định sẽ không bị cự võng gây cho khó khăn, nên ngay sau khi kiếm vừa bay ra, hắn liền bay nhanh đến hướng Phong Thiểu Thừa vừa thoát thân ra, ở giữa không trung đem thân hình của Phong Thiểu Thừa chặn lại, rồi toàn lực đánh ra trùng lôi quyền, thế nhưng trùng lôi quyền lần này giống như đã khôi phục lại lực lượng mạnh mẽ cùng sấm chớp vốn có của nó, hung tợn đánh tới Phong Thiểu Thừa, không còn có như chậm chạp như vừa rồi, mà là quyết định lấy tốc độ cùng lực lượng toàn lực cùng Phong Thiểu Thừa sống mái với nhau!

Phong Thiểu Thừa tuy rằng ở giữa không trung bị chặn đánh, nhưng mà cũng không chút hoang mang, hai vai run lên, cả người giống như phồng lên như một cái vòng. Đòn chưởng vẽ ra một nửa vòng tròn, nghênh đón một quyền trời long đất lở của Trác Tri Viễn.

Mất thấy Phong Thiểu Thừa vững vàng dụng một chưởng đón đỡ, Trác Tri Viễn lại ở giữa không trung quanh quẩn nửa vòng, biến quyền thành quét ngang, cả cánh tay gấp lại tránh đi đòn chưởng của Phong Thiểu Thừa, đồng thời tay trái bấm kiếm quyết, nhìn qua rất giống một chiêu trong 【Linh Tế kiếm chỉ】, nhưng lại cũng có chút không giống, xem ra như đã ngầm đem toàn bộ chiêu số trong 【Linh Tế kiếm chỉ】 biến hóa đi vậy, ngưng tụ vào thượng kiếm thế không theo một quy tắc nào đâm về phía ngực của Phong Thiểu Thừa

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Tụ Bại Vãn Vinh!

Phong Thiểu Thừa thấy thế, đương nhiên cũng sẽ không mặc cho khuỷu tay của Trác Tri Viễn dễ dàng chạm tới mình, mà là vội vàng nghiêng nửa người, đồng thời biến chưởng thành đao, cắt về phía cánh tay phải của Trác Tri Viễn, mà nguyên bản tay trái đang nắm lại, không biết lúc nào đã biến thành kiếm chỉ nhắm về phía Trác Tri Viễn...

Hai người trên không trung không ngừng thay đổi các chiêu thức khác, nhưng một lần cũng chưa hề có chạm vào nhau, tựa hồ cùng đối với chiêu số của đối phương trong lòng còn có kiêng kỵ, không dám dễ dàng cùng đối phương đối chiêu, thế nhưng lại cũng là cho mọi người được mở rộng tầm mắt, hai người chỉ với một hai chiêu bình thường nhưng lại có thể điều chỉnh xuất ra hơn mười loại phương thức công kích cùng phòng ngự, cho dù không có cứng đối cứng, nhưng cũng là cho các đệ tử đang quan chiến trong bụng mở cờ, công thủ thay đổi liên tục này, đã đem võ học cùng pháp thuật bình thường phát huy đến trình độ cao nhất, tự nhiên là tuyệt vời không thôi.

Mà kiếm linh của hai người giao phong cũng vẫn còn tiếp tục, dây dưa không thôi, bốn đầu linh thú tả xung hữu đột trong cự võng, giống như tùy thời có thể phá lưới mà ra, nhưng chung quy đến thời khắc cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, không thể thoát ra. Nhưng là rất nhiều người cũng đã nhìn ra, "kiếm linh" của Trác Tri Viễn vẫn là yếu hơn một chút, bị bốn đầu linh thú phá lưới mà ra, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng mà do tại Phong Thiếu Thừa mua dây buộc mình tự đặt thời gian mình sẽ toàn thắng năm người, mà một chiêu này của Trác Tri Viễn có thể nói là cực kỳ có hiệu quả!

Trong nháy mắt, hai người trên không trung ít nhất đã thi triển ra ít nhất một hai trăm chiêu, nhưng lại không có được một chiêu nào đánh trúng đối phương. Cho dù là có biến chiêu ngoạn mục đến như thế nào, các đệ tử quan chiến xung quanh nhìn cũng thấy có chút mờ mịt. Chỉ thấy hai thân ảnh trên không trung bay lượn không thôi, đều tự không ngừng biến hóa chiêu thuật, nhưng thủy chung cũng là chưa từng chính diện đối địch.

Phong Thiếu Thừa trộm nhìn cây hương, không ngờ đã cháy mất một phần ba chiều dài, khiến cho trong lòng hắn không khỏi có chút sốt ruột. Phải biết rằng, người kế tiếp lên sân đấu, tuyệt đối sẽ không như Trác Tri Viễn cùng hắn đối công, mà nhất định là sẽ sử dụng chiến thuật câu giờ, hoàn toàn là phòng ngự để kéo dài thời gian. Lãng phí thời gian trên người Trác Tri Viễn thế này, Phong Thiếu Thừa quả có chút không chịu nổi!

Được rồi! Vậy đến đây đi, bất kể như thế nào cũng không thể để người tiếp tục trì hoãn thời gian! - Phong Thiếu Thừa tựa hồ bắt đầu hiểu được chiến thuật của Trác Tri Viễn, tiểu tử này thật khó giả quyết nhanh được, so với trong tưởng tượng của mình còn muốn giảo hoạt hơn!

Trong miệng đột nhiên phun ra vài câu chân ngôn, xoắn lòi từ đầu lưỡi phóng ra, không ngờ ở tại không khí ngưng tụ thành từng đạo vân sóng, trong nháy mắt bắn về phía cự võng đang bao vây bốn đầu linh thú.

Đồng thời, Phong Thiếu Thừa cũng rống lớn một tiếng, hướng Trác Tri Viễn nói: "Trác sư đệ, chúng ta nhất chiêu định thắng bại đi!" Dứt lời, hai tay nắm lại, từ dưới hai xương sườn trườn xuống, nhìn ra được, Phong Thiếu Thừa vô luận là Trác Tri Viễn có biến chiêu như thế nào, hắn cũng sẽ nhất định toàn lực công kích.

Trác Tri Viễn nghe được lời này, cũng biết Phong Thiếu Thừa rốt cuộc hiểu rõ tâm tư của mình, liền cũng vờn người ưỡn ngực, ngạo nghễ đánh ra một quyền!

Cũng không phải Trác Tri Viễn không muốn tiếp tục trì hoãn thời gian, mà là hắn nhìn ra được, cự võng do giới tử nguyên lực tạo thành của mình, đã vô pháp chống đỡ nữa, nguyên bản đã tới đường cùng, hơn nữa vừa rồi Phong Thiếu Thừa phun ra mấy câu chân ngôn kia hiển nhiên là để tăng cường công kích, cự võng bị phá chỉ là trong chốc lát.

Một quyền đối song quyền!

Đây là một kích cuối cùng giữa cuộc đối chiến của Phong Thiếu Thừa cùng Trác Tri Viễn!

Rất kỳ quái, khi ba nắm tay chạm vào nhau, cũng không giống như trong tưởng tượng là trời long đất lở, thậm chí cũng không có một chút tiếng động nào, hai người đều đứng ở trên mặt đất, ba cái nắm tay dính sát vào nhau, tựa như là ai người đang vô tay hoan hô vậy!

Cùng lúc đó, bốn đầu linh thú rốt cuộc đã gãy thoát khỏi trói buộc của cự võng, rít gào bay lên trời, giương nanh múa vuốt, xem ra có vẻ nổi giận không thời.

Cự võng bị xông phá kia nhanh chóng hợp lại thành một bức tường cao, đem bốn đầu linh thú ngăn cách thân người Trác Tri Viễn ước chừng năm trượng, khiến cho chúng nó không thể công kích Trác Tri Viễn được.

Lúc này đây, coi như là hoàn toàn làm cho chúng đệ tử trong Thanh Nguyên Sơn kiến thức được "kiếm linh" của Trác Tri Viễn đến tột cùng là như thế nào, những giới tử nguyên lực này phảng phất ở trên chiến trường như một công sự phòng ngự, cũng không nhất định có hình dạng cố định, mà là căn cứ theo từng loại công kích mà biến ảo thành các hình thái khác nhau. Mục đích chỉ có một, đó là ngăn trở công kích của đối phương.

Ở trên đàn tế, liền hiện ra cảnh tượng của hai loại giằng co.

Thứ nhất là đơn quyền của Trác Tri Viễn chống lại song quyền của Phong Thiếu Thừa, ba cái nắm tay dính sát vào nhau, tuy nhiên lại không hề có khí tức đối chiến từ trên người của hai người phát ra.

Thứ hai còn lại là kiếm linh của Phong Thiếu Thừa - cũng chính là bốn đầu linh thú kia, bị "kiếm linh" của Trác Tri Viễn biến thành tường cao chặn lại ở bên ngoài, không thể viện thủ cho Phong Thiếu Thừa.

Bốn đầu linh thú tự nhiên là hung mãnh dị thường, mà bức tường cao kia của Trác Tri Viễn cũng không hề khoan nhượng, nhưng mà mọi người cũng nhìn ra được, bức tường kia tựa hồ có dấu vết bị tan vỡ, bốn đầu linh thú càng đánh càng hăng.

Thế nhưng một quyền của Trác Tri Viễn cùng Phong Thiếu Thừa kia vì sao còn chưa có phân ra thắng bại? Loại cảnh tượng này cơ hồ làm cho người ta khó có thể lý giải, hai người này quả thực cảm giác có chút giống hai tiểu hài tử bình thường đang giằng co với nhau.

Khi mọi người còn đang than thở không thôi thì trên đàn tế đột nhiên xảy ra biến cố, thân thể của Trác Tri Viễn giống như điều đứt dây bị đánh bay ra sau, vào thời khắc cuối cùng, Trác Tri Viễn đã bại dưới tay Phong Thiếu Thừa. Nhưng mà ai cũng thấy được, Trác Tri Viễn đích xác cũng đã tạo cho Phong Thiếu Thừa phiền phức thật lớn. Trận chiến khó khăn như thế này trước đó chỉ sợ Phong Thiếu Thừa bất kể như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến!

Thân thể Trác Tri Viễn nặng nề rơi trên bãi đất trống ngoài đàn tế, tuy rằng khi lưng hắn chạm đất, hắn liền đã nhanh chóng miễn cưỡng đứng dậy, nhưng mà khoe miệng cũng đã trào ra một dòng máu tươi.

Mà kiếm linh trên đàn rót cục cũng đã phân ra thắng bại, bốn đầu linh thú kia rất dễ dàng đem bức tường cao kia xé rách. Tường cao nguyên bản cũng chỉ là do giới tử nguyên lực tạo thành, một khi bị hồng một lỗ, rất nhanh liền biến thành các giới tử nguyên lực phiêu đảng trên không trung, hoàn toàn tan rã.

Trác Tri Viễn miễn cưỡng hai tay vấy ra, hành động tựa hồ là triệu hoán "kiếm linh" về, chỉ thấy các giới tử nguyên lực rất nhỏ trong không trung căn bản người thường không thể nhìn thấy một lần nữa tụ lại, hình thành một dải không khí thật dài, phóng mạnh về Trác Tri Viễn, rất nhanh liền biến mất trong hai tay của Trác Tri Viễn.

Khoát khoát tay, Trác Tri Viễn miễn cưỡng dùng thiên cương lưu ly kiếm bên trong cánh tay ngưng tụ thành hình dạng của một thanh trường kiếm, lại thừa dịp mọi người chưa có phục hồi lại tinh thần, đem kiếm đâm vào trong vỏ kiếm đeo trên lưng.

Làm xong tất cả chuyện này, Trác Tri Viễn trộm nhìn sáu vị trưởng lão ngồi trên cao, may mắn, bọn họ tựa hồ cũng không nhìn ra điều gì bất thường, nhưng mà Mạc Tuấn tựa hồ có điều gì đó không đúng, hần căn bản không có hướng về phía Trác Tri Viễn nhìn lại, trái lại là làm cho Trác Tri Viễn sản sinh một tia cảnh giác.

"Phong sư huynh bản lĩnh cao cường, ta thua!" Trác Tri Viễn mới mở miệng, trong miệng liền trào ra một dòng máu tươi, ngay cả thua, nhưng là thua trong vẻ vang, nhìn trụ hương lớn kia, đã bị cháy mất một phần ba.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Tái Triển Ly Diễm Quyết!

Phong Thiếu Thừa thắng, thế nhưng lại không lấy làm vẻ vang gì.

Trác Tri Viễn thua, nhưng mà Trác Tri Viễn tuyệt đối là tuy bại nhưng vinh.

Có thể đối đầu với đối thủ có cấp bậc hơn mình hai cái cấp bậc, chống đỡ trong một thời gian lâu như vậy, hơn nữa thậm chí còn có một lần chiếm được thượng phong, đã là một thành tích không thể tưởng tượng nổi rồi.

Chỉ bằng điểm này, Trác Tri Viễn đã hoàn toàn xác định hẳn là người có thực lực mạnh thứ hai trong bát đại đệ tử, cho dù Tần Phi có không phục như thế nào đi nữa, Trần Nhất Tân cho dù có dũng mãnh như thế nào, đối mặt với Trác Tri Viễn biến thái đến cực điểm này, không thể không thừa nhận đích xác mình không bằng hẳn.

"Người quả nhiên xứng với hai chữ thiên tài!" Tuy rằng thắng lợi có chút chật vật và cũng hơi có chút mất mặt, nhưng cũng không thể không nói Phong Thiếu Thừa cũng được coi là một hán tử chính trực, Trác Tri Viễn biểu hiện ra thực lực phi phạm, hẳn cũng không ngại bày tỏ sự thán phục trước mặt mọi người. "Từ nay về sau, người quả thật có tư cách gọi ta một tiếng đại sư huynh!"

Sau khi nói xong, Phong Thiếu Thừa tựa hồ đã khôi phục được khí thế, hướng về Giang Vô Hoạn dưới đài nói: "Vô Hoạn, người đây là cố ý tính toán kéo dài thời gian, để cho nén hương kia cháy thêm một chút sao?"

Giang Vô Hoạn sau khi nghe xong, vội vàng tung người lên đàn, chấp tay nói: "Vô Hoạn tham kiến đại sư huynh!"

Phong Thiếu Thừa ha ha cười: "Ba năm không gặp, để ta nhìn xem người tiến bộ được chút nào không!" Dứt lời, không hề cùng Giang Vô Hoạn đồng dài, mà là trực tiếp vung đao lên, hướng Giang Vô Hoạn chém tới.

Giang Vô Hoạn tự nhiên là không có lựa chọn nào khác, hẳn cũng không dám giống như Trác Tri Viễn cường công với Phong Thiếu Thừa, đối với vị đại sư huynh thực lực hơn xa mình, Giang Vô Hoạn cũng chỉ có thể phòng thủ tiêu cực. Mặc dù trong những người ở đây, hẳn kỳ thật hẳn là cùng Phong Thiếu Thừa quan hệ có chút gần gũi hơn một chút, thế nhưng khi luận võ, căn chính là tôn nghiêm của một tu chân giả, chứ không phải là quan hệ xa hay gần.

Thiên có bát thức, trong thiên lý lại có thuyết pháp tứ trí bồ đề.

Nhân nhĩ tị thiệt tứ thức này, sau khi viên mãn có thể tựu thành sự trí, trí này có thể khiến tu chân giả đạt tới cảnh giới thành tựu hết thảy thiên pháp. Mà tầng thứ năm thân thức một khi viên mãn, thì sẽ thành tựu diệu quan sát trí, có thể phân biệt cùng với tứ tướng, lãnh hội được đến một thứ gọi là pháp tướng trang nghiêm.

Tầng thứ sáu ý thức viên mãn hay còn nói là tựu thành bình đẳng tính trí, lãnh hội khởi nguyên của thiên địa bình đẳng vạn vật, chân chính đi vào giai đoạn trường sinh giả. Mà tầng thứ bảy mạt na thức viên mãn, thì tựu thành đại viên kính trí, gần như đã là bán tiên chi thể, chỉ đợi phá diệt phi thăng, bạch nhật

tọa hóa.

Về cảnh giới viên mãn của tầng thứ tám a lại da thức viên mãn, theo truyền thuyết chính là tiền nhân chi thể thọ cùng trời đất, sớm vượt đến tiên giới, không cần phải ở thông huyền giới chịu mọi khổ sở của hồng trần. Trên cơ bản trong thông huyền giới đích xác rất ít người có kiến thức về cảnh giới tầng thứ tám này, người mà có thể đạt tới tầng này, cũng đã sớm rời khỏi thế tục hỗn loạn này.

Cho nên mới nói, bốn tầng đầu tiên chỉ là tựu thành đệ nhất trí của tứ trí bồ đề, tới tầng thứ năm thân thức viên mãn, thì tựu thành đệ nhị trí của tứ trí bồ đề, thực lực lúc này so với bốn tầng kia sai biệt là tương đối lớn.

Giang Vô Hoạn mặc dù nhìn qua cùng Phong Thiểu Thừa tu trì chỉ kém một tầng mà thôi, nhưng mà trên phương diện thực lực lại là cách xa một trời một vực. Phong Thiểu Thừa bởi vì nguyên nhân trở ngại không thể hạ sát thủ, nếu không quả thật mà nói trong nháy mắt miếu sát Giang Vô Hoạn, cũng không phải là không thể được.

Về phần Trác Tri Viễn thì không thể dùng lễ thường để suy đoán, hẳn nguyên bản khác xa thường nhân, rất nhiều dị trạng trên người ngay cả chính hắn cũng không rõ, thẳng cho tới hôm nay hắn vẫn còn chưa biết thiên sinh thân thức viên mãn của mình như thế nào đạt được, hơn nữa tu luyện chân quyết công pháp cũng không thể dụng lễ thường đi lĩnh ngộ. Hơn nữa Phong Thiểu Thừa thấy hắn tu trì chỉ có tầng thứ ba, lúc đầu mới lên còn có chút xem thường, cũng không ngờ Trác Tri Viễn lại có thể dám cùng hắn đối công, bị hắn đoạt mất tiên cơ, cho nên mới phải cùng Trác Tri Viễn dây dưa một thời gian dài như vậy.

Nếu như Trác Tri Viễn giờ phút này gặp được một cao thủ có tu trì tầng thứ năm thân thức viên mãn, đối phương nếu muốn nhanh chóng xử lý, chỉ sợ sẽ khó khăn hơn rất nhiều so với giải quyết Giang Vô Hoạn. Chênh lệch giữa bốn tầng đầu cũng tầng thứ năm viên mãn, cũng không phải nói đơn giản như vậy là có thể vượt qua. Đương nhiên, viên mãn cùng với mới tiến vào tầng thứ năm bản chất nó khác nhau, chỉ có viên mãn mới có thể đạt tới cảnh giới diệu quan sát trí, người ở bốn tầng đầu khiêu chiến cao thủ tầng thứ năm, vẫn là có cơ hội chiến thắng, nhưng mà đối mặt với người có tu trì tầng thứ năm viên mãn, thì cơ hội không có khả năng thủ thắng. Chỉ hai chữ viên mãn, nhưng chênh lệch lại hơn gấp vạn lần!

Giang Vô Hoạn dù có tận lực, nhưng cũng vẫn không phải là đối thủ của Phong Thiểu Thừa, phải biết rằng, Phong Thiểu Thừa giờ phút này chính là đã đề tụ đủ mười phần công lực, hẳn đã tiêu phí trên người Trác Tri Viễn quá nhiều thời gian, cũng không muốn cùng với Giang Vô Hoạn lãng phí thời gian nữa.

Cũng bất quá chỉ dùng hai khắc (30') thì Phong Thiểu Thừa đã đem Giang Vô Hoạn một chiêu đánh rớt xuống đần, ánh mắt chuyển lên người Mạnh Vân Cao.

Nhưng mà, lúc này cũng không phải là lúc Phong Thiểu Thừa đắc ý, nén đại hươu kia, cũng đá cháy mất đi một nửa chiều dài, nói cách khác, một canh giờ đã lãng phí trôi qua, mà năm tên sư đệ, hẳn chỉ mới đã bại được hai người mà thôi.

Mạnh Vân Cao tự nhiên cũng không dám chậm trễ lập tức lên sân đấu, hai người sau khi chấp tay theo lễ nghi, Mạnh Vân Cao liền cùng với Giang Vô Hoạn giống nhau, bày ra tư thế phòng ngự kín kẽ, ý vào thân pháp của mình vô cùng linh hoạt, không ngừng cùng Phong Thiểu Thừa dây dưa, cố gắng tiêu hao thời gian càng nhiều càng tốt. Nhưng mà tu trì cùng thực lực của hắn so với Giang Vô Hoạn còn kém hơn một chút, cho nên ven vện kiên trì được một khắc thời gian, cũng đã thương tích đầy mình, có vẻ rất là chật vật, giống như tùy thời có thể bị Phong Thiểu Thừa nhất chiêu đánh bại.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang đợi đến lượt Tàn Phi thượng tràng, Mạnh Vân Cao đột nhiên từ giữa hai tay hắn tế ra 【ly điểm quyết】, một đoàn hỏa diễm bùng cháy bay lên không, mọi người thấy thế, tinh thần lâm vào chấn động, đột nhiên nhớ tới khi mà Mạnh Vân Cao lâm vào hiểm cảnh liền sẽ là như thế, nhìn như là đang ở thế hạ phong, nhưng mà vào thời điểm cuối cùng bằng vào một chiêu này chuyển bại thành thắng. Tựa hồ gia hỏa dưới tình hình thế này không thể không thi triển ra tuyệt chiêu của mình!

Hiện tại đối mặt với Phong Thiểu Thừa, mặc dù không có hi vọng hắn có thể chuyển bại thành thắng, nhưng cũng trông mong hắn có thể tạo cho Phong Thiểu Thừa một chút phiền toái, có lẽ sẽ kéo dài thêm được một chút thời gian. Mà thời gian của Phong Thiểu Thừa, thực tại đã không còn nhiều lắm!

Trên dưới xung quanh đần tề, ngoại trừ Phong Thiểu Thừa ra, những người còn lại ai cũng biết hiệu quả một chiêu này của Mạnh Vân Cao như thế nào, cho nên cũng sẽ không biểu hiện ra vẻ mặt kinh ngạc, vẫn nhìn thấy đoàn cực đại hỏa diễm rung rinh giống như vô lực bay về phía Phong Thiểu Thừa, rồi sau đó theo sự nhú mảy của Phong Thiểu Thừa, bị hắn một đao chém thành mấy ngàn điểm lửa rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Hỏa Thiêu Phong Thiểu Thừa!

Mà giờ khắc này, uy lực một chiêu này của Mạnh Vân Cao cũng tự nhiên hiển lộ ra, giống như một con hổ già bị bệnh, cuối cùng đột nhiên lộ ra răng nanh sắc bén, toàn bộ năng lượng bộc phát, hướng về Phong Thiểu Thừa công tới.

Không quản thành bại của chiêu này, ít nhất trên mặt của Mạnh Vân Cao cũng giãn ra không ít, vẫn là so với Giang Vô Hoạn tốt hơn một chút.

Phong Thiếu Thừa nguyên tưởng rằng một đao này đem đoàn hỏa diễm kia sau khi chém thành vô số đốm lửa, thì đã hoàn toàn phá tan phòng ngự của Mạnh Vân Cao, dù sao người nào cũng đều có thể nhìn ra được, hỏa diễm này đã tiêu hao chân khí toàn thân của Mạnh Vân Cao mà ngưng tụ ra. Nhưng mà, hán cũng là nghĩ gì làm vậy, sau khi một đao chém ra liền phi thân lao đến, muốn hoàn toàn đem Mạnh Vân Cao đập xuống dưới đàn. Thế nhưng, lại không ngờ hỏa diễm này sau khi bị chém thành nhiều đốm lửa nhỏ, đột nhiên lại điên cuồng nổ mạnh.

Nguyên bản lực nổ mạnh của hỏa diễm không có ảnh hưởng mấy đến Phong Thiếu Thừa, ít nhất cũng sẽ không giống tên đệ tử trước đó bị Mạnh Vân Cao dùng chiêu này đá bại, đến kiếm trong tay cũng cầm không được. Nhưng xui xẻo là do hán quá mức tự tin, muốn thừa cơ hội này trực tiếp đem Mạnh Vân Cao đá bại, liền lao thân mình lên phía trước...

Xông lên trước, chẳng khác nào là đem mình đưa vào trung tâm của vụ nổ, tiếng nổ mạnh bùng bùng không dứt bên tai, cơ hồ là toàn bộ hỏa diễm đều cháy lên trên người hán. Dù là Phong Thiếu Thừa thực lực có mạnh như thế nào đi nữa, cũng bị một chiêu này của Mạnh Vân Cao làm cho chật vật không chịu nổi, không ngờ nổ bay thân thể của hán ngược ra sau.

Cho dù là không bị thương tổn gì, nhưng mà bộ quần áo của hán cũng khó tránh, cơ hồ ngay trong nháy mắt liền bị thiêu thành tro tàn. Còn may mắn Phong Thiếu Thừa phản ứng linh mẫn, nhanh chóng sử dụng pháp quyết, bảo vệ quần lót, bằng không, đại sư huynh hán ngày hôm nay thể diện sẽ mất hết, trần truồng trước mặt chúng đệ tử trong Thanh Nguyên Sơn.

Dưới đàn bộc phát ra một trận cười vang, mọi người đều biết chiêu này của Mạnh Vân Cao không có khả năng tạo cho Phong Thiếu Thừa thương tổn quá lớn, nhưng mà có thể chứng kiến Phong Thiếu Thừa cơ hồ lộ ra trọn vẹn hình dạng bí mật, cũng vẫn là làm cho hạ hê lòng người. Nhưng thật ra cũng có không thiếu tiếng kêu sợ hãi, đây là phát ra từ miệng rất nhiều nữ đệ tử, một đám vội vàng lấy hai tay che kín hai mắt (sợ bị mù), nhưng có số lại nhìn không được từ kẽ đầu ngón tay trộm nhìn hình dáng lúng túng của Phong Thiếu Thừa. Trong lòng nhìn không được nghĩ: không nghĩ tới đáng người sư huynh Phong sư huynh thật là đẹp (chắc bụng sáu múi), màu da không tồi, chà chà... Đáng tiếc, quần lót không có bị cháy luôn, nếu không là có thể được nhìn thấy tiền vốn của Phong sư huynh như thế nào rồi...

Phong Thiếu Thừa khuôn mặt tái mét, buồn bực nhìn Mạnh Vân Cao, thầm nói tiểu tử này quá hỗn đản, đợi cho sau khi luận võ kết thúc, phải hảo hảo giáo huấn hán một chút. Lại có thể làm cho ta trước mặt bao nhiêu sư đệ sư muội thành bộ dáng trần trụi thế này!

Mạnh Vân Cao cũng là trong lòng cười thầm, thầm nghĩ vừa rồi hán là cũng làm cho Phong Thiếu Thừa tiêu hao không ít chân khí để chống đỡ. Ha ha, đốt rụi y phục của người, ta cũng không tin người có thể không mặc gì như vậy cùng Tàn Phi đối chiến. Thay bộ quần áo khác cũng phải tốn của người một chút thời gian a!

Mất thấy Phong Thiếu Thừa trong mắt đã muốn lửa giận vạn trượng Mạnh Vân Cao giờ phút này cũng đích xác đã tiêu hao hết chân khí của bản thân, căn bản không có năng lực tái chiến, liền nhanh chóng chấp quyền, hướng Phong Thiếu Thừa nói một câu: "Phong sư huynh, đắc tội, Mạnh Vân Cao nhận thua." Dứt lời, quay đầu bỏ chạy, sợ Phong Thiếu Thừa trong lòng buồn bực đá cho hán mấy cước, nên nhanh như thỏ nhảy xuống dưới đàn, cũng lại làm cho đệ tử xung quanh lại cười ha ha một trận, ngay cả mấy vị trưởng lão ngồi bên trên cũng hơi có chút nhìn không được, thầm nghĩ Mạnh Vân Cao này cũng thật là một nhân tài, loại kĩ xảo này tuy rằng không tính là có tác dụng quyết định, nhưng mà khi đối địch, vận dụng khéo léo, cũng sẽ hơi có chút lực sát thương.

Thấy Mạnh Vân Cao đã chạy đã chạy Phong Thiếu Thừa cũng chỉ có thể nghiêm mặt nói một câu: "Ta đi trước đổi bộ y phục!" Lập tức độn lên kiểm quang, chớp mắt biến mất, nén hương kia tự nhiên cũng sẽ không vì hán ly khai mà tắt, vẫn là đang chậm rãi cháy.

Sau khi trở lại đứng bên cạnh bốn người, Trần Nhất Tân cười ha ha hướng Mạnh Vân Cao nói: "Người rất xấu a! Bất quá, chiêu này dùng thật tuyệt!"

Giang Vô Hoạn cười đến mặt mày giãn hết cả ra, lắc đầu liên tục nói: "Ta vừa rồi làm sao lại không nhớ ra được một chiêu như vậy? Nếu không để cho đại sư huynh liên tục bị đốt hai lần, phong chùng cũng thông khoái a? Ha ha, hơn nữa ít nhất cũng có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Trác Tri Viễn mang theo chút tươi cười tiếp lời: "Trận vừa rồi, chân khí của đại sư huynh cũng tiêu hao không ít, hơn nữa hiện tại thời gian còn thừa không nhiều lắm, Tàn Phi lát nữa hãy cùng đại sư huynh liều mạng, nhìn xem có thể tiêu hao bao nhiêu chân khí của hán. Nhất Tân cuối cùng áp trận, không chừng có cơ hội đánh bại đại sư huynh!"

Tàn Phi tuy rằng không tình nguyện đồng ý an bài của Trác Tri Viễn, nhưng mà hán cũng biết Trác Tri Viễn giờ phút này chính là luận việc mà xét, nói đây là phương pháp hữu hiệu nhất, hán cũng chỉ có thể trầm mặc gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Phong Thiếu Thừa rất mau trở lại, chuyển đi về này của hán, tuy rằng không hao phí thời gian nhiều lắm, cũng bất quá chỉ là trong hai cái chớp mắt mà thôi, nhưng mặc quần áo cùng rửa sạch mấy vết cháy đen trên người cũng tốn một chút thời gian. Cho dù đã muốn rất nhanh, nhưng cơ hồ hao phí của hán một khắc thời gian, cứ như vậy, Mạnh Vân Cao tuy rằng thực lực không bằng Giang Vô Hoạn, nhưng ngược lại thời gian kéo dài so với Giang Vô Hoạn thì lâu hơn một chút. Đương nhiên, cũng chỉ là cực kỳ ngắn.

Mất thấy nén hương kia cháy hết chỉ còn nửa canh giờ, Phong Thiếu Thừa trong lòng không khỏi cũng có chút bối rối.

Tàn Phi đương nhiên sẽ không kéo dài thời gian nữa, một khi nhìn thấy Phong Thiếu Thừa về tới trên đàn, liền lập tức lên đài, chấp tay thi lễ rồi liền lập tức động thủ.

Các đệ tử quan chiến xung quanh nguyên tưởng rằng thực lực Tàn Phi vốn là hơn Giang Vô Hoạn cùng Mạnh Vân Cao, hiện tại thời gian còn lại không nhiều lắm, Tàn Phi tự nhiên hán là tiến hành phòng thủ kín kẽ, gắng kéo dài thời gian càng lâu càng tốt, sau cùng Trần Nhất Tân thực lực không thua kém

Tần Phi lên sân đấu, cơ hội kéo dài qua hai canh giờ sẽ rất cao.

Nhưng mà bất kể như thế nào bọn hắn cũng không ngờ, Tần Phi vừa lên đài, liền lập tức triển khai điên cuồng tấn công, ngũ nhạc thần kiếm, luyện kiếm thành ti, kiếm ti suu hồn... Tóm lại chiêu số công kích có thể sử dụng được đều thi triển ra hết, hướng về Phong Thiếu Thừa ào ào đánh tới.

Nhất thời trên bầu trời giống như bị phủ lên, năm ngọn núi khổng lồ áp xuống, hơn nữa lượn xung quanh còn có vô số kiếm ti, tán loạn bay xung quanh, trong đó cũng có một bộ phận kiếm ti đặc biệt phụ trách quấy nhiễu thiên tâm của Phong Thiếu Thừa, phân tán tinh lực của hắn.

Phong Thiếu Thừa cũng quả thật là bị lần mãnh công này của Tần Phi làm cho rối loạn tiết tấu, tuy rằng hắn sẽ không giống như trước bị Trác Tri Viễn làm cho luống cuống tay chân, nhưng chắc chắn cũng phải chật vật một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Nhược Thủy Tam Niên!

Đến khi trận hình ổn định, thì cũng đã bị Tần Phi cướp được tiên cơ, hơn nữa Tần Phi hiển nhiên so với Trác Tri Viễn giao hoạt hơn, ngoại trừ đem kiếm linh cùng pháp thuật công kích một bên, mặt khác bản thân hắn cũng cùng Phong Thiếu Thừa du đấu, căn bản không cho Phong Thiếu Thừa có cơ hội công kích mình. Cơ hồ là khi Phong Thiếu Thừa tranh thủ được thời gian phát ra một chiêu công kích, thì Tần Phi đều không tiếc hết thảy đem công kích của mình hoàn toàn thay đổi phương hướng công kích của Phong Thiếu Thừa, sau đó lấy công đổi công, phá vỡ công kích của hắn.

Không thể không nói, đây là một thủ đoạn thông minh, tuy rằng nhìn qua tựa hồ cũng làm cho hiệu quả công kích của Tần Phi không có quá lớn, nhưng mà lại có tác dụng lớn nhất chính là kéo dài thời gian, đồng thời tiêu hao càng nhiều thể lực và chân khí của Phong Thiếu Thừa, thủ đoạn của hắn như vậy ngược lại là tương đối xuất sắc, tạo cho Phong Thiếu Thừa nhiều phiền toái.

Nhìn thấy nén hương kia bị cháy đi bớt một chút, Phong Thiếu Thừa không khỏi cũng có chút sốt ruột, thời gian không đợi người, hắn tuyệt đối không thể tưởng được chính mình lại có ngày lâm vào cảnh này, xem ra, hắn bề quan ba năm nay, thực tại là có chút xem thường sự trưởng thành của các sư đệ. Tần Phi khi nào lại trở nên sắc bén như thế? Hơn nữa, còn có Trác Tri Viễn làm cho hắn ngoài ý muốn, nếu không phải tu tri cách biệt một khoảng lớn, Trác Tri Viễn quả thật là có thể có thực lực cùng Phong Thiếu Thừa phóng tay đánh một trận. Tu tri vẹn vẹn tăng thứ ba lại có thể cùng Phong Thiếu Thừa đánh thành như vậy, cũng thật sự khiến cho người ta hết sức bất ngờ.

Vào thời khắc này, Phong Thiếu Thừa cũng không còn quan đến danh tiếng một đại sư huynh của mình nữa, nếu như thất bại bởi năm tên sư đệ này, chẳng lẽ thật sự phải đi làm thủ hạ cho bọn hắn sao? Vậy thanh danh của đại sư huynh hắn cần gì tồn tại nữa? Thế diện ở chỗ nào?

Kiểm linh nháy mắt phóng ra, bốn đầu linh thú cùng trỗi lên từ trên thân đao gào thét bay ra. Có thể ở trong trận chiến này, có hai người làm cho kiếm linh tứ thú của Phong Thiếu Thừa tất cả phóng ra, nói thật đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Phong Thiếu Thừa, ban đầu hắn cho là mình nhiều nhất đến người cuối cùng mới vì do chân khí và thể lực giảm xuống nên sẽ tung ra bốn đầu linh thú để nhanh chóng xử lý đối thủ cuối cùng, lại thật không ngờ lúc này mới đến người thứ tư, chính mình cũng đã hai lần tung ra đầy đủ kiếm linh, mà Trần Nhất Tấn còn lại, tựa hồ trước khi đến đây có nghe nói, là cực mạnh trong năm người này, ít nhất, sẽ không so với Tần Phi trước mắt này kém hơn, Phong Thiếu Thừa cũng chỉ có thể cười khổ đối mặt với hoàn cảnh xấu hổ khi lần thứ ba sắp tới sẽ phải tung ra bốn đầu linh thú, muốn trách, cũng chỉ có thể trách chính bản thân hắn lúc trước đã quá khinh địch, không nghĩ tới trong ba năm này, trong giáo lại có thể xuất ra nhiều đệ tử có tiền triển thần tốc như vậy.

Bốn đầu linh thú sau khi xuất hiện thì như phát điên, trận chiến đấu này đối với Phong Thiếu Thừa đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, Phong Thiếu Thừa thắng được cũng chỉ là vấn đề thời gian, hiện tại mọi người đang chờ mong, cũng chỉ là muốn nhìn xem Tần Phi đến tột cùng có thể chống đỡ được bao lâu.

Tần Phi thật đúng là rất giao hoạt, hắn tựa hồ là kiến thức qua cự vồng của Trác Tri Viễn có tác dụng quán chặt lấy bốn đầu linh thú này, không nịn được học theo, không chế nhưng kiếm ti do mình phát ra, dựa theo tâm ý hợp các kiếm ti lại thành một cái lưới lớn, hướng về bốn đầu linh thú chụp tới, vèn vẹn chỉ để lại ba bốn căn kiếm ti rải rác, vẫn thi triển pháp thuật kiếm ti suu hồn, cố gắng quấy nhiễu ý niệm của Phong Thiếu Thừa, làm cho hắn cùng kiếm linh của mình không thể tâm ý tương thông hoàn toàn, để cho kiếm linh không thể phát ra uy lực lớn nhất.

Một chiêu này quả nhiên hiệu quả, tuy rằng kiếm công của Tần Phi so với của Trác Tri Viễn thì kém hơn, nhưng mà hắn lại có thêm một chiêu kiếm kiếm ti suu hồn có vài cái kiếm ti rải rác không ngừng công kích tinh thần của Phong Thiếu Thừa, khiến cho hắn không thể hoàn toàn tập trung tinh lực khống chế bốn đầu linh thú kia, ít nhất tình hình trước mắt, công hiệu kiếm vồng của Tần Phi thật đúng là không thua gì cự vồng của Trác Tri Viễn, không ngờ cũng có thể đem bốn đầu linh thú vây ở bên trong. Các đệ tử xung quanh cũng chỉ là nhìn thấy trong kiếm vồng tựa hồ kẻ hồ không ngừng xuất hiện, trong chớp lát là nhô ra một cái ung trào, trong chớp lát lại lộ ra một cái răng nanh của mãnh hổ, thỉnh thoảng lại có một cái hùng chương phần nộ vuren ra xé rách, thế nhưng lại không thể thoát được, thủy chung bị kiếm vồng dây dưa không dứt.

Phong Thiếu Thừa thấy thế không ổn, thời gian đang chậm chậm trôi qua, không thể để cho Tần Phi tiếp tục đắc ý như vậy nữa!

"Được rồi, một khi đã như vậy, ngươi chịu một chút thương tổn đi!" Phong Thiểu Thừa trong miệng lẩm bẩm nói, tay đem búi đao bung lên, trong miệng lẩm bẩm, lập tức, một trận hồng thủy cuộn cuộn ngất trời, thật giống như từ trên trời nháy mắt giáng xuống, mang theo sự hung mãnh thẳng tiến không lùi, nhìn thật giống như nước lũ bất ngờ bộc phát, với khí thế phô thiên cái địa, thổi quét đến Tàn Phi.

Trong nước lũ, giấu rất nhiều thủy tiễn, tuy rằng bị năm ngọn núi do ngũ nhạc thần kiếm của Tàn Phi hóa thành che chắn, nhưng lại rất nhanh như thủy mạn kim sur (chỉ nước lũ tràn ngập), nhanh chóng vượt qua độ cao của năm ngọn núi, lại từ trên ngọn núi, âm âm chảy xuống, thủy tiễn rót cục bắt đầu phát ra uy lực, tựa như có đến mấy trăm người đồng thời bắn ra mưa tên, mang thế tiếng xé gió mãnh liệt, bắn về phía Tàn Phi..

"Đây là 【 thương lãng thủy lãng thủy đao quyết 】 của đại sư huynh..." Dưới đàn sớm đã một số đệ tử kêu lên, hiển nhiên 【 thương lãng thủy lãng thủy đao quyết 】 này tựa hồ là một trong pháp thuật ẩn giấu của Phong Thiểu Thừa.

Tàn Phi ứng phó với những thủy tiễn thì coi như thương đối nhẹ nhàng, nhưng mà dòng nước lũ phô thiên cái địa kia giống như vĩnh viễn chảy không bao giờ hết, không ngừng cuồng tới, thân hắn sớm đã ngập trong biển nước mênh mông, nhưng mà nhắc tới cũng kỳ, hồng thủy này cũng chỉ là đem Tàn Phi vây khốn, còn phụ cận bên ngoài đàn tế tựa như có một bức tường cao bờ hình, đem hồng thủ này hoàn toàn ngăn lại ở bên trong, cũng không có chảy ra bên ngoài.

Giờ phút này, áp lực mà Tàn Phi thừa nhận hơn xa tưởng tượng của mọi người, thật giống như là một người trên mặt đất có thể thân nhẹ như chim yến chạy nhanh như bay, nhưng mà để cho hắn ở trong nước, thì tuyệt đối không được như vậy. Hơn nữa kiếm linh vốn là cùng bản thân tu chân giả có quan hệ mật thiết, năm ngọn núi kia thừa nhận áp lực tiến đến, sẽ đồng dạng tác dụng lên trên người Tàn Phi, tự nhiên cũng là làm cho Tàn Phi khôn khổ không thôi.

"Thật đúng là không tệ, lại có thể dưới chiêu này của ta mà chưa có thất bại! Tốt lắm, vậy hãy để cho ngươi nếm thử nhục thủy tam niên!" Theo sau câu nói này của Phong Thiểu Thừa, Tàn Phi nhất thời cảm giác được thân thể của chính mình phảng phất muốn như muốn bị nứt ra, hồng thủy xung quanh cơ thể hắn mang đến áp lực cực lớn, giờ phút này bất thành linh quay cuồng xoay tròn, ở mặt ngoài căn bản nhìn không ra biến hóa gì, có là thêm chút gọn sống nhấp nhô, nhưng mà bên trong chỉ ít có đến ba bốn ngàn các loại dòng nước ngầm bất đồng, tuy rằng mỗi dòng đều cực nhỏ, nhưng đều là đang tự quay, mục tiêu cũng không khác gì nhau, tất cả các hấp lực đều đang tác dụng lên xung quanh cơ thể Tàn Phi, tụ hợp lại, sinh ra một lực xé rách rất lớn, giống như tùy thời có thể đem thân thể của Tàn Phi trực tiếp xé thành mảnh nhỏ...

Nhục thủy tam niên! Quả nhiên là danh xưng với thực.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Bố Trí Cạm Bẫy!

Hơn nữa, Tàn Phi nguyên vốn có thể vững vàng trôi nổi trong dòng nước lũ, hiện tại lại cảm thấy tựa hồ thể trọng của mình cấp tốc gia tăng, không thể để cho hắn tiếp tục trôi nổi nữa mà không ngừng kéo thân thể hắn trầm xuống.

Xem ra, nhục thủy tam niên này là một trong những chiêu mạnh nhất của 【 thương lãng thủy đao quyết 】, cơ hồ hoàn toàn là dùng nước đi công kích, hơn nữa còn kiêm khóa luôn cả phòng ngự, làm cho thân người hãm trong nước chỉ có thể từ từ thương thức sự cường đại của chiêu này. Theo thời gian trôi qua, áp lực mà Tàn Phi cảm giác được càng lúc càng lớn, hắn biết, nếu như mình không nhanh chóng bứt ra, kết cục duy nhất chính là bị nhục thủy tam niên của dòng nước ngầm xé thành các mảnh nhỏ.

Tranh thủ nhìn thoáng qua nén hương đang cháy, tựa hồ thời gian còn lại cũng không nhiều lắm, kéo dài thời gian với Phong Thiểu Thừa, nhiều nhất cũng chưa đến nửa canh giờ. Trần Nhất Tân, ngươi không phải lúc nào cũng nói ngươi so với ta mạnh hơn sao? Được, ta kéo dài thời gian thêm gần ba khắc nữa, để lại cho ngươi bất quá là ba khắc, bản thân ta muốn thử nhìn xem ngươi kéo dài thể nào!

Nghĩ đến đây, Tàn Phi liền ra sức thúc dục kiếm linh của mình, cũng chính là năm ngọn núi kia bất thành linh hướng về Phong Thiểu Thừa phát động một kích cuối cùng, bản thân cũng sẽ theo sau năm ngọn núi này từ trong nước miên cưỡng chạy ra...

Phong Thiểu Thừa giờ phút này nào còn quan tâm đến một chiêu này của Tàn Phi? Giờ tay nhắc chân liền đem năm ngọn núi đánh bật trở lại, son thể nổ tung, cũng không biết bao nhiêu đá vụn và bùn đất bắn ra tứ phía, nhưng tất cả đều bị hồng thủy hấp thu hết, tự nhiên không có một chút nào bị bắn ra ngoài đàn tế.

Tàn Phi cũng đã dự liệu trước điều này, khi năm ngọn núi bay ngược trở lại, hắn liền thu kiếm linh, hơn nữa còn nương theo cổ lực đạo này, bứt ra nhảy khỏi đàn tế.

Nhưng mà, lúc Tàn Phi hạ xuống đất, hai chân lại mềm nhũn, rầm một tiếng quỳ rạp xuống đất, nhìn qua thật giống như đang quỳ lạy xin Phong Thiểu

Thừa tha mạng, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu được, hấn đây là bị nhục thủy tam niên của Phong Thiếu Thừa làm cho hoàn toàn bị tiêu hao hết thể lực hơn nữa tổn thương cũng không có nghiêm trọng, cho nên mới có thể ra cái hình dạng toàn thân vô lực như thế.

Bốn người còn lại, hơi chút do dự, cuối cùng vẫn là Giang Vô Hoạn hướng về một gã đệ tử đang xem náo nhiệt ở bên cạnh đánh mắt, người nọ liền tiến đến đem Tần Phi kéo ra, Trần Nhất Tân cũng trực tiếp đi thẳng lên đàn.

"Phong sư huynh! Mối!" Trần Nhất Tân nguyên bản rất kiêu lời, hiện tại đứng là như vậy, hấn chỉ cần hét một tiếng để làm tăng tinh thần, tự nhiên càng là sẽ không cùng Phong Thiếu Thừa nói lời thừa.

Nhưng Phong Thiếu Thừa lại chấp tay, nói : "Xem ra trong năm người các ngươi, duy nhất có thể cùng Trác sư đệ đối kháng cũng chỉ có ngươi. Mấy người các ngươi thật đúng là nằm ngoài dự liệu của ta a! Ngươi tính toán chọn dùng chiến thuật gì? Tiến công hay phòng ngự? Thời gian của ta tựa hồ không còn nhiều lắm." Nói đến đây, tựa hồ khóe mắt của Phong Thiếu Thừa lóe ra vài phản hài hước.

Trần Nhất Tân không nhú mày, tay siết chặt kiếm, trong miệng rất là không kiên nhẫn : "Ngươi thật là nhiều lời, trực tiếp động thủ không được sao? Ngươi quân ta dùng chiến thuật làm quái gì!" Dứt lời, căn bản không quan tâm đến Phong Thiếu Thừa có còn tính nói gì với hấn nữa không, mà trực tiếp phát tay đánh ra một đạo kiếm khí, kiếm khí không mang theo chút tiếng xé gió, nhưng tốc độ lại cực nhanh tập kích về phía Phong Thiếu Thừa.

Phong Thiếu Thừa cũng không ngờ Trần Nhất Tân lại có thể không báo hiệu trước liền động thủ, cho dù chỉ là một đạo kiếm khí cực kỳ đơn giản, cũng làm cho hấn bất ngờ không phòng ngự, cuối cùng phải né tránh, tuy nhiên cũng đã làm cho không ít đệ tử quan chiến xung quanh cười khúc khích.

Kỳ thật đột nhiên Trần Nhất Tân tập kích thật ra ra chỉ là thứ yếu, máu chó chính là cái loại tư thế không chút nào đem vị đại sư huynh để vào kia, thật giống như hấn mới là đại sư huynh, đang chỉ điểm kiếm chiêu cho một người sư đệ. Cái loại về mặt này, đủ để cho người không biết chuyện hiểu lầm, loại thần thái này tự nhiên cũng kích thích Phong Thiếu Thừa, làm cho hấn hơi có chút cảm giác dờ khóc dờ cười, thậm chí không biết lời đầu ra một tên tiểu sư đệ lại có cung cách thi đấu bá đạo như thế này chứ?

Bất quá chiêu này vừa xuất ra, thì dụng tâm của Trần Nhất Tân cũng đã lộ rõ, hấn rõ ràng là muốn tiến công, bắt buộc Trác Tri Viễn cùng Tần Phi, đánh chiêu đầu trước đoạt tiên cơ, coi như không thể chiến thắng Phong Thiếu Thừa, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho trận cuộc của hấn đại loạn, do đó tiêu hao bớt một chút thời gian.

Phong Thiếu Thừa lạnh lùng cười, thậm chí ngươi cho rằng ta hiện tại còn sẽ dễ cho ngươi được như nguyên sao? Ta sớm đã phòng bị người sẽ công kích trước, đừng có nghĩ sẽ có thể chiếm được tiên cơ nữa. Trước hết để cho ngươi khoái hoạt hai chiêu, ta rất nhanh sẽ bắt đầu phản kích.

Để lúc này, Phong Thiếu Thừa coi như là hoàn toàn ý thức được năm vị sư đệ này đều không yếu như hấn tưởng tượng, mà là những gia hỏa khó giải quyết. Nhưng gia hỏa này cả đám giống như là ăn xuân được vậy, đột ngột mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi. May mắn Phong Thiếu Thừa không phải là nữ nhân, nếu không thật đúng là sẽ bị mấy tên tiểu tử này luân phiên quần cho một chết.

Vì cái gì một cường nhân luyện công như Phong Thiếu Thừa này lại có cái ý nghĩ xấu xa như thế này? Đó hoàn toàn là do Mạnh Vân Cao ban tặng, ai bảo Mạnh Vân Cao khiến cho hấn trước mặt bao nhiêu đệ tử trong Thanh Nguyên Sơn trần như nhộng? Đem thân thể hoàn hảo của mình để cho các nam đệ tử, nữ đệ tử nhìn thấy hết, thẳng đến khi hấn sau khi mới ngự kiếm đi thay quần áo trở về, hấn còn nghe được xung quanh có mấy nữ đệ tử đang nhỏ giọng nghị luận thân hình của hấn, hơn nữa, các nữ đệ tử kia thật đúng là không có chút ý tứ kiêng sợ gì cả, đặc biệt là mấy nữ đệ tử đã ngoài năm sáu chục tuổi mà nhìn qua thì vẫn như tiểu thiếu phụ ba mươi, trong các nàng, đại đa số các nàng cũng đã trông cùng với những nam đệ tử khác 'make love' với nhau, hưởng thụ qua cái loại tư vị tuyệt vời của chuyện này, chỉ có điều là ái ngại thanh quy của tu tiên, cũng không dám quá mức càn rỡ, bình thường nên đến mức khổ sở, hiện tại ở nơi đông người nghị luận cơ thể của nam nhân, thật đúng là kêu Phong Thiếu Thừa là cái loại gia hỏa chỉ biết luyện công không hiểu phong nguyệt, khiến cho hấn nghe được đỏ mặt tía tai.

Ngắm lại bộ dạng xấu hổ vừa rồi của mình, Phong Thiếu Thừa tự nhiên cũng có chút dè phòng Trần Nhất Tân cũng sẽ giở bài cũ. Cho nên hấn rất cẩn thận, thiết lập cạm bẫy, muốn để cho Trần Nhất Tân công kích trước, có ý làm cho hấn tưởng mình đã chiếm được tiên cơ, khèn cho Trần Nhất Tân điên cuồng công kích, đợi cho Trần Nhất Tân lơ là phòng bị, hấn sẽ đột nhiên xuất thủ!

Các chiêu số cương mãnh của Trần Nhất Tân xuất ra, tựa hồ thật sự hoàn toàn coi thường Phong Thiếu Thừa đang làm cái gì, chỉ là một mạch mãnh công. Vừa lên thì trực tiếp đem kiếm linh của mình phóng ra, một đầu mãnh mã cự tượng phẳng phát như đến từ thời viễn cổ, lông lá cả người phiêu động lớn dần lên, mang theo vô hạn thanh uy, mỗi một bước đều khiến cho đất rung núi chuyển hướng về phía Phong Thiếu Thừa đánh tới!

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Long Tượng Tề Phát!

Chứng kiến kiếm linh của Trần Nhất Tân biến ảo thành mãnh mã cự tượng, phần đông đệ tử xung quanh đàn tề đều có một loại cảm giác ngưỡng mộ,

đầu viễn cổ mãnh thú này thật sự là quá mức cường đại, bốn cái chân to rậm rạp lông, cơ hồ mỗi một chân đều như một cây cự trụ chống trời, chống đỡ thân hình khổng lồ như một quả núi của nó, lông dài trên không trung bay múa, thật sự là làm cho người nhìn thấy ghê người.

Đáng sợ nhất chính là, kiếm linh của Trần Nhất Tân tựa hồ so với lần phóng ra trước đó càng cường đại hơn, cơ hồ cứ mỗi bước lên phía trước, đầu mãnh mã cự tượng kia đều tăng lớn vài phần, đợi khi đặt chân đến trước mặt Phong Thiểu Thừa, cơ hồ đã đem hơn phân nửa đàn tế bao phủ lên, từng bước là một cái hồ sâu, đất rung núi chuyển, các đệ tử quan chiến xung quanh đều cảm giác được mặt đất dưới chân đang rung chuyển, rất là lo lắng mãnh mã cự tượng này giảm thêm hai bước nữa sẽ đem tiền sơn đập cho núi lở xuống.

Phong Thiểu Thừa có vẻ cực kỳ chật vật, mắt thấy bàn chân to của mãnh mã cự tượng hướng tới đỉnh đầu của hắn giảm xuống, tình thế cực kỳ nguy ngập, làm cho không ít đệ tử đều vì Phong Thiểu Thừa đổ một trận mồ hôi, thầm nghĩ Phong Thiểu Thừa chẳng lẽ là chân khí cùng thể lực đã cạn kiệt, thật là sẽ thua trong tay Trần Nhất Tân. Nhưng mà, không ai phát hiện, khóe miệng của Phong Thiểu Thừa, giờ phút này đang nở một nụ cười khẩy đầy ma mãnh.

Nói đến thật đúng là buồn cười, đây đại khái là Phong Thiểu Thừa lần đầu tiên trong đời cùng người khác đấu trí, trước kia hắn luôn luôn là đệ nhất thiên tài trong bát đại đệ tử, được Đặng Thiểu Ngải nhìn trúng thu làm đệ tử đích truyền, tu tri càng là lớn mạnh vượt bậc, từ đó thực lực áp đảo hết thảy căn bản là không cần phải cùng người khác đấu trí. Hơn nữa, Phong Thiểu Thừa vốn là cuồng nhân luyện công, căn bản cũng không có hứng thú cùng người khác đấu trí.

Lần này thật sự chính là lần đầu tiên Phong Thiểu Thừa đi làm loại chuyện này, vậy cũng coi là một sự thử nghiệm đi.

Tình thế trên đàn tế phát triển theo chiều hướng ngày càng có lợi cho Trần Nhất Tân, nhưng mà làm cho những người khác kỳ quái chính là, Trần Nhất Tân không ngờ là cũng không vội vàng tiến lên công kích, vẫn chỉ là không chế kiếm linh của mình áp bách từng chút một lên Phong Thiểu Thừa. Trong mắt rất nhiều người, giờ phút này Trần Nhất Tân nếu như là tiến lên tiếp tục sử dụng một vài pháp thuật cận thân, tất nhiên là có thể làm cho Phong Thiểu Thừa bị thương nặng. Cho dù không thể do đó mà chiến thắng Phong Thiểu Thừa, nhưng ít nhất cũng có thể đem tiền cơ chuyển hóa thành cơ hội thắng.

Không ít đệ tử đang nhỏ giọng nghị luận, đại đa số người đều cho rằng là Trần Nhất Tân quá mức kiêng sợ thực lực của Phong Thiểu Thừa, cho dù nhìn thấy Phong Thiểu Thừa lộ ra tình trạng dầu hết đèn tắt, cũng vẫn không dám ép lên tiến công.

Ngay cả Phong Thiểu Thừa cũng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ tên gia hỏa Trần Nhất Tân này, như thế nào còn chưa xông tới? Hắn chính là đang chờ đợi Trần Nhất Tân phi thân lên tiến hành công kích cận thân, khi đó sẽ là thời khắc tốt nhất để hắn phản kích, Phong Thiểu Thừa tự tin chỉ cần một chiêu liền có thể thụ phục Trần Nhất Tân, thậm chí không cần đến chiêu thứ hai. Mà giờ khắc này, kỳ hạn hai canh giờ cũng chỉ còn lại đúng một khắc.

Ấn ước Phong Thiểu Thừa bắt đầu có chút sốt ruột, bởi vì nếu như hắn cứ cùng Trần Nhất Tân dây dưa mãi như thế này, phần thiệt chính là thuộc về hắn, thời gian không đợi người!

Nhưng mà, Phong Thiểu Thừa bây giờ đích xác cũng không có nắm chắc chính mình phản kích có thể nhanh chóng xử lý Trần Nhất Tân được hay không, hắn nhìn ra được, Trần Nhất Tân này chỉ sợ thực lực không kém hơn Trắc Tri Viễn là mấy. Nếu thời gian dài, hắn tự nhiên tin tưởng mình có thể xử lý Trần Nhất Tân. Nhưng mà hiện tại thời gian còn lại không nhiều, đã trở thành cản trở lớn nhất đối với Phong Thiểu Thừa, hắn nhất định phải tìm được cơ hội một kích tất thắng, nếu không, sẽ vì hạn chế tự mình đặt ra làm cho mất hết thể diện.

Cẩn thận quan sát hành động của Trần Nhất Tân, chỉ thấy Trần Nhất Tân chỉ là ở bên ngoài không ngừng hướng hắn bắt ngờ phóng thích ra kiếm khí bắn lên, từng đạo kiếm khí kia thật giống như ruồi muỗi bình thường làm cho người ta chán ghét, nhưng mà Phong Thiểu Thừa lại có chút hết cách. đành phải tiếp tục giả vờ chịu không nổi, tựa hồ tùy thời cũng có thể bị mãnh mã cự tượng áp đảo.

Rất cực, Phong Thiểu Thừa đã nhìn ra giữa trán Trần Nhất Tân có một tia không kiên nhẫn, trong lòng mừng thầm, xem ra, thiếu niên mười sáu tuổi này vẫn còn có chút dễ kích động a, chỉ một lát nữa, e rằng Trần Nhất Tân liền sẽ nhịn không được khát vọng thắng lợi của bản thân, xông lên tiến lại gần mình công kích.

Khi Phong Thiểu còn đang nghĩ như vậy, Trần Nhất Tân cũng quả nhiên hét dài một tiếng, phóng lên cao, trường kiếm trong tay giống như có thể bỏ núi bỏ ra một đạo kiếm khí dài đến hơn một trượng.

Kiểm khí dày đặc phát ra lãnh quang, theo sau kiếm khí, Trần Nhất Tân cũng phi thân theo vào, tựa hồ tính toán phát động công kích cuối cùng.

Phong Thiểu Thừa trong lòng vui vẻ, nhất thời hai tay rung lên, khoát bối đao trong tay đột nhiên hướng lên ra, cự hùng và mãnh hổ trước đó lộ ra vẻ thảm bại lại đột nhiên giống như đã lấy được sinh khí vô tận, vùng vẫy bay lên trên, không ngờ lại có thể đem mãnh mã cự tượng lớn bằng một ngọn núi nhỏ kia nâng lên...

Đồng thời, một ung một xà còn lại trên khoát bối đao cũng đều thoát đao bay ra, bay nhanh về phía Trần Nhất Tân,

mắt thấy Trần Nhất Tân sẽ gặp nguy hiểm!

Các đệ tử dưới đài mới vừa rồi còn vì Trần Nhất Tân cuối cùng quyết tâm phát động tổng tiến công mà hoan hô, thế nhưng lúc này đột nhiên lặng ngắt như tờ, không ít người trong lòng đều thầm nghĩ: Phong Thiểu Thừa thật vô sỉ, hắn lại là có ý giả yếu lừa dối phương. Điều này cũng khó trách, nếu như Phong Thiểu Thừa đối đủ với một địch nhân chân chính thì giả yếu lừa địch chờ cơ hội phản kích thì cũng không có gì, nhưng đối mặt với sư đệ thực lực rõ ràng thua xa mình, lại có thể sử dụng chiêu số này, thật cũng có chút vô sỉ.

Đại số người đều cho rằng Trần Nhất Tân xong rồi, theo bọn hắn thấy, Phong Thiểu Thừa căn bản chính là cố ý yếu thế, tuyệt đối có thực lực một chiêu đem Trần Nhất Tân hoàn toàn đánh bại.

Biến cố nảy sinh, Trần Nhất Tân giữa không trung mắt thấy như đang mãnh liệt nhào đến, phát ra đạo kiếm khí dài hơn một trượng kia, lại ở giữa không trung đột nhiên có một tiếng long ngâm, lập tức nhanh chóng biến thành một băng tinh chi long trong suốt toàn thân tuyết trắng. Băng long này râu tóc dựng đứng, giương nanh múa vuốt, một hơi liền đem một ung một xà kia nuốt vào trong bụng, nhưng ngay sau đó thể tới không giảm, vòng trại trên người mãnh mẽ cự tượng, nhanh chóng từ trên chiếc vòi dài của mãnh mã cự tượng trượt xuống, há mồm phun ra long tức nồng đậm băng tuyết, Phong Thiếu Thừa bất ngờ không phòng ngự, cư nhiên bị long tức kèm theo băng tuyết này đóng băng thành một người tuyết trong suốt!

Nguyên lai, cố ý giả yếu lừa địch không phải là Phong Thiếu Thừa, mà ngược lại là Trần Nhất Tân, cũng không biết Trần Nhất như thế nào nhìn ra cạm bẫy Phong Thiếu Thừa thiết lập, lại có thể tương kế tựu kế xuất ra một chiêu như vậy. Không nghĩ tới, kim cương long tượng kiếm của hắn lại đã có thể trùng phá được tầng thứ hai, đạt đến cảnh giới long tượng tề phát.

Cảnh giới cao nhất của kim cương long tượng kiếm, kỳ thật cũng không phải long tượng tề phát, mà là tầng thứ tư sau tầng thứ ba long tượng nhất thể, long tượng hóa nhân!

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Ai Thua Ai Thắng

Loại công pháp này, nếu là luyện đến cực hạn, liền có thể huyền hóa ra được một thân Long Tượng thực thể bằng đồng. Đây mới thực sự là cảnh giới kiếm linh cao nhất của kim cương Long Tượng kiếm!

Hiển nhiên, Trần Nhất Tân hiện tại muốn đạt tới cảnh giới kia cũng còn cách một khoảng rất xa. Nhưng là hắn tại trong trận chiến này, lại có thể xuất ra tầng thứ hai của Long Tượng kiếm, Long Tượng tề phát, khiến mọi người không khỏi hít một hơi lạnh khí, thầm nghĩ trong đầu chẳng lẽ Phong Thiếu Thừa lại thật sự có thể thua trong tay đám người Trần Nhất Tân?

Con người ta chính là như vậy, mới lúc trước còn vì Trần Nhất Tân mà lo lắng, e sợ hắn rơi vào cạm bẫy giăng sẵn của Phong Thiếu Thừa, nhưng hiện tại lại quay sang lo lắng cho Phong Thiếu Thừa. Dù sao đối với bọn họ mà nói, ai thắng ai thua với họ đều không quan trọng, cái bọn hắn muốn thấy chỉ là một hồi chiến đấu mà bọn hắn chưa bao giờ được chứng kiến, hiện tại bọn hắn chỉ muốn biết kết cục cuối cùng mà thôi!

Nhưng là Phong Thiếu Thừa cũng không bởi vì một chiêu Long Tượng tề phát của Trần Nhất Tân mà bại lui, tuy rằng bị đóng băng trong chốc lát bởi một luồng long tức, hắn rất nhanh đã đánh nát khối băng thoát ra ngoài. Nhưng đối với lần này, Phong Thiếu Thừa cũng đã hoàn toàn nổi giận, hắn quả thật không thể hiểu nổi, chính mình đã hao tổn tâm cơ lần đầu tiên buộc phải sử dụng âm mưu nguy kế, thế nhưng lại bị đối phương tương kế tựu kế, hơn nữa người này lại còn là một tên tiểu sư đệ nhỏ hơn mình rất nhiều!

Còn gì là thể diện nữa?!

Gầm lên một tiếng giận dữ, Phong Thiếu Thừa vung lưng đao to bản, một xà một ung mới vừa rồi bị Băng Long của Trần Nhất Tân nuốt vào, đột nhiên mạnh mẽ phá nát một bên hông của Băng Long thoát ra, không trung tràn ngập mảnh băng tuyết rơi xuống, đây hiển nhiên là Băng Long được tạo thành bởi kiếm linh của Trần Nhất Tân phải chịu tổn thương không nhỏ. Trận chiến hiện tại, cho dù Trần Nhất Tân có thể kéo dài được quá hai canh giờ chỉ sợ cũng phải chịu ít tổn thất, kiếm linh bị Phong Thiếu Thừa đã thương nặng, tự cũng đủ cho hắn hao hao nghỉ ngơi một chút. Phải biết rằng, kiếm linh cùng thân thể người tu luyện vốn là tương thông quan hệ mật thiết!

Phong Thiếu Thừa đã tức giận không thể kiềm chế được, nếu không phải là như vậy, hiện tại chỉ là sư huynh đệ đồng môn tỷ thí, tuyệt đối không nên hạ sát thủ nặng tay như vậy, chính là Phong Thiếu Thừa không thể nhịn được nữa! Nếu như hắn không cấp cho Trần Nhất Tân một chút đau khổ, chỉ sợ trận chiến ngày hôm nay đối với hắn sẽ trở thành một nỗi nhục vĩnh viễn không phai.

Sau khi một ung một xà phá xuất ra, liền quay trở lại vị trí trên không trung, lập tức một lần nữa giống như tia chớp đánh về phía Trần Nhất Tân đang cần răng chịu đựng, mà phía bên kia, một con cự hùng cùng đầu mãnh hổ cũng đã chia ra hai hướng trái phải chiến đấu với thượng cổ cự tượng. Tuy rằng chênh lệch thật lớn về thể hình, nhưng bởi vì thượng cổ cự tượng thân hình to lớn, chuyển động kém linh hoạt, lại bị tấn công một lúc bởi hổ và cự hùng, có chút chống cự vất vả. Cũng không quá ba hiệp, hiển nhiên bên phía cự hùng xuất chương đánh nát một bên ngà voi. Thượng cổ cự tượng lập tức rống lên, khắp nơi trong không trung giống như hoàn toàn thay đổi màu sắc, voi ma mút thân thể to lớn cũng không tránh khỏi thân thể bị chao đảo.

Chứng kiến Trần Nhất Tân đã có phần hiện ra bộ dáng thất bại, một bên Băng Long tuy rằng vẫn còn chặn đánh ung xà một cách ương ngạnh, nhưng lại rất chật vật, hoàn toàn mất đi khí thế của thú vương! Ngược lại giống như một quý tộc lụi tàn, bị hai tên phú hộ mới nổi đánh cho thương tích đầy mình.

Một hồi nỗ lực chống đỡ của Long Tượng, Trần Nhất Tân cũng đã giống như có chút chịu không nổi, trên mặt chuyển thành một màu đỏ bừng, hiển nhiên đã là sức cùng lực kiệt, chỉ cần Phong Thiếu Thừa gia tăng thêm một chút sức lực, hắn nhất định sẽ bại!

Chúng đệ tử đang đứng xem dưới đài cũng đã nhận thấy, Phong Thiếu Thừa cũng biết, chính bản thân Trần Nhất Tân lại càng hiểu rõ!

Nhưng là tất thấy mọi người lại chỉ có duy nhất ánh mắt của Trác Tri Viễn lúc này, lại không phải hướng về trận hỗn chiến trên đài, mà là hướng về phía đại hương ở một bên kia

Cây hương đã chỉ còn một chút xíu cuối cùng, điểm lửa càng ngày càng nhỏ, có vẻ như đã muốn tắt tới nơi.

Trác Tri Viễn trong lòng âm thầm cầu nguyện thay cho Trần Nhất Tân, chỉ cần chống đỡ hơn mười lần hô hấp nữa thôi, đại hương kia hiển nhiên là sẽ tắt. Mà hương tắt cũng đồng nghĩa với việc hai canh giờ đã hết, bọn hắn cũng sẽ đạt được thắng lợi!

Vốn lúc trước hắn cùng Trần Nhất Tân sắp xếp kế hoạch, tại lúc trước khi Trần Nhất Tân lên sân đấu, liền nói cho Trác Tri Viễn biết, chính mình kỳ thật bởi vì việc Trần Anh mất hết chân khí, tu tri bị hủy mà thoát được lợi, sau khi trở về liền phát hiện đột phá tầng thứ hai của kim cương Long Tượng kiếm, có thể đạt tới cảnh giới Long Tượng tề phát.

Trác Tri Viễn liền cùng Trần Nhất Tân thương lượng rồi định ra kế hoạch này, thật ra bọn hắn đã từng nghĩ đến là sẽ ẩn giấu một chiêu này đối với Phong Thiếu Thừa, nhưng cả hai cũng thấy được Phong Thiếu Thừa không cần phải dốc hết sức mới có thể cản được Cự Tượng. Bọn hắn dự định lúc sau cùng Trần Nhất Tân tại trong thời điểm nguy cấp sử ra một chiêu Long Tượng tề phát, hy vọng có thể khiến Phong Thiếu Thừa trở tay không kịp.

Hiện tại chứng kiến Trần Nhất Tân đang vất vả chống đỡ, Trác Tri Viễn cũng là liễu lĩnh khiến Trần Nhất Tân chịu một phen toát mồ hôi lạnh. Trận chiến này, cho dù cuối cùng bọn hắn dành thắng lợi, chỉ sợ Trần Nhất Tân cũng bị thương không nhẹ, ít nhất là kiếm linh của hắn cũng tuyệt đối sẽ bị hao tổn, chuyện này đối với tu tri của hắn là hoàn toàn không có chỗ tốt. Nhưng là, Trần Nhất Tân lại có thể được an ủi, hắn đã khiến Phong Thiếu Thừa phải xuất ra trạng thái mạnh nhất, tại đối kháng với trình độ chênh lệch cao như vậy, hắn cũng có thể đạt được không ít kinh nghiệm, từ đó làm cho thiên tâm càng thêm vững chắc.

Vừa được lại vừa mất, đến cuối cùng là lợi hay hại, cho dù là ai hiện tại cũng không thể thấu hiểu hết sự tình!

Đã đến tình trạng như lúc này, bất luận là kẻ nào lên tiếng khuyên Trần Nhất Tân vứt bỏ, hắn cũng tuyệt đối sẽ không nghe theo!

"Nhược thủy tam thiên! !" Phong Thiếu Thừa thấy Trần Nhất Tân hiển nhiên vẫn có thể kiên trì, nhịn không được lần thứ hai xuất ra một chiêu mạnh nhất trong 【 thương lăng thủy đao bí quyết 】, tuy rằng như thế, trong lòng Phong Thiếu Thừa cũng không khỏi sôi trào một tiếng bị ai, cuộc chiến ngày hôm nay, không những khiến hắn phải xuất ra tới ba lần Tứ Linh Tề Phóng, còn khiến hắn xuất ra hai lần 【 thương lăng thủy đao bí quyết 】, một chiêu cực mạnh! Cho dù là thắng, đối với hắn dường như cũng không được tốt đẹp lắm!

Một cỗ hồng thủy trong nháy mắt bao vây Trần Nhất Tân, mạch nước ngầm ở giữa cũng bắt đầu chuyển động, Trần Nhất Tân dưới sự công kích như vậy, rốt cục cũng đã vô phương chống đỡ, ngay cả thượng cổ cự tượng và Băng Long cũng đã rút về bên cạnh hắn, gát gao bao bọc hắn ở giữa, nhưng là hắn cùng một long một tượng ở giữa hồng thủy bị nhắc lên cuốn ra ngoài sân đấu.

Trần Nhất Tân thân thể vừa mới rơi xuống đất, cuộn cuộn hồng thủy cũng nháy mắt lui lại, đứng vững vàng trên mặt đài, hiển nhiên là một trong bát đại đệ tử của Thanh Nguyên Sơn Thủy giáo, đại sư huynh Phong Thiếu Thừa !

Nhưng là lúc này, cây đại hương kia cũng đã hoàn toàn cháy hết. Đến cuối cùng, ai sẽ là người giành chiến thắng??

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 128: Bình Cục Cáo Chung

Cuối cùng là hương tắt trước, hay là Trần Nhất Tân bị Phong Thiếu Thừa đánh rớt khỏi đài trước, đây đã trở thành điểm quan trọng nhất của một tràng tỷ võ này!

Toàn bộ đệ tử đều khẩn trương chăm chú vào trận đối chiến, dường như hoàn toàn không hề chú ý tới hương tắt lúc nào, sự tập trung của bọn hắn đều bị thu hút bởi trận chiến kịch liệt vô cùng hấp dẫn phía trên đài. Ngay cả là Trác Tri Viễn cũng không hoàn toàn xác định được đến tận cùng là hương tắt trước hay Trần Nhất Tân rơi khỏi sân đấu trước, khoảnh khắc Trần Nhất Tân thân thể lơ lửng trên không trung, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía đại hương, nhưng cũng chỉ chứng kiến đúng lúc hương tắt, chính lúc hắn quay đầu lại, thân thể Trần Nhất Tân cũng đã rơi xuống đất. Trác Tri Viễn căn bản không thể phân biệt được cuối cùng là Trần Nhất Tân thân thể chạm đất trước, hay là cây nhang kia tắt trước.

Dựa trên quy tắc luận võ mà nói, chỉ khi thân thể Trần Nhất Tân chạm vào mặt đất bên ngoài sân đấu, mới xem là thất bại, nếu là tại trong lúc hắn đang lơ lửng trên không trung, chắc chắn sẽ không được tính. Dù sao trong lúc hai người đối chiến, hiển nhiên có khả năng là bay giữa không trung, nếu rời khỏi phạm vi sân đấu bị coi là thất bại, như vậy thì luận võ tỷ thí cũng không cần tồn tại nữa.

Toàn bộ đệ tử đều tập trung ánh mắt vào sáu vị trưởng lão trên đài cao, bọn hắn hiển nhiên đều cho rằng một vài vị trưởng lão phía trên kia nhất định là sẽ có biện pháp phân biệt đến cuối cùng là ai thắng ai bại. Nhưng mà, cho dù là tuyên bố cuối cùng của các trưởng lão có kết quả như thế nào, chỉ sợ nơi này thủy chung đều có người không phục, đặc biệt là hai người ti thí, dù ít dù nhiều cũng sẽ có dị nghị, cho dù là bọn họ bề ngoài cuối cùng cũng sẽ chấp nhận phán quyết của các trưởng lão.

Đại trưởng lão Lâu Vô Ngân đứng dậy, từ bên trong lấy ra một chiếc bát mà nhà sư vẫn thường dùng, toàn thân màu tím, hơn nữa còn phát tán ra ánh sáng kim loại. Chiếc bát này được tạo thành từ Tử Kim, không thể nghi ngờ đây vốn không phải là vật bình thường được tạo từ Tử Kim, mà hiển nhiên là một pháp bảo có pháp lực tối thượng.

Ngay sau khi Lâu Vô Ngân lấy ra chiếc bát Tử Kim, Trác Tri Viễn đứng rất xa Lâu Vô Ngân lại cảm nhận được bên trong đan điền của mình có cảm giác như muốn sôi trào, giống như đặc biệt hứng thú đối với chiếc bát Tử Kim. Hoàn toàn giống với trạng thái tại huyệt Ngọc Châm khi Dịch Đông Lai sử dụng Kim Sư Trảo.

Trác Tri Viễn lập tức suy nghĩ: "Vật kia rất có thể là chân khí pháp bảo, nếu không hiển nhiên cũng sẽ không khiến cho đan điền của mình có hứng thú như vậy. 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 quả nhiên thần kì, lại có thể tự động tìm kiếm, cảm ứng với từng pháp bảo riêng biệt rồi thông báo cho người tu luyện biết, cần phải cần nuốt pháp bảo nào tại vị trí nào.

Chỉ là, cho dù Trác Tri Viễn có nhiều hơn mười tám lá gan, hắn cũng tuyệt đối không dám chạy lên cắn nuốt chiếc bát Tử Kim kia. Đừng nói tới chuyện có thể đắc thủ, cho dù là có thể lợi dụng đặc điểm của 【 Như Ý Luyện Bảo Quyết 】 trực tiếp xông tới đem bát Tử Kim này cắn nuốt, Trác Tri Viễn cũng phải lo lắng tỷ lệ sống sót của mình còn sống để rồi đi hay không. Hơn nữa, chung quy cũng không thể cứ thế vừa thấy pháp bảo liền động lòng cướp đoạt. Trên đời này có rất nhiều pháp bảo, nếu là cứ như vậy cắn nuốt vào trong cơ thể, Trác Tri Viễn hẳn chẳng phải là sẽ trở thành kẻ thù của khắp thiên hạ hay sao?

Xem ra, nhất định phải tìm một cách nào đó áp chế cảm giác muốn cắn nuốt pháp bảo làm của riêng này, nếu không, không sớm thì muộn rồi một ngày cũng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lâu Vô Ngân nhẹ nhàng nhấc một tay lên, chiếc bát Tử Kim liền tự động hướng tới không trung bay lên một cách chậm rãi, dừng lại tại ngay phía trên sàn đấu. Sau đó lập tức xoay tròn, tốc độ quay cũng không quá nhanh nhưng là ánh sáng kim chực của bát Tử Kim lại nhanh chóng mở rộng, rất nhanh trở thành một hào quang rộng vạn trượng, chiếu rọi ánh sáng tại một mảnh không trung phía trên sàn đấu.

Bên trong ánh sáng dần dần xuất hiện hai bóng người, hiển nhiên đó là hai người mới vừa đối chiến, Trần Nhất Tân cùng Phong Thiệu Thừa, hai người đang thi triển ra một chiêu cuối cùng.

Ánh sáng tiếp tục mở rộng, dần dần kéo dài, một cây đại hương hiện ra trong mắt mọi người, chính là cây đại hương được thắp lên dùng để tính giờ.

Đại hương bốc cháy chỉ còn một chút xiu ánh lửa cuối cùng, lúc mờ lúc tỏ, biểu hiện rõ ràng nó chỉ còn lại một điểm lửa cuối cùng.

Thân thể Trần Nhất Tân từ trong đại hồng thủy bay ra, rơi xuống hướng về phía ngoài sàn đấu, mà ngay tại thời điểm thân thể hắn tiếp xúc với mặt đất một cách nặng nề, cánh tay Lâu Vô Ngân nhẹ nhàng hiện ra tại không trung, hình ảnh trong ánh sáng được phát ra bởi bát Tử Kim nhất thời dừng lại, mà đóm lửa trên đại hương cũng gần như đồng thời đứng lúc tắt, từ đầu nhang bay lên một ít khói nhẹ tàn lụi.

Chứng kiến một màn này, chúng đệ tử nhất thời đồng loạt ồ lên, hiển nhiên là vừa rồi đại trưởng lão Lâu Vô Ngân sử dụng pháp lực tối cao của mình, mượn dùng pháp bảo là chiếc bát Tử Kim kia đem cảnh tượng lúc trước hoàn toàn lặp lại một lần nữa. Hơn nữa còn hiện ra rõ ràng, Trần Nhất Tân chiến bại, cùng với đại hương lụi tàn, dường như đồng thời cùng một lúc, hoàn toàn không chênh lệch.

Nhưng là như thế, cuối cùng có thể biết là ai thắng ai bại rồi sao? Là Phong Thiệu Thừa, hay là Trác Tri Viễn, Trần Nhất Tân năm tên đệ tử bọn hắn?

Đồng đạo đệ tử bàn luận xôn xao, thậm chí cái này càng là không biết phải phán định kết quả như thế nào.

Lâu Vô Ngân thu hồi bát Tử Kim, tất cả mọi người đã chứng kiến kết quả rõ ràng, tất nhiên cũng không cần phải đem cái loại này pháp bảo xuất ra trước mặt mọi người. Sau đó hắn nhìn thoáng qua Mạc Tuấn, hiển nhiên là sáu vị trưởng lão đều dùng thiện niệm tiến hành trao đổi, hơn nữa cũng đã sớm thương lượng được kết quả cuối cùng.

"Kết quả hòa!" Mạc Tuấn cuối cùng cũng đứng lên, việc tuyên bố kết quả này tất nhiên là dành cho hắn thay thế chương môn thực hiện. Nhưng là, chỉ đơn giản vài chữ này lại làm cho nguyên bản chúng đệ tử đang bàn luận xôn xao ồ lên không thôi. Là Hòa? Đâu có thể nào lại tính kết quả hòa?

Hiện tại Phong Thiệu Thừa cũng hiểu được, có chút khó xử nhìn Mạc Tuấn, hắn hiện tại ngày hôm nay có thể xem như là có thực lực không nhỏ, vốn dĩ tưởng rằng có thể thoải mái chiến thắng năm tên sư đệ này, nhưng lại không ngờ rằng hắn thiếu chút nữa đã bị đánh bại, may mắn là kết quả hòa, ít nhất Phong Thiệu Thừa còn có chút ít thể diện, nếu là hắn đánh bại Trần Nhất Tân chậm một chút, thì quả thật là không còn mặt mũi nào nữa.

"Sáu trưởng lão chúng ta vừa mới thương lượng một hồi, đánh cuộc giữa Thiệu Thừa cùng năm tên sư đệ đành phải hủy bỏ. Bởi vì lần luận võ đại hội này xuất hiện vài tên đệ tử biểu hiện kiệt xuất, được chọn làm người xuống núi đi trước viện trợ cho Đại Dận hoàng triều đô thành, chúng ta quyết định gia tăng lên làm sáu người. Phong Thiệu Thừa, Giang Vô Hoạn, Trác Tri Viễn, Trần Nhất Tân, Tần Phi, Mạnh Văn Cao sáu người đều có một vị trí."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ tiếng ồn ào xung quanh dần dần im bật, mặc dù điều này vượt quá quy định ban đầu của đại hội luận võ, nhưng lại là biện pháp giải quyết tốt nhất. Cũng chỉ có như vậy mới có thể là lời giải thích tốt nhất cho kết quả hòa này.

Phong Thiếu Thừa cũng hiểu được đây là phương pháp giải quyết tốt nhất, liền chấp tay hướng về phía Mạc Tuấn nói: "Đa tạ lục trưởng lão, Thiếu Thừa lúc trước đã quá lỗ mẫn tự đại, không hề nghĩ đến năm vị sư đệ lại có thể đạt đến trình độ như bây giờ. Nhưng đây cũng chính là phúc của Thủy Giáo ta, hiện tại đột nhiên xuất hiện rất nhiều đệ tử thiên tài tuyệt diệu, sư tôn ta hẳn nhiên là cảm thấy phi thường vui mừng." Lời nói vô cùng khách khí, nhưng là trên người Phong Thiếu Thừa lại tản mát ra một cỗ khí thế của chưởng môn tương lai, thoạt nhìn hẳn có lẽ đã tự xem chính mình là người kế nhiệm chưởng môn, không có người thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Kinh Thiên Bí Mật

Một đạo tử sắc kiếm quang cắt qua phía chân trời, từ trên bầu trời Đại Dận hoàng triều bay thẳng về hướng Thanh Nguyên Sơn mờ mịt phía xa.

Lúc kiếm quang xuyên qua sơn môn, không ít đệ tử phía tiền sơn đều đã phát hiện ra kiếm quang khác thường này, một đám người về mặt đề phòng rút sẵn kiếm ra khỏi vỏ, đám người này xem ra tuy rằng thực lực không đủ nhưng cũng phải có trách nhiệm bảo vệ sơn môn.

Nhưng là, rất nhanh bọn hắn cảm giác được một cỗ hơi thở quen thuộc, rõ ràng là giống như oai phong của chưởng môn thứ bảy của Thanh Nguyên Sơn Thủy Giáo cửu tiêu tôn giả Đặng Thiếu Ngải. Dưới khí thế của cỗ hơi thở quen thuộc, các đệ tử đều đồng loạt hạ trường kiếm trong tay xuống, đứng nhìn đạo tử sắc kiếm quang xuyên qua tiền sơn nhằm thẳng hướng hậu sơn mà đi.

"Chưởng môn đã trở lại?" Không ít đệ tử dồn dập đặt câu hỏi, nhưng là không ai có thể trả lời bọn hắn.

Từ sắc kiếm quang sau khi tới hậu sơn, tại Cửu Tiêu Phong xoay một vòng lại quay về hướng nơi các đời đại trưởng lão cư ngụ Vong Tường Phong.

Kiểm quang mới vừa tiến vào phạm vi Vong Tường Phong, đại trưởng lão Lâu Vô Ngân sớm đã cảm ứng được thiên niệm của Đặng Thiếu Ngải, lập tức từ trong điện bước ra, cánh tay nhẹ nhàng xuất ra, đạo kiếm quang kia liền hạ xuống.

Sau khi xoay hai vòng xung quanh Lâu Vô Ngân, từ sắc kiếm quang liền theo Lâu Vô Ngân tiến vào bên trong thần điện.

Lâu Vô Ngân xoay người lại, khom người thi lễ với kiếm quang kia: "Chưởng môn trở về, thứ lỗi Vô Ngân không nghênh đón từ xa."

Kiểm quang hạ xuống mặt đất, lập tức biến thành một hình người, nhưng lại như cũ toàn thân đều là màu tím, liếc mắt nhìn liền biết đây không phải là thực thể mà chỉ là một luồng thiên niệm được phân ra mà thôi.

"Làm phiền đại trưởng lão bày trận, bản tôn có việc muốn cùng trưởng lão bàn bạc." Từ sắc Đặng Thiếu Ngải chậm rãi mở miệng nói.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đặng Thiếu Ngải, Lâu Vô Ngân lại càng thêm thận trọng, chiếc bát Tử Kim lại một lần nữa được Lâu Vô Ngân lấy ra. Lòng bàn tay mở ra, bát Tử Kim chậm rãi hướng thẳng lên không trung, lật úp xuống dưới, lập tức phát ra một mảnh ánh sáng chói lọi, đem từ sắc Đặng Thiếu Ngải cùng với Lâu Vô Ngân đều bao phủ bên trong. Mà từ bên ngoài nhìn vào, toàn bộ không gian trong thần điện đều trống rỗng, không một bóng người.

"Bản tôn lần này tại sau khi xuống núi, trước tiên đi gặp Thái trưởng lão, rồi sau đó mới đi Ngọc Kinh, tuy nhiên tại Ngọc Kinh lại phát hiện được một bí mật kinh thiên, sự tình này liên quan đến thái sư đương triều là Nguyệt Trọng Dịch."

Nghe được những lời này của Đặng Thiếu Ngải, Lâu Vô Ngân có chút sửng sốt, lập tức hiểu được Thái trưởng lão này hiển nhiên là đại trưởng lão tiền nhiệm - Già La Tăng Phi Ân, không nhận được trả lời: "Thái trưởng lão nhân gia hết thấy có mạnh khỏe?"

Đặng Thiếu Ngải nói: "Thái trưởng lão hiện tại đang dốc toàn lực trùng quan, đang chuẩn bị độ kia tu di tiểu kính, ta cũng chỉ là nhìn thấy phân thân của hắn mà thôi. Chuyện tình liên quan đến Nguyệt Trọng Dịch kia, lại là cùng sa bàn của bốn giáo ta có quan hệ rất lớn."

"Hả?" Lâu Vô Ngân bàng hoàng sửng sốt, miệng tự động phát thành tiếng, lại hỏi: "Tính ra Nguyệt Trọng Dịch có thể xem là người của Thương Tích Sơn giáo, chỉ tiếc là Thương Tích Sơn nhân tài lại quá hiếm hoi, ai.....Nhớ ngày trước đông đủ tám đại giáo, quả thật là một mỹ cảnh, hiện tại cũng chỉ có Thanh Nguyên Sơn Thủy giáo ta là còn duy trì, còn lại....." Lâu Vô Ngân lại thở dài một hơi.

"Còn lại bảy giáo kia tuy rằng nhân tài tàn lụi, nhưng là cao thủ so với giáo ta cũng chưa hẳn là ít hơn, chỉ là không được giống như giáo ta được kế thừa truyền thống, thu môn đồ một cách rộng rãi mà thôi. Nhưng là Nguyệt Trọng Dịch kia, đó là người cả ta lẫn người đều khó có thể địch lại, thậm chí ngay cả Thái trưởng lão cũng đều không phải là đối thủ của hắn. Nghe nói một thân tu tri của hắn đã đạt đến đỉnh của tiểu kính, sắp sửa bước vào cảnh giới đại kính."

Lâu Vô Ngân về mặt lại lộ ý khinh thường: "Như vậy thì sao? Cái này chẳng phải là giết vợ diệt huynh hại con mà đạt được hay sao, nếu không ngại hấn là thái sư đương triều của Đại Dận hoàng triều, chỉ sợ thiên hạ này người tu thiên cũng đã sớm kéo tới một đám người, đem nghiền xương hấn thành tro! Nhưng là, tên Nguyệt Trọng Dịch kia như thế nào lại có quan hệ tới sa bàn của giáo ta?"

Đặng Thiếu Ngải khoát tay áo lắc đầu nói: "Việc này chính là bí mật không thể nói của Nguyệt Trọng Dịch, từ mấy chục năm về trước đã bố trí hết thảy hoàn hảo, ta nếu không phải bởi vì cơ duyên xảo hợp, cũng vô phương biết được chuyện này..." Dứt lời, ngay cả khi biết hiện tại đang trong trận của bát Tử Kim, ngoại nhân hoàn toàn không thể nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, Đặng Thiếu Ngải cũng là cố ý hạ thấp giọng nói xuống, cùng Lâu Vô Ngân nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Đặng Thiếu Ngải đem sự việc của Nguyệt Trọng Dịch nói thẳng ra, nét mặt của Lâu Vô Ngân cũng lộ vẻ cực kỳ ngạc nhiên, đợi sau khi Đặng Thiếu Ngải nói xong, Lâu Vô Ngân đã muốn kìm nén không được, vội vàng nói: "Nguyệt Trọng Dịch lại có thể chôn dấu một bí mật như vậy? Quả thật là giỏi tính toán a! Cuối cùng là hấn muốn làm gì? Khó trách..."

Giờ phút này, trên trán Lâu Vô Ngân đã hoàn toàn lộ vẻ lo lắng, dường như hấn từ sau cuộc đối thoại cùng Đặng Thiếu Ngải, cảm nhận được một phen hứng thú không hề tầm thường.

"Thiếu Thừa xuất quan rồi sao?" Đặng Thiếu Ngải đột nhiên hỏi.

Lâu Vô Ngân gật đầu: "Ân, Thiếu Thừa hiện giờ đang tại cảnh giới tầng thứ năm thân thức viên mãn, việc đột phá bình cảnh tiến vào ý thức chi cảnh cũng chỉ còn là vấn đề về thời gian mà thôi, hiện tại chờ xem hấn khi nào có thể ngộ đạo!" Ngay lập tức Lâu Vô Ngân đem sự tình Thanh Nguyên Sơn trong đoạn thời gian này nhất nhất tường thuật lại cho Đặng Thiếu Ngải, nghe được sự tình này Đặng Thiếu Ngải lại nhún mày không thôi.

"Chỉ thiếu một chút a, chúng ta cơ hồ hoàn toàn rơi vào trong tính toán của Nguyệt Trọng Dịch, không biết đại trưởng lão đối với chuyện này giải quyết thế nào, Nguyệt Trọng Dịch kia đến tột cùng là muốn làm điều gì? Bởi vì khôi phục lại giáo sao? Dường như đông đảo giáo đồ đối với việc Nguyệt Trọng Dịch bảo hộ Đại Dận hoàng triều cực kì bất mãn, hiện tại tai họa chiến tranh nội bộ nổi lên khắp nơi đều ít nhiều có quan hệ bởi vì những giáo đồ tàn sát khởi xướng."

Lâu Vô Ngân chậm rãi lắc đầu: "Người này có dã tâm thật lớn, chỉ sợ là không đơn giản chỉ bởi vì giáo như vậy, giờ phút này ta cũng thật là đoán không ra đến tột cùng tâm ý của hấn như thế nào. Nhưng là bất kể như thế nào, nếu chúng ta biết được kế hoạch của hấn, tự nhiên là sẽ từ bên trong phá tan, quyết không để hấn một lần nữa đột nhiên đề thăng mạnh mẽ, nếu quả thật là để hấn đạt đến tầng thứ bảy viên mãn cảnh giới, chỉ sợ dưới gầm trời này, cũng không còn có người có thể kiềm chế hấn."

"Liên thỉnh đại trưởng lão an bài tất cả, ta còn muốn đi Nam Hải tìm Thái trưởng lão, xem hấn đối với sự tình lần này có cái nhìn ra sao! Ân, Việc này còn cần phải giấu diếm Thiếu Thừa, hấn từ kia tuy rằng cương quyết nhưng chung quy lại rất nhân hậu, nếu là hấn biết được sự việc, chỉ sợ là không thể hạ thủ." Từ sắc Đặng Thiếu Ngải rất nhanh lại hóa thành một đạo kiêu quang, Lâu Vô Ngân cúi tay thu lại bát Tử Kim, kiêu quang liền nhanh chóng bay ra khỏi điện, xoay quanh một vòng trên Vọng Tường Phong, chớp mắt bay đi.

Nhìn thấy tử sắc kiêu quang bay xa, thần tình Lâu Vô Ngân cũng đắm chìm, chỉ thì thào trong miệng: "Hảo một tên Nguyệt Trọng Dịch..." Trong lòng cân nhắc nên an bài việc này thế nào, lập tức phát tay gọi lớn: "Người đâu, nhanh đi gọi Phong Thiếu Thừa, Dịch Đông Lai, Giang Vô Hoạn đến nơi này gặp ta!" Lâu Vô Ngân vừa phân phó xong, nhưng lại nghĩ lại, lại đính chính: "Trước đem Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn gọi tới, sau nửa canh giờ mới cho gọi Phong Thiếu Thừa!"

Đồng tử bên ngoài điện lĩnh mệnh mà đi, không lâu sau, Dịch Đông Lai cùng Giang Vô Hoạn liền nhanh chóng đi tới, có thể nhìn ra được, Dịch Động lại trên mặt còn lộ vẻ vài phần tổn thương, xem ra một kích kia của Trần Nhất Tần quả thật làm hấn bị thương không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Hạ Sơn

Đi ra khỏi Thanh Nguyên Sơn, sau khi tiến vào Thanh Nguyên Quan, chính là tới Đại Dận hoàng triều lãnh thổ. Đệ tử liên quan đến việc xuống núi, tàn sát ra, dựa theo nhiệm vụ khác nhau của mình mà đi các hướng khác nhau để tới Đại Dận hoàng triều đô thành Tây Kinh. Mạc Tuân cùng với Lâu Vô Ngân, an bài cho bọn hấn đường đi khác nhau, lý do tự nhiên không cần giải thích cho bọn họ, chỉ cần để cho bọn họ làm dần từng bước là được.

Một chuyện này, tổng cộng ước chừng trăm tên đệ tử, nhưng mà bố trí lại rất kỳ quái.

Trác Tri Viễn cùng với Mạnh Vân Cao được chia làm một đường, trừ hai người, còn có Trần Anh cùng đồng hành với bọn họ. Trác Tri Viễn có chút kỳ quái, bởi vì hấn cùng Trần Nhất Tần đều muốn đưa Trần Anh quay về thôn, đặc biệt là Trần Nhất Tần đang tiện đường quay về thăm người nhà của mình, nhưng mà Mạc Tuân cùng với Lâu Vô Ngân lại không thông qua đệ trình của bọn họ, lại chỉ làm cho Trác Tri Viễn cùng Mạnh Vân Cao hộ tống

nàng quay về thôn, hơn nữa Mạnh Vân Cao được thụ lấy pháp thuật xóa đi trí nhớ của Trần Anh, chờ đến trước khi vào thôn sẽ đem trí nhớ của Trần Anh xóa đi, khiến nàng một lần nữa làm một nữ tử bình thường.

Mà Dịch Đông Lai tự nhiên đã ở tại hàng ngũ xuống núi, nhưng hẳn lại không phải là người đầu lĩnh, vì thế chỉ có đi theo người cùng hẳn quan hệ có chút không sai Đại sư huynh Phong Thiểu Thừa một đường chạy tới. Hai người bọn họ cũng không có mang theo bất cứ trợ thủ nào, bất quá đã có Phong Thiểu Thừa, nên không cần những người khác hỗ trợ cũng là đúng.

Trần Nhất Tân cũng với Giang Vô Hoạn một đường, cũng như thế không có cho bọn hắn bố trí bất cứ trợ thủ nào, hơn nữa phượng hướng mà bọn hắn tiến tới thậm chí cũng không phải là đô thành Tây Kinh, mà là một chỗ chiến trường phía Nam. Nghe nói ở nơi này, Đại Dận hoàng triều quân trấn thủ đã bị liên tiếp bại lui, trong trận hình đối phương nhất định là có vài tên tu chân giả pháp thuật cao cường, hiển nhiên phải để cho Thanh Nguyên Sơn đệ tử đi giải quyết nguy nan.

Thế nhưng sự sắp đặt như thế lại làm cho người ta hơi có chút khó hiểu, nếu phía Nam chiến sự báo nguy, vậy hẳn là càng phải tiếp viện, lại vì có gì chỉ cho Trần Nhất Tân cũng với Giang Vô Hoạn hai người đi trước, còn những người khác lại từng nhóm bắt đầu đi Tây Kinh đây? Nếu nói là Dịch Đông Lai cùng Phong Thiểu Thừa lộ trình tương đối xa cũng không sao, bọn hắn có một nhiệm vụ khác đi tới vùng Giang Hoài, nhưng mà Trác Tri Viễn đoạn đường này cùng với người cuối cùng là Tần Phi mang theo trăm tên đệ tử mới nhập môn tuy nhiên cũng hoàn toàn trực tiếp hướng tới Tây Kinh, không khỏi có chút làm cho người ta nghi ngờ.

Bất quá nếu sư môn đã sắp đặt như thế, chúng đệ tử xuống núi cũng không tiện hỏi, chỉ là nhất nhất làm theo.

Tần Phi lại trở thành người đặc ý nhất giữa mấy sư huynh đệ xuống núi, duy chỉ có hắn, suất lĩnh lấy trăm tên đệ tử mới nhập môn, trùng trùng điệp điệp hăng hái, làm cho người ta thực có có phần ngỡ vực không hiểu, việc này trước kia bất luận kẻ nào đều tưởng tượng không ra, không quản là ai đem người xuống núi, lại bất kể như thế nào cũng không đến phiên Tần Phi. Luận võ thắng được trong sáu người, có thể cũng chỉ có Mạnh Vân Cao vị trí thấp hơn hắn, tuy nhiên hẳn lại có thể trở thành người cuối cùng đạt được trong sáu người cùng dòm ngó vị trí kia, tự nhiên là làm cho rất nhiều người không phục.

Thời gian xuống núi, Trần Anh luôn luôn có vẻ rất u buồn, đó cũng là tự nhiên, chứng kiến người đã cướp đi thứ quý giá nhất đời mình đang rất hăng hái, nhưng lại đối với nàng chẳng buồn ngó tới, thậm chí cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái (cho xèng cũng ko thèm nhìn :))), mà bảo hộ nàng, ngược lại là người từ trước bị nàng khinh thường. Loại cảm giác phức tạp này, hơn xa khả năng tiếp nhận của một cô gái mười sáu mười bảy tuổi, cho nên Trần Anh cũng chỉ có thể lựa chọn trầm mặc không nói.

Trác Tri cũng nhận thấy tất cả sự tình đang xảy ra này, nhưng là hắn cũng không có sớ trường về việc an ủi người khác (tức là ko có rành việc vuốt ve xoa dịu nỗi đau ấy :>), tự nhiên là nói không nên lời, hắn cảm thấy chuyện tình trong thiên hạ này quá mức cổ quái, nhất là chuyện nam nữ.

Vừa nghĩ như vậy, Trác Tri Viễn không khỏi nhớ lại Nguyệt Tiểu Sai, nha đầu kia có vẻ như sau khi chính mình luận võ thủ thắng, tự nhiên không có xuất hiện, thậm chí ngay cả sau khi Phong Thiểu Thừa xuất quan, tiểu nha đầu kia cũng không hề tái xuất hiện, cũng không biết nàng chạy đi nơi đâu.

Mấy ngày qua, Trác Tri Viễn cũng nghe được một vài tin tức về thân thể cùng bối cảnh của Nguyệt Tiểu Sai, nhưng dường như người trong giáo cũng không kể tỉ mỉ, chỉ biết là Nguyệt Tiểu Sai là nhi nữ của một vị quan quyền quý trong Đại Dận hoàng triều, nhưng không nói rõ đến tột cùng vị ấy là quyền quý tới đâu. Bất quá vô luận là ai cũng đều hơi có vài phần kỳ quái, trong Thanh Nguyên Sơn tuy rằng không thiếu người nhà quan lúc sau, chẳng hạn như Dịch Đông Lai cùng Tần Phi liền là thân phận như vậy, nhưng bọn họ đều là thân nam nhi, rất ít nhà quan nguyện ý tự đem thiên kim đại tiểu thư đưa tới cửa thiên (tu thiên), thứ hai nhà bọn họ tới đa cũng chính là nhất phương quan lớn, như là Nguyệt Tiểu Sai vậy, cái gọi là đương triều quyền quý, thật sự đã ít lại càng ít.

Đối với các quan lớn trong Đại Dận hoàng triều không hiểu nhiều lắm, các đệ tử Thanh Nguyên Sơn không biết Nguyệt Tiểu sai là tiểu thư con nhà ai cũng là bình thường, nhưng nếu như là tiểu dân trong triều, cũng rất dễ dàng từ tên họ Nguyệt Tiểu Sai mà đoán ra đầu mối.

Thời gian nhớ tới Nguyệt Tiểu Sai, Trác Tri Viễn cũng cảm giác được trong lòng của mình có chút gì đó không nằm yên như bình thường, không khỏi nghĩ đến: chẳng lẽ, đây là tiếng lòng lay động trong truyền thuyết sao?

Sau khi vào Thanh Nguyên Quan, chúng đệ tử Thanh Nguyên Sơn liền dựa theo sứ mệnh của từng người mà phân tán ra, Trần Nhất Tân cùng Giang Vô Hoạn là một đường xuôi Nam đi chiến trường, còn lại hơn một nửa nhắm hướng Đông mà đi, mà Trác Tri Viễn cùng Mạnh Vân Cao đoạn đường này, cũng muốn nhắm hướng Đông Nam mà đi, sau khi đi qua Trần gia thôn, lại đi vòng vèo hướng phía Đông Bắc đi Tây Kinh.

Lúc đóng cửa thành, Trác Tri Viễn cùng Mạnh Vân cao tìm tướng sĩ đóng cửa thành mua chiếc xe ngựa, trên đường đi nhưng thật ra cũng thoải mái khoái hoạt, Trác Tri Viễn cùng Mạnh Vân cao không có kiến thức qua phạm nhân xã hội như thế nào, chứng kiến không ít cảnh vật cảm giác hơi có chút mới lạ, nguyên bản bởi vì chuyện tình của Trần Anh mà tâm tình u ám, không khỏi cũng tốt lên rất nhiều.

Bất quá hơn mười ngày lộ trình, hai người liền dẫn Trần Anh về tới Trần gia thôn, trước khi vào thôn, Mạnh Vân Cao tựa hồ có chút khó xử nhìn Trác Tri Viễn, nói một câu: "Trác sư đệ, sư môn có lệnh, nhất định phải xóa sạch trí nhớ của Trần Anh sư muội về Thanh Nguyên Sơn ... "

Trác Tri Viễn tự nhiên cũng là dè dặt, cảm thấy được như vậy kỳ thật cũng tốt, dễ dàng làm cho Trần Anh thuận tiện quên luôn hết chuyện cùng với Tần Phi, liền gật đầu nói: "Mạnh sư huynh, nhờ huynh hãy đem hết thầy trí nhớ liên quan đến Tần Phi trong đầu Anh tỳ tỳ đều biến mất đi "

Nói là xóa đi trí nhớ, kỳ thật cũng chính là đem một bộ phận trí nhớ trong đầu Trần Anh dùng pháp thuật phong ấn, khiến cho Trần Anh chỉ biết mình đã từng sống ở Thanh Nguyên Sơn, hơn nữa ở trong đó tu luyện gần mười năm thời gian, rồi sau đó bởi vì một vài nguyên nhân nàng không thể nhớ lại, mà mất đi toàn bộ tu tri, lần thứ hai trôi lại Trần gia thôn. Cả trí nhớ thật ra không có vấn đề gì, nhưng lại đem bộ phận trí nhớ bên trong có quan hệ với Thanh Nguyên Sơn mạnh mẽ phong ấn, đối với cuộc sống bình thường của Trần Anh không có ảnh hưởng gì.

Mạnh Vân Cao tựa hồ cũng biết một ít về chuyện tình của Trần Anh và Tàn Phi, sau khi đáp ứng, lập tức bắt đầu làm phép, rất nhanh trí nhớ trong đầu Trần Anh về Thanh Nguyên Sơn cơ hồ liền hoàn toàn tiêu thất, chỉ còn lại có phần đầu và cuối.

Sau khi hai người mang theo Trần Anh trở lại trong thôn, chỉ là vừa mới tiến vào thôn, đã bị những người nhiệt tình đồng loạt hoan nghênh, nhưng cũng có thể nhìn ra được, không ít thôn dân đối với Trần Anh - con gái trưởng thôn này, trong mắt là mang theo vài phần xem thường. Những thôn dân này sẽ không biết đích thực nguyên nhân Trần Anh trở về, nhưng lại sẽ không tự chủ được cho rằng nàng phạm vào sai trái, mới bị trục xuất khỏi sư môn, tự nhiên là có chút khinh thường nàng. Nếu không phải cha của nàng là trưởng thôn, chỉ sợ thậm chí sẽ có người trực tiếp nói ra ngay trước mặt.

Dựa theo kết quả thương lượng của Trác Tri Viễn cùng Trần Nhất Tân, trong thời gian Trác Tri Viễn đem Trần Anh đưa về nhà, trước mặt toàn bộ người trong thôn, tuyên bố chính mình nhận Trần Anh làm chị kết nghĩa, hơn nữa bỏ lại một câu nói có khí phách: "Sau này hết thấy sự tình trong nhà Anh tỷ tỷ cũng chính là chuyện tình của Trác Tri Viễn ta, nếu để cho ta nghe nói có người khi phụ người trong nhà nàng, chớ trách ta không nhớ tới ân tình của thúc bá di thâm lúc ta còn nhỏ tuổi." Nhiều lời cũng là vô ích, chỉ một câu này, tựu đủ để cho Trần gia thôn còn tính thuần phác thôn dân xem trọng một cái liếc mắt của nhà Trần Anh, người nhà Trần Anh tự nhiên là cảm động đến rơi nước mắt, thiên ân vạn tạ cũng không dám nhiều lời.

Đưa cho cha mẹ Trần Nhất Tân bức gia thư Trần Nhất Tân viết, sau khi nghỉ ngơi một đêm, Trác Tri Viễn cùng Mạnh Vân Cao liền lên đường hướng đến Tây Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Phu Phụ Văn Vũ

Sau khi rời khỏi Trần gia thôn, hai người đã không còn phải cố kỵ nữa, đều tự triển khai thân pháp, đi thẳng một mạch, nếu không phải sư môn có lệnh không được thi triển phi độn thuật, để tránh kinh động phạm nhân, hai người sợ là đã sớm dùng kiếm quang lao thẳng tới Tây Kinh. Phi độn thuật cũng không phải chỉ có việc điều khiển kiếm quang bay trên tầng mây, cũng phải tuân theo tu luyện cao thấp, tu luyện càng nhiều thì bay càng cao, bình thường mà nói, tuyệt đại đa số môn phái tu chân đều không cho phép đệ tử trong phái dưới tầng thứ sáu thi triển phi độn thuật, rất dễ làm cho người dân nhìn thấy. Chỉ ít Trác Tri Viễn và Mạnh Vân Cao, lúc này cũng chưa thể nắm chắc trăm phần trăm trong lúc dùng phi độn thuật không bị dân thường phát hiện, cho nên cũng không dám làm trái mệnh lệnh của sư môn, chỉ mặt đất đi thẳng một mạch.

Cũng lo lắng hai người đi đầu sẽ như lúc trước quá mức kinh người, nên lộ tuyến của hai người cũng do sư môn đưa tới bản đồ đặc thù, hạn chế tới đa dấu vết hai người này khi đi, trong đó việc treo đeo lợi suối thì khỏi phải nói, sơn đạo tự nhiên không có bằng phẳng thoải mái như quan đạo của hoàng triều đời sau, nhưng cũng may hai người ở trên sơn đạo có thể tận tình sử dụng thân pháp, ngược hẳn so với việc phải đi bộ trên quan đạo nhanh hơn rất nhiều.

Hai người tới một ngọn núi vô danh, nhìn lại trên bản đồ, lộ trình từ đây đến Tây Kinh khoảng cách cũng không quá hai ngàn dặm, dựa theo cước trình của hai người ước chừng sáu bảy ngày là có thể đến được Tây Kinh, nơi đây mới thật sự là nơi phồn hoa, cũng không biết có bao nhiêu sự vật mới lạ đang đợi hai người.

Trác sư đệ, ta có chút mệt mỏi, không bằng ngươi ta ở chỗ này nghỉ ngơi một lát?" trong lúc hai người đang đi, Mạnh Vân Cao đột nhiên mở miệng nói.

Trác Tri Viễn dừng lại cước bộ, thấy trên trán của Mạnh Vân Cao đã đổ ra không ít mồ hôi, thăm hỏi Mạnh Vân Cao tu trì so với ta cao hơn, nhưng trên thực tế không ít phương diện không bằng ta, ta thật sự quên cứ vậy mà đi thẳng, đối với hần mà nói cũng là một loại gánh nặng.

"Cũng tốt, ta cũng có chút đói bụng khát nước, hai huynh đệ ta ở đây ăn chút gì, uống chút nước cũng tốt."

Mạnh Vân Cao mỉm cười, lại nói: "Trác sư đệ người ở đây nghỉ ngơi trước đi, ta đi tìm chút nước mang về."

Trác Tri Viễn vốn muốn nói nên để mình đi, nhưng thấy Mạnh Vân Cao vừa nói xong đã chạy đi, cũng không nói thêm gì nữa, tìm một cây to, tựa vào cây ngồi nghỉ, từ trong bao quần áo nhỏ lấy ra hai cái bánh nướng, đợi Mạnh Vân Cao đem nước quay lại cùng ăn.

Chính là, đợi một hồi lâu, nhưng cũng không thấy Mạnh Vân Cao trở lại, Trác Tri Viễn không thể không tỏ ra ngạc nhiên, yên lặng phân ra thiên niệm, dò xét xung quanh một chút, không xa phía trước có một con suối, lấy cước trình của Mạnh Vân Cao giờ đây đi về cũng đủ lấy hai ba lần, chính là vì lẽ nào không thể trở lại chứ?

Trong lòng sinh nghi, Trác Tri Viễn liền đứng dậy, tiến tới phương hướng con suối, nhưng đi qua, thẳng tới bên cạnh con suối cũng không phát hiện bóng dáng của Mạnh Vân Cao.

"Mạnh sư huynh.. Mạnh sư huynh!" Trác Tri Viễn gọi to hai tiếng, nhưng trừ âm thanh vọng lại trống rỗng trong núi cũng không có bất luận người nào trả

lời hân.

Trác Tri Viễn càng thấy kỳ quái, thầm nghĩ Mạnh Vân Cao đã chạy đến nơi nào? Như thế nào lại không có ở đây?

Tinh tế quan sát xung quanh con suối một chút, căn bản không có dấu vết người đi qua, xem ra Mạnh Vân Cao căn bản không có tới đây. Trong lòng Trác Tri Viễn rất nghi hoặc, đi theo đường cũ trở về, không ngừng chú ý hai bên, nghĩ muốn nhìn Mạnh Vân Cao rốt cuộc đã đi nơi nào.

Không đợi hân phát hiện tung tích Mạnh Vân Cao, lại ngạc nhiên nghe được hai tiếng bước chân một nặng một nhẹ, theo âm thanh nhìn lại, Trác Tri Viễn thấy từ trong rừng rậm đi ra hai người trang phục thương khách, còn là một nam một nữ, Trác Tri Viễn không thể không đứng lại. Ở trong sơn đạo thế này, nhìn thấy thương khách, thật sự là một việc cực kỳ quái lạ.

“Vị tiểu huynh đệ này, người đây muốn đi nơi nào vậy?” nam tử thương khách thấy Trác Tri Viễn cũng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

Trác Tri Viễn chấp tay ôm quyền, làm ra dáng điệu thờ ngầy: “ta cùng sư huynh đang trên đường muốn đi Tây Kinh, đi tới nơi đây có chút mỏi mệt, sư huynh nói đi tìm nước, nhưng đến giờ vẫn không thấy đâu, có thể đã lạc đường, chẳng biết nhị vị có từng nhìn thấy sư huynh ta không?”

Hai người nọ liếc nhìn nhau, tựa hồ không quá tin tưởng Trác Tri Viễn nói, vẫn là cái nam nhân kia mở miệng nói: “ngươi từ đâu đến?”

Trác Tri Viễn không có nói thật hoàn toàn, nhưng cũng không có hoàn toàn lừa gạt đối phương, vì vậy nói: “ta là từ Lư Lăng Trần gia thôn đến, chẳng biết cao tính đại danh của nhị vị tiền bối?”

“Lư Lăng Trần gia thôn?” người nọ lặp lại một lần, rất hiển nhiên là hân căn bản không biết Lư Lăng có phải ở Trần gia thôn hay không, phải biết rằng khoảng cách Lư Lăng đến đây cũng xa ngàn dặm, nhưng trong lòng hân càng khó mà tin được Trác Tri Viễn nói, một người từ Lư Lăng đi đến Tây Kinh, trừ phi cố ý đi vòng vòng, nếu không căn bản không đi đến nơi đây

“Nguyên lai là từ Trần gia thôn tới, ha ha, nghĩ đến lúc đầu ta cũng đi qua Trần gia thôn, tự nhiên bị bệnh nặng, còn được thôn dân thiện tính chất phát trong thôn các người thu giữ ta lại, lão thiên thật có mắt, dĩ nhiên như vậy cho ta một cơ hội báo ân, tiểu huynh đệ, ta gọi là Vũ Thiên Luật, nàng gọi là Văn Vân Cơ, theo như người nói, gọi người một tiếng tiểu huynh đệ nhé, đã gặp nhau, xem như duyên pháp tự nhiên, lại là người của ân thôn, ha ha ha, không bằng phu thê ta đưa người trở về, để hai ta hảo hảo chiêu đãi người một phen, xem như báo ân Trần gia thôn năm đó.”

Nghe đến nam tử này gọi là Vũ Thiên Luật, Trác Tri Viễn càng nhú mảy, hai người rõ ràng là trang phục thương khách, nhưng tựa hồ là người cư trú trong núi đã lâu, hơn nữa rõ ràng không biết Trần gia thôn ở đâu, thế mà nói cái gì trong lúc bị bệnh được người trong Trần gia thôn cứu hân, trong đó tất nhiên là dối trá, không khéo Mạnh Vân Cao đã bị hai người này dùng biện pháp gì bắt đi, Trác Tri Viễn âm thầm lưu tâm.

Lúc này, Vũ Thiên Luật đối với Văn Vân Cơ cười nói: “Vân Cơ, nàng còn nhớ rõ năm đó ta đến nhà nàng, từng trễ tới mười ngày không? Lần đó ta nói ta trên đường bị bệnh, may mắn được người Trần gia thôn cứu, nhưng người không tin, nói cái gì ta tự biên ra Lư Lăng Trần gia thôn, bây giờ nàng cũng tận mắt nhìn thấy người của Trần gia thôn, bây giờ đã tin chưa?

Văn Vân Cơ mỉm cười, khom người thi lễ đối với Trác Tri Viễn: “nguyên lai tiểu huynh đệ là người đến từ ân thôn, điều này quả thật là duyên phận, tiểu huynh đệ cùng sư huynh đi đến đây sao? Nếu không ngại hay là theo chúng ta trở về, hai phu thê ta phải nhiều gia đình đi tìm giúp, trong ngọn núi này không nơi nào mà chúng ta không biết, người với đại ca người ăn uống với nhau hai chén rượu, còn chưa kịp no bụng ta cam đoan sư huynh người sẽ được tìm thấy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Nhập Hang Hổ

Nghe đến đó, Trác Tri Viễn đã biết hai người này chắc chắn có ý xấu, nhưng lại cũng không có đi vạch trần, mà là giả bộ ngây ngốc, toét miệng cười nói: “Ta nhớ ra rồi, hơn mười năm trước, khi ta còn là một tiểu oa nhi, xác thực trong thôn có một vị đại ca, lúc ấy bị bệnh vô cùng nặng, cơ hồ chỉ còn lại nửa cái mạng. May mắn trong thôn chúng ta có tổ tiên lưu lại bài thuốc gia truyền, mới trị khỏi bệnh cho vị đại ca đó. Nguyên lai Vũ đại ca là người đó à? Thật đúng là trùng hợp!” Nói xong, còn làm ra bộ dáng vui mừng, lập tức đi tới trước mặt hai người nọ.

Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ liếc nhìn nhau, trong mắt cũng có chút ý tứ kinh ngạc, thầm nghĩ chúng ta nói hươu nói vượn một trận, không ngờ là thật sự nói trúng có người như vậy?

Thế nhưng trên mặt cũng là làm ra vẻ mặt vui mừng: “Không phải nói là trùng hợp rồi sao! Một khi đã như vậy, tiểu huynh đệ hãy đi theo chúng ta, đảm bảo sẽ giúp người tìm được sư huynh của người. Đúng rồi, tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?” Hai người bọn họ cũng không biết, Trác Tri Viễn nói như vậy, cũng chỉ là muốn thử bọn hân xem bọn hân đến tột cùng là đối với chính mình có ý xấu hay không, chỉ đơn giản như vậy, lập tức liền nhận ra

chân tướng của bọn hán.

"Nga, ta tên là Trần Tàn Phi." Lấy tên này là vì phòng ngựa vận nhất Mạnh Vân Cao mất tích nằm trong tay bọn họ, mà bọn hán sau khi tìm được Mạnh Vân Cao, chắc chắn Mạnh Vân Cao vừa nghe đến tên này, liền sẽ biết ngay là Trác Tri Viễn, hơn nữa còn hiểu rõ người cùng đi với Trác Tri Viễn tìm hán tuyệt không phải là người lương thiện, nếu không phải vì việc này Trác Tri Viễn cũng không cần phải mượn dùng đến cái tên mà hán ghét nhất.

"Ha ha, Trần huynh đệ, hôm nay phải uống với chúng ta mấy chén a!" Vũ Thiên Luật làm ra bộ dạng vui mừng, muốn đi tới vỗ vai Trác Tri Viễn.

Nhưng mà Trác Tri Viễn như là đã có cảnh giác, há lại để cho hán dễ dàng nắm lấy vai mình? Làm ra bộ dáng như đang chuẩn bị đi lên phía trước, vừa vận tránh thoát cánh tay của Vũ Thiên Luật, lại tựa vào bên người Văn Vân Cơ, còn làm ra bộ dáng ngây ngốc, nhìn Văn Vân Cơ nói một câu : "Tỷ tỷ thật đẹp a!"

Lời này cũng không phải giả, Văn Vân Cơ vô luận ở phương diện nào, tướng mạo cũng coi như là tuyệt sắc, tuy rằng thân y phục trên người không phải là đồ mà nữ tử hay mặc, thêm nữa là các bộ phận quyến rũ nhất của nữ tử cũng đã bị che đi, tuy nhiên cũng khó có thể che đậy đi nét phong tình vận chủng của nàng, cô gái này vô luận là nhìn ở địa phương nào, cũng đều là quyến rũ mê người.

Văn Vân Cơ nghe nói như thế thì cười ngượng ngịu, nhưng mà trong lòng lại thầm nghĩ : tiểu tử ngốc này, cũng không biết là khờ thật hay giả ngốc nữa, nhìn thân trang phục của hán vừa nhìn đã biết là người trên Thanh Nguyên Sơn, lại còn nói gì là ở Trần gia thôn, không biết mấy lão già trên núi kia làm cái quỷ gì mà phái ra một tên giả hòa như vậy, cũng không bảo hán đổi lại quần áo bình thường, chẳng lẽ là muốn cho hán đi tìm chết sao?

"Ồ, hảo đệ đệ miệng thực ngọt, lát nữa tỷ tỷ ta cũng không thể không uống với ngươi mấy chén!" Trong lúc nói chuyện, Văn Vân Cơ cũng hướng Vũ Thiên Luật hơi hơi gật đầu, Vũ Thiên Luật liền cười đi tới phía trước, làm ra bộ dạng là đi dẫn đường.

Trác Tri Viễn luôn luôn đi theo sau Văn Vân Cơ nửa bước, để phòng đối phương ở trên đường làm ra mấy cái thủ đoạn mờ ám gì đó, hán nhìn ra được, tu tri của đối phương chỉ sợ cũng không sai biệt lắm, nhiều nhất là cao hơn một chút, nhưng mà tuyệt không tới tầng thứ ba tị thức viên mãn, vì vậy cũng không lo lắng đối phương dùng sức mạnh.

Nghe ngữ khí của hai người này, bọn hán cũng không phải là một mình ở tại ngọn núi này, chỉ sợ còn có viện thue. Trác Tri Viễn cũng không phải lưu tâm trực tiếp động thủ đem hai người này chế phục, nhưng mà cũng không khỏi lo lắng Mạnh Vân Cao gặp phải đối thủ mạnh hơn, nếu không phải thì Mạnh Vân Cao đã đi đâu đây? Quả quyết không có khả năng yên lặng không một tiếng động như vậy vô tung vô ảnh biến mất, không khéo là cùng với hai phụ phụ mang ý bất hảo này có quan hệ.

Đi cũng không xa lắm, vèn vèn là vòng qua một ngọn núi nhỏ thì một tòa trang viện không tính là quá lớn xuất hiện trong mắt Trác Tri Viễn. Đơn thuần nhìn từ bên ngoài thì giống như một đại hộ nhân gia bình thường, gạch xanh ngói xám, cũng không có điểm gì đặc biệt, nhưng mà lại nằm trong núi sâu này, thì nhiều ít cũng có chút quỷ dị.

Có lẽ là lo lắng Trác Tri Viễn sinh nghi, Vũ Thiên Luật đi ở một bên cười a a nói : "Vợ chồng chúng ta hai người vốn là thương hộ dưới chân núi cách đây tám mươi dặm, hai năm trước việc làm ăn có lời cho nên hai vợ chồng chúng ta liền tại nơi này xây một cái trang viện, chủ yếu là ở đây sống một cuộc sống thanh tịnh. Lại không nghĩ là gặp được tiểu huynh đệ ngươi, thật sự là duyên phận a!"

Trác Tri Viễn sau khi nghe xong, cũng cười cười nói : "Quả nhiên có duyên phận, ta còn kỳ quái đang yên đang lành, ca ca tỷ tỷ sao lại chạy tới trong núi này xây dựng trang viện, nguyên lai là muốn sống thanh tịnh. Trong núi này đích xác thanh tịnh, cũng không có người nào, xem ra cũng là một nơi thanh tu rất tốt. Ta nếu không phải bận việc phải đến Tây Kinh ngay, thì cũng muốn ở nơi này quây rầy vài ngày."

"Ha ha, không dám không dám, nếu tiểu huynh đệ cũng thích thanh tịnh, nếu không ngại thì sau khi từ Tây Kinh trở về, thì đến trong trang của ta ở. Ta cùng tiểu huynh đệ mới quen như đã thân, gần gũi vô cùng!" Miệng tuy nói rằng như vậy, nhưng mà trong lòng lại nghĩ, tiểu tử ngươi từ Thanh Nguyên Sơn tới, sợ là không còn cơ hội xuống núi nữa, bản thân ta sẽ hảo hảo vận hội, hai người vợ chồng ta tránh ở trong núi sâu này, bọn hán như thế nào có thể phát hiện ra nơi này.

Đi tới trước trang, Vũ Thiên Luật cao giọng gọi vào : "Mở cửa mở cửa, ta đã trở về!"

Trong viện lập tức có người ra mở đại môn, từ bên trong đi ra là một ông già tuổi tác khá lớn, vừa nhìn thấy phía sau hai người không ngờ còn có Trác Tri Viễn đi theo, lại nhìn sang y phục trên người Trác Tri Viễn, không khỏi hơi sùng sờ. Nhưng mà rất nhanh, lão già liền khom người làm ra bộ dáng hạ nhân, miệng nói : "Cô gia cùng đại tiểu thư đã trở về? Vị này là...?"

Nghi hoặc trong mắt tuy rằng chỉ chợt lóe qua, nhưng lại như thế nào có thể giấu diếm được ánh mắt của Trác Tri Viễn? Chẳng qua là, trong lòng Trác Tri Viễn cũng nổi lên một chút nghi vấn, lão đầu nhi này tu tri sợ là cao hơn hai vợ chồng này, tuyệt không thể là hạ nhân của hai người này.

Vũ Thiên Luật cười ha ha : "Ha ha, đây là tiểu huynh đệ đến từ Trần gia thôn, tên là Trần Tàn Phi, không thể tưởng được, lúc trước ta chịu ân của người Trần gia thôn cho thuốc, hôm nay lại để cho ta gặp được người của Trần gia thôn Nhanh chóng phân phó, mau bày tiệc rượu, ta muốn cùng tiểu huynh đệ uống mấy chén." Nói xong, lại quay đầu, giới thiệu cho Trác Tri Viễn : "Đây là lão quán gia trong trang chúng ta, ban đầu là lão bộc trong nhà tỷ tỷ của ngươi, gả cho ta nên theo nàng đến đây luôn."

Trác Tri Viễn cũng liền cười thi lễ với lão đầu rồi nói : "Lão quán gia, tiểu tử có lễ!"

"Ha ha, tiểu ca nhi không cần khách khí, đã sớm nghe cô gia nói hồi trước bệnh nặng đã được người trong Trần gia thôn cứu giúp. Hiện giờ gặp được ngươi, có khó trách hán vui vẻ ngai ấy vui vẻ như vậy. Ta đây phải đi an bài rượu và thức ăn, cô gia tiểu thư và tiểu ca nhi xin chờ một chút." Dứt lời, lão đầu nhi cúi thân mình đi vào, Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ cũng dẫn Trác Tri Viễn đi theo vào.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Khả Nghi Trùng Diệp

Bước qua bức tường bảo vệ ở cổng, phía trước là một bàn đá xanh nằm sát con đường nhỏ, hai bên là các hành lang gấp khúc nhỏ hẹp, nhưng phía trước lại là một đại sảnh được lát bằng ngói sáng loáng, cánh cửa cực kì to lớn, nhưng có điểm kỳ quái là Trác Tri Viễn lại cảm giác tại trong trang viên không hề nhận thấy một người nào. Xung quanh tuy rằng cũng có và tên tôi tớ tới nhưng khi nhìn lại thì bọn hắn không giống như những người bình thường.

Sau khi vào đại sảnh, Trác Tri Viễn chú ý tới hai bên hông nhà, bên trong đại sảnh có một cánh cửa nhỏ, hiển nhiên phía sau là hậu viện, trang viên này ít nhất cũng phải có ba bốn tầng, hiển nhiên phía sau còn rộng lớn hơn nữa.

Sau khi được mời ngồi xuống, chớp mũi Trác Tri Viễn dường như ngửi được hậu viện mờ mờ có một cỗ mùi tử khí hơi hám bay tới, đợi cho lúc hắn tập trung ngửi lại thì lại không có gì cả. Trong lòng âm thầm đề phòng, tầng thứ ba tị thức tu tri đã đủ sức bảo vệ hắn khiến cho mùi vị khác thường này không thể xâm nhập.

Cũng là Trác Tri Viễn xuất sơn chưa lâu cho nên mới có chút lớn mật ngốc nghếch như vậy. Cho dù Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ tu tri chỉ hơn hắn một chút, nếu thật sự động thủ, một chọi hai Trác Tri Viễn cũng không ngại. Nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của người ta, hơn nữa tên quân gia kia thực lực hiển nhiên còn có chút vượt qua đôi vợ chồng này, đó là còn chưa nói đến không chừng phía sau còn có cao thủ ẩn nấp chưa lộ diện. Trác Tri Viễn cứ như vậy chủ quan theo người ta trở về, vạn nhất đối phương thực sự vượt xa so với thực lực của hắn, cái mạng nhỏ này sợ là khó có thể giữ được.

Nhưng là giờ phút này Trác Tri Viễn vẫn chưa nhận ra được điều đó, cũng khó có thể trách, một hài tử sáu bảy tuổi đã bị dẫn vào Thanh Nguyên Sơn, mặc dù lúc còn ở dưới chân núi là lúc đi theo Trần lão đầu chịu đủ nhân tình lạnh nhạt, nhưng dù sao đó cũng đã là chuyện quá khứ. Hiện tại trong không ít năm ngày ngốc tại Thanh Nguyên Sơn, trong đó còn có bảy năm thời gian vượt qua thập vạn thâm uyên, chỉ phải đối mặt với quái điều cùng một đám yêu thú chưa hoàn toàn đầy đủ lĩnh trí, tâm cơ Trác Tri Viễn có kém vài lần cũng là chuyện dễ hiểu. Chẳng qua là với sự đối đãi của đám người Mạc Tuấn, khiến cho Trác Tri Viễn hắn nhận thức được vài phần cẩn thận hơn mà thôi, và lại cũng không hề gây trở ngại cho hắn, mọi chuyện cũng đơn giản hơn lúc này rất nhiều.

Sau khi trà thơm được dâng lên, Vũ Thiên Luật liền cho gọi lão giả kia phân phó nói: "Vị tiểu huynh đệ này có một vị sư huynh, lúc trước nói là đi tìm nước, có thể đã lạc đường trên núi. Lão quân gia người cho vài tên gia đình lên núi tìm xem sao, mong là vị tiểu ca kia không đụng phải cạm bẫy chúng ta đặt trên núi. Tuy rằng cũng không e ngại gì nhưng tốt nhất là hãy mau mau tìm thấy người ta."

Lão giả ánh mắt thoáng nhìn trên người Trác Tri Viễn, liền khom người nói: "Àn, ta liền phái người gấp rút tìm kiếm. Vị tiểu ca này hãy cứ nghỉ ngơi đừng nên lo lắng quá, núi này tuy lớn nhưng thời gian ta ở đây cũng không phải là ít, hơn nữa lúc trước kiến tạo trang viên tại trong núi này cũng đã tìm hiểu tường tận những trở ngại trong núi. Sư huynh người cũng chỉ là lạc mất phương hướng mà thôi, rất nhanh liền có người tìm thấy mời về."

Trác Tri Viễn cũng vội vàng đứng dậy, mở miệng nói: "Như vậy liền đa tạ lão quan gia. Xin làm phiền!" Trong lòng thầm nghĩ, với tình cảnh hiện nay, Mạnh Vân Cao dường như cũng không phải là ở trong tay bọn họ, nhưng là vẫn không thể coi thường, cặp vợ chồng này chỉ sợ cũng không phải là người tốt, ánh mắt lão giả mập mờ, tung tích Mạnh Vân Cao cũng là không hề biết tới.

Lão giả cười ha hả, cung kính lui ra ngoài, trong sảnh hiện chỉ còn Trác Tri Viễn cùng vợ chồng Vũ Thiên Luật.

"Mời tiểu huynh đệ dùng trà a, rượu và thức ăn rất nhanh sẽ chuẩn bị sẵn sàng, trong lúc chờ đợi lão quân gia mời sư huynh người trở về chúng ta thường thức chút rượu, tạm thời đừng lo lắng. Lần này tiểu huynh đệ đi về hướng Tây Kinh là vì chuyện gì?" Vũ Thiên Luật tay nâng chén trà, làm một cử chỉ khế mời, sau đó cười híp mắt nói.

Trác Tri Viễn cũng nâng chén trà lên, khẽ chạm vào môi, rồi lại dùng mũi ngửi một hồi, nhưng đây quả thật là một ly trà ngon, cũng không hề có thủ đoạn gì trong đó. Hơn nữa nghĩ lại, việc hạ độc trong trà, một vài người võ công cao cường có thể chống được độc được, huống hồ Trác Tri Viễn hiển nhiên là người của Thông Huyền Giới? Đối phương hai người trong người cũng đã có tu tri, cho dù nhìn không thấu tu tri của Trác Tri Viễn, hiển nhiên cũng sẽ không thể không nhận ra hắn cũng là người trong Thông Huyền Giới, hiển nhiên không tùy tiện đến mức hạ độc trong trà.

Nhấp nhẹ một ngụm, hương trà xông lên mũi, quả thật là trà ngon, mơ hồ mang theo vài phần thơm mát của sương sớm, dù Trác Tri Viễn là người không am hiểu về trà trong lòng cũng không khỏi thầm khen.

"Hiện tại biên giới loạn lạc, tiểu đệ ta cũng có vài phần bản lĩnh tự nhiên là muốn đến nương tựa quân đội Đại Dân hoàng triều, xông pha chiến trường giết địch! Nam nhi đại trượng phu sống trên đời, luôn lấy sự việc đó làm đầu!" Đang lúc nói đến đây, Trác Tri Viễn cố ý ưỡn ngực lên làm ra bộ dạng hào khí

ngắt trời, nhưng là trong lòng cũng biết đôi phương sẽ không tin.

Vũ Thiên Luật nhìn thê tử của mình, cười cười nói: "Tiểu huynh đệ suy nghĩ như vậy, muốn tận sức vì nước, vì chuyện này lát nữa chúng ta phải hảo hảo uống với nhau vài chén. Trần Gia thôn các người quả nhiên xuất ra cho hoàng triều những hảo nam nhi! Vợ chồng ta tuổi tác cũng đã hơi lớn, hơn nữa trong nhà lại còn có mấy trăm miệng ăn chỉ trông chờ vào chúng ta, đối với loạn lạc nơi biên thùy trước mắt, cũng chỉ là có tâm mà vô lực. Nếu là có thể trẻ lại cái tuổi mười tám, nhất định phải cùng huynh đệ tiến lên kinh thành nhập ngũ, báo ơn hoàng triều!"

Trác Tri Viễn cũng vội vàng gật đầu nói: "Đại ca đã có tâm ý như vậy, quả thật cũng đã đủ rồi!"

Lúc này Văn Văn Cơ đứng dậy chân thành nói: "Ta đi xem rượu và thức ăn đã chuẩn bị hay chưa, chén trà này cho dù ngon nhưng hai người là nam nhân, uống trà rồi cũng sẽ nhạt miệng, uống rượu mới là thống khoái nhất!"

Nói xong hướng về phía Trác Tri Viễn nở nụ cười đầm ấm, tại trong lúc đi qua Trác Tri Viễn lại cố ý liếc mắt nhìn hán một cái, nếu không phải Trác Tri Viễn sớm có cảnh giác, không chừng còn tỏ ra vui mừng, phấn chấn, ngây ngất khi thấy Văn Văn Cơ tỏ ý thích mình.

Đối với tình cảnh thê tử mình thể hiện phong tình, Vũ Thiên Luật cũng chỉ làm bộ không để ý, vẫn cười híp mắt bưng chén trà trong tay, chậm rãi thưởng thức.

Tiếp tục tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, Văn Văn Cơ không quay lại mà chỉ sai khiến một tên tiểu nha hoàn đến. Sau khi tiến vào, tiểu nha hoàn hướng Vũ Thiên Luật chậm rãi thi lễ, nói một câu: "Cô gia, tiểu thư thấy đồ ăn hôm nay chỉ có thờ hoang, nói là sợ đầu bếp làm không tốt, nên cho gọi ngài đến đích thân chế biến."

Vũ Thiên Luật giả vờ vẻ khó xử nhìn Trác Tri Viễn, cau mày nói: "Nữ nhân này quả thật phiền toái, nhưng là nói đến nướng thỏ, đại ca người cũng là số một. Tiểu huynh đệ người lại chịu khó đợi một lát vậy, ta đi một chút liền sẽ trở lại."

Trác Tri Viễn cũng nói: "Xin đại ca cứ tự nhiên, ta ngồi đây một lát vậy."

Vũ Thiên Luật đứng dậy, vội vàng rời đi, tiểu nha hoàn liếc nhìn năm người bên cạnh, lại đánh bạo hướng Trác Tri Viễn nói: "Người cũng là người tu tiên sao?"

Trác Tri Viễn nhìn tiểu nha hoàn này tâm tư cũng không có gì khác thường, liền gật đầu cười, cũng hỏi lại: "Người ở nơi này đã bao lâu rồi?"

"Ta cũng không nhớ rõ, chỉ sợ cũng đã có mấy chục..." Lời nói còn chưa dứt, lại nghe trong sương phòng bên cạnh truyền ra tiếng cười, lập tức Văn Văn Cơ liền hiện ra trong đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thị Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Thử Nhau

Xuân Mai hướng về phía Trác Tri Viễn thề lười rồi nhanh chóng chạy chuồn ra ngoài, thế nhưng Trác Tri Viễn trong lòng lúc này lại đang âm thầm suy tính, mấy chục này đến tột cùng là mấy mươi ngày hay mấy chục năm đây? Không khéo là vài chục năm mới hợp lý? Còn nếu không thì cũng không cần phải nói gì vì nàng cũng không biết gì. Hơn nữa, từ lời nói của tiểu nha hoàn gọi là Xuân Mai này, Trác Tri Viễn vẫn là thu được một tin tức rất khó phát hiện, đó chính là nha hoàn này hỏi hán có phải là người tu tiên hay không thì chữ "người" được nhấn mạnh, tựa hồ là hữu ý vô ý, Xuân Mai ở trên chữ "người" này hơi nhấn mạnh một chút. Hơn nữa trước lúc tiến vào, Trác Tri Viễn cảm thấy trong trạch viện này không có mùi vị của con người, cùng với việc ở hậu viện bay tới một ít xú khí, cũng là làm cho Trác Tri Viễn rất là hoài nghi, Vũ Thiên Luật cùng Văn Văn Cơ này rất có thể không phải là nhân loại. Nếu như hai người bọn họ đều không phải là nhân loại, e rằng nơi đây cũng không có ai là nhân loại, đều là dã thú tu luyện thành hình người.

"Tiểu huynh đệ đừng trách, vợ chồng chúng ta ngày thường đối với hạ nhân quân giáo không nghiêm, cho nên bọn chúng cũng thường xuyên không biết trên dưới chẳng phân biệt được tôn ti." Văn Văn Cơ cười đi đến chiếc ghế bên cạnh Trác Tri Viễn ngồi xuống, từ trên người nhẹ nhàng toát ra mùi hương quyến rũ động lòng người.

Trác Tri Viễn cũng cười cười nói: "Không sao không sao, nha hoàn kia đại khái là ta thấy tuổi tác cùng nàng xấp xỉ, cho nên không khỏi cũng có cảm giác thân cận."

Văn Văn Cơ cũng cười, xích thân mình lại gần: "Tiểu huynh đệ người uống trà đi. Ta thấy, đệ đệ người cũng là người nhân hậu, bắt quá các người đi tới Tây Kinh vì sao không đi đường lớn mà lại đi vòng qua sơn đạo hẻo lánh này?"

Trác Tri Viễn cầm lấy chén trà, nhưng lại cảm thấy được có chỗ nào đấy bất thường, chậm chậm nhấp một ngụm rồi chậm rãi trả lời: "Nói vậy xem ra tỷ

tỷ cũng nhìn ra được, ta cũng tính là người tu thiền, tuy rằng tu trì không cao mấy, nhưng mà cước trình cũng có chút hơi nhanh. Nếu mà ở trên quan đạo (đường lớn) chạy như điện, chỉ sợ sẽ làm kinh hãi phạm nhân. Còn vị sư huynh kia của ta thì chỉ tiếc ta chưa biết ngự kiếm, chứ không thì đã có thể cùng sư huynh bay đến Tây Kinh."

Văn Vân Cơ gật đầu cười, thân mình xích lại ngày càng gần, ngồi nghiêng ngả trên ghế, kỳ thật của chỉ ngồi dựa vào chiếc sùng nhỏ ở tay ghế, nếu không dùng đến lực ở hai chân, sợ là căn bản ngồi không vững.

"Lấy tuổi đệ đệ như vậy, có được một thân tu trì như vậy hẳn là phi phạm. Ta và đại ca ngươi tuổi đã lớn như thế này, mà so với người còn kém xa lắm. Đệ đệ nếu như là người của Trần gia thôn, vậy làm như thế nào lại có được một thân tu trì thế này?" Văn Vân Cơ từng chút một dẫn dụ Trác Tri Viễn nói ra hết.

Trác Tri Viễn từ chớp mũi ngửi được dị hương ngày càng nồng, trong lòng càng hoài nghi, đột nhiên cảm thấy trong đầu hơi có chút tán loạn, thanh tâm mình niệm chú theo đây nhanh chóng tự động phát động, đem những mê man trong đầu trục xuất ra bên ngoài. Trác Tri Viễn âm thầm rung mình, biết mình thiếu chút nữa là rơi vào bẫy của Văn Vân Cơ, dị hương kia hiển nhiên là từ trên người nàng phát ra, e là có tác dụng mê hồn, có thể làm cho người trúng phải độc hương này vô ý thức nói ra lời thật, thế nhưng lại sẽ không làm cho người ta cảm thấy được có chỗ nào không ổn, hoàn toàn là một loại mê hương khổng chế tâm trí.

"Trước khi ta xuất môn, sư phụ đã dặn dò ta rất nhiều lần không thể nói cho người khác biết tục danh của lão nhân gia, cho nên... Xin lỗi!" Trác Tri Viễn rất muốn nói thật, nhưng lại không muốn đem chuyện tình của Thanh Nguyên Sơn nói ra, dù loại bất diệu đã làm cho hắn càng ngày càng thận trọng. Đây cũng là Trác Tri Viễn không biết thân quần áo mình đang mặc đã bán đứng chính mình, chứ không khẳng định hẳn đã nguyện ý nói thật.

Văn Vân Cơ tựa hồ cũng không quá để ý, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là đám lão quỷ trên Thanh Nguyên Sơn kia đang làm việc bí mật gì đó, trên mặt lại cười cười nói: "Đệ đệ không cần nói cũng không sao." Nói tới đây, Xuân Mai vừa mới rời đi lại trở vào, nói là bên kia rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, Văn Vân Cơ liền đứng dậy, cười khanh khách nói: "Rượu và thức ăn đã có, đệ đệ chúng ta mau đi nào, đại ca ngươi khẳng định là đang chờ đó."

Trác Tri Viễn cũng đứng dậy, cũng không khiêm nhượng gì mà lập tức đi ra trước.

Bên kia quả nhiên đã bày đầy một bàn thức ăn và rượu, nhìn thấy Trác Tri Viễn và Văn Vân Cơ đã tới, Vũ Thiên Luật cười nói: "Tiểu huynh đệ, mau tới nếm thử rượu ngon ta tự ủ nào!"

Sau khi ngồi xuống, Vũ Thiên Luật liền ân cần rót cho Trác Tri Viễn một chén rượu. Thế nhưng khi mùi rượu xông vào mũi, Trác Tri Viễn liền phát hiện ra lẫn ở trong đó chính là mùi hương cổ quái lúc nãy, nếu không phải Trác Tri Viễn đã đạt đến cảnh giới tầng thứ ba tị thức, chỉ sợ căn bản là nhận không ra.

Sắc mặt không đổi bụng chén rượu lên, Trác Tri Viễn thật ra là cũng không sợ trong rượu và đồ ăn có vấn đề gì, lấy tình hình của hắn hiện tại, mặc dù không dám nói bách độc bất xâm, nhưng mà độc được tầm thường, hơn nữa hẳn lại sớm đề phòng, cho nên căn bản hắn cảm thấy chén rượu không chút do dự.

Uống cạn một hơi, Trác Tri Viễn liền đem chén rượu đặt xuống trên bàn, kêu một tiếng: "Rượu ngon!" Nhưng mà liền lập tức day day cái trán, nghi hoặc nói một câu: "Như thế nào trong đầu lại có chút choáng?" Lúc nói chuyện, hắn tuy rằng cúi đầu, nhưng lại liếc mắt quan sát phản ứng của Vũ Thiên Luật và Văn Vân Cơ, đối với cái đánh mất trao đổi của hai vợ chồng này, tuy rằng rất khó phát hiện, chỉ là tiếc rằng Trác Tri Viễn luôn luôn lưu tâm quan sát.

"Ha ha, tiểu huynh đệ tửu lực mà chỉ có thể thôi ư, vừa mới uống một chén mà đã váng đầu, chẳng lẽ rượu này không đúng khẩu vị, cho nên mới giả say đúng không?" Vũ Thiên Luật cũng bụng lên chén rượu, ực một cái uống cạn.

Trác Tri Viễn cười lớn nói: "Rượu rất là ngon, đại khái là mấy ngày chạy đi, có chút mệt mỏi. Vừa lúc, hôm nay phải cùng với đại ca ngươi say một trận, rồi sẽ xin mượn trang viện này ngủ một giấc." Hắn cũng làm ra vẻ không khách khí, ra vẻ hào sảng.

Vũ Thiên Luật tự nhiên vui vẻ, xách vò rượu lên đổ đầy một chén cho Trác Tri Viễn, sau đó nói: "Phải như thế chứ, vì huynh sẽ cùng với tiểu huynh đệ uống say một trận." Dứt lời, lại nốc cạn một chén.

Trác Tri Viễn cũng tự mình uống cạn, đợi cho đến chén rượu thứ ba, Văn Vân Cơ mới lại nói chuyện: "Hai người nam nhân các ngươi cũng thiết là, uống rượu chạy vậy thức ăn thì làm sao? Trần huynh đệ vốn là đi đường mệt nhọc, bụng rỗng uống rượu như vậy, rất là dễ say. Trước ăn một chút rồi uống sau cũng không muộn!"

"Ha ha, vẫn là tỷ tỷ của ngươi nói có lý, dùng bữa dùng bữa thôi, thử nếm qua món thịt thỏ ta làm nào, không dám nói là nhân gian chí mỹ, nhưng cũng tuyệt đối là đặc sắc." Dứt lời, Vũ Thiên Luật còn gấp một khối thịt thỏ đặt ở trong bát Trác Tri Viễn.

Khi Trác Tri Viễn gấp thịt thỏ lên, cũng đã phát hiện trên thịt thỏ, có mấy lỗ nhỏ rất kỳ quái, tựa hồ là bị dã thú cắn đi một miếng. Trong lòng thật là có chút do dự, thịt thỏ này rốt cuộc có ăn được hay không.

Đúng lúc này, đại môn ầm một cái trực tiếp được mở ra, ngoài cửa đột nhiên chạy vào một gã cách ăn mặc như một gia đình, Vũ Thiên Luật vừa thấy liền nhíu mày: "Như thế nào lại không biết quy củ? Không thấy ta đang chiêu đãi khách nhân sao?"

Gia đình kia sợ hãi vội vàng trả lời: "Bẩm cô gia, tiểu nhân sai rồi, nhưng mà..."

Vũ Thiên Luật cau mày: "Rốt cuộc là có chuyện gì? Cứ nói đừng ngại!"

Thế nhưng gia đình kia vẫn rất là do dự, Vũ Thiên Luật liền đứng lên, hướng Trác Tri Viễn xin lỗi nói : " Trần huynh đệ thật xin lỗi, hạ nhân có việc gấp nên không có quy củ!"

Trác Tri Viễn cười cười tỏ vẻ không ngại, đồng thời một lần nữa day day trán, ánh mắt rõ ràng có chút mê mang, tựa vào bên cạnh bàn, mí mắt cũng bắt đầu không ngừng sụp xuống.

Vũ Thiên Luật sau khi ra ngoài, Trác Tri Viễn cũng đem ánh mắt đóng lại, hẩn chú ý tới Văn Vân Cơ bên cạnh trong mắt hiện lên vài phần đắc ý, Trác Tri Viễn liền lập tức lặng lẽ vận khởi một chút chân khí, rót vào hai tai, lắng nghe cuộc đối thoại ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Sơn Tinh Thụ Quái

Vũ Thiên Luật ở ngoài cửa hiển nhiên là rất cẩn thận dẫn tên gia đình đi ra rất xa mới dừng bước lại, hỏi hẩn rốt cuộc đã xảy ra việc gì. Cũng là hẩn tuyệt không tưởng được Trác Tri Viễn tuổi còn trẻ mà đã có thể đạt đến một thần tu tri cao như thế, lấy tu tri của hẩn cũng nhìn không thấu được cảnh giới của Trác Tri Viễn, cho nên mặc dù tâm tư kín đáo, nhưng vẫn là không thể qua mắt được Trác Tri Viễn.

Tuy rằng không nghe được toàn bộ rõ ràng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Trác Tri Viễn hiểu được mấy ý chính mà bọn họ đã nói qua.

Mạnh Vân Cao quả thật là bị lạc đường, lão quản gia cùng đám người đi tìm hẩn vừa thấy mặt đã liền động thủ, người gia đình này gấp rút trở về chính là muốn báo cho Vũ Thiên Luật và Văn Vân Cơ nhanh chóng chạy tới bên đó, tựa hồ lão quản gia cùng với mấy tên gia đình cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Mạnh Vân Cao.

Nghe nói như thế, Trác Tri Viễn thực ra cũng là yên tâm phần nào, Mạnh Vân Cao chỉ cần không bị thua, hẩn cũng sẽ không cần lo lắng. Tình hình bên trong trang viện này Trác Tri Viễn cũng đã dụng thiên niệm của mình đi dò xét một phen, chủ yếu chỉ bằng hẩn và Mạnh Vân Cao hai người liên thủ thì sẽ không xuất hiện vấn đề lớn gì. Nhưng mà Trác Tri Viễn cũng có chút không hiểu, Mạnh Vân Cao lại ở trong tiểu sơn vô danh này lạc đường, rõ ràng chỗ bọn hẩn tách ra cách nguồn nước không quá xa, điều này quả thật là có chút cổ quái.

Mặt khác, Trác Tri Viễn cũng không rõ ràng lắm vì sao hai vợ chồng Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ trong trang viện này từ lúc bắt đầu đã mang tâm tư hãm hại hẩn, Trác Tri Viễn cho dù vẫn luôn chưa bao giờ đối với hai vợ chồng này nói thật, nhưng mà tuyệt cũng không thể trở thành lý do mà bọn họ muốn gây bất lợi cho Trác Tri Viễn. Hơn nữa, tất cả những người trong trang viện này cũng đều rất cổ quái, chủ yếu là Trác Tri Viễn đã đoán ra được bọn họ chắc chắn không phải là nhân loại.

Rất nhanh, Vũ Thiên Luật cũng trở lại trong phòng, Trác Tri Viễn ngay lập tức liền bị tiếng bước chân của hẩn làm tỉnh con mê ngẩng đầu lên.

Vũ Thiên Luật liền làm ra vẻ mặt xin lỗi, nói : " Trần huynh đệ, thật sự xin lỗi, trong trang có việc mà đích thân ta phải tự đi xử lý. Ta đi rất nhanh sẽ quay về, mong Trần huynh đệ sẽ không để tâm."

Trác Tri Viễn giả bộ một nhòai, mơ mơ màng màng nói : "Cũng thật kỳ quái, ta hôm nay mới uống chỉ được mấy chén rượu ngon thì giống như cảm thấy có chút choáng váng. Đại ca ngươi có việc thì cứ đi, ta cũng cần phải nghỉ ngơi một lát."

Vũ Thiên Luật nói : "Như thế cũng tốt, vậy để cho tỷ tỷ ngươi đưa ngươi đến khách phòng nghỉ ngơi, đợi ta xử lý xong công việc trong trang, ta sẽ lại đến cùng Trần huynh đệ uống rượu."

Dứt lời, hẩn hướng về phía Văn Vân Cơ đánh mắt, Văn Vân Cơ tự nhiên là ngầm hiểu, vội vàng đứng lên, dìu Trác Tri Viễn rời khỏi căn phòng.

Tới hậu viện, Trác Tri Viễn được Văn Vân Cơ dẫn vào một gian khách phòng, Văn Vân Cơ nói : " Đệ đệ ngươi ở trong này nghỉ ngơi đi, phòng cũng coi như là sạch sẽ. Ta còn phải đi xem đại ca ngươi bên kia đã phát sinh ra sự tình gì, rồi sau đó chúng ta sẽ lại tiếp tục uống rượu với nhau."

Trác Tri Viễn rõ ràng ngay cả trả lời cũng không trả lời nổi, chỉ là nghiêng thân mình hướng trên giường nằm xuống quay đơ, Văn Vân Cơ thấy thế thì khóe miệng lộ ra ý cười, xoay người li ra ngoài, cẩn thận giúp Trác Tri Viễn đóng cửa phòng lại. Trác Tri Viễn nghe được, ở cửa phòng tựa hồ có một thanh âm cách cách rất nhỏ, tựa hồ là bị Văn Vân Cơ dùng khóa khóa lại.

Đợi đến sau khi tiếng bước chân của Văn Vân Cơ biến mất, Trác Tri Viễn lập tức xoay người ngồi dậy, âm thầm cân nhắc. Lúc trước khi tiến vào trong việc, ở đại sảnh tựa như người được từ hậu viện bay tới mùi vị lạ khác thường, nhưng mà hiện tại hẩn đang ở hậu viện, trái lại không còn người thấy mùi vị kia. Hơn nữa, Văn Vân Cơ còn khóa cửa phòng mình lại, quả thật là có chút giống như rắn vẽ thêm chân, ổ khóa bình thường như thế nào lại có thể khóa được người trong thông huyền giới? Chẳng lẽ ổ khóa này có điều gì cổ quái sao?

Trong lòng vừa nghĩ Trác Tri Viễn vừa đứng dậy, biết rõ cửa trước đã bị khóa, cho nên hẩn cũng không đi về hướng cửa trước, mà là đi hướng cửa sau,

nhẹ nhàng rút then cài cửa sổ, khi đang định đẩy cửa sổ ra, thì đột nhiên trước mắt có bạch quang chói mắt, may mắn Trác Tri Viễn sớm đã có chút phòng bị, tuy rằng bị bạch quang này chiếu vào, nhưng cũng vẫn chưa gây ra thương tổn gì.

Ổ khóa này quả nhiên có cổ quái, thoát nhìn cũng chỉ là một loại pháp bảo, cộng thêm cái chuỗi khóa, không ngờ đã đem xung quanh toàn bộ căn phòng này thiết lập ra một cái trận pháp, trừ phi chính người khóa thu hồi ổ khóa này, nếu không e rằng người ở bên trong cũng không có biện pháp đi ra ngoài.

Hiển nhiên, vợ chồng Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ đã đi đến chỗ Mạnh Vân Cao, Mạnh Vân Cao cũng chỉ có thể cùng với lão quân gia cùng với mấy hạ nhân bất phân thắng bại, nếu bây giờ có thêm hai vợ chồng này đã đạt đến tầng thứ ba tị thức, e rằng sẽ khó tránh khỏi thất bại. Điều này làm trong lòng Trác Tri Viễn không khỏi có chút bối rối!

Cho dù trước đây hành vi của Mạnh Vân Cao có nhiều điểm đáng ngờ, thế nhưng lúc này đây không phải là việc Trác Tri Viễn có khả năng lo lắng đến. Việc mà hắn cần phải lo lắng bây giờ là làm cách nào từ trong phòng này đi ra bên ngoài, nếu không hết thấy đều là uổng công.

Đi tới cạnh cửa, Trác Tri Viễn từ bên trong cánh tay trái bức ra thanh đoạn ngọc kiếm cướp từ tay của Giang Vô Hoạn ngày đó, kiếm quang nhanh chóng từ bên trong cánh tay thoát ra, rất nhanh ngưng tụ thành hình dáng độc nhất vô nhị của đoạn ngọc kiếm. Bất quá Trác Tri Viễn cũng, đoạn ngọc kiếm này cũng chỉ là giống như linh khí ngưng tụ thành hình, rất nhanh rồi sẽ lại tan thành mây khói.

Thao túng đoạn ngọc kiếm này, đem mũi kiếm lượn qua khe hở của cánh cửa, Trác Tri Viễn bắt tinh linh rót thêm lực vào chuỗi kiếm, hơn nữa cũng đem tự thân chân khí của mình truyền vào. Đoạn ngọc kiếm này tuy rằng chưa thể nói là pháp khí vô thượng, nhưng mà cất kim đoạn ngọc thì thủy chung không phải nói, từ danh xưng đoạn ngọc của kiếm này mà có thể đoán ra được.

Nhưng mà một kiếm tương chừng là có thể đem khóa kia chặt đứt lại hiển nhiên làm không được, độ cứng rắn của khóa này vượt xa mức tưởng tượng của Trác Tri Viễn. Nguyên bản đoạn ngọc kiếm sắc bén dị thường sau khi chém vào trên ổ khóa thì liên phát ra một tiếng vang trầm thấp. Lập tức kiếm thể tan vỡ, hóa thành một đồng điểm sáng rất nhỏ, biến mất ở trong không khí.

Trác Tri Viễn thấy thế, nhủ mày, do dự xem có nên đem thiên cương lưu ly kiếm trong tay phải ra thử một phen. Bất quá hiện tại cũng không còn gì để mà do dự nữa, theo tâm động, thiên cương lưu ly kiếm trong cánh tay phải đang sớm nóng lòng muốn thử độ cứng rắn của cái khóa này.

Lui về phía sau vài bước, Trác Tri Viễn đối với thiên cương lưu ly kiếm hiển nhiên thao tác vô cùng thuần thục, cuối cùng đem thiên cương lưu ly kiếm hoàn toàn ngưng hình phóng ra. Giữa không trung, chỉ bay lên một thanh đoản kiếm mờ ảo, thân kiếm run rẩy liên tục, không ngừng phát ra tiếng ong ong. Tình huống này trước đây chưa hề xuất hiện qua, nhưng hiển nhiên là trong pháp bảo có một sự liên hệ kỳ diệu nào đó, giống như giữa người và người, cao thủ gặp cao thủ, tự nhiên cơ hồ sẽ sinh ra một loại khí thế giống nhau, hấp dẫn bọn chúng muốn so đấu với nhau một phen. Thiên cương lưu ly kiếm hiện tại hẳn là gặp được một lực lượng tựa hồ ngang bằng nó, cho nên lên sân sinh ra khao khát mãnh liệt muốn độ sức một trận.

Buồng tay đem thiên cương lưu ly kiếm thả bay ra ngoài, đoản kiếm kia liền giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, ngay lập tức liền trực tiếp từ trong khe cửa bay ra bên ngoài, rồi sau đó ở ngoài cửa truyền tới thanh âm đinh đinh đan đan đang chạm nhau, thiên cương lưu ly kiếm không ngờ tựa hồ không cần đến Trác Tri Viễn khống chế, mà cũng có thể bảo vào lĩnh vực bản thân cùng với cái khóa vô danh kia triển đấu (quấn vào nhau đấu đá) cùng một chỗ.

Trác Tri Viễn nhất thời cảm thấy tò mò, nhìn không được tự vận khỏi tu từ tầng thứ ba của mình, nhắm hai con mắt lại, trong đầu nhất thời biến ảo, tình huống ngoài phòng cũng ngay lập tức đập vào mi mắt. Nhưng mà so với hôm xưa cảnh tượng trong đầu phẳng phất có chút mơ hồ, nhìn cũng không được thập phần rõ ràng.

Cũng may chỉ là một kiếm một khóa triển đấu, cũng không cần quá mức rõ ràng, Trác Tri Viễn cũng có thể đại khái biết được tình hình.

Thế nhưng, điều này cũng là làm cho trong lòng Trác Tri Viễn âm thầm đối với pháp bảo ngoài cửa nổi lên tâm tư muốn chiếm hữu, có thể ngăn cản Trác Tri Viễn dùng thiên niệm quan sát, đủ để thấy được pháp bảo này có chỗ độc đáo.

Mà thiên cương lưu ly kiếm cùng với chiếc khóa bên ngoài cũng là đang chiến đấu với nhau vô cùng kịch liệt. Chỉ có điều là Trác Tri Viễn có thể cảm ứng rất rõ ràng, thiên cương lưu ly kiếm mỗi khi công ra một kiếm liền sẽ bị chiếc khóa kia công kích lại một lần, quang mang trên thân kiếm cũng yếu bớt đi vài phần, chỉ trong giây lát, thiên cương lưu ly kiếm cũng đã ở tại chỗ biến mất vô tung.

Không có xuất hiện tình huống như đoạn ngọc kiếm hóa thành lốm đốm điểm sáng, chỉ có thể nói đây là do thiên cương lưu ly kiếm cùng ổ khóa kia lực lượng ngang bằng nhau thậm chí còn thuyết minh rằng, đoạn ngọc kiếm hiển nhiên so với chiếc khóa kia không cùng một cấp bậc cho nên mới có thể bị ổ khóa kia chỉ một kích liền tán.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Sơn Tinh Thụ Quái (2)

Nhưng dù sao thì kiếm quang vẫn chỉ là kiếm quang, tiêu hao càng nhiều liền lập tức tiêu tan thực thể, đối địch với người khác thường có thể xuất thủ bất ngờ mà dành chiến thắng, nhưng cùng pháp bảo đối chiến lại là một chuyện khác.

Lúc này Trác Tri Viễn cũng thấy được hình dạng của thanh khóa, một khối đen tuyền, không có lấy nửa điểm phát tán ánh sáng chói chang, nhìn thoáng qua có vẻ rất nặng, nhưng tuyệt đối không phải do kim chích tạo thành. Đến tận cùng cũng không biết thanh khóa này làm bằng chất liệu gì, nhưng quả thật có vài phần giống với một khối gỗ, nhưng là Trác Tri Viễn lại nghĩ mãi không rõ, thế gian này vì sao lại có một khối gỗ nặng nề như vậy.

Trong lòng Trác Tri Viễn nhìn không được đã nảy sinh ý muốn mãnh liệt muốn đem ổ khóa này tháo xuống, đây giống như là một bản năng bình thường【Như Ý Luyện Bảo Quyết】lại có thể tự động vận khởi, hơn nữa vừa chuyển động lại là "Đan điền đệ tam quyết" - việc này cũng là do Trác Tri Viễn vẫn chưa hoàn toàn thấu hiểu hết bộ chân quyết.

Chính là tại lúc này, Trác Tri Viễn cảm thấy trong đan điền chân khí xoáy tròn đầy uy lực, giống như một tiểu vũ trụ, lúc trước thiên địa thuở sơ khai, một mảnh hỗn độn, dường như cũng giống lúc này. Tại bên trong không gian trống trải, đột nhiên sản sinh ra một lốc xoáy cực đại, giống như một cái hắc động, đem toàn bộ năng lượng trong không gian tất cả đều hút vào bên trong nó, từ đó sản sinh ra một khối cầu lớn, trải qua trăm ngàn vạn năm. Thanh khí bay lên, trọc khí hạ xuống, lúc này mới hình thành nên trời và đất. Mà các năng lượng rải rác, liền là hình thành nên các ngôi sao.

Hiện tại bên trong đan điền của Trác Tri Viễn cũng giống như thế, sau khi lốc xoáy xuất hiện, cảm giác như xuất hiện một lực đạo khổng lồ, mọi vật xung quanh tất cả đều giống như không thể chống lại sức mạnh mà miễn cưỡng bị hấp thu vào, thậm chí Trác Tri Viễn còn cảm giác ngay cả thân thể mình cũng bị hút vào trong đan điền, cả người phảng phất cảm giác như muốn bị đan điền hút vào.

"Đan điền đệ tam quyết" một khi động, Trác Tri Viễn thậm chí cảm giác được chính mình dường như cũng vô phương có thể ngăn cản cùng kháng cự lại, chỉ có thể tùy ý để nó điên cuồng cắn nuốt tất cả mọi thứ xung quanh thân thể, Trác Tri Viễn trong lòng nảy sinh một loại cảm giác lo sợ cùng nghi hoặc, nhưng nháy mắt liền bị áp chế. Hắn bắt đầu cảm thấy có điều linh ngộ, chuyện này chỉ sợ nguyên nhân là bởi vì【Như Ý Luyện Bảo Quyết】đang cùng thanh khóa phi kim phi ngọc âm thầm tranh đấu.

Mà vào thời khắc này, thanh khóa cũng không vững chắc giống như lúc trước, bắt đầu bị cỗ hấp lực này ảnh hưởng, liên tục lay động đập vào cánh cửa phát ra bành bịch tiếng vang...(mèn ơi lão tác giả này miêu tả hình tượng không chịu nổi)

Ầm một tiếng, cánh cửa giống như bị gió thổi bật ra, thanh khóa hừ một tiếng liền bay vào, Trác Tri Viễn cả kinh, lập tức hai tay giơ thẳng, hai tay trái phải đồng thời xuất ra Đoạn Ngọc Kiếm cùng Thiên Cương Lưu Ly kiếm, hai đạo kiếm quang trong nháy mắt liền quấn lấy thanh khóa. Thế nhưng, thanh khóa dường như lại không có một chút chống cự nào, tùy ý để cho hai đạo kiếm quang quấn lấy, không hề động đậy, chỉ thông thả hướng Trác Tri Viễn bay tới, mà Trác Tri Viễn cũng cảm giác được lốc xoáy trong đan điền của mình tốc độ càng thêm mãnh liệt, hấp lực mạnh mẽ này khiến Trác Tri Viễn mơ hồ cảm thấy không thể chống cự nổi, cảm giác ngay cả hai tay hai chân của mình cũng bị đan điền hút vào trong người.

Do dự chốc lát, Trác Tri Viễn liền quyết định thu hồi hai đạo kiếm quang, tuy rằng cũng không thể khẳng định thanh khóa này có thể bị đan điền của mình cắn nuốt hay không, nhưng đã tới loại tình huống này, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn đánh cược một phen. Tuy rằng tạm thời dùng hai đạo kiếm quang quấn lấy thanh khóa, nhưng là kiếm quang cũng sẽ nhanh chóng tiêu hao rồi biến mất, mà thanh khóa kia dường như không có một chút hao tổn nào. Cứ mãi dây dưa như vậy, cuối cùng chân khí cũng tiêu hao hết, không bằng hiện tại thuận tiện đánh cược một lần!

Song chương nhẹ nhàng vung lên, hai đạo kiếm quang lượn vòng rồi biến mất trong không khí, mà thanh khóa kia, giống như là ngựa hoang đứt cương, trực tiếp tiến vào trong lòng ngực Trác Tri Viễn, thẳng hướng bộ vị đan điền Trác Tri Viễn, nháy mắt biến mất!

Một trận cảm giác nóng bỏng như lửa thiêu từ đan điền Trác Tri Viễn bốc lên, rất nhanh tràn khắp toàn thân, Trác Tri Viễn cảm giác như chính mình đang trong lò luyện đan, nhìn không được liền bật dậy, hét to một tiếng..

Tiếng hét này, giống như một trận cuồng phong thổi qua, đem phòng ốc trước mặt Trác Tri Viễn thổi đi sạch sẽ, một trận vỡ vụn. Trong nháy mắt, Trác Tri Viễn giống như là đứng tại một bãi đất trống, phong ốc xung quanh, từ vách tường cho tới những hành lang gấp khúc tất cả đều hoàn toàn biến mất không còn thấy gì nữa, chỉ còn sót lại một sườn đất nho nhỏ, trên sườn đất có một động lớn cao gấp rưỡi người thường. Một mùi tanh tươi từng bị Trác Tri Viễn ngửi thấy trong nháy mắt liền tràn ngập trong không khí, làm cho Trác Tri Viễn có một loại cảm giác như muốn nôn mửa.

Không kịp xuất hiện loại cảm giác kinh ngạc, Trác Tri Viễn hoàn toàn đắm chìm tại biến hóa của thân thể sau khi chính mình cắn nuốt thanh khóa. Không còn nghi ngờ gì nữa, trước khi luyện thành "Ngọc Châm đệ nhị quyết", hắn hiện tại đã luyện thành "Đan điền đệ tam quyết", một lần nữa triệt để chứng minh【Như Ý Luyện Bảo Quyết】quy tắc chung của loại chân quyết này, chỉ cần chân khí đủ hùng hậu, hoàn toàn có thể đảo ngược thứ tự tu luyện. Bây giờ nghĩ lại, e rằng tại lúc ban đầu tu luyện "Đan điền đệ tam quyết", sau đó không ngừng thông qua cắn nuốt có thể chuyển lượng chân khí trong pháp bảo để tăng cường cho chính mình, lại đi tu luyện bốn quyết còn lại sẽ tốt hơn nhiều. Như thế nhất định có thể đạt được hiệu quả gấp rưỡi bình thường.

Mà thời khắc này, Trác Tri Viễn cũng cảm nhận thấy thanh khóa kia mang lại chỗ tốt không nhỏ, chính mình vốn dĩ đã có một lượng chân khí hùng hậu, giờ phút này lại tăng thêm một bậc, ước chừng không chỉ là lớn hơn gấp đôi, làm cho Trác Tri Viễn muốn nhảy lên vì xúc động.

"Hảo cường đại pháp bảo! Nhưng là không biết pháp bảo thuộc loại tính chất nào, lại có thể trong lúc vô ý khiến "Đan điền đệ tam quyết" khởi động, tăng cường chân khí của ta!" Trác Tri Viễn hưởng thụ loại cảm giác chân khí sung túc, cảm nhận chân khí trong cơ thể lưu chuyển thông thả, nhưng là so sánh với lúc trước lại hùng hậu hơn rất nhiều, giống như bên trong mỗi một huyết đạo đều tràn ngập một loại cảm giác lực lượng hoàn toàn mới.

Nhưng mà, "Đan điền đệ tam quyết" rốt cục tại sao lại muốn cắn nuốt pháp bảo này, đây là chuyện tình Trác Tri Viễn vẫn không thể hiểu rõ. Hắn chỉ có thể mơ hồ đoán được, đan điền muốn cắn nuốt pháp bảo chỉ sợ cùng loại pháp bảo phù chú, trận pháp có quan hệ không nhỏ. Giống như vòng kim cô trên đầu thần hầu mã lưu (Tề Thiên Đại Thánh) hay Ngọc Tịnh Bình trong tay Nam Hải đạo sĩ (Nam hải Quan Âm)...(dịch cái tên không mà muốn nổ não)

Xung quanh tràn ngập một cảnh hoang sơ, Trác Tri Viễn lại càng khẳng định Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ hai vợ chồng này hoàn toàn không phải là con người, nhìn cảnh vật xung quanh, bọn hắn hiển nhiên có thể là Dã Lang hoặc Hồ Ly tu luyện thành tinh.

Nhưng mà Trác Tri Viễn hiện tại cũng không còn nhiều thời gian để tự hỏi mình, hắn phải mau chóng tìm được Mạnh Vân Cao, nếu không Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ hai vợ chồng liên thủ, thật sự có thể đem Mạnh Vân Cao hạ sát tại chỗ.

Tập trung quan sát, Trác Tri Viễn vọt tới sùnn đất dưới cửa động, duỗi tay xuất một chiêu cảm long thủ, một cỗ chân khí rời khỏi tay trực tiếp đem một vật lấp ló trong động lôi ra.

Nhìn lại vật vừa nắm trong tay, hóa ra là một con Tiểu Miêu, cả người run rẩy, một đôi mắt to vô cùng ngây thơ nhìn Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn nhìn Tiểu Miêu có chút đáng yêu cuối cùng cũng không hạ thủ, Tiểu Miêu này hiển nhiên là tôi tớ hạ nhân trong trang viện của Vũ Thiên Luật, mở miệng nói: "Người vì sao lại hiện ra nguyên hình?"

Tiểu Miêu run rẩy thân mình, toàn thân bị ánh sáng chiếu rọi, tựa hồ thấy Trác Tri Viễn cũng không có ý định giết mình, có chút can đảm, khẽ cựa quậy một chút.

Trác Tri Viễn cũng không sợ nó chạy trốn, liền thuận tay ném nó xuống đất, Tiểu Miêu lăn một vòng lập tức hiện ra hình dạng một nha hoàn, không ngờ lại chính là người Trác Tri Viễn mới này vừa gặp, Xuân Mai.

"Hả? Thì ra người vốn là Xuân Mai!"

Xuân Mai có chút sợ hãi nhìn Trác Tri Viễn, mở miệng nói: "Công tử, xin tha cho tiểu tì một mạng, tiểu tì tu luyện thành thân thể cũng trải qua mấy trăm năm, đó là sự thật."

Trác Tri Viễn đối với ấn tượng về Xuân Mai có chút không sai, cũng hiểu được nàng cùng Vũ Thiên Luật và Văn Vân Cơ không giống nhau, liền gật đầu nói: "Muốn ta không giết người cũng được, nhưng là người phải nói cho ta biết Vũ Thiên Thuật cùng Văn Vân Cơ rốt cục là do loài thú gì tu luyện thành người? Vì sao bọn hắn lại chạy tới đây?"

Xuân Mai cúi xuống chân thành, mở miệng nói: "Vũ trang chủ chính là Lanh tinh, còn Văn tiểu thư lại cùng tiểu tỷ giống nhau đều là từ Miêu tu luyện mà thành. Tiểu tỷ vốn dĩ là dã miêu trong núi, hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa gần như đã tu luyện thành người, nhưng lại gặp vợ chồng bọn hắn, đem tiểu tỷ bắt ở trong trang. Vị trí bọn hắn hiện tại tiểu tỷ không thể miêu tả chi tiết, nhưng mà nếu công tử muốn đi, tiểu tì xin đi trước dẫn đường."

Trác Tri Viễn gật đầu một cái, nói: "Vậy người đi trước dẫn đường! Mau!"

Xuân Mai không còn dám nhiều lời nói thêm gì nữa, lập tức biến trở lại thành miêu, tức tốc chạy nhanh trên mặt đất, Trác Tri Viễn đi theo sau nàng, không được bao xa, liền nghe phía trước có tiếng đánh nhau truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Sơn Tinh Thụ Quái (3)

Không quan tâm đến Xuân Mai, Trác Tri Viễn hai chân dùng lực, chỉ một cái nhún người liền xông vào trong rừng, hiện ra trước mắt, đích thị là Mạnh Vân Cao dựng trường kiếm đang khổ đấu cùng vợ chồng Vũ Thiên Luật và Văn Vân Cơ, còn lại tôi tớ gia đình đều đã sớm ngã xuống một bên, thậm chí không ít đã hiện ra nguyên hình, nào là hổ, dã lộc, cái gì cũng có, mà Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ vừa lúc thấy Trác Tri Viễn tiến tới, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc tột cùng.

Mạnh Vân Cao giờ phút này tình trạng cũng không tốt lắm, trên người đã dính không ít vết máu, cũng không biết là máu của các loại thú tinh mà hắn giết hay là hắn bị thương không nhẹ. Nhưng là Trác Tri Viễn xem ra, chỉ sợ đều có đủ cả hai loại.

Nhìn thấy Trác Tri Viễn đến, sắc mặt Mạnh Vân Cao đột nhiên rung lên, trường kiếm đẩy lui lợi trào của Vũ Thiên Luật, đầu mười ngón tay nhất thời xuất ra một cực đại hóa đoàn, Trác Tri Viễn vừa nhìn thấy liền biết Mạnh Vân Cao vốn dĩ tính toán được ăn cả ngã về không. Lúc này, trừ khi là Trác Tri Viễn có thể một kiếm đem ba người Vũ Thiên Luật đồng thời xử lý, nếu không Mạnh Vân Cao cơ hồ phải chết không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn tình trạng đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ sợ tiếp tục chống đỡ thêm một đoạn thời gian đã là điều không thể. Duy nhất có thể làm, liền là đem thứ mà hắn thuận thực nhất【Ly diễm quyết】mạnh mẽ xuất ra. đem ba người trước mặt đánh lui, rồi sau đó hoàn toàn không còn chân khí nhưng cũng có Trác Tri Viễn giúp hắn đánh lui kẻ địch. Đánh nhau một thời gian dài như vậy, Mạnh Vân Cao đương nhiên cũng biết ba người trước mặt này cho dù có liên thủ cũng chưa chắc đã đánh bại được Trác Tri Viễn, huấn hồ hiện tại trên người bọn họ cũng có chút thương tổn, hơn nữa là chân khí cũng tiêu hao thật lớn, Trác Tri Viễn hẳn là có thể thông dong thu thập bọn họ.

"Trác sư đệ giúp ta!" Hét to một tiếng, hóa đoàn trong tay Mạnh Vân Cao đột nhiên bắn ra mạnh mẽ, không đợi cho ba người né tránh, trực tiếp tự động

nổ tung, mỗi một hỏa cầu bắn ra lại biến thành vô vàn ngọn lửa nhỏ, uy lực của【 Ly diễm quyết 】 được Mạnh Vân Cao thao túng tinh tế vô cùng.

Nói đến ba người Vũ Thiên Luật cũng thật đặc ý, gần như bị【 Ly diễm quyết 】của Mạnh Vân Cao bao vây toàn thân, hoàn toàn chìm ngập bên trong một biển lửa lại có thể gặp nguy không loạn, tại không trung xoay người mấy vòng tránh thoát tuyệt đại đa số hỏa diễm, trên người chỉ dính một ít hỏa diễm.

Nhưng là hỏa diễm của【 Ly diễm quyết 】tạo ra so với hỏa diễm bình thường còn muốn mãnh liệt hơn rất nhiều. một khi dính vào người, lập tức như lửa được đổ thêm dầu, bốc lên cháy hừng hực, khiến cho ba người Vũ Thiên Luật không thể không tạm thời dừng lại, trước tiên dùng pháp môn dập tắt hỏa diễm trên người.

Mà lúc này đây, Trác Tri Viễn đã đứng tại bên cạnh Mạnh Vân Cao, cúi đầu nhìn Mạnh Vân Cao đang ngồi bệt dưới mặt đất, nói: "Mạnh sư huynh, người hiện tại lùi sang một bên a."

Ba người đối diện đang nhanh chóng dập tắt hỏa diễm trên người, nhưng vẫn ít nhiều vẫn lưu lại những dấu vết bị lửa thiêu, nhất là Văn Văn Cơ, cũng là tại nàng xui xẻo, đối gò bông đào nhô cao, trở thành mục tiêu rõ ràng, có không ít【 Ly diễm quyết 】tại chỗ đó của nàng mà thiêu đốt (mô phật, cái này là râu hỏa đây mà), khiến cho hiện tại một mảnh áo không thể che hết thân thể nàng, một đôi cực đại ngọc nữ này cũng thật là sinh động, cơ hồ như muốn phá nát lớp áo mà hiện ra. Làn da không hề có một tí vết, tựa như một khối ngọc ngà, làm cho người khác đỏ mặt tía tai trong lòng cuồng nhiệt không thôi (móa, cảnh này mà không cuồng thì có mà loạn ah).

Nhưng mà Văn Văn Cơ tựa hồ cũng không thèm để ý đến điều này, thấy Trác Tri Viễn đứng giữa ngăn cản, ngược lại còn uòn ngực, nguyên bản đêm hơn phân nửa ngọc nữ lộ ra ngoài, hai mắt Trác Tri Viễn chớp động không thôi. Nhất là trong lúc ngọc nữ nẩy lên, trong lúc này một diễm hồng hồng phảng phất như một nét vẽ sống động, như ẩn như hiện cực kì bắt mắt.

"Yêu, hảo đệ đệ, người không phải là đang uống rượu sao? Có sao lại chạy đến nơi này?" thanh âm mềm mại của Văn Văn Cơ vang lên, rõ ràng là ý đồ mê hoặc Trác Tri Viễn.

Nhưng là giờ phút này Trác Tri Viễn sao còn có thể để ý tới chuyện này, lạnh lùng cười: "Các người lúc trước vừa mới nói giúp ta cái gì tìm kiếm sư huynh, nhưng tìm được sư huynh của ta rồi lại cùng hắn động thủ? Hơn nữa, các người lại còn khóa cửa phòng ta lại là có chuyện gì? Khiến ta vất vả phải phá đi cấm chế kia, nếu không chẳng phải sẽ bị hai vợ chồng người ức hiếp?"

Văn Văn Cơ cười khúc khích: "Hừm, hảo đệ đệ, lời này của người nói ra có chỗ không đúng. Ta có ý tốt đỡ người lên giường nghỉ ngơi, sợ người bị quấy rầy, còn đặc biệt giúp người khóa cửa phòng, người không nói một lời cảm tạ với ta lại còn chạy tới lớn tiếng quát mắng, khiến cho tỷ tỷ ta rất thương tâm a!"

Ngay cả Vũ Thiên Luật bên cạnh nàng cũng cau mày nói: "Trần...e rằng người cũng không phải là cái gì Trần Tàn Phi, Tinh Quang Cầu Long Tỏa của ta cũng là vô thượng pháp bảo, lại có thể bị người dễ dàng phá vỡ? Hảo tiểu tử, xem ra Thanh Nguyên Sơn lần này cũng đã chịu xuất ra một chút tiền vốn, lại có thể phái ra cao thủ như vậy. Văn Cơ, cũng không cần phải nhiều lời với hắn, lập tức động thủ, bản thân ta cũng muốn biết hắn đến tột cùng là có năng lực gì!"

Nói xong, Vũ Thiên Luật song trào khê vung lên, liền muốn lập tức xông lên, nhưng lão quần gia lại kéo hắn lão đảo sang một bên, trong miệng hỏi: "Vị tiểu ca này, lão đầu rất muốn biết, Thanh Nguyên Sơn các người vì sao lại không chịu buông tha chúng ta? Chúng ta cũng chỉ muốn tại trong núi sâu này tự thân tu luyện, căn bản Thanh Nguyên Sơn các người lại liên tiếp gây trở ngại là vì sao, vì có gì không chịu buông tha cho chúng ta?"

Trác Tri Viễn không hề biết câu trả lời cho vấn đề này? Chính hắn cũng còn là mơ hồ, không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Mạnh Vân Cao.

Mạnh Vân Cao trên mặt lộ vẻ xấu hổ, nhưng ngoài miệng lại nói: "Trác sư đệ, bọn chúng đều là yêu quái, chẳng qua chỉ là phi cầm tẩu thú tu luyện thành tinh, làm hại một phương, lần này xuống núi, sư môn đã có mệnh lệnh rõ ràng, trên đường đi nếu có gặp phải Sơn tinh Thụ Quái, giết không cần hỏi, không được lưu lại trên nhân gian nhân họa này!"

Lời nói phát ra mang vẻ hiên ngang lẫm liệt, Nhưng là từ nhỏ tại Thanh Nguyên Sơn đã nếm không ít sự khinh thị Trác Tri Viễn cũng không tin điều này, lên tiếng hỏi: "Đã là lệnh của sư môn, sư huynh vì sao lại không sớm nói rõ cho ta biết?"

Mạnh Vân Cao lộ vẻ khổ sở, nhỏ giọng nói: "Lúc trước ta đi tìm nước, lại nghĩ đến chuyện mất phương hướng, đợi đến lúc vất vả tìm được về chỗ cũ, người cũng đã đi mất. Sau đó lại gặp lão già kia tại đây, luôn miệng nói người hiện tại đang ở trong phủ, ta nghĩ đến sơn tinh thụ quái nào có phải người tốt? Thường ngày cũng không biết làm hại tính mạng bao nhiêu dân thường vô tội, liền không nghe theo bọn họ cùng về, lập tức động thủ. Ta còn tưởng rằng người đã trúng độc thủ của bọn hắn, cũng may là sư đệ người bình yên vô sự."

Lời này nói ra thật ra cũng có tình có lý, nhưng mà Trác Tri Viễn lại cũng không hoàn toàn tin tưởng. cảm giác trong lời nói của Mạnh Vân Cao có chút không đầy đủ. Hai mắt không khỏi bắn ra hàn quang, lại nhìn về phía ba người đối diện: "Lời nói của sư huynh ta có phải là sự thật?"

Lần này ba người đối diện không hề có ý gì phủ nhận, đặc biệt là Vũ Thiên Luật, cười ha hả nói: "Nếu đúng vậy thì sao, mà không phải thì sao? Dù sao các người cũng tự cho mình là Thiên Tôn lớn mạnh nhất nước, còn không có để ý đến sự tồn tại của chúng ta! Bớt nói lời vô nghĩa mà hãy động thủ đi!" Lời nói vừa dứt, song trào liền rung lên, hướng về phía trước. Trác Tri Viễn cũng không có chút do dự, từ trên lưng rút ra thanh Tinh Cương Trường kiếm bình thường, một đạo kiếm khí nghênh đón, chân khí cực kì hùng hậu, nhất thời liền cùng song trào của Vũ Thiên Luật phân ra cao thấp, nếu là đơn phương gia đấu, Vũ Thiên Luật hiển nhiên không phải là đối thủ của Trác Tri Viễn.

Lão quần gia kia bất chợt bước tới, chắn ngang Trác Tri Viễn cùng Vũ Thiên Luật, mở miệng nói: "Vị tiểu ca này, chúng ta đều là người một nhà cũng chỉ là tại núi này tập trung tu luyện mà thôi, cũng không hề có việc gì làm hại tính mạng thường dân, việc hôm nay cũng chỉ là hiểu lầm, người xem chỉ bằng

chúng ta ngừng tay, các người đi đường xác người, chúng ta như trước quay trở lại trang viên của mình?"

Trác Tri Viễn nhưng không để những lời này lọt tai, vừa nghe xong liền đối với những nghi ngờ đối với Mạnh Vân Cao cũng gác sang một bên, hừ lạnh một tiếng nói: "Hôm nay nếu ta chỉ là dân chúng bình thường, chỉ sợ đã sớm trúng phải độc thủ của các người, người lại ở nơi này nói chuyện vọng tưởng cái gì chưa từng làm hại tính mạng thường dân? Ta vừa tiến vào trang viên các người liền phát hiện không ổn, hậu viên mơ hồ có mùi tanh tưởi, vợ chồng người lại dùng mê hương đối với ta, cũng may ta sớm cảnh giác, nếu không chỉ sợ hiện tại đã sớm trở thành một đồng hài cốt. Các người nếu là không có tâm tư ý định hại người, vậy những chuyện đó tính sao?"

Nói ra lời này, lão quan gia kia thật ra tỏ vẻ hồ thẹn, không khỏi liếc mắt nhìn vợ chồng Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ một cái, thấp giọng cầu khẩn nói: "Hai người bọn họ thấy cách ăn mặc của tiểu ca vốn là người Thanh Nguyên Sơn, liền tự nhiên đối với người xem là địch nhân, chúng ta thường ngày vẫn chưa từng làm tổn thương tính mạng thường nhân, chỉ một lòng tu luyện, tiểu ca vì có gì không chịu buông tha cho mấy người chúng ta?"

Mạnh Vân Cao đột nhiên xen vào nói: "Trác sư đệ, người đừng vội nghe lão gia hỏa kia hồ ngôn loạn ngữ, hẳn chính là một con Hồ ly lâu năm tinh quái, múa lười như thần. Dưới gầm trời này, làm gì có chuyện yêu tinh không làm hại người? Bọn hắn sao có thể thay đổi nhục thể mấy trăm năm chứ? Chẳng phải là đều dựa vào việc hút tinh khí của phàm nhân? Trong núi này phương viên hơn mười dặm không có bất kỳ một nhà dân nào, chỉ sợ là đều sớm đã bị bọn hắn giết sạch. Cho dù núi này là chỗ hẻo lánh, ít có dấu chân người, nhưng hiển nhiên cũng có tiêu phu săn bắn các loại, sợ là đã bị bọn hắn độc thủ. Người xem vợ chồng hai người kia, một thân ăn mặc như người đi đường, trên người còn lưu lại máu tanh, sợ là xuống núi tìm kiếm phàm nhân hút càn tinh khí mới vừa trở về. Mau mau giết mấy tên thú tính này, Trác sư đệ, đây cũng chính là công đức của người a!"

Trác Tri Viễn nghe xong những lời này không có phản ứng gì, ngược lại bên kia Vũ Thiên Luật tức giận rống lên, sâu kín trong hai mắt xuất ra lục quang, không còn để ý tới lão quan gia đang giữ chặt hắn, trực tiếp xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Thí Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Sơn Tinh Thụ Quái (4)

Trác Tri Viễn tự nhiên không hề do dự, không quản hắn có nguyện ý giết đối phương hay không, thế nhưng lúc này dường như có lẽ đã không cần phải thêm gì nữa. Mà Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ từ lúc ban đầu đã đối với hắn có ý xấu, và điều này cũng là hắn tận mắt nhìn thấy tự mình linh hội. 【Tam hóa cực nguyên kinh】 theo đó mà động, hồng quang trong hai mắt hiện ra, hai đạo cột lửa ngay tức khắc từ hai bên phân biệt bắn về Vũ Thiên Luật và Văn Vân Cơ.

Cột lửa này so với 【ly điểm quyết】 vừa rồi Mạnh Vân Cao mới sử dụng bất đồng, độ hung mãnh của nó còn cao hơn một bậc, hơn nữa trong hai mắt của Trác Tri Viễn liên tục không ngừng phun ra, tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ dừng.

Lão quan gia thấy thế, cũng đành âm thầm thở dài một hơi, từ thời khắc đầu tiên nhìn thấy Trác Tri Viễn, lão hồ ly này cũng đã nghĩ thấy khí tức nguy hiểm. Vốn nghĩ vợ chồng Vũ Thiên Luật có thể vây khốn được Trác Tri Viễn, còn mình ở bên cạnh nếu như là có thể thu thập xong sư huynh của hắn, rồi nói với Trác Tri Viễn là không tìm được sư huynh của hắn, có lẽ còn có thể đem người thiếu niên từ trên người toát ra về nguy hiểm mà hắn cảm giác được này tiến đi. Tuy nhiên lại không thể nghĩ rằng, sự việc đã phát triển đến tình trạng này. Vì vậy bây giờ hắn cũng không còn có điều gì có thể nói nữa, chỉ đành phải chiến đấu mà thôi.

Khi hai đạo cột lửa bắn đến trước mặt Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ, cũng không biết Trác Tri Viễn khống chế như thế nào, không ngờ lập tức rơi trên mặt đất, nháy mắt cháy lên tạo thành một cái tường lửa rất dày, trực tiếp đem hai vợ chồng người này ngăn cách ở bên ngoài tường. Cho dù vợ chồng Vũ Thiên Luật ngay lúc đó phát hiện điều bất ổn, muốn lui lại, nhưng cũng có chút không kịp. Tường lửa nọ của Trác Tri Viễn, nhìn như chỉ là hỏa diễm trùng trùng, nhưng mà bên trong xen lẫn vào là một cỗ lực đạo vận vận cực kỳ kỳ quái, đây mới là ý nghĩa chân chính của 【tam hóa cực nguyên kinh】, biết rõ pháp thuật này phải vận dụng như thế nào mới có thể hoàn toàn phát huy được hết uy lực của nó.

Tại dưới tác dụng của cỗ lực đạo vận vận này, bên trong tường lửa giống như vụn ra vô số bàn tay phân biệt Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ bắt tới. Tựa hồ cũng biết phân biệt một chiêu này của Trác Tri Viễn lợi hại hai vợ chồng này căn bản không dám ngạnh kháng, đều tự từ trong miệng phun ra một luồng cuồng phong, cố gắng thổi tan những thủ chương do hỏa diễm tạo thành này.

Nhưng mà, 【tam hóa cực nguyên kinh】 của Trác Tri Viễn nếu như có thể bị bọn hắn dễ dàng phá vỡ như thế, thì pháp thuật như thế đâu đáng để Trác Tri Viễn khổ công tu luyện. Tuy rằng lúc ban đầu bị luồng cuồng phong kia ngăn trở, nhưng mà rất nhanh, tựa như là gió trợ thế cho lửa, tường lửa lại cao lớn hơn rất nhiều, trên đỉnh tường lửa, lần thứ hai chia ra hơn mười bàn tay, từ trên bắt xuống dưới.

Lão quan gia vừa thấy không ổn, cây lang nha bổng cực lớn liền rời tay bay ra, thẳng về phía Trác Tri Viễn đập đến. Tại trong quá trình phi hành, răng nhọn trên lang nha bổng kia cũng là càng ngày càng dài, cho đến khi tới trước mặt Trác Tri Viễn, những răng nhọn nà chẳng những dài như một mũi tên, hơn nữa trên thân nó đều sinh là những răng nhọn nho nhỏ, trên đầu còn mang vô số móc câu.

Trác Tri Viễn vừa định giơ kiếm ngăn cản, nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác nguy hiểm, nhất thời thu kiếm bất động, cái mũi khê nhúc nhích, trong lỗ mũi cũng phun ra hai đạo hỏa diễm, lập tức kết hợp làm một, lớn bằng một bàn tay, nghênh đón cây lang nha bổng kia.

Khi cột lửa cùng lang nha bổng chạm vào nhau, những móc câu răng nhọn như những mũi tên trên thân lang nha bổng, không ngờ trong nháy mắt bay tán ra, mỗi một cái đều giống như biến thành một cây lang nha bổng, ở phía trước cột lửa, đột nhiên xuất hiện chừng hơn trăm cây lang nha bổng, giống như mưa tiễn đầy trời hướng về phía Trác Tri Viễn cuốn tới.

Trong lòng Trác Tri Viễn cũng là âm thầm cả kinh, cột lửa trong lỗ mũi càng cháy mạnh, nhất thời cũng như trước mặt Vũ Thiên Luật và Văn Vân Cơ, lập tức xuất hiện một tường lửa, đem hơn trăm cây lang nha bổng kia cơ hồ tất cả đều chấn bên ngoài tường lửa. Hơn nữa, tầng thứ hai của 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 trên người cũng ứng mà động, hỏa diễm bạch sắc tức khắc đem Trác Tri Viễn bao vây lại, những cây lang nha bổng nhỏ bé sau khi vượt qua được tường lửa, va chạm vào bạch sắc hỏa diễm xung quanh cơ thể Trác Tri Viễn, ngay tức khắc hóa thành một đoàn khói đen, biết mất vô tung.

Theo sau đó là trùng lồi quyền không chút do dự đánh ra, cho dù là khoảng cách đến mấy trượng, thế nhưng uy lực của một quyền này cơ hồ là dời núi lấp bể, tức thì từ một lỗ hồng lớn trên tường lửa của Trác Tri Viễn, đem lão quân gia lúc đó cũng đang bị đốt thành một hỏa nhân, đánh bay ra phía sau.

Một quyền này thực sự có thể làm mở ngực bể bụng, lão quân gia bay ra phía sau, trước ngực nhất thời xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, không ngờ đã bị một quyền này của Trác Tri Viễn đánh xuyên qua người.

"Lão quân gia!!!" Bên kia Văn Vân Cơ thê lương rống to một tiếng, rốt cuộc chẳng quan tâm nhiều nữa, nhũ mây trùng mắt âm thanh meo meo từ trong miệng phát ra, móng tay trên hai tay lại tăng vọt, trong chớp mắt đã dài đến hai ba xích.

Mười chiếc móng tay từ trong tay Văn Vân Cơ bay nhanh ra, nhìn giống như những mũi tên nhọn, không ngờ có thể xuyên thấu tường lửa, vọt tới trước mắt Trác Tri Viễn.

Trác Tri Viễn cũng là không dám chậm trễ, hấn miết mười cái móng tay này chỉ sợ so với lang nha bổng kia càng sắc bén hơn, dưới chân khẽ động, du chuẩn biến trong 【 thiên cầm cửu biến quyết 】, là một loại thân pháp cự ly ngắn tốc độ cực nhanh. Hơn nữa được lĩnh ngộ thân pháp của quái điều, Trác Tri Viễn càng làm cho tốc độ của du chuẩn biến tăng nhanh hơn, cơ hồ đạt đến trình độ hoàn mỹ.

Hơn nữa, du chuẩn biến sau khi được Trác Tri Viễn cải tạo, lại có thêm được một công năng, đó là trong một không gian nhỏ hẹp vòng vèo, đạt tới tác dụng tránh né chiêu thức của địch nhân.

Chỉ thấy hai chân Trác Tri Viễn rời đất, nhưng mà thân thể trên không trung lại tựa như một đường thẳng, giữa mười chiếc móng tay sắc bén, chẳng ngừng không có bị gây thương tích, mà ngược lại còn kéo khoảng cách giữa hấn và Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ lại gần hơn rất nhiều.

Lão quân gia bên kia mắt thấy đã muốn sống không nổi, Trác Tri Viễn tự nhiên cũng liền thu hồi cột lửa trong lỗ mũi, nhưng mà là chuyển hướng về phía Vũ Thiên Luật và Văn Vân Cơ. Hai đạo cột lửa giao nhau, nhất thời hỏa diễm càng vương hơn mấy lần. Những hỏa chương vốn đang cùng đối phương du động không người, cũng là tức thì tăng vọt vài thước.

Trong thoáng chốc, có mấy chương đánh trúng trên người Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ, khiến cho bọn hấn đồng loạt phn máu tươi, hai cái tường lửa cũng tựa như cự vồng mở ra, quay ngược cuốn tới, dưới uy lực câu biển lửa không cùng, nháy mắt cắn nuốt thân thể của Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ.

Thế nhưng Vũ Thiên Luật cùng Văn Vân Cơ rơi vào trong biển lửa lại hình như cũng không có tổn hại quá lớn, Trác Tri Viễn chứng kiến từ trong biển lửa chậm rãi bay lên hai khẩu trân châu tròn tròn, tán ra quang hoa nhàn nhạt. Hai khẩu trân châu chậm rãi bay lại gần, sau khi dựa sát cùng một chỗ, không ngờ càng tán ra quang hoa càng thêm chói mắt, tốc độ xoay tròn ngày càng nhanh, dần dần hợp làm một thể, quang hoa kia dường như thần thủy trên trời, chiếu lên liền lập tức làm cho 【 tam hòa cực nguyên kinh 】 của Trác Tri Viễn hoàn toàn bị dập tắt..

"Đây là nội đan của bọn hấn! Trác sư đệ ngươi phải cẩn thận!" Mạnh Vân Cao giờ phút này chân khí cạn kiệt, thấy tình hình như vậy, cũng chỉ có thể lớn tiếng nhắc nhở Trác Tri Viễn.

Đây là một chiếu bảo mệnh cuối cùng của những yêu thú tu luyện thành tinh, tuy rằng sau khi sử dụng có thể lâm nguy chế địch, lại cũng khó tránh khỏi làm cho sơn tinh thú quái này nguyên khí đại thương, không phải là vạn bất đắc dĩ, bọn họ tuyệt sẽ không dễ dàng sử dụng nội đan của mình. Một khi sử dụng, chính là ôm tâm tư cùng đối thủ đồng quy vu tận. Hơn nữa nội đan song tu của hai vợ chồng này, uy lực sau khi hợp lại làm một, sự bá đạo của nó vượt xa khi hai khẩu nội đan này riêng rẽ chế địch...

Bạn đang đọc truyện *Thi Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.